PATRIARKER OCH PROFETER

ELLEN G. WHITE

New Covenant Publications International Ltd. Swedish

Upphovsrätt © 2020. Nytt Förbund Internationella Publikationer

Alla rättigheter förbehållna. Ingen del av denna bok får reproduceras eller överföras i någon form eller på något sätt utan uttryckligt skriftligt tillstånd från upphovsmannen, utom när det gäller korta citat som förkroppsligas i kritiska artiklar och recensioner. Vänligen hänvisa alla relevanta frågor till utgivaren.

Alla rättigheter förbehållna. Ingen del av denna bok får reproduceras eller överföras i någon form eller på något sätt, elektroniskt eller mekaniskt, inklusive kopiering, inspelning eller genom ett informationslagrings- och hämtningssystem - utom av en granskare som kan citera korta avsnitt i en recension som ska tryckas i en tidning eller tidning - utan skriftligt tillstånd från förlaget.

ISBN: 359-2-85933-609-1

ISBN: 359-2-85933-609-1

Katalogisering i Publikationsdata

Redigering och design av: Nytt Förbund Internationell Grupp

Tryckt i Storbritannien.

Första tryckningen 26 maj 2020

Publicerad av: Nytt Förbund Internationella Publikationer

New Covenant Publications International Ltd.,

Kemp House, 160 City Road, London, EC1V 2NX

Besök webbplatsen: www.newcovenant.co.uk

Byggnaden var indelad i två rum. Dessa skildes åt med ett dyrbart och skönt förhänge eller förlåt, som hängde från guldbeslagna pelare. Ett liknande draperi hängde framför ingången till det första rummet. Dessa förhängen, såväl som det inre täckelset, skimrade i de präktigaste färger, blått, mörkrött och rosenrött, i sköna arrangemang. I dessa var invävda med guld- och silvertrådar keruber, som representerade de änglar, vilka tjänstgör i den himmelska helgedomen och sänds ut, för att tjäna Guds folk på Jorden. Det heliga tältet stod på en öppen plats, som kallades för förgården. … På andra sidan det inre förhänget var det allra heligaste, där den symboliska försonings- och medlingstjänsten utfördes. Det här utgjorde föreningsbandet mellan himmelen och Jorden. I detta rum fanns arken, en kista av akacieträ, som var utvändigt och invändigt överklädd med guld och hade en rand av guld omkring den övre delen. I denna förvarades stentavlorna, på vilka Gud hade skrivit de tio budorden; och därför blev den kallad för Guds förbundsark. De tio buden var nämligen grundvalen till förbundet, som ingicks mellan Gud och Israel.

Kapitel 30

Från evighetens förflutna

Ellen G. White

Denna sida har medvetet lämnats blank.

New Covenant Publications

International Ltd.

Reformationsböcker, Reformerade Sinnen

New Covenant Publications International Ltd.,
Kemp House, 160 City Road, London, EC1V 2NX

Email: newcovenantpublicationsintl@gmail.com

Erkännande

Den här boken är tillägnad Herre Gud.

Förord

New Covenant Publications International kopplar igen läsaren till den gudomliga planen som binder himmel och jord och förstärker evigheten för lagkärlek. Logotypen, förbundets ark representerar intimiteten mellan Kristus Jesus och hans folk och centralen i Guds lag. Som det står skrivet: “Detta ska vara det förbund som jag kommer att sluta med Israels hus säger Herren. Jag kommer att lägga min lag i deras inre delar och skriva det i deras hjärtan och de ska vara mitt folk och jag ska vara deras Gud. ” (Jeremia 31: 31-33; Hebreerbrevet 8: 8-10). I själva verket vittnar det nya förbundet om en inlösen, född av oförminskad strid och förseglad med blod.

I otaliga århundraden har många uthärdat svåra lidande och obegripligt förtryck, beräknat för att utplåna sanning. Särskilt under de mörka åldrarna hade detta ljus blivit väldigt bäddat och täckt av mänskliga traditioner och populär okunnighet, eftersom världens invånare hade föraktat visdom och överträtt förbundet. Kompromissens misslyckande med ökande ondskaper framkallade en sådan plåga av obruten degeneration och diabolisk omänsklighet, att många liv ofrivilligt offrade och vägrade att överge samvetsfriheten. Ändå återupplivades en förlorad kunskap, speciellt under reformationens tid.

1500-talets reformationsperiod utlöste ett ögonblick av sanning, grundläggande förändringar och därmed turbulens, vilket återspeglas i motreformationen. Genom denna volym upptäcker man emellertid den obestridliga betydelsen av denna singulära revolution från reformatorernas och andra modiga pionjärer. Från deras berättelser kan man förstå de rasande striderna, orsakerna till sådant fenomenalt motstånd och övernaturliga ingripanden.

Vårt motto: “Reformationsböcker, Reformerade Sinnen”, accentuerar den distinkta litteraturgenren, sammansatt i en kritisk era och dess inverkan. Det resonerar också hur brådskande personlig reformering, återfödelse och omvandling är. När Gutenbergs tryckpress, tillsammans med översättningsbyrån, spridit principerna för den reformerade tron, för cirka 500 år sedan, skulle den digitaliserade pressen och onlinemedia kommunicera på alla språk sanningsljuset i dessa sista tider.

Innehållsförteckning

Kapitel 1. Varför synden tillåts att existera 7
Kapitel 2. Skapelsen 16
Kapitel 3. Frestelsen och syndafallet 22
Kapitel 4. Återlösningsplanen 32
Kapitel 5. Kain och Abel prövade 39
Kapitel 6. Set och Enok 45
Kapitel 7. Syndafloden 53
Kapitel 8. Efter Syndafloden 63
Kapitel 9. Veckan 68
Kapitel 10. Babels torn 73
Kapitel 11. Abrahams kallelse 78
Kapitel 12. Abraham i Kanaan 83
Kapitel 13. Trons prövning 93
Kapitel 14. Sodoms förstöring 100
Kapitel 15. Isaks giftermål 111
Kapitel 16. Jakob och Esau 116
Kapitel 17. Jakobs landsflykt 121
Kapitel 18. Jakob kämpar med Gud 129
Kapitel 19. Återkomsten till Kanaan 135
Kapitel 20. Josef i Egypten 142
Kapitel 21. Josef och hans bröder 149
Kapitel 22. Moses 163
Kapitel 23. Plågorna över Egypten 174
Kapitel 24. Påskalammet 185
Kapitel 25. Israeliternas uttåg ur Egypten 190
Kapitel 26. Från Röda Havet till Sinai 196
Kapitel 27. Lagen förkunnas för Israel 205
Kapitel 28. Avgudadyrkan vid Sinai 215
Kapitel 29. Satans Fiendskap mot Lagen 226

Kapitel 30. Tabernaklet och dess tjänsteförrättning 235
Kapitel 31. Nadab och Abihus synd 246
Kapitel 32. Lagen och förbunden 249
Kapitel 33. Från Sinai till Kadesh 258
Kapitel 34. De tolv spejarna 268
Kapitel 35. Korachs uppror 275
Kapitel 37. Den slagna klippan 287
Kapitel 38. Resan omkring Edom 294
Kapitel 39. Bashans erövring 303
Kapitel 40. Bileam 307
Kapitel 41. Avfallet vid Jordan 317
Kapitel 42. Lagen framställs på nytt 324
Kapitel 43. Moses' död 329
Kapitel 44. Jordan korsas 337
Kapitel 45. Jerikos erövring 341
Kapitel 46. Välsignelserna och förbannelserna 349
Kapitel 47. Förbundet med gibeoniterna 352
Kapitel 48. Uppdelningen av Kanaan 356
Kapitel 49. Josuas sista ord 365
Kapitel 50. Tionde och gåvor 368
Kapitel 51. Guds omsorg om de fattiga 372
Kapitel 52. De årliga högtiderna 377
Kapitel 53. De första domarna 382
Kapitel 55. Gossen Samuel 400
Kapitel 56. Eli och hans söner 405
Kapitel 57. Filistéerna tar Herrens ark 410
Kapitel 58. Profetskolorna 418
Kapitel 59. Israels förste kung 425
Kapitel 60. Sauls förmätenhet 435
Kapitel 62. David smord till kung 448

Kapitel 63. David och Goliat 451
Kapitel 64. David som flykting 456
Kapitel 65. Davids ädelmod 465
Kapitel 66. Sauls död 475
Kapitel 67. Forntida och nutida trolldom 480
Kapitel 68. David i Siklag 485
Kapitel 69. Davids tronbestigning 491
Kapitel 70. Davids regering 496
Kapitel 71. Davids synd och ånger 506
Kapitel 72. Absaloms uppror 514
Kapitel 73. Davids sista år 527

Kapitel 1. Varför synden tillåts att existera

"Gud är kärlek." – Första Johannesbrevet 4:8. Hans natur, Hans lag är kärlek. Så har det alltid varit, och så kommer det alltid att vara. "Han som är hög och upphöjd, han som tronar i evighet", Han, som "går fram på urtidens vägar", förändras inte. Hos Honom sker "ingen förändring och ingen växling mellan ljus och mörker." – Jesaja 57:15; Habackuk 3:6; Jakobsbrevet 1:17.

Varje uppenbarelse av Guds skapande makt är ett uttryck för oändlig kärlek. Guds herravälde innefattar den fullkomligaste lycka för alla skapade väsen. Psalmisten säger:

Din arm är full av kraft, din hand är segerrik och stark. På rätt och rättfärdighet vilar din tron, nåd och trofasthet finns hos dig. Lyckligt det folk som vet att hylla dig, Herre, de får vandra i ditt ansiktes ljus. De gläder sig ständigt över ditt namn och jublar över din rättfärdighet, ty du är deras styrka och glans... ty vår sköld tillhör Herren, vår kung tillhör Israels Helige. – Psaltaren 89:14-19.

Historien om den stora striden mellan det goda och det onda, från dess inledning i himmelen till upprorets slutliga kuvande och syndens fullkomliga utrotande, är också ett tydligt bevis på Guds oföränderliga kärlek.

Världsalltets Högste var ej ensam om att utföra Sina välgärningar. Han hade en jämlike – en medarbetare, som kunde uppskatta Hans avsikter och dela Hans glädje i, att skänka skapade väsen den största lycka. "I begynnelsen var Ordet, och Ordet var hos Gud, och Ordet var Gud. Han var i begynnelsen hos Gud." – Johannesevangeliet 1:1-2 (Reformations-Bibeln). Kristus, Ordet, Guds enfödde Son, var ett med den evige Fadern – ett till natur, karaktär och beslut – det enda väsen, som kunde delta med Gud i alla Hans tankar och beslut. "Hans namn är: Under, Rådgivare, Mäktig Gud, Evig Fader, Fridsfurste." – Jesaja 9:6 (Svenska Folk- Bibeln 98). "Hans ursprung är före tiden, från evighetens dagar." – Mika 5:2 (Svenska Folk-Bibeln 98). Och Guds Son säger om Sig Själv: "HERREN ägde mig redan vid begynnelsen av sin väg, före sina gärningar i urtiden. Av evighet är jag insatt... när han lade jordens grund, då var jag verksam vid hans sida. Jag var hans glädje dag efter dag, alltid jublande inför honom." – Ordspråksboken 8:22-23, 29-30 (Svenska Folk-Bibeln 98).

Genom Kristus skapade Fadern alla himmelska väsen. "I honom skapades allt. . . troner och herravälden, härskare och makter; allt är skapat genom honom och till honom." – Kolosserbrevet 1:16. Änglarna är Guds tjänare, vilka strålar av det ljus, som alltid utgår från Honom, och vilka skyndsamt verkställer Hans befallningar. Men Sonen, Guds Smorde, "hans väsens avbild", "hans härlighets återsken", som "bär allt med sin makts ord", är den Högste i himmelen. – Hebréerbrevet 1:3 (King James Version). "En härlighetens tron, upphöjd sedan begynnelsen" är Hans helgedoms rum (Jeremia 17:12),

en "rättens spira" Hans rikes spira. – Hebréerbrevet 1:8. "Majestät och härlighet är inför hans ansikte, makt och glans i hans helgedom." – Psaltaren 96:6 (Svenska Folk-Bibeln 98). "Nåd och sanning står inför ditt ansikte." – Psaltaren 89:15 (Svenska Folk-Bibeln 98).

Eftersom kärlekens lag är grundvalen för Guds styre, beror alla tänkande väsens lycka på, att de fullkomligt rättar sig efter dess stora, rättvisa grundsatser. Gud önskar, att alla Hans väsen skall tjäna Honom av kärlek – tjäna Honom på grund av en rätt uppfattning om Hans karaktär. Han finner ingen glädje i en påtvingad lydnad; och Han har gett alla fri vilja, så att de kan tjäna Honom frivilligt.

Så länge alla skapade väsen var förenade genom kärlekens band, rådde fullkomlig harmoni i Guds världsallt. Det var de himmelska härskarornas glädje, att utföra sin Skapares beslut; de fröjdade sig åt, att återspegla Hans härlighet och att prisa Honom. Och så länge de älskade Gud över allting, hyste de en tillitsfull och oegennyttig kärlek till varandra. Inte den minsta misshällighet störde den himmelska harmonin. Men en förändring inträffade i detta lyckliga tillstånd. Det fanns en, som missbrukade den frihet Gud hade givit åt Sina skapade väsen. Synden hade sin upprinnelse hos honom, som näst Kristus hade blivit mest ärad av Gud och stod högst i makt och härlighet bland himmelens invånare.1 Lucifer, "morgonrodnadens son", var den förste bland de beskyddande keruberna, helig och ren. Han stod inför den store Skaparen, och härlighetens oavbrutna strålar, som omgav den evige Guden, vilade på honom. "Så säger Herren, HERREN: Du var en mönsterbild av fullkomlighet, full av visdom och fullkomlig i skönhet. I Eden, Guds lustgård, var du, höljd i alla slags ädelstenar... Du var en smord, beskyddande kerub, och jag hade satt dig på Guds heliga berg. Där gick du omkring bland gnistrande stenar. Du var fullkomlig på alla dina vägar från den dag då du skapades, till dess orättfärdighet blev funnen hos dig." – Hesekiel 28:12-15 (Svenska Folk-Bibeln 98). 1 Se Bihang, Anmärkning 1.

Lucifer hängav sig så småningom åt begäret efter egen upphöjelse. Skriften säger: "Stolt blev ditt hjärta på grund av din skönhet; du fördärvade din vishet för din skönhets skull." – Hesekiel 28:17

(King James Version). Du sade i ditt hjärta:. . . ovanför Guds stjärnor skall jag upprätta min tron. . . jag skall göra mig lik den Högste.' – Jesaja 14:13-14 (Svenska Folk-Bibeln 98).

Fastän denne mäktige ängels hela härlighet kom från Gud, började han att betrakta den som sin egen. Missnöjd med sin ställning, trots att han ärades högre än himmelens övriga invånare, dristade han sig till, att i sitt hjärta begära den hyllning, som endast tillhörde Skaparen. I stället för att söka framhålla Gud som det förnämsta föremålet för alla skapade väsens kärlek och trohet, sökte han själv, att tillvinna sig deras trohet och

lydnad. Och begäret efter den härlighet, som den oändliga Fadern hade tilldelat Sin Son, fick denne änglarnas furste att åstunda den makt, som endast tillkom Kristus.

Därmed upphörde himmelens fullkomliga endräkt. Lucifers fallenhet för, att tjäna sig själv i stället för sin Skapare, väckte en känsla av obehag hos dem, som ansåg att Guds ära skulle hållas högst. I ett rådsmöte vädjade himmelens änglar till Lucifer. Guds Son målade upp inför honom Skaparens storhet, godhet och rättvisa, liksom Hans lags okränkbara, oföränderliga natur. Gud hade Själv upprättat himmelens ordning; och genom att kringgå denna, skulle Lucifer komma att vanära sin egen Skapare och störta sig själv i fördärvet. Varningen, framförd i oändlig kärlek och barmhärtighet, väckte emellertid enbart förnyat motstånd. Lucifer lät sig styras av sitt avund mot Kristus, och blev än mer trotsig.

Änglarnas furste hade bestämt sig för, att ifrågasätta Guds Sons överhöghet och därmed väcka tvivel på Skaparens vishet och kärlek. För att uppnå sin målsättning, ämnade han uppbåda all kraft och förmåga hos sitt briljanta sinne, som endast stod Kristi sinne efter inom Guds härskaror. Men Han, som enbart önskar skapade väsen med valfrihet, lämnade ingen ovetande om de bortkollrande spetsfundigheter, med vars hjälp upprorsmakaren skulle komma att söka rättfärdiga sig själv. Före den väldiga tvekampen skulle var och en bli väl bekant med Guds vilja. All deras glädje berodde ju på Hans visdom och godhet.

Världsalltets Konung kallade till Sig de himmelska härskarorna, för att i deras närvaro framställa Sin Sons sanna ställning och Hans förhållande till alla skapade varelser. Guds Son delade Faderns tron, och härligheten från den evige, självexisterande Guden omgav dem båda. Omkring tronen samlades så de heliga änglarna, en väldig, oräknelig mängd – "myriarders myriarder, tusen och åter tusen" (Uppenbarelseboken 5:11). Dessa utgör de mest upphöjda änglar, som både är tjänare och undersåtar. De fröjdade sig i glansen hos ljuset, som strömmade över dem från Gudomen. Inför himmelens samlade invånare tillkännagav Konungen, att ingen annan än Kristus, Guds Enfödde, till fullo kunde sätta sig in i Hans planer, och det var Kristi sak, att fullfölja Hans storslagna avsikter. Guds Son hade förverkligat Faderns vilja i skapandet av himmelens härskaror. Honom, liksom Fadern, skulle de därför ge sin hyllning och vara trogna. Kristus skulle framledes utöva Sin gudomliga makt, genom att skapa Jorden och dess innevånare. Men härigenom skulle Han inte söka Sin egen ära eller upphöja Sig Själv. Det skulle ha stridit mot Guds plan. I stället skulle Han därigenom förhärliga Fadern och verkställa Hans nåderika kärleksgärningar.

Änglarna erkände med jublande glädje Kristi överhöghet, föll på knä inför Honom och utgöt sin kärlek och dyrkan samt djupa vördnadsbetygelse. Lucifer knäföll också, men i hans hjärta pågick det en sällsam, svår strid. Sanning, rättvisa och trofasthet

kämpade emot avund och svartsjuka. Till en början tycktes inflytandet från de heliga änglarna göra sig gällande även hos honom. Lovsånger från tusentals mäktiga strupar fyllde himmelen med melodiska klanger, och tycktes ha tagit död på ondskans anda. Hans väsen genomfors av en outsäglig kärlek. I samklang med de syndfria tillbedjarna älskade Lucifer Fadern och Sonen av hela hjärtat. Men så fylldes han på nytt av stolthet över sin egen härlighet. Begäret efter eget herravälde återkom, likaså avundsjukan mot Kristus. Den ära, som tilldelats honom, betraktade inte Lucifer som Guds särskilda gåva. Alltså kände han ingen tacksamhet mot sin Skapare. Han yvades över sin egen härlighet och stora upphöjdhet och längtade efter, att bli Guds jämlike. Den himmelska härskaran älskade och kände vördnad för Lucifer. Änglarna fann sitt nöje i, att lyda Lucifers befallningar, och hans visdom och härlighet översteg vida deras. Likväl var Guds Son upphöjd över honom, ja, Han delade Faderns makt och myndighet. Han tog del vid Faderns planläggande. Lucifer, däremot, tilläts inte närvara vid dessa överläggningar. "Varför", undrade den mäktige ängeln, "skall Kristus vara den främste? Varför äras Han mer, än Lucifer?"

Efter att ha lämnat sin plats i Faderns omedelbara närhet, började Lucifer att så missnöje ibland änglarna. Han gick tillväga på ett försåtligt och hemlighetsfullt sätt. Till en tid dolde han sin verkliga avsikt under låtsad vördnad för Gud. Han började att sprida tvivel rörande de lagar, som de himmelska väsendena lydde under. Han lät påskina, att lagar må gälla för invånarna i universum, men icke för änglar. Änglar var högre väsen och behövde inga sådana återhållande band, ty deras klokskap var tillräcklig som ledning för deras handlande. De var inte varelser, som skulle kunna dra skam över Gud. Alla deras tankar var helgade. Kunde de fela, kunde även Gud göra det. Guds Sons upphöjelse till Faderns jämlike framställdes som orättvis mot Lucifer. Han var, hävdades det, också berättigad till djup vördnadsbetygelse och ära. Om änglarnas furste enbart kunde uppnå sin sanna, upphöjda ställning, skulle hela den himmelska härskaran vinna stor fördel. Hans avsikt var nämligen, att säkerställa allas frihet. Men nu kunde de inte ens åtnjuta den lilla frihet de dittills haft; ty en Despot hade satts över dem, och inför Hans auktoritet måste alla böja sig. Så utformades det skarpsinniga bedrägeri, som genom Lucifers slughet snabbt vann terräng i de himmelska boningarna.

Kristi ställning och auktoritet hade inte förändrats. Lucifers avund och förvrängning av fakta samt hans anspråk på jämbördighet med Kristus hade nödvändiggjort ett klargörande av Guds Sons egentliga ställning. Denna hade varit oförändrad sedan begynnelsen. Emellertid hade Lucifers vilseförande uttalanden förblindat många av änglarna.

Genom att utnyttja den kärleksfulla, trofasta tilliten hos änglarna under sitt kommando, inympade han i deras sinnen sin egen misstro och sitt missnöje på ett så slugt sätt, att hans farliga inflytande inte upptäcktes. Lucifer framställde Guds syften i falsk

dager – han feltolkade och förvrängde dem, för att uppamma missnöje och protester. På ett illfundigt vis fick han sina åhörare, att ge uttryck åt sina känslor. Sedan upprepade han deras åsikter, då det bäst passade hans syften. Därmed försökte han bevisa, att änglarna inte var helt tillfreds med Guds styre. Samtidigt som han påstod sig vara fullt lojal mot Gud, betonade han enträget behovet av ändringar hos Guds ordning och lagar för det himmelska styrets bästa. Alltså försökte han både att uppegga motstånd mot Guds lag samt ingjuta sitt eget missnöje i änglarna under sig och verka för, att undanröja missnöje och försona avogt sinnade änglar med den himmelska ordningen. Under ytan fick han det att jäsa av missnöje och uppror. Utåt sett, tycktes dock hans enda föresats vara, att främja lojalitet och att bevara samklang och fred.

Det missnöjets anda, som således väckts, gjorde nu sin olycksbringande verkan. Även om det inte kom till öppen strid, blev änglarna gradvis och utan att någon egentligen tänkte på det oense. Somliga betraktade Lucifers förtäckta beskyllningar mot Guds styre med välvilja. Dittills hade de varit i fullkomlig harmoni med Guds världsordning. Nu var de missnöjda och olyckliga, eftersom de inte helt kunde utforska och förstå Hans outrannsakliga rådslut och planer. De var missbelåtna med Hans beslut, att upphöja Kristus. Dessa var nu beredda, att understödja Lucifer i hans krav på, att dela Guds Sons myndighet. Men änglar, som var trofasta och pålitliga, försvarade visdomen och rättvisan hos Guds påbud och sökte få klandrets upphovsman att åter underkasta sig Guds vilja. Kristus var Guds Son; Han var ett med Honom, innan änglarna skapades. Han hade alltid stått vid Faderns högra sida. Dittills hade ingen ifrågasatt Hans överhöghet, vilken inneburit stora välsignelser för dem, som omfattats av den. Himmelens endräkt hade aldrig tidigare brutits; varför skulle det behöva uppstå misshälligheter nu? De trofasta änglarna förutsåg ohyggliga följder av denna missämja, och vädjade enträget till de missbelåtna om, att ge upp sin fasta föresats och i stället visa sig lojala mot Gud, genom att underställa sig Hans styre.

Gud handlade enligt Sin stora nåd och Sitt fullkomliga sinnelag, genom att länge ha tålamod med Lucifer. Missnöjets och avoghetens anda hade aldrig tidigare förekommit i himmelen. Det här var något nytt, sällsamt, gåtfullt, oförklarligt. Lucifer hade först inte förstått sina känslors verkliga karaktär. Under en tid hade han fruktat att uttrycka det, som rörde sig i hans sinne. Likväl förträngde han inte sina grubblerier. Han såg inte, vart det hela skulle bära hän. Men ansträngningar, som endast den med omätlig kärlek och visdom kunde komma på, gjordes för att överbevisa honom om hans misstag. Missnöjet visade sig vara grundlöst, och han upplystes klart om, vad hans envetna revolt skulle leda till. Lucifer blev övertygad om, att han hade fel. Han insåg, att: "Rättfärdig är Herren i alla sina gärningar, kärleksfull i allt han gör" (Psaltaren 145:17); att Guds förordningar är rättvisa, och att han borde vidgå det inför hela himmelen. Hade han gjort det, kanske han hade räddat sig själv och många änglar. Vid denna tidpunkt hade han inte helt avsvärjt sig

sin trohet mot Gud. Förvisso hade han lämnat sin ställning som beskyddande kerub. Icke desto mindre skulle han ha återinsatts i sin tjänst, om han varit villig att åter vända sig till Gud, erkänna Skaparens visdom och nöja sig med, att ta sin plats, som Gud tilldelat honom i Sin stora plan. Nu var det dags att bestämma sig; antingen måste han helt rätta sig efter Guds överhöghet, eller inleda öppet uppror. Han var snubblande nära att böja sig, men stoltheten hindrade honom. Det var ett alltför stort offer för någon, som varit så upphöjd, att bekänna sitt fel, sina falska tankegångar, och att vika sig för dens myndighet, som han strävat efter att kullkasta.

En barmhärtig Skapare längtade i Sitt medlidande efter Lucifer och hans anhängare. Han sökte att rädda dem, där de stod vid undergångens brant och snart skulle störta sig själva i fördärvet. Men Hans nåd feltolkades. Lucifer pekade på Guds tålamod som ett bevis för bedragarens egen överlägsenhet. Säkerligen skulle världsalltets Konung så småningom rätta Sig efter hans krav. Han tillkännagav, att om änglarna bara ville stå orubbligt vid hans sida, skulle de fortfarande kunna uppnå allt det de föresatt sig. Han försvarade ihärdigt sitt handlande, och förberedde sig på krig mot sin Skapare. Alltså blev Lucifer, "ljusbäraren", deltagaren i Guds härlighet, en beskyddande kerub vid Hans tron, genom sin överträdelse Satan, Guds och alla heliga varelsers "motståndare" samt en fördärvare av alla dem, som himmelen hade överlämnat åt hans ledning och uppsikt.

De trogna änglarnas sakskäl och vädjanden förkastades med överlägset förakt. Han avfärdade dem själva som grundlurade trälar eller slavar. Det företräde, som getts åt Kristus, förklarade han vara en orättmätig handling mot både honom personligen och den himmelska härskaran. Vidare tillkännagav Lucifer, att han inte längre tänkte finna sig i denna inskränkning i sina och deras rättigheter. Han tänkte aldrig mera erkänna Kristi herravälde. Han hade för avsikt, att tillvälla sig den ära, som borde ha getts honom, och anföra dem, som ville bli hans efterföljare. Dessutom lovade han dem, som önskade att ansluta sig till hans led, ett nytt och bättre styre. Detta skulle medföra frihet för alla. Ett stort antal änglar förklarade, att de ämnade att godta honom som ledare. Smickrad av det välvilliga mottagande, som hans framstötar rönt, hoppades han att kunna vinna över alla änglar på sin sida, bli jämbördig med Gud och bli åtlydd av den samlade, himmelska härskaran.

Ändå försökte de trofasta änglarna att övertala honom och hans sympatisörer till, att underordna sig Gud. Vidare talade man om för dem, vad det oundvikliga utfallet eller resultatet skulle bli, om de vägrade: Han, som danat dem, skulle vara deras styrka övermäktig och hårt straffa dem för deras fräcka uppror. Ingen ängel skulle kunna sätta sig upp emot Guds lag, vilken var lika helig som Lagstiftaren. De manade alla till, att slå dövörat till inför Lucifers sluga resonemang, och vädjade enträget om, att han och hans anhängare skulle söka Gud utan dröjsmål och erkänna sitt fel i, att ifrågasätta Hans klokskap och auktoritet.

Många kände, att de borde följa rådet och ångra sina missnöjesyttringar samt åter söka Faderns och Sonens gunst. Men Lucifer hade berett ytterligare ett bedrägeri. Den mäktige upprorsmakaren tillkännagav, att de änglar som gjort gemensam sak med honom, hade gått för långt för att vända om. Han kände väl till Guds lag, och visste att Lagstiftaren icke skulle förlåta dem. Lucifer

hävdade, att alla som skulle komma att ställa sig under himmelens myndighet, skulle fråntas heder och ära, ja, berövas sin ställning. Vad honom anbelangade, tänkte han aldrig mera vidkännas Kristi auktoritet. Den enda återstående utvägen för honom och hans anhängare var, sade han, att hävda sin frihet, och genom våld ta sig de rättigheter, som undanhållits dem.

Vad Satan beträffade, hade han förvisso gått för långt, för att vända om. Det kunde dock inte sägas om dem, som förvillats av hans lögner. För dem öppnades en hoppets dörr genom de trofasta änglarnas råd och vädjanden. Hade de åtlytt varningen, kanske de lyckats slingra sig loss ur Satans snara. Men stolthet, kärlek till sin ledare och längtan efter oinskränkt frihet fick bestämma, och så förkastades slutligen den gudomliga kärlekens och nådens vädjanden.

Gud tillät Satan att fortsätta sitt verk, till dess missnöjets anda bröt ut i fullt uppror. Det var nödvändigt, att hans planer fullt skulle utvecklas, så att alla kunde uppfatta deras rätta art och följder. Såsom den beskyddande keruben hade Lucifer innehaft en upphöjd ställning; de himmelska väsendena älskade honom högt, och han ägde ett kraftigt inflytande över dem. Gud styrde inte bara över himmelens invånare, utan över alla Sina skapade världar. Lucifer hade dragit den slutsatsen, att om han kunde få med sig himmelens änglar i sitt uppror, kunde han få med sig hela universum. Han framställde sin sida av saken på ett listigt sätt och använde spetsfundigheter och svek, för att vinna sina undersåtar. Och hans makt att bedra var omfattande. Han vann terräng, genom att iföra sig lögnens kappa. Alla hans handlingar var så gåtfulla, att det var svårt, att för änglarna avslöja den verkliga naturen hos hans verk. Inte förrän hans verksamhet fullt hade utvecklats, gick det att påvisa dess inneboende ondska. Först då skulle likhetstecken kunna sättas mellan hans missbelåtenhet och hans uppror. Inte ens de trofasta änglarna kunde helt och fullt genomskåda honom, eller se, vad hans verksamhet skulle utmynna i.

I början utformade Lucifer sina frestelser så, att han själv kunde stå neutral. De änglar, som han inte helt kunde få över på sin sida, anklagade han för att vara likgiltiga för de himmelska varelsernas intressen. Just det, som han själv gjorde, beskyllde han de lojala änglarna för. Han tog för vana, att beskriva Guds avsikter med förvirrande, baksluga ord. Allting, som var enkelt och tydligt, klädde han i mysterier, och sådde tvivel rörande Herrens uttalanden med hjälp av listiga förvrängningar. Och hans höga ställning,

som var så nära förknippad med den himmelska regeringen, gav större tyngd åt hans resonemang.

Gud kunde använda endast sådana medel, som överensstämmer med sanning och rättfärdighet; men Satan kunde utöva sitt inflytande genom smicker och bedrägeri. Han hade sökt att förvända Guds ord och ge en felaktig bild av Hans regeringsplan, och påstod, att Gud inte var rättvis, då Han ställde änglarna under Sin lags kontroll. Dessutom lät Satan påskina, att Skaparens krav på underdånighet och lydnad från Sina skapade väsen, endast var ett tecken på försök till självupphöjelse. Det blev alltså nödvändigt, att inför himmelens invånare och inför alla världar visa, att Guds regering är rättvis och Hans lag fullkomlig. Satan hade låtit påskina, att han själv sökte värna om universums bästa. För att visa inkräktarens verkliga karaktär och tydligt lägga hans egentliga avsikter i dagen för alla, var det nödvändigt, att Satan skulle få tillfälle att utveckla sina ogudaktiga handlingar.

Den disharmoni, som hans eget handlande orsakat i himmelen, lade Satan Guds regering till last. Han påstod, att all ondska berodde på Skaparens styre. Lucifer hävdade, att hans avsikt var att förbättra Herrens stadgar. Alltså lät Gud honom öppet visa, vad hans påståenden gick ut på. Satan skulle få demonstrera innebörden av sina förbättringar av Guds lag. Hans egna gärningar måste få avslöja honom. Från första stund hade Satan gjort gällande, att han visst inte startat något uppror. Bedragarens sanna karaktär måste bli blottad för hela världsalltet.

Inte ens sedan Satan hade blivit utkastad från himmelen, ville den Oändliga Visheten förgöra honom. Eftersom Gud bara kan godta kärlekens tjänst, måste alla väsens trohet vila på en övertygelse om Hans rättvisa och välgärningar. Himmelens och andra världars invånare, som inte ännu kunde begripa syndens art och följder, skulle inte ha insett Guds rättvisa, om Han hade förgjort Satan då. Hade han genast blivit tillintetgjort, skulle några ha tjänat Gud mera av fruktan, än av kärlek. Bedragarens inflytande skulle ej ha blivit fullt förintat, ej heller skulle upprorsandan ha blivit helt och hållet tillintetgjort. Det var för hela universums nytta under alla kommande tidsåldrar, som han måste utveckla sina grundsatser utförligare. Då kunde nämligen hans beskyllningar mot det gudomliga styret skådas i sitt rätta ljus av alla skapade väsen. Därmed kunde Guds rättvisa och nåd samt Hans lags oföränderlighet för evigt ställas utom allt tvivel.

Satans uppror skulle bli en läxa för världsalltet under alla kommande tidsåldrar, ett evigt vittnesbörd om syndens beskaffenhet och dess förfärliga följder. Genomförandet av Satans styre och dess inflytande på både människor och änglar skulle visa, vilken verkan ohörsamhet mot Guds myndighet förde med sig. Det skulle bevisa, att alla skapade väsens välfärd beror på upprätthållandet av Guds regering. Historien om detta förfärliga upprorsföretag skulle alltså bli ett ständigt beskydd för alla heliga väsen, så att de ej

skulle bli bedragna beträffande syndens natur och för att de skulle frälsas från synden och dess straff.

Den, som regerar i himmelen, är den, som ser änden från begynnelsen – den, inför vilken den förflutna tidens och även framtidens mysterier ligger uppenbarade. Bortom allt det mörker och fördärv, all den sorg och bedrövelse, som åstadkommits genom synden, skådar Han fullbordandet av Sina egna kärleksfulla syften med människans sällhet och välsignelse. "Moln och töcken omger honom, på rättfärdighet och rätt vilar hans tron." – Psaltaren 97:2. Allt detta skall världsalltets invånare, både de trogna och de otrogna, en gång förstå. "Hans verk är utan brist, hans vägar är alltid de rätta. Han är en trofast Gud, fri från allt ont, han är rättfärdig och rättvis." – Femte Moseboken 32:4.

Kapitel 2. Skapelsen

"Genom Herrens ord blev himlen till och rymdens här på hans befallning." "Han talade och allt blev till, han befallde och det skedde." – Psaltaren 33:6, 9. "Jorden har du ställt på stadig grund, den kan aldrig i evighet rubbas." – Psaltaren 104:5. Kapitlet bygger på Första Moseboken 1 och 2.

Då Jorden kom från sin Skapares händer, var den utomordentligt skön. Dess yta var uppdelad i berg, höjder och slätter, omväxlande med mäktiga floder och vackra sjöar. Dock var höjderna och bergen ej branta och skrovliga, ej heller fulla av förskräckliga avgrunder, som de nu är. De skarpa, ojämna kanterna hos markens klippiga underlag var begravda under den fruktbara matjorden, som överallt frambragte en yppig grönska. Inga avskyvärda träsk eller nakna öknar fanns. Vackra buskar och sköna blommor syntes överallt. Höjderna var prydda med träd, mera majestätiska än några, som nu finns. Luften, ej fördärvad av något giftigt smittämne, var klar och hälsosam. Hela landskapet överträffade i skönhet den prydligt anlagda marken omkring det ståtligaste palats. Änglarna betraktade tavlan med förtjusning och fröjdade sig över Guds underbara verk.

Sedan Jorden, med sitt myllrande djur- och växtliv, hade fått sin existens, ställdes människan fram på skådeplatsen. Hon var Skaparens förnämsta verk och den, för vilken denna sköna Jord hade blivit beredd. Hon fick herravälde över allt, som hon kunde skåda, ty "Gud sade: 'Vi skall göra människor som är vår avbild, lika oss. De skall härska över. . . jorden." "Gud skapade människan till sin avbild. . . Som man och kvinna skapade han dem." Här är människosläktets upprinnelse tydligt framställd, och den gudomliga berättelsen är så klar, att man inte har någon orsak, att dra felaktiga slutsatser. Gud skapade människan till Sin avbild. Häri ligger ingen hemlighet. Det finns ingen grund för antagandet, att människan gradvis utvecklades från de lägre djur- eller växtformerna. En sådan lära förringar Skaparens stora verk och sänker det till i nivå med människans inskränkta, jordiska begrepp. Människorna är så angelägna om, att utesluta Gud som världsalltets Herre, att de förnedrar människan och orättmätigt undanhåller henne värdigheten hos hennes härkomst. Han, som ordnade stjärnorna i rymden och med stor skicklighet färgade markens blommor; Han, som fyllde himmelen och Jorden med Sin krafts under, underlät inte, då Han skulle fullända Sitt härliga verk och tillsätta en styresman över den sköna Jorden, att skapa ett väsen, vilket var värdigt Honom, som gav det livet. Vårt släktes stamtavla, såsom den är framställd i Bibeln, spårar icke människans ursprung från en linje av djurarter stadda i utveckling, såsom blötdjur och fyrfotadjur, utan från den store Skaparen. Fastän Adam formades av stoft, var han likväl "son av Gud."

Han sattes som Guds ställföreträdare över de lägre varelserna. Dessa kunde inte förstå eller erkänna Guds herravälde, men de fick likväl förmåga att älska och tjäna människan.

Psalmisten säger: "Du lät honom härska över dina verk, allt lade du under hans fötter: . . . markens vilda djur, himlens fåglar och havets fiskar, allt som vandrar havets stigar." – Psaltaren 8:7-9.

Människan skulle vara Guds avbild både till den yttre likheten och till karaktären. Endast Kristus är Faderns "väsens avbild" (Hebréerbrevet 1:3; Reformations-Bibeln); men människan formades till Guds avbild. Hennes natur överensstämde med Guds vilja, hennes sinne hade förmågan, att fatta det gudomliga, hennes böjelser var rena, hennes begär och lidelser stod under förnuftets ledning. Hon var helig och lycklig av, att utgöra Guds avbild och visade fullkomlig lydnad för Gud.

Då människan kom från sin Skapares händer, var hon reslig och med fulländad kroppsbyggnad. Anletet uppvisade hälsans rödblommiga färgton och strålade av livets och glädjens ljus. Adam var betydligt längre, än de, som nu befolkar Jorden. Eva var något kortare, men hennes gestalt var ädel, och full av skönhet. Det syndfria paret bar inga konstgjorda plagg; de var klädda i en dräkt av ljus och härlighet av det slag, som änglarna har. Så länge som de var lydiga mot Gud, omslöts de av denna kappa av ljus.

Efter Adams skapelse ställdes varje levande djur fram inför honom, för att han skulle ge det ett namn. Han såg, att varje djur hade fått en medhjälpare, en partner, men "han fann inte någon som kunde vara honom till hjälp." Och "Gud sade: 'Det är inte bra att mannen är ensam. Jag skall ge honom någon som kan vara honom till hjälp." Människan skapades inte till att vistas i ensamhet, utan hon skulle bli ett sällskapligt väsen. De sköna scenerna och de behagliga sysselsättningarna i Eden skulle inte ha kunnat göra människan fullkomligt lycklig, om hon ej hade haft sällskap. Inte ens samvaron med änglarna kunde ha tillfredsställt hennes längtan efter sympati och umgänge med jämlikar. Det fanns ingen av samma natur, som hon kunde älska, och av vilken hon kunde bli älskad tillbaka.

Gud Själv gav Adam en följeslagerska. Han skaffade honom en, "som kunde vara honom till hjälp" – en, som var danad till, att vara hans följeslagerska och som kunde vara ett med honom i kärlek och deltagande. Eva skapades av ett revben, som togs från Adams sida. Det betydde icke, att hon, som hans överhuvud, skulle behärska honom. Ej heller innebar det, att hon skulle behandlas med förakt, som om hon vore honom långt underlägsen. Nej, hon skulle stå vid hans sida som en jämlike, för att älskas och beskyddas av honom. Som en del av mannen, ben av hans ben och kött av hans kött, var hon hans andra jag. Det visade på den innerliga förening och ömma tillgivenhet, som borde förekomma i detta förhållande. "Ty ingen har någonsin avskytt sin egen kropp, utan man ger den näring och sköter om den". – Efésierbrevet 5:29. "Därför skall en man överge sin far och sin mor och hålla sig till sin hustru, och de skall bli ett kött." (Svenska Folk-Bibeln 98.)

Gud sammanvigde det första paret. Upphovsmannen till det äkta ståndet är alltså världens Skapare. "Äktenskapet skall alltid hållas i ära" – Hebréerbrevet 13:4. Det var en av Guds första gåvor till människan, och det är en av de två instiftelser, som Adam efter syndafallet förde med sig från paradiset. Då de gudomliga grundsatserna i detta förhållande erkänns och lyds, är äktenskapet till en välsignelse: det bevarar släktets renhet och sällhet, det uppfyller människans behov av sällskap samt upphöjer hennes fysiska, intellektuella och sedliga natur.

Och Herren Gud planterade en trädgård österut i Eden, och satte där människan som han hade format. Allting, som Gud hade gjort, var fullkomligt i skönhet, och man kunde tycka, att ingenting saknades, som kunde bidra till Adams och Evas lycka. Likväl gav Skaparen dem ytterligare ett bevis på Sin kärlek, genom att tillreda en trädgård eller lustgård som deras egentliga hem. I trädgården växte det alla slags träd, varav många dignade av färggrann och läcker frukt. Där fanns sköna vinrankor, som sträckte sig rätt upp, men ändå tjusade ögat med sina former. Grenarna var rikt nedtyngda av lockande frukt i de mest skiftande färgtoner. Adam och Eva fick i uppgift, att dra upp grenarna, så att de skulle forma en lövsal. Lövsalen, med sina levande träd täckta av lövverk och frukt, skulle utgöra deras bostad. Det förekom överflödande mängder av väldoftande blommor i alla de färger. Mitt i trädgården stod livets träd, vars härlighet överträffade de övriga trädens. Dess frukt såg ut som gyllene och silverfärgade äpplen, och kunde förlänga människornas liv i evighet.

Skapelsen var nu klar. "Så fullbordades himlen och jorden och allt vad där finns." "Gud såg att allt som han hade gjort var mycket gott." Eden stod i sin blomstring på Jorden. Adam och Eva hade fritt tillträde till livets träd. Ingen syndabesmittelse eller dödens skugga vanställde den sköna skapelsen. "Morgonens stjärnor sjöng och gudasönerna jublade" – Job 38:7.

Den store Herren Gud hade lagt Jordens grundvalar. Han hade klätt hela Jorden i skönhetens dräkt och fyllt henne med saker, som var nyttiga för människan. Han hade skapat alla underbara ting på marken och i havet. Det stora skapelseverket hade blivit utfört på sex dagar. Och Gud "vilade på den sjunde dagen efter allt han hade gjort. Gud välsignade den sjunde dagen och gjorde den till en helig dag, ty på den dagen vilade Gud sedan han utfört sitt skapelseverk." Gud kände Sig tillfredsställd med Sina händers verk. Allt var fullkomligt samt värdigt sin gudomlige Upphovsman. Han vilade inte därför, att Han var trött, utan därför att Han var nöjd med Sin vishets och godhets frukter och uppenbarelserna av Sin härlighet.

Efter att Gud hade vilat på den sjunde dagen, helgade Han den eller avskilde Han den till vilodag för människan. Hon skulle följa Skaparens föredöme och vila på denna heliga dag, så att hon kunde begrunda Guds stora skapelseverk, då hon beskådade himmelen och

Jorden. Samtidigt skulle hennes hjärta fyllas av kärlek till och vördnad för Skaparen, då hon såg bevisen på Hans vishet och godhet.

I Eden upprättade Gud ett minnesmärke över Sitt skapelseverk, genom att välsigna den sjunde dagen. Sabbaten överlämnades till Adam, hela människosläktets stamfader och ställföreträdare. Alla, som skulle komma att bo på Jorden, skulle genom Sabbatens firande tacksamt erkänna, att Gud var deras Skapare och rättmätige Härskare, samt att de var Hans händers verk och stod under Hans myndighet. Denna instiftelse skulle alltså firas som en åminnelse, och den gavs till hela människosläktet. Den var ingen skuggbild av något bättre i framtiden. Sabbaten hade heller inte en begränsad tillämpning för något bestämt folk.

Gud såg, att Sabbaten även i paradiset var väsentlig för människan. Det var behövligt, att hon en dag av de sju lämnade sitt arbete och sina sysselsättningar, så att hon mera obehindrat kunde begrunda Guds verk och tänka på Hans makt och godhet. Hon behövde en vilodag, som påminde henne mera direkt om Gud och som uppväckte tacksamhet hos henne. Allt det hon åtnjöt eller ägde, hade hon ju fått av den välgörande Skaparen.

Det är Guds avsikt, att Sabbaten skall leda människornas sinnen till, att betrakta Hans skapade verk. Naturen talar till deras förstånd och förklarar, att det finns en levande Gud, Skaparen och högste Styresmannen över alla. "Himlen förkunnar Guds härlighet, himlavalvet vittnar om hans verk. Dag talar till dag därom och natt undervisar natt." – Psaltaren 19:2-3. Den skönhet, som visar sig på Jorden, är ett tecken på Guds kärlek. Vi kan skåda den i de eviga höjderna, i de resliga träden, i de öppnande knopparna och i de sköna blommorna. Allt talar till oss om Gud. Sabbaten, som alltid hänvisar till Honom, vilken gjort allt detta, bjuder människorna att öppna naturens stora bok och i den finna spår av Skaparens vishet, makt och kärlek.

Trots att våra första föräldrar skapades oskyldiga och heliga, var det dock möjligt för dem att göra orätt. Gud gjorde dem fria i moraliskt avseende samt med förmågan, att uppfatta Hans karaktärs vishet, Hans välgärningar och rättvisan i Hans fordringar. Gud gav dem även full frihet, att visa eller vägra Honom lydnad. De skulle åtnjuta samvaro med Gud och med heliga änglar; men innan de för evigt kunde sättas utom all fara, måste deras trohet prövas. Vid själva början av människans tillvaro vidtogs åtgärder, för att hämma hennes böjelse för att tillfredsställa sig själv. Detta var den olycksbringande lidelse, som förorsakade Satans fall. Kunskapens träd, som stod i närheten av livets träd i mitten av trädgården, var det föremål, genom vilket våra första föräldrars lydnad, tro och kärlek skulle prövas. De tilläts att äta frukten av alla andra träd, men förbjöds vid dödsstraff att äta frukten av detta. De skulle även blottställas för Satans frestelser, och om de uthärdade prövningen, skulle de slutligen försättas i en ställning, där de ej kunde påverkas av hans inflytande, utan njuta en evig nåd från Gud.

Gud gav människan en lag som ett oundgängligt villkor för hennes tillvaro. Hon skulle vara det gudomliga styret underdånig, och det förekommer inget styre utan lag. Gud kunde ha skapat människan utan någon förmåga, att överträda Hans lag; Han kunde ha hindrat Adams hand från att röra vid den förbjudna frukten. Men i så fall skulle människan inte ha varit ett fritt, moraliskt väsen, utan bara en maskin. Utan frihet att välja, skulle hennes lydnad inte ha varit frivillig, utan tvungen. Hon hade då ej haft något tillfälle, att utveckla sin karaktär. Ett sådant förfaringssätt skulle ha stridit mot Guds plan i Hans behandling av andra världars invånare. Det skulle ha varit ovärdigt människan som förståndsväsen och skulle även ha givit stöd åt Satans beskyllning, att Guds styre var godtyckligt.

Gud skapade människan rättsinnig, och Han begåvade henne med ädla karaktärsdrag utan någon böjelse för det onda. Han skänkte henne utmärkta förståndsgåvor och framställde för henne de kraftigaste bevekelsegrunder eller motiv för trohet mot Honom. En fullkomlig och ständig lydnad var villkoret för hennes eviga lycka. Genom att uppfylla detta villkor, skulle hon ha tillgång till livets träd.

Våra första föräldrars hem skulle bli ett mönster för andra hem, som deras barn skulle komma att upprätta, då de gick ut för att ta Jorden i besittning. Detta hem, som Guds egen hand hade förskönat, var inget dyrbart palats. Människorna, i sin stolthet, finner nöje i storartade och dyrbara byggnader samt yvs över sina händers verk; men Gud satte Adam i en trädgård. Denna var hans boning; den blå himlen välvde sig däröver, marken med sina vackra blommor och sin friska gräsmatta var dess golv, och de lövrika grenarna på de sköna träden var dess tak. Dess väggar var beklädda med de härligaste smycken – den store Konstnärens arbete. Det heliga parets omgivningar framställde en lärdom för alla tider: att man inte finner den rätta sällheten eller lyckan, genom att tillfredsställa stoltheten och begäret efter vällevnad, utan i umgänge med Gud genom Hans skapade verk. Om människorna ville fästa mindre avseende vid det konstlade och i stället utvecklade en större naturlighet, skulle de mycket bättre uppfylla Guds ändamål med deras skapande. Stolthet och äregirighet blir aldrig tillfredsställda; men de som är verkligt visa, skall finna ett verkligt och upphöjande behag i de njutningsmedel, som Gud har ställt till allas förfogande.

Våra första föräldrar fick i uppdrag, att sköta lustgården i Eden. De "skulle bruka och vårda den." Deras sysselsättning var inte tröttande, utan behaglig och stärkande. Gud förordnade, att arbetet skulle vara en välsignelse för människan, att det skulle uppta hennes tankar, stärka hennes kropp och utveckla hennes sinnesförmögenheter. Andlig och kroppslig verksamhet var en av de behagligaste njutningar, som utmärkte Adams heliga tillvaro. Och då han på grund av sin olydnad blev utdriven från sitt sköna hem och måste arbeta i den hårda jorden, för att skaffa sitt dagliga uppehälle, blev just detta arbete – fastän det påtagligt skiljde sig från hans behagliga sysselsättning i Eden – ett skydd mot

frestelser och ett upphov till lycka. Även om arbetet åtföljs av trötthet och möda, är det en stor villfarelse, att betrakta det som en förbannelse. De rika ser ofta ned med förakt på arbetarklassen; men ett sådant förfaringssätt strider helt och hållet mot Guds ändamål med människans skapelse. Vad är även de rikaste personers bosättningar i jämförelse med det arv, som gavs till den ädle Adam? Men Adam skulle likväl icke vara sysslolös. Vår allvise Skapare, som förstår, vad som är bäst för människans lycka, gav Adam hans arbete. Endast arbetande män och kvinnor känner livets rätta glädje. Änglarna är flitiga arbetare; de är Guds sändebud till människorna. Skaparen har icke berett något rum för lättjans stillastående vatten.

Adam och hans följeslagerska skulle härska över Jorden, så länge de förbleve trogna mot Gud. De erhöll oinskränkt makt över alla levande djur. Lejonet och lammet lekte fredligt omkring dem, eller låg bredvid varandra vid deras fötter. De lyckliga fåglarna flög omkring dem utan fruktan; och då de sände upp sina glada sånger till Skaparens lov, stämde Adam och Eva in med dem i tacksägelse till Fadern och Sonen.

Det heliga paret var inte bara barn, som stod under Guds faderliga omvårdnad, utan även lärjungar eller elever, som tog emot undervisning från den allvise Skaparen. De besöktes av änglar och tilläts att samtala med Gud, utan att någon fördunklande slöja skymde Hans ansikte. De var fulla av livskraft, som de erhöll från livets träd, och deras förståndsförmögenheter var ej särskilt underlägsna änglarnas. Den synliga världens förunderliga ting – "den allvetandes underbara verk" (Job 37:16) – var för dem en outtömlig källa till undervisning och glädje. Naturens lagar och verkningar, som under sex tusen år varit föremål för människornas forskningar, uppenbarades för dem av alltings oändlige Skapare och Uppehållare. De undersökte blad, blomma och träd samt inhämtade från dem deras livs hemligheter. Adam kände varje levande varelse, från den starke leviatan, som rör sig i vattnet, till den obetydliga insekten, som fladdrar i solljuset. Han hade givit var och en deras namn, och han var förtrogen med allas natur och vanor. Guds härlighet i himmelen, de otaliga himlakropparna i sina regelbundna kretslopp, molnens jämvikt, ljusets och ljudets, dagens och nattens hemligheter, allt låg öppet för våra första föräldrars betraktande. På varje löv i skogen eller sten på bergen, på varje lysande stjärna, på Jorden, i luften och på himlen stod Guds namn skrivet. Skapelsens ordning och harmoni talade till dem om oändlig vishet och makt. De upptäckte alltid något tilldragande föremål, som förökade deras kärlek och framkallade nya uttryck av tacksamhet.

Så länge de lydde den gudomliga lagen, skulle deras förmåga att veta, njuta och älska ständigt tillta. De skulle fortlöpande förvärva nya skatter av kunskap, upptäcka flera orsaker till sällhet samt få klarare begrepp om Guds omätliga och outtömliga kärlek.

Kapitel 3. Frestelsen och syndafallet

Sedan Satan blivit utkastad från himmelen, började han att tänka ut planer för människosläktets fördärv. Det gav honom ett nytt tillfälle, att visa Gud sin fiendskap. I den lycka och frid, som det heliga paret åtnjöt i Edens Lustgård, kunde han skåda den sällhet han för evigt hade förlorat. Pådriven av avundets känslor, beslöt han sig för, att egga Adam och Eva till olydnad, varigenom de skulle bli brottslingar och ådra sig syndens straff. Han skulle förvandla deras kärlek till misströstan och deras lovsånger till smädelser emot Skaparen. På detta sätt skulle han inte bara störta dessa oskyldiga varelser ned i samma eländiga tillstånd, som han själv var i, utan han skulle även vanhedra Gud och åstadkomma sorg i himmelen. Kapitlet bygger på Första Moseboken 3.

Våra första föräldrar lämnades inte utan varning för den fara, som hotade dem. Himmelska budbärare framställde för dem historien om Satans avfall och hans stämplingar eller intriger, för att söka fördärva människorna. De redogjorde också ingående för dem om den gudomliga regering, som mörkrets furste nu sökte att omstörta. Olydnad för Guds rättvisa bud förorsakade Satans och hans änglars fall. Hur viktigt var det inte då, att Adam och Eva skulle vörda den enda lag, genom vilken ordning och rättvisa kunde vidmakthållas!

Guds lag är lika helig som Han Själv. Den är en uppenbarelse av Hans vilja, en avskrift av Hans karaktär eller sinnelag, ett uttryck för gudomlig kärlek och vishet. Skapelsens harmoni beror på, att alla väsen, både levande och oorganiska ting, är i fullkomlig överensstämmelse med Skaparens lagar. Gud har fastställt lagar för styrandet av inte bara alla levande väsen, utan även naturens alla verkningar. Allting står under bestämda lagar, som ej kan åsidosättas. Medan allting i naturen styrs av naturlagar, är av alla jordiska varelser endast människan ansvarig inför den moraliska eller sedesmässiga lagen. Gud har gett människan, skapelsens krona, förmåga att förstå Hans krav, att uppfatta Hans lags rättfärdighet och godhet samt dess heliga anspråk på henne, och Han fordrar av henne fullkomlig lydnad.

Edens invånare måste, liksom änglarna, prövas. De kunde bibehålla sin lyckliga ställning endast på villkoret, att de visade trohet mot Skaparens lag. De var fria väsen med moral eller sinne för rätt och fel; de kunde lyda och leva, eller neka att lyda och omkomma. De hade tagit emot rikliga välsignelser av Gud; men om de ringaktade Hans vilja, skulle Han – vilken inte skonade änglarna, som syndade – inte heller skona dem. Genom överträdelse, skulle de förverka Hans gåvor och dra elände och fördärv över sig.

Änglarna uppmanade dem, att vara på sin vakt mot Satans konstgrepp; ty han skulle oförtrutet bemöda sig om, att förleda dem. Så länge de vore Gud lydiga, kunde han icke skada dem; ty om det varit nödvändigt, skulle alla änglarna i himmelen blivit sända till

deras hjälp. Om de ståndaktigt avvisade hans första antydningar, skulle de bli lika trygga, som de himmelska budbärarna var. Men om de en gång skulle ge vika för frestelsen, skulle deras natur bli så fördärvad, att de i sig själva ej skulle komma att äga någon kraft eller vilja, att stå emot Satan.

Kunskapens träd var det medel, genom vilket deras lydnad för och kärlek till Gud skulle prövas. Herren hade ansett det lämpligt, att ålägga dem endast ett förbud gällande bruket av allt det, som fanns i trädgården. Men om de ringaktade Hans vilja i detta avseende, gjorde de sig skyldiga till överträdelse. Satan skulle ej tillåtas, att ständigt förfölja dem med sina frestelser. Han kunde nalkas dem enbart vid det förbjudna trädet. Om de försökte att utforska dess beskaffenhet, bleve de blottställda för hans ränker eller komplotter. De uppmanades till, att sorgfälligt och nogsamt akta på den varning, som Gud hade givit dem, och att vara nöjda med den undervisning, som Han hade ansett det lämpligt att meddela.

För att Satan obemärkt skulle kunna utföra sitt verk, beslöt han att använda ormen som sitt verktyg – en förklädnad, som var synnerligen lämplig för hans bedrägliga avsikt. Ormen var då ett av de visaste och skönaste djuren på Jorden. Ormen hade vingar, och då den flög omkring, glänste den bländande, likt polerat guld. Där ormen vilade i det förbjudna trädets yppiga grönska och kalasade på dess utsökta frukt, drog den blickarna till sig och tjusade betraktaren. Sålunda dolde sig fördärvaren i fridens lustgård och lurade på sitt byte.

Helt upptagen med sitt behagliga arbete i lustgården, vandrade Eva omedvetet bort från sin makes sida, trots änglarnas varning mot detta. Tillsammans med honom skulle hon löpa mindre risk, att utsättas för frestelse, än om hon vore ensam. Då hon upptäckte, att hon var ensam, kände hon en föraning om fara. Dock viftade hon bort sin fruktan. Hon menade sig vara tillräckligt klok och stark, för att upptäcka en fara och stå emot den. Obekymrad om änglarnas varning, började hon snart nog, att med nyfikenhet och beundran betrakta det förbjudna trädet. Frukten var väldigt skön, och hon frågade sig själv, varför Gud hade förbjudit dem att äta därav. Nu hade frestaren ett gynnsamt tillfälle, och, som om han kände hennes tankar, tilltalade han henne så här: "'Har Gud verkligen sagt att ni inte får äta av något träd i trädgården?'" Eva blev förvånad och bestört, emedan det föreföll henne, som om hon hörde ekot av sina egna tankar. Ormen fortsatte med, att prisa hennes enastående skönhet; och hans ord föll inte för döva öron. Men i stället för att skynda därifrån, stannade hon kvar av förundran över, att höra en orm tala. Hade hon av ett änglalikt väsen blivit tilltalad på detta sätt, skulle hennes fruktan ha blivit väckt; men hon tänkte inte, att den förtjusande ormen kunde bli ett verktyg för den fallne fienden.

Hon besvarade frestarens insnärjande fråga så här: 'Vi får äta frukt från träden, men om frukten från trädet mitt i trädgården har Gud sagt: Ät den inte och rör den inte! Gör ni det kommer ni att dö.' Ormen sade: 'Ni kommer visst inte att dö. Men Gud vet att den dag ni äter av frukten öppnas era ögon, och ni blir som gudar med kunskap om gott och ont.'

Ormen förklarade, att de genom att äta detta träds frukt skulle uppnå ett högre livstillstånd och beträda ett vidsträcktare kunskapsfält; att han själv hade ätit av den förbjudna frukten och tack vare det fått talförmåga. Och han antydde, att Herren avundsamt önskade att undanhålla frukten från dem, så att de inte skulle upphöjas till jämlikhet med Honom Själv. Det var på grund av dess underbara egenskaper, vilka förmedlade vishet och kraft, som Han hade förbjudit dem att smaka eller ens vidröra den. Frestaren lät förstå, att den gudomliga varningen inte skulle tillämpas bokstavligt; den var bara avsedd att injaga fruktan hos dem. Hur vore det möjligt, att de skulle kunna dö? Hade de ej ätit av livets träd? Gud hade sökt hindra dem från, att uppnå en ädlare utveckling och finna större lycka.

Satans särskilda verk var, att ge en felaktig bild av Guds karaktär – att bekläda Honom med egenskaper, vilka tillhörde orättfärdighetens furste. I sitt första försök, att störta människan i fördärvet, satte han Skaparens sannfärdighet i fråga. Han framställde Gud som en bedragare, som en, vilken ville hindra Sina skapade varelser från att njuta av den högsta gåvan. Och Eva betogs ej av fasa över, att höra dessa falska beskyllningar mot den helige och allsmäktige Guden! Om hon hade vänt sina tankar till Gud, om hon hade betraktat det sköna Eden och påmint sig alla de bevis hon hade på Hans kärlek; om hon hade satt sig i säkerhet hos sin make, kunde hon ha undkommit den Ondes sluga frestelse. Ett enda avvisande ord skulle ha försäkrat henne om den hjälp, som Gud kunde ge. Ett enda ord till hennes Skapares försvar skulle ha drivit anklagaren på flykten, och hennes karaktär skulle ha förblivit obesmittad. Hade hon stått emot den första frestelsen, skulle hon därigenom ha uppnått en högre och heligare andlig erfarenhet och starkare karaktär, än någonsin förut. Men hon gav vika för sin fiendes smicker och blev alltså en fånge under hans vilja.

Sådant har Satans verk varit från Adams dagar till nutiden, och han har fullföljt det med stor framgång. Han frestar människorna till, att misstro Guds kärlek och att betvivla Hans vishet. Han söker ständigt, att hos dem väcka en vanvördig nyfikenhet, en orolig, frågvis böjelse för att genomskåda den gudomliga vishetens och maktens hemligheter. I sina bemödanden, att utforska det, som det har behagat Gud att undanhålla dem, förbiser många de sanningar, som Han har uppenbarat. Dessa är väsentliga för frälsningen. Satan frestar människorna till olydnad, genom att inbilla dem, att de därmed beträder ett underbart kunskapsfält. Men allt detta är bedrägeri. Stolta över sina idéer om framsteg, sätter de, genom att behandla Guds fordringar med förakt, sina fötter på den stig, som leder till förnedring och död.

Satan föreställde Adam och Eva, att de skulle vinna på att överträda Guds lag. Resonerar man inte på ett liknande sätt nu för tiden? Många talar om, hur kortsynta de är, som lyder Guds bud, medan de själva gör anspråk på, att äga mera omfattande begrepp och större frihet. Vad annat är detta, än ekot av rösten i Eden: "Den dag ni äter av frukten " – överträder det gudomliga kravet – blir Ni "som gudar". Satan påstod, att det hade varit till stor fördel för honom, att äta av den förbjudna frukten; men han tillade inte, att han blivit förvisad från himmelen på grund av sin överträdelse. Fastän han hade lärt sig att inse, att synden medförde evig förtappelse, dolde han sitt eget elände, så att han skulle kunna störta andra i samma fördärv. På samma sätt söker överträdaren nu för tiden, att förställa sin verkliga karaktär. Måhända föreger han sig vara helig; men hans höga bekännelse gör honom blott så mycket farligare som bedragare. Han står på Satans sida, genom att han behandlar

Guds lag med förakt samt förmår andra, att göra detsamma – till sitt eviga fördärv. Allt knotande mot Guds lag härleder sig från ingivelser från den laglöse, som först föranledde missnöje i Herrens salar och uppeggade änglarna till uppror.

Gud kräver av varje själ i dag, vad Han fordrade av våra första föräldrar i Eden: fullkomlig lydnad för Hans lag. Man måste i sin levnad visa osviklig trohet mot Gud. De fordringar, som Gud lägger på människan under nådens tid, är desamma som de, vilka pålades i paradiset. Ingen har rättighet att påstå sig vara frälst, samtidigt som han lever i överträdelse av Guds lag. Han har ingen förvissning om frälsning, utan han är bedragen av den Onde. Han hyllar och upprepar samma lögn som den, vilken först uttalades i Eden genom ormen som språkrör. Andra språkrör används nu, men samma uttalanden görs.

Eva trodde verkligen Satans ord, men hennes tro räddade henne inte från syndens straff. Hon trodde inte Guds ord, och detta ledde till hennes fall. Vid domen skall människorna ej fördömas för att de samvetsgrant trodde en lögn, utan därför, att de ej trodde sanningen. Orsaken var, att de försummade tillfället att lära känna den. Satans slutledningar är helt och hållet falska; ty olydnad mot Gud för alltid olycka med sig. Vi måste vinnlägga oss om, att lära känna sanningen. Alla lärdomar, som Gud låtit nedteckna i Sitt Ord, är avsedda att ge oss varning och undervisning. De har blivit framställda som ett skydd mot bedrägeri; och om vi ej hörsammar dem, kommer vi att bringa fördärv över oss själva. Vi kan vara förvissade om, att allt, som strider mot Guds Ord, härleder sig från Satan.

Ormen plockade frukten från det förbjudna trädet och lade den i händerna på den delvis tveksamma Eva. Så påminde han henne om hennes egna ord, att Gud förbjudit dem att ens vidröra den, för att de inte skulle dö. Han sade, att hon inte skulle bli sjukare av att äta frukten, än av att ta i den. Eva blev djärvare, då hon märkte, att ingen skada inträffade av det hon gjort. "Kvinnan såg att trädet var gott att äta av: det var en fröjd för ögat och

ett härligt träd, eftersom det skänkte vishet. Och hon tog av frukten och åt." Den hade en behaglig smak och tycktes åstadkomma en upplivande verkan, medan hon åt den. Därför föreställde hon sig, att hon trädde in i ett högre livstillstånd. Och nu, sedan hon hade överträtt Guds bud, blev hon Satans verktyg till, att bringa fördärv över sin make. I ett sällsamt, onaturligt sinnestillstånd uppsökte hon honom samt omtalade, vad som hade hänt.

Adam såg sorgsen ut. Han tycktes vara förbluffad och oroad. På Evas ord svarade han, att det här måste vara fienden, som de varnats för. Guds dom löd, att hon måste dö. Hon, i sin tur, manade honom enträget, att smaka och upprepade ormens ord om, att de visst inte skulle dö. Hon resonerade som så, att eftersom hon inte fysiskt kände av Guds misshag, måste ormen ha rätt. Snarare erfor hon en ljuvlig, uppiggande känsla, som fick det att bubbla av nytt liv i hela kroppen. Eva trodde sig uppleva detsamma som de himmelska budbärarna.

Adam förstod, att hans följeslagerska hade överträtt Guds bud och förkastat det enda förbud, som hade blivit ålagt dem, för att prova deras trohet och kärlek. En häftig strid pågick i hans sinne; han var bedrövad över, att Eva hörsammat frestarens röst. Men nu hade handlingen blivit utförd, och han måste skiljas från henne, vilkens sällskap hade varit hans glädje. Hur skulle han kunna uthärda det? Adam hade åtnjutit Guds och heliga änglars sällskap, han hade sett Skaparens härlighet. Han uppfattade den härliga framtid, som väntade människorna, bara de ville förbli trogna mot Gud. Men fruktan för, att förlora den enda gåva, som i hans ögon var av mer värde än allt annat, kom honom att glömma alla dessa välsignelser. Kärlek, tacksamhet, trohet mot Skaparen – allt var underlägset hans kärlek till Eva. Hon var en del av honom själv, och han kunde ej uthärda tanken på skilsmässa

från henne. Han tänkte inte på att samma oändliga kraft, som av markens stoft hade skapat honom, ett levande skönt väsen, och av kärlek givit honom en följeslagerska, kunde ersätta hennes plats. Han beslöt sig för att dela hennes öde; om hon måste dö, skulle han dö med henne. Kanhända, tänkte han, att ormens ord ändå var sanna? Eva stod framför honom lika skön och synbarligen lika oskyldig, som hon var, innan hon syndade. Hon uttryckte ändå större kärlek till honom, än förut. Inget tecken på död syntes hos henne, och han bestämde sig för att trotsa följderna. Han tog frukten och åt den skyndsamt.

Efter sin överträdelse tyckte Adam först, att han trädde in i ett högre livstillstånd. Men tanken på hans synd fyllde honom snart med förskräckelse. Luften, som dittills varit behaglig och temperaturmässigt jämn, fick nu det skyldiga paret att rysa. Den kärlek och frid de hade ägt var nu försvunna, och i deras ställe erfor de en känsla av synd, en fruktan för framtiden, en tomhet i själen. Den dräkt av ljus, som höljt dem, försvann nu, och de

sökte att ersätta den med ett täckelse; ty de kunde ju inte, i sitt nakna tillstånd, möta Guds och heliga änglars blickar.

Bådas ögon blev öppnade; de började inse den sanna karaktären hos sin synd. Detta ledde dem dock inte till omvändelse. Adam förebrådde sin följeslagerska för hennes dårskap, att lämna honom och låta sig bli bedragen av ormen. Ändå – ty sådan är syndens förföriska makt – smickrade de sig med, att Han, som hade givit dem så många bevis på Sin kärlek, skulle förlåta denna enda överträdelse, eller att de inte skulle utsättas för ett så förskräckligt straff, som de hade fruktat.

Satan jublade över sin framgång. Han hade förlett kvinnan till, att betvivla Guds kärlek och vishet samt att överträda Hans lag, och han hade genom henne åstadkommit Adams fall.

Men den store Lagstiftaren stod i begrepp, att tillkännage för Adam och Eva följderna av deras överträdelse, och Han uppenbarade Sig i lustgården. Medan de var i sitt oskyldiga och heliga tillstånd, hälsade de sin Skapares ankomst med glädje; men nu flydde de med förfäran och sökte att gömma sig bland träden i lustgården. "Men Herren Gud ropade på mannen: 'Var är du?' Han svarade: 'Jag hörde dig komma i trädgården och blev rädd, eftersom jag är naken, och så gömde jag mig.' Herren Gud sade: 'Vem har talat om för dig att du är naken? Har du ätit av trädet som jag förbjöd dig att äta av?'"

Adam kunde varken förneka eller åstadkomma någon ursäkt för sin synd; men i stället för att visa ånger, sökte han att kasta skulden på sin hustru och sålunda på Gud Själv: "'Kvinnan som du har ställt vid min sida, hon gav mig av trädet, och jag åt.'" Han, som av kärlek till Eva uppsåtligen valt att förverka Guds ynnest, sitt hem i paradiset och ett evigt liv av glädje, försökte nu efter sitt fall att lägga ansvaret för sin överträdelse på sin följeslagerska samt till och med på Skaparen Själv. Så fruktansvärd är syndens makt.

Då kvinnan tillfrågades: "'Vad är det du har gjort?'", svarade hon: "'Ormen lurade mig, och jag åt.'" "Varför skapade Du ormen? Varför lät Du honom komma in i Eden?" Dessa var frågor, som innefattades i hennes ursäkt. Alltså beskyllde hon, liksom Adam, Gud för att vara ansvarig för deras fall. Självrättfärdigandets anda hade sin upprinnelse hos lögnens fader. Den yttrade sig hos våra första föräldrar, så snart de hade givit efter för hans inflytande, och alla Adams söner och döttrar har visat prov på denna. I stället för att ödmjukt bekänna sina synder, söker de att försvara sig, genom att kasta skulden på andra, på omständigheter eller på Gud samt låta till och med Hans välsignelser bli en anledning till, att knorra och klaga mot Honom.

Herren uttalade sedan domen över ormen: "'Eftersom du har gjort detta, skall du vara förbannad bland alla boskapsdjur och vilda djur. På din buk skall du gå, och jord skall du äta så länge du lever." Alldenstund ormen hade blivit använd som Satans verktyg, skulle

även han drabbas av den gudomliga hämndens hemsökelse. Från att vara det skönaste och mest beundrade av alla djur, skulle han nu krypa på marken och bli det mest avskydda av dem alla, fruktad och hatad av både människor och djur. De ord, som därpå uttalades till ormen, åsyftade tydligt Satan själv, genom att de hänvisade till hans slutliga nederlag och tillintetgörelse: "Jag skall sätta fiendskap mellan dig och kvinnan och mellan din avkomma och hennes avkomma. Han skall krossa ditt huvud och du skall hugga honom i hälen.'" (Svenska Folk-Bibeln 98.)

För Eva omtalades sedan den sorg och smärta, som därefter måste bli hennes del. Och Herren sade: "Din man skall du åtrå, och han skall råda över dig.'" Gud hade skapat henne jämlik Adam. Hade de förblivit lydiga mot Gud – i harmoni med Hans stora kärlekslag – skulle de alltid ha levat i samklang med varandra. Men synden hade åstadkommit oenighet, och nu kunde deras förening bibehållas och endräkten bevaras endast genom den enes undergivenhet inför den andre. Eva hade först felat, och hon föll i frestelse, genom att skilja sig från sin följeslagare i strid med Guds befallning. Det var på grund av hennes ivriga lockelse, som Adam syndade; och hon blev nu ålagd, att vara sin make undergiven. Hade grundsatserna i Guds lag blivit iakttagna av de fallna människorna, skulle detta utslag, även om det uppstod ur syndens verkningar, ha visat sig vara till en välsignelse för dem. Dock har mannens missbruk av sin ledarställning alltför ofta gjort kvinnans lott väldigt hård, så att hennes liv blivit till en börda.

Eva hade varit fullkomligt lycklig vid sin makes sida i sitt hem i Eden; men, liksom nutidens missbelåtna Evor, smickrades hon av hoppet om, att kunna träda in i ett högre tillstånd, än det som Gud hade anvisat henne. Då hon försökte att höja sig över sin ursprungliga ställning, föll hon långt under den. Och alla, som gör samma försök och ej glatt tänker uppta sina plikter i överensstämmelse med Guds plan, kommer att drabbas av samma öde. Genom sina bemödanden om, att erhålla sysselsättningar, för vilka Gud ej har gjort dem dugliga, överger många den plats, där de kunde vara till välsignelse. Genom sitt begär efter, att vinna en högre rang, uppoffrar de den rätta kvinnliga värdigheten och ädelheten hos sin karaktär samt lämnar just det arbete ofullbordat, som Gud gav dem.

Och till Adam sade Herren: "'Du som lyssnade till din hustru och åt av trädet som jag förbjöd dig att äta av, förbannad skall marken vara för din skull. Med möda skall du hämta din näring från den så länge du lever, törne och tistel skall den ge dig. Du skall äta växterna på marken, du skall slita för ditt bröd i ditt anletes svett tills du vänder åter till jorden. Ty av den är du tagen, jord är du och jord skall du åter bli.'"

Det var icke Guds vilja, att Adam och Eva, som skapades syndfria, skulle ha någon kännedom om ondskan. Han hade frikostigt skänkt dem det goda samt undanhållit dem det onda. Men i strid med Guds bud hade de ätit av det förbjudna trädet, och nu skulle de

komma att fortsätta att äta av det – de skulle erhålla kännedom om det onda – under hela sin levnad. Människorna skulle från den tiden plågas av Satans frestelser. I stället för det behagliga arbete, som de tidigare hade haft, skulle ängslan och vedermöda bli deras del. De skulle bli utsatta för felslagna förhoppningar, bedrövelse och smärta samt slutligen för döden.

Så länge syndens förbannelse vilade över Jorden, skulle hela naturen vittna för människan om beskaffenheten hos och följderna av upproret mot Gud. Då Gud skapade människan, satte Han

henne till härskare över Jorden och över alla levande djur på den. Och så länge Adam förblev trogen mot Gud, var hela naturen honom undergiven. Men sedan han förbrutit sig mot den gudomliga lagen, reste sig de lägre varelserna mot hans styre. Härigenom ville Herren i Sin stora nåd uppenbara för människorna heligheten hos Sin lag och låta dem, genom deras egen erfarenhet, inse faran av, att i den minsta grad åsidosätta den.

Det mödosamma och bekymmersamma liv, som hädanefter skulle bli människans lott, blev förordnat av kärlek. Det var en undervisning, som gjordes nödvändig på grund av hennes synd, och som skulle motverka tillfredsställelsen av begären och passionerna samt utveckla självbehärskning. Det var en del av Guds stora plan, varigenom människan skulle frälsas från fördärv och förnedring.

Den varning, som gavs till våra första föräldrar: "Den dag du äter av det trädet skall du dö'" (Första Moseboken 2:17), innefattade inte, att de skulle dö på samma dag, som de skulle äta av den förbjudna frukten. Nej, den oåterkalleliga domen skulle komma att avkunnas på den dagen. De hade fått löfte om odödlighet på villkoret, att de var lydiga; men genom överträdelse skulle de förverka det eviga livet. De skulle dömas till döden på den dagen.

För att människan skulle kunna leva för evigt, måste hon ständigt ha tillgång till livets träd. Berövades hon detta, skulle hennes livskraft gradvis avtyna, till dess livet slocknade. Det var Satans avsikt, att Adam och Eva genom olydnad skulle ådra sig Guds misshag. Vidare hoppades han, att om de sedan ej kunde få förlåtelse, skulle de äta av livets träd och på det sättet föreviga ett liv av synd och elände. Men så snart människan hade fallit, fick heliga änglar befallning om, att bevaka livets träd. Ljusstrålar, som liknade ett blänkande svärd, blixtrade omkring dessa änglar. Ingen av Adams familj tilläts att passera denna vakt, för att njuta av den livgivande frukten. Därför finns det ej heller någon odödlig syndare.

Den flod av elände, som översvämmat världen på grund av våra första föräldrars överträdelse, betraktas av många som en alltför fördärvlig följd av en så obetydlig synd. De ifrågasätter Guds vishet och rättvisa i Hans handlingssätt med människan. Men om de

grundligare övervägde denna fråga, kunde de måhända upptäcka sitt misstag. Gud skapade människan till Sin egen avbild, helt och hållet syndfri. Jorden skulle befolkas av väsen, som var endast något ringare än änglarna, och vilkas lydnad måste prövas. Gud kunde nämligen ej tillåta, att världen uppfylldes med sådana människor, som skulle förakta Hans lag. Men på grund av Sin stora nåd, bestämde Han inget svårt prov för Adam. Den omständigheten, att prövningen var så lätt, gjorde synden utomordentligt stor. Om Adam inte kunde ha klarat av den minsta prövning, kunde han ej ha bemästrat en större, för den händelse tyngre ansvar hade anförtrotts honom.

Om Adam hade blivit utsatt för något stort prov, skulle de, vilkas hjärtan lockas av det onda, ha ursäktat sin synd, genom att säga: "Detta är en obetydlig sak, och Gud är inte så nogräknad." Och man skulle ständigt ha syndat i saker, vilka anses som obetydliga och som ostraffade förövas av människorna. Men Herren har tydligt visat, att synden i alla dess grader är misshaglig för Honom, och att den är ett för överträdaren fördärvligt ont, som skulle omstörta hela världsalltet, om det tillätes att få överhanden.

Eva sökte att inbilla sig, att det var en ringa sak att trotsa Gud, genom att äta av den förbjudna frukten, och att fresta sin make till överträdelse. Men denna sak, så liten den än var, var dock en synd – en överträdelse av Guds heliga och oföränderliga lag – som öppnade slussportarna för död och obeskrivligt elände här i världen. I alla tidsåldrar har ett ständigt klagorop stigit upp, hela

skapelsen har suckat och våndats som en följd av människans olydnad. Själva himmelen har fått erfara verkningarna av detta uppror mot Gud. Golgata står som ett minne av det stora offer, som fordrades som försoning för den gudomliga lagens överträdelse. Låt oss därför inte betrakta synden som en ringa sak. Vem kan i frestelsens stund inse de förskräckliga följderna av ett enda felsteg?

Många, som lär, att Guds lag ej är bindande för människan, påstår, att det är omöjligt för henne att lyda dess föreskrifter. Men om detta är sant, varför fick Adam lida straffet för sin överträdelse? Våra första föräldrars synd bragte skuld och sorg över världen, och hade det inte varit för Guds godhet och nåd, skulle den ha störtat människorna i hopplös förtvivlan. Må ingen bedra sig själv. "Syndens lön är döden" – Romarbrevet 6:23. Man kan icke överträda Guds lag med större trygghet nu för tiden, än man kunde göra det, då domen uttalades över människosläktets stamfader.

Efter att Adam och Eva hade syndat, fick de ej längre vistas i Eden. De tiggde och bad om, att få stanna kvar i det hem de haft under sin oskuldsfulla tid i idel fröjd. De erkände, att de förverkat all rätt till denna glädjens boning, men lovade, att de i framtiden skulle vara Gud obrottsligt trogna. Svaret löd dock, att deras natur fördärvats genom synden. De hade försvagat sin kraft till, att stå emot det onda och gjort det möjligt för Satan, att lättare locka och förleda dem. I sin oskuldsfullhet hade de gett efter för frestelsen. Nu, då

de var medvetna om sin skuld, skulle de ha mindre kraft till, att upprätthålla sin redbarhet.

Med förödmjukelse och outsäglig bedrövelse sade de farväl till sitt sköna hem och gick ut, för att bo på Jorden, över vilken syndens förbannelse vilade. Luften, som en gång hade varit så mild och oförändrad till temperaturen, undergick nu betydliga förändringar. Herren försåg dem nådigt med en beklädnad av skinn, för att skydda dem mot stark hetta och köld.

Då Adam och hans följeslagerska i den vissnande blomman och det fallande lövet såg de första tecknen på förfall, sörjde de djupare, än människorna nu sörjer över sina anhörigas död. De späda blommornas vissnande var helt visst en orsak till sorg; men då de majestätiska träden kastade av sina löv, framställde scenen livligt för deras sinnen det allvarsamma förhållandet, att alla levande ting på Jorden måste dö.

Edens Lustgård fanns kvar på Jorden en lång tid, efter att människan blivit förvisad från dess behagliga område. De fallna människorna tilläts att beskåda oskuldens hem, men hindrades av de vaktande änglarna från att träda in där. Vid den av keruberna försvarade porten till paradiset uppenbarade sig den gudomliga härligheten. Adam och hans söner kom dit, för att be till Gud. Där förnyade de sina löften om, att lyda den lag, vilkens överträdelse hade förorsakat deras utvisning ur Eden. Då orättfärdighetens ström översvämmade Jorden och människornas ondska blev så stor, att Gud beslöt att förgöra dem genom en vattenflod, togs Eden bort från Jorden av den hand, som hade planterat det. Men vid alltings slutliga återställande, då det skall bli "en ny himmel och en ny jord" (Uppenbarelseboken 21:1), skall det åter komma ned, än mera förskönat, än det var i begynnelsen.

Då skall de, som har hållit Guds bud, hämta odödlig kraft under livets träd. Andra världars syndfria invånare skall under evigheten i den sköna lustgården skåda ett exempel på Guds fullkomliga skapelseverk, oberört av syndens förbannelse – ett exempel på, vad hela Jorden skulle ha blivit, om människan blott hade hållit sig till Guds härliga plan.

Kapitel 4. Återlösningsplanen

Människans fall fyllde hela himmelen med bedrövelse. Den värld, som Gud hade skapat, var fördärvad genom synden och bebodd av väsen, som var dömda till elände och död. Ännu fanns det ingen utväg för att frälsa dem, som hade överträtt lagen. Änglarnas lovsånger tystnade, och överallt i himmelen härskade sorg över den förstörelse, som synden hade åstadkommit.

Guds Son, himmelens upphöjde Herre, kände medlidande med det fallna människosläktet. Hans hjärta fylldes av förbarmande, då den förlorade världens elände framstod för Honom. Men Gud hade i Sin kärlek tänkt ut en plan för människans återlösning. Hans brutna lag gjorde anspråk på syndarens liv, och i hela världsalltet fanns det bara ett väsen, som i människans ställe kunde tillfredsställa lagens krav. Eftersom den gudomliga lagen är lika helig som Gud Själv, kunde endast en, som är jämlik Gud, sona dess överträdelse. Ingen annan, än Kristus kunde återlösa den fallna människan från lagens förbannelse och åter försätta henne i harmoni med himmelen. Kristus ville ta på Sig skulden och vanäran för synden, som var så misshaglig för en helig och rättfärdig Gud, att den skilde Fadern och Sonen åt. Kristus erbjöd Sig, att stiga ned till eländets djupaste avgrund, för att rädda det fördärvade människosläktet.

Inför Fadern bad Kristus för dem, som hade syndat. Under tiden avvaktade den himmelska härskaran utgången med innerligt deltagande, som ej kan uttryckas i ord. Den hemlighetsfulla överläggningen – "fridens rådslag" (Sakarja 6:13; King James Version) – till fördel för de fallna människorna, varade en lång stund. Frälsningsplanen hade blivit bestämd, innan Jorden skapades, ty Kristus är det "från världens grundläggning... slaktade Lammet" (Uppenbarelseboken 13:8; King James Version). Ändå kunde inte ens världsalltets Konung utan inre kamp bestämma Sig för, att låta Sin Son lida döden för det brottsliga människosläktet. Men "så älskade Gud världen, att han utgav sin enfödde Son, för att var och en som tror på honom inte skall förgås, utan ha evigt liv." – Johannesevangeliet 3:16 (Reformations -Bibeln). O, hur stor är ej återlösningens hemlighet! Hur stor är ej Guds kärlek till en värld, som inte älskade Honom! Vem kan känna djupet av den kärlek, som "övergår all kunskap" [Efésierbrevet 3:19; Reformations-Bibeln]? De odödliga väsen, som söker att utforska hemligheten hos den ofattbara kärleken, skall i all evighet beundra och tillbedja Skaparen.

Gud skulle uppenbaras i Kristus, för att försona "världen med sig." – Andra Korintierbrevet 5:19. Genom synden hade människan blivit så förnedrad, att det var omöjligt för henne att av sig själv komma i harmoni med Honom, vilkens natur är fullkomligt ren och god. Men sedan Kristus hade återlöst människan från lagens fördömelse, kunde Han skänka henne gudomlig kraft, för att hjälpa henne att tjäna Gud.

Alltså kunde Adams fallna ättlingar genom bättring till Gud och tro på Kristus åter bli "Guds barn." – Första Johannesbrevet 3:2.

Planen för människans frälsning innefattade hela himmelen i en oändlig uppoffring. Änglarna kunde inte glädja sig, då Kristus lade fram återlösningsplanen för dem; ty de insåg, att människans frälsning skulle kosta deras älskade Furste outsägliga lidanden. Med vilken bedrövelse och förvåning lyssnade de inte till Hans ord, då Han talade om för dem, hur Han måste lämna himmelens renhet och frid, dess glädje, härlighet och odödlighet samt komma i beröring med Jordens förnedring, för att uthärda dess sorg, vanära och död. Han skulle stå mellan syndaren och syndens straff. Ändå skulle bara ett fåtal ta emot Honom som Guds Son. Han skulle lämna Sin höga ställning som himmelens Majestät, leva på Jorden och ödmjuka Sig Själv som människa samt genom egen erfarenhet bli förtrogen med de bekymmer och frestelser, vilka människan måste utstå. Allt detta måste ske, för att Han skulle kunna hjälpa dem, som frestas! – Hebréerbrevet 2:18. Sedan Han fullbordat Sitt uppdrag som lärare, skulle Han överlämnas åt onda människor och underkastas

all den skymf och smärta, som Satan kunde förmå dem att tillfoga Honom. Han måste lida den grymmaste död, upphöjd mellan himmelen och Jorden som förbrytare. Han måste i timmar utsättas för ett så fruktansvärt lidande, att änglarna inte kunde titta på, utan måste dölja ansiktet för anblicken. Han måste uthärda själsångest, då Fadern tycktes ha övergivit Honom, medan överträdelsen, hela världens syndabörda, vilade på Honom.

Änglarna lade sig platt mot marken framför sin Befälhavare och erbjöd sig, att offra sig för människan. Men en ängels liv kunde inte betala skulden. Bara Han, som skapade människan, hade makt till, att återlösa henne. Änglarna skulle likväl få delta i återlösningsplanens utförande. Kristus skulle göras "ringare än änglarna. . . därför att han led döden." – Hebréerbrevet 2:9. När Han skulle komma att ikläda Sig människans natur, skulle Han inte vara lika stark som de, och de skulle tjäna, styrka och trösta Honom under Hans lidanden. De skulle även bli tjänsteandar, som sänds ut till tjänst för deras skull, vilka skall ärva frälsning. – Hebréerbrevet 1:14. De skulle beskydda Guds barn mot de onda änglarnas makt och mot det mörker, som Satan ständigt skulle omge dem med.

Kristus försäkrade änglarna om, att Han genom Sin död skulle återlösa många och tillintetgöra honom, som hade döden i sitt våld. Han skulle återvinna riket, som människan genom överträdelsen hade förlorat, och de frälsta skulle i all evighet få besitta det tillsammans med Honom. Synd och syndare skulle utplånas, så att de aldrig mer kunde störa himmelens eller Jordens frid. Han manade änglahären, att rätta sig efter den plan, som Fadern godtagit, och fröjdas över, att Hans död skulle möjliggöra människans försoning med Gud.

Var det då underligt, att en obeskrivlig glädje fyllde himmelen? En återlöst världs härlighet och lycksalighet skulle mer, än uppväga Livets Furstes själsångest och uppoffring. I de himmelska salarna hördes de första tonerna av den sång, som skulle ljuda över Betlehems kullar: "Ära vare Gud i höjden och frid på jorden, till människor ett välbehag." – Lukasevangeliet 2:14

(Reformations-Bibeln). Morgonstjärnorna stämde upp en lovsång, "och gudasönerna jublade" under

större hänförelse, än då Jorden skapades. – Job 38:7.

Den första antydan om återlösningen gavs till människan i den över Satan uttalade domen i lustgården. Herren förkunnade: "Jag skall sätta fiendskap mellan dig och kvinnan och mellan din avkomma och hennes avkomma. Han skall krossa ditt huvud och du skall hugga honom i hälen.'" – Första Moseboken 3:15 (Svenska Folk-Bibeln 98). Denna dom, som uttalades i våra första föräldrars närvaro, var ett löfte till dem. Medan den förutsade, att strid skulle råda mellan människan och Satan, framställde den även, att den store motståndarens makt slutligen skulle krossas. Adam och Eva stod som brottslingar inför den rättfärdige Domaren och avvaktade uttalandet av den dom, som de genom sin överträdelse hade förtjänat. Men innan de hörde något sägas om det mödosamma och bekymmersamma liv, som måste bli deras del, eller om domen, att de åter måste bli jord, fick de lyssna till ord, som endast kunde inge dem hopp. Även om deras mäktige fiende skulle bringa svåra lidanden över dem, kunde de likväl skåda framåt till den slutliga segern.

Då Satan hörde, att det skulle råda fiendskap mellan honom och kvinnan, liksom mellan hans avkomma och hennes avkomma, insåg han, att han skulle bli störd i sina ansträngningar, att fördärva människornas natur. På något sätt skulle människan sättas i stånd till, att motstå hans kraft. Då flera detaljer framkom i frälsningsplanen, jublade Satan och hans änglar åt, att han på grund av människans syndafall skulle tvinga ned Guds Son från Hans upphöjda ställning. Han tillkännagav, att dittills hade hans planer varit framgångsrika på Jorden, och att då Kristus skulle iföra Sig människornas natur, skulle även Han gå att bringa på fall. Härigenom skulle det fallna släktets återlösning kunna göras om intet.

Himmelska änglar belyste mera detaljerat för våra första föräldrar den plan, som utarbetats för deras frälsning. De försäkrade Adam och hans följeslagerska om, att trots deras allvarliga synd, skulle de inte utlämnas åt Satans oinskränkta herravälde. Guds Son hade erbjudit Sig, att gottgöra deras överträdelse med Sitt eget liv. En prövotid skulle ges dem. Under den skulle de genom ånger och tro på Kristus åter kunna bli Guds barn.

Det offer, som deras överträdelse tvingat fram, påvisade för Adam och Eva heligheten hos Guds lag. Som aldrig förut, såg de syndaskulden och syndens bittra följdverkningar. I sin oerhörda ånger och ångest bad de enträget om, att straffet icke skulle drabba Honom, vars kärlek varit källan till all deras glädje. Nej, låt hellre straffet falla över dem själva och deras avkomma.

De fick veta, att eftersom Herrens lag utgör grundvalen till Hans styre både i himmelen och på Jorden, kunde inte ens en ängels liv godtas som gottgörande offer för överträdelsen därav. Inget av Guds Tio Bud kunde tas bort eller förändras, för att tillmötesgå människan i hennes fallna tillstånd. Däremot kunde Guds Son, som skapat människan, åstadkomma försoning för henne. Liksom Adams överträdelse medfört elände och död, skulle Kristi offer medföra liv och odödlighet.

På grund av synden hade inte bara människan, utan även Jorden, kommit under den Ondes välde, och den skulle nu återställas med hjälp av frälsningsplanen. Adam erhöll herraväldet över Jorden vid sin skapelse. Han kom under Satans inflytande, genom att ge vika för frestelsen. "Det man blir underkuvad av är man slav under." – Andra Petrusbrevet 2:19. Då människan blev Satans fånge, flyttades det herravälde, som hon hade, till hennes besegrare. Sålunda blev Satan "denna världens gud" – Andra Korintierbrevet 4:4. Han hade orättmätigt tillvällt sig det herravälde över Jorden, vilket ursprungligen gavs till Adam. Men Kristus, som genom Sitt offer utstod syndens straff, skulle inte endast återlösa människan, utan även återvinna herraväldet, som hon hade förlorat. Allt, som förlorades genom den förste Adam, skall återställas genom den andre. Profeten säger: "Du herdetorn, du Sions dotters kulle, den makt du en gång hade skall komma tillbaka till dig" – Mika 4:8. Och Paulus hänvisar till, att "Guds folk skall bli friköpt" i framtiden. – Efésierbrevet 1:14. Gud skapade Jorden till en vistelseort för heliga och lyckliga väsen. Herren "har danat jorden och gjort den; han har befäst den, han skapade den inte förgäves, han danade den till att bebos" – Jesaja 45:18 (King James Version). Den avsikten kommer att uppnås, då den, förnyad genom Guds kraft och befriad från synd och bedrövelse, blir de återlöstas eviga hem. "De rättfärdiga skall äga landet och bo där för alltid." "Och ingen förbannelse skall finnas mer. Guds och Lammets tron skall stå i staden, och hans tjänare skall tjäna honom." – Psaltaren 37:29; Uppenbarelseboken 22:3.

Då Adam var i sitt oskyldiga tillstånd, åtnjöt han obehindrad samvaro med sin Skapare. Synden åstadkom skilsmässa mellan Gud och människan, och endast Kristi försoning kunde sträcka sig över svalget och möjliggöra välsignelse eller frälsning från himmelen till Jorden. Människan hade ännu ej tillåtelse, att omedelbart nalkas sin Skapare. Gud skulle meddela Sig med henne genom Kristus och änglarna.

Sålunda uppenbarades för Adam viktiga tilldragelser i människans historia, från den tidpunkt, då Gud avkunnade Sin dom i Eden, till Syndafloden, och ända fram till Guds Sons första ankomst. Han fick se, att fastän Kristi offer var av tillräckligt värde, för att frälsa hela världen, skulle många likväl framhärda i eller envisas med synd. Dessa skulle aldrig ångra sina överträdelser, än mindre lyda

Guds lag. Brottsligheten skulle tillta med varje nytt släkte. Syndens förbannelse skulle väga allt tyngre på den mänskliga familjen, på djuren och på Jorden. Människan skulle förkorta sitt liv genom sitt syndande. Hon skulle avta i längd och ork. Hennes moral och intellekt skulle förmörkas. Slutligen skulle världen vara fylld till brädden av allt möjligt elände. Det ohämmade tillfredsställandet av aptiten och passionerna skulle göra människorna oförmögna till, att förstå frälsningsplanens stora sanningar. Ändå skulle Kristus troget hålla fast vid Sin avsikt, som Han lämnade himmelen för, genom att fortsatt värna om människorna och erbjuda dem, att dölja sina svagheter och fel i Honom. Han skulle avhjälpa alla brister och behov åt envar, som ville nalkas Honom i tro. Och det skulle alltid finnas ett fåtal, som skulle bibehålla kunskapen om Gud och förbli obefläckade mitt uppe i den förhärskande laglösheten.

Offren bestämdes av Gud till att vara ett medel, varigenom människan ständigt skulle påminnas om sina synder, erkänna dem och visa sin tro på den utlovade Förlossaren. De var ämnade att undervisa det fallna människosläktet om den allvarliga sanningen, att det var synden, som förorsakade döden. Den första offerhandlingen var en högst smärtsam ceremoni för Adam. Han måste höja sin hand för att ta livet, som bara Gud kan skänka. Det var första gången, som han var vittne till döden. Adam visste, att om han hade varit lydig mot Gud, skulle varken människor eller djur ha dött. Då han dödade det oskyldiga offret, bävade han vid tanken på, att det var på grund av hans synd, som Guds rena Lamms blod måste utgjutas. Genom denna handling fick han en klarare uppfattning om graden av sin överträdelse, som inget annat än Guds älskade Sons död kunde försona. Och han förundrade sig över den oändliga godhet, som kunde ge en sådan lösen, för att rädda de brottsliga. En hoppets stjärna upplyste den mörka och förfärliga framtiden och mildrade dess stora tröstlöshet.

Men frälsningsplanen avsåg ett än mera omfattande ändamål, än människans frälsning. Detta var inte den enda avsikten med Kristi ankomst till Jorden. Det var icke blott och bart, för att denna lilla världs invånare skulle lära sig att hålla Guds lag, såsom den bör iakttas, utan det skedde för att rättfärdiga Guds karaktär inför hela världsalltet. Det var denna frukt av Sin stora uppoffring – dess inflytande på såväl andra världars förnuftsväsen som på människan – Frälsaren såg fram emot, då Han just före Sin korsfästelse sade: "Nu går en dom över världen. Nu skall denna världens furste kastas ut. Och när jag har blivit upphöjd från jorden, skall jag dra alla till mig.'" – Johannesevangeliet 12:31-32 (Svenska Folk-Bibeln 98). Kristi död för människans

frälsning skulle inte bara göra himmelen tillgänglig för människorna, utan Guds och Hans Sons bemötande av Satans uppror skulle härigenom rättfärdigas inför hela världsalltet. Hans död skulle stadfästa Guds lags evigt bindande krav och avslöja syndens natur och följder.

Ända från begynnelsen hade den stora striden gällt Guds lag. Satan hade sökt bevisa, att Gud var orättvis, att Hans lag var bristfällig och att världsalltets bästa fordrade, att den skulle förändras. Genom att angripa lagen, ämnade han att omstörta dess Upphovsmans myndighet. Denna strid skulle visa, huruvida de gudomliga förordningarna var bristfälliga och behövde förändras, eller fullkomliga och oföränderliga.

Då Satan blev utkastad från himmelen, beslöt han att upprätta sitt rike på Jorden. Sedan han frestat och övervunnit Adam och Eva, menade han, att världen var hans egendom. "Ty", sade han, "de har valt mig till härskare." Satan påstod, att syndaren inte kunde förlåtas, och att det fallna släktet rätteligen var hans undersåtar och Jorden hans. Men av oändlig kärlek och nåd gav Gud Sin egen älskade Son – en, som var Hans jämlike – för att utstå syndens straff. På det sättet öppnade Han en utväg åt människorna, så att de kunde bli återlösta från Satans makt och återföras till harmoni med Gud. Därmed kunde människan alltså åter komma i besittning av sitt hem i Eden. Den stora strid, som inletts i himmelen, skulle avgöras i just denna värld, på själva det område, över vilket Satan påstod sig ha herravälde.

Hela världsalltet föll i förundran över, att Kristus ville nedlåta Sig till, att frälsa den fallna människan. Att Han, som hade färdats från stjärna till stjärna, från värld till värld och hållit uppsikt över allt samt genom Sin försyn fyllt behoven hos alla väsen i Sin ofantliga skapelse – att Han skulle samtycka till, att lämna Sin härlighet och ikläda Sig mänsklig natur, var en hemlighet, i vilken syndfria väsen i andra världar önskade att skåda in. Då Kristus kom till vår värld i mänsklig gestalt, följde alla himmelska invånare Honom med det största intresse, medan Han vandrade på den blodbestänkta stigen från krubban till Golgata. De gav akt på den skymf och det hån Han måste utstå, samt såg, att detta kom genom Satans ingivelser eller impulser. De gav akt på de stridande krafternas verk, då Satan ständigt sökte bringa mörker, sorg och lidande över människorna, medan Kristus motverkade detta. De iakttog den tilltagande striden mellan ljus och mörker. Och när Kristus i Sin dödsångest på korset utropade: "Det är fullbordat" (Johannesevangeliet 19:30), skallade ett jubelrop genom varje värld och även genom himmelen. Den stora striden, som så länge pågått i denna värld, var nu avgjord, och Kristus hade segrat. Hans död var ett svar på frågan, huruvida Fadern och Sonen så högt älskade människan, att De kunde visa självförsakelse och uppoffring för hennes skull. Satan hade uppenbarat sin verkliga karaktär som lögnare och mördare. Alltså var det tydligt, att han skulle ha uppvisat samma anda, genom vilken han behärskade människorna, om man hade gett

honom uppsikten över himmelens förnuftsväsen. Med en röst förenades det trofasta världsalltet i, att lova Guds styre.

Om lagen kunde förändras, skulle människan kanhända ha blivit frälst utan Kristi offer. Men det förhållandet, att Kristus måste ge Sitt liv för de fallna människornas skull, bevisar, att Guds lags krav på syndaren ej kan efterskänkas. Det är därmed påvisat, att syndens lön är döden. Då Kristus dog, blev Satans undergång säkerställd. Men om lagen avskaffades vid korset, som många påstår, då utstod Guds älskade Son Sin ängslan och död, bara för att ge Satan det, som han begärde. Då segrade ondskans furste, då besannades hans anklagelser mot Guds styre. Just det faktum, att Kristus utstod straffet för människans överträdelse, är ett kraftfullt bevis inför alla skapade varelser för, att lagen är oföränderlig, att Gud är rättfärdig, barmhärtig och självförnekande, samt att Hans styre är grundat på oändlig rättvisa och barmhärtighet.

Kapitel 5. Kain och Abel prövade

Kain och Abel, Adams söner, var väldigt olika varandra till karaktären. Abel visade hörsamhet mot Gud. Han såg, att Skaparens behandling av de fallna människorna var rättvis och barmhärtig, och med tacksamhet tog han emot löftet om återlösning. Men Kain hyste upproriska känslor och knorrade eller klagade mot Gud på grund av den över Jorden och människosläktet avkunnade förbannelsen för Adams synd. Han tillät sina tankar att ta samma riktning, som ledde till Satans fall. Han hängav sig nämligen åt sitt begär efter självupphöjelse samt betvivlade den gudomliga rättvisan och myndigheten. Kapitlet bygger på Första Moseboken 4:1-15.

Dessa bröder blev prövade, liksom Adam, för att det skulle utrönas, huruvida de ville tro och lyda Guds ord. De var förtrogna med den plan, som blivit lagd för människans frälsning, och förstod offersystemet, som Gud hade förordnat. De visste, att de genom dessa offer skulle visa sin tro på Frälsaren, som offren avbildade. På samma gång skulle de erkänna sitt beroende av Honom för förlåtelse. Genom att på så vis rätta sig efter den gudomliga planen för deras återlösning, skulle de visa sin lydnad mot Gud. Utan blodsutgjutelse kunde ingen syndaförlåtelse ske. Genom att offra förstlingarna av hjorden, skulle de visa sin tro på Kristi blod som det utlovade försoningsmedlet. Dessutom skulle årets första frukt läggas fram som tackoffer inför Herren.

De två bröderna byggde sina altaren lika och bar fram varsitt offer. Abel bar fram ett offer från fårahjorden, enligt Herrens förordning. "Herren såg med välbehag på Abel och hans gåva". Eld föll ned från himmelen och förtärde offret. Men Kain föraktade Guds uttryckliga bud och bar endast fram ett offer av markens frukt. Inget tecken gavs från himmelen för att visa, att det antogs. Abel sökte att övertala sin bror till, att nalkas Gud på det av Honom föreskrivna sättet. Hans böner hade bara den verkan, att Kain mera envist beslöt, att följa sin egen vilja. Eftersom han var den äldste, tyckte han sig ej behöva någon varning från sin bror och föraktade därför hans råd.

Kain kom inför Gud med knot och otro i sitt hjärta beträffande det utlovade offret och nödvändigheten av, att offra djur. Hans gåva visade ingen ånger över synden. Han tyckte, liksom många gör nu för tiden, att det vore ett erkännande av svaghet, om han följde den av Gud uppgjorda planen och läte sin frälsning helt och hållet bero på den utlovade Frälsarens försoning. Han valde att förtrösta på sig själv och ville träda fram med sina egna förtjänster. Han ville inte ta ett lamm och blanda dess blod med sitt offer, utan han ville bära fram frukten av sitt eget arbete. Han ställde fram sitt offer, som om det varit ett ynnestbevis mot Gud, samt förväntade sig, att därigenom vinna Guds bifall. Kain var lydig, då han byggde ett altare och bragte ett offer; men han visade bara delvis lydnad. Den väsentliga delen, erkännandet av att han behövde en Återlösare, utelämnades.

I fråga om födelse och religiös undervisning, var dessa bröder jämlika. Båda var syndare, och båda erkände Guds anspråk på vördnad och tillbedjan. Till utseendet var deras religion densamma till en viss punkt; men bortom denna var skillnaden mellan de två stor.

I tro bar Abel fram ett bättre offer åt Gud än Kain – Hebréerbrevet 11:4. Abel uppfattade återlösningens stora grundsatser. Han insåg, att han själv var en syndare, samt att synden och dess straff, döden, stod mellan hans själ och gemenskapen med Gud. Han bragte det dödade offret, och härigenom erkände han den brutna lagens anspråk. I det utgjutna blodet såg han bilden på det framtida offret Kristus, döende på Golgatas kors. Och eftersom han förlitade sig på den försoning, som där skulle göras, fick han vittnesbördet, att han var rättfärdig, och hans offer blev antaget.

Kain hade lika goda tillfällen, att lära sig och anta dessa sanningar som Abel. Han var icke föremål för ett godtyckligt beslut. Den ene brodern var inte förutbestämd till att bli antagen av Gud och den andre till att bli förkastad. Abel valde tro och lydnad, Kain otro och olydnad. Häri låg hela skillnaden.

Kain och Abel föreställer två klasser, som kommer att finnas i världen till tidens slut. Den ena klassen drar nytta av det bestämda offret för synden; den andra förlitar sig på sina egna förtjänster. Den senare klassens offer saknar värdet hos den gudomliga medlingen och kan därför inte skaffa människan nåd hos Gud. Det är blott på grund av Jesu förtjänster, som våra överträdelser kan förlåtas. De, som inte känner något behov av Kristi blod, utan tycker, att de utan gudomlig nåd genom sina egna gärningar kan vinna Guds bifall, begår samma misstag, som Kain gjorde. Om de icke antar det renande blodet, står de kvar under fördömelsen. Ingen annan förordning har blivit gjord, varigenom de kan befrias från syndens slaveri.

Den klass tillbedjare, som följer Kains exempel, innefattar en stor majoritet av Jordens inbyggare. Ty nästan varje falsk religion har blivit grundad på samma princip, nämligen att människan kan säkra sig frälsning, genom att förlita sig på sina egna bemödanden. Några påstår, att människosläktet inte behöver någon återlösning, utan utveckling – att det kan förädla, upphöja och pånyttföda sig självt. Liksom Kain tänkte, att han skulle vinna den gudomliga nåden genom ett offer, som saknade blod, likaså hoppas dessa att, oberoende av försoningen, kunna upphöja människosläktet till överensstämmelse med det gudomliga rättesnöret. Kains historia visar, vad följden måste bli. Den visar, vad det skall bli av den från Kristus skilda människan. Människosläktet har ingen kraft till, att pånyttföda sig självt. Det vill inte självmant höja sig uppåt mot det gudomliga, utan det sjunker snarare nedåt mot det sataniska. Kristus är vårt enda hopp. "Hos ingen annan finns frälsningen, och ingenstans bland människor under himlen finns något annat namn som kan rädda oss.'" – Apostlagärningarna 4:12.

Sann tro, som förtröstar helt och hållet på Kristus, visar sig genom lydnad för alla Guds krav. Från Adams tid till den närvarande har den stora striden rört sig om lydnad för Guds lag. Det har alltid funnits personer, som föregivit sig stå i ynnest hos Gud, samtidigt som de föraktat några av Hans bud. Men Skriften säger, att genom gärningarna är "tron fullkomlig", och att tron i sig själv, utan gärningar, är "död." – Jakobsbrevet 2:22, 17. Den, som gör anspråk på att känna Gud, "men inte håller hans bud är en lögnare, och sanningen finns inte i honom." – Första Johannesbrevet 2:4.

Då Kain märkte, att hans offer förkastades, blev han vred på Herren och på Abel. Han blev vred på Gud, därför att Han ej antog en människas ersättningsmedel, i stället för det bestämda offret, och han vredgades på sin bror, därför att han ville lyda Gud och inte inlåta sig på uppror mot Honom. Fastän Kain föraktade det gudomliga budet, övergav Gud honom inte, utan nedlät Sig till, att samtala med den man, som hade handlat så oförnuftigt. Och Herren sade till Kain: "'Varför är du vred, och varför sänker du blicken?" Genom en ängel förmedlades Guds varning: "Om du handlar rätt vågar du ju lyfta blicken, men om du inte handlar rätt ligger synden vid dörren." Kain hade tillfälle att välja, vilket han skulle göra. Om han ville sätta sin lit till den utlovade Frälsarens förtjänster och lyda Guds krav, skulle han få åtnjuta Hans nåd. Men om han framhärdade i sin otro och synd, hade han ingen orsak att klaga över, att Herren förkastade honom.

Abels offer hade blivit antaget, eftersom han i alla avseenden hade gjort, vad Gud fordrade av honom. Om Kain nu bara ville omvända sig, skulle Herren ta emot honom och ge honom kraft till seger över synden.

Men i stället för att erkänna sin synd, fortsatte Kain att klaga över Guds orättvisa samt att hysa avund och hat mot Abel. Han förebrådde sin bror i vredesmod och sökte, att diskustera med honom om Guds handlingssätt med dem. I all ödmjukhet, men utan fruktan, försvarade Abel kraftfullt Guds rättvisa och godhet. Han pekade på Kains felsteg, och sökte övertyga honom om, att han själv orsakat Guds avvisande hållning. Abel framhöll Guds barmhärtighet, då Han skonade deras föräldrars liv, i stället för att genast utplåna dem, som Han kunnat göra. Han betonade, att Gud älskade dem, annars skulle Han inte ha utgett Sin oskyldige och helige Son, för att lida straffet för deras överträdelse. Detta eldade på Kains ilska ytterligare. Hans förnuft och samvete sade honom, att Abel hade rätt. Men han var förbittrad över, att den som hade brukat följa hans råd, nu vågade att tvista med honom, samt att han inte kunde vinna något gehör i sitt uppror mot Gud. I vrede och raseri slog han ihjäl sin bror.

Kain hatade och dödade inte sin bror för någon orätt, som Abel hade begått, utan "därför att hans [Kains] gärningar var onda medan broderns var rättfärdiga." – Första Johannesbrevet 3:12. Så har det varit i alla tider – de ogudaktiga har hatat dem, som varit bättre än de själva. Abels lydnad och orubbliga tro innebar en ständig tillrättavisning för

Kain. "Den som gör det onda avskyr ljuset och kommer inte till ljuset, för att hans gärningar inte skall avslöjas." – Johannesevangeliet 3:20. "Så kommer var och en som vill leva gudfruktigt i Kristus Jesus att förföljas." – Andra Timoteusbrevet 3:12. Ju klarare det himmelska ljuset återspeglas från Guds trogna tjänares karaktär, dess tydligare skall de ogudaktigas synder framstå och dess kraftigare försök skall de göra, för att fördärva dem, som stör deras frid.

Mordet på Abel var det första exemplet på den fiendskap, som enligt Guds ord skulle förekomma mellan ormen och kvinnans säd – mellan Satan och hans undersåtar samt Kristus och Hans efterföljare. Människorna hade på grund av sin synd kommit under Satans välde, men Kristus skulle låta dem kasta av sig hans ok. Närhelst en själ genom tro på Guds Lamm lämnar syndens tjänst, tänds Satans vrede. Abels heliga liv vittnade mot Satans påstående, att människan inte kan hålla Guds lag. Då Kain, uppeggad av den onde anden, märkte, att han inte kunde styra Abel dit han ville, blev han så förbittrad, att han berövade honom livet. Och varhelst några personer finns, som försvarar Guds lags rättfärdighet, kommer samma anda att motverka dem. Det är på grund av denna anda, som man under alla tider rest och antänt de bål, på vilka Kristi lärjungar blivit brända. Men de grymheter, som förövas mot en kristen, inges eller inspireras av Satan och hans änglar, eftersom de inte kan tvinga honom till, att underkasta sig deras vilja. Det är en besegrad fiendes raseri. Jesu martyrer har dött som segrare. Profeten säger: "De har besegrat honom ["ormen från urtiden, han som kallas Djävul och Satan"] genom Lammets blod och genom sitt vittnesbörds ord. De älskade inte sitt liv mer än att de kunde gå i döden." – Uppenbarelseboken 12:11, 9.

Mördaren Kain kallades snart, att stå till svar för sitt brott. "Herren sade till Kain: 'Var är din bror Abel?' Han svarade: 'Det vet jag inte. Skall jag ta hand om min bror?'" Kain hade sjunkit så djupt i synden, att han hade förlorat begreppet om Guds ständiga närvaro och om Hans storhet och allvetande. Han tog därför sin tillflykt till en osanning, för att dölja sitt brott.

Herren sade åter till Kain: "'Vad har du gjort? Din brors blod ropar till mig ifrån marken." Gud hade givit Kain tillfälle, att bekänna sin synd; han hade haft tid till, att tänka noga på sin överträdelse. Han var medveten om gräsligheten hos den handling han hade begått, och om den osanning han hade uttalat, för att dölja sitt brott. Dock var han fortfarande upprorisk, och domen blev ej längre uppskjuten. Den gudomliga rösten, som förut hade förmanat honom, uttalade nu de förfärliga orden: "Förbannad skall du vara, bannlyst från marken som öppnat sin mun för att ta emot din brors blod, som du har utgjutit. Om du odlar marken skall den inte länge ge sin gröda. Rastlös och rotlös skall du vara på jorden.'" Kain utbrast med ångest och samvetsförebråelse, fast utan ånger, liksom många, vilka förkastat Herrens ord, har gjort och ännu kommer att göra: "'Mitt straff är för tungt att bära."

Trots att Kain genom sina brott hade gjort sig förtjänt av dödstraff, skonade likväl den barmhärtige Skaparen hans liv och gav honom tillfälle, att bättra sig. Men Kain förhärdade endast sitt hjärta samt fortfor, att väcka uppror mot det gudomliga styret och blev stamfar åt en släktlinje med fräcka, utsvävande syndare. Denne ende avfälling, som stod under Satans ledning, frestade andra, och genom sitt exempel och inflytande fördärvade han sederna, tills Jorden slutligen blev så uppfylld av synd och våld, att den måste ödeläggas.

Då Gud skonade den förste mördarens liv, framställde Han för hela världsalltet en lärdom med hänsyn till den stora striden. Kains och hans avkomlingars mörka historia var ett belysande exempel på, vad följden skulle ha blivit, om Gud hade tillåtit syndaren att leva för evigt, för att fortsätta sitt uppror mot Honom. Guds långmodighet hade till följd, att de ogudaktiga blev djärvare och trotsigare i sin ondska. Femton hundra år efter domens avkunnande över Kain fick världsalltet bevittna följderna av hans inflytande och exempel i den ström av brott och besmittelse, som svämmade över Jorden. Det blev uppenbart, att dödsdomen, som avkunnades över de fallna människorna för deras överträdelse av Guds lag, var både rättvis och barmhärtig. Ju längre människorna levde i synden, dess mera fördärvade blev de. Det gudomliga utslaget, som förkortade en bana av otyglad ondska och befriade världen från deras inflytande, vilka hade blivit förhärdade i sitt uppror, var snarare en välsignelse, än en förbannelse.

Satan söker ständigt, med stor kraft och under tusentals förklädnader, att framställa Guds karaktär och styre i ett falskt ljus. Han söker, med omfattande och välordnade planer, att hålla Jordens invånare under sitt bedrägliga inflytande. Den ende, oändlige och allvise Guden ser änden från begynnelsen, och för att kunna möta det onda, gjorde Han vitt omfattande och detaljerade planer. Det var Hans avsikt, att inte bara kuva upproret, utan även att för hela världsalltet avslöja dess drivkrafter och innersta väsen. Guds plan sattes i verket och visade både Hans rättvisa och barmhärtighet samt rättfärdigade tillfullo Hans vishet och rättfärdighet, vad gällde Hans hantering av det onda.

De heliga invånarna i andra världar betraktade med det största intresse händelserna på Jorden. I världens tillstånd före Syndafloden såg de tydligt följden av det styre, som Lucifer sökte att upprätta i himmelen. Då förkastade Lucifer Kristi myndighet och åsidosatte han Guds lag. l dessa fräcka och våldsamma syndare i världen före floden ser vi de undersåtar, vilka stod under Satans myndighet. Människornas uppsåt och tankar var ständigt och alltigenom onda. – Första Moseboken 6:5. Varje känsla, varje bevekelsegrund och föreställning stod i strid med de gudomliga grundsatserna om renhet, frid och kärlek. Det är ett exempel på det fruktansvärda fördärv, som ingick i Satans plan – att befria Guds skapade väsen från den gudomliga lagens bestämmelser.

Gud skall genom de sakförhållanden, som uppenbaras under den stora striden, tydligt demonstrera Sitt styres grundsatser. Dessa har blivit förvrängda av Satan och av alla, som han har bedragit. Hela världen skall slutligen erkänna Guds rättvisa, fastän detta erkännande kommer att göras för sent, för att frälsa de upproriska. Gud erhåller hela världsalltets sympati och bifall, medan Hans stora plan gradvis fulländas. Han skall röna detsamma vid upprorets slutliga utplånande. Man skall inse, att alla, som förkastat de gudomliga föreskrifterna, har ställt sig på Satans sida, i strid mot Kristus. Då denna världens furste skall dömas och alla hans anhängare får dela hans öde, skall hela världsalltet som vittnen i domen utbrista: "Rättfärdiga och sanna är dina vägar, du folkens konung." – Uppenbarelseboken 15:3.

Kapitel 6. Set och Enok

Adam fick en annan son, som skulle bli arvinge till det gudomliga löftet och den andliga förstfödslorätten. Denne son fick heta Set. Namnet betyder "skänkt" eller "ersättning". Hans mor sade nämligen: "'Gud har skänkt mig ett annat barn i stället för Abel, som Kain dödade.'" Set hade ett ädlare utseende, än Kain och Abel, och liknade mera Adam, än dennes övriga söner gjorde. Han var en rättskaffens person, och följde Abels föredöme. Dock ägde han inte större naturlig godhet, än Kain. Skriften säger rörande den första människans skapelse: "Då Gud skapade människan gjorde han henne lik Gud." Men efter fallet fick Adam "en son, som liknade honom och var hans avbild." Adam skapades syndfri, till likhet med Gud, men Set ärvde, liksom Kain, sina fallna föräldrars natur. Emellertid erhöll även han kunskap om Frälsaren samt undervisning om rättfärdighet. Genom den gudomliga nåden blev han i stånd till, att tjäna och ära Gud. Liksom Abel skulle ha gjort, om han levat, sökte Set, att leda syndiga människor till, att vörda och lyda sin Skapare. Kapitlet bygger på Första Moseboken 4:25-6:2.

Också Set fick en son, och han gav honom namnet Enosh. Det var vid denna tid man började åkalla Herren. De troende hade dyrkat Gud förut; men allt efter som människorna förökade sig, blev skillnaden mellan de två klasserna mera framträdande. Den ena klassen visade tydlig lydnad för Gud, medan den andra visade förakt och olydnad.

Våra första föräldrar hade före syndafallet hållit Sabbaten, som blivit inrättad i Eden, och de fortfor att iaktta den, sedan de hade blivit utdrivna ur paradiset. De hade smakat olydnadens bittra frukter samt lärt, vad envar, som behandlar Guds bud med förakt, förr eller senare får lära sig: att de gudomliga föreskrifterna är heliga och oföränderliga, samt att straffet för överträdelsen är oundvikligt. Sabbaten helighölls av alla Adams barn, som förblev trogna mot Gud. Men Kain och hans efterkommande respekterade inte dagen, som Gud vilat på. De bestämde självsvåldigt över tiden för arbete och vila, oberoende av Herrens okränkbara budord.

Sedan Kain hade blivit förbannad, lämnade han sin fars hus. Han hade valt åkerbruket till yrke, och nu grundlade han en stad, som han uppkallade efter sin äldste son. Han hade gått bort från Herren och försmått löftet om det återställda Eden, för att söka sina ägodelar och sin glädje på Jorden, vilken drabbats av syndens förbannelse. Han var den förste av den stora klass människor, som dyrkar denna världens gud. Hans ättlingar gjorde sig framstående i världsliga och materiella angelägenheter. De hade däremot ingen aktning för Gud, utan motsatte sig Hans avsikter med människan. Kain var den förste, som begick mord. Lamek, som var den femte i denna släktlinje, lade månggifte till detta brott. Han var stolt och trotsig samt erkände Gud bara för att skydda sig mot den dom, som Gud hade uttalat över Kains eventuelle hämnare. Abel hade ägnat sig åt herdelivet samt bodde i tält. Sets ättlingar följde samma levnadssätt, då de bekände "sig vara gäster

och främlingar på jorden", som sökte ett annat land, "ett bättre land, ett i himlen." – Hebréerbrevet 11:13, 16.

De två klasserna förblev åtskilda under någon tid. Kains släkte drog bort från sin första bosättning och spred sig ut över de slätter och floddalar, där Sets barn levat. För att undvika deras besmittande inflytande, drog de senare upp till bergen. Där skapade de sig ett hem. Så länge denna skilsmässa bestod, bevarade Sets efterkommande gudstjänsten i dess renhet. Men med tiden dristade de sig så småningom till, att umgås med Kains efterkommande. Detta umgänge ledde till de svåraste följder. Guds söner" såg, "att människornas döttrar var vackra". Sets efterkommande blev betagna av Kains ättlingars sköna döttrar och misshagade Gud, genom att ta dem till hustrur. Många av dem, som dyrkade Gud, förleddes till synd genom de lockelser, som de ständigt utsattes för. Därigenom förlorade de sin utmärkande, heliga karaktär. På grund av beblandningen med de fördärvade människorna, blev de dem lika i anda och gärningar. Det sjunde budet ringaktades, och "dem de tyckte bäst om tog de till hustrur." Sets efterkommande gick "på Kains väg" (Judasbrevet, vers 11). De vinnlade sig om världslig framgång och njutning och försummade Guds bud. Människorna aktade det inget värt, att ha "kunskap om Gud". De blev "fåfängliga i sina tankar, och deras oförnuftiga hjärta" blev förmörkat. – Romarbrevet 1:21 (andra delen av versen ur King James Version). Därför överlämnade "Gud dem till ett ovärdigt sinnelag. – Vers 28 (King James Version). Synden utbredde sig över Jorden som en förskräcklig spetälska.

Adam levde bland människorna under nästan ett tusen år och bevittnade syndens följder. Han sökte troget, att hämma det ondas ström. Han hade blivit befalld, att undervisa sina efterkommande om Herrens vägar, och han bevarade sorgfälligt det, som Gud hade uppenbarat för honom, samt upprepade det för de efterföljande släktena. För sina barn och deras ättlingar, till nionde led, beskrev han människans heliga och lyckliga tillstånd i paradiset. Han berättade för dem historien om sitt avfall och om de lidanden, genom vilka Gud hade lärt honom sträng lydnad för Hans lag, samt förklarade de barmhärtiga åtgärder, som vidtagits för deras frälsning. Ändå var det endast ett fåtal, som gav akt på hans ord. Han fick ofta motta hårda förebråelser för den synd, som hade störtat hans efterkommande i sådant elände.

Adams liv var fyllt med sorg, förödmjukelse och ånger. Tanken på döden fyllde honom med förskräckelse, då han lämnade Eden. Han blev först förtrogen med dödens verklighet hos den mänskliga familjen, då hans förstfödde son Kain mördade sin bror. En känsla av den bittraste samvetsförebråelse över den synd han hade begått samt den dubbla förlusten av sina båda söner genom mordet på Abel och Kains förkastande fyllde hans hjärta med den djupaste ångest. Han bevittnade det tilltagande fördärvet, som slutligen skulle leda till Jordens ödeläggelse genom en flod. Fastän det i början föreföll honom, att dödsdomen, som hans Skapare avkunnade över honom, var förskräcklig,

kunde han, sedan han under nästan ett tusen år hade skådat syndens följder, inse, att det var barmhärtigt av Gud, att låta ett liv av lidande och bedrövelse få ett slut.

Trots den ogudaktighet, som rådde i världen före Syndafloden, var dock inte den tiden, såsom man ofta har antagit, en tidsålder av okunnighet och råhet. Folket hade tillfälle, att uppnå en hög moralisk och intellektuell nivå. De ägde stor kroppslig och andlig styrka samt utomordentliga tillfällen till, att inhämta kännedom både om religion och vetenskaper. Vi misstar oss, om vi tror, att deras sinnesförmögenheter mognade sent, bara för att de blev långlivade. Deras sinnesförmågor utvecklades tidigt, och de, som troget höll fast vid gudsfruktan och levde enligt Herrens vilja, fortsatte att växa i kunskap och vishet livet ut. Om vår tids berömda vetenskapsmän kunde ställas i jämförelse med personer av samma ålder, som levde före Syndafloden, skulle de befinnas betydligt underlägsna i såväl andlig som fysisk kraft. Liksom att människans livstid förkortats och hennes kroppskraft förminskats, har hennes andliga förmögenheter försvagats. Män, som i våra dagar har ägnat sig åt studier under en tid av tjugo till femtio år, väcker världens beundran över den kunskapsutveckling de nått. Men hur begränsade är inte dessas förmågor i jämförelse med deras, vilkas andliga och fysiska krafter utvecklades under århundraden!

Det är sant, att nutidens folk drar nytta av sina förfäders förvärvade kunskaper. Personer med överlägsna själskrafter har tänkt ut planer, studerat och skrivit samt efterlämnat sina arbeten till följande släkten. Men även i detta avseende, och så vitt som det angår endast den mänskliga kunskapen, hade folket i den gamla tiden mycket större fördelar. Under hundratals år hade de ibland sig den person, som formades till likhet med Gud, och som Skaparen Själv förklarade vara "god" – den man, vilken Gud hade undervisat i allt, som angick den materiella världen. Adam hade från Herren inhämtat historien om skapelsen. Han hade själv skådat de händelser, som under nio århundraden försiggått på Jorden, och han meddelade sina avkomlingar, vad han hade lärt. Människorna före Syndafloden ägde inga böcker eller skrivna anteckningar; men de hade, förutom sin stora fysiska och andliga kraft, ett gott minne, som kunde fatta och bibehålla det man meddelade. Sedan kunde de överlåta det i samma skick till sina efterkommande. Och under flera hundra år levde samtidigt på Jorden sju släktled, som hade tillfälle att rådgöra sinsemellan och dra nytta av allas kunskap och erfarenhet.

Sådana fördelar, som människorna på den tiden åtnjöt, för att erhålla kunskap om Gud genom Hans verk, har aldrig haft sin like. I stället för att vara en period av andligt mörker, var det en tid av stor upplysning. Hela världen hade tillfälle till, att få undervisning av Adam, och de, som fruktade Herren, hade även Kristus och änglarna som lärare. Och Guds lustgård, som under så många århundraden blev kvar bland människorna, var för dem ett stumt vittne för sanningen. Vid den av keruberna bevakade porten till paradiset uppenbarade sig Guds härlighet, och dit gick de första tillbedjarna.

Där byggde de sina altaren och bar de fram sina offer. Det var dit, som Kain och Abel hade fört sina offer, och där Gud hade nedlåtit Sig till, att samtala med dem.

Tvivlaren kunde inte förneka Edens tillvaro, så länge det fanns på Jorden och änglar vaktade ingången till det. Skapelseordningen, avsikten med lustgården, historien om dess två med människans öde så nära förbundna träd var obestridliga sakförhållanden eller fakta. Guds tillvaro eller existens och högsta myndighet samt Hans lags förpliktande krav var sanningar, som människorna inte gärna satte i fråga, så länge Adam levde ibland dem.

Oaktat den rådande ondskan, fanns det ett släkte av heliga män, som blivit förädlade genom samvaro med Gud och förde ett rättfärdigt liv. De levde, som om de befann sig i himmelen. Dessa personer ägde ett överlägset förstånd och stora kunskaper. De hade en stor och helig mission, nämligen att utveckla en helig karaktär och förmedla undervisning i gudaktighet inte endast till dem, som levde på deras tid, utan även till kommande släkten. Endast få av de mest framstående omtalas i Skriften; men Gud hade trogna vittnen och uppriktiga tillbedjare under alla tidsåldrar.

Skriften berättar, att en son föddes åt Enok, sedan han fyllt sextiofem år, samt att han därefter förde ett gudfruktigt leverne i tre hundra år. Under sina tidigare år hade Enok älskat och fruktat Gud samt hållit Hans bud. Han tillhörde det heliga släktet, den sanna trons bevarare och förfäderna till den utlovade säden. Han hade hört Adam själv omtala den mörka historien om syndafallet och även den uppmuntrande berättelsen om Guds nåd, såsom den visade sig i löftet. Och han förtröstade på den kommande Frälsaren. Men sedan Enoks förste son blivit född, uppnådde han en djupare erfarenhet, genom att han kom närmare Gud. Han uppfattade klarare sina egna plikter och sitt ansvar som en Guds son. Och då han såg barnets kärlek till fadern och dess okonstlade förtröstan på hans beskydd; då han i sitt eget hjärta kände en djup och innerlig ömhet mot den förstfödde sonen, inhämtade han en värdefull lärdom om Guds underbara kärlek till människorna, såsom den uppenbarade sig i gåvan av Hans Son, och om det förtroende, som Guds barn kan hysa till sin himmelske Fader. Guds oändliga, outgrundliga kärlek genom Kristus blev föremålet för hans begrundande både dag och natt; och med sin själs hela iver vinnlade han sig om, att uppenbara denna kärlek för folket, ibland vilket han vistades.

Enoks fromhet bestod inte av hänryckning, eller himmelska syner, utan den visade sig i utförandet av de dagliga plikterna. Han blev ingen eremit, som helt och hållet avskilde sig från människorna, ty han hade ett verk att utföra för Gud i världen. I familjen och i sitt umgänge med människorna, såsom make och far, vän och samhällsmedborgare, var han alltid Herrens trogne, ståndaktige tjänare.

Hans hjärta var undergivet Guds vilja; ty "går väl två tillsammans, utan att de har kommit överens om det?" – Amos 3:3 (King James Version). Och hans fromma vandel eller levnadssätt fortgick under tre hundra år. De flesta kristna skulle bli mycket mera

ivriga och hängivna, om de visste, att de skulle leva bara en kort tid, eller att Kristi ankomst vore för handen. Enoks tro blev dock med århundradena allt starkare och hans kärlek allt innerligare.

Enok ägde ett kraftfullt och högt kultiverat förstånd samt en omfattande kunskap. Han ärades genom särskilda uppenbarelser från Gud. Men fastän han ständigt levde nära Gud och bevittnade Hans storhet och fullkomlighet, var han likväl en ovanligt ödmjuk människa. Ju innerligare hans förbindelse blev med Gud, dess tydligare uppfattade han sin egen svaghet och ofullkomlighet.

Då Enok oroades av de ogudaktigas tilltagande ondska och fruktade, att deras otro måhända skulle minska hans vördnad för Gud, undvek han så mycket som möjligt deras sällskap. Vidare tillbringade Enok en stor del av tiden i ensamhet under betraktelse och bön. På detta vis sökte han Herren, för att uppnå större kunskap om Hans vilja, så att han sedan kunde utföra den. För honom var bönen själens andedräkt, och han levde i himmelens atmosfär.

Genom heliga änglar uppenbarade Gud för Enok Sin avsikt, att förstöra Jorden genom en flod. Även återlösningsplanen framställde Han mera fullständigt för honom. Han förde honom genom Profetians Ande ned genom de släkten, som skulle komma att leva efter Syndafloden. Gud visade honom de stora händelser, som är förbundna med Kristi andra ankomst och världens ände.

Enok hade varit bekymrad angående de döda, ty det tycktes honom som om både de rättfärdiga och de ogudaktiga gick tillbaka till stoftet och som om detta var slutet på deras tillvaro. Han hade ingen kännedom om de rättfärdigas liv bortom graven. I en profetisk syn fick han undervisning om Kristi död samt visades Hans härliga uppenbarelse, åtföljd av alla heliga änglar, för att förlossa Sitt folk från graven. Han fick se världens fördärvade tillstånd, då Kristus skulle komma för andra gången – att då skulle det finnas ett skrytsamt, förmätet och egensinnigt släkte, som förnekade den ende Guden och Herren Jesus Kristus samt föraktade lagen och försoningen. Han fick se, hur de rättfärdiga blev krönta med härlighet och ära samt de ogudaktiga förvisade från Herrens närvaro och förgjorda i eld.

Enok blev en rättfärdighetens förkunnare, genom att meddela folket, vad Gud hade uppenbarat för honom. De, som fruktade Herren, uppsökte denne helige man, för att få nytta av hans undervisning och hans böner. Han verkade även offentligt, genom att förkunna Guds budskap till alla, som ville höra varningsorden. Enoks verksamhet var ej begränsad till Sets efterkommande. I det land, dit Kain hade flytt från Herrens ansikte, kungjorde Guds profet de underbara scener, som hade blivit framställda för hans syn. "'Se", sade han, "Herren kommer med sina tusentals heliga för att sitta till doms över alla

människor och straffa alla gudlösa för alla deras gudlösa gärningar" – Judasbrevet, verserna 14-15.

Han bestraffade synden oförskräckt, medan han predikade om Guds kärlek i Jesus till människorna, som levde på hans tid. Enok bad dem, att överge sina onda vägar och varnade dem för straffet, som förvisso skulle hemsöka överträdaren. Det var Kristi Ande, som talade genom Enok. Denne Ande visar Sig inte bara i uttryck av kärlek, medlidsamhet och förmaningar. Inte enbart behagliga ord uttalas av heliga män. Gud inger Sina sändebud, att förkunna sanningar, som är skarpa och skär som ett tveeggat svärd.

Guds kraft, som åtföljde Hans tjänare, erfors av dem, som hörde ordet. Några tog varningen på allvar och övergav sina synder, men de flesta hånade det allvarliga budskapet och fortsatte mera fräckt på sina onda vägar. Guds tjänare kommer att framföra ett liknande budskap till världen i de yttersta dagarna, och även detta skall möta otro och hån. Människorna före Syndafloden förkastade varningsorden från honom, som vandrade rättfärdigt inför Gud. Likaså skall det sista släktet ringakta varningarna från Herrens sändebud.

Enok bibehöll ett orubbligt umgänge med Gud mitt under ett liv av nitisk verksamhet. Ju större och mera ihärdigt hans arbete var, dess innerligare blev hans böner. Han fortfor, att under vissa tider skilja sig från allt sällskap. Sedan han uppehållit sig bland människorna samt sökt bistå dem genom undervisning och föredöme, drog han sig undan, för att tillbringa en tid i ensamhet, hungrande och törstande efter den kunskap, som blott Gud kan meddela. Genom sådant umgänge med Gud blev Enoks karaktär allt mer lik den gudomliga förebilden. Hans ansikte lystes upp av ett heligt ljus, likt det, som strålar från Jesu ansikte. Och då han kom från dessa möten med Herren, såg även de ogudaktiga med förvåning och fruktan den himmelska prägeln i hans anlete.

Människornas ogudaktighet hade uppnått en sådan omfattning, att deras utplåning kungjordes för dem. Med varje flyende år blev folkets brottslighet större och det gudomliga straffet mera hotande. Men Enok, trons vittne, fortsatte oavlåtligt att med varningar, förböner och förmaningar söka hämma ogudaktighetens flod och att hålla tillbaka hämndens hotande blixtar. Fastän det ogudaktiga, nöjeslystna folket ringaktade hans varningar, fick han likväl det vittnesbördet, att han behagade Gud. Han fortfor, att troget kämpa mot den rådande ondskan, till dess Gud förflyttade honom från den syndiga Jorden till himmelens rena glädje.

Människorna på den tiden förlöjligade dem, som inte sökte att samla guld och silver, eller förvärva egendom här på Jorden. Enoks hjärta längtade efter de eviga skatterna. Han hade skådat den himmelska staden samt sett Konungen i Hans härlighet i Sion. Enoks sinne, hjärta och umgänge var i himmelen. Ju större den härskande orättfärdigheten var,

dess mera brinnande blev hans längtan efter Guds hem. Medan han ännu var på Jorden, vistades han genom tron i ljusets rike.

Saliga de renhjärtade, de skall se Gud. – Matteusevangeliet 5:8. Enok hade under tre hundra år eftersträvat själens renhet, för att kunna vara i harmoni med himmelen, och under denna tid hade han levat rättfärdigt inför Gud. Han hade dag efter dag längtat efter och uppnått ett högre kristet liv, till dess Gud tog honom till Sig. Han hade stått vid ingången till den eviga världen, med blott ett steg mellan sig och salighetens land. Nu öppnade sig portarna, och hans umgänge med Gud, som så länge fortgått på Jorden, fullföljdes efter hans inträde i den heliga staden. Han var den första människa, som fick träda in i denna stad.

Enok saknades mycket på Jorden. Man längtade efter, att åter få höra den röst, som dag efter dag hade varnat och undervisat folket. Det fanns några både bland de rättfärdiga och de ogudaktiga, som hade bevittnat hans avfärd. Man hoppades, att han hade blivit förd till ett av de ställen, till vilka han stundom drog sig undan. De, som älskade honom, sökte flitigt, men förgäves, efter honom, på samma sätt som profeternas söner sedermera sökte efter Elia. De berättade sedan, att han inte fanns någonstans; för Gud hade tagit honom.

Herrens avsikt med Enoks förflyttning till himmelen var, att framställa en viktig lärdom för människorna. De stod i fara, att bli modlösa på grund av de förfärliga följderna av Adams synd. Många var benägna att utropa: Till vilken nytta är det, att vi har fruktat Herren och hållit hans förordningar, när nu en svår förbannelse vilar över människosläktet, och döden drabbar alla!" Men den undervisning, som Gud meddelade Adam, och som upprepades av Set och belystes av Enok, tog bort dysterheten och mörkret samt ingav människan den förhoppningen, att liksom döden kom genom Adam, skulle liv och odödlighet komma genom den utlovade Frälsaren. Satan sökte att pådyvla människorna uppfattningen, att det ej fanns någon belöning för de rättfärdiga, eller något straff för de ogudaktiga, samt att det ej var möjligt för dem, att lyda de gudomliga buden. Men i Sitt tillvägagående med Enok visade Gud, att Han "finns och att han lönar dem som söker honom. – Hebréerbrevet 11:6. Han visar, vad Han vill göra för dem, som håller Hans bud. Människorna fick lära sig, att det är möjligt att lyda Guds lag, att de kan – även då de lever mitt ibland sådana, som är syndiga och fördärvade – genom Guds nåd motstå frestelsen samt bli rena och heliga. De såg i hans föredöme sällheten hos ett sådant liv, och hans förflyttning till himmelen var ett bevis på sanningen i hans predikan om det tillkommande tillståndet, med dess glädje och härlighet och evigt liv för den lydige och med fördömelse, elände och död för överträdaren.

Genom tron togs Enok "härifrån så att han inte behövde se döden... Dessförinnan fick han vittnesbördet att han hade fått nåd hos Gud." – Hebréerbrevet 11:5 (Bibel 2000:s

egen kursivering). Mitt i en värld, som på grund av synden var dömd till undergång, levde Enok i en så innerlig förening med Gud, att han inte fick komma under dödens makt. Denne profets fromma karaktär avbildar det heliga tillstånd, som måste uppnås av dem, vilka vid Kristi andra ankomst skall bli "friköpta från jorden" (Uppenbarelseboken 14:3). Orättfärdigheten kommer att råda på den tiden, liksom före Syndafloden. Människorna kommer att lyda sina fördärvade hjärtans ingivelser samt en bedräglig filosofis föreskrifter och göra uppror mot himmelens myndighet. Men Guds barn kommer, liksom Enok, att eftersträva hjärtats renhet och vara underdåniga Herrens vilja, så att de slutligen blir lika Kristus. De kommer, som Enok, att förkunna för världen Herrens andra ankomst och de straffdomar, som väntar överträdarna. Och genom sitt heliga umgänge och exempel kommer de att fördöma människornas synder. Liksom Enok förflyttades till himmelen, innan Jorden förstördes genom vatten, kommer de levande rättfärdiga att förflyttas från Jorden, innan den förstörs genom eld. Aposteln säger: "vi skall inte alla dö, men vi skall alla förvandlas, i ett nu, på ett ögonblick, vid den sista basunens ljud." "Ty när Herren själv stiger ner från himlen och hans befallning ljuder genom ärkeängelns röst och Guds basun, då skall de som är döda i Kristus uppstå först, och därefter skall vi som är kvar i livet föras bort bland molnen tillsammans med dem för att möta Herren i rymden. Och sedan skall vi alltid vara hos honom. Ge nu varandra tröst med dessa ord." – Första Korintierbrevet 15:51-52; Första Tessalonikerbrevet 4:16-18.

Kapitel 7. Syndafloden

På Noas tid vilade en dubbel förbannelse över Jorden till följd av Adams överträdelse och det av Kain begångna mordet. Men detta hade likväl inte åstadkommit någon stor förändring i naturens utseende. Tydliga tecken på förfall visade sig, men Jorden var ännu fruktbar och skön tack vare den gudomliga försynens gåvor. Höjderna var krönta med majestätiska träd, som gav stöd åt fruktrika vinrankor. De ofantligt stora, trädgårdslika slätterna var klädda i en frisk grönska, och tusentals blommor bredde överallt ut sin behagliga vällukt. Jorden frambringade frukter i stor mångfald och ymnighet. Träden överträffade i storlek, skönhet och symmetri de träd, som nu finns på Jorden. Trädens substans hade fina fibrer och var nästan lika hård som sten samt föga mindre varaktig. Guld, silver och ädelstenar fanns i överflöd. Kapitlet bygger på Första Moseboken 6-7.

Människosläktet bibehöll ännu mycket av den livskraft det ägde i begynnelsen. Endast några mansåldrar hade förflutit sedan den tid, då Adam hade tillgång till livets träd, vilket tjänade till att förlänga livet, och människans livstid varade fortfarande flera hundra år. Hade dessa människor, med sina ovanliga förmågor att tänka ut och verkställa planer, ägnat sig åt att tjäna Gud, skulle de har upphöjt Skaparens namn på Jorden och förverkligat avsikten, för vilken Han gav dem liv. Men de underlät att göra detta. Det fanns många, som ägde en jättelik kroppsgestalt och styrka samt var beryktade för sin vishet och skicklighet i, att uppfinna de mest sinnrika och underbara saker; men deras brottslighet, till följd av deras otyglade leverne, stod i förhållande till deras skicklighet och andliga förmåga.

Gud skänkte dessa människor, som levde före Syndafloden, många stora gåvor, men de brukade dem till att förhärliga sig själva och vände dem till en förbannelse, genom att fästa sitt hjärta vid gåvorna, i stället för vid Givaren. De använde guld, silver, ädelstenar och dyrbara träslag som byggnadsmaterial, och de sökte ivrigt att överträffa varandra i, att försköna sina hus med de mest konstnärliga utsmyckningar. De eftersträvade endast, att tillfredsställa sina egna stolta hjärtans begär samt hängav sig åt lustar och ogudaktigt uppförande. Eftersom de inte önskade någon kunskap om Gud, började de snart att förneka Hans existens. De tillbad naturen, i stället för naturens Gud. De förhärligade det mänskliga snillet, dyrkade sina händers verk samt lärde sina barn, att tillbe avgudar.

På de gröna fälten och i skuggan av de sköna träden reste de altaren till sina avgudar. Stora skogslundar, som hela året bibehöll sitt lövverk, blev invigda till dessa avgudars tillbedjan. Dessa lundar stod i förbindelse med vackra trädgårdar, som hade långa, slingrande alléer. Över alléerna sträckte sig grenarna från alla sorters fruktträd. Träden var prydda med bildstoder och försedda med allt, som kunde tjusa folkets sinnen och egga dess begär, så att det kunde lockas till, att delta i avgudadyrkan.

Människorna förträngde kännedomen om Gud, och tillbad ting, som de själva uppfann. På grund av det blev de allt mer urartade. Psalmisten ger följande beskrivning av den verkan, som avgudadyrkan har på folket: "De som har gjort dem skall bli som de, ja, alla som sätter sin lit till dem." – Psaltaren 115:8. Genom åskådning blir vi förvandlade. Människan kan ej höja sig över sina egna begrepp om sanning, renhet och helighet. Om tankarna inte höjs över den mänskliga nivån, om man inte i tro begrundar Guds oändliga vishet och kärlek, sjunker man ständigt allt lägre. Avgudadyrkarna tillskrev sina gudar mänskliga egenskaper och lidelser. Därmed likställde man sina avgudars karaktär med syndiga människors. På grund härav blev deras sinnen befläckade. "Herren såg att ondskan på jorden var stor; människornas uppsåt och tankar var alltid och alltigenom onda... Men inför Guds åsyn blev jorden alltmer fördärvad och full av våld." Gud hade givit Sina bud till människorna som rättesnöre för deras levnad, men Hans lag överträddes, och de begick alla möjliga synder. Människornas ogudaktighet var öppen och fräck. Rättvisan blev trampad i stoftet, och de förtrycktas nödrop hördes i himmelen.

Månggifte hade tidigt blivit infört i strid med den gudomliga förordningen i begynnelsen. Herren gav bara en hustru till Adam. Därigenom visade Han Sin önskan i detta avseende. Men efter fallet följde människorna sina egna syndiga böjelser, varigenom brott och elände hastigt tilltog. Varken äktenskapet eller egendomsrätten respekterades. Vem som helst, som fick lust till sin grannes hustrur eller tillhörigheter, tog dem med våld, och man högmodades över sina våldsdåd. Man fann nöje i att döda djuren, och bruket av kött till föda gjorde folket än grymmare och blodtörstigare. Slutligen satte man väldigt ringa värde på en människas liv.

Jorden var ännu ung; likväl hade ondskan blivit så stor och omfattande, att Gud inte längre kunde uthärda den, utan sade: "'Människorna som jag har skapat skall jag utplåna från jordens yta". Han tillkännagav, att Han ej tänkte låta sin Ande alltid söka att tala de brottsliga människorna tillrätta.

Om de inte slutade, att med sina synder befläcka Jorden och dess rika skatter, skulle Han utrota dem från den samt förstöra allt det goda, med vilket Han så frikostigt hade försett dem. Han skulle ta bort djuren i naturen och växtligheten, vilken gav dem ett sådant rikligt förråd av föda, samt förvandla den sköna Jorden till en enda stor ödemark.

Metusela, Noa och flera andra sökte, att ibland det fördärvade folket upprätthålla kunskapen om den sanne Guden samt att hämma ondskans ström. Ett hundra tjugo år före Syndafloden tillkännagav Herren genom en ängel för Noa Sin avsikt samt befallde honom, att bygga en ark. Medan han byggde arken, skulle han predika för folket, att Gud ämnade sända en vattenflod över Jorden, för att förgöra de ogudaktiga. De, som ville tro budskapet och genom ånger och bättring bereda sig för denna händelse, skulle få förlåtelse och bli frälsta. Enok hade berättat för sina barn, vad Gud för honom hade

uppenbarat beträffande floden. Metusela och hans söner levde, då Noa predikade och kunde alltså bistå honom vid arkbygget.

Gud förklarade för Noa, vilken storlek arken skulle ha samt hur han, i alla avseenden, skulle konstruera den. Mänsklig visdom kunde ej ha tänkt ut planen till ett så starkt och hållbart skepp. Gud drog upp ritningarna, och Noa var byggmästaren. Arken sammanfogades som ett skeppsskrov, så att den kunde flyta på vattnet, men i några avseenden hade den större likhet med ett hus. Den var tre våningar hög med endast en dörr, som fanns på sidan. Ljuset släpptes in genom taket, och de olika rummen var så anordnade, att ljusstrålarna lyste upp dem alla. Virket, som användes vid arkens byggande, var cypress eller goferträ, som kunde motstå förruttnelse i flera hundra år. Sammansättandet av denna ofantligt stora byggnad gick långsamt och innebar mycket arbete. På grund av trädens storlek och hårda beskaffenhet, tog bearbetandet av virket längre tid, än nu, även om människorna då ägde större kroppsstyrka. Man gjorde allt man kunde, för att arbetet skulle bli fullkomligt. Arken kunde likväl inte av sig själv ha bestått i den storm, som skulle komma över Jorden. Blott Gud kunde bevara Sina tjänare mot de rasande vågorna.

I tro byggde Noa, uppfylld av helig fruktan, en ark för att rädda de sina, sedan han hade fått en uppenbarelse om det som ännu inte kunde ses. Därmed blev han till en dom över världen och fick själv del i den rättfärdighet som kommer av tro. – Hebréerbrevet 11:7. Samtidigt som Noa varnade världen, vittnade hans verk om hans uppriktighet, och härigenom blev hans tro fullkomnad och lagd i dagen inför alla. Han framställde inför världen ett exempel på verklig tro på Guds ord. Han lade ned allt, som han ägde, i arken. Då han började att bygga det stora fartyget på torra land, kom ansenliga människoskaror från alla håll, för att skåda den sällsamma synen och höra den egendomlige predikantens allvarliga ord. Varje hammarslag på arken vittnade för folket om hans tro på, vad han predikade.

I början tycktes många lyda varningen; men de visade likväl ingen uppriktig ånger inför Gud. De var inte villiga, att överge sina synder. Deras tro prövades under den tid, som förflöt före floden, och de bestod inte provet. Den rådande otron fick makt över dem, och de förenade sig med sina förra vänner samt förkastade det allvarliga budskapet. Några blev övertygade om sina synder och ämnade att ge akt på varningen; men då det var så många, som förlöjligade varningen, greps de av samma anda, motstod nådens inbjudningar och blev snart de fräckaste och trotsigaste bespottare. Det finns ingen, som är så bekymmerslös och går så långt i synden, som den, vilken en gång har ägt upplysning, men sedan motstått Guds Andes inflytande.

Alla människor, som levde på den tiden, var inte avgudadyrkare i ordets egentliga bemärkelse; utan många utgav sig för att vara Guds tjänare. De påstod, att deras avgudar

föreställde Gud, och att folket genom dem kunde erhålla ett klarare begrepp om Honom. Dessa var de första, som förkastade Noas varningsbudskap. Då de bemödade sig om, att framställa Gud genom synliga föremål, var de hopplöst omedvetna om Hans majestät och makt. De kunde ej fatta heligheten hos Hans karaktär eller Hans buds okränkbara, oföränderliga natur. Då synden blev allmän, tycktes den vara mindre farlig. De förklarade slutligen, att Guds lag ej längre var gällande, att det stred mot Hans karaktär, att straffa överträdaren samt förnekade, att Hans straffdomar skulle hemsöka Jorden. Hade människorna på den tiden lytt Guds lag, skulle de ha känt igen Hans röst i den av Hans tjänare givna varningen. Deras sinnen hade emellertid blivit så förmörkade genom ljusets förkastande, att de verkligen trodde, att Noas budskap var ett bedrägeri.

Det var ej stora skaror eller flertalet, som då stod på rättens sida. Världen hade rest sig upp mot Gud och Hans lagar, och man ansåg Noa för att vara en svärmare eller fundamentalistisk fanatiker. Då Satan sökte förleda Eva till, att vara olydig mot Gud, sade han till henne: "'Ni kommer visst inte att dö." – Första Moseboken 3:4. Stora män, världsliga, aktade och vise män upprepade samma uttryck. "Guds hotelser", sade de, "avser endast att injaga fruktan hos oss och kommer aldrig att uppfyllas. Ni behöver inte oroa Er. En sådan händelse, som att Gud skulle förstöra den Jord Han danat samt straffa Sina skapade väsen, kommer aldrig att äga rum. Var lugna och frukta inte. Noa är en oförnuftig svärmare." Världen skämtade med den gamle, bedragne mannens dårskap. I stället för att ödmjuka sig inför Gud, framhärdade den i sin olydnad och gudlöshet, som om Gud inte hade talat till den genom Sin tjänare.

Men Noa stod som en klippa i stormen. Trots att han möttes på alla sidor av folkets förakt och åtlöje, utmärkte han sig genom sin heliga rättskaffenhet och orubbliga trohet. En märklig kraft åtföljde hans ord; ty det var Guds röst, som talade till människan genom Hans tjänare. Genom umgänge med Gud, blev Noa delaktig av Hans oändliga kraft, medan hans allvarliga röst under ett hundra tjugo år predikade för det släktet om händelser, som enligt människornas bedömningar var omöjliga.

Folket, som levde före Syndafloden, resonerade som så, att naturens lagar hade varit oföränderliga under århundraden. De olika årstiderna hade återkommit i sin ordning. Regn hade tidigare aldrig fallit på Jorden, utan den hade blivit vattnad genom dimma eller dagg. Floderna, som styrdes av bestämda lagar, hade ännu aldrig stigit över sina bräddar, och fört sitt vatten till havet, utan att anställa någon skada. Men dessa bespottare erkände icke Hans verk, som för vattnet utstakade dess gräns, då Han sade: "'Hit men inte längre, här skall dina stolta vågor hejdas.'" – Job 38:11.

Då tiden förflöt, utan att någon förändring inträffade i naturen, började dessa människor, som emellanåt hade fruktat framtiden, åter känna sig uppmuntrade. De tänkte, såsom många gör i vår tid, att naturen stod högre än naturens Gud, och att dess lagar var

så orubbligt fastställda, att Gud Själv inte kunde förändra dem. De sade, att om Noas budskap vore sant, skulle det ske en förändring i naturen. De lät sina medmänniskor förstå, att budskapet var en villfarelse, ett stort bedrägeri. De visade sitt förakt för Guds varning, genom att uppföra sig, som de hade gjort, innan varningen utfärdades. De fortfor med sina festligheter och sina utsvävningar. De åt och drack, planterade och byggde samt planerade affärer, som skulle ge dem goda vinster i framtiden. För att visa, att de ej kände någon fruktan för den Högste, blev de allt trotsigare i sin ondska och i sitt förakt för Guds fordringar. De hävdade, att om Noas framställning vore sann, skulle de stora män, som var beryktade för sin klokhet och vishet, förstå saken.

Om människorna före Syndafloden hade trott varningen och ångrat sina onda gärningar, skulle Herren ha avvänt Sin vredes glöd. Det gjorde Han senare, då invånarna i Nineve bättrade sig. Men på grund av sitt hårdnackade motstånd mot samvetets förebråelser och Guds profets varningar, fyllde detta släkte sin syndabägare och blev mogna för förstörelsen.

Deras prövningstid nalkades sitt slut. Noa hade troget följt de föreskrifter han fått av Gud. Arken var till alla delar inredd som Herren hade föreskrivit, och ett tillräckligt förråd av föda för människor och djur var upplagt i den. Och nu framförde Guds tjänare sin sista, allvarliga vädjan till människorna. Under en häftig själssmärta, som ej kan beskrivas med ord, uppmanade han dem att söka sin räddning, innan det skulle bli för sent. Men de förkastade åter hans ord samt hånade och bespottade honom. Plötsligt tystnade den hånande skaran. Från berg och skog kom djur av alla arter, såväl de vildaste som de tamaste, och gick lugnt fram till arken. Ett sorl, som från ett häftigt väder, hördes. Fåglar kom flygande ifrån alla håll i så stora flockar, att himmelen förmörkades av dem, samt begav sig i fullkomlig ordning in i arken. Djuren lydde Guds bud, medan människorna var olydiga. Ledda av heliga änglar, gick de "till Noa i arken, ett par av alla levande varelser", medan sju och sju gick in av de rena djuren. Människorna betraktade skådespelet med förundran och några även med fruktan. De bad filosoferna att förklara den egendomliga händelsen; fast den var en hemlighet, som dessa ej kunde utforska. Men människorna hade genom sitt ständiga förkastande av ljuset blivit så förhärdade, att till och med denna händelse endast gjorde ett flyktigt intryck på deras sinnen. Då de såg, att Solen sken i sin härlighet samt att Jorden ännu framstod i nästan Edenlik skönhet, jagade de undan sin fruktan, genom att hänge sig åt stojande glädje; och genom sina våldsdåd, tycktes de nedkalla över sig hemsökelsen från Guds redan väckta vrede.

Gud befallde Noa: "Gå in i arken, du och hela din familj. Ty jag har funnit att du ensam är rättfärdig inför mig i denna tid." Världen hade förkastat Noas varningar, men hans inflytande och föredöme hade bragt välsignelser över hans egen familj. Till belöning för hans trofasthet och rättskaffenhet, räddade Gud alla medlemmarna i hans familj, förutom Noa själv. Vilken uppmuntran detta är för föräldrar, att vara trogna!

Ingen nåd erbjöds nu längre det brottsliga människosläktet. Markens djur och himmelens fåglar hade funnit sin tillflykt i arken. Noa och hans familj var också där inne, "och Herren stängde igen om honom." En blixt flammade till, och ett moln, vars härlighet lyste starkare än ljungelden, kom ned från himlen och svävade framför dörren på arken. Den tunga dörren, som ej kunde stängas inifrån arken, slöts sakta av en osynlig hand. Noa var nu innestängd, och de, som hade föraktat Guds nåd, var utestängda. Himmelens sigill sattes på dörren. Gud hade stängt den, och Han ensam kunde öppna den. På samma sätt skall nådens dörr stängas, då Kristus har avslutat Sin försoning för brottsliga människor. Sedan kommer Han på himmelens skyar. Den gudomliga nåden kommer ej längre att hålla tillbaka de ogudaktiga. Satan kommer att få fullt herravälde över dem, som har förkastat Guds barmhärtighet. De kommer att söka att förgöra Guds folk. Liksom Noa blev innestängd i arken, kommer de rättfärdiga att beskyddas genom den gudomliga makten.

Inget tecken på den kommande stormen visade sig under sju dagar, efter att Noa och hans familj hade gått in i arken. Deras tro blev prövad under denna tid; och de världsligt sinnade människorna utanför jublade. Detta dröjsmål styrkte dem i deras tro, att Noas budskap var en villfarelse samt att floden aldrig skulle komma. Fastän de hade bevittnat sådana allvarliga händelser – hur djuren och fåglarna gick in i arken, samt hur Guds ängel stängde dörren – fortsatte de likväl med sina lekar och rumlande samt hånade dessa tydliga bevis på Guds makt. De samlades i hopar runt omkring arken och gjorde spott och spe av dem innanför med en hämningslös våldsamhet, som de aldrig dristat sig till förut.

Men på den åttonde dagen bredde mörka moln ut sig över himlen; därpå följde åskans muller och ljungande blixtar. Snart började stora regndroppar att falla. Världen hade aldrig bevittnat något dylikt förut, och människorna greps av fruktan. Alla frågade sig själva: "Kan det vara möjligt, att Noa hade rätt och att världen är dömd till att förgås?" Luften blev allt mörkare, och regnet föll med större häftighet. Djuren kom i rörelse under stor skräck, och deras missljudande skrin tycktes beklaga deras eget och människans öde. Då "bröt alla det stora djupets källor fram och himlens dammluckor öppnades". Vattnet tycktes komma från molnen likt stora vattenfall. Floderna höjde sig över stränderna och svämmade över dalarna. Vattenstrålar sprutade fram ur marken med obeskrivlig häftighet och slungade tunga klippstycken tiotals meter upp i luften. Då dessa föll ned, begravde de sig djupt i jorden.

Folket fick först bevittna förstörelsen av sina egna händers verk. De prydliga byggnader samt de sköna trädgårdar och lundar, i vilka det hade satt upp sina avgudar, ödelades genom blixtar från himlen, och ruinerna kringströddes vida omkring. De altaren, på vilka människor hade blivit offrade, revs ned. Avgudadyrkarna måste bäva för den levande Gudens kraft samt inse, att det var deras fördärv och avguderi, som hade orsakat denna förstörelse.

Stormens häftighet tilltog. Träd, byggnader, klippstycken och jord slungades åt alla håll. Människornas och djurens skräck var obeskrivlig. Jämrandet från det folk, som hade föraktat Guds myndighet, överröstade stormens rytande. Satan själv, som måst stanna kvar mitt uppe i elementens raseri, fruktade för sitt liv. Han hade njutit av, att styra ett så mäktigt släkte. Han hade frameggat dess vederstyggligheter och fortsatta uppror mot himmelens Styresman. Nu utslungade han förbannelser mot Gud, och anklagade Honom för att vara orättvis och grym. Många bland folket hädade Gud, och de skulle ha störtat Honom från Hans härskarsäte, bara de kunnat. Andra var utom sig av fruktan samt sträckte sina händer mot arken och bad om, att bli insläppta. Men deras böner var förgäves. Deras samveten väcktes slutligen, så att de måste erkänna, att det finns en Gud, som regerar i himmelen. De åkallade Honom ivrigt, men Hans öron var ej vända till deras rop. I denna förskräckliga stund insåg de, att det var överträdelsen av Guds lag, som hade förorsakat deras fördärv. Även om de av fruktan för straff erkände sina synder, förnam de likväl ingen verklig ånger över eller avsky för det onda. Om straffet hade blivit efterskänkt, skulle de återigen ha trotsat himmelens Gud. Så kommer det också att bli, innan Guds straffdomar hemsöker Jorden före förgörelsen genom eld – de obotfärdiga människorna skall då inse, vari deras synder består, nämligen i deras förakt för Hans heliga lag. De kommer ändå inte att känna någon mer verklig ånger, än den gamla världens syndare gjorde.

Några sökte i sin förtvivlan att bryta sig in i arken, men den starka konstruktionen stod emot alla deras ansträngningar. Somliga klängde sig fast vid arken, till dess de blev bortförda av det svallande vattnet eller förlorade sitt tag, då de stötte emot klippor och träd. Det knakade i varje fog hos arken, då de häftiga vindarna träffade den och slungade den från bölja till bölja. Djuren inne i den visade sin fruktan och smärta genom sina höga skrianden. Men den fortfor att säkert flyta på vattnet mitt under de häftiga elementens raseri; ty mäktiga änglar hade blivit utsända, för att bevara den.

Djuren, som var utsatta för stormen, störtade fram mot människorna, som om de förväntade sig att få hjälp från dem. Några bland folket band sina barn och sig själva på kraftfulla djur, ty de visste, att dessa skulle söka bevara sitt liv så länge som möjligt samt klättra upp på de högsta ställena, för att

undkomma det stigande vattnet. Somliga spände fast sig vid höga träd på toppen av kullar eller berg; men träden rycktes upp med rötterna och slungades med sin börda av levande väsen ned i de sjudande böljorna. Den ena platsen efter den andra, som tycktes erbjuda trygghet, måste överges. Då vattnet steg allt högre, sökte folket sin tillflykt till de högsta bergen, och ofta ansträngde sig människor och djur tillsammans för att hitta fotfäste, till dess att båda spolades bort.

Från de högsta bergsspetsarna blickade människorna ut över ett hav utan stränder. Guds tjänares allvarliga varningar var nu ej föremål för deras löje och hån. Hur längtade icke dessa fördömda syndare efter de tillfällen, som de hade försummat! Hur bad de icke om en timmes förlängning av livet, om ytterligare ett nådabevis, en inbjudning från Noas läppar! Men nådens ljuva röst skulle ej mer höras av dem. Såväl Guds kärlek som Hans rättvisa fordrade, att Han skulle straffa synden på Jorden. Hämndens vatten strömmade över den sista tillflyktsorten, och de, som hade föraktat Gud, omkom i det mörka djupet.

I kraft av Guds ord förgicks den värld som då fanns därför i vatten. Men de himlar och den jord som nu finns är i kraft av samma ord sparade åt elden; de bevaras till domens dag då de gudlösa skall förintas. – Andra Petrusbrevet 3:5-7. En annan storm skall komma. Guds vrede skall åter ödelägga Jorden samt förgöra synd och syndare.

De synder, som nedkallade straffet över människorna före Syndafloden, förekommer även i våra dagar. Gudsfruktan är fördriven ur människornas hjärtan, och de behandlar Guds lag med likgiltighet och förakt. Den stora världslighet, som rådde hos den tidens folk, har sin motsvarighet hos nutidens människor. Kristus sade: "Under tiden före floden åt man och drack, gifte sig och blev bortgift, ända till den dag då Noa gick in i arken, och ingen visste något förrän floden kom och förde bort alla. Så blir det också vid Människosonens ankomst." – Matteusevangeliet 24:38-39. Gud fördömde icke människorna före Syndafloden för att de åt och drack; ty Han hade givit dem Jordens frukter i stor ymnighet, för att fylla deras kroppsliga behov. Deras synd bestod i, att de tog dessa gåvor, utan att visa tacksamhet mot Givaren, samt förnedrade sig själva, genom att ge sina begär fritt utlopp. De hade laglig rätt att gifta sig; ty äktenskapet var en av de första inrättningar, som Gud instiftade. Han gav särskilda föreskrifter rörande denna instiftelse och beklädde den med helighet och skönhet; men människorna glömde dessa föreskrifter och fördärvade äktenskapet samt lät det tjäna passionerna.

Ett liknande förhållande förekommer i nutiden. Man går till överdrift i saker, som är rättmätiga i sig själva. Man söker att tillfredsställa aptiten, utan att lägga några band på den. Personer, som bekänner sig följa Kristus och vilkas namn står uppskrivna i aktade församlingars medlemsböcker, äter och dricker med de druckna. Frosseri och dryckenskap förslöar de moraliska och andliga krafterna samt bereder väg för de lägre drifternas tillfredsställande. Många personer tycker sig inte stå under någon moralisk förpliktelse, att tygla sina sinnliga begär, och därför blir de också lustans slavar. Människorna hänger sig åt sinnliga njutningar och lever endast för detta livet och denna världen. Man trotsar rimlighetens proportioner i alla samhällsskikt. Rättskaffenheten uppoffras för lyx och ståt. De, som ivrar efter att bli rika, sätter rättvisan ur spel samt förtrycker de fattiga; "trälar och människosjälar" köps och säljs fortfarande. Bedrägeri, försnillning och stöld begås inom fina och mindre fina kretsar samt förblir ostraffade. Dagstidningarna är fulla av berättelser om mord och brott, som så kallblodigt och utan

någon anledning blivit begångna, att det synes, som om människornas ädlare egenskaper blivit alldeles utplånade. Och dessa gräsligheter händer så ofta, att de knappt framkallar någon anmärkning eller väcker förvåning. Anarkins eller samhällsupplösningens anda genomsyrar alla nationer, och de utbrott, som tid efter annan väcker fasa hos världen, är bara tecken på lidelsens och laglöshetens instängda raseri. Detta raseri skall, då det en gång blivit tygellöst, uppfylla Jorden med elände och förstörelse. Den skildring, som Skriften har givit över förhållandet på Jorden före Syndafloden, är en tydlig bild på det tillstånd, som vår tids samhälle hastigt försjunker i. Även nu, i det innevarande århundradet, och i så kallade kristna länder, förövas dagligen brott, som är lika avskyvärda och förskräckliga som de, för vilka den gamla världens syndare blev förgjorda.

Innan Syndafloden kom, sände Gud ut Noa, för att varna världen och söka förmå folket att bättra sig, så att de kunde fly undan den hotande förstörelsen. Då tiden för Kristi andra ankomst nalkas, sänder Herren ut Sina tjänare med ett varningsbudskap till världen, för att den må bereda sig för den stora händelsen. Den stora mängden har överträtt Guds lag, och av nåd uppmanar Han den nu, att lyda dess heliga föreskrifter. Förlåtelse erbjuds alla, som genom bättring mot Gud och tro på Kristus vill överge sina synder. Men många tycker, att det krävs en för stor uppoffring, för att överge synden. När nu deras liv inte stämmer överens med Guds moraliska styres rena grundsatser, förkastar de Hans varningar samt förnekar de Hans lags myndighet.

Endast åtta själar bland Jordens stora befolkning före Syndafloden trodde och lydde Guds ord genom Noa. Under ett hundra tjugo år varnade rättfärdighetens förkunnare världen för den kommande förstörelsen; men hans budskap föraktades och förkastades. Så skall det bli även nu. Innan Lagstiftaren kommer, för att straffa de olydiga, skall överträdarna uppmanas till att bättra sig och att visa trohet mot Gud. Men dessa varningar kommer att ringaktas av de flesta. Aposteln Petrus säger: "I de sista dagarna kommer det hånare, som styrs av sina egna begär och som hånar er och säger: 'Hur blir det med löftet om hans ankomst? Våra fäder har redan dött, och allt är som det har varit sedan världens skapelse.'" – Andra Petrusbrevet 3:3-4. Hör vi inte precis dessa ord upprepas, inte bara av de ogudaktiga, utan även av dem, som förkunnar ordet från predikstolarna i landet? "Det finns ingen anledning till fruktan", ropar de. "Hela världen skall bli omvänd, och rättfärdigheten skall härska under ett tusen år, innan Kristus kommer. Frid! Frid! Allt förblir, som det har varit sedan världens skapelse. Ingen bör oroa sig över dessa orosstiftares uppskakande budskap." Men denna lära om det tusenåriga riket stämmer icke överens med Kristi och Hans apostlars lära. Jesus ställde den betydelsefulla frågan: "Men Människosonen, skall han finna någon tro här på jorden när han kommer?'" – Lukasevangeliet 18:8. Och Han försäkrade, som vi har sett, att världens tillstånd då kommer att vara, som det var på Noas tid. Paulus säger oss, att ondskan skall tillta, allt

efter som änden nalkas: "Anden säger uttryckligen att i de sista tiderna skall somliga avfalla från tron och hålla sig till villoandar och onda andars läror" – Första Timoteusbrevet 4:1 (Reformations -Bibeln). Och på ett annat ställe säger han, "att i de sista dagarna skall det komma svåra tider." – Andra Timoteusbrevet 3:1 (Svenska Folk-Bibeln 98). Och han framställer en bedrövlig förteckning över synder, som skall förekomma bland dem, vilka har gudaktighetens sken i de hycklande kristnas led.

Då människornas prövningstid före Syndafloden nalkades sitt slut, hängav de sig åt spännande förströelser och festligheter. De, som ägde inflytande och makt, var angelägna om, att hålla folkets sinnen helt och hållet upptagna med nöjen och förlustelser, så att ingen skulle bli påverkad av det sista, allvarliga budskapet. Och ser vi inte, att detta upprepas i vår tid! Medan Guds tjänare bär fram budskapet om, att alltings slut står för dörren, är världen helt och hållet upptagen med sina tidsfördriv och sitt sökande efter nöje. Ett ständigt kretslopp av underhållning pågår och förorsakar likgiltighet för Gud samt hindrar folket från, att bli påverkat av de sanningar, vilka kan frälsa det från den kommande ödeläggelsen.

De filosofer, som levde på Noas tid, förklarade, att världen icke kunde bli förstörd genom vatten. Även i vår tid finns det vetenskapsmän, som försöker att bevisa, att världen inte kan förgöras genom eld, att detta vore oförenligt med naturens lagar. Men naturens Gud, som stiftat dessa lagar och vakar över dem, kan även bruka Sina händers verk, för att verkställa Sina egna avsikter.

När stora och vise män till sin egen belåtenhet hade bevisat, att världen inte kunde förgöras genom vatten; när folkets fruktan var stillad och alla ansåg Noas förutsägelse vara en villfarelse samt betraktade honom som en farlig fundamentalist, då var Guds tid inne. Då "bröt alla det stora djupets källor fram och himlens dammluckor öppnades", och bespottarna begravdes i vattenfloden. Trots all sin påstådda världsliga vishet, upptäckte människorna, men för sent, att deras vishet var dåraktighet, att Lagstiftaren var större än naturens lagar, samt att den Allsmäktige inte saknade medel, för att verkställa Sina avsikter. "Som det var i Noas dagar", "likadant blir det den dag då Människosonen uppenbaras." – Lukasevangeliet 17:26, 30. "Men Herrens dag kommer som en tjuv. Den dagen skall himlarna försvinna med dån, himlakropparna upplösas i eld och jorden och allt som människan gjort där förgås." – Andra Petrusbrevet 3:10. När människornas fruktan för Guds straffdomar är fördriven genom filosofins falska slutledningar; när religiösa lärare predikar om långa tidsåldrar med fred och välgång och när människorna är helt och hållet upptagna med sina affärer och nöjen, i det att de planterar och bygger, anordnar fester och förlustelser samt förkastar Guds varningar och hånar Hans sändebud, då kommer plötsligt fördärv över dem, och de skall inte kunna fly undan. – Första Tessalonikerbrevet 5:3.

Kapitel 8. Efter Syndafloden

Vattnet steg femton alnar1 högt över de högsta bergen på Jorden. För familjen, som var i arken, tycktes det ofta, som om den måste omkomma, då båten under fem långa månader kastades hit och dit av de häftiga vindarna och de svallande vågorna. Detta var en svår prövning, men Noas tro vacklade icke; ty han var förvissad om, att den gudomliga handen höll i styret. Kapitlet bygger på Första Moseboken 7:20-9:17.

1 En aln är 45-56 cm., alltså motsvarar 15 alnar 6,75-8,4 m. (Se ordet "cubit" i Stora Engelska Ordboken, Norstedts, 1995, s. 180.) Övers. anm.

Då vattnet började sjunka, lät Herren arken driva in på en plats, som skyddades av en grupp berg, vilka hade blivit bevarade genom Hans makt. Dessa berg låg på kort avstånd ifrån varandra. Här hade arken en lugn hamn, och den drev ej längre omkring på det gränslösa havet. Detta blev till stor lättnad för de trötta och av stormarna kringkastade sjöfararna.

Noa och hans familj väntade ivrigt på, att vattnet skulle sjunka undan; ty de längtade efter, att åter få beträda marken. Fyrtio dagar efter det, att bergens toppar blivit synliga, sände de ut en korp, en fågel med skarpt luktsinne, för att utforska, om jorden hade blivit torr. Då denna fågel ej fann annat än vatten, fortsatte den att flyga till och från arken. Sju dagar därefter sändes en duva ut, som återvände till arken, då hon ej kunde finna något fäste för sin fot. Efter ytterligare sju dagars väntan sände Noa åter ut duvan. När hon om aftonen återvände med ett olivlöv i näbben, blev det stor glädje i arken. Senare, "när Noa lyfte undan taket på arken fick han se att marken hade torkat upp." Han stannade fortfarande tålmodigt i arken; ty eftersom han hade gått in i den på Guds befallning, förväntade han sig en särskild uppmaning om, att lämna den.

Slutligen öppnades den tunga dörren, och patriarken och hans familj befalldes, att gå ut på Jorden och ta med sig alla djuren. I glädjen över denna befrielse glömde inte Noa Honom, genom vars nådiga omsorg de hade blivit bevarade. Hans första handling, sedan han lämnat arken, var att bygga ett altare samt att bära fram ett offer av alla rena djur och alla rena fåglar. Härigenom visade han sin tacksamhet mot Gud för deras befrielse samt sin tro på Kristus, som är det stora offret. Detta offer behagade Herren, och det medförde en välsignelse, inte bara för patriarken och hans familj, utan för alla, som skulle komma att leva på Jorden. "När HERREN kände den ljuvliga doften, sade han till sig själv: 'Härefter skall jag inte mer förbanna jorden för människans skull... Så länge jorden består, skall sådd och skörd, köld och värme, sommar och vinter, dag och natt aldrig upphöra.'"

(Svenska Folk-Bibeln 98.) Detta innehåller en lärdom för alla efterföljande släkten. Noa hade gått ut

på den öde Jorden; men innan han byggde ett hus åt sig själv, reste han ett altare åt Gud. Hans boskapshjord var ej stor, och det hade kostat mycket att bevara den. Ändå gav han gärna en del åt Gud som ett erkännande av, att allt var Hans. Det skulle även vara vår första plikt, att bära fram våra frivilliga offer åt Gud. Varje bevis på Hans nåd och kärlek mot oss borde tacksamt erkännas, både genom andaktsövningar och genom gåvor till Herrens verk.

För att inte de på himlen uppstigande molnen och det fallande regnet ständigt skulle hålla människorna i fruktan för en annan flod, uppmuntrade Herren Noas familj genom ett löfte: "'Jag upprättar nu ett förbund med er. . . aldrig mer skall en flod ödelägga jorden... min båge ställer jag bland molnen. Den skall vara tecknet för förbundet mellan mig och jorden. När jag hopar moln över jorden och bågen blir synlig bland molnen, då skall jag. . . se den och tänka på det eviga förbundet mellan Gud och alla levande varelser".

Hur stor var inte Guds nåd och barmhärtighet mot Sina felande varelser, då Han alltså satte den sköna regnbågen i skyn som ett tecken på Sitt förbund med människorna! Herren säger, att Han skall minnas Sitt förbund, då Han ser på bågen i skyn. Detta betyder inte, att Han kan glömma, utan Han talar till oss på vårt eget språk, så att vi bättre kan förstå Honom. Det var Guds avsikt, att då barnen i kommande släkten önskade veta betydelsen av den härliga valvbågen, som sträcker sig över himlen, skulle deras föräldrar upprepa berättelsen om floden samt tala om för dem, att den Högste hade satt bågen i skyn som en borgen för, att vattnet aldrig mer skulle översvämma Jorden. Den skulle sålunda vittna för alla efterkommande släkten om Guds kärlek till människan samt stärka hennes förtroende för Honom.

En regnbåge omger tronen i himmelen och välver sig över Kristi huvud. Profeten säger: "Som bågen bland molnen en regnvädersdag var det ljus som omstrålade honom [omkring tronen]. Så tedde sig anblicken av Herrens härlighet." – Hesekiel 1:28. Och i Uppenbarelsen läser vi: "se, en tron stod i himlen, och någon satt på tronen... kring tronen var en regnbåge som var som smaragd." – Uppenbarelseboken 4:2-3. Då människan på grund av sin stora ondska har gjort sig skyldig till Guds straffdomar, pekar Frälsaren, när Han ber för henne hos Fadern, på bågen i skyn, på regnbågen omkring tronen och över Sitt eget huvud som ett tecken på Guds nåd mot den botfärdige syndaren.

Med den försäkran, som Gud gav Noa rörande floden, har Han förenat ett av Sina dyrbaraste löften om nåd: "Det är som på Noas tid, då jag svor att Noas flod aldrig mer skulle dränka jorden. Så svär jag nu att inte mer vredgas och inte mer rasa mot dig. Om än bergen rubbas och höjderna vacklar, skall min trohet mot dig inte rubbas och mitt fredsförbund inte vackla, säger han som älskar dig, Herren." – Jesaja 54:9-10.

Då Noa betraktade de kraftfulla rovdjuren, som kom ut med honom ur arken, fruktade han, att hans familj, som bestod av blott åtta personer, skulle bli dödad av dem. Men Herren sände en ängel till Sin tjänare med detta lugnande budskap: "Alla markens djur och alla himlens fåglar skall känna skräck och fruktan för er. Över dem och över allt som krälar på jorden och över alla fiskar i havet ger jag er makt. Allt som lever och rör sig skall vara er föda; allt detta ger jag er så som jag gav er de gröna örterna." Före denna tid hade inte Gud tillåtit människorna att äta djurs kött. Det var Hans avsikt, att de skulle leva av markens frukter. Men nu, efter att alla växter hade blivit förstörda, tillät Han dem att äta köttet av de rena djuren, som hade blivit bevarade i arken.

Hela Jordytan blev förändrad genom floden. En tredje förskräcklig förbannelse vilade över den som följd av synden. Då vattnet började sjunka, var höjderna och bergen omgivna av ett stort, upprört hav. Människors och djurs döda kroppar låg kringströdda överallt. Herren tillät inte, att dessa låg kvar och ruttnade, så att luften blev förpestad. Därför gjorde Han en stor begravningsplats av Jorden. För att vattnet skulle torka bort från Jorden, lät Han en stark vind blåsa. Den rörde upp vattnet med stor häftighet och i några fall fördes till och med bergstopparna bort och hopades träd, klippor och jord över de dödas kroppar. På samma sätt doldes för människornas ögon silver och guld samt de dyrbara träslagen och ädelstenarna, med vilka världen före Syndafloden varit så rikligt försedd och smyckad och vilka inbyggarna hade avgudat. De våldsamma vågorna staplade upp jord och klippor över dessa skatter och bildade i några fall även berg över dem. Gud såg, att ju rikare Han gjorde de syndiga människorna och ju mera Han välsignade dem, dess mer fördärvade blev de i sin vandel inför Honom. Skatterna, som borde ha lett dem till att förhärliga den frikostige Givaren, hade blivit tillbedda, medan Gud hade blivit vanärad och föraktad.

Det är omöjligt att beskriva Jordens förvirrade och ödsliga tillstånd. Bergen, som en gång varit så sköna i sin fullkomliga regelbundenhet eller symmetri, hade blivit söndrade och oregelbundna. Stenar och ojämna klippstycken låg kringströdda överallt på Jordytan. På många platser hade kullar och berg försvunnit, utan att lämna något spår efter sig; medan slätter hade förvandlats till bergskedjor. Dessa förändringar var mer framträdande på somliga platser, än på andra. Där en gång Jordens rikaste skatter av guld, silver och ädelstenar hade funnits, såg man nu de tydligaste spåren efter förbannelsen. I de trakter, som ej varit bebodda, samt i de länder, vars invånare varit mindre brottsliga, vilade förbannelsen inte lika tungt.

Ofantligt stora skogar blev begravda. Dessa har sedan dess blivit förvandlade till kol och bildat de vidsträckta kollager, som nu påträffas. De avkastar även mycket olja. Kolet och oljan fattar ofta eld och brinner under Jordytan, varigenom klippstycken hettas upp, kalksten bränns och järnmalm smälts. Genom vattnets inverkan på kalken ökar den stora hettan. Då elden och vattnet kommer i beröring med klipplager och malm, följer kraftiga

explosioner i berget, vilka föranleder vulkaniska utbrott. Dessa låter som åska på avstånd. Luften är het och kvävande. De upphettade elementen får sällan fritt utlopp, trots dessa rörelser. Följden blir, att själva jorden skakas, marken öppnar sig och svallar likt havets vågor, varvid stora sprickor uppstår. Då kan byar, städer och brinnande berg slukas. Dessa förskräckliga händelser kommer att blir allt flera och allt hemskare strax före Jesu återkomst och världens slut. De kommer att vara tecken på världens snara ödeläggelse.

Jordens inre är Herrens vapenkammare. Från den tog Han de förstörelseverktyg, med vilka Han ödelade den gamla världen. Vattnet, som strömmade fram ur Jorden, förenade sig med vattnet från himlen, för att utföra ödeläggelsens verk. Efter Syndafloden har Gud använt såväl eld som vatten, för att ödelägga synnerligen ogudaktiga städer. Dessa straffdomar verkställs, för att de, som ringaktar Guds lag och föraktar Hans myndighet, skall fås att frukta Hans makt samt erkänna Hans rättmätiga herravälde. När människorna har sett brinnande berg utgjuta eld och lågor samt lavaströmmar torka ut floder, begrava folkrika städer samt åstadkomma fördärv och ödeläggelse överallt, har de modigaste hjärtan fyllts av skräck. Otrogna och hädare har måst erkänna Guds oändliga makt.

Den gamla tidens profeter säger, när de åsyftar dylika företeelser: O att du slet itu himlen och steg ner, så att bergen bävade inför dig, som när elden bränner upp riset, som när elden får vattnet att koka! Fienden skulle lära känna ditt namn och folken darra inför dig när du utförde underverk som vi inte väntade oss och aldrig förr hade hört om." – Jesaja 64:1-3. "Genom storm och oväder går hans väg, molnen är damm som hans fötter rör upp. Han kuvar havet och lägger det torrt, alla floder låter han sina. – Nahum 1:3-4.

Men ändå förskräckligare exempel på Hans makt, än världen någonsin har skådat, skall ges vid Kristi andra ankomst. "Bergen skälver inför honom och höjderna smälter ner. Jorden förgås vid hans åsyn, världen och alla som bor där. Vem håller stånd mot hans ursinne, vem uthärdar hans vredes glöd?" – Nahum 1:5-6. "Herre, vik undan din himmel, stig ner, rör vid bergen så att de ryker. Låt blixtar ljunga vida omkring, skjut dina pilar, låt dem vina." – Psaltaren 144:5-6.

Jag skall låta sällsamma ting visa sig uppe på himlen och tecken nere på jorden, blod och eld och moln och rök. – Apostlagärningarna 2:19 (Bibel 2000:s egen kursivering). Och det kom blixtar och dån och åska, och det blev en väldig jordbävning, så stor att något liknande inte har förekommit så länge människor funnits på jorden. Alla öar försvann, och bergen fanns inte mer. Och väldiga hagel, tunga som talenter1, föll ner från himlen på människorna. – Uppenbarelseboken 16:18, 20-21. 1 En talent motsvarar ungefär 30 kg. (Se Bibelfakta i Färg, Libris, 1988, s. 240.) Övers. anm.

Då blixtarna från himlen förenar sig med elden i Jorden, kommer bergen att brinna som en ugn och sända ut fruktansvärda lavaströmmar. Dessa kommer, i sin tur, att begrava trädgårdar och fält, byar och städer. Sjudande, smälta massor, som kastas i

floderna, kommer att få vattnet att koka, så att det slungar ut tunga klippor med obeskrivlig häftighet och kringströr fragment av dem på marken. Floderna kommer att torka ut. Jorden kommer att skakas. Förfärliga jordbävningar och utbrott kommer att äga rum överallt.

På detta sätt skall Gud förgöra de ogudaktiga på Jorden. Men de rättfärdiga skall bevaras under dessa våldsamma omvälvningar, liksom Noa blev bevarad i arken. Gud skall vara deras tillflykt, och de skall finna skydd under Hans vingar. Psalmisten säger: "Din tillflykt är Herren, du har gjort den Högste till ditt värn. Inget ont skall drabba dig" – Psaltaren 91:9-10. "Han gömmer mig i sin hydda på olyckans dag, han gömmer mig i sitt tält" – Psaltaren 27:5. Guds löfte lyder: "Han håller fast vid mig, och jag räddar honom, jag skyddar honom, ty han känner mitt namn." – Psaltaren 91:14.

Kapitel 9. Veckan

Veckan hade, liksom Sabbaten, sin upprinnelse i skapelsen, och den har bevarats och förts ned till oss genom den bibliska historien. Gud Själv bestämde den första veckans tidslängd som ett mönster för efterföljande veckor till tidens slut. Den bestod av sju verkliga dagar, som alla andra veckor. Sex dagar användes till skapelseverket, och på den sjunde vilade Gud. Han välsignade den sjunde dagen och avskilde den som vilodag för människan.

I lagen, som utgavs på Sinais berg, erkände Gud veckan och de fakta, på vilka den är grundad. Sedan Han gett budet: "Tänk på att hålla sabbatsdagen helig" och särskilt omtalat, att de sex dagarna skall användas till arbete och den sjunde till vila, framställer Han skälet för veckans bruk, genom att hänvisa till Sitt eget exempel: "Ty på sex dagar gjorde Herren himlen och jorden och havet och allt vad de rymmer, men på den sjunde dagen vilade han. Därför har Herren välsignat sabbatsdagen och gjort den till en helig dag." – Andra Moseboken 20:8-11. Detta är ett skönt och slående skäl, då man betraktar skapelsedagarna som verkliga dagar. De första sex dagarna i varje vecka ges åt människan till arbete, eftersom Gud använde lika många dagar av den första veckan till skapelsearbetet. På den sjunde dagen skall människan avhålla sig från arbete, till åminnelse av Skaparens vila.

Men antagandet, att den första veckans händelser fordrade tusentals år, strider emot själva grundvalen till det fjärde budet. Det framställer en Skapare, som befaller människorna att iaktta en vecka av verkliga dagar till åminnelse av långa, obestämda tidsperioder. Detta är olikt Hans handlande mot Sina skapade väsen. Det, som Han har gjort klart och tydligt, blir härigenom obestämt och dunkelt. Detta är otron i sin försåtligaste och följaktligen farligaste form. Denna åsikts verkliga karaktär är så skickligt dold, att många, som bekänner sig tro på Bibeln, hyllar och lär ut den.

Genom Herrens ord blev himlen till och rymdens här på hans befallning. Han talade och allt blev till, han befallde och det skedde. – Psaltaren 33:6, 9. Bibeln talar ej om långa tidsåldrar, under vilka Jorden långsamt utvecklade sig ur en formlös massa. Den heliga berättelsen försäkrar, att varje skapelsedag bestod av afton och morgon, liksom alla följande dagar. Vid slutet av varje dag omtalas resultatet av det arbete Skaparen utfört under dagen. Vid slutet av den första veckans skapelsehistoria heter det: Detta är berättelsen om hur himmel och jord skapades. – Första Moseboken 2:4. I den engelska Bibeln används uttrycket Dessa är himmelens och jordens generationer, då de skapades. Uttrycket förmedlar emellertid inte tanken, att skapelsedagarna skulle ha varit något annat, än bokstavliga dygn. På engelska kallades varje dag för en generation eller generering, därför att Gud på den dagen genererade, eller alstrade, en ny del i Sitt skapelseverk. En generator alstrar eller skapar ström till cykellyset. Övers. anm.

Geologerna påstår sig finna bevis i själva Jorden för att den är mycket äldre, än den mosaiska berättelsen uppger att den är. Man har upptäckt ben av människor och djur samt krigsverktyg, förstenade träd, med mera, vilka är mycket större än de, som nu finns till, eller som har funnits till under tusentals år. Härav drar man den slutsatsen, att Jorden var befolkad långt före den i skapelsehistorien framställda tiden och av väsen, som ägde en mycket större kroppshydda, än några nu levande människor gör. Sådana framställningar har kommit många av dem, som tror på Bibeln, att anta åsikten, att skapelsedagarna var långa, obestämda tidsperioder.

Men utan hjälp av den bibliska historien kan geologin inte bevisa någonting. De, som så tillitsfullt drar sina slutsatser från dess upptäckter, har ingen riktig uppfattning om storleken på de människor, djur och träd, som fanns till före Syndafloden, eller om de stora förändringar, vilka då ägde rum. Lämningar, som man funnit i jorden, vittnar om förhållanden, som i flera avseenden är olika nutidens; men tiden, då dessa förhållanden rådde, kan man bara studera i Guds Ord. I den bibliska historien om Syndafloden finner man en förklaring av det, som geologin ensam aldrig kunnat utgrunda. Människor, djur och träd, många gånger större, än de som nu existerar, blev begravda på Noas tid. De bevarades på det sättet som ett bevis för efterkommande släkten, att det då levande folket omkom genom en flod. Det var Guds avsikt, att upptäckten av dessa saker skulle stärka tron på den Heliga Skritt. Men genom falska slutledningar begår nutidens människor samma misstag, som folket före Syndafloden gjorde – de saker, vilka Gud i Sin godhet har givit dem, vänder de till en förbannelse, genom att använda dem felaktigt.

Det är ett av Satans taktiska grepp, att förmå folket till att anta otrons fabler. Ty han kan därigenom fördunkla Guds lag, som i sig själv är entydig, samt inge människorna mod till, att göra uppror mot det gudomliga styret. Han riktar sina bemödanden i synnerhet mot det fjärde budet, därför att det så tydligt hänvisar till den levande Guden, himmelens och Jordens Skapare.

Man bemödar sig ständigt om att bevisa, att skapelseverket är en följd av naturliga orsaker, och även kristna bekännare antar mänskliga slutsatser, som strider mot Bibelns tydliga framställningar. Många motsätter sig utforskandet av profetiorna, i synnerhet av Daniels bok och Uppenbarelseboken. Man påstår, att de är så otydliga, att vi ej kan förstå dem. Men samma personer antar likväl begärligt geologernas gissningar, som bestrider den mosaiska berättelsen. Men om det, som Gud har uppenbarat, är så svårt att fatta, hur orimligt är det då inte att anta idel gissningar om det, som Han inte har uppenbarat!

Det fördolda hör Herren, vår Gud, till, och det uppenbarade tillhör oss och våra barn för all framtid – Femte Moseboken 29:29. Gud har aldrig uppenbarat för människorna exakt, hur Han utförde skapelsens stora verk; och de mänskliga vetenskaperna kan inte utforska den Högstes hemligheter. Hans skaparkraft är lika obegriplig som Hans existens.

Gud har låtit en flod av ljus spridas i världen genom både vetenskap och konst; men då vetenskapsmän behandlar dessa ämnen enbart från mänsklig synpunkt, drar de förvisso oriktiga slutsatser. Det är måhända oskyldigt, att låta våra forskningar omfatta sådant, som inte framgår av Guds Ord, om våra teorier ej motsäger de i Skriften framställda förhållandena. Men de, som lämnar Guds Ord samt söker att förklara Hans skapade verk på vetenskapliga grundsatser, driver omkring på ett okänt hav utan sjökarta och kompass. De mest insiktsfulla personer blir förda på orätta vägar under sina försök, att utröna vetenskapens och uppenbarelsens inbördes förhållande, om de ej i sina forskningar låter sig ledas av Guds Ord. När nu Skaparen och Hans verk står så högt över deras fattningsförmåga, att de ej kan förklara dem enligt naturlagarna, anser de den bibliska historien vara opålitlig. De, som betvivlar pålitligheten hos Gamla och Nya Testamentets berättelser, förmås till, att ta ytterligare ett steg och betvivla Guds existens. Och sedan de så har förlorat sitt ankare, återstår inget annat för dem, än att krossas mot otrons klippor.

Dessa personer har förlorat den okonstlade tron. Alla borde vara övertygade om den Heliga Skrifts gudomliga auktoritet. Bibeln bör icke prövas genom människornas begrepp om vetenskapen; ty deras kunskap är en otillförlitlig ledare. Tvivlare, som läser Bibeln för att finna fel, torde på grund av en ofullkomlig uppfattning av antingen vetenskapen eller uppenbarelsen påstå, att dessa motsäger varandra. Men då de betraktas på rätt sätt, finner man, att de stämmer överens. Moses skrev under Guds Andes ledning. Den, som äger en riktig insikt i geologin, kommer aldrig att påstå, att han gjort upptäckter, som inte låter förena sig med Moses' framställningar. All sanning, både i naturen och i uppenbarelsen, är konsekvent i alla sina yttringar.

I Guds Ord framställs många frågor, som de lärdaste män aldrig kan besvara. Uppmärksamheten kallas till dessa ämnen för att visa, hur mycket det finns, även ibland livets alldagliga saker, som dödliga människor, med all sin föregivna vishet, aldrig fullt kan fatta.

Likväl tror sig vetenskapsmän kunna fatta Guds vishet, vad Han har gjort eller kan göra. Den åsikten, att Han är begränsad genom Sina egna lagar, är väldigt allmän. Människorna antingen förnekar eller förbiser Hans tillvaro, eller tror de sig kunna förklara allting, även Andens verkan på människohjärtat. De vördar ej längre Hans namn och fruktar ej heller Hans makt. De tror ej på det övernaturliga, eftersom de inte förstår Guds lagar eller Hans oändliga förmåga, att kunna verkställa Sin vilja genom dem. Uttrycket "naturens lagar", såsom det vanligen brukas, innefattar, vad människorna kunnat upptäcka rörande de lagar, som regerar den fysiska världen. Men hur begränsad är icke deras kunskap och hur ofantligt stort fältet, på vilket Skaparen kan verka i harmoni med Sina egna lagar och likväl helt och hållet över begränsade varelsers fattningsförmåga!

Många lär, att materien besitter livskraft – att den fått vissa egenskaper och sedan lämnats att verka genom sin egen inneboende kraft, samt att naturens verkningar utförs enligt bestämda lagar, som Gud Själv inte kan ändra. Detta är falsk vetenskap och har inget stöd i Guds Ord. Naturen är sin Skapares tjänare. Gud upphäver inte Sina lagar, ej heller verkar Han i strid med dem, utan Han brukar dem ständigt som Sina verktyg. Naturen vittnar om ett förstånd, en bestående kraft, som verkar i och genom hennes lagar. Faderns och Sonens ständiga verksamhet visar sig i naturen. Kristus säger: "'Min Fader verkar ännu i denna stund, och därför verkar också jag.'" – Johannesevangeliet 5:17.

Leviterna sade i lovsången, som är nedtecknad av Nehemja: "Du allena är Herren. Du har gjort himmelen, alla himlars himmel och all deras här, jorden och allt, som däri är. . . Du uppehåller det allt." – Nehemja 9:6 (King James Version). Vad denna värld angår, är Guds skapelseverk fullbordat; ty "hans verk var färdigt med världens skapelse." – Hebréerbrevet 4:3. Men Han brukar fortfarande Sin kraft, för att uppehålla Sina skapade verk. Det är inte för att mekanismen, som en gång satts i rörelse, fortfar att gå genom sin egen inneboende kraft, som pulsen slår och andetag följer på andetag; utan varje andetag, varje slag av hjärtat, är ett bevis på den allt omfattande omsorgen från Honom, i vilken "vi lever, rör oss och är till" – Apostlagärningarna 17:28. Det är inte på grund av någon inneboende kraft, som Jorden år efter år frambringar sina rika gåvor och fortsätter sin bana omkring Solen. Guds hand leder planeterna och håller dem i deras ställning under deras regelbundna lopp genom världsrymden. "Han som mönstrar stjärnornas här och låter dem tåga fram, han som ropar upp dem alla. Så väldig är hans makt och hans styrka att ingen av dem uteblir." – Jesaja 40:26. Det är på grund av Hans makt, som växtvärlden står i flor, som löven spricker ut och blommorna öppnar sina kalkar. Han "låter gräset gro på bergen" (Psaltaren 147:8) och gör dalarna fruktbara. "Alla skogens vilddjur begär sin föda av Gud" (King James Version), och alla levande väsen, från den minsta insekt ända till människan, beror dagligen på Honom för sitt liv. Psalmisten uttrycker detta i följande sköna ordalag: "Alla sätter sitt hopp till dig. . . Du ger dem, och de tar emot, du öppnar din hand, och de äter sig mätta." – Psaltaren 104:20-21, 27-28. Hans ord behärskar elementen, Han betäcker himlen med moln och bereder regn för Jorden. "Han låter snö falla som ull, rimfrost strör han ut som aska." – Psaltaren 147:16. "När hans stämma ljuder brusar himlens vatten, han får regnmoln att stiga vid världens ände, han låter blixtar ljunga och regnet falla och sänder ut vindar från sina förråd." – Jeremia 10:13.

Gud är alltings grundval. All sann vetenskap står i harmoni med Hans verk, all sann kunskap leder till lydnad för Hans styre. Vetenskapen håller upp nya under för vår åsyn. Den svävar högt och utforskar nya djup; men genom sin forskning lägger inte vetenskapen fram något, som strider emot den gudomliga uppenbarelsen. Okunnigheten må söka, att understödja falska åsikter om Gud, genom att vädja till vetenskapen; men

naturens bok och det skrivna Ordet belyser varandra. Därigenom leds vi till, att dyrka Skaparen och att med förståndet förtrösta på Hans Ord.

Ingen människa kan till fullo uppfatta den Oändliges existens, makt, vishet eller verk. Den helgade författaren säger: "Kan du tränga in i Guds hemligheter, in i den Väldiges fullkomlighet? Högre än himlen är den – vad kan du göra? – djupare än dödsriket – vad förstår du? Längre än jorden sträcker den sig, vidare än havet." – Job 11:7-9. De största snillen på Jorden kan inte fatta Gud. Människorna må alltid rannsaka, alltid lära, och likväl ligger bortom allt detta ett oändligt kunskapsfält.

Skapelseverket vittnar om Guds kraft och storhet. "Himlen förkunnar Guds härlighet, himlavalvet vittnar om hans verk." – Psaltaren 19:1. De, som tar det skrivna ordet som sin rådgivare, skall i vetenskapen finna en hjälp till, att fatta Gud. "Ty alltsedan världens skapelse har hans osynliga egenskaper, hans eviga makt och gudomlighet, kunnat uppfattas i hans verk och varit synliga." – Romarbrevet 1:20.

Kapitel 10. Babels torn

För att åter befolka den öde Jorden, från vilken floden så nyligen hade sopat bort det sedliga fördärvet, hade Gud bevarat blott en familj, nämligen Noas. Till Noa hade Han sagt: "jag har funnit att du ensam är rättfärdig inför mig i denna tid." – Första Moseboken 7:1. Likväl utvecklades snart i Noas tre söner samma märkbara kännetecken, som man såg i världen före floden. Sem, Ham och Jafet, som skulle bli människosläktets grundläggare, förebådade sina efterkommandes karaktär. Kapitlet bygger på Första Moseboken 9:25-27; 11:1-9.

Noa, som talade genom gudomlig inspiration, förutsade historien med de tre stora släkter, som skulle komma att härstamma från dessa människosläktets fäder. Då han talade om Hams avkomlingar – vilka stammade ifrån sonen i stället för ifrån fadern – sade han: "'Förbannad skall Kanaan vara och den uslaste slav åt sina bröder.'" Hams onaturliga brott visade, att vördnaden han skulle ha känt för fadern, långt förut hade blivit utplånad ur hans själ. Detta visade, hur gudlös och usel hans karaktär var. Dessa onda kännetecken fortfor att yttra sig hos Kanaan och hans efterkommande, vilkas brottslighet nedkallade över dem Guds straffdomar.

Å andra sidan utlovade den vördnad, som Sem och Jafet visade för sin far och alltså även för Guds bud, en ljusare framtid för deras avkomlingar. Angående dessa söner, yttrade Noa: "'Lovad vare Herren, Sems Gud! Kanaan skall vara deras slav. Må Gud låta Jafet växa och bo tillsammans med Sem. Kanaan skall vara deras slav.'" Sems släktlinje skulle bli linjen för det utvalda folket, för Guds förbund och för den utlovade Frälsaren. Jehova var Sems Gud. Från honom skulle härstamma Abraham och Israels folk, genom vilka Kristus skulle komma. "Lyckligt det folk som har Herren till Gud." – Psaltaren 144:15. Och Jafet skall "bo tillsammans med Sem." Jafets avkomlingar skulle bli särskilt delaktiga av evangelii välsignelser.

Kanaans efterkommande sjönk ned till hedendomens lägsta former. Fastän den profetiska förbannelsen hade dömt dem till slaveri, blev domen uppskjuten i flera århundraden. Gud hade överseende med deras gudlöshet och fördärv, till dess de hade överskridit det gudomliga tålamodets gräns. Då blev de bortdrivna från sina bosättningar och blev trälar åt Sems och Jafets avkomlingar.

Noas profetia var ej något godtyckligt bebådande av vrede eller förkunnande av nåd. Den avgjorde inte hans söners karaktär och öde. Men den visade, vad följden skulle bli av den levnadsbana de var för sig hade valt och den karaktär de hade utvecklat. Den klargjorde Guds beslut angående dem och deras efterkommande på grund av deras karaktär och uppförande. I allmänhet ärver barnen sina föräldrars anlag och böjelser samt följer deras exempel, så att föräldrarnas synder utövas av barnen från släkte till släkte.

Sålunda framträdde Hams låghet och vanvördnad åter hos hans efterkommande och bragte förbannelse över dem under flera mansåldrar. "En enda kan med sitt misstag fördärva mycket gott." – Predikaren 9:18 (King James Version).

Å andra sidan, hur rikt Sems aktning för sin far blev belönad, och vilken ryktbar linje av heliga män visar sig bland hans efterkommande! "Herren tar sig an de frommas liv", "och hans barn blir välsignade." – Psaltaren 37:18, 26. "Du skall veta att det är Herren, din Gud, som är Gud, den trofaste Gud som håller sitt förbund och visar godhet i tusen släktled mot dem som älskar honom och håller hans bud." – Femte Moseboken 7:9.

Noas avkomlingar bodde en tid kvar bland bergen, där arken hade stannat. Då deras antal växte, uppstod det söndringar bland dem på grund av avfall. De, som föredrog att glömma sin Skapare och att förkasta Hans lags inskränkningar, kände sig ständigt besvärade av sina gudfruktiga stamförvanters lära och föredöme, och efter en tid beslöt de att skilja sig från Guds tillbedjare. De reste därför till Sinears dal vid floden Eufrats stränder. De lockades dit av traktens sköna läge och av jordens fruktbarhet; och de bestämde sig för, att upprätta sina hem på denna slätt.

Här beslöt de sig för, att bygga en stad och i denna uppföra ett så ofantligt högt torn, att det skulle bli föremål för världens förundran. Avsikten med dessa företag var, att hindra folket från att utbreda sig över Jorden i kolonier. Gud hade befallt människorna att sprida sig över hela Jorden, för att uppfylla och underlägga sig den; men dessa Babels byggare beslöt att hålla sitt samhälle förenat och att grundlägga ett rike, som till slut skulle innefatta hela Jorden. Deras stad skulle alltså bli huvudstaden i ett världsrike. Dess härlighet skulle vinna världens beundran och hyllning samt göra grundläggarna ryktbara. Det ståtliga tornet, som skulle räcka upp i himlen, var tänkt att stå som minnesmärke över dess byggmästares makt och vishet samt att bevara deras rykte till de sista släkterna.

Invånarna i Sinears dal trodde ej på Guds förbund, i vilket Han lovat att ej mer låta en flod komma över Jorden. Många av dem förnekade Guds existens och förklarade, att floden uppkommit genom naturliga orsakers verkningar. Andra trodde på ett högsta väsen, och att det var detta, som hade fördärvat världen före Syndafloden. Upproriska känslor mot Gud tändes i deras hjärtan, liksom hos Kain. Ett ändamål, som de hade i sikte vid tornets upprättande, var att trygga sin egen säkerhet i händelse av en annan flod. Genom att göra tornet mycket högre, än flodens vatten hade stigit, trodde de, att de skulle försätta sig utom all fara. Och eftersom de skulle bli i stånd till, att stiga upp ibland molnen, hoppades de att kunna utforska orsaken till floden. Hela företaget var ämnat, att ytterligare upphöja dess upphovsmäns stolthet samt att vända kommande människosläkters tankar bort ifrån Gud och leda dem till avguderi.

När en del av tornet var färdigt, användes några rum som bostäder för arbetarna. Andra rum, som blivit praktfullt inredda och prydda, avskildes för deras avgudar. Folket

gladde sig över sin framgång och ärade sina gudar av silver och guld samt satte sig upp mot himmelens och Jordens Härskare. Plötsligt blev arbetet, som fortgått så väl, avbrutet. Änglar sändes ut, för att göra byggmästarnas avsikt om intet. Tornet hade uppnått en ansenlig höjd, och det var omöjligt för arbetarna på toppen att omedelbart meddela sig med dem, som var vid grunden. Därför ställdes män på hörbart avstånd från varandra uppåt tornet, och då man önskade material eller ville ge någon föreskrift rörande arbetet, meddelades bud därom från den ene till den andre utefter hela linjen. Då order så gick från den ene till den andre, blev språket förbistrat. Alltså begärde man material, som inte behövdes, och framförda order var ofta raka motsatsen till dem, som hade getts. Förvirring och fruktan följde; allt arbete upphörde. Harmoni eller samverkan kunde ej längre förekomma. Byggnadsarbetarna var alldeles oförmögna, att förklara den sällsamma misshällighet, som uppstått ibland dem, och i sitt raseri och sin missräkning förebrådde de varandra. Deras förbund slutade med strid och blodsutgjutelse. Som bevis på Guds misshag, slog blixtar från himlen ned på tornet samt söndersplittrade dess övre del, så att den störtade ned till marken. Människorna fick erfara, att det finns en Gud, som regerar i himmelen.

Före denna tid hade alla människor talat samma språk. De, som kunde förstå varandras tungomål, förenade sig i sällskap, och somliga gick en väg och somliga en annan. "Herren skingrade dem från denna plats ut över hela jorden". Denna kringspridning blev ett medel till Jordens befolkande. På så vis utfördes Herrens avsikt genom samma medel, som människorna hade använt, för att hindra dess uppfyllande.

Men vilken förlust var ej detta för dem, som hade satt sig upp mot Gud! Det var Hans avsikt, att människorna, då de gick ut att för grundlägga nationer i olika delar av Jorden, skulle föra med sig kunskapen om Hans vilja. Därmed kunde sanningens ljus stråla ofördunklat för efterkommande släkter. Noa, rättfärdighetens trogne förkunnare, levde tre hundra femtio år efter floden och Sem fem hundra år. Alltså hade deras avkomlingar tillfälle, att bli bekanta med Guds fordringar och med historien om Hans samröre med deras fäder. Men de var ej villiga, att lyssna till dessa för dem så obehagliga sanningar. De önskade inte bibehålla kunskapen om Gud; och genom språkförbistringen blev de till stor del hindrade från att umgås med dem, som kunde ha givit dem upplysning.

Babels byggare hade knorrat mot Gud. I stället för att tacksamt erinra sig Hans barmhärtighet mot Adam och Hans nådiga förbund med Noa, hade de klagat över Hans stränghet, för att Han drev ut det första paret ur Eden och förgjorde världen genom en flod. Men genom att knota mot Gud och beskylla Honom för att vara godtycklig och sträng, ställde de sig under den grymmaste tyranns herravälde. Satan sökte, att hos dem väcka förakt för de offer, som förebildade Kristi död. Allt efter som folkets sinnen förmörkades genom avguderiet, ledde han det till att förfalska dessa offer samt till att offra sina egna barn på avgudarnas altaren. Då människorna vände sig bort ifrån Gud,

trängdes de gudomliga egenskaperna – rättvisa, renhet och kärlek – undan av förtryck, våldsamhet och grymhet.

Människorna i Babel hade beslutat sig för, att upprätta en regering, som skulle vara oberoende av Gud. Det fanns likväl bland dem några, som fruktade Herren, men vilka hade blivit bedragna genom de gudlösas påståenden och inblandade i deras planer. För dessa trogna personers skull uppsköt Herren utgjutandet av Sina straffdomar och gav människorna tid till, att uppenbara sin rätta karaktär. Allt efter som denna utvecklades, sökte Guds söner att förmå dem till, att ge upp sina avsikter; men folket var fullkomligt enigt i sitt trotsiga företag. Hade det obehindrat fortgått, skulle det ha fördärvat världen vid dess nystart. Dess förbund blev grundat på uppror, och ett rike blev upprättat för självupphöjelse, i vilket Gud ej skulle ha något inflytande eller ära. Hade detta förbund tillåtits, skulle ett mäktigt inflytande gjort sig gällande, för att från Jorden fördriva rättfärdigheten – och med den frid, lycka och säkerhet. I stället för Guds förordningar, vilka är "heliga, rättvisa och goda" (Romarbrevet 7:12), sökte människorna att införa lagar, som motsvarade deras egennyttiga och grymma hjärtans avsikter.

De, som fruktade Herren, ropade till Honom, att Han skulle träda emellan. "Då steg Herren ner för att se staden och tornet som människorna byggde." Av barmhärtighet mot världen, omintetgjorde Han tornbyggarnas avsikt och omstörtade minnesmärket över deras trotsighet. Av barmhärtighet förbistrade Han deras tungomål och förhindrade därigenom deras upproriska planer. Gud har länge överseende med människornas förvändhet och ger dem många gynnsamma tillfällen till, att bättra sig; men Han märker alla deras konstgrepp, för att motstå Hans rättvisa och heliga lags myndighet. Den osedda hand, som håller regeringsspiran, sträcks ut tid efter annan, för att hålla tillbaka ondskan. Ett tydligt bevis ges för, att världsalltets Skapare – Han, som är oändlig i vishet, kärlek och sanning – är himmelens och Jordens högste styresman, och att ingen ostraffad kan trotsa Hans makt.

Babelbyggarnas planer slutade i vanära och nederlag. Det monument, som skulle vittna om deras stolthet, blev i stället ett minnesmärke över deras dårskap. Likväl följer människorna ständigt samma handlingssätt, genom att de litar på sig själva och förkastar Guds lag. Det är den grundsatsen, som Satan sökte att stadfästa i himmelen, och som behärskade Kain, då han bar fram sitt offer.

Det finns tornbyggare även i vår tid. De otrogna sätter samman sina teorier enligt vetenskapens förmenta slutsatser samt förkastar Guds uppenbarade ord. De dristar sig till, att fälla dom över Guds styre på moralens område. De föraktar Hans lag och berömmer sig av det mänskliga förnuftets tillräcklighet. Och "eftersom det onda inte får sin dom med ens uppmuntras människor att göra orätt." – Predikaren 8:11.

I den föregivna kristna världen vänder många sig bort från Bibelns tydliga läror och upprättar en trosbekännelse enligt mänskliga beräkningar och behagliga fabler. De framställer sitt torn som en väg, på vilken man kan klättra upp till himmelen. Människorna hör med beundran på vältalare, som lär, att överträdaren icke skall dö samt att frälsning kan erhållas utan lydnad för Guds lag. Om de, som föreger sig följa Kristus, ville rätta sig efter Guds måttstock, skulle den förena dem i endräktens band. Men så länge den mänskliga visheten upphöjs över Hans Heliga Ord, kommer söndringar och strider att äga rum. Den existerande förvirringen hos motstridiga trosbekännelser och sekter betecknas på ett passande sätt genom uttrycket "Babylon", som profetian (Uppenbarelseboken 14:8; 18:2) använder om de yttersta dagarnas världsälskande församlingar.

Många söker att skapa ett himmelrike för sig själva, genom att skaffa sig rikedomar och makt. "De hånar och talar ondsint, överlägset och hotfullt." – Psaltaren 73:8. De kränker de mänskliga rättigheterna och föraktar den gudomliga myndigheten. De stolta kan under en tid äga stor makt och ha framgång i allt, som de företar sig; men till slut skall de möta endast missräkningar och elände.

Guds prövningstid är för handen. Den Högste skall komma ned, för att beskåda det, som människors barn har byggt. Hans oinskränkta makt skall uppenbaras, och den mänskliga stolthetens verk skall slås ned. Från himlen blickar Herren ner och ser på alla människor. Från sin tronsal betraktar han alla dem som bor på jorden", "Herren gäckar folkens planer och gör deras avsikter om intet. Men Herrens plan står fast för evigt, hans avsikter från släkte till släkte. – Psaltaren 33:13-14, 10-11.

Kapitel 11. Abrahams kallelse

Efter folkets kringspridande blev avguderiet åter nästan allmänt, och Herren lät slutligen de förhärdade överträdarna följa sina onda vägar, medan han valde ut Abraham ur Sems släktlinje till, att bli Hans lags bevarare åt kommande släkter. Abraham hade växt upp mitt ibland vidskepelse och hedendom. Till och med hans fars familj, genom vilken kunskapen om Gud hade blivit bevarad, gav efter för de förledande inflytelserna, som omgav den, samt "tjänade andra gudar", än Jehova. Men den sanna tron skulle ej bli utsläckt. Gud har alltid bevarat några personer, för att de skall tjäna Honom. Adam, Set, Enok, Metusela, Noa, Sem hade, i obruten följd, från tid till tid, bevarat de förut gjorda uppenbarelserna av Hans vilja. Detta heliga uppdrag anförtroddes nu åt Teras son. Avguderiet lockade honom på alla sidor, men förgäves. Trogen bland de otrogna, ofördärvad under det rådande avfallet, höll han ståndaktigt fast vid den ende sanne Gudens tillbedjan. "Herren är nära alla som ropar, alla som av hjärtat ropar till honom." – Psaltaren 145:18. Han kungjorde Sin vilja för Abraham och upplyste honom tydligt om Sin lags fordringar och om frälsningen, som skulle åstadkommas genom Kristus. Kapitlet bygger på Första Moseboken 12.

Abraham fick ett löfte, som var särskilt dyrbart för folket på den tiden – ett löfte om talrika avkomlingar och om nationell storhet: "Jag skall göra dig till ett stort folk, jag skall välsigna dig och göra ditt namn så stort att det skall brukas när man välsignar." Och härtill lades försäkran, som för trons arvinge var dyrbarare, än alla andra, nämligen att världens Frälsare skulle komma från hans släktlinje: "I dig skall alla släkter på jorden bli välsignade.'" (Svenska Folk-Bibeln 98 .) Som det första villkoret för löftets uppfyllelse måste dock hans tro prövas; ett offer fordrades.

Gud sände detta bud till Abraham: "'Lämna ditt land, din släkt och ditt hem, och gå till det land som jag skall visa dig." För att Gud skulle kunna bereda Abraham för hans stora verk, som bevarare av de heliga utsagorna, måste Han skilja honom från hans tidigare livs sällskap. Släktens och vännernas inflytande hade menligt inverkat på den uppfostran, som Herren ämnade ge Sin tjänare. Nu, då Abraham i särskild bemärkelse var förbunden med himmelen, måste han bo ibland främlingar. Hans karaktär måste vara speciell, olik alla andra människors. Han kunde inte ens förklara sitt handlingssätt, så att hans vänner förstod honom. Andliga saker måste andligen bedömas; och hans bevekelsegrunder och handlingar uppfattades inte av hans avgudadyrkande släkt.

I tro lydde Abraham när han blev kallad. Han drog bort till ett land som skulle bli hans, och han drog bort utan att veta vart han skulle komma. – Hebréerbrevet 11:8. Abrahams tillitsfulla lydnad är ett av de mest anslående bevis på tro, som finns i hela Bibeln. För honom var tron grunden för det vi hoppas på; . . . visshet om det vi inte kan se. – Vers 1. Litande på det gudomliga löftet – utan att äga den ringaste yttre försäkran

om dess uppfyllelse – lämnade han hem och släkt och fosterland samt drog ut. Han visste inte vart, men tänkte gå, varthelst Gud skulle leda honom. I tro slog han sig ner i det utlovade landet som i ett främmande land och bodde i tält liksom Isak och Jakob, som hade fått del i samma löfte. – Hebréerbrevet 11:9.

Det var ingen lätt prövning, som sålunda lades på Abraham, ej heller någon ringa uppoffring, som fordrades av honom. Det var starka band, som förenade honom med hans land, hans släkt och hans hem. Men han tvekade inte, att lyda kallelsen. Han frågade inte angående löftets land, huruvida jorden var fruktbar och klimatet hälsosamt; huruvida landet hade angenäma omgivningar och gav tillfälle till, att samla rikedom. Gud hade talat, och Hans tjänare måste lyda. Den lyckligaste plats på Jorden för honom var den, på vilken Gud önskade, att han skulle vara.

Många prövas ännu, liksom Abraham blev prövad. De hör inte Guds röst tala direkt från himmelen; men Han kallar dem genom Sitt Ords lärdomar och Sin försyns händelser. Kanske fordras det av dem, att de överger en karriär, som utlovar förmögenhet och ära, att de lämnar likasinnade och fördelaktiga sällskap samt skiljer sig från sin släkt, för att träda in på det, som tycks vara en stig av självförsakelse, svårighet och uppoffring. Gud har ett verk för dem att utföra; men ett bekvämt liv samt vänners och släktingars inflytande skulle hindra utvecklingen av de karaktärsdrag, som är väsentliga för dess utförande. Han kallar dem bort från mänskligt inflytande och bistånd, och lär dem att känna behovet av Hans hjälp samt att förlita sig endast på Honom, så att Han kan uppenbara Sig för dem. Vem är redo, att på Försynens kallelse överge påtänkta planer samt släkt och vänner? Vem vill åta sig nya plikter och beträda okända fält samt utföra Guds verk med ståndaktigt och villigt hjärta, genom att man för Kristi skull räknar sina förluster som en vinning? Den, som vill göra detta, har Abrahams tro och skall dela med honom "den överväldigande, eviga härlighet", i jämförelse med vilken "våra lidanden i denna tid ingenting betyder". – Andra Korintierbrevet 4:17; Romarbrevet 8:18.

Kallelsen från himmelen kom till Abraham för första gången, medan han bodde i "Ur i Kaldeen", och i lydnad för den flyttade han till Harran. Hans fars familj följde med honom dit; ty de förenade sin avgudadyrkan med den sanne Gudens tillbedjan. Abraham stannade kvar där, till dess Tera dog. Men från hans fars grav bad honom den gudomliga rösten att gå vidare. Hans bror Nahor och dennes familj ville inte lämna sitt hem och sina avgudar. Förutom Abrahams hustru Sara valde endast Lot, den en lång tid förut avlidne Harans son, att dela patriarkens pilgrimsliv. Det var likväl ett stort sällskap, som reste från Mesopotamien. Abraham ägde redan stora boskapshjordar, av vilka Österlandets rikedom bestod, och han omgavs av en talrik skara tjänare och biträden. Han lämnade sina fäders land, för att aldrig mer återvända, och han tog med sig allt, som han hade, "all egendom och alla slavar som de hade förvärvat i Harran." Ibland dessa fanns många, som var påverkade av högre bevekelsegrunder än dem, som var förbundna med tjänstgöring

och självviska intressen. Under deras uppehåll i Harran hade både Abraham och Sara lärt andra, att dyrka och tjäna den sanne Guden. Dessa förenade sig med patriarkens familj och följde honom till löftets land. "Och de ställde sin färd till Kanaans land, och de kom till Kanaans land." (King James Version)

Den plats, där de först stannade en tid, var Sikem. I skuggan av Mores ekar, i den breda, gräsbeväxta dalen med sina olivlundar och framvällande källor, mellan bergen Ebal och Gerisim, slog Abraham upp sitt läger. Det var ett skönt och behagligt land, som patriarken hade kommit till – ett rikt land med bäckar, källor och vattenådror som springer fram ur berg och dalar – ett land med vete och korn, med vinstockar, fikonträd och granatträd, med dignande olivträd och med honung" – Femte Moseboken 8:7-8. Men för Jehovas tillbedjare tycktes en mörk skugga vila över den skogbeväxta kullen och den fruktbara slätten; ty "på den tiden bodde kananeerna i landet." Abraham hade uppnått målet för sina förhoppningar och fann, att det var ett land bebott av en främmande folkstam samt uppfyllt med avguderi. Falska gudars altaren var uppsatta i lundarna, och människor offrades på de närbelägna höjderna. Även om han litade på Guds löfte, kände han dock dystra föraningar, när han slog upp sitt tält. "'Herren uppenbarade sig för Abram och sade: Åt dina ättlingar skall jag ge detta land.'" Hans tro stärktes genom försäkran om, att Gud var hos honom, och att han inte hade lämnats i de gudlösas våld. "Abram byggde där ett altare åt Herren, som hade uppenbarat sig för honom. Då han ännu var en resande, flyttade han snart till en plats nära Betel samt byggde åter ett altare och åkallade Herrens namn.

Abraham, "Guds vän", har efterlämnat åt oss ett efterföljansvärt exempel. Hans liv var ett bönens liv. Varhelst han slog upp sitt tält, byggde han ett altare nära invid det samt kallade alla i sitt läger till morgon- och aftonoffret. När han tog bort tältet, lät han altaret bli kvar. Under de påföljande åren fanns personer bland de kringströvande kananéerna, som erhöll undervisning av Abraham; och närhelst en av dessa kom till detta altare, visste han, vem som hade varit där före honom; och sedan han slagit upp sitt tält, reparerade han altaret samt bad till den levande Guden.

Abraham fortsatte sin resa söderut, och hans tro blev åter satt på prov. Himlen höll tillbaka sitt regn, bäckarna upphörde att flyta i dalarna, och gräset vissnade bort på slätterna. Boskapshjordarna fann inget bete, och hela lägret hotades av hungersnöd. Betvivlade icke patriarken nu Försynens ledning? Skådade han inte nu med längtan tillbaka till de kaldéiska slätternas överflöd? Alla bevakade noggrant Abraham, för att se, vad han ämnade göra, då den ena svårigheten efter den andra kom över honom. Så länge hans förtröstan på Gud förblev orubblig, kände de, att det fanns hopp. De var förvissade om, att Gud var hans vän, och att Han ännu ledsagade honom.

Abraham kunde inte förklara Försynens ledning. Hans förhoppningar hade inte blivit förverkligade; men han höll fast vid löftet: "Jag skall välsigna dig och göra ditt namn stort, och du skall bli en välsignelse." (Svenska Folk-Bibeln 98 .) Han övervägde under allvarlig bön, hur han skulle kunna bevara sitt folks och sina hjordars liv; men han ville inte låta omständigheterna rubba sin tro på Guds ord. För att undkomma hungersnöden, for han ned till Egypten. Han övergav inte Kanaan, ej heller återvände han i sin stora nöd till Kaldéen, från vilket han kom, och där bröd fanns i överflöd. Nej, han sökte en tillflyktsort så nära löftets land som möjligt, eftersom han snart tänkte återvända till den plats, som Gud hade anvisat honom.

Herren hade genom Sin försyn låtit denna prövning komma över Abraham, för att lära honom undergivenhet, tålamod och tro; och hans erfarenhet skulle nedtecknas till fördel för alla, vilka senare skulle komma att utstå lidande. Gud leder Sina barn på en väg, som de inte känner till; men Han varken glömmer eller överger dem, som litar på Honom. Han lät motgångar drabba Job, men Han övergav honom inte. Han tillät, att den älskade Johannes blev landsförvist till den ensliga ön Patmos; men Guds Son uppenbarade Sig för honom där, och scener av den odödliga härligheten blev framställda för hans andliga blick. Gud tillåter, att Hans tjänare utsätts för prövningar, så att de, genom att visa trohet och lydnad, själva kan göras andligen rika, och att deras föredöme kan bli upphov till styrka för andra. "Jag vet vilka avsikter jag har med er, säger Herren: välgång, inte olycka." – Jeremia 29:11. Just de prövningar, som svårast anfäktar vår tro och som tycks visa, att Gud har övergett oss, är avsedda att dra oss närmare Kristus. Vi kan så lägga alla våra bördor vid Hans fötter samt erfara den frid, som Han kan skänka oss i utbyte.

Gud har alltid prövat Sitt folk i lidandets masugn. Det är genom ugnens hetta, som slagget skiljs från det äkta guldet i den kristna karaktären. Jesus iakttar prövningen, Han vet vad som är behövligt, för att luttra den dyrbara metallen, så att den kan återspegla Hans kärleks strålglans. Det är genom svåra prövningar, som Gud uppfostrar Sina barn. Han ser, att några har förmågor, som kan brukas till Hans verks främjande, och Han sätter dessa personer på prov. Genom Sin försyn bringar Han dem i omständigheter, vilka prövar deras karaktär och uppenbarar för dem bristfälligheter och svagheter, som de förut inte känt till. Han ger dem tillfälle, att rätta till dessa fel och att bereda sig för Hans tjänst. Han visar dem deras egen svaghet och lär dem, att förlita sig på Honom; ty Han är deras enda hjälp och skydd. Härigenom uppnår Han Sin avsikt. De uppfostras och tuktas samt görs redo, att uppfylla det stora syfte, för vilket deras förmågor getts dem. Då Gud kallar dem till verksamhet, är de färdiga att gå, och de himmelska änglarna kan förena sig med dem i det verk, som skall utföras på Jorden.

Under sin vistelse i Egypten visade Abraham, att han inte var fri från mänsklig svaghet och ofullkomlighet. Genom att dölja, att Sara var hans hustru, visade han misstro mot Guds omsorg. Detta var en brist på den upphöjda tro och det mod, som han så ofta

och öppet gav prov på i sitt liv. Sara var "en vacker kvinna", och han befarade, att de mörkhyade egyptierna skulle fatta tycke för henne, samt att de inte skulle tveka att döda hennes make, för att få henne. Han tyckte, att han inte gjorde sig skyldig till osanning, då han föreställde Sara såsom sin syster; ty hon var dotter till hans far, men inte till hans mor. Men döljandet av den verkliga släktskapen mellan dem var ett bedrägeri. Ingen avvikelse från en sträng rättskaffenhet kan vinna Guds bifall. Genom Abrahams brist på tro hamnade Sara i stor fara. Då kungen i Egypten blev underrättad om hennes skönhet, lät han föra henne till sitt palats, ty han ämnade ta henne till sin hustru. Men i sin stora barmhärtighet beskyddade Herren Sara, genom att sända straffdomar över kungahuset. Härigenom fick kungen kännedom om det rätta förhållandet. Förbittrad över det bedrägeri, för vilket han blivit utsatt, tillrättavisade han Abraham samt återgav honom hans hustru, i det att han sade: "'Vad är det du har gjort mot mig? . . . Varför sade du att hon var din syster, så att jag tog mig henne till hustru? Här har du din hustru. Ta henne och gå!'"

Abraham hade mottagit stora ynnestbevis av kungen, och Farao vill inte ens nu tillåta, att någon skada tillfogades honom eller hans sällskap, utan han befallde, att en skyddsvakt skulle beledsaga dem i säkerhet ur hans rike. Vid den här tiden stiftades det lagar, som förbjöd egyptierna att ha umgänge med utländska fåraherdar. De skulle inte så mycket som äta och dricka med dem. Farao sände Abraham bort på ett vänligt och ädelt sätt. Han bjöd honom att lämna Egypten, eftersom han inte vågade låta honom stanna kvar. Han hade utan att veta det varit nära, att tillfoga honom en svår skada; men Gud hade trätt emellan och hindrat kungen från, att begå en så stor synd. Farao såg, att denne främling ärades av himmelens Gud, och han fruktade att i sitt rike ha en person, som så uppenbarligen stod under den gudomliga nåden. Om Abraham stannade kvar i Egypten, skulle hans tilltagande förmögenhet och ära sannolikt uppväcka egyptiernas avund eller lystnad, och man kunde tillfoga honom någon skada, för vilken kungen skulle hållas ansvarig, och som åter kunde föra straffdomar över det kungliga hushållet.

Den åt Farao givna varningen visade sig vara ett skydd för Abraham under hans framtida umgänge med hedniska folkslag; ty saken kunde inte hållas hemlig, och man såg, att den Gud, som Abraham tillbad, skulle beskydda Sin tjänare, och att om någon skada tillfogades honom, skulle den bli straffad. Det är en farlig sak, att förorätta ett av den himmelske Konungens barn. Psalmisten åsyftar denna omständighet i Abrahams liv, då han talar om de utvalda, att Gud "tuktade kungar för deras skull: 'Rör inte mina smorda, skada inte mina profeter!'" – Psaltaren 105:14-15.

Det är en intressant likhet mellan Abrahams erfarenhet i Egypten och hans efterkommandes erfarenhet flera hundra år senare. Båda for ned till Egypten till följd av hungersnöd, och båda vistades där. På grund av de straffdomar, som Gud för deras skull

pålade egyptierna, greps dessa av fruktan för dem. Och sedan de blivit rika genom hedningarnas gåvor, drog de ut med stora ägodelar.

Kapitel 12. Abraham i Kanaan

Abraham återvände till Kanaan "mycket rik, han ägde boskap och silver och guld." Lot var ännu hos honom, och de kom åter till Betel samt slog upp sina tält vid altaret, som de förut hade byggt där. De fick snart erfara, att förökade ägodelar medförde större bekymmer. Under svårigheter och prövningar hade de bott tillsammans i harmoni, men i medgångens dagar var de i fara för, att hamna i tvist med varandra. Betesmarken var ej tillräckligt stor för deras boskapshjordar, och de ofta upprepade tvisterna mellan herdarna lades fram, för att deras herrar skulle avgöra dem. Det blev tydligt, att de måste skiljas åt. Abraham var äldre än Lot, och han var honom överlägsen i släktskap, rikedom och ställning. Likväl lade han först fram planer, för att bevara freden. Fastän Gud Själv hade gett honom hela landet, gav han saktmodigt upp denna rättighet. Kapitlet bygger på Första Moseboken 13-15; 17:1-16; 18.

'Inte skall det råda osämja, sade han, mellan mig och dig eller mellan mina herdar och dina. Vi är ju av samma släkt. Ligger inte hela landet öppet för dig? Gå du din egen väg. Går du åt vänster så går jag åt höger, och går du åt höger så går jag åt vänster.'

Här uppenbarade sig Abrahams ädla, oegennyttiga anda. Hur många skulle inte under liknande omständigheter till vilket pris som helst hålla fast vid sina enskilda rättigheter och förmåner! Hur många familjer har inte därigenom blivit upplösta! Hur många församlingar har inte blivit splittrade, och därigenom gjort sanningens sak till ett ordspråk och en smälek bland de ogudaktiga! "'Inte skall det råda osämja", sade Abraham, "vi är ju av samma släkt", inte endast genom naturligt släktskap, utan även som den sanne Gudens tillbedjare. Guds barn över hela världen är en familj, och samma kärleksfulla anda och försonliga sinnelag borde behärska dem. "Visa varandra tillgivenhet och broderlig kärlek, överträffa varandra i ömsesidig aktning" (Romarbrevet 12:10), lyder vår Frälsares förmaning. Övandet av saktmodighet och hövlighet samt en beredvillighet, att göra mot andra, som vi önskar, att de skall göra mot oss, skulle övervinna hälften av livets onda. Självupphöjelsens anda är Satans anda; men det hjärta, som behärskas av Kristi kärlek, söker inte sitt eget. Det ger akt på den gudomliga föreskriften: "Tänk inte bara på ert eget bästa utan också på andras." – Filipperbrevet 2:4.

Fastän Lots framgång härrörde från hans förbindelse med Abraham, visade han ingen tacksamhet mot sin välgörare. Hövligheten skulle ha manat honom, att ge Abraham företräde i valet av vistelseort; men i stället sökte han egennyttigt, att tillvälla sig alla dess fördelar. Han "såg ut över Jordanslätten, han såg hur vattenrik hela trakten var. Ända fram mot Soar var den som Herrens trädgård, som Egyptens land." Den bördigaste trakten i hela Palestina var Jordandalen, som påminde åskådarna om det förlorade paradiset, och vilken i skönhet och fruktbarhet var jämlik de av Nilen gynnade slätterna, vilka de så nyligen hade lämnat. Där fanns även rika och vackra städer, som erbjöd stora

fördelar för idkandet av handel på de väl besökta marknaderna. Bländad av förespeglingar om jordisk vinst, glömde Lot det sedliga och andliga fördärv, som han där skulle bli utsatt för. Slättens bebyggare "syndade svårt mot Herren", men detta var Lot okunnig om, eller om han visste det, fäste han ingen vikt därvid. Han "valde Jordanslätten" och "hade sina tältplatser ända bort mot Sodom." Hur litet han förutsåg de förfärliga följderna av detta själviska val!

Efter skilsmässan från Lot fick Abraham ett annat löfte från Herren, att han skulle få ärva hela landet. En kort tid efteråt flyttade han till Hebron och reste sitt tält under Mamres ekar samt byggde invid det ett altare åt Herren. Här, i fria luften på dessa högslätter med deras olivlundar och vingårdar, deras böljande sädesfält och vidsträckta betesmarker på de omgivande kullarna, bodde han, helt förnöjd med sitt enkla, patriarkala liv, samt lämnade den farliga rikedomen i Sodoms dal åt Lot.

Abraham ärades av de omgivande folkslagen som en mäktig furste och en vis och skicklig ledare. Han undandrog inte sitt inflytande från sina grannar. Hans liv och karaktär, som stod i skarp motsats till avgudadyrkarnas, utövade ett märkbart inflytande till fördel för den sanna tron. Hans trohet mot Gud var orubblig, medan hans goda umgängessätt och välgärningar ingav förtroende och vänskap, och hans naturliga storsinthet tillvann honom aktning och ära.

Han betraktade icke sin religion som en dyrbar skatt, vilken sorgfälligt skulle bevakas och som blott ägaren kunde njuta av. Den sanna religionen kan inte betraktas på det sättet; ty en sådan anda strider mot evangelii grundsatser. Så länge Kristus bor i hjärtat, är det omöjligt att dölja Hans ansiktes ljus, och detta ljus kan ej heller fördunklas. Däremot skall det bli klarare och klarare, allt efter som självviskhetens och syndens töcken, som omger själen, dag efter dag skingras av de klara strålarna från Rättfärdighetens Sol.

Guds barn är Hans representanter på Jorden, och det är Hans avsikt, att de skall vara ljus i denna världens andliga mörker. Kringspridda över hela Jorden i byar och städer, är de Guds vittnen – de medel, genom vilka Han meddelar en otrogen värld kunskapen om Sin vilja samt Sin nåds under. Det är Hans avsikt, att alla, som är delaktiga av den stora frälsningen, skall vara Hans sändebud.

Den kristnes fromhet utgör måttstocken, enligt vilken världens barn bedömer evangelium. Tåligt uthärdade prövningar, tacksamt mottagna välsignelser, saktmod, vänlighet, barmhärtighet och kärlek, som ständigt övas, är det ljus, som i karaktären lyser fram inför världen, i motsats till det mörker, som härleder sig från det icke omvända hjärtats egennytta.

Förutom att vara rik på tro, frikostig, alltid lydig och ödmjuk i sitt enkla pilgrimsliv, ägde Abraham även insikt i statsangelägenheter samt var tapper och skicklig i krig.

Oaktat han var bekant som lärare av en ny religion, var det dock tre kungliga bröder, härskare över amoréernas slätter, där han bodde, som visade sin vänskap, genom att bjuda in honom till allians med dem för gemensam trygghet; ty landet var uppfyllt av våld och förtryck. Ett tillfälle yppade sig snart för honom, att dra nytta av detta förbund.

Kedor Laomer, kung i Elam, hade infallit i Kanaan fjorton år förut och underkuvat landet. Flera av furstarna avföll nu från honom, och kungen i Elam, med fyra bundsförvanter, marscherade åter in i landet, för att bringa dem till lydnad. Fem av Kanaans kungar förenade sina stridskrafter och gick inkräktarna till mötes i Siddims dal, men de led ett fullständigt nederlag. En stor del av hären föll i striden, och de överlevande flydde till bergens säkerhet. Segrarna plundrade städerna på slätten och avlägsnade sig med stort byte och många fångar, däribland Lot och hans familj.

Abraham, som bodde i fred i Mamres eklund, fick av en flykting underrättelse om striden och om olyckan, som hade drabbat hans brorson. Han hade inte hyst några bittra känslor på grund av Lots otacksamhet. All hans kärlek för honom vaknade, och han beslöt sig för, att rädda honom. Abraham sökte råd och hjälp av Gud samt beredde sig därpå för krig. Från sitt eget läger sammankallade han tre hundra arton pålitliga tjänare, vilka blivit uppfostrade i gudsfruktan och i sin herres tjänst samt övade i bruket av vapen. Hans allierade, Mamre, Eskol och Aner, tillika med sina härar, förenade sig med honom, och tillsammans förföljde de inkräktarna. Elamiterna och deras allierade hade lägrat sig vid Dan på Kanaans norra gräns. Här hade de, segerdruckna och utan att hysa fruktan för anfall från sina besegrade fiender, hängivit sig åt vilda utsvävningar. Patriarken delade sin styrka, så att han kunde nalkas dem från olika håll samt överföll lägret om natten. Anfallet, som skedde så eftertryckligt och oförmodat, slutade snart med en härlig seger. Kungen i Elam dödades, och hans av fruktan gripna trupper blev helt och hållet drivna på flykten. Lot och hans familj, jämte alla fångarna och deras ägodelar, togs tillbaka, och ett rikligt byte föll i segrarnas händer. Näst Gud hade man Abraham att tacka för segern. Jehovas tillbedjare hade inte bara gjort landet en stor tjänst, utan hade även visat sig vara en tapper man. Man såg, att rättfärdighet inte är feghet, och att Abrahams religion gjorde honom modig, att försvara rätten och hjälpa de förtryckta. Hans hjältemodiga handling gav honom ett vidsträckt inflytande ibland de omgivande stammarna. Vid hans återkomst möttes han av Sodoms kung, som med sitt följe kom ut, för att ära segraren. Kungen erbjöd honom krigsbytet och bad, att endast fångarna skulle återställas. Enligt bruket vid krig, tillhörde bytet de segrande; men Abraham hade ej inlåtit sig i detta fälttåg med avsikt, att förvärva sig ägodelar, och han vägrade att göra sig rik på de olyckligas bekostnad samt betingade endast, att hans allierade skulle erhålla sin behöriga del.

Få personer skulle, om de blivit satta på ett sådant prov, ha visat sig så ädelmodiga som Abraham. Få skulle ha motstått frestelsen, att skaffa sig ett så rikt byte. Genom sitt exempel bestraffar han egennyttiga, vinningslystna människor. Abraham tog hänsyn till

rättvisans och medmänsklighetens fordringar. Hans uppförande belyser den gudomliga grundsatsen: "du skall älska din nästa som dig själv." – Tredje Moseboken 19:18. "'Jag lyfter min hand", sade han, "och svär vid Herren, Gud den Högste, himlens och jordens Skapare: Aldrig skall jag ta så mycket som en tråd eller en skorem av det som är ditt. Aldrig skall du kunna säga att du har gjort Abraham rik." Han ville ej ge folket någon anledning till att tro, att han deltagit i kriget för vinnings skull, eller att han blivit rik genom dess skänker eller ynnest. Gud hade lovat, att välsigna Abraham, och äran skulle tillfalla Herren.

En annan person kom ut, för att hälsa den segerrike patriarken välkommen, nämligen Melkisedek, kung i Salem, vilken lät föra ut bröd och vin som förfriskningar för hans här. I egenskap av "präst åt Gud den Högste", välsignade han Abraham samt lovade Herren, som hade givit fienderna i Sin tjänares hand. "Och Abraham lämnade honom tionde av allt."

Abraham var glad över, att få återvända till sina tält och hjordar; men plågsamma tankar fyllde hans sinne. Han hade varit en fridens man och så vitt som möjligt undvikit fiendskap och strid, och nu erinrade han sig med fasa det blodbad, som han hade bevittnat. Och de folk, vilkas trupper han hade slagit, skulle utan tvivel åter tåga in i Kanaan och särskilt hämnas på honom. Om han alltså bleve invecklad i nationella strider, skulle hans fridfulla liv omöjliggöras. Dessutom hade han inte ännu kommit i besittning av Kanaan, ej heller kunde han nu hoppas på att få en arvinge, på vilken löftet kunde gå i fullbordan.

Den gudomliga rösten hördes åter i en syn om natten. 'Var inte rädd, Abram!", lydde de ord, som uttalades av furstarnas Furste. "Jag är din sköld. Du skall bli rikt belönad.'" Men hans sinne var så uppfyllt av dystra aningar, att han nu inte kunde gripa löftet så tillitsfullt som förut. Han bad om, att få något tydligt bevis på att det skulle uppfyllas. Och hur kunde förbundslöftet förverkligas, så länge gåvan av en son förvägrades? "Vad är det du vill ge mig?", sade han, "jag går ju bort barnlös.'" "Därför blir det min tjänare som ärver mig.'" Han föreslog, att han skulle ta sin trogne tjänare Elieser till son och låta honom ärva hans ägodelar. Men Herren försäkrade honom, att hans eget barn skulle bli hans arvinge. Sedan fördes han utom tältet och uppmanades att betrakta stjärnorna, som tindrade på himlen; och då han gjorde det, fick han höra orden: "Så talrika skall dina ättlingar bli." "Abraham trodde på Gud, och därför räknades han som rättfärdig. – Romarbrevet 4:3.

Patriarken bad fortfarande om något synligt tecken som bekräftelse på sin tro och som bevis för efterkommande släkter, att Guds nådiga beslut rörande dem skulle verkställas. Herren nedlät Sig till, att ingå förbund med Sin tjänare. Härvid använde Han sådana ceremonier, som var brukliga ibland folket vid stadfästelsen av högtidliga

överenskommelser. Enligt den gudomliga föreskriften, offrade Abraham en kviga, en get och en vädur, vardera tre år gammal, samt styckade kropparna mitt itu och lade det ena stycket mitt emot det andra. Till dessa lade han en turturduva och en ung duva, men dessa styckade han inte. Sedan detta skett, gick han vördnadsfullt mellan delarna av offret och avlade ett högtidligt löfte inför Gud om, att ständigt lyda Honom. Han vaktade kropparna troget till solnedgången, för att skydda dem från att bli besmittade eller uppätna av rovfåglar. Strax före solnedgången föll en tung sömn över honom, "och skräck överväldigade honom, ett stort mörker." Och Gud sade till honom, att han ej kunde vänta sig, att han genast skulle få ta landet i besittning, samt omtalade för honom, vilka lidanden hans efterkommande måste genomgå, innan de kunde bosätta sig i Kanaan. Återlösningsplanen, med Kristi död som det stora offret och Hans återkomst i härlighet, framställdes här för honom. Abraham såg även Jorden återställd till sin paradisiska skönhet. Jorden skulle ges honom till evig besittning, som löftets slutliga och fullständiga uppfyllelse.

Som pant på detta Guds förbund med människorna, for en rykande ugn och en eldslåga, sinnebilder av Guds närvaro, fram mellan de styckade offren och förtärde dem helt och hållet. Och åter hörde Abraham en röst, som stadfäste löftet, att Kanaans land skulle ges till hans avkomlingar, "från Egyptens flod till den stora floden, Eufrat".

Då Abraham hade vistats i Kanaan i nära tjugofem år, uppenbarades Herren för honom och sade: "'Jag är Gud den Väldige. Håll dig alltid till mig och var oförvitlig." Med bävan föll patriarken ned på sitt ansikte, och Herren sade vidare: "Jag skall instifta ett förbund mellan mig och dig och göra din ätt övermåttan talrik.'" Till tecken på detta förbunds uppfyllelse blev hans namn, som dittills varit Abram, förändrat till Abraham, vilket betecknar "fader till många folk." Sarajs namn blev Sara, det vill säga "furstinna"; ty, sade den gudomliga rösten, "hon skall bli en moder för folkslag. Kungar över folk skall komma av henne." (King James Version.)

Vid denna tid fick Abraham omskärelsens tecken som "bekräftelse på att han redan som oomskuren var rättfärdig genom sin tro." – Romarbrevet 4:11. Den skulle iakttas av patriarken och hans avkomlingar som bevis på, att de ägnat sig åt Herrens tjänst och således var skilda från avgudadyrkare, samt att Gud antog dem som Sin särskilda egendom. Genom denna ceremoni förband de sig, att å sin sida uppfylla villkoren i förbundet, som gjordes med Abraham. De skulle inte ingå äktenskap med hedningarna, ty om de gjorde det, skulle de komma att förlora sin vördnad för Gud och Hans heliga lag. De skulle då komma att bli frestade till, att delta i andra folkslags syndiga bruk samt att förledas till avguderi.

Gud visade Abraham stor ära. Himmelens änglar vandrade och talade med honom som vän med vän. Då Sodom skulle hemsökas av Guds straffdomar, doldes inte denna

omständighet för honom, och han blev syndares förebedjare inför Herren. Hans mottagande av änglarna framställer även ett vackert föredöme av gästfrihet.

Då patriarken vid middagstiden en het sommardag satt i öppningen till sitt tält och blickade ut över det lugna landskapet, märkte han på avstånd tre vandringsmän, som nalkades tältet. Främlingarna stannade, innan de nådde tältet, som om de rådslog om, vad de borde göra. Utan att vänta på, att de skulle be om en tjänst, stod Abraham hastigt upp, och då det verkade som om de tänkte gå åt annat håll, skyndade han efter dem samt nödgade dem med största artighet, att ära honom, genom att stanna och inta förfriskningar. Själv bragte han vatten, så att de kunde tvätta dammet av sina fötter. Han valde också ut deras mat, och medan de vilade sig i den svala skuggan, tillagades en måltid. Han stod sedan vördnadsfullt bredvid dem, medan de njöt av hans gästfrihet. Denna hövlighetshandling ansåg Gud tillräckligt betydelsefull, för att bli nedtecknad i Sitt Ord, och ett tusen år senare hänvisade den inspirerade aposteln till den: "Kom ihåg att visa gästfrihet, ty det har hänt att de som gjort det har haft änglar till gäster utan att veta om det." – Hebréerbrevet 13:2.

Abraham hade i sina gäster blott sett tre trötta resande och tänkte inte på, att bland dem fanns En, som han kunde tillbedja, utan att begå synd. Men de himmelska sändebudens rätta identitet blev nu uppenbarad. Trots att de var på väg till Sodom som vredens tjänare, talade de likväl först till Abraham, troshjälten, om välsignelser. Även om Herren noggrant ger akt på ondskan och straffar överträdelsen, finner Han ej behag i att hämnas. Ödeläggelsens verk är ett "sällsamt verk" för Honom, som är oändlig i kärlek.

De som fruktar Herren blir hans förtrogna – Psaltaren 25:14. Abraham hade ärat Gud, och Herren ärade honom, genom att göra honom delaktig av Sina rådslag och uppenbara för honom Sina beslut. 'Varför skulle jag dölja för Abraham vad jag ämnar göra?, sade Herren. 'Klagoropet från Sodom och Gomorra är starkt, och deras synd är mycket svår. Jag går ner och ser efter om de verkligen har handlat så illa som det verkar av klagoropet från staden, det rop som har trängt fram till mig. Om det inte är så, måste jag få veta det.' Gud kände väl till omfattningen av Sodoms synd; men Han uttryckte Sig på mänskligt sätt, så att rättvisan hos Hans handlingar kunde uppfattas. Innan Han straffade överträdarna, ville Han Själv anställa en undersökning av deras gärningar. Om de ej hade alldeles förverkat den gudomliga nåden, skulle Han fortfarande ge dem tid till, att bättra sig.

Två av de himmelska budbärarna avlägsnade sig, så att Abraham lämnades ensam med Honom, som han nu visste var Guds Son. Och trots man bad för Sodoms invånare. Han hade en gång räddat dem genom sitt svärd, nu sökte han att rädda dem genom bön. Lot och hans familj bodde ännu i denna stad, och den oegennyttiga kärlek, som manade

Abraham till att befria dem från elamiterna, sökte nu, om det vore Guds vilja, att rädda dem från den gudomliga straffdomens hemsökelse.

Med stor vördnad och ödmjukhet framställde han sin begäran: "'Jag dristar mig att tala till dig, Herre, jag som är jord och stoft." Ingen självförhävelse, inget beröm av hans egen rättfärdighet visade sig i hans yttrande. Han begärde inte nåd på grund av sin lydnad eller för de offer han hade burit fram, då han utfört Guds vilja. Själv syndare, bad han för syndare. En sådan anda borde alla, som nalkas Gud, vara i besittning av. Likväl uppvisade Abraham samma förtroende som ett barn har, då det ber sin älskade far om något. Han trädde fram inför det himmelska sändebudet och framställde ivrigt sin bön. Fastän Lot var bosatt i Sodom, deltog han inte i invånarnas synder. Abraham tänkte, att det i den folkrika staden fanns andra, som tillbad den sanne Guden och därför sade han: "'Skall du verkligen förinta den rättfärdige tillsammans med den orättfärdige?. . . Så kan du inte göra! Skall inte den som är hela jordens domare göra vad som är rätt?'" Abraham bad inte bara en gång, utan många gånger. Han blev djärvare, allt efter som hans böner beviljades, och han fortsatte, tills han fick den försäkran, att om även blott tio rättfärdiga personer funnes i staden, skulle den skonas.

Kärlek till förtappade människor besjälade Abrahams bön. På samma gång som han avskydde den fördärvade stadens synder, önskade han, att dess syndiga invånare skulle bli frälsta. Hans stora intresse för Sodom visar, hur angelägna vi borde vara om obotfärdiga människors räddning. Vi borde hata synden, men hysa medömkan och kärlek för syndaren. Överallt omkring oss rusar själar mot ett lika hopplöst och rysligt fördärv som det, vilket drabbade Sodom. Varje dag slutar någon persons prövningstid; varje timme går någon utom nådens gräns. Var är de varnande röster, som manar syndaren, att fly från den förskräckliga domen? Var är de händer, som sträcks ut, för att rycka honom undan döden? Var finns de, som med ödmjukhet och ståndaktig tro ropar till Gud för syndarens skull?

Abrahams anda var Kristi anda. Guds Son är Själv den store Medlaren mellan Herren och syndaren. Han, som har återlöst människan, känner värdet av hennes själ. På samma gång som Kristus hyste en sådan motvilja för det onda, vilken blott kan finnas hos en fullkomligt syndfri natur, uppenbarade Han en så stor kärlek till syndaren, som endast oändlig godhet kan visa. Under dödsångesten på korset, då hela världens förfärliga syndabörda vilade på Honom, bad Han för Sina smädare och mördare: "'Fader, förlåt dem, de vet inte vad de gör.'" – Lukasevangeliet 23:34.

Det sägs om Abraham, att "han kallades Guds vän", "far till alla . . . som tror" – Jakobsbrevet 2:23; Romarbrevet 4:11. Guds vittnesbörd rörande denne trogne patriark lyder: "Abraham lydde mig och rättade sig efter vad jag befallt, mina bud och stadgar och lagar.'" (Första Moseboken 26:5.) Och åter: "jag har utvalt honom för att hans barn och

hans efterkommande skall lyda hans befallning att hålla sig till Herrens vägar och göra vad som är rätt och rättfärdigt. Då skall det gå i uppfyllelse som Herren har lovat Abraham.'" Det var en stor ära för Abraham, att bli vald till stamfader för det folk, som under århundraden beskyddade och bevarade Guds sanning åt världen, och genom vilket Jordens alla folkslag skulle välsignas på grund av den utlovade Messias' ankomst till denna värld. Men han, som kallade patriarken, ansåg honom värdig. Det är Gud, som talar. Han, som känner tankarna och vet, att rätt uppskatta människorna, säger: "Jag har utsett honom." Abraham skulle inte missbruka sanningen för självviska ändamål, utan han skulle hålla lagen och handla rättfärdigt. Han skulle inte bara själv frukta Herren, utan han skulle uppodla religionen även i sitt hem. Han skulle undervisa sin familj i rättfärdighet. Guds lag skulle vara rättesnöret eller normen i hans hus.

Abrahams familj bestod av över ett tusen själar. De, som genom hans undervisning leddes till att dyrka den ende Guden, fann ett hem i hans läger. Här erhöll de, liksom i en skola, undervisning i de ting, som utbildade dem till, att vara den sanna trons representanter. Ett stort ansvar vilade alltså på Abraham. Han uppfostrade familjefäder, och hans styrelsesätt skulle komma att följas i de familjer, över vilka dessa fäder skulle ha uppsikt.

I äldsta tider var fadern överhuvud och präst för sin egen familj, och han hade även myndighet över sina barn, sedan de fått egna familjer. Hans ättlingar blev undervisade om, att se upp till honom som deras överhuvud i både andliga och världsliga angelägenheter. Abraham bemödade sig om, att bibehålla detta patriarkala styrelsesystem, eftersom det bidrog till, att bevara kunskapen om Gud. Det var nödvändigt, att sammanbinda familjemedlemmarna, för att kraftfullare kunna bekämpa avguderiet, som blivit så vitt utbrett och djupt inrotat. Abraham sökte genom alla medel, som stod till hans förfogande, att hindra invånarna i sitt läger från att umgås med hedningarna och bevittna deras avgudiska övningar; ty han visste, att förtrolighet med det onda omärkbart skulle fördärva deras grundsatser. Den största noggrannhet iakttogs, för att utestänga varje falsk religionsform och att inprägla hos sinnet högheten och härligheten hos den levande Guden som det sanna föremålet för tillbedjan.

Det var ett klokt arrangemang, som Gud Själv hade vidtagit, för att avskära Sitt folk så långt som möjligt från all förbindelse med hedningarna. Därmed skulle det bli ett folk, som bodde avskilt och ej räknades ibland nationerna. Han hade skilt Abraham från hans avgudadyrkande släkt, så att patriarken kunde uppfostra sin familj på en plats, där den ej var utsatt för det förledande inflytande, som skulle ha omgivit den i Mesopotamien. Dessutom skulle den sanna tron kunna bevaras i sin renhet av hans ättlingar från släkte till släkte.

Abrahams tillgivenhet för sina barn och sin familj ledde honom till, att vaka över deras religiösa tro samt att ge dem kunskap om de gudomliga förordningarna såsom det dyrbaraste arv han kunde överlämna åt dem och genom dem åt världen. Alla blev undervisade om, att de stod under den himmelske Gudens styre. Inget förtryck skulle visas från föräldrarnas sida och ingen olydnad hos barnen. Guds lag hade bestämt varje persons plikter, och endast genom lydnad för den kunde någon uppnå sällhet eller vinna framgång.

Abrahams eget föredöme, det stilla inflytandet från hans dagliga liv, var en ständig lärdom. Den osvikliga ärlighet, de välgärningar och den oegennyttiga hövlighet, som hade ådragit sig kungars beundran, visades i hemmet. Det fanns i hans liv en skönhet, i hans karaktär en ädelhet och älskvärdhet, som uppenbarade för alla, att han var förenad med himmelen. Han försummade ej den ringaste tjänares själ. I hans familj fanns det ej en lag för mästaren och en annan för tjänaren, en gräddfil för de rika och en annan för de fattiga. Alla behandlades med rättvisa och ömhet som hans medarvingar till livets nåd.

Abraham "skall befalla sitt hushåll" (King James Version). Han skulle icke visa någon syndig uraktlåtenhet i, att kuva sina barns onda böjelser, ej heller skulle han visa en svag och oförståndig eftergivenhet eller favorisering. Han skulle ej låta sin pliktkänsla ge vika för en missuppfattad kärleks fordringar. Han skulle inte bara ge rätt undervisning, utan han skulle även inskärpa rättvisa och rättfärdiga lagar.

Hur få bland nutidens människor följer detta exempel! Hos många föräldrar råder en blind och egennyttig känslosamhet, som oriktigt benämns kärlek. Den visar sig i, att de lämnar barnen med deras outbildade omdömesförmågor och otyglade böjelser att ledas av sin egen vilja. Detta är den största grymhet, som kan visas mot ungdomen, och en stor orättvisa mot världen. Föräldrars efterlåtenhet förorsakar oordning i familjer och i samhället. Den stärker de ungas böjelse, att följa egna ingivelser, i stället för att lyda Guds krav. Alltså växer de upp med ett sinne, som ej är inställt på att göra Guds vilja, och deras gudlösa, olydiga anda fortplantas hos deras barn och barnbarn. Föräldrar borde, liksom Abraham, befalla sitt hus efter sig. Låt lydnad för föräldrar läras och inskärpas hos barnen som ett förberedande steg till lydnad för Guds myndighet.

Den ringaktning, som visas Guds lag, även av religiösa ledare, har åstadkommit mycket ont. Den så vitt utbredda läran, att Guds bud ej längre skulle gälla för människorna, har samma verkan på folkets moral som avguderiet. De, som söker att förringa Guds heliga lags fordringar, riktar ett direkt angrepp mot den grundval, som familjers och nationers styre vilar på. Religiösa föräldrar, som uraktlåter att vandra enligt Guds bud, befaller inte sina hus att följa Herrens väg. De gör inte Guds lag till rättesnöre för livet. Då barnen bildar sina egna hem, känner de sig ej förpliktade, att undervisa sina

barn om det, som de själva aldrig har lärt. Och detta är skälet till, att så många gudlösa familjer finns och att sedefördärvet är så djupt och så vitt utbrett.

Inte förrän föräldrarna själva vandrar fullkomligt efter Herrens lag, kan de befalla sina barn efter sig. En omfattande reform behövs i detta avseende. Både föräldrar och predikanter behöver reformeras, de behöver Gud i sina hem. Om de önskar att se ett annat tillstånd, måste de införa Hans Ord i sina familjer och göra det till sin rådgivare. De måste lära sina barn, att det är Guds röst, som talar till dem, och att den bör lydas obetingat. De bör tåligt, vänligt och outtröttligt undervisa sina barn om, hur de skall leva, för att behaga Gud. Barnen i sådana hem är beredda, att motstå otrons spetsfundigheter. De har antagit Bibeln som grunden för sin tro, och denna kan inte ryckas bort av otrons tilltagande flod.

Bönen försummas i alltför många hem. Föräldrarna tycker sig sakna tid för morgon- och aftonbön. De kan inte undvara några ögonblick till tacksägelse för Guds många ynnestbevis – för det välgörande solskenet och regnet, som främjar växtligheten, samt för heliga änglars beskydd. De har inte tid till, att bedja om gudomlig hjälp och ledning och om Jesu ständiga närvaro i familjen. De går ut till arbetet liksom oxen eller hästen, utan att ägna en tanke åt Gud eller himmelen. Deras själar är så dyrbara, att Guds Son, hellre än att låta dem gå förlorade, gav Sitt liv, för att återlösa dem; men de uppskattar Hans stora godhet föga mer än djuren, som förgås.

De, som bekänner sig älska Herren, borde, liksom patriarkerna i den gamla tiden, bygga ett altare åt Gud, varhelst de reser upp sina tält. Det är av största vikt, att varje hus är ett bönehus. Föräldrarna bör ofta lyfta upp sina hjärtan till Gud i ödmjuk bön för sig själva och sina barn. Låt fadern, som familjens präst, lägga morgon- och aftonoffret på Guds altare, medan hustrun och barnen förenar sig i bön och tacksägelse. Jesus älskar att bo hos en sådan familj.

Ett heligt ljus borde stråla från varje kristet hem; kärleken borde uppenbara sig i handling. Den bör ge sig tillkänna i familjelivet genom en uppmärksam vänlighet, en tålig, oegennyttig hövlighet. Det finns hem, i vilka denna grundsats genomförs – hem, där Gud tillbeds och den trognaste kärlek härskar. Ur dessa hem stiger morgon- och aftonbönen till Gud som en ljuv vällukt, och Hans nåd och välsignelser kommer ned över de bedjande liksom morgonens dagg.

En välordnad kristen familj är ett kraftigt argument för den kristna religionens verklighet – ett argument, som den otrogne inte kan säga emot. Alla kan se, att i familjen finns ett inflytande, som påverkar barnen, samt att Abrahams Gud är hos den. Om kristna bekännares hem vore välordnade i religiöst avseende, skulle de utöva ett stort inflytande för det goda. De skulle då förvisso vara "världens ljus." Himmelens Gud talar till alla trogna föräldrar i de om Abraham uttalade orden: "jag har utvalt honom för att hans barn

och hans efterkommande skall lyda hans befallning att hålla sig till Herrens vägar och göra vad som är rätt och rättfärdigt. Då skall det gå i uppfyllelse som Herren har lovat Abraham.'"

Kapitel 13. Trons prövning

Abraham hade, utan att tvivla, tagit emot löftet om en son, men han väntade inte, tills Gud uppfyllde Sitt ord på den tid och det sätt Han ansåg bäst. Löftets uppfyllelse blev uppskjuten, för att hans tro på Guds förmåga skulle prövas; men han bestod inte provet. Då Sara trodde, att hon ej kunde få något barn på sin ålderdom, föreslog hon, att det gudomliga beslutet kanhända skulle uppfyllas, genom att Abraham toge en av hennes tjänstekvinnor till bihustru. Månggifte var då så allmänt, att man ej längre betraktade det som en synd, men det var likväl en förbrytelse mot Guds

lag och olycksbringande för familjens helighet och frid. Abrahams giftermål med Hagar fick onda följder inte bara för hans eget hus, utan även för efterföljande släkter. Kapitlet bygger på Första Moseboken 16; 17:18-20; 21:1-14; 22:1-19.

Hagar kände sig smickrad över den ära, som hennes nya ställning som Abrahams hustru medförde, och då hon hoppades att bli moder för det stora folk, som skulle härstamma från honom, blev hon stolt och skrytsam samt behandlade sin husmor med förakt. Ömsesidigt avund störde det en gång lyckliga hemmets frid. Abraham, som måste lyssna till bägges klagomål, sökte förgäves, att återställa endräkten. Fastän han hade äktat Hagar på Saras ivriga anhållan, sökte denna nu att lägga hela skulden på honom. Hon önskade, att driva bort sin medtävlarinna, men Abraham tillät henne inte att göra det; ty Hagar skulle bli hans barns mor, och han hoppades i sitt hjärta, att detta barn skulle bli löftets son. Hon var likväl Saras tjänarinna, och han lät henne fortfarande stå under sin husmors uppsikt. Hagars stolta anda kunde inte tåla den stränga behandling, som hennes övermod hade framkallat. "Saraj bestraffade henne, men då rymde hon."

Hon flydde till öknen, och då hon ensam och övergiven vilade sig vid en springkälla, såg hon en Herrens ängel i mänsklig gestalt. Han tilltalade henne som "'Hagar, Sarajs slavflicka", för att påminna henne om hennes ställning och plikt, samt uppmanade henne: "'Vänd tillbaka till din matmor och underkasta dig henne.'" Men förebråelsen åtföljdes även av uppmuntrande ord. "Herren har hört din klagan." "'Jag skall göra dina ättlingar mycket talrika, så talrika att ingen kan räkna dem.'" Och för att hon ständigt skulle påminna sig Guds nåd, blev hon befalld, att kalla sitt barn för Ismael, det vill säga "Gud hör."

Då Abraham var nära ett hundra år gammal, upprepades löftet om en son åt honom, med den försäkran, att den kommande arvingen skulle bli Saras barn. Men Abraham uppfattade inte ännu löftet. Hans tankar vändes genast till Ismael, ty han höll fast vid tron, att Guds nådiga beslut skulle uppfyllas genom honom. Av kärlek till sin son, utropade han: "'Måtte Ismael få leva i ditt hägn!'" Löftet framställdes åter i ord, som ej kunde misstydas: "'Din hustru Sara skall verkligen föda dig en son, och du skall ge

honom namnet Isak. Med honom skall jag upprätta mitt förbund". Gud uppmärksammade likväl faderns bön. "Vad Ismael angår ", sade han, "har jag hört din bön: jag skall välsigna honom . . . och jag skall göra honom till ett stort folk."

Genom Isaks födelse uppfylldes, efter en levnadslång väntan, Abrahams och Saras innerligaste förhoppningar, och stor glädje rådde i deras tält. Men denna händelse omstörtade Hagars ärelystna planer. Alla personer i lägret hade betraktat Ismael, vilken nu var en yngling, som arvingen till Abrahams förmögenhet och till de välsignelser Gud hade lovat hans efterkommande. Nu blev han oförmodat undanskjuten, och i sin missräkning hatade mor och son Saras barn. Den allmänna glädjen förvärrade deras avundsjuka, till dess Ismael öppet vågade att driva gäck med arvingen till Guds löfte. Sara insåg, att Ismaels häftiga lynne ständigt skulle förorsaka oenighet, och hon vände sig till Abraham samt bad honom om, att driva bort Hagar och Ismael från lägret. Detta förorsakade patriarken mycket bekymmer. Hur kunde han visa bort sin son Ismael, som han ännu högt älskade? I sin rådvillhet bad han enträget om gudomlig ledning. Genom en helig ängel uppmanade Herren honom, att uppfylla Saras begäran, och hans kärlek till Ismael eller Hagar borde ej få hindra honom, ty endast på det sättet kunde han återställa endräkten och glädjen i sin familj. Och ängeln gav honom det tröstrika löftet, att fastän Ismael var skild från sin fars hem, skulle inte Gud överge honom, utan bevara hans liv och göra honom till stamfader för ett stort folk. Abraham lydde ängelns ord, men det skedde icke utan svår smärta. Fadern kände djup hjärtesorg, då han sände bort Hagar och sin son.

Den undervisning, som meddelades Abraham angående äktenskapets helighet, skulle bli en lärdom för alla tider. Den förklarar, att denna förbindelses rättigheter och sällhet noggrant bör bevakas, även om stora uppoffringar måste göras. Sara var Abrahams enda äkta hustru; ingen annan person var berättigad till, att dela hennes rättigheter som hustru och mor. Hon vördade sin make, och tack vare detta framställs hon i Nya Testamentet som ett värdigt exempel. Hon ville inte låta Abraham ge en annan sin tillgivenhet. Herren förebrådde henne inte för, att hon fordrade, att hennes medtävlerska skulle sändas bort. Både Abraham och Sara betvivlade Guds makt, och det var denna synd, som föranledde giftermålet med Hagar.

Gud hade kallat Abraham, att bli de troendes fader, och hans liv skulle för efterkommande släkter framstå som ett exempel på tro. Men hans tro hade inte varit fullkomlig. Han hade visat misstroende mot Gud, då han dolde förhållandet, att Sara var hans hustru, och sedan genom sitt giftermål med Hagar. För att hans tro skulle bli fullkomnad, lät Gud honom utstå en annan prövning, den svåraste en människa någonsin blivit kallad att genomgå. Han blev i en syn om natten befalld, att bege sig till landet Moria och där på ett berg, som skulle utpekas för honom, offra sin son som brännoffer.

Abraham var ett hundra tjugo år gammal, när han erhöll denna befallning. Han ansågs vara en gammal man till och med av dem, som levde på den tiden. I sina yngre år hade han haft styrka nog, att uthärda svårigheter och trotsa faror; men nu hade hans ungdoms iver försvunnit. I mandomens kraft kan man modigt uthärda sådana svårigheter och lidanden, som skulle komma modet att sjunka senare i livet, då man med stapplande steg närmar sig graven. Men Gud hade sparat Sin sista och svåraste prövning för Abraham, till dess ålderdomens börda vilade tungt på honom och han längtade efter vila från möda och bekymmer.

Patriarken bodde vid Beer Sheva, omgiven av välstånd och med högt anseende. Han var väldigt rik, och landets härskare ärade honom som en mäktig furste. Får och boskap i tusental betade på slätterna, som bredde ut sig bortom hans läger. På alla sidor stod tält, hem för hundratals trogna tjänare. Löftets son hade vid sin fars sida växt upp till man. Himmelen tycktes med sina välsignelser ha krönt ett liv av självförsakelse och tålmodig väntan på hoppets förverkligande.

Genom trons lydnad hade Abraham övergivit sitt fädernesland; han hade lämnat sina fäders gravar och sina släktingars hem. Han hade vandrat som främling i sin arvedels land och länge väntat på den utlovade arvingens födelse. På Guds befallning hade han sänt bort sin son Ismael. Och nu, då det så länge efterlängtade barnet blivit man och patriarken tyckte sig se sina förhoppningar förverkligade, förestod honom en större prövning än någon, som han förut hade gått igenom.

Befallningen uttrycktes i ord, som måste ha fyllt faderns hjärta med ångest: "'Ta din ende son, honom som du älskar, Isak . . . och offra honom där som brännoffer". Isak var sitt hems glädje, faderns tröst på ålderdomen och framför allt arvingen till den utlovade välsignelsen. Att genom olyckshändelse eller sjukdom förlora en sådan son, skulle ha varit hjärtskärande för den ömme fadern; det skulle ha böjt ned hans grånade huvud med sorg; men han blev befalld, att utgjuta denne sons blod med sin egen hand. Detta tycktes vara alldeles omöjligt för honom.

Satan var till hands, för att inge Abraham tanken, att han måste ha tagit miste; ty den gudomliga lagen bjuder: "Du skall inte mörda", och Gud kunde ej fordra, att han skulle göra det, som Han en gång förbjudit. Abraham gick utanför tältet och blickade upp på den klara, molnfria himlen samt erinrade sig det nästan femtio år förut givna löftet, att hans säd skulle bli lika oräknelig som stjärnorna. Hur kunde löftet bli uppfyllt genom Isak, om han nu skulle dödas! Abraham frestades till att tro, att han misstagit sig. I sin ovisshet och ångest böjde han sig ned till jorden och bad ivrigare, än han någonsin bett förut, om att få någon bekräftelse på befallningen, i fall han måste utföra denna förfärliga plikt. Han erinrade sig änglarna, som hade blivit utsända, för att för honom kungöra Guds beslut, att förgöra Sodom och som meddelade honom löftet om denne son Isak, och han

gick till platsen, där han flera gånger hade träffat de himmelska sändebuden. Han hoppades på, att åter möta dem samt erhålla vidare vägledning i saken; men ingen kom till hans hjälp. Abraham tycktes vara inhöljd i mörker; men Guds bud ljöd i hans öron: "'Ta din ende son, honom som du älskar, Isak". Detta bud måste hörsammas, och han vågade inte dröja längre; dagen var nära att randas, och han måste bege sig i väg.

Han återvände nu till sitt tält och gick till den plats, där Isak låg försänkt i ungdomens och oskuldens djupa och stilla sömn. Fadern betraktade en stund sin älskade sons ansikte och vände sig sedan darrande bort. Han gick till Sara, som också sov. Skulle han väcka henne, så att hon än en gång kunde få omfamna sitt barn? Skulle han omtala Guds befallning för henne? Han längtade efter, att få avbörda sitt hjärta för henne och dela med henne detta förskräckliga ansvar; men fruktan för, att hon kunde hindra honom, höll honom tillbaka. Isak var hennes glädje och stolthet; hennes liv var sammanbundet med hans, och moderns kärlek kunde vägra, att ge honom till offer.

Abraham väckte slutligen sin son och meddelade honom befallningen om, att offra på ett avlägset berg. Isak hade ofta följt med sin far, för att tillbedja vid något av de många altaren han hade byggt under sina vandringar. Denna underrättelse väckte alltså ej någon förvåning hos honom. De var snart färdiga för resan. Veden gjordes i ordning och lades på åsnan och i sällskap med två tjänare begav de sig åstad.

Fadern och sonen gick sida vid sida under djup tystnad. Patriarken, som grubblade på sin sorgsna hemlighet, var inte hågad att tala. Han tänkte på den stolta, ömma modern och den dag, då han ensam skulle återvända till henne. Han visste fullt väl, att kniven skulle genomtränga hennes hjärta, då den tog hennes sons liv.

Denna dag – den längsta, som Abraham någonsin genomlevat – nalkades sakta sitt slut. Medan hans son och de unga männen sov, tillbringade han natten i bön. Han hyste ännu den förhoppningen, att någon himmelsk budbärare skulle komma för att säga, att prövningen var nog och att ynglingen kunde återvända oskadad till sin mor. Men ingen lindring gavs för hans plågade själ. En till lång dag, en till natt i ödmjukhet och bön, medan budet, som skulle göra honom barnlös, ständigt ringde i hans öron. Satan sökte, att inge honom tvivel och otro; men Abraham motstod hans antydningar. När de var färdiga, att börja den tredje dagens resa, såg patriarken, då han vände sig mot norr, det utlovade tecknet: en sky av härlighet, som svävade över Moria Berg, och han visste, att rösten, som hade talat till honom, var från himmelen.

Inte ens nu knotade han mot Gud, utan stärkte sin själ, genom att tänka på bevisen för Herrens godhet och trofasthet. Denne son hade oväntat skänkts honom, och hade inte han, som förlänade den kostbara gåvan, rätt att återta Sitt eget? Sedan upprepade tron löftet: "det är Isaks ättlingar som skall föra ditt namn vidare" – en skara ättlingar lika otalig som sandkornen på havsstranden. Isak blev född genom ett underverk; och kunde inte den

makt, som skänkte honom livet, återge det? Abraham skådade bortom det synliga samt greppade om det gudomliga ordet, då "han sade sig att Gud hade makt att till och med uppväcka döda." – Hebréerbrevet 11:19.

Likväl kunde ingen utom Gud fatta, hur stort faderns offer var, när han överlämnade sin son åt döden. Abraham önskade, att endast Gud skulle bevittna skilsmässan. Han bad tjänarna att stanna, där de var: "jag och pojken går dit bort för att tillbe. Sedan kommer vi tillbaka till er.'" Veden lades på Isak, som skulle offras, fadern tog kniven och elden, och de gick tillsammans uppför berget, medan den unge mannen undrade för sig själv, varifrån offret skulle komma, då de var så långt borta ifrån fårahus och hjordar. Slutligen yttrade han: "'Far'". "'Här är eld och ved, men var är fåret som skall offras?'" O, vilken prövning detta var! Hur det kära ordet "Far" genomborrade Abrahams hjärta! Inte ännu – han kunde inte säga honom det nu! "'Min son", sade han, "'Gud utser åt sig det får som skall offras.'"

De byggde nu ett altare på den plats, som blivit bestämd därtill, och lade veden på det. Sedan framställde Abraham med darrande röst det gudomliga budskapet för sin son. Isak hörde med fasa och fruktan kungörelsen om sitt öde; men han gjorde inte något motstånd. Han kunde ha undgått sitt öde, om han hade velat göra det; ty den av sorg nedtryckte gamle mannen, uttröttad av de tre förskräckliga dagarnas själskamp, kunde inte ha motsatt sig den kraftfulle ynglingens vilja. Men Isak hade från barndomen blivit uppfostrad till, att visa tillitsfull lydnad, och då Guds beslut framställdes för honom, underkastade han sig beredvilligt. Han delade sin fars tro, och han ansåg det en ära, att bli kallad att ge sitt liv som offer åt Gud. Han sökte känslofullt, att lindra sin fars sorg och att hjälpa hans kraftlösa händer att knyta de band, som skulle hålla honom fast vid altaret.

Och nu uttalas de sista kärleksorden, de sista tårarna utgjuts, han omfamnar sin son för sista gången. Fadern lyfter kniven för att döda sin son, då hans arm plötsligt hejdas. En Herrens ängel ropar till patriarken från himmelen: "'Abraham! Abraham!'" Han svarar hastigt: "'här är jag.'" Och åter hörs rösten: "'Lyft inte din hand mot pojken, och gör honom inget ont. Nu vet jag att du fruktar Gud, nu när du inte har vägrat mig din ende son.'"

Då såg Abraham en bagge, "som hade fastnat med hornen i ett snår", och han gick hastigt och tog det nya offret samt offrade det "i stället för sin son." Abraham gav i sin glädje och tacksamhet ett nytt namn till den heliga platsen: "Jehova-jire," det vill säga "Herren utser."

Gud förnyade åter Sitt förbund på Moria Berg och stadfäste med en högtidlig ed välsignelsen över Abraham och över hans säd eller ättlingar genom alla kommande mansåldrar: "'Jag svär vid mig själv, säger HERREN: Eftersom du har gjort detta och inte undanhållit mig din ende son, skall jag rikligen välsigna dig och göra dina

efterkommande talrika som stjärnorna på himlen och som sanden på havets strand, och din avkomma skall inta sina fienders portar. I din avkomma skall alla jordens folk bli välsignade, därför att du lyssnade till min röst.'"

Abrahams stora troshandling framstår som ljuset från ett fyrtorn, vilket i alla efterföljande tidsåldrar lyser upp Guds tjänares stig. Han sökte inte att undandra sig, att göra Guds vilja. Under de tre dagarnas resa hade han tillräcklig tid, för att överväga saken och att tvivla på Guds ord, om han varit böjd för att göra det. Han kunde ha tänkt, att om han dödade sin son, skulle man betrakta honom som mördare, en annan Kain, samt på grund därav förkasta och förakta hans undervisning, och att han härigenom skulle bli hindrad från, att göra gott mot sina medmänniskor. Han kunde ha invänt, att hans ålder borde befria honom från att lyda. Men patriarken tog ej sin tillflykt till någon av dessa ursäkter. Abraham var en människa av samma natur som vi, men han stannade inte för att fråga, hur löftet skulle kunna uppfyllas, i fall Isak bleve dödad. Han stannade inte, för att resonera med sitt lidande hjärta. Han visste, att Gud är rättvis och rättfärdig i alla Sina krav, och han lydde budet bokstavligen.

Abraham trodde Gud, och det räknades honom till rättfärdighet, och han kallades Guds vän. – Jakobsbrevet 2:23 (Svenska Folk-Bibeln 98). Och Paulus säger: de som tror, de är söner till Abraham. – Galaterbrevet 3:7. Men Abrahams tro uppenbarades genom hans gärningar. Blev inte vår fader Abraham rättfärdig genom gärningar när han lade sin son Isak som offer på altaret? Du ser att hans tro samverkade med hans gärningar och att det var genom gärningarna som hans tro blev fullkomlig. – Jakobsbrevet 2:21- 22. Det är många, som inte förstår förhållandet mellan tro och gärningar. De säger: Tro bara på Kristus, så är du trygg. Du behöver inte tänka på att hålla lagen. Men den äkta tron visar sig i lydnad. Kristus sade till de otroende judarna: 'Är ni Abrahams barn borde ni göra Abrahams gärningar. – Johannesevangeliet 8:39. Och Herren säger om de troendes fader: Abraham har hörsammat min röst och hållit mina föreskrifter, mina bud, mina stadgar och min lag. – Första Moseboken 26:5 (King James Version). Aposteln Jakob säger: Så är det också med tron: i sig själv, utan gärningar, är den död. – Jakobsbrevet 2:17. Och Johannes, som framhåller kärleken så mycket, skriver: Ty detta är kärleken till Gud: att vi håller hans bud. – Första Johannesbrevet 5:3.

Genom förebilder och löften "förkunnade Gud i förväg evangelium för Abraham." – Galaterbrevet 3:8 (King James Version). Och patriarkens tro var riktad på den kommande Frälsaren. Kristus sade till judarna: "Er fader Abraham jublade över att han skulle få se min dag. Han fick se den och gladde sig.'" – Johannesevangeliet 8:56. Baggen, som offrades i stället för Isak, föreställde Guds Son, som skulle offras i vårt ställe. Då människan blev vigd till undergång på grund av, att hon överträtt Guds lag, sade Fadern till syndaren, medan Han såg på Sin Son: "Lev! Jag har funnit en lösen."

Gud befallde Abraham, att döda sin son, för att inskärpa evangelii verklighet i hans sinne, såväl som för att pröva hans tro. Den själsångest han utstod under den förskräckliga prövningens mörka dagar tilläts, för att han av egen erfarenhet skulle kunna göra sig en föreställning om det stora offer, som den oändlige Guden har gjort för människans återlösning. Ingen annan prövning kunde ha förorsakat Abraham en sådan smärta, som offrandet av hans son gjorde. Gud överlämnade Sin Son åt en smärtsam och neslig död. Änglarna, som beskådade Guds Sons förödmjukelse och själsångest, tilläts inte att träda emellan, som i fallet med Isak. Ingen röst fick ropa: "Det är nog." Härlighetens Konung gav Sitt liv, för att frälsa det fallna människosläktet. Vilket bättre bevis kan ges på Guds oändliga barmhärtighet och kärlek? "Han, som inte har skonat sin egen Son, utan utgivit honom för oss alla, hur skall han inte också skänka oss allt med honom?" – Romarbrevet 8:32 (Reformations-Bibeln).

Det offer, som Abraham skulle göra, var inte endast för hans eget bästa, ej heller uteslutande till efterkommande släkters fördel. Det skedde även som undervisning för de syndfria väsen, som bor i himmelen och i andra världar. Fältet för striden mellan Kristus och Satan – fältet, på vilket återlösningsplanen förverkligas – är världsalltets lärobok. Eftersom Abraham ej hade visat en fullkomlig tro på Guds löften, hade Satan anklagat honom inför änglarna och Gud. Satan sade, att han inte hade uppfyllt villkoren i förbundet och att han var ovärdig dess välsignelser. Gud ville pröva Sin tjänares trohet inför alla himmelens invånare, för att visa, att ingenting mindre än fullkomlig lydnad är godtagbar samt för att tydligare framställa återlösningsplanen för dem.

Himmelska väsen bevittnade scenen, då Abrahams tro och Isaks lydnad prövades. Denna prövning var mycket svårare, än den Adam hade varit utsatt för. Lydnad för det förbud, som pålades våra första föräldrar, medförde ej någon smärta; men befallningen till Abraham fordrade det smärtsammaste offer. Hela himmelen iakttog med förvåning och beundran Abrahams orubbliga lydnad samt prisade hans trofasthet. Satans beskyllningar bevisades vara falska. Gud sade till Sin tjänare: "Nu vet jag att du fruktar Gud [oavsett Satans beskyllningar], nu när du inte har vägrat mig din ende son.'" Guds förbund, som genom ed bekräftades för Abraham inför andra världars invånare, intygade, att lydnad skall bli belönad.

Även änglarna hade haft svårt för att begripa återlösningens hemlighet eller fatta, att himmelens Furste, Guds Son, måste dö för den brottsliga människan. Då budet gavs till Abraham, att han skulle offra sin son, väcktes alla himmelska väsens intresse. De iakttog med stor uppmärksamhet varje åtgärd, som vidtogs, för att verkställa detta bud. När Abraham på Isaks fråga: "var är fåret som skall offras?'" svarade: "'Gud utser åt sig det får som skall offras'", och när faderns hand hejdades, då han stod i begrepp att döda sin son, samt baggen, som Gud hade skaffat, offrades i Isaks ställe – då belystes

återlösningens hemlighet och även änglarna uppfattade tydligare den underbara plan, som Gud hade lagt för människans frälsning. – Första Petrusbrevet 1:12.

Kapitel 14. Sodoms förstöring

Den skönaste staden i Jordandalen var Sodom. Den var belägen på en slätt, som i fruktbarhet och skönhet var lik en "Herrens trädgård". Här blomstrade Mellersta Österns yppiga växtlighet; här var palmens och olivträdets samt vinrankans hemland, och blommorna sände ut sin vällukt under hela året. Fälten bar rikliga skördar, och stora boskapshjordar betade på de närliggande höjderna. Konsten och handeln bidrog till, att göra slättens stolta stad rik. Österlandets skatter prydde stadens palats och öknens karavaner förde med sig sina förråd av dyrbara saker, som omsattes på dess marknader. Med blott ringa omsorg och arbete kunde man fylla alla livets behov, och hela året tycktes vara ett enda kretslopp av festligheter. Kapitlet bygger på Första Moseboken 19.

Det allestädes rådande överflödet gav anledning till vällust och högmod. Sysslolöshet och rikedomar förhärdar det hjärta, som aldrig varit nedtryckt av nöd eller sorg. Kärleken till nöjen fostrades genom förmögenhet och maklighet, och folket hängav sig åt sinnliga njutningar. "Detta", säger profeten, "var din syster Sodoms synd: hon och hennes döttrar kunde leva storslaget, i överflöd och ostörd ro, men de hjälpte inte den som var svag och fattig. De blev övermodiga och bedrev vidrigheter i min åsyn. Som du har sett gjorde jag då slut på dem." – Hesekiel 16:49-50. Det finns ingenting, som människorna eftersträvar mer, än rikedom och maklighet; likväl var dessa upphovet till de synder, som innebar fördärv över slättens städer. Invånarnas onyttiga, sysslolösa liv gjorde dem till ett byte för Satans frestelser, och de vanställde Guds avbild samt blev sataniska, i stället för gudomliga. Sysslolöshet är den största förbannelse, som kan komma över människan; ty laster och brott följer i dess spår. Den försvagar sinnet, förvänder förståndet och förnedrar själen. Satan ligger i bakhåll, färdig att fördärva dem, som ej är på sin vakt och vilkas maklighet ger honom tillfälle till, att nästla sig in under någon lockande förklädnad. Han har aldrig större framgång, än när han kommer till människorna, då de är sysslolösa.

Bullrande festligheter och nöjen, frosseri och dryckenskap härskade i Sodom. De lägsta och mest djuriska passioner lämnades fritt lopp. Folket trotsade öppet Gud och Hans lag samt fann nöje i våldshandlingar. Fastän det väl kände till tillståndet i världen före Syndafloden och visste, att Guds vrede hade uppenbarat sig i dess förgörelse, hängav det sig likväl åt samma ogudaktighet, som då rådde.

Fördärvet var ännu inte allmänt på den tid, då Lot flyttade till Sodom, och Gud lät av nåd ljuset lysa i det andliga mörkret. När Abraham räddade fångarna från elamiternas händer, riktades folkets uppmärksamhet på den sanna tron. Abraham var inte obekant för folket i Sodom, och det hade förlöjligat hans tillbedjan av den osedde Guden. Men hans seger över en mycket större truppstyrka, än hans egen samt hans ädelmodiga behandling av fångarna och bytet väckte dess förvåning och beundran. På samma gång som det prisade hans skicklighet och tapperhet, kände det en inre övertygelse om, att en gudomlig

kraft hade gjort honom till segrare. Hans ädla och oegennyttiga anda, som var så främmande för Sodoms självviska invånare, var ett annat bevis på överlägsenheten hos den religion, som han hade ärat genom sitt mod och sin trofasthet.

Melkisedek erkände i den välsignelse han uttalade över Abraham Jehova som källan till hans styrka och upphovsmannen till segern: "'Välsignad vare Abram av Gud den Högste, himlens och jordens skapare. Välsignad vare Gud den Högste som gav dina fiender i ditt våld." – Första Moseboken 14:19-20. Gud talade till detta folk genom Sin försyn, men det förkastade den sista ljusstrålen, liksom det förut hade gjort med allt ljus Gud hade sänt det.

Och nu nalkades Sodoms sista natt. Redan kastade hämndens moln sina skuggor över den fördömda staden; men människorna märkte det inte. Medan änglar nalkades, i avsikt att förgöra staden, drömde dess invånare om framgång och nöjen. Den sista dagen liknade alla andra, som hade kommit och gått. Aftonen sänkte sig över en scen av behag och trygghet. Den nedgående Solens strålar utbredde sig över ett landskap av oförliknelig skönhet. Aftonens svalka hade lockat ut stadens invånare, och de nöjeslystna skarorna gick hit och dit, helt och hållet upptagna av stundens njutning.

I skymningen sågs två främlingar nalkas stadsporten. De var tydligen resande, som kom för att stanna över natten. Ingen kunde i dessa ringa vandrare upptäcka de mäktiga kungörarna av det gudomliga straffet, och föga anade de glada, sorglösa människorna, att de den natten genom sin behandling av de himmelska sändebuden skulle fylla måttet av den skuld, vilken förorsakade deras stolta stads undergång. Men det fanns en man, som visade främlingarna vänlig uppmärksamhet och bjöd in dem till sitt hem. Lot kände inte deras verkliga identitet, men hövlighet och gästvänlighet tillhörde hans natur, de var en del av hans religion – lärdomar, som han hade inhämtat från Abrahams föredöme. Hade han inte lärt sig att vara hövlig, skulle han måhända ha blivit lämnad att förgås med de övriga i Sodom. Mången familj har genom att tillsluta sina dörrar för främlingar, utestängt Guds sändebud, som kunde ha gett dem välsignelse, hopp och frid.

Varje handling i livet, hur obetydlig den än är, utövar ett inflytande på gott eller ont. Trohet eller försumlighet i det, som synes vara obetydliga plikter, kan ge upphov till livets rikaste välsignelser, eller dess största olyckor. Det är småsaker, som prövar karaktären. En daglig självförsakelses anspråkslösa handlingar, som utförs med ett glatt, villigt hjärta, röner Guds bifall. Vi skall inte leva för oss själva, utan för andra. Endast genom att glömma bort oss själva, genom att hysa en kärleksfull, välgörande anda, kan vi göra vårt liv till en välsignelse. Uppmärksamhet i obetydliga ting, små hövlighetsbevis, bidrar mycket till fulländningen av livets lycka, och försummelse av dessa utgör ingen obetydlig del av det mänskliga eländet.

Lot, som visste, vilken skymf främlingar var blottställda för i Sodom, gjorde det till en av sina plikter, att möta dem vid deras inträde och bjuda dem gästfrihet i sitt eget hem. Han satt i porten, då resenärerna nalkades, och så snart han märkte dem, reste han sig från sin plats, för att gå dem till mötes samt sade, då han artigt bugade sig: "'Jag är er tjänare'". "'Ta in hos mig över natten". De

tycktes avslå hans gästfrihet, sägande: "'Nej, vi övernattar här ute.'" Avsikten med svaret var tvåfaldig: de ville pröva Lots uppriktighet och även visa sig okunniga om sodomiternas karaktär, som om de antoge, att de i trygghet kunde stanna på gatan över natten. Deras svar gjorde Lot än mer beslutsam, att inte lämna dem i pöbelns våld. Han bad dem enträget om, att stanna hos honom, till dess de gav efter för hans önskan och följde honom till hans hus.

Han hade hoppats, att kunna dölja sin avsikt för dagdrivarna vid porten, genom att föra främlingarna på en omväg till sitt hem. Men deras tvekan och dröjsmål samt hans enträgna yrkande tilldrog sig uppmärksamhet, och en laglös folkskara samlade sig omkring huset, innan de gick till vila för natten. Det var ett stort sällskap, bestående av ynglingar och gamla män, som var upptända av de skamligaste lidelser. Främlingarna hade ställt frågor rörande stadens karaktär, och Lot hade förmanat dem, att icke gå utom hans dörr den natten. Just då hördes pöbelns skrän och hån – den befallde, att männen skulle föras ut.

Då Lot visste, att de lätt kunde bryta sig in i hans hus, om de blev retade till våldsamheter, gick han ut, för att söka övertala dem. "'Bröder'", sade han, "'gör inte något så ont." Han brukade ordet "bröder" i betydelsen grannar samt hoppades, att kunna vinna över dem på sin sida och komma dem att blygas över sina skamliga avsikter. Men verkan av hans ord var som att gjuta olja på elden. Deras raseri blev likt en storms rytande. De hånade Lot och beskyllde honom för, att upphäva sig till domare över dem samt hotade, att förfara värre mot honom, än de hade ämnat att göra mot hans gäster. De rusade på honom och skulle ha slitit honom i stycken, om han inte hade blivit räddad av Guds änglar. De himmelska sändebuden sträckte "ut sina händer och drog in Lot i huset och stängde dörren." De därpå följande händelserna visade, vilka Lots gäster var. "Dem som stod utanför porten slog de med blindhet, unga som gamla, så att de förgäves famlade efter dörren." Hade de inte även varit andligt blinda och överlämnade åt sina hjärtans hårdhet, skulle Guds straffdom ha ingivit dem fruktan och förmått dem till, att avstå från sitt onda verk. Den sista natten utmärktes inte genom några större synder, än många tidigare nätter; men nåden, som så länge blivit föraktad, hade slutligen vikit ifrån dem. Sodoms invånare hade överskridit den gudomliga långmodighetens gränser, de hade överskridit "den dolda gränsen mellan Guds tålamod och hans vrede." Hämndens eld var färdig att tändas i Siddimsdalen.

Änglarna avslöjade för Lot ändamålet med sitt uppdrag: "vi skall ödelägga denna ort, eftersom Herren har hört ett starkt klagorop från folket här, och han har sänt oss att ödelägga staden.'" Främlingarna, som Lot hade sökt att beskydda, lovade nu att beskydda honom och att även rädda alla medlemmar av hans familj, som ville fly med honom från den ogudaktiga staden. Pöbeln hade tröttnat och avlägsnat sig, och Lot gick nu ut, för att varna sina barn. Han upprepade änglarnas ord för dem: "'Skynda er bort från denna ort'". "'Herren skall ödelägga staden.'" Men de trodde, att han skämtade. De skrattade åt det, som de benämnde hans vidskepliga fruktan. Hans döttrar påverkades av sina makar. De hade det gott nog där de var, och de kunde ej se något tecken på fara. Allting var, som det hade varit. De hade stora ägodelar och kunde inte tro det var möjligt, att det sköna Sodom skulle förstöras.

Lot återvände bedrövad till sitt hem och berättade om sitt misslyckande. Änglarna bad honom då att stiga upp samt ta med sig sin hustru och sina två döttrar, som ännu var i hans hus, och lämna staden. Men Lot dröjde. Fastän han dagligen plågades av, att se våldshandlingar, hade han ingen rätt uppfattning om de förnedrande och avskyvärda brott, som förövades i den syndiga staden. Han förstod inte, hur ytterligt nödvändigt det var för Gud, att med Sina straffdomar hämma syndens flod. Några av hans barn stannade kvar i Sodom, och hans hustru vägrade att lämna staden utan dem. Tanken på, att han måste lämna dem, som han höll kärast på Jorden, tycktes vara mer, än han kunde uthärda. Det var svårt för honom, att överge sitt praktfulla och bekväma hem och all den förmögenhet, som han arbetat hela sitt liv för att förvärva, samt att gå ut som en utblottad vandrare. Bedövad av sorg, dröjde han och kände ingen lust att avlägsna sig. Hade det ej varit för Guds änglar, skulle både Lot och hans familj ha omkommit vid Sodoms förstöring. De himmelska sändebuden tog honom och hans hustru och döttrar vid handen och ledde dem ut ur staden.

Änglarna lämnade dem här och återvände till Sodom, för att utföra sitt förstörelseverk. En annan – den, till vilken Abraham hade ställt sina böner – närmade sig Lot. Man hade inte funnit så många som tio rättfärdiga personer i alla städerna på slätten; men till svar på patriarkens bön, rycktes den ende man, som fruktade Gud, undan fördärvet. Befallningen uttalades med överraskande iver: "'Fly nu för livet, se dig inte tillbaka och stanna inte förrän du har kommit över slätten. Rädda dig upp i bergen, annars kommer du att förintas.'" Tvekan eller dröjsmål skulle nu bli olycksbringande. Att kasta en längtansfull blick på den dömda staden, att stanna ett ögonblick av saknad efter det sköna hem de nu måste överge, skulle ha kostat dem livet. De gudomliga straffdomarnas storm väntade endast på deras flykt från staden.

Men Lot, som var förvirrad och förskräckt, ursäktade sig med, att han inte kunde göra det man fordrade av honom, ty i så fall kunde något ont drabba honom, och han skulle omkomma. Genom hans vistelse bland otrogna människor i den ogudaktiga staden, hade

hans tro blivit svag. Himmelens Furste stod vid hans sida, men likväl bad han om skydd för sitt eget liv, som om Gud, vilken hade visat en sådan omsorg och kärlek för honom, inte fortfarande skulle bevara honom. Han borde ha anförtrott sig helt och hållet åt det gudomliga sändebudet och lämnat sitt liv i Herrens händer, utan att visa det ringaste tvivel. Men liksom många andra, bemödade han sig om, att lägga planer för sig själv: "staden här framme ligger så nära att jag kan fly dit. Det är bara en liten stad, låt mig få min tillflykt dit och rädda mitt liv". Den här omtalade staden var Bela, som sedermera kallades för Soar. Den låg enbart några kilometer från Sodom och var även den fördärvad i seder och dömd till undergång. Men Lot bad, att den skulle bli skonad, i det att han invände, att det var blott en obetydlig begäran; och hans bön blev beviljad. Herren sade till honom: "'Ja, det skall bli som du vill, också den här gången. Jag skall inte förstöra den stad du talar om." O, hur stor Guds nåd är mot Hans felande varelser!

Den allvarliga befallningen, att de skulle skynda sig i väg, upprepades; ty eldstormen kunde uppskjutas endast litet längre. Men en av flyktingarna vågade att kasta en blick tillbaka på den dömda staden, och hon blev en minnesstod över Guds straffdom. Om Lot själv ej hade visat någon tvekan att lyda änglarnas varning, utan skyndsamt hade flytt till bergen, utan att göra den ringaste invändning, skulle även hans hustru ha klarat sig. Inflytandet från hans exempel skulle ha räddat henne från den synd, som beseglade hennes öde. Men hans tvekan och dröjsmål fick henne att ringakta den gudomliga varningen. Samtidigt som hon flydde över slätten, var hennes hjärta fortfarande fäst vid Sodom, och hon gick under tillsammans med staden. Hon satte sig upp mot Gud, eftersom Hans straff innefattade fördärvandet av hennes ägodelar och hennes barn. Fastän hon var så högt gynnad, att hon blev kallad ut ur den ogudaktiga staden, tyckte hon, att hon blev strängt behandlad, eftersom den förmögenhet, som det tagit många år att samla, måste lämnas åt förstörelsen. I stället för att tacksamt ta emot befrielsen, blickade hon förmätet tillbaka på staden och önskade att deras liv, vilka hade förkastat den gudomliga varningen, måtte skonas. Hennes synd visade, att hon var ej förtjänt av det liv, för vilkets bevarande hon kände så liten tacksamhet.

Vi bör akta oss för, att lättsinnigt behandla Guds nådiga åtgärder för vår frälsning. Det finns kristna, som säger: "Jag bryr mig ej om att bli frälst, såvida inte min maka och mina barn blir frälsta med mig." De tycker, att himmelen inte skulle bli en himmel för dem, om inte även deras kära är där. Men har de, som hyser denna känsla, rätt uppfattning om sitt eget förhållande till Gud, med tanke på Hans stora godhet och nåd mot dem? Har de glömt, att de, genom de starkaste band av kärlek och ära och trohet, är förenade med sin Skapare och Frälsare, för att tjäna Honom? Nådens inbjudningar ljuder till alla, och skall vi vända oss bort, därför att våra vänner förkastar Frälsarens kärleksfulla vädjanden? Själens återlösning är oskattbar. Kristus har betalat ett omätligt pris för vår frälsning, och ingen, som uppskattar värdet hos detta stora offer eller värdet av själen, borde förakta

Guds erbjudna nåd, bara för att andra gör det. Att andra lämnar Hans rättvisa anspråk utan avseende, borde hos oss uppväcka större flit till, att själva ära Gud samt att leda alla, som vi kan påverka, till att ta emot Hans kärlek.

När solen gick upp över jorden var Lot framme i Soar. Morgonens klara strålar tycktes tala blott om framgång och frid till slättens städer. Folket kom i rörelse på gatorna, personer gick på sina olika vägar, för att ägna sig åt dagens affärer eller nöjen. Lots frågar gjorde sig lustiga över den förståndssvage gamle mannens fruktan och varningar. Hastigt och oförväntat, liksom ett åskslag från en molnfri himmel, bröt stormen lös. Herren lät regna svavel och eld ifrån himmelen över städerna och den fruktbara slätten. Dess palats och tempel, dyrbara boningshus, trädgårdar och vingårdar samt de glada, njutningslystna skarorna, som natten förut hade hånat himmelens sändebud

– alla blev förtärda. Röken från branden steg upp lik röken ur en stor ugn. Och den sköna Siddimsdalen blev en öken, en plats, som aldrig skulle uppbyggas eller bebos – ett säkert vittnesbörd för alla släkter, att Gud straffar synden.

Den eld, som förtärde städerna på slätten, sänder ut sitt varnande ljus även ned till vår tid. Den förskräckliga och allvarliga lärdomen för oss är denna: Gud är länge barmhärtig och har undseende med överträdaren. Dock finns det en gräns, bortom vilken människorna inte kan fortsätta i synden. När den gränsen nås, upphör nådens inbjudning, och straffet verkställs.

Världens Frälsare förklarar, att det finns större synder än dem, för vilka Sodom och Gomorra blev förstörda. De, som hör evangelii inbjudning till syndare att bättra sig, men inte bryr sig om den, är brottsligare inför Gud, än inbyggarna i Siddimsdalen var. Och än större är deras synd, som påstår sig känna Gud och hålla Hans bud, men likväl förnekar Kristus i sin karaktär och sin dagliga vandel. I ljuset av Frälsarens varning är Sodoms öde en allvarlig tillrättavisning inte endast för dem, som är skyldiga till öppna synder, utan för alla, som lättsinnigt behandlar det ljus och de välsignelser, som kommer ned från himmelen.

Det Trofasta Vittnet sade till församlingen i Efesus: "Men det har jag emot dig, att du har övergett din första kärlek. Tänk på varifrån du har fallit, och omvänd dig och gör samma gärningar som förr. Annars kommer jag till dig och flyttar bort ditt lampställ, om du inte omvänder dig." – Uppenbarelseboken 2:4-5. Frälsaren väntar svar på Sitt erbjudande om kärlek och förlåtelse med större ömhet än den, som bevekar jordiska föräldrar att förlåta en egensinnig, lidande son. Han ropar efter vandraren: "Vänd tillbaka till mig, så vänder jag tillbaka till er" – Malaki 3:7. Men om syndaren hårdnackat vägrar att fästa avseende vid rösten, som kallar honom med förbarmande kärlek, kommer han slutligen att lämnas i mörker. Det hjärta, som länge ringaktat Guds barmhärtighet, blir

förhärdat i synden och är ej längre mottagligt för nådens inverkan. Domen blir förskräcklig för den själ, om vilken den bedjande Frälsaren slutligen skall förklara: Han "är i förbund med avgudar – låt honom fara!" – Hosea 4:17. På domedagen skall det bli drägligare för städerna på slätten, än för dem, som har känt Guds kärlek och likväl har vänt sig bort, för att välja en syndig världs nöjen.

Ni, som ringaktar nådens erbjudande, tänk på den stora syndaskuld, som upptecknas mot Er i himmelens böcker; ty ett protokoll förs över nationers, familjers och enskilda personers gudlöshet. Gud må länge ha tålamod med syndaren, medan räkningen fortgår och maningar till bättring och erbjudanden om nåd görs. Emellertid skall en tid komma, då räkenskapen avslutas. Då är människans öde genom hennes eget val avgjort. Då skall befallningen om straffets verkställande utgå.

Tillståndet i den religiösa världen i vår tid är oroväckande. Man har lättsinnigt behandlat Guds nåd. Många har åsidosatt Jehovas lag, ty "lärorna de lär ut är människors bud.'" – Matteusevangeliet 15:9. Fritänkande råder i många av vårt lands kristna församlingar; inte fritänkandet i sin vidsträcktaste betydelse (öppet förnekande av Bibeln), utan ett fritänkande, som har klätt sig i kristendomens mantel, medan det förstör tron på Bibeln som en uppenbarelse från Gud. En brinnande andakt och en verklig gudsfruktan har gett vika för en tom ytlighet. Därför härskar också avfall och sinnlighet. Kristus sade: "Eller som på Lots tid . . . Likadant blir det den dag då Människosonen uppenbaras." – Lukasevangeliet 17:28, 30. Det dagliga protokollet över inträffade händelser vittnar om, att Hans ord blir uppfyllda. Världen mognar hastigt för förstöring. Guds straffdomar skall snart utgjutas; synd och syndare skall förtäras.

Vår Frälsare sade: "Var på er vakt så att inte era sinnen fördunklas av omåttlighet och dryckenskap och livets bekymmer, annars överraskas ni av den dagen som av en snara, för den skall komma över alla som bor på jorden. Håll er vakna hela tiden och bed att ni får kraft att undfly det som väntar och kan stå upprätta inför Människosonen.'" – Lukasevangeliet 21:34-36.

Innan Sodom förintades, sände Gud ett budskap till Lot: "'Fly nu för livet, se dig inte tillbaka och stanna inte förrän du har kommit över slätten. Rädda dig upp i bergen, annars kommer du att förintas.'" Kristi lärjungar hörde samma varningsröst, innan Jerusalem förstördes: "När ni ser Jerusalem omringat av härar, då skall ni veta att dess ödeläggelse är nära. Då måste de som bor i Judeen fly upp i bergen" – Lukasevangeliet 21:20-21. De fick inte dröja, för att ta med sig några av sina ägodelar, utan de skulle endast gripa tillfället att undkomma.

De kom ut och skilde sig fullständigt från de ogudaktiga; de flydde för livet. Så var även förhållandet i Noas dagar; så var det med Lot och så var det med lärjungarna före Jerusalems förstöring; och så skall det bli i de yttersta dagarna. Guds röst hörs åter i ett

varningsbudskap, när Han befaller Sitt folk, att skilja sig från den rådande orättfärdigheten.

Det tillstånd av fördärv och avfall, som skulle existera i den religiösa världen i de yttersta dagarna, framställdes för profeten Johannes i en syn om Babylon, "den stora staden, den som har kungavälde över kungarna på jorden.'" – Uppenbarelseboken 17:18. Innan den förstörs, skall denna maning gå ut ifrån himmelen: "'Dra bort från henne, mitt folk, så att ni inte deltar i hennes synder och drabbas av hennes plågor." – Uppenbarelseboken 18:4. En bestämd skilsmässa från synd och syndare måste äga rum, liksom i Noas och Lots dagar. Ingen förlikning mellan Gud och världen kan förekomma, det går inte att återvända, för att skaffa sig jordiska skatter. "Ni kan inte tjäna både Gud och mammon." – Matteusevangeliet 6:24.

Folket tänker på framgång och lycka, liksom invånarna i Siddimsdalen gjorde. Guds änglars varning lyder: "Fly för ditt livs skull"; men andra röster hörs, som säger: "Var inte förskräckt; det finns ingen orsak till att vara oroad." Mängden ropar: "Frid och säkerhet", medan himmelen förklarar, att plötsligt fördärv snart skall komma över syndaren. Städerna på slätten frossade i nöjen och hånade Guds sändebuds fruktan och varningar natten före sin undergång. Men dessa bespottare omkom i lågorna. Samma natt stängdes nådens dörr för evigt för de ogudaktiga och bekymmerslösa invånarna i Sodom. Gud skall inte alltid låta Sig bespottas; människorna skall inte länge tillåtas att ringakta Honom. "Skoningslös kommer Herrens dag med vrede och glödande harm. Jorden skall läggas öde, syndarna skall han förinta." – Jesaja 13:9. De flesta människor i världen kommer att förkasta Guds nåd och störtas i plötsligt och oundvikligt fördärv. Men de, som ger akt på varningen, skall sitta "under den Högstes beskärm" och vila "under den Allsmäktiges skugga." Hans sanning skall bli deras sköld och skärm. Detta löfte tillhör dem: "Jag skall mätta honom med ett långt liv och låta honom erfara min hjälp." – Psaltaren 91:4-6, 14, 16.

Lot stannade bara kort tid i Soar. Ondskan härskade där såsom i Sodom, och han vågade inte stanna i staden, ty han fruktade, att den skulle ödeläggas. Soar förintades inte långt efteråt, såsom Gud hade beslutat. Lot begav sig till bergsbygden, där han bodde i en grotta och var berövad allt, för vars skull han hade utsatt sin familj för en ogudaktig stads inflytande. Men Sodoms förbannelse följde honom även hit. Hans döttrars syndiga uppförande var följden av det dåliga sällskap, som de hade haft i den fördärvade staden. Dess moraliska fördärv hade blivit så inmejslat i deras karaktär, att de inte kunde skilja mellan gott och ont. Lots enda avkomlingar, moabiterna och ammoniterna, var nedriga, avgudadyrkande stammar, som satte sig upp mot Gud och hyste en bitter fiendskap till Hans folk.

Vilken stark motsats är icke Lots liv till Abrahams! De hade en gång varit följeslagare, som tillbad vid samma altare och bodde bredvid varandra i sina pilgrimstält; men hur långt skilda åt var de inte nu! Lot hade valt Sodom på grund av dess behag och fördelar. Sedan han lämnat Abrahams altare och de offer, som dagligen bars fram till den sanne Guden, lät han sina barn umgås med ett fördärvat och avgudadyrkande folk. Likväl bibehöll han sin gudsfruktan, ty Skriften säger, att han var en "rättfärdig" man. Hans själ plågades av det ogudaktiga tal han dagligen fick höra, samt av de våldshandlingar och brott, som han ej kunde förhindra. Han räddades slutligen som "en brand ryckt ur elden" (Sakarja 3:2), men var då berövad sina ägodelar, sin hustru och sina barn samt bodde i grottor, liksom de vilda djuren, och blev vanärad på ålderdomen. Han gav till världen, inte ett släkte av rättfärdiga människor, utan två avgudadyrkande nationer, som var fientliga mot Gud och förde krig mot Hans folk, till dess de hade fyllt sin syndabägare och blev utrotade. Hur förskräckliga var inte följderna av ett enda obetänksamt steg!

Den vise mannen säger: "Anträng dig inte för att bli rik, var förståndig nog att avstå." "Den som roffar åt sig drar olycka över sitt hus, den som skyr mutor får långt liv." – Ordspråksboken 23:4; 15:27. Och aposteln Paulus förklarar: "De som vill bli rika låter sig snärjas av frestelsen och faller offer för alla de dåraktiga och skadliga begärelser som störtar människorna i fördärv och undergång." – Första Timoteusbrevet 6:9.

Då Lot bosatte sig i Sodom, var det hans fasta uppsåt, att hålla sig obesmittad av synden och att befalla sitt hus efter sig; men härvidlag misslyckades han helt och hållet. De fördärvliga inflytandena omkring honom inverkade på hans egen tro, och hans barns giftermål med inbyggare i Sodom förenade delvis hans intresse med deras. Vi har sett, vad följden blev.

Många gör fortfarande liknande misstag. Då de väljer ett hem, fäster de mera avseende vid de timliga fördelar, som de kan vinna, än vid de moraliska och sociala inflytanden, som kommer att omge dem och deras familj. De väljer ett skönt och fruktbart land, eller flyttar till någon blomstrande stad, i hopp om att röna större framgång. Men deras barn blir omgivna av frestelser och ingår alltför ofta förbindelser, som är ogynnsamma för utvecklingen av gudsfruktan och danandet av en rättfärdig karaktär. Den slappa sedligheten, otron och likgiltigheten för religiösa saker har en tendens att motverka föräldrarnas inflytande. Exempel på olydnad mot föräldrars och Guds myndighet framstår ständigt för ungdomen, och många börjar att beundra fritänkare och otrogna samt förenar sig med Guds fiender.

Det är Guds vilja, att när vi väljer våra hem, vi först av allt bedömer de sedliga och religiösa inflytanden, som kommer att omge oss och våra familjer. Vi kanske hamnar på en besvärlig plats; ty många får ej sådana omgivningar, som de önskar sig. Vart plikten än kallar oss, skall Gud göra oss i stånd till att förbli ofördärvade, om vi under vaksamhet

och bön förtröstar på Kristi nåd. Men vi skall inte onödigt utsätta oss för inflytanden, som är ogynnsamma för utvecklingen av en kristen karaktär. När vi frivilligt bosätter oss, där vinningslystnad och otro råder, misshagar vi Gud och jagar vi bort de heliga änglarna från våra hem.

De, som skaffar sina barn jordisk förmögenhet och ära på deras eviga intressens bekostnad, skall slutligen finna, att dessa fördelar innebär en fruktansvärd förlust. Många får, liksom Lot, se sina barn störtade i fördärvet och räddar med knapp nöd sina egna själar. Deras livs arbete är omintetgjort, och deras liv har förfelat sitt mål. Hade de handlat i överensstämmelse med sann vishet, skulle deras barn kanhända ägt mindre av jordiska ägodelar, men de skulle ha försäkrat sig om rättighet till det oförgängliga arvet.

Det arv, som Gud har lovat Sitt folk, finns ej i denna värld. Abraham ägde ej någon besittning på Jorden, "inte så mycket som en fotsbredd" – Apostlagärningarna 7:5. Han ägde stor rikedom, som han brukade till Guds ära och sina medmänniskors nytta; men han betraktade icke denna värld som sitt hem. Herren hade kallat honom, att lämna sina avgudadyrkande landsmän och lovat honom Kanaans land som evig egendom; men varken han eller hans son eller sonson erhöll det. När Abraham behövde en begravningsplats för sina döda anhöriga, måste han köpa den av kananéerna. Hans enda besittning i löftets land var den i klippan uthuggna graven i Makpelas grotta.

Men Guds Ord har ej förfelat sitt syfte, ej heller blev det fullständigt uppfyllt, då det judiska folket bosatte sig i Kanaan. "Men nu gavs löftena åt Abraham och hans avkomma." – Galaterbrevet 3:16. Abraham själv skulle ha del i arvet. Man må tycka, att uppfyllelsen av Guds löfte skjutits upp länge, ty "för Herren är en dag som tusen år och tusen år som en dag" (Andra Petrusbrevet 3:8). Det tycks dröja, men på den bestämda tiden skall det komma och "den slår inte fel." – Habackuk 2:3. Gåvan till Abraham och hans säd eller avkomma innefattade inte bara Kanaans land, utan hela Jorden. Detta säger aposteln: "Det var inte genom lagen som Abraham eller hans efterkommande fick löftet att ärva världen, utan genom den rättfärdighet som kommer av tron." – Romarbrevet 4:13. Och Bibeln lär tydligt, att de åt Abraham givna löftena skall uppfyllas genom Kristus. Alla, som tillhör Kristus, är "avkomlingar till Abraham och arvtagare enligt löftet" – arvingar "till ett arv som inte kan förstöras, fläckas eller vissna" – Jorden, befriad från syndens förbannelse. – Galaterbrevet 3:29; Första Petrusbrevet 1:4. Ty "herradömet, väldet och storheten hos rikena under himlen skall ges åt det folk som är den Högstes heliga", och "de ödmjuka får äga landet och njuta en ostörd fred." – Daniel 7:27; Psaltaren 37:11.

Gud gav Abraham en överblick över detta odödliga arv, och han var tillfredsställd med detta hopp. "I tro slog han sig ner i det utlovade landet som i ett främmande land och

bodde i tält liksom Isak och Jakob, som hade fått del i samma löfte. Ty han väntade på den stad med fast grund som Gud själv har planlagt och byggt." – Hebréerbrevet 11:9-10.

Om Abrahams efterkommande heter det, att "i tro dog alla dessa utan att ha fått vad de hade blivit lovade. De hade bara sett det i fjärran och hälsat det och bekänt sig vara gäster och främlingar på jorden." – Vers 13. Vi måste vistas som gäster och främlingar här på Jorden, om vi önskar att träda in i ett bättre land, "ett i himlen." – Vers 16. De, som är Abrahams barn, skall söka att komma in i den stad han väntade på, "som Gud själv har planlagt och byggt."

Kapitel 15. Isaks giftermål

Abraham hade blivit gammal och väntade på döden; likväl återstod en sak för honom att göra. Därmed skulle löftets uppfyllelse på hans efterkommande kunna säkras. Isak var den, som hade blivit förordnad till, att efterfölja honom; han skulle bevara Guds lag, och han skulle bli en fader till det utvalda folket. Dock var han ännu ogift. Kanaans invånare var avgudadyrkare, och Gud hade förbjudit Sitt folk, att ingå äktenskap med dem; ty Han visste, att sådana förbindelser skulle leda till avfall. Patriarken fruktade följderna av de fördärvliga inflytanden, som omgav hans son. Abrahams ståndaktiga tro på Gud och undergivenhet för Hans vilja återspeglades i Isaks karaktär. Den unge mannens böjelser var starka, likväl hade han ett milt och eftergivet sinnelag. Om han bleve förenad med en person, som inte fruktade Gud, skulle han riskera, att offra sina grundsatser för husfridens skull. Valet av hustru åt hans son var en sak av stor vikt för Abraham, och han var angelägen om, att han skulle ingå äktenskap med en, som icke skulle komma att leda honom bort från Gud. Kapitlet bygger på Första Moseboken 24.

I forna tider bestämdes äktenskap i allmänhet av föräldrarna, och detta var bruket bland dem, som tillbad Gud. Ingen behövde gifta sig med den, som han ej kunde älska; men då de unga valde ut sina makar, erhöll de råd och ledning av sina erfarna, gudfruktiga föräldrar. Det ansågs som vanhedrande mot föräldrarna och även som ett brott, att handla annorlunda.

Isak, som förlitade sig på sin fars vishet och tillgivenhet, var nöjd med att anförtro saken åt honom, övertygad som han var om, att Gud Själv skulle leda honom i det gjorda valet. Patriarken riktade tanken på sina släktingar i landet Mesopotamien. Fastän dessa ej var helt fria från avgudadyrkan, hade de dock kunskap om den sanne Guden och Hans tillbedjan. Isak skulle inte lämna Kanaan, för att bo hos dem, men det kunde hända, att man bland dem kunde finna en kvinna, som ville lämna sitt hem och förena sig med honom i, att uppehålla den levande Gudens rena dyrkan. Abraham anförtrodde denna viktiga sak till "den äldste bland sina tjänare", en gudfruktig, erfaren man, som ägde god omdömesförmåga samt länge och troget tjänat honom. Han lät sin tjänare avlägga en högtidlig ed inför Herren, att han inte skulle ta en hustru åt Isak av kananéernas döttrar, utan välja en jungfru ur Nahors familj i Mesopotamien. Han bad honom särskilt om, att inte föra Isak dit. Om man inte kunde finna en kvinna, som ville lämna sin släkt, skulle budbäraren vara befriad från sin ed. Patriarken uppmuntrade honom i hans svåra och grannlaga företag med försäkran om, att Gud skulle kröna hans uppdrag med framgång. "Herren, himlens Gud", sade han, "som förde mig bort från mitt hem och mina fäders land . . . han skall sända sin ängel framför dig".

Budbäraren begav sig i väg utan dröjsmål. Han tog med sig tio kameler för sina medresenärers bruk och för bröllopsgästerna, som troligen skulle komma att återvända

med honom. Han tog även med gåvor åt den tillämnade hustrun och hennes väninnor. Den långa vägen gick förbi Damaskus och vidare till de fruktbara slätterna, som omger Österlandets stora flod. Då budbäraren kom till Harran, "Nachors stad", stannade han utanför muren i närheten av brunnen, varifrån stadens kvinnor hämtade vatten om aftonen. Oroliga tankar fyllde nu hans sinne. Viktiga följder, inte bara för hans herres hus, utan för framtida släkter, skulle komma av det val han gjorde. Hur skulle han klokt kunna välja bland främlingar? Han erinrade sig Abrahams ord om, att Gud skulle sända Sin ängel med honom, samt bad ivrigt om tydlig ledning. Han hade varit van vid, att i sin herres familj ständigt se och visa vänlighet och gästfrihet, och han bad nu om att den jungfru, som Gud hade valt ut, skulle göra sig känd genom en vänlighetsbetygelse.

Knappt hade han uttalat sin bön, förrän han fick svar. En av kvinnorna vid brunnen ådrog sig genom sitt artiga uppförande hans uppmärksamhet. Då hon kom från brunnen, gick främlingen mot henne och bad om, att få dricka ur krukan på hennes axel. Hon beviljade vänligt hans anhållan samt erbjöd sig, att även ösa upp vatten åt kamelerna. Denna tjänst brukade till och med furstedöttrar utföra åt sina fäders boskapshjordar. Det åstundade tecknet blev sålunda givet. Jungfrun "var en mycket vacker flicka", och hennes beredvilliga artighet vittnade om ett vänligt hjärta och en verksam, kraftfull natur. Hitintills hade den gudomliga handen varit med honom. Sändebudet visade sin erkänsla för hennes vänlighet, genom att skänka henne dyrbara gåvor, varefter han frågade om hennes härkomst. Då han fick veta, att hon var dotter till Abrahams brorson Betuel, böjde han sig "ner och tillbad Herren."

Mannen hade frågat, om han kunde finna härbärge i hennes fars hus. Då han uttryckte sin tacksamhet, yppade han sitt förhållande till Abraham. Flickan återvände hem samt omtalade allt, som hade hänt, och hennes bror Laban skyndade sig genast att föra främlingen, tillika med hans följe, till huset och undfägna dem.

Elieser ville inte ta del av måltiden, förrän han hade omtalat sitt ärende, sin bön vid brunnen samt alla därmed förbundna omständigheter. Han sade vidare: "Säg mig nu om ni vill visa min husbonde godhet och trofasthet. Om inte, säg mig då det, så att jag vet vad jag har att rätta mig efter." De svarade: "'Detta kommer från Herren, vi har ingenting att säga dig. Här är Rebecka. Ta henne med dig, må hon bli hustru åt din husbondes son, så som Herren har sagt."

Sedan man hade erhållit familjens samtycke, rådfrågades Rebecka, huruvida hon ville fara så långt bort från sin fars hus, för att äkta Abrahams son. På grund av det, som hade ägt rum, trodde hon, att Gud hade valt henne till hustru åt Isak, och hon sade: "Jag vill fara" (King James Version).

Tjänaren, som förutsåg sin herres glädje över det framgångsrika uppdraget, var angelägen om att fara, och på morgonen anträdde de sin hemresa. Abraham bodde vid

Beer Sheva, och Isak, som hade varit ute, för att sköta hjordarna i det angränsande landskapet, hade återvänt till sin fars tält, för att avvakta sändebudets återkomst från Harran. "I kvällningen gick han ut på fälten. När han såg sig omkring fick han se kameler närma sig. Och när Rebecka fick se Isak satt hon av och frågade tjänaren: 'Vem är den där mannen som kommer emot oss över fälten?' Tjänaren svarade: 'Det är min husbonde.' Då dolde hon sig i sin slöja. Tjänaren berättade för Isak om allt han hade gjort. Isak förde Rebecka till tältet, han tog henne till hustru, och han älskade henne. Så fann Isak tröst i sorgen efter sin mor."

Abraham hade givit akt på följderna av giftermål mellan gudfruktiga och ogudaktiga, ända från Kains dagar till sin egen tid. Följderna av hans eget giftermål med Hagar samt av Ismaels och Lots äktenskapsförbindelser låg framför honom. Brist på tro å Abrahams och Saras sida hade förorsakat Ismaels födelse, varigenom den rättfärdiga säden blev beblandad med den ogudaktiga. Faderns inflytande över sin son motverkades av moderns avgudadyrkande släkts inflytande och genom Ismaels förbindelse med hedningarna på grund av sitt giftermål. Hagars och Ismaels (av modern utvalda) hustrurs avund omgav hans familj med en mur, som Abraham förgäves sökte att bryta igenom.

Abrahams tidiga undervisning hade inte varit utan verkan på Ismael, men hustrurnas inflytande utmynnade i avgudadyrkan i hemmet. Skild från sin far och förbittrad genom strider och oenighet i ett hem, där kärlek till Gud och fruktan för honom saknades, tvangs Ismael att välja det vilda, kringströvande livet som hövding i öknen. Det hade blivit sagt om honom: "han skall slåss mot alla och alla mot honom." – Första Moseboken 16:12. Mot slutet av sitt liv ångrade han sina illgärningar och återvände till sin fars Gud. Dock bestod hans avkomlingars karaktär. Den kraftfulla nation, som härstammade från honom, var ett oroligt, hedniskt folk, som alltid efteråt besvärade och plågade Isaks efterkommande.

Lots hustru var en egenkär, religionsföraktande kvinna, som brukade sitt inflytande till att skilja sin make från Abraham. Hade det ej varit för henne, skulle Lot ej ha stannat kvar i Sodom, där han saknade den vise, gudfruktige patriarkens råd. Hans hustrus inflytande och hans omgivning i den ogudaktiga staden skulle ha förlett honom till, att avfalla från Gud, om han inte i sina tidigare år av Abraham troget undervisats. Lots giftermål och hans utväljande av Sodom till hem var de första länkarna i en kedja av händelser, som var fulla av elände för världen under många mansåldrar.

En person, som fruktar Gud, kan inte utan fara förbinda sig med en annan, som inte fruktar Honom. "Vandrar två tillsammans utan att de kommit överens om det?" – Amos 3:3 (Svenska Folk-Bibeln 98). Äktenskapets lycka och välgång beror på parternas överensstämmelse; men mellan den troende och den otroende finns en avgjord skillnad i smak, böjelser och ändamål. De tjänar två herrar, mellan vilka ingen enighet kan finnas.

Hur rena och rättfärdiga en persons grundsatser än må vara, brukar den ene partens inflytande bidra till, att leda den andre bort från Gud.

Den, som ingått äktenskap som oomvänd, är genom sin omvändelse så mycket mer förpliktad, att vara trogen mot sin maka, hur vitt de än må skilja sig från varandra med hänsyn till trosbekännelse. Likväl bör Guds krav sättas över alla jordiska släktskap, även om prövningar och förföljelse skulle bli följden. I förening med en kärleksfull och saktmodig anda, kan denna trohet utöva ett inflytande till att vinna den oomvände. Men kristnas giftermål med ogudaktiga förbjuds i Bibeln. Herrens befallning lyder: "Gå inte i par med de otroende." – Andra Korintierbrevet 6:14, 17-18.

Isak ärades högt av Gud, då han gjordes till arvinge av de löften, genom vilka världen skulle bli välsignad. Ändå underkastade han sig vid fyrtio års ålder sin fars vilja, då denne beslöt, att hans erfarne och gudfruktige tjänare skulle välja en hustru åt Isak. Och följden av detta äktenskap, såsom det framställs i Skriften, är en rörande och skön teckning av huslig lycka: "Isak förde Rebecka till tältet, han tog henne till hustru, och han älskade henne. Så fann Isak tröst i sorgen efter sin mor."

Vilken skillnad mellan Isaks handlingssätt och det, som vår tids ungdom följer, även ibland kristna bekännare! De unga tycker alltför ofta, att deras kärleksförbindelser är en angelägenhet, som enbart de själva skall bestämma om – en angelägenhet, som varken Gud eller deras föräldrar på något sätt skulle övervaka. Långt innan de har blivit mogna eller giftasvuxna, anser de sig kunna göra sitt eget val utan sina föräldrars bistånd. Efter några år av äktenskapligt liv inser de vanligtvis sitt misstag, men det är då ofta för sent att avvända dess skadliga följder. Ty samma brist på vishet och självbehärskning, som ingav det förhastade valet, tillåts att förvärra det onda, till dess äktenskapet blir ett tryckande ok. Många har sålunda förstört sin sällhet här på Jorden och sitt hopp om det tillkommande livet.

Bland alla angelägenheter, vilka noga borde betänkas och angående vilka äldre och mer erfarna personers råd borde sökas, är äktenskapet en av de viktigaste. Vid inget tillfälle är Bibeln mer behövlig som rådgivare, eller behöver man mer söka gudomlig ledning i bön, än innan man tar ett steg, som binder samman personer för hela livet.

Föräldrar bör inte förlora ur sikte sitt ansvar för sina barns framtida lycka. Isaks hänsynstagande till sin fars beslut var frukten av den uppfostran, som hade lärt honom att älska att vara lydig. Medan Abraham fordrade, att hans barn skulle visa aktning för föräldrarnas myndighet, bevisade hans dagliga levnad, att denna myndighet inte var ett själviskt eller godtyckligt tvång, utan att den var grundad på kärlek och avsåg barnens välgång och sällhet.

Fäder och mödrar bör känna, att de är förpliktade till, att leda sina barn gällande tillgivenhet och ömma känslor, så att de skänks åt sådana personer, som kan bli lämpliga makar. De bör anse det vara en plikt, att genom sin egen undervisning och sitt exempel – med bistånd av Guds nåd – så dana barnens karaktär från deras tidigaste år, att de blir rena och ädla samt lär sig att älska det goda och sanna. Lika personer känner sig dragna till varandra och uppskattar varandra. Låt kärleken till sanning, renhet och godhet tidigt inpräglas i själen, så kommer de unga att söka umgänge med sådana, som äger dessa utmärkande egenskaper.

Låt föräldrarna söka, att, i sin egen karaktär och i familjelivet, ge prov på den himmelske Faderns kärlek och välvilja. Låt hemmet uppfyllas av solsken. Detta skall för Era barn bli värt mycket mer, än land eller penningar. Låt kärleken till hemmet bevaras levande i barnens hjärtan, så att de kan skåda tillbaka på sitt barndomshem som en plats, vilken näst himmelen var den fridfullaste och lyckligaste. Alla medlemmar i en familj har inte likadan karaktär, och man får ofta tillfälle att visa tålamod och överseende; men genom kärlek och självbehärskning kan alla bindas samman i den innerligaste vänskap.

Den sanna kärleken är en hög och ädel grundsats, till sin beskaffenhet helt och hållet olik den kärlek, som väcks genom en ögonblicklig ingivelse och vilken hastigt dör, då den strängt prövas. Det är genom plikttrohet i sina föräldrars hem, som de unga förbereds på att sköta sina egna hem. Låt dem här utöva självförsakelse samt visa vänlighet, artighet och kristlig sympati. Härigenom kommer kärleken att hållas varm i hjärtat, och den som går ut från ett sådant hem, för att förestå sin egen familj, kommer att veta, hur han kan göra henne lycklig, som han valt till sitt livs ledsagarinna. I stället för att giftermålet blir slutet på kärleken, blir det dess verkliga början.

Kapitel 16. Jakob och Esau

Jakob och Esau, Isaks tvillingsöner, uppvisar en överraskande motsats till varandra både vad gäller karaktär och levnadssätt. Guds ängel förutsade denna olikhet, innan de blev födda. Som svar på Rebeckas ängsliga bön förkunnade han, att två söner skulle skänkas henne samt framställde deras framtida historia för henne, nämligen att vardera skulle bli överhuvudet för en mäktig nation, men att den ene skulle bli större, än den andre och att den yngre skulle äga företrädet. Kapitlet bygger på Första Moseboken 25:19-34; 27.

Esau utvecklade kärlek till egna njutningar, då han växte upp, och visade bara intresse för det förhandenvarande. Han tålde aldrig tvång, utan fann nöje i det fria jaktlivet och valde tidigt att bli jägare. Han var likväl faderns gunstling. Den lugne, fridsamme fåraherden beundrade sin äldste sons käckhet och kraft, då denne oförskräckt strövade över berg och öknar samt kom hem med villebråd åt sin far och omtalade upplivande berättelser om sitt äventyrliga liv. Den eftertänksamme, flitige och varsamme Jakob, som alltid tänkte mera på framtiden än på nuet, var nöjd med att stanna hemma, där han sysselsatte sig med att sköta hjordarna och bruka jorden. Modern värderade högt hans ihärdighet, sparsamhet och omtänksamhet. Han visade en stark och innerlig tillgivenhet för henne, och hans milda, oupphörliga uppmärksamhet bidrog mer till hennes lycka, än vad Esaus uppsluppna, då och då förekommande, godhet gjorde. Rebecka höll sin son Jakob kärast.

Löftena, som blivit givna Abraham och bekräftade för hans son, betraktades av Isak och Rebecka som det stora målet för deras önskningar och förhoppningar. Esau och Jakob var förtrogna med dessa löften. Man lärde dem att anse förstfödslorätten som en högst viktig sak, eftersom den innefattade inte bara innehavet av världslig förmögenhet, utan även andliga företräden. Den, som erhöll förstfödslorätten, skulle bli sin familjs präst, och världens Frälsare skulle härstamma från honom. Å andra sidan vilade stora förpliktelser på innehavaren av förstfödslorätten. Den, som skulle ärva dessa välsignelser, måste ägna sitt liv åt Herrens tjänst. Han måste, liksom Abraham, vara lydig de gudomliga fordringarna. Han måste rätta sig efter Guds vilja med hänsyn till sitt giftermål, till sina familjeförbindelser och till sitt offentliga liv.

Isak tillkännagav dessa förmåner och villkor för sina söner samt omtalade tydligt, att Esau, som den äldste, var berättigad till förstfödslorätten. Men Esau älskade inte andaktsövningar och kände ingen böjelse för ett religiöst liv. De fordringar, som åtföljde den andliga förstfödslorätten, var ett oangenämt, ja, förhatligt tvång för honom. Esau betraktade Guds lag, vars hållande var villkoret i det gudomliga förbundet med Abraham, som ett trädomsok. Böjd för självviska njutningar, fanns det inget, som han längtade så mycket efter som frihet till att göra, vad honom behagade. Makt och rikedomar, gästabud

och lustbarheter utgjorde hans lycka. Han fröjdades över den oinskränkta friheten i sitt vilda, kringströvande liv. Rebecka erinrade sig ängelns ord, och hon läste med klarare insikt, än maken, de båda sönernas karaktär. Hon var övertygad om, att det gudomliga löftets arv var ämnat åt Jakob. Hon upprepade ängelns ord för Isak; men faderns hela tillgivenhet fästes vid den äldre sonen, och han var orubblig i sitt beslut.

Jakob hade av sin mor inhämtat det gudomliga meddelandet, att förstfödslorätten skulle tillfalla honom, och han kände en obeskrivlig önskan efter, att komma i besittning av förmånerna, som den skulle skänka honom. Det var inte innehavet av sin fars förmögenhet, som han åtrådde, utan det var den andliga förstfödslorätten, som var föremålet för hans längtan. Att umgås med Gud, såsom den rättfärdige Abraham gjorde, att bära fram försoningsoffret för sin familj, att bli en av förfäderna till det utvalda folket och den utlovade Messias samt att ärva de eviga ägodelarna, vilka var inbegripna i förbundets välsignelser – dessa var de förmåner och utmärkelser, som väckte hans ivrigaste önskningar. Hans tankar var alltid riktade mot framtiden, och han sökte att fatta dess osedda välsignelser.

Han hörde med stilla längtan på allt, som hans far omtalade rörande den andliga förstfödslorätten, samt bevarade noggrant det, som han inhämtat från sin mor. Detta ämne sysselsatte hans tankar både dag och natt, till dess det blev det enda målet för hans livs strävan. Men på samma gång som Jakob satte större värde på de eviga välsignelserna, än på de timliga, ägde han inte en på erfarenhet grundad kännedom om den Gud, som han vördade. Hans hjärta hade inte blivit förnyat genom den gudomliga nåden. Han trodde, att löftet angående honom själv inte kunde uppfyllas, så länge den förstföddes rättigheter tillhörde Esau. Ständigt ansträngde sig han för, att tänka ut något sätt, varigenom han kunde försäkra sig om välsignelsen, som hans bror värdesatte så litet, men som var så dyrbar för honom själv.

När Esau, matt och trött, en dag kom hem från jakten samt bad om, att få smaka den rätt, som Jakob höll på att laga till, tog den senare – som ständigt hade sitt mål i sikte – det fördelaktiga tillfället i akt och erbjöd sig att stilla sin brors hunger, om denne ville avstå från sin förstfödslorätt. "'Jag håller på att dö", ropade den oförvägne, självefterlgivne jägaren, "vad har jag för glädje av förstfödslorätten?'" Han avstod ifrån sin förstfödslorätt för en tallrik linssoppa samt bekräftade handlingen med en ed. Om en kort stund kunde han ha fått mat i sin fars tält, men för att tillfredsställa ögonblickets begär, bytte han vårdslöst bort det härliga arvet, som Gud Själv hade lovat åt hans fäder. Hela hans intresse gällde blott nuet. Han var villig, att offra det himmelska för det jordiska, att byta ut en framtida rikedom mot en flyktig njutning.

Så litet brydde sig Esau om sin förstfödslorätt. Sedan han sålt den, förnam han en känsla av lättnad. Hans väg var nu ej längre spärrad, utan han kunde göra, vad han ville.

Hur många säljer inte fortfarande för denna flyktiga njutning, som oriktigt benämns frihet, sin förstfödslorätt till ett rent och ovanskligt arv, som är förvarat i himmelen!

Esau, som alltid påverkades av yttre och jordiska lockelser, tog sig två hustrur ibland hetéernas döttrar. Dessa dyrkade avgudar, och deras avguderi blev orsak till stor sorg för Isak och Rebecka. Esau hade förbrutit sig mot det villkor i förbundet, som förbjöd giftermål mellan det utvalda folket och hedningarna; men Isak var ännu orubblig i sitt beslut, att ge honom förstfödslorätten. Rebeckas resonerande, Jakobs starka begär efter välsignelsen samt Esaus likgiltighet för dess plikter kunde ej förmå fadern att ändra sin föresats.

Många år förflöt, och Isak blev gammal och blind samt väntade, att han snart skulle dö. Nu ville han ej längre skjuta upp uttalandet av välsignelsen över sin äldste son. Men då han var medveten om Rebeckas och Jakobs motstånd, beslöt han att utföra den högtidliga ceremonin i hemlighet. I överensstämmelse med det rådande bruket, att anställa en festmåltid vid sådana tillfällen, bjöd patriarken Esau: "gå ut och skjut ett villebråd åt mig. Laga till en av mina älsklingsrätter . . . Sedan skall jag ge dig min välsignelse innan jag dör.'"

Rebecka genomskådade hans avsikt. Hon var säker på, att det stred mot Guds uppenbarade vilja. Isak stod i fara, att ådra sig gudomligt misshag samt att utesluta sin yngre son från den ställning, till vilken Gud hade kallat honom. Hon hade fåfängt sökt att övertala Isak, genom att resonera med honom, och hon beslöt nu att bruka list.

Så snart Esau hade gått bort, för att uträtta sitt ärende, började Rebecka att genomföra sitt beslut. Hon talade om för Jakob, vad som hade ägt rum, samt tillrådde ögonblicklig handling, om man skulle hindra, att välsignelsen oåterkalleligen bleve tilldelad Esau. Och hon försäkrade sin son, att om han ville följa hennes anvisningar, skulle han erhålla den, såsom Gud hade lovat. Jakob samtyckte ej villigt till den plan, som hon föreslog. Tanken på, att han skulle bedra sin far, orsakade honom stor ängslan. Han trodde, att en sådan synd skulle medföra förbannelse, i stället för välsignelse. Men hans samvetsbetänkligheter blev övervunna, och han skyndade sig att utföra sin mors förslag. Det var ej hans avsikt, att uttala en uppenbar osanning, men sedan han en gång gått in till sin far, tycktes han ha gått för långt, för att kunna dra sig undan, och han skaffade sig den efterlängtade välsignelsen genom bedrägeri.

Jakob och Rebecka förverkligade sin avsikt; men de ådrog sig endast sorg och bekymmer genom sitt bedrägeri. Gud hade förklarat, att Jakob skulle erhålla förstfödslorätten, och Hans ord skulle ha blivit uppfyllt på av Honom Själv utsatt tid, om de i tro hade väntat, till dess Han utfört saken för dem. Men de, liksom många andra, vilka utger sig för att vara Guds barn, var ej villiga att lämna saken i Hans händer. Rebecka ångrade häftigt det syndiga råd, som hon hade gett sin son; ty det orsakade

skilsmässa mellan dem, och hon fick aldrig återse honom. Från den stund Jakob erhöll förstfödslorätten, plågades han av sitt eget samvetes anklagelser. Han hade syndat mot sin far, sin bror, sin egen själ och mot Gud. På en kort stund hade han gjort det, som han hela sitt liv fick ångra. Denna tilldragelse framstod tydligt för hans tankar under senare år, då hans egna söners ogudaktiga uppförande fyllde hans själ med bedrövelse.

Så snart Jakob hade lämnat sin fars tält, trädde Esau in. Fastän denne hade sålt sin förstfödslorätt och bekräftat denna handling med en högtidlig ed, hade han nu beslutat sig för, att försäkra sig om dess välsignelser, utan att fästa avseende vid sin brors krav. Med den andliga förstfödslorätten var förenad den timliga, som skulle göra Esau till familjens överhuvud och skänka honom en dubbel andel av sin fars förmögenhet. Dessa var välsignelser, som han kunde uppskatta. "Vill du resa dig upp, far", sade han, "och äta av viltet som din son har med sig, så att du sedan kan ge mig din välsignelse?'"

Den gamle, blinde fadern darrade av förvåning och ängslan, då han insåg bedrägeriet, för vilket han hade blivit utsatt. Hans länge och ömt hysta förhoppningar hade gjorts om intet, och han plågades svårt vid tanken på den missräkning, som hans äldste son måste erfara. Men han fattades plötsligt av övertygelsen, att det var Guds försyn, som hade omintetgjort hans avsikter och åstadkommit just det, som han hade ämnat att förhindra. Han erinrade sig ängelns ord till Rebecka, och han insåg, att Jakob, oaktat den synd han just hade begått, var den lämpligaste att utföra Guds beslut. Medan han uttalade välsignelseorden, hade han känt sig inspirerad av Guds Ande, och nu, då han visste alla omständigheterna, bekräftade han välsignelsen, som han ovetande hade uttalat över Jakob: "jag välsignade honom. Välsignad skall han också vara.'" (Svenska Folk-Bibeln 98.)

Esau ringaktade välsignelsen, då han tycktes kunna erhålla den; men nu, sedan den var helt och hållet förlorad för honom, önskade han att erhålla den. Hans obetänksamma, lättretliga natur upprördes till sin hela styrka, och hans sorg och raseri var förskräckliga. Han ropade med stor häftighet: "Välsigna mig också, far!'" "'Hade du bara denna enda välsignelse att ge bort?" Men det givna löftet skulle inte återkallas. Förstfödslorätten, som han så obetänksamt hade bytt bort, kunde han icke återvinna. Esau sålde sin arvedel "för en enda måltid", för ett flyktigt tillfredsställande av aptiten, som han aldrig hade tyglat. Men då han insåg sin dårskap, var det för sent, att återvinna välsignelsen. Han "såg nämligen inte någon möjlighet att ändra sig, fastän Esau under tårar sökte få välsignelsen." – Hebréerbrevet 12:16-17. Esau berövades inte förmånen, att söka Guds gillande genom bättring; men han kunde ej finna någon utväg, för att återvinna förstfödslorätten. Hans sorg kom sig ej av en övertygelse om synd; och han önskade inte att bli försonad med Gud. Han sörjde över följderna av sin synd, men inte över själva synden.

På grund av sin likgiltighet för de gudomliga välsignelserna och fordringarna, kallas Esau i Skriften för en "gudlös" person. Vers 16. Han representerar dem, som ringaktar återlösningen, vilken Kristus utverkat för dem, och som är redo, att offra sin arvsrätt till himmelen för Jordens förgängliga skatter. Många lever blott för det närvarande, utan att ha någon tanke på, eller visa omsorg för, framtiden. De ropar, liksom Esau: "låt oss äta och dricka, ty i morgon skall vi dö." – Första Korintierbrevet 15:32. De behärskas av sina böjelser, och de vill avstå från de mest värdefulla belöningar, hellre än att utöva självförsakelse. Om man måste ge upp antingen tillfredsställandet av en förvänd aptit eller de himmelska välsignelserna – som endast lovade åt de självförnekande och gudfruktiga – låter man aptitens krav råda samt föraktar i verkligheten Gud och himmelen. Hur många även ibland kristna bekännare hänger sig inte åt njutningar, som är skadliga för hälsan och som bedövar själens känslighet! Då man framställer för dem plikten, att rena sig från all köttets och andens besmittelse, samt fullborda sin helgelse i gudsfruktan, blir de förnärmade. De finner, att de inte kan överlämna sig åt dessa skadliga njutningar och jämväl försäkra sig om himmelen, och de beslutar, att de ej längre vill vandra på vägen till det eviga livet, eftersom den är så smal.

Många säljer sin förstfödslorätt för sinnliga njutningar. Hälsan offras, själsförmögenheterna försvagas och himmelen förverkas – allt för ett blott och bart flyktigt nöje; en njutning, som på samma gång är både försvagande och förnedrande till sin karaktär. Esau vaknade upp och insåg dårskapen hos sitt obetänksamma byte, men då var det för sent för honom, att gottgöra sin förlust. Likadant skall det på Guds dag bli för dem, som för självviska njutningar har bytt bort sin arvsrätt till himmelen.

Kapitel 17. Jakobs landsflykt

Eftersom Jakob, på grund av Esaus vrede, hotades med döden, lämnade han sin fars hus som flykting. Dock förde han med sig faderns välsignelse, ty Isak hade förnyat förbundslöftet för honom och hade bett honom, som dess arvinge, att söka sig en hustru hos sin mors anhöriga i Mesopotamien. Jakob anträdde likväl sin resa med ett väldigt bekymrat hjärta. Med bara sin stav i handen, måste han vandra hundratals kilometer genom ett land, som var bebott av vilda, kringströvande stammar. Eftersom han plågades av samvetsnöd och rädsla, sökte han att undvika människorna, så att hans förbittrade bror inte skulle kunna spåra upp honom. Han fruktade, att han för alltid hade förlorat den välsignelse, som Gud hade tänkt ge honom; och Satan var till hands, för att anfäkta honom med sina frestelser. Kapitlet bygger på Första Moseboken 28-31.

På kvällen den andra dagen var han långt borta från sin fars tält. Han kände sig som en landsflykting; och han visste, att allt detta bekymmer hade kommit över honom på grund av hans eget orätta handlande. Förtvivlans mörker omgav hans själ, och han vågade knappt att bedja. Men i sin enslighet kände han behovet av Guds beskydd, som aldrig förut. Han bekände sin synd under gråt och djup ödmjukelse samt bad ivrigt om, att få något bevis på, att han inte var helt och hållet övergiven. Hans sorgsna hjärta fick likväl ingen lindring. Han hade förlorat allt förtroende för sig själv, och han fruktade, att hans fäders Gud hade förskjutit honom.

Men Gud hade inte övergivit Jakob. Nådens dörr stod ännu öppen för Hans felande, tvivlande tjänare. Herren uppenbarade medlidsamt just det, som Jakob behövde, nämligen en Frälsare. Han hade syndat; och hans hjärta fylldes med tacksamhet, då han såg ett medel uppenbarat, genom vilket han kunde återställas i Guds nåd.

Trött av sin resa, lade vandraren sig ned på marken, med en sten som huvudkudde. I sin sömn såg han en klar och lysande stege, vilkens fot vilade på Jorden, medan spetsen räckte upp till himmelen. Änglar steg upp och ned på denna stege. Härlighetens Herre stod överst på den, och Hans röst hördes från himmelen: "'Jag är Herren, din fader Abrahams Gud och Isaks Gud." Jorden, varpå han låg som flykting, utlovades till honom och till hans efterkommande, med denna försäkran: "genom dig och din avkomma skall alla folkslag på jorden bli välsignade." (Svenska Folk-Bibeln 98.) Detta löfte hade blivit givet åt Abraham och åt Isak, och nu upprepades det för Jakob. Sedan uttalades tröstefulla och uppmuntrande ord med särskilt avseende på hans ensamhet och betryck: "Och jag skall vara med dig och skydda dig vart du än går; jag skall föra dig tillbaka till detta land. Jag kommer inte att överge dig, jag skall fullgöra det som jag har lovat dig.'"

Herren kände till de onda inflytanden, som skulle omge Jakob, och de faror, för vilka han skulle bli utsatt. Av nåd gav Han den ångerfulle flyktingen kännedom om framtiden,

så att han kunde förstå den gudomliga avsikten beträffande honom själv och bli förberedd på, att stå emot de frestelser, som säkert skulle infinna sig, då han var ensam ibland avgudadyrkare och ränkfulla personer. Den fullkomliga andliga och moraliska nivå, som krävdes av honom, skulle alltid ligga framför honom, och medvetandet om, att Guds avsikt genom honom fördes närmare sin fullbordan, skulle ständigt få honom att vara trogen.

Återlösningsplanen framställdes för Jakob i denna syn, dock inte fullständigt, utan endast i sådana delar, som då var väsentliga för honom. Den hemlighetsfulla stegen, som uppenbarades för honom i drömmen, var densamma, som Kristus hänvisade till i Sitt samtal med Natanael. Han sade: "ni skall få se himlen öppen och Guds änglar stiga upp och stiga ner över Människosonen.'" – Johannesevangeliet 1:51. Innan människan gjorde uppror mot Guds styre, hade Gud och människan samtalat med varandra ansikte mot ansikte. Men Adams och Evas synd skilde Jorden från himmelen, så att människan inte kunde umgås med sin Skapare. Världen blev likväl inte överlämnad åt en dyster hopplöshet. Stegen föreställer Jesus, det bestämda medel, varigenom människan åter kan umgås med Herren. Hade Han inte med Sina egna förtjänster byggt en bro över avgrunden, som synden hade åstadkommit, kunde inte de tjänande änglarna ha samtalat med den fallna människan. Kristus förbinder människan i hennes svaghet och hjälplöshet med Allmaktens källa.

Allt detta visades för Jakob i hans dröm. Fastän han genast fattade en del av uppenbarelsen, utgjorde dess stora och hemlighetsfulla sanningar ämnet för hans forskning under hela livet, och de blev ständigt tydligare för hans förstånd.

Jakob vaknade upp ur sömnen under nattens djupa tystnad. De lysande gestalter, som han hade sett i synen, var försvunna. Endast de dunkla konturerna av de ensliga kullarna och över dem den stjärnklara himlen mötte hans blick. Men han kände en högtidlig förnimmelse av, att Gud var hos honom. Ett osett väsen skingrade hans ensamhet. "'Sannerligen'", sade han, "'Herren är på denna plats, och jag visste det inte!. . . det måste vara Guds boning, här är himlens port.'"

Tidigt nästa morgon tog Jakob stenen som han haft vid huvudgärden och reste den som en stod och göt olja över den. Jakob reste, i överensstämmelse med bruket för ihågkommandet av viktiga händelser, ett minnesmärke över Guds barmhärtighet. Närhelst han reste den vägen, kunde han sedan dröja vid detta heliga ställe, för att tillbedja Herren. Och han kallade platsen för Betel, det vill säga Guds hus. Han upprepade med stor tacksamhet löftet om, att Gud skulle vara med honom, och sedan lovade han högtidligt: 'Om Gud är med mig och skyddar mig på denna min färd och ger mig mat att äta och kläder att klä mig med, så att jag kommer välbehållen hem igen, då

skall Herren vara min Gud, och stenen som jag har rest som en stod skall bli en Guds boning. Och av allt du låter mig få skall jag ge dig tionde.'

Jakob sökte inte, att bestämma några villkor för Gud. Herren hade redan lovat, att skänka honom framgång, och Jakobs löfte kom från ett hjärta fullt av tacksamhet för Guds försäkran om kärlek och nåd. Jakob visste, att Gud ställde krav på honom, vilka han måste erkänna, och att de särskilda tecken på Guds nåd, som han erhållit, fordrade något i stället. Likaså kräver varje välsignelse, som skänks oss, att vi visar tacksamhet mot alla goda gåvors Skänkare. Den kristne borde ofta granska sitt förflutna samt erinra sig med tacksamhet den dyrbara nåd, som Gud bevisat honom, genom att Han uppehållit honom under prövningar, berett utvägar för honom, då allting sett mörkt och hotande ut, samt vederkvickt honom, då han varit färdig att försmäkta. Han borde betrakta allt detta som bevis på himmelska änglars vaksamma omsorg. På grund av dessa otaliga välsignelser borde han ofta fråga med ett ödmjukt och tacksamt hjärta: "Hur skall jag återgälda Herren alla hans välgärningar mot mig?" – Psaltaren 116:12.

Vår tid, våra själsförmågor, vår egendom borde helgas åt Honom, som betrott oss med dessa välsignelser. Närhelst vi räddas ur någon fara, eller får ta emot nya och oväntade kärleksbevis, borde vi erkänna Guds godhet. Detta bör inte bara ske, genom att uttrycka vår tacksamhet i ord, utan även genom gåvor och offer till Hans sak, såsom Jakob gjorde. Vi tar ständigt emot välsignelser av Gud; därför bör vi också ständigt ge till Honom.

Av allt du låter mig få, sade Jakob, skall jag ge dig tionde.' Skall vi, som åtnjuter evangelii klara ljus och stora förmåner, vara nöjda med att ge Gud mindre, än de gjorde, som levde i den gamla, mindre gynnade förbundstiden? Nej; då de välsignelser vi åtnjuter är större, är inte då våra förpliktelser också större? Men hur litet vi uppskattar dessa välsignelser! Hur fåfängt det är, att enligt matematiska regler söka väga en så omätlig kärlek och en gåva av ett sådant ofattligt värde med tid, pengar och kärlek. Tionde för Kristus! O, vilken obetydlig andel, vilket skymfligt gengäldande av det, som kostat så mycket! Genom Sin död på Golgatas kors visar Kristus, att Han begär en fullkomlig hängivenhet. Vi bör uppoffra oss själva och allt vi har åt Gud.

Med en stärkt och varaktig tro på de gudomliga löftena och med försäkran om himmelska änglars närvaro och vård, fortsatte Jakob sin resa "till Österlandet." – Första Moseboken 29:1 (Svenska Folk-Bibeln 98). Men hur annorlunda hans ankomst dit var mot Abrahams budbärares nästan ett hundra år förut! Tjänaren hade kommit med flera följeslagare, som red på kameler, samt förde med sig rikliga gåvor av guld och silver; medan sonen var en enslig, trött resande, som inte hade några ägodelar, förutom sin stav. Jakob stannade, liksom Abrahams tjänare, vid en brunn, och där mötte han Rakel, Labans yngsta dotter. Nu var det Jakob, som visade sig tjänstvillig, genom att vältra bort stenen från brunnen samt genom att vattna hjordarna. Sedan han hade kungjort sin släktskap,

blev han vänligt mottagen i Labans hem. Han kom medellös och utan följe, men efter några veckor hade han bevisat sin flit och skicklighet, och man uppmanade honom att stanna. De kom överens om, att han skulle tjäna Laban i sju år för Rakels hand.

I forna tider krävdes det av brudgummen, att han, innan det äktenskapliga löftet stadfästes, till sin hustrus far skulle betala en summa pengar eller motsvarande i annan egendom, allt enligt sin

ekonomiska förmåga. Detta betraktades som säkerhet för äktenskapsförhållandet. Fäderna ansåg sig inte tryggt kunna anförtro sina döttrars lycka till män, som inte hade vidtagit några åtgärder för en familjs försörjning. Om de saknade tillräcklig omtanke och kraft, för att kunna sköta affärer samt förvärva sig boskap eller land, fruktade man, att de ej skulle vinna framgång i livet. Men man hade vidtagit sådana anstalter, att de som inte kunde betala något för en hustru, fick tillfälle att visa sin duglighet. Man tilläts att arbeta för fadern till den kvinna man älskade, och tidslängden bestämdes enligt värdet på den erfordrade gåvan. Då friaren var trogen i sin tjänst och i andra avseenden visade sig värdig, fick han dottern till hustru, och vanligtvis blev hemgiften, som fadern mottagit, överlämnad till henne vid giftermålet. Men då Rakel och Lea blev gifta, behöll Laban egennyttigt hemgiften, som han skulle ha givit dem. De hänvisade till detta, då de just före sin avresa från Mesopotamien sade: "Han har ju sålt oss och själv gjort slut på det han fick för oss."

Detta gamla bruk förde mycket gott med sig, fastän det stundom kränktes, som händelsen med Laban visar. Då man av den, som anhöll om giftermål fordrade, att han skulle tjäna en viss tid, för att få sin brud, hindrade man förhastade giftermål, och man fick tillfälle att pröva varaktigheten hos hans kärlek såväl som hans förmåga, att försörja en familj. I vår tid uppstår mycket elände, genom att man följer motsatt förfaringssätt. Det händer ofta, att personer endast har ringa tillfälle att bli medvetna om varandras vanor och sinnelag före giftermålet, och så vitt det alldagliga livet angår, är de i verkligheten främmande för varandra, då de vid altaret förenar sina intressen. Många inser för sent, att de ej är lämpliga för varandra, och ett livslångt elände blir följden av deras förening. Hustrun och barnen får ofta lida på grund av makens och faderns sysslolöshet och oduglighet eller dåliga vanor. Om man före giftermålet hade prövat mannens karaktär i överensstämmelse med det gamla bruket, skulle många bekymmer och sorger ha förhindrats.

Jakob tjänade troget i sju år för Rakel, och dessa år "var som några få dagar, eftersom han älskade henne." Men den självviske och snåle Laban, som önskade att behålla i sin tjänst en så duglig tjänare, handlade väldigt bedrägligt, då han gav honom Lea i stället för Rakel. Det förhållandet, att Lea själv hade del i bedrägeriet, ingav Jakob motvilja för henne. Då han med förtrytelse tillrättavisade Laban, erbjöd denne honom Rakel, om han

ville tjäna i sju år till. Men fadern vidhöll, att Jakob ej skulle skilja sig från Lea, eftersom detta skulle komma att vanära familjen. Jakob kom sålunda i en högst plågsam och prövande ställning, men han beslöt omsider att behålla Lea och att gifta sig även med Rakel. Han älskade ständigt Rakel mest, men hans förkärlek för henne väckte missunnsamhet och svartsjuka, och de två systrarnas tävlan gjorde hans liv bittert.

Jakob stannade tjugo år i Mesopotamien och arbetade för Laban, vilken ringaktade släktskapsbandet och sökte, att själv vinna all möjlig fördel av deras förbindelse. Han fordrade fjorton års arbete för sina två döttrar, och under den övriga delen av tiden blev Jakobs lön förändrad tio gånger; likväl var Jakob flitig och trogen i sin tjänst. De ord, som han talade till Laban under deras sista möte, skildrar livligt den outtröttliga omvårdnad han ägnat sin krävande herres ägodelar: "Under de tjugo år jag varit hos dig har dina tackor och getter aldrig fött i otid, och av baggarna i din hjord har jag inte ätit. Jag kom aldrig till dig med rivna djur, jag fick själv betala för dem. Du krävde ersättning av mig när något hade stulits, vare sig det skett på dagen eller på natten. Om dagen plågades jag av hetta, om natten av köld, och jag fick aldrig en blund i ögonen."

Herden måste vaka över sina hjordar både dag och natt. Tjuvar låg i försåt för dem, likaså vilda djur, vilka var talrika och djärva samt ofta åstadkom stor ödeläggelse ibland hjordar, som inte troget vaktades. Jakob hade många biträden, som hjälpte honom att sköta Labans stora hjordar; men han hölls ansvarig för dem alla. Det var nödvändigt, att han ständigt skulle vara hos hjordarna vid vissa tider på året; under den torra årstiden skulle han skydda dem mot törstdöden och under de kallaste månaderna mot att lida skada av den starka kölden om natten. Jakob var överherden, och hans tjänare underherdar. Om något av fåren saknades, måste överherden ersätta förlusten; och han höll sträng räkenskap med tjänarna, till vilka han anförtrott vården om hjorden, om den inte befann sig i ett blomstrande tillstånd.

För att belysa några av de dyrbaraste sanningarna i evangeliet, har de inspirerade skribenterna gjort bruk av fåraherdens flitiga och aktsamma liv samt hans stora ömhet för de hjälplösa varelser, vilka blivit anförtrodda i hans vård. Kristus liknas vid en herde, på grund av det förhållande Han står i till Sitt folk. Han såg, att Hans får efter syndafallet var dömda till att förgås på överträdelsens mörka vägar; och för att rädda dessa förvillade, lämnade Han den ära och härlighet Han hade i Sin Faders hus. Han säger: "Jag skall leta efter de vilsegångna och hämta hem de bortsprungna, jag skall förbinda de skadade, hjälpa de sjuka". "Jag skall rädda mina får, så att de aldrig mer blir till byte", "och inga vilddjur i landet skall äta dem mer." – Hesekiel 34:16, 22, 28. Man hör Hans röst, som kallar dem till Kristi fårahus, som skall vara "ett tak som ger skugga under dagens hetta, tillflykt och skydd mot regn och skyfall." – Jesaja 4:6. Hans omsorg om hjorden är outtröttlig. Han styrker de svaga, lindrar de lidandes smärtor, samlar lammen i Sin famn och bär dem i Sitt sköte. Hans får älskar Honom. "Men en främling följer de inte, utan

springer ifrån honom, därför att de inte känner igen främmande röster." – Johannesevangeliet 10:5.

Kristus säger: "Den gode herden ger sitt liv för fåren. Den som är lejd och inte är herde och inte äger fåren, överger fåren och flyr när han ser vargen komma, och vargen river dem och skingrar hjorden. Han är ju lejd och bryr sig inte om fåren. Jag är den gode herden, och jag känner mina får, och de känner mig." – Verserna 11-14.

Överherden Kristus har anförtrott vården av Sin hjord till Sina församlingstjänare i deras egenskap av underherdar. Han ber dem om, att ha ett sådant intresse för dem, som Han har visat, och känna det heliga ansvaret för den syssla, som Han har anförtrott dem. Han har högtidligt befallt dem att vara trogna, att vårda hjorden, att styrka de svaga; att uppmuntra de vankelmodiga samt att beskydda dem mot glupande vargar.

Kristus gav Sitt eget liv, för att frälsa Sina får, och Han hänvisar Sina herdar till den sortens kärlek som ett exempel för dem. Men "den som är lejd . . . och inte äger fåren", har inget verkligt intresse för hjorden. Han arbetar endast för vinnings skull och tänker bara på sig själv. I stället för att främja deras intresse, som står under hans vård, säkrar han sina egna fördelar; och då fara uppkommer, flyr han och lämnar hjorden.

Aposteln Petrus förmanar underherdarna så här: "Var herdar för den hjord som Gud har anförtrott er och vaka över den, inte av tvång utan självmant, så som Gud vill, inte av vinningslystnad utan av hängivenhet. Uppträd inte som herrar över dem som kommit på er lott, utan var föredömen för hjorden." – Första Petrusbrevet 5:2-3. Paulus säger: "Så ge nu akt på er själva och på hela den hjord, där den Helige Ande har satt er till föreståndare, till att vara herdar för Guds församling, som han har vunnit med sitt eget blod. Ty jag vet att sedan jag har skilts från er, skall farliga vargar komma in bland er, och de skall inte skona hjorden." – Apostlagärningarna 20:28-29 (Reformations-Bibeln).

Alla, som betraktar vården och bördorna, vilka faller på den trogne herdens del, som en oangenäm syssla, tillrättavisas av aposteln i dessa ord: " inte av tvång utan självmant, så som Gud vill, inte av vinningslystnad utan av hängivenhet." – Första Petrusbrevet 5:2. Överherden skulle gärna entlediga sådana otrogna tjänare från deras befattning. Kristi församling har blivit förvärvad med Hans blod, och varje herde borde inse, att en oändlig uppoffring har blivit gjord för fåren, vilka är i hans vård. Han borde anse, att var och en av dem äger ett oskattbart värde, och han skulle vara outtröttlig i sina bemödanden om, att bevara dem i ett sunt, blomstrande tillstånd. Den herde, som är ledd av Kristi Ande, kommer att följa Hans självförnekande föredöme samt ständigt verka för deras välfärd, vilka han har vård om; och hjorden skall då trivas.

Alla kommer att avkrävas en noggrann räkenskap över förvaltningen av sina ämbeten. Herren skall fråga varje herde: "var är nu fåren du fick om hand, den hjord som var din

stolthet?" – Jeremia 13:20. Den, som befinns vara trogen, skall erhålla en stor belöning. "Då skall ni", säger aposteln, "när den högste herden träder fram, krönas med ärekransen som aldrig vissnar." – Första Petrusbrevet 5:4.

När Jakob, efter att han tröttnat på tjänsten hos Laban, föreslog att han skulle få återvända till Kanaan, sade han till sin svärfar: "'Låt mig få vända hem till mitt eget land. Ge mig mina hustrur och barn, som jag har förvärvat genom att arbeta åt dig och låt mig gå. Du vet ju själv hur jag har arbetat åt dig." Men Laban bad honom om, att stanna kvar. Han sade: "Erfarenheten har lärt mig, att Herren har välsignat mig för din skull" (King James Version). Han såg, att hans ägodelar ökade under svärsonens förvaltning.

Jakob sade: "Det lilla du hade innan jag kom har växt till och förökats". Men efter en tid blev Laban avundsjuk på grund av Jakobs större framgång, ty hans "rikedomar växte, han hade får och getter i mängd, slavinnor och slavar1, kameler och åsnor." Labans söner delade sin fars avundsjuka, och Jakob fick höra deras ondskefulla tal, hur de sade: Han "har tagit allt vad vår far ägde, hela hans rikedom kommer från det som tillhör vår far.' Och Jakob såg på Laban, att han inte var lika vänligt inställd till honom som förut."

* King James Version använder uttrycket "tjänarinnor och tjänare". Övers. anm.

Jakob skulle ha lämnat sin listige släkting långt tidigare, om han ej fruktat för att möta Esau. Nu insåg han, att han hade orsak att frukta för Labans söner, vilka betraktade hans förmögenhet som sin egen och därför kunde tänkas försöka att ta den med våld. Han var ytterst villrådig och bekymrad samt visste inte, vart han skulle vända sig. Men då han erinrade sig det nådiga löftet han fått vid Betel, lade han fram sin sak inför Gud samt bad om Hans ledning. Bönen besvarades i en dröm: "'Vänd tillbaka till dina fäders land och till din släkt. Jag skall vara med dig.'"

Eftersom Laban var frånvarande, hade Jakob ett gynnsamt tillfälle att resa. Man samlade hastigt boskapshjordarna samt sände iväg dem, och Jakob – med sina hustrur, barn och tjänare – gick över floden Eufrat och skyndade sig mot Gilead vid Kanaans gräns. Efter tre dagar underrättades Laban om deras flykt, och han förföljde dem samt hann ikapp sällskapet efter sju dagars resa. Han var upptänd av vrede samt hade beslutat sig för, att tvinga dem till, att återvända. Det var han säker på att han kunde göra, ty hans skara var större. Flyktingarna svävade förvisso i stor fara.

Att Laban inte utförde sin fientliga avsikt, berodde på, att Gud Själv hade trätt emellan, för att skydda Sin tjänare. "Det står i min makt att göra er illa", sade Laban, "men er fars Gud sade till mig i natt: Akta dig för att säga något mot Jakob, gott eller ont." (Svenska Folk-Bibeln 98.) Det vill säga, han skulle inte tvinga honom att återvända, eller vädja enträget till honom genom smickrande lockelser.

Laban hade undanhållit sina döttrars hemgift samt hade alltid behandlat Jakob på ett bedrägligt och hårt sätt. Men med typiskt hyckleri förebrådde han honom nu för hans hemliga avresa, som hade hindrat fadern från, att ordna en avskedsfest och att ta farväl av sina döttrar och deras barn.

Som svar på detta, framställde Jakob tydligt för Laban dennes egennyttiga och inkräktande handlingssätt och åberopade honom som vittne till hans egen trofasthet och ärlighet. "Om inte min faders Gud hade varit med mig, Abrahams Gud och Isaks Fruktan", sade Jakob, "då hade du säkert skickat i väg mig tomhänt. Men Gud såg hur jag led och hur jag fick slita, och han fällde sin dom i natt.'"

Laban kunde inte förneka de framställda sakförhållandena, och han föreslog nu, att de skulle ingå ett fredsförbund. Jakob samtyckte till förslaget, och de tog stenar och gjorde ett röse som minnesmärke över överenskommelsen. Laban kallade stenröset för Mispa, det vill säga "vaktplats", i det att han sade: "'Herren skall hålla vakt mellan mig och dig när vi är utom synhåll för varandra."

Laban sade till Jakob: 'Här är detta röse och här är stenstoden som jag har rest mellan dig och mig. De är vittnen, detta röse och stoden: jag skall inte passera detta röse på väg mot dig med ont uppsåt, och du skall inte passera röset och stoden på väg mot mig med ont uppsåt. Må Abrahams Gud och Nachors Gud döma mellan oss.' Och Jakob svor eden vid honom som hans far Isak fruktade. För att stadfästa överenskommelsen, höll de en festmåltid tillsammans samt tillbringade natten under vänligt samspråk, och i gryningen reste Laban och hans sällskap hem igen. Alla tecken på någon förbindelse mellan Abrahams barn och invånarna i Mesopotamien upphörde i och med denna skilsmässa.

Kapitel 18. Jakob kämpar med Gud

Fastän Jakob hade lytt Guds befallning och lämnat Mesopotamien, kände han likväl många farhågor, då han for tillbaka den väg, på vilken han som flykting hade vandrat tjugo år förut. Den synd han hade begått, genom att bedra sin far, vilade alltid tungt på hans hjärta. Han visste, att hans långa landsflykt var den omedelbara följden av denna synd, och han grubblade över dessa saker dag och natt, så att hans samvetes anklagelser gjorde hans resa högst bedrövlig. Då kullarna i patriarkens fädernesland syntes på avstånd framför honom, blev hans hjärta djupt rört. Hela hans förflutna levnad framstod livligt för honom. Med erinringen av hans synd kom även tanken på Guds nåd mot honom samt löftena om gudomlig hjälp och ledning. Kapitlet bygger på Första Moseboken 32-33.

Då han nalkades målet för sin resa, gav tanken på Esau honom många plågsamma farhågor. Efter Jakobs flykt, hade Esau betraktat sig själv som den ende arvingen till faderns bosättningar. Då han finge höra, att Jakob kommit hem, skulle han utan tvivel misstänka, att denne kommit för att göra anspråk på arvet. Esau var nu i stånd till, att tillfoga sin bror stor skada, om han så önskade. Dessutom kunde han bli retad till, att bruka våld mot honom, och det inte bara av hämndbegär, utan för att ostört äga den förmögenhet, som han så länge betraktat som sin egen.

Men Herren gav Jakob åter ett tecken på Sin gudomliga omvårdnad. Då han for söderut från Gileads berg, tycktes två skaror av himmelska änglar innesluta honom bakifrån och framifrån, samtidigt som de rörde sig framåt med hans sällskap, som för att beskydda det. Jakob påminde sig den syn han haft vid Betel så lång tid förut, och hans betryckta hjärta blev lättare, då han kom ihåg detta bevis på att de gudomliga sändebuden, som hade ingivit honom hopp och uppmuntran under hans flykt från Kanaan, skulle bli hans beskyddare på återresan. Och han sade: "'Detta är Guds skara', och han kallade platsen Machanajim" – det vill säga "två skaror", eller "två läger".

Jakob tyckte likväl, att han måste göra något, för att trygga sin egen säkerhet. Han sände därför budbärare med en försonlig hälsning till sin bror och förklarade för dem, hur de skulle tilltala Esau. Det hade blivit förutsagt, innan de två bröderna föddes, att den äldre skulle tjäna den yngre. För att inte hågkomsten av detta skulle väcka bitterhet, sade Jakob till sina tjänare, att de sändes till "min herre Esau." När de stode inför honom, skulle de hänvisa till sin herre såsom "din tjänare Jakob". För att undanröja fruktan för, att han återvände som en utblottad vandrare, för att göra anspråk på arvedelen, sade Jakob uttryckligen i sitt budskap: "Jag har fått kor, åsnor och får, slavar och slavinnor1, och nu skickar jag bud för att underrätta dig, herre, i hopp om att vinna din välvilja.'"

1 King James Version använder uttrycket "tjänare och tjänarinnor". Övers. anm.

Men tjänarna återvände med underrättelsen, att Esau nalkades med fyra hundra män, och de medförde inget svar på det vänliga budskapet. Det verkade helt säkert, att han kom för att hämnas. Stor bestörtning rådde i lägret. "Då blev Jakob förskräckt och fylldes av oro." Han kunde inte gå tillbaka, och han fruktade för att gå framåt. Hans obeväpnade och värnlösa sällskap var helt och hållet oberett på ett fientligt anfall. Han delade det därför i två läger, så att om det ena bleve angripet, kunde det andra få tillfälle att undkomma. Han sände rikliga skänker av kreatur ur sina stora hjordar till Esau, jämte ett vänligt budskap. Han gjorde allt, som stod i hans förmåga, för att gottgöra orättvisan mot sin bror samt för att avvända den hotande faran, och sedan bad han under förödmjukelse och ånger om gudomligt beskydd: "Herre, du som sade till mig: 'Vänd tillbaka till ditt land och din släkt, så skall jag låta det gå dig väl. Jag är inte värd alla dina välgärningar och all den trofasthet du har visat mig. Jag ägde inte mer än min stav när jag gick över Jordan, och nu står jag här med dessa båda skaror. Rädda mig undan min bror Esau, jag fruktar att han annars kommer och slår ihjäl mig och de mina, både mödrarna och barnen."

De hade nu kommit till floden Jabbok, och då aftonen nalkades, sände Jakob sin familj över vadstället vid floden, medan han ensam stannade kvar. Han hade beslutat sig för, att tillbringa natten i bön, och han önskade, att vara ensam med Gud. Gud kunde mjuka upp Esaus hjärta, och patriarkens enda hopp stod nu till Honom.

Han befann sig i en enslig bergstrakt, ett tillhåll för vilda djur och ett gömställe för rövare och mördare. Ensam och utan skydd, böjde Jakob sig under stort betryck ned mot jorden. Det var midnatt. Alla, som gjorde livet kärt för honom, var blottställda för fara och död. Det bittraste av allt var tanken på, att det var hans egen synd, som hade försatt de oskyldiga i denna fara. Med tårar och under starka rop bad han till Gud. Plötsligt fattade en stark hand tag i honom. Han trodde, att en fiende traktade efter hans liv, och han sökte att rycka sig loss från sitt angripares grepp. Båda kämpade i mörkret om herraväldet. Icke ett ord uttalades. Jakob brukade hela sin styrka och gav inte efter för ett enda ögonblick. Medan han sålunda kämpade för sitt liv, trycktes hans själ ned under känslan av hans syndaskuld. Hans synder framstod för honom, för att avstänga honom från Gud. Men i sin stora nöd erinrade han sig Guds löften, och han bad av hela sitt hjärta om Hans förbarmande. Striden fortfor, till dess morgonrodnaden kom. Då lade främlingen sitt finger på Jakobs höft, och han blev ögonblickligen gjord till krympling. Patriarken märkte nu sin motståndares identitet. Han visste, att han hade varit i strid med en himmelsk budbärare, och att detta var orsaken till, att hans nästan övermänskliga ansträngning ej hade skaffat honom seger. Det var Kristus, "förbundets Ängel", som hade uppenbarat Sig för Jakob. Patriarken var nu oförmögen att kämpa, och han led svår smärta; men han ville inte släppa taget. Helt ångerfull och förkrossad, höll han fast vid ängeln. "Han grät och bad om nåd" (Hosea 12:4) samt anhöll om en välsignelse.

Han måste ha en förvissning om, att hans synd var förlåten. Den kroppsliga smärtan var inte tillräcklig, för att avleda hans tankar från detta behov. Hans beslut blev starkare, hans tro mer allvarlig och ståndaktig. Ängeln sökte att göra sig lös från honom, och han yttrade: "'Släpp mig', sade mannen, 'dagen gryr!'" Men Jakob svarade: "'Jag släpper dig inte förrän du välsignar mig.'" Hade detta yttrats i skrytsamt, förmätet övermod, skulle Jakob ögonblickligen ha blivit förgjord. Men han ägde övertygelsen hos en själ, som bekänner sin egen ovärdighet och likväl förlitar sig på trofastheten hos den Gud, som håller förbund.

Jakob "kämpade med en ängel och segrade" – Hosea 12:4. Genom ödmjukhet, ånger och undergivenhet vann denna syndiga, felande människa seger över himmelens Majestät. Jakob höll i sin svaghet fast vid Guds löften, och den Oändliga Kärlekens hjärta kunde inte avvisa syndarens bön.

Den missuppfattning, som hade lett till Jakobs synd, då han fick förstfödslorätten genom bedrägeri, framstod nu tydligt för honom. Han hade inte litat på Guds löften, utan hade sökt att genom sina egna bemödanden åstadkomma det, som Gud skulle ha utfört på den tid och det sätt Han ansåg lämpligt. Som bevis på att han fått förlåtelse, blev hans namn ändrat från ett, som påminde om hans synd, till ett, som erinrade om hans seger. "'Ditt namn", sade ängeln, "skall inte längre vara Jakob [en som tränger undan] utan Israel, ty du har kämpat med Gud och människor och segrat.'"

Jakob hade erhållit den välsignelse, som hans själ hade längtat efter. Hans synd såsom en, vilken hade undanträngt och bedragit, hade blivit förlåten. Den avgörande vändpunkten i hans liv var förbi. Tvivel, villrådighet och ånger hade förbittrat hans tillvaro, men nu var allt förändrat, och ljuv var den frid han erfor av att vara försonad med Gud. Jakob fruktade ej längre för att möta sin bror. Gud, som hade förlåtit hans synd, kunde påverka Esaus hjärta, så att även denne skulle godta hans ödmjukhet och ånger.

Under Jakobs brottning med ängeln sändes en annan himmelsk budbärare till Esau. I en dröm såg Esau sin brors tjugoåriga landsflykt från föräldrahemmet. Han såg broderns sorg, då han förstod att modern dött. Han såg honom omgiven av Guds härskaror. Esau berättade om drömmen för sina soldater. Han gav order om, att inte skada Jakob, ty faderns Gud var med honom.

De två sällskapen nalkades slutligen varandra: hövdingen från öknen tågade fram med sina stridsmän, och Jakob kom med sina hustrur och barn, ledsagade av herdar och tjänstekvinnor, samt med en lång rad boskapshjordar. Stödd på sin stav, gick patriarken fram, för att möta soldatskaran. Han var blek och rörelsehindrad efter den nyligen utkämpade striden, och han gick långsamt och med svårighet, haltande för varje steg. Hans ansikte lyste dock av glädje och frid.

Vid åsynen av krymplingen skyndade Esau "emot honom och tog honom i famn. Han föll honom om halsen och kysste honom. Och de grät." Även Esaus hårda soldater kände sig rörda, då de betraktade scenen. De kunde inte förklara den förändring, som hade inträffat hos deras anförare, trots att han berättat om sin dröm. Fastän de iakttog patriarkens svaghet, insåg de inte att den hade blivit hans styrka.

Under sin ångestfulla natt vid Jabbok, då snar undergång tycktes vänta honom, hade Jakob lärt sig inse, hur fåfäng människans hjälp är, hur osäker all förtröstan på mänsklig makt är. Han insåg, att hans enda hjälp måste komma från Gud, mot vilken han hade syndat så svårt. Hjälplös och ovärdig, vädjade han till Guds löfte om nåd till ångerfulla syndare. Detta löfte var hans försäkran om, att Gud skulle förlåta och ta emot honom. Himmelen och Jorden kunde snarare förgås, än det ordet förfelas. Det var detta, som höll honom uppe under den förskräckliga striden.

Jakobs erfarenhet under den ångestfulla natten, då han brottades med ängeln, föreställer de prövningar, som Guds folk måste gå igenom strax före Kristi andra ankomst. Profeten Jeremia, som i en helig syn skådade ned mot denna tid, sade: "Vi hör ångestskrin, rop i hjälplös skräck... Varför har alla ansikten skiftat färg och blivit dödsbleka? Oerhörd är den dagen, ingen annan lik. Det blir en nödens tid för Jakob, men han skall bli räddad." – Jeremia 30:5-7.

När Kristus har avslutat Sitt verk som medlare för människan, skall denna tid av nöd börja. Då skall varje persons sak ha blivit avgjord, och inget försonande blod för rening från synden skall mer finnas. När Jesus lämnar Sin ställning som människans medlare inför Gud, kommer detta allvarliga tillkännagivande att uttalas: "Den orättfärdige må fortsätta att göra orätt, den orene att orena sig, den rättfärdige må fortsätta att göra vad som är rätt och den helige att helga sig.'" – Uppenbarelseboken 22:11 (Svenska Folk-Bibeln 98). Guds Ande, som har hållit det onda tillbaka, tas då från Jorden. Liksom Jakob hotades med döden av sin förbittrade bror, skall Guds folk hotas av de ogudaktiga, som söker att förgöra det. Och liksom patriarken kämpade hela natten om räddning ur Esaus händer, skall de rättfärdiga ropa till Gud om befrielse från fienderna, som omger dem.

Satan hade anklagat Jakob inför Guds änglar och påstod, att han hade rätt att döda honom på grund av hans synd. Han hade förmått Esau till, att tåga emot honom; och under den natt patriarken uthärdade sin långa tvekamp, sökte han att påtvinga honom en känsla av hans skuld, för att göra honom modfälld och för att skilja honom från Gud. När Jakob i sin nöd fattade tag i Ängeln och framställde sin bön under tårar, påminde den himmelske Budbäraren honom om hans synd och sökte att undkomma honom, i avsikt att därmed pröva hans tro. Men Jakob lät sig inte visas bort. Han hade lärt sig att inse, att Gud är barmhärtig, och han förlitade sig helt och hållet på Hans nåd. Han hänvisade till sin ånger över synden och bönföll om befrielse. Då Jakob granskade sin levnad, var han

nära att misströsta; men han höll fast vid Ängeln och fortsatte att bedja med allvarliga ångestfulla rop, till dess han vann seger.

Guds folk kommer att gå igenom en liknande erfarenhet i sin sista strid med de onda makterna. Gud skall pröva Sina barns tro, deras ihärdighet, deras förtröstan på Hans makt att befria dem. Satan skall söka att förskräcka dem med tanken, att deras sak är hopplös, att deras synder är alltför stora, för att kunna förlåtas. Deras brister skall tydligt framstå för dem, och då de granskar sin förflutna levnad, kommer deras hopp att försvagas. Men när de erinrar sig Guds stora barmhärtighet och sin egen uppriktiga ånger, skall de åberopa de löften, som genom Kristus getts till värnlösa, ångerfulla syndare. Deras tro skall inte tryta, därför att deras böner ej genast blir besvarade. De skall fatta tag i Guds kraft, liksom Jakob fattade tag i Ängeln, och deras själars språk skall bli: "'Jag släpper dig inte förrän du välsignar mig.'"

Hade inte Jakob förut ångrat sin synd, som han begick, då han genom bedrägeri skaffade sig förstfödslorätten, skulle Gud inte ha hört hans bön och nådigt bevarat hans liv. Likadant blir det under nödens tid. Om synder, som ej blivit bekända, då skulle framstå för Guds barn, medan de plågas av fruktan och ängslan, skulle dessa överväldiga dem. Förtvivlan skulle omintetgöra deras tro, och de skulle ej med tillit kunna anropa Gud om befrielse. Men medan de har en stark förnimmelse av sin ovärdighet, skall de ej ha några dolda missgärningar att uppenbara. Deras synder har blivit utplånade genom Kristi försonande blod, och de kan inte mer komma ihåg dem.

Satan förmår många att tro, att Gud skall ha överseende med deras otrohet i livets obetydligare angelägenheter. Men Herren visar i Sitt bemötande av Jakob, att Han inte på något sätt kan bifalla eller fördra det onda. Alla, som söker att ursäkta eller dölja sina synder och låter dem stå kvar i himmelens böcker – ej bekända och ej förlåtna – skall bli övervunna av Satan. Ju högre deras bekännelse är, och ju mer ärofull den ställning de innehar, dess svårare är deras handlingssätt i Guds åsyn och dess säkrare skall den store motståndarens seger bli.

Jakobs historia är likväl en garanti för, att Gud inte tänker förskjuta dem, som har blivit förledda till att synda, men sedan återvänt till Honom med sann ånger. Genom undergivenhet och tillitsfull tro vann Jakob, vad han ej kunnat vinna genom att strida i sin egen kraft. Gud lärde sålunda Sin tjänare, att endast den gudomliga makten och nåden kunde ge honom den välsignelse han bad om. På samma sätt skall det bli för dem, som lever i de yttersta dagarna. Då faror omger dem och förtvivlan angriper själen, måste de helt och hållet förlita sig på den verkställda försoningen. Vi kan inte göra något av oss själva. I all vår hjälplösa ovärdighet måste vi förtrösta på den korsfäste och uppståndne Frälsarens förtjänster. Ingen, som gör detta, skall någonsin förgås. Den långa, mörka förteckningen över våra förseelser ligger framför den Oändliges ögon. Den är fullständig.

Ingen av våra förbrytelser är glömd. Men Han, som uppmärksammade Sin tjänares rop i forna tider, skall höra trons bön och förlåta oss våra överträdelser. Han har lovat det, och Han skall hålla Sitt ord.

Jakob fick överhanden, eftersom han var ståndaktig och beslutsam. Hans erfarenhet är ett bevis på verkan av enträgen bön. Nu måste vi inhämta denna lärdom om segrande bön och osviklig tro. De största segrarna för Kristi församling eller för enskilda kristna är inte de, som vinns genom personlig begåvning eller uppfostran, genom förmögenhet eller människors favörer. Det är de segrar, som vinns i bönekammaren inför Gud, då en allvarlig, kämpande tro fattar tag i kraftens mäktiga arm.

De, som är ovilliga att överge alla sina synder och att allvarligt eftersträva Guds välsignelse, skall inte få den. Men alla, som vill fatta tag i Guds löften, såsom Jakob gjorde, samt vara lika allvarliga och ståndaktiga, som han var, skall segra, såsom han segrade. "Skall då inte Gud låta sina utvalda få sin rätt, när de ropar till honom dag och natt? Skulle han låta dem vänta? Jag säger er: han skall snart nog låta dem få sin rätt." – Lukasevangeliet 18:7-8.

Kapitel 19. Återkomsten till Kanaan

Sedan Jakob hade gått över floden Jordan, kom han "välbehållen till Shekems stad i Kanaan". Patriarkens bön i Betel, att Gud skulle föra honom i frid tillbaka till hans land, hade sålunda blivit uppfylld. Han bodde en tid i Shekems dal. Det var här, som Abraham mer än ett hundra år förut hade slagit sitt första läger och rest sitt första altare i löftets land. "Marken där han slog upp sitt tält köpte han av sönerna till Hamor, Shekems far, för hundra kesitor. Och där reste han ett altare, som han gav namnet 'El är Israels Guds'" (verserna 19-20). Jakob satte, liksom Abraham, vid sidan av sitt tält upp ett altare åt Herren samt kallade sin familjs medlemmar till morgon- och aftonoffret. Det var även på denna plats han grävde brunnen, till vilken Jakobs Son och Frälsare kom sjutton hundra år senare. Då Han vilade Sig vid den under middagstidens hetta, berättade Han för Sina förundrade åhörare om "en källa i honom, med ett flöde som ger evigt liv.'" – Johannesevangeliet 4:14. Kapitlet bygger på Första Moseboken 34-35; 37.

Jakobs och hans söners uppehåll vid Shekem slutade i strid och blodsutgjutelse. Familjens enda dotter hade blivit bragt till vanära och sorg, två bröder hade gjort sig skyldiga till mord, och en hel stad hade blivit förstörd och dess invånare dödade som vedergällning för en obetänksam ynglings olagliga gärning. Den första orsaken, som ledde till sådana förskräckliga följder, var att Jakobs dotter en dag gick ut, "för att träffa flickorna i trakten" och således vågade sig in i de ogudaktigas sällskap. Den, som söker nöjen ibland dem, vilka inte fruktar Gud, ställer sig på Satans mark och utsätter sig för hans frestelser.

Simons och Levis förrädiska grymhet var inte utan orsak; men de begick en förfärlig synd i sin behandling av Shekems invånare. De hade sorgfälligt dolt sina avsikter för Jakob, och underrättelsen om deras hämnd fyllde honom med förfäran. Djupt bedrövad över sina söners bedrägeri och våldsdåd, sade han endast: "'Ni har dragit olycka över mig och gjort mig förhatlig för dem som bor i landet . . . Vi är så få, och går de nu samman och anfaller mig, kommer både jag och min familj att förintas.'" Men den bedrövelse och avsky, som han kände över deras blodiga handling, visas genom de ord, med vilka han nära femtio år senare hänvisade till den, då han låg på sin dödsbädd i Egypten: "Simon och Levi är bröder, deras svärd är våldets verktyg. Jag skyr deras sällskap och vill inte vara i lag med dem... Förbannad deras otyglade vrede, deras skoningslösa raseri." – Första Moseboken 49:5-7.

Jakob insåg, att här fanns en orsak till stor förödmjukelse. Grymhet och falskhet hade uppenbarat sig i hans söners karaktär. Främmande gudar fanns i lägret, och även i hans familj hade avguderiet till viss del fått fotfäste. Om Gud skulle behandla dem, som de förtjänade, skulle Han då inte överlämna dem åt de omgivande nationernas hämnd?

Medan Jakob sålunda var nedtryckt av bekymmer, bjöd Herren honom att resa söderut mot Betel. Detta namn påminde patriarken inte bara om hans syn, i vilken han såg Guds änglar och erhöll Guds löften om nåd, utan även om det heliga löfte, som han där hade gjort, att Herren skulle vara hans Gud. Han beslöt, att innan han ginge till detta heliga ställe, skulle hans familj befrias från avguderiets besmittelse. Han gav därför denna föreskrift till alla, som var i lägret: "'Gör er av med de främmande gudarna som ni har hos er, rena er och byt kläder. Vi skall dra upp till Betel, och där skall jag bygga ett altare åt den Gud, som hörde min bön när jag var i nöd och som har varit med mig på min färd.'"

Under djup sinnesrörelse upprepade Jakob berättelsen om sitt första besök i Betel, när han lämnade sin fars tält som enslig vandrare och flydde för sitt liv, och hur Herren hade visat sig för honom i synen om natten. Då han skildrade Guds underbara handlande mot honom, blev hans eget hjärta uppmjukat, och hans barn kände sig även rörda av ett lugnande inflytande. Han hade brukat det lämpligaste sättet, att bereda dem på att delta i Guds tillbedjan vid ankomsten till Betel. "Då gav de Jakob alla främmande gudar de hade och sina örringar, och Jakob grävde ner dem under terebinten vid Shekem."

Gud lät skräck komma över landets invånare, så att de inte gjorde något försök, att hämnas Shekems blodbad. De resande nådde Betel, utan att bli antastade. Herren uppenbarade Sig här åter för Jakob samt förnyade förbundslöftet till honom. "Och Jakob reste upp ett minnesmärke på det stället, där han hade talat med honom, ett märke av sten." (King James Version.)

Vid Betel fick Jakob även sörja över förlusten av en, som länge hade varit en aktad medlem i hans fars familj, nämligen Rebeckas amma Debora, som hade åtföljt sin matmor från Mesopotamien till Kanaans land. Närvaron av denna gamla kvinna hade för Jakob varit ett kärt band, som förenade honom med hans tidiga liv och i synnerhet med den mor, vilkens kärlek för honom hade varit så stark och öm. Debora begravdes under yttringar av en så stor sorg, att eken, under vilken hennes grav gjordes, blev kallad för "gråteken". Man bör inte förbigå det förhållandet, att åminnelsen av hennes trogna tjänst och av sorgen över denna familjevän har befunnits värdig att bevaras i Guds Ord.

Från Betel var det blott två dagsresor till Hebron; men under denna resa drabbades Jakob av en djup sorg genom Rakels död. Han hade tjänat i fjorton år för henne; men hans kärlek till henne hade gjort arbetet lätt. Hur djup och varaktig den kärleken var, visades långt efteråt, då Josef besökte sin far på dennes dödsbädd i Egypten, och den gamle patriarken sade, i det att han kastade en hastig återblick på sitt eget liv: "På vägen genom Kanaan, när jag kom från Paddan, dog Rakel från mig, när det ännu var ett stycke kvar till Efrata. Jag begravde henne där, invid vägen till Efrata.'" – Första Moseboken 48:7. Då han blickade över sitt långa och besvärliga livs historia, var förlusten av Rakel hans enda minne av den egna familjen.

Före sin död födde Rakel en annan son, som hon i sina sista ögonblick benämnde Ben-Oni, det vill säga "min smärtas son". Men hans far kallade honom för Benjamin, det vill säga "min högra hands son", eller "min styrka". Rakel begrovs där hon dog, och en minnesvård blev upprest på stället som åminnelse av henne för alla kommande tider.

På vägen till Efrata befläckades Jakobs familj av ett annat svårt brott, vars följd blev, att hans äldste son Ruben förlorade förstfödslorättens förmåner och värdighet.

Jakob kom slutligen till målet för sin resa, "till sin far Isak i Mamre . . . det nuvarande Hebron, där Abraham och Isak hade bott." Här stannade han kvar under de sista åren av sin fars levnad, och den länge frånvarande sonens vänliga tjänster var en stor tröst för den kraftlöse och blinde Isak under denna ensliga tid, då han var berövad sin maka.

Jakob och Esau möttes vid sin fars dödsbädd. En gång hade den äldre brodern skådat framåt till denna händelse som ett gynnsamt tillfälle till att hämnas; men hans känslor hade sedan förändrats i grunden. Och Jakob, som var väl tillfreds med förstfödslorättens andliga välsignelser, avträdde till sin äldre bror besittningen av faderns förmögenhet. Detta var det enda arv, som Esau eftersträvade eller satte något värde på. De undvek ej längre varandra på grund av avundsjuka eller hat, likväl bodde de åtskilda, ty Esau flyttade till Seirs bergsbygd. Gud, som rikligen välsignar, hade förlänat eller gett Jakob världslig förmögenhet, förutom det högre goda, som han hade eftersträvat. De två brödernas ägodelar var så stora, "att de inte kunde bo på samma plats; landet där de uppehöll sig räckte inte till för dem, eftersom de hade så många djur." Denna skilsmässa skedde enligt Guds beslut angående Jakob. Bröderna avvek så mycket från varandra beträffande tron, att det var bättre för dem att bo var för sig.

Esau och Jakob hade båda undervisats i kunskapen om Gud, och det stod båda fritt att efterleva Hans bud och att erhålla Hans nåd; men båda hade inte valt att göra detta. De två bröderna hade vandrat på olika stigar, och deras vägar skulle fortfarande skilja sig allt mer från varandra.

Gud hade inte godtyckligt bestämt, att Esau skulle utestängas från frälsningens välsignelser. Hans nåds gåvor genom Kristus är fria för alla. Det finns ingen annan utkorelse, än den man själv gör. Om vi omkommer, är det för att vi själva väljer förtappelsen. Gud har i Sitt Ord framställt de villkor, enligt vilka varje själ skall utkoras till evigt liv – lydnad för Hans bud genom tro på Kristus. Gud har bestämt en karaktär, som är i harmoni med Hans lag, och var och en, som uppnår Hans fordringars måttstock, skall släppas in i härlighetens rike. Kristus Själv sade: "Den som tror på Sonen har evigt liv. Den som inte lyder Sonen, skall inte se livet." – Johannesevangeliet 3:36 (Svenska Folk-Bibeln 98). "Inte skall var och en som säger 'Herre, Herre' till mig komma in i himmelriket, utan den som gör min himmelske Faders vilja." – Matteusevangeliet 7:21 (Svenska Folk-Bibeln 98). Och i Uppenbarelsen förklarar Han: "Saliga är de som

handlar enligt hans bud. De skall få rätt till livets träd och få komma in i staden genom dess portar." – Uppenbarelseboken 22:14 (King James Version). Detta är den enda utkorelse, som framställs i Guds ord, vad gäller människans slutliga frälsning.

Varje själ är utkorad, som vill arbeta med fruktan och bävan på sin egen frälsning. Den är utkorad, som vill ikläda sig vapenrustningen och kämpa trons goda kamp. Den är utkorad, som vill vaka och bedja, som vill rannsaka Skriften och undfly frestelser. Den är utkorad, som har en ståndaktig tro, som vill hörsamma varje ord, vilket utgår ur Guds mun. Återlösningens hjälpmedel är tillgängliga för alla; men återlösningens frukter skall åtnjutas endast av dem, som har uppfyllt villkoren.

Esau hade föraktat förbundets välsignelser. Han hade värderat timliga fördelar mer, än andliga, och han hade erhållit det, som han längtat efter. Det var genom sitt eget uppsåtliga val, som han blev skild från Guds folk. Jakob hade valt trons arvedel. Han hade sökt att erhålla den genom list, förräderi och osanning; men Gud hade låtit hans synd utverka sin egen tillrättavisning. Jakob hade likväl inte under all den bittra erfarenhet, som han hade haft under sina senare år, gett upp sin avsikt eller avstått från sitt val. Han hade lärt sig, att han genom att ta sin tillflykt till mänsklig konstfärdighet och list, för att vinna välsignelsen, hade kämpat emot Gud. Från brottningen under natten vid Jabbok hade Jakob kommit fram som en helt annan människa. Självsäkerheten hade blivit tillintetgjord. Den förslagenhet han brukade under de tidigare åren, visade sig ej längre. I stället för list och bedrägeri, kännetecknades hans liv av enkelhet och sanning. Han hade tagit till sig lärdomen, att barnsligt förlita sig på den Allsmäktiges arm, och under prövningar och lidande böjde han sig i undergivenhet för Guds vilja. De lägre karaktärsdragen blev förtärda i masugnen, det äkta guldet blev renat, till dess Abrahams och Isaks tro framstod ofördunklad i Jakob.

Jakobs synd och de händelser, till vilka den ledde, kunde ej annat, än utöva ett ont inflytande – ett inflytande, som uppenbarade sina bittra verkningar i hans söners karaktär och liv. Under sönernas uppväxt till vuxna utvecklade de svåra fel. Följderna av månggiftet uppenbarade sig i familjen.

Detta förskräckliga onda torkar ut själva källan till kärlek, och dess inflytande försvagar de heligaste band. De många mödrarnas avundsjuka hade förbittrat familjeförhållandet, barnen hade växt upp stridslystna och gensträviga, och faderns liv fördystrades av ängslan och bedrövelse.

Det fanns likväl en, som hade en helt annan karaktär, nämligen Rakels äldste son Josef. Dennes ovanliga personliga skönhet tycktes återspegla en inre skönhet i själ och hjärta. På samma gång som ynglingen var ren, verksam och glad, visade han även tecken på sedligt eller moraliskt allvar och

ståndaktighet. Han gav akt på sin fars undervisning och älskade att lyda Gud. De egenskaper, vilka sedermera utmärkte honom i Egypten – saktmod, trohet och sannfärdighet – uppenbarade sig redan i hans dagliga liv. Eftersom hans mor var död, blev hans tillgivenhet för fadern starkare, och Jakobs hjärta var fäst vid detta barn, som han fått på sin ålderdom. Han "älskade Josef mer än alla sina andra söner".

Men även denna tillgivenhet skulle bli orsak till bekymmer och sorg. Jakob uppenbarade på ett ovist sätt sin förkärlek för Josef, och detta uppväckte hans andra söners avundsjuka. Då Josef såg sina bröders dåliga uppförande, blev han väldigt bekymrad. Han försökte sig på, att varsamt förebrå dem, men det ökade bara deras hat och förbittring. Han stod inte ut med att se, hur de syndade mot Gud. Därför framställde han saken inför sin far i hopp om, att hans myndighet skulle förmå dem att bättra sig.

Jakob undvek nogsamt, att uppväcka deras vrede genom stränghet eller hårdhet. Han omtalade under djup sinnesrörelse, vilken stor ängslan han hyste för sina barn, och bad dem att visa aktning för hans gråa hår och inte föra vanära över hans namn samt framför allt, att inte vanhedra Gud, genom att ringakta Hans föreskrifter. De unga männen blygdes över, att deras gudlöshet var uppdagad och tycktes vara ångerfulla. Emellertid dolde de endast sina verkliga känslor, som hade blivit än mer hätska på grund av, att deras dåliga uppförande avslöjats.

Fadern var oförståndig nog, att skänka Josef en dyrbar rock eller livkjortel lik dem, som framstående personer använde. Detta syntes bröderna vara ett annat bevis för hans partiskhet, och det uppväckte misstanken, att han ämnade gå förbi sina äldre barn, för att tilldela Rakels son förstfödslorätten. Deras hat ökade ytterligare, då ynglingen en dag berättade för dem om en dröm, som han hade haft. "'Vi var ute på åkern", sade han, "och band kärvar, och min kärve reste sig och stod upprätt och era kärvar ställde sig i en ring och bugade sig för min kärve.'"

'Skall du bli kung över oss? Skall du härska över oss?', utropade hans bröder i avundsam vrede.

Han hade snart en annan dröm av liknande betydelse, som han också omtalade: "solen och månen och elva stjärnor bugade sig för mig.'" Denna dröm tolkades lika lätt som den första. Fadern, som var närvarande, sade klandrande: "'Vad är det för en dröm! Skall vi komma och buga oss till jorden för dig, jag och din mor och dina bröder?'" Oaktat den synbara strängheten i Jakobs ord, trodde han likväl, att Herren uppenbarade framtiden för Josef.

Då ynglingen stod framför sina bröder, medan hans vackra ansikte upplystes av Inspirationens Ande, kunde de inte hålla tillbaka sin beundran. Men de ville inte överge

sina onda vägar, och de hatade den renhet, som förebrådde dem för deras synder. Samma anda, som påverkade Kain, väcktes i deras hjärtan.

Bröderna fick flytta från den ena platsen till den andra, för att hitta bete till sina hjordar, och de var ofta borta från hemmet under flera månader. Sedan de just omtalade händelserna ägt rum, färdades de till den plats, som deras far hade köpt vid Shekem. Eftersom en längre tid förflöt, utan att några underrättelser kom från dem, började fadern att frukta för deras säkerhet på grund av deras förra grymhet mot Shekems invånare. Han sände därför dit Josef, för att söka reda på dem och sedan meddela honom, hur det stod till med dem. Hade Jakob varit medveten om sina söners verkliga känslor mot Josef, skulle han inte ha låtit honom gå ensam till dem; men de hade omsorgsfullt dolt dessa för honom.

Josef skildes från sin far med glatt hjärta. Varken den gamle mannen eller ynglingen hade en aning om det, som skulle hända, innan de skulle komma att mötas igen. När Josef, efter sin långa och ensliga vandring, anlände till Shekem, kunde han inte finna bröderna och deras hjordar; och då han frågade efter dem, blev han anvisad att gå till Dotan. Han hade redan gått drygt åttio kilometer, och nu återstod ytterligare tjugofyra kilometer. Men han skyndade vidare och glömde sin trötthet vid tanken på, att kunna dämpa sin fars oro och möta bröderna, som han ännu älskade, trots deras ovänlighet.

Hans bröder såg honom komma; men ingen tanke på den långa resan han hade gjort, för att träffa dem, på hans trötthet och hunger, på hans behov av deras gästvänlighet och broderliga kärlek förminskade häftigheten hos deras hat. Åsynen av rocken, tecknet på deras fars kärlek, fyllde dem med raseri. "'Titta, där har vi vår drömmare!", ropade de hånfullt. Avundsjuka och hämnd, som de så länge hyst i hemlighet, behärskade dem nu. "Kom så dödar vi honom!", sade de "Vi kastar honom i en brunn och säger att han har blivit uppäten av ett vilddjur. Då får man se vad det blir av hans drömmar!'"

De skulle ha verkställt sin plan, om inte Ruben hade trätt emellan. Han ryste vid tanken på, att delta i mordet på sin bror och föreslog, att de skulle kasta Josef levande i en brunn och lämna honom där, för att omkomma. Hans hemliga avsikt var nämligen, att rädda honom och återbörda honom till fadern. Sedan han övertalat alla, att samtycka till denna plan, lämnade han sällskapet, eftersom han fruktade, att han inte kunde behärska sina känslor, samt att hans verkliga avsikt skulle bli upptäckt.

Josef visade sig för bröderna, utan att misstänka faran, samt glad över, att han slutligen hade funnit dem. I stället för den förväntade hälsningen, möttes han av förbittrade och hämndlystna blickar, som förskräckte honom. De grep honom och drog av honom hans rock. Deras smädelser och hotelser emot honom uppenbarade en mordisk avsikt. De aktade ej på hans böner. Han var helt och hållet i dessa förbittrade mäns våld. De släpade honom obarmhärtigt till en djup brunn. I den kastade de honom ned, och efter

att de förvissat sig om, att det ej fanns någon möjlighet för honom att undkomma, lämnade de honom där att förgås av hunger. Själva slog de sig ned, "för att äta."

Men några av dem kände sig illa till mods. Deras hämnd gav dem inte den tillfredsställelse, som de hade väntat sig. Snart såg man ett sällskap resande nalkas. Det var en karavan ismaeliter från andra sidan Jordan, som var på väg till Egypten med kryddor och andra handelsvaror. Juda föreslog nu, att de skulle sälja sin bror till dessa hedniska köpmän, i stället för att låta honom dö. Medan de sålunda skulle bli av med honom, skulle de likväl vara oskyldiga till hans död; "det är ju", betonade han, "ändå vår egen bror.'" Alla samtyckte till detta förslag, och de drog Josef hastigt upp ur brunnen.

Då han såg köpmännen, framstod genast den fruktansvärda sanningen för honom. Att bli slav var ett öde, som han fruktade mer, än döden. I sin svåra ångest vände han sig till än den ene, än till den andre av sina bröder, men förgäves. Några kände medlidande med honom, men av fruktan för att bli hånade, var de tysta. Alla tyckte, att de nu hade gått för långt, för att kunna dra sig tillbaka. Om Josef skonades, skulle han utan tvivel tala om alltsammans för fadern, som inte skulle se genom fingrarna med deras grymhet mot hans älsklingsson. De förhärdade sina hjärtan mot hans böner och lämnade honom i de hedniska köpmännens händer. Karavanen drog vidare och försvann snart ut sikte.

Ruben återvände till brunnen, men Josef fanns inte där. Han rev sönder sina kläder under bestörtning och självförebråelse samt sökte upp sina bröder, i det att han utropade: 'Pojken är borta', ropade han, 'vad skall jag ta mig till?'" Då Ruben erfor Josefs öde och insåg, att det nu vore omöjligt att återföra honom, förmåddes han till, att förena sig med de övriga i försöket, att dölja deras brott. Efter att ha dödat en getabock, doppade de Josefs rock i dess blod samt tog den till sin far. För honom berättade de, att de funnit den på marken, samt att de var rädda för, att den tillhörde deras bror. "Se efter", sade de, "om det är din sons dräkt.'" De hade skådat framåt till denna scen med fruktan; men de var inte beredda på den hjärtskärande ångest och den stora sorg, som de måste bevittna. "'Det är hans!", sade Jakob. "Min son är uppäten av ett vilddjur, Josef är ihjälriven!'" Hans söner och döttrar sökte förgäves, att trösta honom. Han "rev sönder sina kläder, han band säcktyg kring höfterna och sörjde sin son under lång tid." Hans sorg tycktes ej bli lindrad med tiden. "'Jag skall sörja min son tills jag själv stiger ner i dödsriket', ljöd hans förtvivlade utrop. De unga männen, som var förskräckta över vad de hade gjort, men likväl kände fruktan för sin fars bannor, gömde fortfarande i sina hjärtan kunskapen om sin brottslighet, som även för dem tycktes väldigt stor.

Kapitel 20. Josef i Egypten

Under tiden drog Josef och köpmännen i väg mot Egypten. Då karavanen reste söderut mot Kanaans gräns, kunde ynglingen på avstånd urskilja kullarna, bland vilka faderns tält var uppslagna. Han grät häftigt, då han tänkte på den älskade fadern, som nu var lämnad ensam i sin sorg. Händelserna vid Dotan framstod åter för hans sinne. Han såg sina förbittrade bröder, vilka betraktade honom med grymma blickar. De stickande, skymfande orden, med vilka de hade besvarat hans ångestfulla böner, ljöd i hans öron. Han skådade mot framtiden med bävande hjärta. Hur hans förhållande förändrats! Han hade varit en ömt älskad son; nu var han en föraktad och värnlös slav! Han var nu ensam och utan vänner, och vad skulle hans öde bli i det främmande landet, dit han var på väg? Josef hängav sig en stund åt otyglad bedrövelse och förtvivlan. Kapitlet bygger på Första Moseboken 39-41.

Men även denna erfarenhet skulle, genom Guds försyn, bli till välsignelse för honom. Han hade på några timmar erfarit det, som han eljest kanske skulle ha behövt flera år, för att lära sig. Hans far, som hade älskat honom så mycket, hade gjort honom skada genom sin partiskhet och efterlåtenhet. Detta ovisa företräde hade förargat hans bröder och retat dem till, att begå den grymma handling, som hade skilt honom från hans hem. Följderna härav visade sig även i hans egen karaktär. Fel hade blivit uppmuntrade, och nu måste dessa bli rättade. Han började att bli inbilsk och krävande. Van vid sin fars ömma omsorg, kände han nu, att han ej var beredd på att utstå de svårigheter, som väntade honom i en främlings och slavs hårda, försummade liv.

Hans tankar riktades då mot faderns Gud, vilken han hade lärt sig att älska och frukta i sin barndom. Han hade ofta i sin fars tält hört berättelsen om synen, som Jakob fick, då han flydde från sitt hem som landsförvist. Man hade talat om för honom Herrens löften till Jakob, och hur de hade blivit uppfyllda – hur Guds änglar hade kommit i nödens stund, för att undervisa, trösta och skydda honom. Och han hade fått upplysning om Guds kärlek, som hade givit människorna en Frälsare. Alla dessa dyrbara lärdomar framstod nu levande för honom. Josef trodde, att hans fars Gud skulle bli hans Gud. Han överlämnade sig då helt och hållet till Herren samt bad om, att Israels Bevarare skulle vara med honom i det land, dit han fördes.

Han beslöt, att av hela sin själ vara trogen mot Gud, att under alla omständigheter handla som det anstode en undersåte av himmelens Konung. Han skulle tjäna Herren med odelat hjärta och med mod möta prövningarna, som kunde komma honom till del, samt troget utföra varje plikt. En dags erfarenhet hade blivit vändpunkten i Josefs liv. Den stora olycka, som hänt honom då, hade förvandlat honom från ett bortklemat barn till en eftertänksam, modig och självbehärskad man.

Då de kom till Egypten, såldes Josef till Potifar, befälhavaren för kungens livvakt, i vars tjänst han blev kvar under tio år. Här var han utsatt för svåra och ovanliga frestelser. Avguderiet omgav honom överallt. De falska gudarnas tillbedjan kännetecknades av all den glans och prakt, som kungahuset samt de rika och bildade i dåtidens mest civiliserade nation kunde åstadkomma. Josef bevarade likväl sitt okonstlade väsen och var trogen mot Gud. Laster och brott uppenbarade sig överallt, men han uppförde sig, som om han varken såg eller hörde något. Han tillät inte sina tankar, att sysselsätta sig med förbjudna ämnen. Önskan om, att vinna egyptiernas gunst, kunde inte förmå honom, att dölja sina grundsatser. Om han hade försökt att göra detta, skulle han ha blivit övervunnen av frestelsen. Emellertid blygdes han ej för sina fäders religion samt sökte ej att dölja förhållandet, att han tillbad Jehova.

Herren var med Josef och allting lyckades för honom. Hans egyptiske husbonde såg att Herren var med Josef och lät honom lyckas i allt han företog sig. Potifars förtroende för Josef växte dagligen, och han upphöjde honom slutligen till sin förvaltare samt gav honom full uppsikt över all sin egendom. Han överlät allt han ägde i Josefs vård, och med honom i sin tjänst behövde han inte bekymra sig om annat än maten han skulle äta.

Det blomstrande tillstånd, som kännetecknade allt, vilket överläts i Josefs vård, var inte följden av ett direkt underverk; utan hans flit, omsorg och kraft kröntes av Guds välsignelse. Den framgång Josef rönte, tillskrev han Guds ynnest, och även hans avgudadyrkande herre insåg, att detta var hemligheten bakom hans exempellösa framgång. Men utan ståndaktiga och kloka bemödanden kunde han ej ha vunnit denna framgång. Gud förhärligades genom Sin tjänares trofasthet. Det var Hans avsikt, att den på Gud troende skulle i renhet och uppriktighet framstå i klar motsats till avgudadyrkarna, så att den himmelska nådens ljus kunde lysa i hedendomens mörker.

Josefs saktmod och trohet påverkade hövitsmannens eller befälhavarens hjärta, så att han började att betrakta honom mer som en son, än som en slav. Ynglingen kom i beröring med framstående och lärda män, och han studerade vetenskap, språk och affärer – en nödvändig bildning för Egyptens framtida statsminister.

Men Josefs tro och redlighet skulle prövas genom svåra frestelser. Hans herres hustru sökte locka den unge mannen till, att överträda Guds lag. Dittills hade han förblivit obefläckad av det fördärv, som härskade i det hedniska landet; men hur skulle han kunna utstå denna frestelse, som kom så hastigt och var så svår och förförisk? Josef visste fullt väl, vad följden av hans motstånd skulle bli.

Å ena sidan kunde han dölja synden samt vinna favörer och belöningar; å andra sidan väntade vanära, fångenskap och kanhända död. Hela hans framtid hängde på ett snabbt beslut. Skulle grundsatsen segra? Skulle Josef fortfarande vara Gud trogen? Änglarna betraktade scenen med outsäglig ängslan.

Josefs svar bevisar kraften hos religiösa grundsatser eller principer. Han ville inte svika sin jordiske herres förtroende, och vad följderna än bleve, skulle han vara trogen mot sin Herre i himmelen. Under Guds och heliga änglars granskande ögon tar många sig friheter, som de inte skulle göra sig skyldiga till i sina medmänniskors närvaro; men Josef tänkte först på Gud. "Hur skulle jag då kunna handla så illa och synda mot Gud?'", sade han.

Om vi ständigt kände förnimmelsen, att Gud ser och hör allt, som vi gör och säger, samt för ett noggrant protokoll över våra ord och handlingar, för vilka vi måste avlägga räkenskap, skulle vi frukta för att synda. Unga personer bör komma ihåg, att varhelst de än är och vadhelst de än gör, är de i Guds närvaro. Ingen enda handling undgår att bli uppmärksammad. Vi kan ej dölja något för den Högste. Mänskliga lagar, som kan vara stränga, överträds ofta, utan att man blir upptäckt, och följaktligen utan att man blir straffad. Men så är ej förhållandet med Guds lag. Den mörkaste midnatt kan ej dölja den brottslige. Han tror sig kanhända vara ensam, men det finns ett osett vittne till varje handling. Även hans hjärtas bevekelsegrunder är uppenbara för Guds ögon. Varje handling, varje ord, varje tanke märks lika tydligt, som om det funnes blott en person i hela världen och himmelens uppmärksamhet vore riktad mot vederbörande.

Josef fick lida för sin rättskaffenhet; ty hans fresterska hämnades, genom att anklaga honom för ett skändligt brott. Därmed blev han kastad i fängelse. Hade Potifar trott sin hustrus beskyllning mot Josef, skulle den unge hebrén ha mist livet. Men den kyskhet och uppriktighet, som ständigt hade kännetecknat hans uppförande, var bevis på hans oskuld. Likväl blev han överlämnad åt vanära och fångenskap, för att bevara sin herres hus' anseende.

Josef behandlades i början väldigt strängt av sina fångvaktare. Psalmisten säger: "Man satte hans fötter i bojor, och fjättrade honom med halsjärn, tills det han hade sagt slog in och Herrens ord gav honom rätt." – Psaltaren 105:18- 19. Men Josefs verkliga karaktär lyser fram även i fängelsets mörker. Han höll fast vid sin tro och sitt tålamod. Hans många år av trogen tjänst hade lönats med stor grymhet, men detta gjorde honom likväl inte dyster eller modlös. Han ägde den frid, som kommer av medveten oskuld, och han anförtrodde sin sak åt Gud. Han ängslades inte över orättvisan emot sig själv, utan glömde sin sorg, genom att söka lindra andras bekymmer. Även i fängelset fick han något att utföra. Gud förberedde honom i lidandets skola för en större duglighet, och han vägrade inte att genomgå den nödvändiga utbildningen. I fängelset, där han bevittnade följderna såväl av förtryck och tyranni som av brott, fick han inhämta lärdomar i rättvisa, sympati och barmhärtighet, som skickliggjorde honom till, att öva myndighet med vishet och medlidande.

Josef vann så småningom överste fångvaktarens förtroende och erhöll slutligen uppsikten över alla fångarna. Det var den roll han utförde i fängelset – renheten hos hans dagliga vandel och hans sympati för dem, som var i bekymmer och nöd – som öppnade vägen för hans framtida lycka och utmärkelse. Varje ljusstråle, som vi låter falla på andra, återspeglas på oss själva. Varje vänligt och deltagande ord, som uttalas till de olyckliga, varje handling, som utförs, för att hjälpa de förtryckta, och varje gåva till de behövande skall, om den är frukten av en sund bevekelsegrund, föra välsignelser över givaren.

Kungens överste bagare och förste munskänk hade blivit satta i fängelset för någon förbrytelse, och Josef fick uppsikt över dem. En morgon, då han märkte, att de såg ytterligt bedrövade ut, frågade han vänligt om orsaken. Männen berättade, att de haft varsin märkvärdig dröm, vars betydelse de var angelägna om att få veta. "'Att tyda är Guds sak", sade Josef. "Berätta nu för mig.'" De berättade sina drömmar, och Josef uttydde dem. Inom tre dagar skulle munskänken åter bli insatt i sin befattning, men bagaren skulle bli dödad på kungens befallning. Förutsägelserna uppfylldes i båda fallen.

Kungens munskänk hade sagt sig stå i den största tacksamhetsskuld till Josef för den uppmuntrande uttolkningen av hans dröm och för många bevis på vänlig uppmärksamhet. Å sin sida vädjade Josef enträget om, att hans egen sak skulle läggas fram inför kungen, i det att han på det mest rörande sätt hänvisade till sin obefogade fångenskap. "Tänk på mig", sade han, "när det går bra för dig och visa att du är min vän genom att påminna farao om mig, så att jag slipper ut härifrån. Jag rövades bort från hebréernas land, och här har jag oförskyllt kastats i fängelse.'" Förste munskänken fann, att drömmen uppfylldes i varje avseende; men när han återinsatts i kungens favör, tänkte han inte mer på sin välgörare. Josef måste stanna kvar i fängelset i ytterligare två år. Hoppet, som hade blivit väckt i hans hjärta, försvann så småningom; och förutom sina andra prövningar, måste han även vara föremål för otacksamhet.

Men Gud stod i begrepp, att öppna fängelsets portar. Kungen i Egypten hade en natt två drömmar, som tycktes handla om samma händelse och verkade förebåda någon stor olycka. Han kunde inte förklara deras innebörd, men hans sinne oroades fortfarande därav. Spåmännen och alla de vise i hans rike kunde inte uttyda dem. Kungens förvirring och ängslan tilltog, och stor förfäran rådde i hans palats. Den allmänna oron hade till följd, att förste munskänken erinrade sig omständigheterna kring sin egen dröm och kom därvid att tänka på Josef samt kände ånger över sin glömska och otacksamhet. Han underrättade genast kungen om, hur hans egen dröm och överste bagarens hade blivit uttolkade av en hebréisk fånge, samt hur förutsägelserna hade blivit uppfyllda.

Det var förödmjukande för Farao, att han måste vända sig från spåmännen och de vise i sitt rike, för att rådfråga en främling och slav; men han var beredd, att ta emot en tjänst

från den ringaste, bara hans oroade sinne kunde lugnas. Man lät strax hämta Josef, och han tog av sin fångklädnad samt rakade sig; ty hans hår hade blivit långt under den tid han varit i onåd och i fängelse. Han fördes sedan in till kungen.

Farao sade till Josef: 'Jag har drömt en dröm, men det finns ingen som kan tyda den. Nu har jag fått veta att du kan tyda de drömmar som du får höra.' Josef svarade Farao: 'Inte jag! Men Gud skall ge farao ett lyckosamt svar.' Josefs ödmjukhet och tro på Gud uppenbaras i hans svar till kungen. Han avsäger sig helt anspråkslöst äran av, att i sig själv besitta någon överlägsen vishet. 'Inte jag!, säger han. Endast Gud kan förklara dessa hemligheter.

Farao fortsatte då med, att uppge sina drömmar: "'Jag drömde att jag stod på Nilstranden. Upp ur floden kom då sju feta och fina kor och började beta i strandgräset. Efter dem kom sju andra kor upp, så eländiga och fula och magra att jag aldrig sett så fula kor i hela Egypten. Och de magra och fula korna åt upp de sju första, de feta. Men när de hade fått dem i sig märktes det inte på dem, de var lika fula som förut. Så vaknade jag. Sedan drömde jag att jag såg sju ax komma upp på samma strå, fullmatade och fina. Efter dem såg jag sju andra ax skjuta upp, torra och tunna och svedda av östanvinden. Och de tunna axen slukade de sju fulla axen. – Jag har berättat detta för siarprästerna, men ingen kan förklara det för mig."

Faraos drömmar är en och samma dröm, sade Josef. Gud har talat om för farao vad han tänker göra. Sju år av stor ymnighet skulle komma; fält och trädgårdar skulle ge större avkastning, än någonsin förut. Och denna tidsrymd skulle följas av sju års hungersnöd. Men efter dem kommer sju hungerår, så svåra att man inte skall minnas något av överflödet som var i Egypten. Hungersnöden kommer att föröda landet. Upprepningen av drömmen var bevis på både den givna utgången och att drömmen snart skulle uppfyllas. Därför bör farao nu , fortsatte han, se sig om efter en klok och förståndig man att göra till styresman över Egypten. Farao bör gripa in och tillsätta fogdar i landet och kräva in en femtedel av skördarna i Egypten under de sju överflödsåren. Under de kommande goda åren skall fogdarna samla in livsmedel: i städerna skall de lägga upp spannmålsförråd som står till faraos förfogande, och de skall hålla lagren under bevakning. På det viset får Egypten ett förråd av livsmedel för de sju hungeråren.

Uttydningen var så rimlig och konsekvent, och det anbefallda förfaringssättet så rimligt och klokt, att man ej kunde betvivla riktigheten av det framställda. Men vilken skulle man anförtro verkställandet av denna plan? Nationens bestånd berodde på visheten hos detta val. Kungen var bekymrad; och överläggningen rörande denna sak tog lång tid. Av förste munskänken hade monarken blivit upplyst om den vishet och klokhet, som Josef gav prov på i sin uppsikt över fängelset, och det var tydligt, att han ägde förvaltningsgåvor i hög grad. Munskänken, som nu plågades av självförebråelser, sökte

att gottgöra sin förra otacksamhet, genom att storligen berömma sin välgörare; och då kungen gjorde vidare förfrågningar om honom, fann han, att munskänkens berättelse var riktig. Josef var den ende person i hela riket, som var begåvad med vishet, för att peka ut faran, som hotade landet och den beredelse, som var nödvändig, för att möta den. Kungen blev övertygad om, att han var den mest lämplige att verkställa planerna, som han hade föreslagit. Det var tydligt, att en gudomlig kraft åtföljde honom, och att ingen ibland kungens statsämbetsmän var så duglig som han var, att leda nationens angelägenheter vid denna avgörande vändpunkt. Det förhållandet, att han var hebré och slav, var av föga vikt, när man tog hans uppenbara vishet och goda omdömesförmåga i betraktande. "Kan vi finna någon lik denne, i vilken Guds Ande är?", sade kungen till sina rådgivare. (King James Version.)

Utnämningen bekräftades, och Josef överraskades genom följande kungörelse: "'Eftersom Gud har låtit dig få veta allt detta, kan ingen vara så klok och förståndig som du. Du skall förvalta de kungliga egendomarna, och hela mitt folk skall rätta sig efter dina befallningar. Tronen skall vara mitt enda företräde framför dig.'" Kungen tilldelade därpå Josef utmärkelsetecknen för hans höga ämbete. "Och farao drog av sig sin sigillring och satte den på Josefs finger, han klädde honom i kläder av fint linne och hängde en guldkedja om hans hals. Han lät honom åka i den näst förnämsta vagnen, och framför honom ropade man: 'Avrek!'", det vill säga "fall på knä!".

Han gjorde honom till herre över sitt hus, till härskare över allt han ägde, för att stormännen skulle fostras efter hans vilja och de äldste skolas i vishet. – Psaltaren 105:21-22. Josef fördes ut ur fängelset och upphöjdes till, att härska över hela Egyptens land. Det var en ärofull ställning, som likväl var förenad med svårigheter och faror. Man kan inte inneha en hög ställning utan fara. Liksom stormen lämnar den anspråkslösa blomman i dalen oskadad, medan den rycker upp det prydliga trädet på berget med rötterna, likaså kan de, som har behållit sin rättskaffenhet i en ringare samhällsställning, dras ned till avgrunden genom de frestelser, som angriper dem, då de vunnit världslig framgång och utmärkelse. Men Josefs karaktär bestod provet från såväl mot- som medgång. Han visade samma trohet mot Gud, när han befann sig i Faraos palats, som när han var i fängelsets cell. Han var fortfarande en främling i ett hedniskt land, skild från sina släktingar, som tillbad Gud; men han var fullt övertygad om, att den gudomliga handen hade lett honom, och med fast tillit till Gud fullgjorde han troget sina åligganden. Genom Josef fick kungen och stormännen i Egypten kännedom om den sanne Guden, och fastän de klängde sig fast vid sitt avguderi, lärde de sig likväl att respektera grundsatserna, som visade sig i livet och karaktären hos Jehovas tillbedjare.

Hur var Josef i stånd till, att förvärva ett sådant vittnesbörd om karaktärsfasthet, uppriktighet och vishet? – I sina yngre år hade han fäst mera avseende vid plikten, än vid sina böjelser, och ynglingens renhet, okonstlade förtroende och ädla natur bar frukter i

mannens handlingar. Ett rent och enkelt liv hade varit gynnsamt för den kraftfulla utvecklingen av både fysiska och andliga förmågor. Gemenskap med Gud genom Hans verk och begrundandet av de stora sanningar, som anförtrotts åt trons arvingar, hade upphöjt och förädlat hans andliga natur samt utvidgat och stärkt sinnet på ett sätt, som inga andra studier kunnat göra. Ett troget iakttagande av plikten i varje ställning, från den lägsta till den högsta, hade uppövat varje förmåga till, att kunna utföra dess högsta tjänst. Den, som lever i överensstämmelse med Skaparens vilja, säkrar den sannaste och ädlaste karaktärsutveckling. "'Att frukta Herren, det är vishet, att sky det onda är insikt.'" – Job 28:28.

Det finns endast få personer, som uppfattar inflytandet från livets obetydligheter på karaktärens utveckling. Inget, som vi har något att göra med, är verkligen obetydligt. De olika förhållanden, som vi möter dag efter dag, är ämnade att pröva vår trohet och att göra oss dugliga för större förtroendeuppdrag. Genom att hålla fast vid grundsatser i det dagliga livets göromål, blir sinnet vant vid att sätta pliktens fordringar högre, än nöjets och böjelsernas. Personer, som utbildas på detta sätt, vacklar inte mellan rätt och orätt, liksom vasstrået darrar i vinden. De är trogna plikten, eftersom de har övat sig i, att visa trohet och tala sanning. Genom att visa trohet i det lilla, får de styrka till, att vara trogna i det större.

En oförvitlig karaktär är av större värde, än Ofirs guld. Ingen kan höja sig till en aktad ställning utan denna. Men man ärver inte en karaktär, och den kan ej heller köpas. Moralisk ypperlighet och goda själsegenskaper är inte följden av en tillfällig omständighet. De bästa naturliga anlag saknar värde, med mindre de uppodlas. Bildandet av en ädel karaktär är en livsgärning, och den uppnås endast genom flitiga och uthålliga bemödanden. Gud ger tillfällena; framgången beror på det bruk man gör av dem.

Kapitel 21. Josef och hans bröder

Vid början av de fruktbringande åren vidtogs förberedelser inför den annalkande hungersnöden. Under Josefs ledning uppfördes väldiga förrådshus på alla de viktigaste platserna i Egypten, och omfattande arrangemang gjordes, för att bevara överskottet av den förväntade skörden. Samma förfaringssätt fortsattes under de sju ymniga åren, till dess det upplagda förrådet av säd var större, än man kunde beräkna. Kapitlet bygger på Första Moseboken 41:54-56; 42-50.

Och nu började de sju hungeråren, i enlighet med Josefs förutsägelse. "Alla länder drabbades av hungersnöd, men överallt i Egypten hade man bröd. När man började känna av hungersnöden över hela Egyptens land och folket ropade till Farao efter bröd svarade han: 'Gå till Josef och gör som han säger.' Då nu hungersnöden hade drabbat hela landet öppnade Josef alla spannmålsförråden och sålde säd till egypterna".

Hungersnöden sträckte sig till Kanaans land och var högst kännbar i den del av landet, där Jakob bodde. Då man fick höra om det rikliga sädesförråd, som kungen i Egypten hade lagt upp, reste tio av Jakobs söner dit, för att köpa säd. Vid sin ankomst dit sändes de till kungens ståthållare, och de gick tillsammans med andra köpare, för att föreställa sig för landets herre. Och de "bugade sig till jorden för honom." "Josef kände igen sina bröder, men de kände inte igen honom." (King James Version.) Hans hebréiska namn hade blivit utbytt mot ett, som kungen gav honom, och det var föga likhet mellan Egyptens statsminister och den yngling, som de hade sålt till ismaeliterna. Då Josef såg sina bröder buga sig för honom, kom han ihåg sina drömmar, och den förflutna tidens händelser framstod livligt för honom. Med sin skarpa blick granskade Josef skaran. Därvid upptäckte han, att Benjamin inte fanns ibland dem. Hade även han fallit offer för dessa råa mäns svek och grymhet? Han beslöt sig för att utröna, hur det förhöll sig med den saken. "'Ni är spioner!", sade han strängt. "Ni har kommit för att se var det finns blottor i landets försvar.'"

De genmälde: "'Nej, herre', svarade de, 'dina tjänare har bara kommit för att köpa brödsäd till föda. Vi är alla söner till samme man, vi är hederliga människor och inga spioner.'" Han ville få reda på, om de behärskades av samma övermodiga anda nu, som när han var hos dem, och även locka ur dem någon upplysning om deras hem. Han visste dock fullt väl, hur bedrägliga deras uttalanden kunde vara. Han upprepade beskyllningen, och de svarade: "Vi var tolv, herre, söner till en och samme man i Kanaan. Men den yngste är kvar hos vår far, och en finns inte mer.'"

Ståthållaren, som låtsades tvivla på sanningen hos deras berättelse och ännu betrakta dem som spioner, förklarade, att han skulle sätta dem på prov, genom att låta dem stanna i Egypten, till dess att en av dem hade hämtat deras yngste bror. Om de inte ville

samtycka till detta, skulle de behandlas som spejare eller spioner. Men Jakobs söner ville inte gå med på det, eftersom deras familjer skulle lida brist på föda på grund av den tidsspillan, som skulle uppkomma. Vilken av dem ville dessutom resa ensam och lämna sina bröder i fängelset! Hur kunde han möta sin far under sådana omständigheter! Det såg ut, som om de skulle bli dödade eller göras till slavar, och om Benjamin hämtades, skulle han måhända få dela deras öde. De beslöt sig för, att hellre stanna kvar och lida med varandra, än att föra en större sorg över sin far, som skulle komma att förlora sin ende, återstående son. De blev följaktligen kastade i fängelse, där de fick sitta i tre dagar.

Under de år, som Josef hade varit skild från sina bröder, hade dessa Jakobs söner blivit förändrade till sin karaktär. De hade varit avundsamma, häftiga, bedrägliga, grymma och hämndlystna. Men nu, då de prövades av motgången, visade de sig vara oegennyttiga, trogna mot varandra, hängivna sin far, och fastän själva medelålders, fogliga mot hans myndighet.

De tre dagar, som de satt i egyptiskt fängelse, var fulla av bekymmer, ty bröderna tänkte på sitt livs synder. Om de inte kunde skaffa dit Benjamin, skulle de säkert dömas som spioner, och de hade föga hopp om, att kunna förmå sin far till, att skilja sig från Benjamin. På den tredje dagen lät Josef ställa fram sina bröder inför sig. Han vågade inte hålla dem kvar längre; ty hans far och de familjer, som var med honom, led möjligen redan brist på föda. "'Om ni gör som jag säger", sade han, "skall ni få leva – jag fruktar Gud. Nu skall vi se om ni är hederliga: en av er får stanna kvar i häktet, och ni andra får ge er av med säd till era svältande familjer. Sedan tar ni med er yngste broder till mig. Det blir beviset för att ni har talat sanning, och då slipper ni dö.'" De beslöt sig för, att anta detta förslag, fastän de sade sig äga ringa hopp om, att deras far ville låta Benjamin återvända med dem. Josef hade samtalat med dem genom en tolk, och då de ej tänkte, att ståthållaren förstod dem, samtalade de obehindrat med varandra i hans närvaro. De anklagade sig själva för sitt bemötande mot Josef: "'Detta är straffet för det vi gjorde mot vår bror. Vi såg hur förtvivlad han var; han bad om förbarmande, men vi lyssnade inte på honom. Därför har vi nu själva drabbats av denna olycka.'" Ruben, som hade gjort upp planen, för att rädda honom vid Dotan, tillade: "'Jag sade ju att ni inte skulle göra pojken illa. Men ni ville inte höra på, och nu kommer vedergällningen för hans blod.'" Josef, som hörde på, kunde inte behärska sina känslor, utan gick ut och grät. Då han kom tillbaka, befallde han, att Simeon skulle bindas inför dem och åter sättas i fängelse. Simeon hade varit upphovsmannen till och ledaren i den grymhet, som de hade utövat mot sin bror, och på grund härav föll lotten på honom.

Innan Josef lät sina bröder resa, befallde han, att de skulle förses med säd, och att även varje persons pengar hemligen skulle läggas överst i hans säck. De försågs även med foder för lastdjuren till hemresan. En av sällskapet, som vid ett viloställe öppnade sin säck, blev förvånad över, att i säcken finna sin pung med silvermynt. Då han omtalade

förhållandet för de andra, blev de bestörta och häpna, och den ene sade till den andre: "'Vad är det Gud har gjort mot oss?'" – skulle de anse det som ett gott tecken från Herren, eller hade Han låtit det hända, för att straffa dem för deras synder och störta dem i än djupare elände? De erkände, att Gud hade sett deras synder, och att Han nu straffade dem.

Jakob avvaktade ängsligt sina söners återkomst; och efter att de anlänt, samlade sig alla i lägret ivrigt omkring dem, medan de berättade för sin far om allt, som hade inträffat. Bestörtning och fruktan fyllde varje hjärta. Den egyptiske ståthållarens beteende tycktes innebära någon ond avsikt, och deras fruktan bekräftades, då var och en i sin säck återfann sina pengar. Den gamle fadern utropade i ångest: "'Ni gör mig barnlös! Josef finns inte mer, Simon finns inte mer, och nu vill ni ta Benjamin. Det är mig det går ut över, alltsammans!'" Ruben svarade: "'Du får döda mina båda söner om jag inte har honom med mig tillbaka till dig. Anförtro honom åt mig, jag skall föra honom tillbaka till dig.'" Detta obetänksamma tal lindrade inte Jakobs betryck, utan han sade: "'Min son får inte följa med er. Hans bror är död och han är ensam kvar. Skulle en olycka hända honom på er resa, då driver ni er gamle far med sorg ner i dödsriket.'"

Men torkan varade fortfarande, och efter någon tid var sädesförrådet, som de hade hämtat från Egypten, nästan uttömt. Jakobs söner var väl medvetna om, att det skulle vara fåfängt att återvända till Egypten utan Benjamin. De hade litet hopp om, att kunna förmå sin far till att ändra sitt beslut, och de avvaktade utgången under tystnad. Tecknen på den förestående hungersnöden blev allt starkare. I allas bekymrade och ängsliga ansikten kunde den gamle mannen läsa deras nöd, och han sade till slut: "'Res dit igen och köp litet brödsäd åt oss.'"

Juda svarade: "'Mannen sade klart och tydligt att vi inte fick visa oss för honom, om vi inte hade vår bror med oss. Om du låter vår bror följa med oss, så far vi ner och köper brödsäd åt dig. Men om du inte låter honom följa med, vill vi inte fara, för mannen sade till oss: Visa er inte för mig om ni inte har er bror med er!'" Då han såg, att hans far började att vackla i sitt beslut, tillade han: "'Låt pojken följa med mig, och låt oss genast komma iväg, så att vi överlever och inte svälter ihjäl, vi och du själv och våra kvinnor och barn." Och han erbjöd sig, att bli borgensman eller garanti för sin bror och att för evigt bära skulden, om han misslyckades med att återställa Benjamin till hans far.

Jakob kunde ej längre neka till, att ge sitt samtycke, och han uppmanade sina söner, att bereda sig för resan. Han bad dem även, att ta med sig åt ståthållaren en skänk av sådana saker, som det av torkan ödelagda landet hade att bjuda på – "lite balsam, lite honung, ladanum och mastix, pistaschnötter och mandlar", plus dubbelt så mycket pengar. "Ta så er bror med er", sade han, "och far genast tillbaka." Då hans söner stod i begrepp, att bege sig åstad på sin osäkra resa, steg den gamle fadern upp och höjde sina händer mot himmelen samt uttalade denna bön: "Må Gud den Allsmäktige låta er finna

barmhärtighet hos mannen, så att han låter både er andre bror och Benjamin följa med er hem igen. Men om jag skall bli barnlös, så må jag bli det.'" (Svenska Folk-Bibeln 98.)

De for åter till Egypten och trädde fram inför Josef. Då hans blick föll på Benjamin, hans egen mors son, blev han djupt rörd. Han dolde likväl sin sinnesrörelse och befallde, att de skulle föras till hans hus samt att man skulle vidta förberedelser, så att de kunde äta middag hos honom. När bröderna fördes in i ståthållarens palats, blev de väldigt bestörta; ty de fruktade, att de måste avlägga räkenskap för pengarna, som de funnit i sina säckar. De tänkte, att de avsiktligen hade blivit lagda där, så att man hade anledning att göra dem till slavar. I sin nöd rådfrågade de sig med uppsyningsmannen i huset. De omtalade för honom händelserna, som var förknippade med deras besök till Egypten, och de framställde som bevis på sin oskuld, att de hade fört tillbaka pengarna, som de funnit i sina säckar, samt även andra pengar att köpa föda för, och de tillade: "Vi vet inte vem som lade pengarna i våra säckar.'" Mannen svarade: "'Ni kan vara lugna', sade han. 'Var inte rädda, det är er och er fars Gud som har låtit er finna en skatt i era säckar. Jag fick era pengar.'" Deras ängslan försvann, och när Simon, som hade blivit släppt ur fängelset, kom in till dem, tyckte de, att Gud förvisso varit nådig mot dem.

När ståthållaren eller regentens ställföreträdare åter kom in i huset, ställde de fram sina gåvor och "bugade sig till jorden för honom" i ödmjukhet. Hans drömmar framstod åter för hans sinne, och efter det att han hade hälsat sina gäster välkomna, skyndade han sig att fråga: "'Hur är det med er gamle far som ni talade om? Lever han ännu?'" "'Ja', svarade de, 'allt är väl med vår far, din tjänare. Han lever ännu", blev svaret, medan de åter bugade sig. Sedan såg han på Benjamin och sade: "'Är detta er yngste bror som ni talade om?'" "'Gud välsigne dig, min son!'", men hans känslor överväldigade honom, och han kunde inte säga något mer. Han gick "in i ett annat rum och grät."

Sedan han återvunnit sin självbehärskning, återvände han till dem, och gästabudet tog sin början. På grund av klasslagarna, kunde egyptierna inte äta tillsammans med personer, som tillhörde något annat folkslag. Jakobs söner satt därför vid ett bord för sig själva, medan ståthållaren, på grund av sin höga rang, åt för sig själv, och även egyptierna hade särskilda bord. När alla hade fått sig sina platser anvisade, blev bröderna förvånade över att finna, att de blivit satta i bestämd ordning enligt sin ålder. Josef "lät servera dem från sitt bord", men Benjamin fick fem gånger så mycket, som de andra. Han hoppades, att genom detta ynnestbevis mot Benjamin kunna utforska, om den yngste brodern bemöttes med samma avundsjuka och hat, som de hade visat mot honom själv. Bröderna, som fortfarande antog, att Josef inte förstod deras språk, samtalade obehindrat med varandra, så att han därigenom hade ett gott tillfälle, att erfara deras verkliga känslor. Han önskade likväl, att pröva dem än mer, och befallde därför före deras avresa, att hans egen silverbägare skulle gömmas i den yngstes säck.

De begav sig glatt i väg på sin hemresa. Simon och Benjamin åtföljde dem, deras lastdjur bar säden, och alla trodde, att de hade undgått farorna, som tycktes ha omgett dem. Men de hade endast nått stadens utkant, då ståthållarens förvaltare hann ikapp dem och ställde den förebrående frågan: "Varför har ni lönat gott med ont? Det är ju den här som min herre brukar dricka ur och som han också använder när han tyder tecken. Det var skamligt gjort!" Denna bägare ansågs äga förmågan, att kunna visa om ett bestämt ämne, som hälldes i den, var giftigt. På den tiden ägde detta slags bägare ett stort värde som skyddsmedel mot, att bli mördad genom förgiftning.

På förvaltarens anklagelse, svarade resenärerna: "'Hur kan du säga något sådant, herre? Det skulle aldrig falla oss in att handla på det viset. Pengarna vi fann överst i våra säckar tog vi ju med oss tillbaka till dig från Kanaan. Varför skulle vi stjäla silver eller guld från din herres hus? Om man finner den hos någon av oss skall han dö, och vi andra skall bli slavar åt dig.'"

'Nå, det får bli som ni säger, sade förvaltaren. Den som man finner den hos skall bli slav åt mig, men ni andra går fria.

Undersökningen började genast. "Bröderna skyndade sig att lyfta ner sina säckar på marken", och förvaltaren undersökte varje säck. Han började med Rubens och följde dem i ordning ned till den yngstes, och bägaren fanns i Benjamins säck.

Bröderna rev sönder sina kläder som tecken på sin stora förtvivlan samt återvände långsamt till staden. På grund av deras eget löfte, var nu Benjamin dömd till träldom livet ut. De följde förvaltaren till palatset, och då de fann ståthållaren kvar där, kastade de ned sig inför honom. "'Vad är det ni har gjort?", sade han. "Förstår ni inte att en sådan man som jag kan tyda tecken?'" Josef ville få dem, att erkänna sin synd. Han hade aldrig gjort anspråk på att äga förmågan att spå, men han ville, de skulle tro, att han kände deras livs hemligheter.

Juda svarade: "'Vad skall vi säga, herre? Hur skall vi lägga våra ord och hur skall vi kunna hävda vår oskuld? Gud har uppdagat vår skuld, och vi är dina slavar, herre, både han som bägaren blev funnen hos och vi andra.'"

'Det skulle aldrig falla mig in att göra så, blev svaret. Den som bägaren blev funnen hos, han skall bli min slav. Ni andra kan lugnt bege er hem till er far.'

I sin svåra själsnöd steg Juda fram till ståthållaren och utropade: "'Lyssna på mig, herre. Låt mig få säga ett ord, och bli inte vred på din tjänare, du som är faraos like." Han beskrev med rörande vältalighet, hur fadern sörjde över Josefs förlust, och hur ogärna han lät Benjamin följa med dem till Egypten, då han var den ende återstående sonen efter sin mor Rakel, som Jakob så högt älskade. "Om jag", sade han, "kommer hem till min far, och vi inte har med oss pojken som han är så fäst vid, och han ser att pojken inte är med,

så blir det hans död. Vi kommer att driva vår gamle far, din tjänare, med sorg ned i dödsriket. Herre, jag har lovat min far att ta ansvar för pojken. Jag har sagt att om jag inte har honom med mig tillbaka, så skall jag stå som en brottsling inför min far i alla mina dagar. Därför ber jag dig, herre, att du låter mig stanna som slav hos dig i stället för pojken, så att han får fara hem tillsammans med sina bröder. Hur skulle jag kunna fara tillbaka till min far utan att ha pojken med mig? Förskona mig från att se den smärta det skulle vålla min far."

Josef var tillfredsställd. Han hade sett en rätt ångers frukter hos sina bröder. När han hade hört Judas ädelmodiga erbjudande, befallde han, att alla utom dessa män skulle lämna dem. Sedan brast han ut i högljudd gråt och sade: "'Jag är Josef. Lever min far?'"

Hans bröder stod orörliga, förstummade av fruktan och bestörtning. Fursten över Egypten var deras bror Josef, som de hade varit så avundsamma mot och som de ville döda, men slutligen sålde som slav! Hela deras dåliga bemötande mot honom framstod för dem. De kom ihåg, hur de hade föraktat hans drömmar och sökt att förhindra deras uppfyllelse. I stället hade de bidragit därtill, och nu, då de var fullkomligt i hans makt, skulle han utan tvivel hämnas den oförrätt han måst lida.

Då han såg deras förlägenhet, sade han vänligt: "'Kom fram hit'", och då de närmade sig, fortsatte han: "'Jag är Josef, er bror, som ni sålde till Egypten. Men var inte bedrövade för att ni sålde mig hit och förebrå er ingenting. Det var för att rädda liv som Gud skickade mig hit före er." Eftersom han tyckte, att de redan fått lida tillräckligt för sin grymhet mot honom, sökte han ädelmodigt, att avlägsna deras fruktan och att lindra deras bittra självförebråelser.

I två år, fortfor han, har det nu varit hungersnöd i landet, och det kommer fem år till då man varken skall plöja eller skörda. Gud skickade mig hit före er för att jag skulle trygga er fortlevnad på jorden och för att bevara er vid liv och rädda många. Det är alltså inte ni som har skickat mig hit, utan Gud, och han har gjort mig till Faraos främste rådgivare, till ledare för hans förvaltning och styresman över hela Egypten. Skynda er tillbaka till min far och säg till honom: Så säger din son Josef: Gud har gjort mig till herre över hela Egypten. Kom hit till mig utan dröjsmål. Du skall få bo i Goshen, där du är nära mig, du själv med dina barn och barnbarn, dina får och dina kor och allt du äger. Där skall jag sörja för dig, ty ännu återstår fem år av hungersnöd. Du skall inte lida någon brist, varken du eller din familj eller någon av dem som tillhör dig. – Ni ser ju själva, både min bror Benjamin och ni andra, att det är jag som talar till er. Han föll sin bror Benjamin om halsen och grät, och Benjamin grät i hans famn. Josef kysste alla sina bröder, tog dem i famn och grät. Sedan talade han och bröderna med varandra. De bekände ödmjukt sin synd och bad honom om, att förlåta dem. De hade länge fått uthärda ångest och samvetskval, och nu gladde de sig över, att Josef fortfarande var i livet.

Kungen underrättades genast om det, som hade tilldragit sig. Han var angelägen om, att visa sin tacksamhet mot Josef och bekräftade ståthållarens inbjudan till sin familj med dessa ord: "Jag skall ge er det bästa Egypten har att bjuda". Bröderna skickades i väg, efter att de blivit försedda med ett rikligt förråd av livsmedel samt med vagnar och allt annat, som var nödvändigt för alla deras familjers och tjänares flytt till Egypten. Josef skänkte Benjamin mera värdefulla gåvor, än de andra bröderna. Och eftersom han fruktade, att tvister skulle uppstå bland dem på hemresan, manade han dem sedan, när de stod i begrepp att lämna honom: "'Bli inte ovänner på vägen!'"

Jakobs söner återvände till sin far med det glädjande beskedet: "'Josef lever, och han är styresman över hela Egypten.'" Den gamle mannen blev i början överväldigad, ty han kunde ej tro på, vad de berättade för honom. Men när han såg det långa tåget av vagnar och lastdjur, och när Benjamin åter var hos honom, blev han övertygad och utropade överlycklig: "'Det är nog' . . . 'Min son Josef lever. Jag måste fara, så att jag får se honom innan jag dör.'"

En annan förödmjukande handling återstod ännu för de tio bröderna att utföra. De bekände nu för sin far bedrägeriet och grymheten, som hade fördystrat hans och deras liv under så många år. Jakob hade aldrig misstänkt, att de begått en sådan nedrig synd. Men han såg, att Gud hade styrt allting till det bästa, och han förlät och välsignade sina felande barn.

Fadern och hans söner, med sina familjer, boskapshjordar och talrika tjänare, var snart på väg till Egypten. De fortsatte sin resa under glädje, och när de kom till Beer Sheva, offrade patriarken tackoffer och bad Herren om, att Han skulle förvissa dem om, att Han ville gå med dem. I en syn om natten sade Herren till honom: "Var inte rädd att fara till Egypten, ty där skall jag göra dig till ett stort folk. Jag skall själv fara till Egypten tillsammans med dig, och jag skall själv föra dig därifrån."

Försäkran "var inte rädd att fara till Egypten, ty där skall jag göra dig till ett stort folk", var betydelsefull. Abraham hade fått löfte om, att hans efterkommande skulle bli lika oräkneliga som stjärnorna; men dittills hade det utvalda folket förökat sig endast långsamt. Och Kanaan erbjöd nu inte något område för utvecklingen av en sådan nation, som hade blivit förutsagd. Kraftfulla hedniska stammar ägde nu landet, och de skulle inte drivas bort förrän i "fjärde släktledet" (Svenska Folk-Bibeln 98). Om Israels avkomlingar skulle föröka sig till ett talrikt folk, där de var, måste de antingen driva bort landets invånare, eller utbreda sig ibland dem. De kunde ej göra det förra enligt den gudomliga planen, och om de blandade sig med kananéerna, stod de i fara att bli förledda till avguderi. Men i Egypten erhöll de sådana fördelar, som var nödvändiga, för att Guds beslut skulle uppfyllas. Där erbjöds de en väl bevattnad och fruktbar del av landet, i vilken de hade ett gynnsamt tillfälle, att hastigt föröka sig. Och den naturliga motviljan de

skulle komma att utsättas för i Egypten på grund av sin sysselsättning – ty herdar var avskyvärda "bland egyptierna" (Svenska Folk-Bibeln 98) – skulle låta dem förbli ett från andra nationer avskilt folk, och därigenom hindra dem från, att delta i den egyptiska avgudadyrkan.

Då sällskapet anlände till Egypten, begav det sig genast till landet Goshen. Josef for dit i sin praktfulla triumfvagn, beledsagad av ett furstligt följe. Både hans omgivningars prakt och hans ställnings värdighet glömdes bort; blott en tanke uppfyllde hans sinne, en längtan brann i hans hjärta. Då han såg de resande närma sig, kunde han ej längre behärska de ömma känslor, som under så många år varit undertryckta. Han hoppade ur vagnen och skyndade sig mot sin far, för att hälsa honom välkommen. Och han föll "honom om halsen och grät länge. Och Israel sade till Josef: 'Nu kan jag dö, nu har jag sett dig och vet att du lever.'"

Josef tog fem av sina bröder och föreställde dem inför Farao, för att de av honom skulle erhålla förläningen av land för sitt framtida hem. Tacksamhet mot sin statsminister skulle ha lett kungen till, att hedra dem, genom att utnämna dem till något statsämbete. Josef, däremot, som var Jehovas trogne tillbedjare, sökte att bevara sina bröder för de frestelser, vilka de skulle utsättas för vid ett hedniskt hov. Därför rådde han dem, att uppriktigt omtala sin sysselsättning för kungen, då denne frågade dem angående den. Jakobs söner följde detta råd. De var även noga med att säga, att de hade kommit, för att uppehålla sig där i landet en tid och inte för att ständigt bo där. Härigenom förbehöll de sig rättigheten, att lämna landet, om de önskade att göra det. Kungen anvisade dem ett hem, så som han förut lovat, "i den bästa delen av landet", i landet Goshen.

En kort tid efter deras ankomst tog Josef även sin far och föreställde honom inför kungen. Patriarken var en främling vid kungliga hov; men i den härliga naturen hade han haft umgänge med en mäktigare Konung, och med en medveten överlägsenhet höjde han nu sina händer och välsignade Farao.

Då Jakob först hälsade Josef, talade han som om han i och med detta glädjefulla slut på sin långa ängslan och sorg vore färdig att dö. Men han fick leva i ytterligare sjutton år i sitt fredliga hem i Goshen. Dessa år utgjorde en lycklig motsats till dem, som hade gått förut. Han blev varse tecken på verklig ånger hos sina söner, han såg sin familj omgiven av alla nödvändiga villkor för utvecklingen av en stor nation, och hans tro fattade det bergsäkra löftet om den framtida bosättningen i Kanaan. Han själv var omgiven av alla tecken på kärlek och ynnest, som Egyptens statsminister kunde anskaffa, och, lycklig i sin länge förlorade sons umgänge, skred han sakta och fridfullt ned mot graven.

Då han kände dödsstunden nalkas, sände han efter Josef. Eftersom han ännu höll fast vid Guds löfte angående innehavet av Kanaan, sade han: "begrav mig inte i Egypten. När jag har gått till vila hos fäderna, för mig då bort från Egypten och lägg mig i mina fäders

grav.'" Josef lovade att göra detta, men Jakob blev inte tillfredsställd därmed; han fordrade en högtidlig ed på, att Josef skulle lägga honom bredvid hans fäder i Makpelas grotta.

Men det fanns en annan viktig sak, som måste uppmärksammas; Josefs söner skulle formellt upptas bland Israels barn. Då Josef gjorde sitt sista besök hos fadern, förde han med sig Efraim och

Manasse. Dessa ynglingar var, genom sin mor, besläktade med den förnämsta prästklassen i Egypten. Rikedom och utmärkelser var tillgängliga för dem på grund av deras fars ställning, om de valde att ansluta sig till egyptierna. Det var likväl Josefs önskan, att de skulle förena sig med sitt eget folk. Han visade sin tro på förbundslöftet, genom att å sina söners vägnar förkasta alla de utmärkelser, som det egyptiska hovet erbjöd, för att de skulle erhålla en plats bland de föraktade herdestammar, åt vilka Guds Ord hade blivit anförtrott.

Jakob sade: "Nu skall de två söner som du har fått i Egypten innan jag kom hit till dig vara mina. Efraim och Manasse skall vara mina, på samma sätt som Ruben och Simon." De skulle adopteras som hans egna barn och bli stamfäder för varsin stam. Alltså skulle en av förstfödslorättens förmåner, som Ruben hade förverkat, tillfalla Josef – han skulle få en dubbel andel i Israel.

Jakobs ögon var svaga av ålder, och han hade icke märkt de unga männens närvaro; men nu, då han blev varse deras gestalter, sade han: "'Vilka är detta?'" När hans fråga blivit besvarad, tillade han: "Kom hit med dem hit till mig', sade Israel, 'så får jag välsigna dem.'" De gick då till honom och patriarken omfamnade dem samt kysste dem, varefter han högtidligt lade sina händer på deras huvuden, medan han uttalade välsignelsen: "Den Gud som mina fäder höll sig till, Abraham och Isak, den Gud som har varit min herde från min första stund till denna dag, den ängel som löst mig från allt ont, han må välsigna dessa barn." Ingen anda av självberoende, ingen förtröstan på mänsklig makt eller förslagenhet visade sig nu. Gud hade bevarat och uppehållit honom. Ingen klagan över de onda dagarna i det förflutna hördes. Han ansåg ej längre dessa prövningar och sorger vara sådant, som gått ut över just honom. Han erinrade sig blott den nåd och barmhärtighet han blivit bevisad av Herren, som hade varit med honom under hans pilgrimsfärd.

Då Jakob uttalat välsignelsen, gav han sin son denna försäkran, varigenom han lämnade åt de kommande släkterna – som måste tillbringa många år i träldom och elände – ett vittnesbörd om sin tro: "'Jag skall snart dö, men Gud skall vara med er och föra er tillbaka till era fäders land."

När Jakob låg för döden, samlade sig alla hans söner omkring honom. Och Jakob kallade sina söner och sade: "Kom hit och lyssna, Jakobs söner, lyssna på Israel, er fader", så skall jag "förkunna vad som händer er i kommande dagar." Han hade ofta och med ängslan tänkt på deras framtid och sökt föreställa sig de olika stammarnas historia. Nu, då hans barn väntade på, att erhålla hans sista välsignelse, vilade Inspirationens Ande över honom, och hans avkomlingars framtid uppenbarades för honom i en profetisk syn. Hans söners namn uttalades, det ena efter det andra, vars och ens karaktär blev beskriven och stammens framtida historia i korthet förutsagd.

Ruben, du är min förstfödde, min mannakrafts första frukt, den främste i ära, den främste i styrka.

Fadern skildrade här den ställning Ruben skulle ha innehaft som den förstfödde sonen; men den svåra synd, som han begick vid Migdal-Eder, hade gjort honom oförtjänt av förstfödslorättens välsignelse. Jakob fortsatte: "Du är som ett svallande vatten. Du skall inte mer vara den främste".

Den prästerliga värdigheten gavs åt Levi, riket och löftet om Messias åt Juda och den dubbla arvslotten åt Josef. Rubens stam blev ej framstående i Israel; den var inte så talrik som Juda eller Josef eller Dan, och den var bland de första, som fördes bort i fångenskapen.

Närmast Ruben i ålder var Simon och Levi. De hade gemensamt begått grymheten mot Sikems invånare, och de hade även den största skulden i försäljningen av Josef. Det blev förkunnat om dem:

"Jag skall sprida dem i Jakob, skingra dem över Israel."

Då Israel räknades strax före intåget i Kanaans land, var Simon den minsta stammen. Moses hänvisade inte till Simon i sin sista välsignelse. Vid koloniseringen av Kanaan hade denna stam blott en liten andel av Judas lott. De stammar, som sedermera blev mäktiga, bildade olika bosättningar och slog sig ned inom ett område, som låg utom det Heliga Landets gränser. Levi erhöll ej heller något arv, med undantag för fyrtioåtta städer, som låg i olika delar av landet. Men denna stams trohet mot Jehova belönades med tjänsten i helgedomen, när de andra stammarna avföll. Därmed blev förbannelsen förvandlad till välsignelse.

Förstfödslorättens förnämsta välsignelser överlämnades åt Juda. Betydelsen av namnet, vilket betecknar tack eller pris, uppenbaras i denna stams profetiska historia:

Juda, dig prisar dina bröder, du slår dina fiender på flykten. Din faders söner bugar sig för dig. Ett ungt lejon är Juda. Du reser dig upp från ditt byte, min son. Han lägger sig ner och vilar som ett lejon, ett lejon som ingen törs störa. Spiran skall inte vika från Juda,

eller härskarstaven från hans fötter, till dess Fridsfursten kommer, och honom skall folken hörsamma. (Avslutningen, om spiran och Fridsfursten, ur King James Version. Övers. anm.)

Lejonet, djurens konung, är en lämplig sinnebild på denna stam. Ur den framstod David och Davids Son, Fridsfursten, det äkta "lejonet av Juda stam", för vilken alla makter slutligen skall knäfalla och vilken alla folk skall hylla.

Jakob profeterade om en lycklig framtid för de flesta av sina barn. Slutligen kom han till Josefs namn, och faderns känslor flödade över, då han kallade ned välsignelser "över Josefs huvud, över hjässan på fursten bland bröder":

Ett ungt fruktträd är Josef, ett ungt fruktträd vid källan, grenar klättrar upp över muren. Skyttar ansätter honom, bågskyttar går till anfall, men han håller stadigt sin båge, och smidigt rör sig hans hand. Jakobs Mäktige, Herden, Israels Sten, din faders Gud, han skall hjälpa dig, Gud den Väldige, han skall välsigna dig med välsignelser från himlen därovan, välsignelser från djupet som vilar därnedan, med välsignelser från bröst och sköte, välsignelser från ax och blomma, välsignelser från de uråldriga bergen, lycka från de eviga höjderna. Må detta strömma över Josefs huvud, över hjässan på fursten bland bröder.

Jakob hade alltid varit en känslofull man. Han hade visat en öm och innerlig kärlek för sina söner, och hans sista vittnesbörd till dem var inte grundat på partiskhet eller harm. Han hade förlåtit dem alla, och han älskade dem ännu. Hans faderliga ömhet skulle ha yttrat sig genom blott uppmuntrande och förhoppningsfulla ord; men Guds kraft vilade över honom, och under Inspirationens inflytande måste han förkunna sanningen, hur smärtsamt det än kändes.

Sedan Jakob uttalat de sista välsignelserna, upprepade han föreskriften rörande sin begravningsplats: "'Jag skall nu samlas till mitt folk. Begrav mig hos mina fäder . . . i den grotta som ligger vid fältet i Makpela". "Där begravdes Abraham och hans hustru Sara, där begravdes också Isak och hans hustru Rebecka, och där har jag själv begravt Lea" (Svenska Folk-Bibeln 98). Alltså skulle den sista handlingen i hans liv uppenbara hans tro på Guds löfte.

Jakobs sista år var för honom en lugn och stilla afton efter en bekymmersam och besvärlig dag. Mörka moln hade samlat sig över hans stig, men hans sol gick ned ofördunklad, och en himmelsk strålglans lyste upp hans sista timmar. Skriften säger: "när kvällen kommer skall det vara ljust" – Sakarja 14:7. "Ge akt på den fromme, se på den redbare, fridens man har en framtid " – Psaltaren 37:37.

Jakob hade syndat och fått lida mycket. Han hade tillbringat många år i möda och bekymmer, sedan den dag han flydde från sin fars tält på grund av sin stora synd. Han

hade varit en flykting utan hem, skild från sin mor, som han aldrig fick återse, hade arbetat sju år för henne, som han älskade, men vilken nedrigt frånhölls honom; hade tjänat i tjugo år hos en girig och snål släkting; hade sett sin förmögenhet växa till och söner växa upp omkring sig, men fann föga glädje i den tvistande och uppdelade familjen; hade varit plågad på grund av sin dotters vanära, hennes bröders hämnd, genom Rakels död, genom Rubens onaturliga brott, genom Judas synd, genom det grymma bedrägeriet och elakheten, som förövades mot Josef – vilken lång och mörk förteckning över förbrytelser visar sig inte här! Han hade ofta fått utstå följderna av den första orätta handlingen. De synder, som han själv hade begått, upprepades gång på gång ibland hans söner. Men denna tuktan, som hade varit svår att uthärda, hade likväl haft goda följder. Agan, som syntes medföra sorg, hade burit "rättfärdighetens fridsfrukt" – Hebréerbrevet 12:11 (King James Version).

Skriften omtalar troget goda människors fel och i synnerhet sådanas fel, som fick ta emot Guds särskilda ynnestbevis. Deras felsteg framställs faktiskt utförligare, än deras dygder. Detta har uppväckt förundran hos många och givit otrogna anledning, att håna Bibeln. Men detta är ett av de kraftigaste bevisen för Skriftens sanning – att sakförhållanden inte är förskönade, och att de

förnämsta Bibelpersonernas synder ej är dolda. Människorna är så fördomsfulla, att de omöjligt kan utarbeta skildringar, som är fullständigt opartiska. Hade Bibeln blivit skriven av icke- inspirerade personer, skulle utan tvivel karaktären hos de framstående män, som däri omtalas, ha blivit framställd i ett mera smickrande ljus. Nu, däremot, ger den en korrekt skildring av deras erfarenheter.

Män, som Gud gynnade och vilka Han ålade stort ansvar, föll stundom för frestelsen och begick synd, liksom vi på vår tid strider, vacklar och ofta felar. Deras liv, med alla fel och dårskaper, ligger öppna framför oss, både för vår uppmuntran och till vår varning. Om dessa män hade blivit framställda, som om de varit utan fel, kunde vi med våra syndiga anlag misströsta om frälsning på grund av våra egna misstag och felsteg. Men då vi ser, hur andra kämpade under svårigheter, som liknar våra egna, hur de föll för frestelsen, såsom vi har gjort, och likväl fattade mod igen och segrade genom Guds nåd, blir vi uppmuntrade under vårt strävande efter rättfärdighet. Liksom de, efter att de blivit nedslagna, åter reste sig upp och blev välsignade av Gud, kan vi segra i Jesu kraft. Å andra sidan kan berättelsen om deras liv tjäna som varning för oss. Den visar, att Gud ej skall lämna den brottslige ostraffad. Han upptäcker synd hos de mest gynnade, och Han behandlar dem strängare, än dem, som har mindre ljus och ansvar.

Sedan Jakob hade begravts, började Josefs bröder att åter känna fruktan för sin bror. Medvetandet om den egna skulden gjorde dem skeptiska och misstänksamma, trots hans vänlighet mot dem. Kanske han hade uppskjutit sin hämnd av aktning för sin far, och nu

skulle han straffa dem för deras brott. De vågade inte personligen besöka honom, utan sände ett bud, som sade: "'Innan han dog bad din far att vi skulle säga till dig: 'Vi ber dig förlåta oss, dina bröder, vår synd och skuld. Vi har gjort dig mycket ont.' Så förlåt oss, din fars Guds tjänare, den synd vi har begått!'" Detta budskap gjorde ett sådant intryck på Josef, att han fällde tårar, och hans bröder, som härav kände sig uppmuntrade, gick och föll ned inför honom samt sade: "Se, vi är dina tjänare" (King James Version). Josefs kärlek till sina bröder var stark och oegennyttig, och han kände smärta över, att de trodde honom hysa hämnd i sitt hjärta mot dem. "'Var inte rädda", sade han. "Jag är ju inte Gud! Ni ville mig ont, men Gud har vänt det till något gott. Han ville göra det som nu har skett och därigenom bevara många människor vid liv. Var inte rädda, jag skall sörja för er och era barn.'"

Josefs liv är en bild på Kristi liv. Det var avundsjuka, som förmådde Josefs bröder att sälja honom till slaveri. De hoppades, att de därigenom skulle hindra honom från att bli större, än de själva var. Och när han fördes till Egypten, smickrade de sig själva med, att hans drömmar ej skulle besvära dem mer, och att de hade undanröjt alla möjligheter för deras uppfyllande. Men Gud lät deras eget handlingssätt bli ett medel, varigenom just det utfördes, som de hade tänkt förhindra. Prästerna och de äldste hos judarna var likaledes avundsjuka på Kristus, ty de fruktade, att Han skulle omintetgöra deras inflytande hos folket. De lät döda Honom, för att hindra Honom från att bli kung, men deras handlingssätt blev ett medel, att försätta Honom i denna ställning.

På grund av sin träldom i Egypten, blev Josef en frälsare för sin fars familj; men detta förhållande minskade inte hans bröders brottslighet. Kristi korsfästelse genom Sina fiender gjorde Honom likaledes till det fallna människosläktets Frälsare och till härskare över hela världen; men Hans mördares brott var lika skändligt, som det varit, om Guds försyn inte hade lett händelserna till Sitt eget förhärligande och till nytta för människan.

Liksom Josef blev av sina egna bröder såld till hedningarna, blev Kristus såld till Sina dödsfiender av en av Sina lärjungar. Josef blev falskt anklagad och kastad i fängelse på grund av sin dygd.

Likaså blev Kristus föraktad och förkastad, därför att Han genom Sitt rättfärdiga, självförsakande liv fördömde synden; och fastän Han ej var skyldig till något brott, blev Han dömd till döden på falska vittnens ord. Och Josefs tålamod och mildhet under orättvisa och förtryck, hans beredvilliga förlåtelse och ädla välgärningar mot sina vrånga bröder, föreställer Frälsarens tålmodiga uthärdande av gudlösa människors ondska och skymfande samt Hans stora nåd, inte endast mot Sina mördare, utan mot alla, som har bekänt sina synder för Honom och bett om förlåtelse.

Josef levde femtiofyra år efter sin fars död. Han "fick se Efraims barn till tredje led. Också åt Makir, Manasses son, föddes barn som Josef fick ta i knäet" (Svenska Folk-

Bibeln 98). Han fick skåda sitt folks tillväxt och framgång, och under alla dessa år rubbades inte hans tro på, att Gud skulle återföra Israel till Löftets Land.

Då han märkte, att slutet nalkades, kallade han sina släktingar till sig. Fastän han hade blivit hedrad i Faraos land, betraktade han Egypten endast som sin förvisningsort. Hans sista handling var att visa, att han tillhörde Israel. Hans sista ord var: "Gud kommer att ta sig an er och föra er från detta land upp till det land som han med ed har lovat Abraham, Isak och Jakob.'" Och han tog en högtidlig ed av Israels barn, att de skulle föra upp hans ben med sig till Kanaans land. "Så dog Josef i en ålder av 110 år, och han blev balsamerad och lagd i en kista i Egypten." Och under de mödosamma århundradena, som följde, påminde den kistan Israels barn om Josefs sista ord och vittnade om, att de var främlingar i Egypten samt bjöd dem att tänka på Löftets Land, ty deras befrielse skulle förvisso inträffa.

Kapitel 22. Moses

För att skaffa sig föda under hungersnöden, hade folket i Egypten sålt sin boskap och sitt land till kronan samt slutligen förbundit sig, att ständigt tjäna staten som livegna. Josef hade på ett vist sätt ombesörjt, att de befriades ur denna ställning. Han gjorde dem till kungliga arrendatorer, som innehade sitt land under kronan och betalade femtedelen av avkastningen i årlig skatt. Kapitlet bygger på Andra Moseboken 1-4.

Men Jakobs barn var inte nödsakade, att ingå sådana villkor. På grund av den tjänst, som Josef hade gjort den egyptiska nationen, erhöll de inte bara en del av landet som hem, utan de befriades även från beskattning och försågs frikostigt med föda under den tid hungersnöden varade. Kungen erkände offentligt, att det var på grund av det nådiga ingripandet från Josefs Gud, som Egypten ägde ett tillräckligt förråd av livsmedel, medan andra folk omkom av hunger. Han insåg även, att landet hade gjorts betydligt rikare genom Josefs förvaltning, och av tacksamhet härför visade han Jakobs familj stora favörer.

Men den store mannen, som Egypten hade så mycket att tacka för, och det släkte, som gjordes lyckligt genom hans arbete, dog i takt med tiden. "Då fick Egypten en ny kung, en som ingenting visste om Josef." Härmed menas inte, att han var okunnig om de tjänster, som Josef hade bevisat folket; men han ville inte erkänna dem, utan önskade, att i möjligaste mån låta dem falla i glömska. "Han sade till sitt folk: 'Israeliterna har blivit för många. Nu måste vi handla klokt, annars blir de ännu flera. Och blir det krig kan de förena sig med våra fiender och kämpa mot oss och sedan ge sig av härifrån.'"

Israeliterna hade redan blivit väldigt talrika; de "var fruktsamma och förökade sig, de växte till och blev så talrika att hela landet uppfylldes av dem." Tack vare Josefs faderliga omsorg och den kungs nåd, som då regerade i landet, hade de hastigt brett ut sig över det. Men de hade förblivit ett särskilt släkte och hade ej antagit några av de egyptiska sederna eller religionsbruken; och deras stora antal uppväckte nu kungens och folkets fruktan, att de i händelse av krig kunde förena sig med Egyptens fiender. Men det var ej fördelaktigt för dem, att förvisa Israels barn ur landet. Många av dem var skickliga och förståndiga arbetare, och de bidrog betydligt till att öka landets rikedom; kungen behövde sådana arbetare vid uppförandet av sina ståtliga palats och tempel. Han satte dem följaktligen i samma ställning som egyptierna, vilka hade sålt sig själva och sina bosättningar till kronan. Man satte snart uppbördsfogdar över dem, och de kom i fullständigt slaveri. "Israeliterna tvingades till slavtjänst, och deras liv förbittrades av det tunga arbetet med lera och tegel och allt arbete på fälten, all denna slavtjänst som de tvingades till." "Men ju mer man förtryckte dem, desto fler blev de och desto mer bredde de ut sig".

Kungen och hans rådgivare tänkte, att de skulle underkuva Israels barn genom hårt arbete och sålunda förminska deras antal och förinta deras oberoende anda. Då de misslyckades med sin avsikt, vidtog de grymmare mått och steg. Man beordrade kvinnorna, vilkas sysselsättning gjorde det möjligt för dem att utföra befallningen, att döda de hebréiska gossebarnen vid deras födelse. Det var Satan, som anstiftade detta. Han visste, att en befriare skulle uppväckas ibland Israels barn, och han trodde sig kunna förhindra Guds beslut, genom att förmå kungen till, att låta döda gossebarnen. Men kvinnorna fruktade Gud och vågade inte verkställa det grymma påbudet. Herren gillade deras handlingssätt och gjorde dem lyckosamma. Kungen, som blev vred över att hans plan misslyckades, utgav en strängare befallning och gjorde den mera omfattande. Han uppfordrade hela folket till, att uppsöka och döda de värnlösa offren. "Men farao gav denna befallning till hela sitt folk: 'Kasta alla nyfödda pojkar i Nilen och låt bara flickorna leva.'"

Medan detta påbud gällde, föddes en son åt Amram och Jokebed, trogna israeliter av Levis stam. Gossen var "ett vackert barn", och föräldrarna, som trodde, att tiden för Israels befrielse nalkades och att Gud skulle uppväcka en befriare åt Sitt folk, beslöt att rädda sitt barn. Tron på Gud stärkte deras mod, "och de lät sig inte skrämmas av kungens påbud." – Hebréerbrevet 11:23.

Modern lyckades att dölja barnet i tre månader; men när hon insåg, att hon ej längre tryggt kunde bevara det, tillredde hon en liten ark av rör, som hon gjorde vattentät, genom att bestryka den med jordbeck och harts, samt lade barnet däri och ställde arken i vassen vid flodstranden. Hon vågade inte stanna och bevaka sonen av fruktan för, att barnets och hennes eget liv därigenom skulle sättas i fara; men hans syster Mirjam dröjde i närheten, synbarligen likgiltig, men ängsligt vaktande för att se, vad som skulle hända hennes lillebror. Och det var andra, som vaktade. Modern hade i en allvarlig bön överlämnat sitt barn åt Guds omvårdnad, och osynliga änglar svävade över dess anspråkslösa viloplats. Änglar ledde Faraos dotter dit. Den lilla korgen väckte hennes nyfikenhet, och då hon såg det vackra barnet inuti den, förstod hon genast hela förhållandet. Barnets tårar väckte hennes medlidande, och hon hyste deltagande för den okända modern, som på detta sätt sökte, att rädda sitt älskade barns liv. Hon beslöt, att gossen skulle räddas, och hon ville adoptera honom som sin egen son.

Mirjam hade hemligt iakttagit varje rörelse, och då hon märkte, att man visade ömhet mot barnet, vågade hon sig närmare och sade slutligen: "'Skall jag skaffa en hebreisk kvinna som kan amma barnet åt dig?'" Och hon fick tillåtelse att gå.

Systern skyndade sig, att meddela de glada nyheterna för modern och återvände genast med henne till Faraos dotter. "'Ta med dig det här barnet och amma det åt mig. Jag skall betala dig för det", sade prinsessan.

Gud hade hört moderns böner och belönat hennes tro. Med innerlig tacksamhet åtog hon sig det behagliga uppdraget, som hon nu tryggt kunde utföra. Hon gjorde gott bruk av tillfället, att uppfostra sitt barn åt Gud. Hon var övertygad om, att han hade blivit bevarad, för att utföra något stort verk, och hon visste, att hon snart måste avstå honom åt hans kungliga mor. Hos henne skulle han omges av inflytanden, som kunde leda honom bort ifrån Gud. Allt detta bidrog till, att hon med större flit sörjde för hans uppfostran, än för de andra barnens. Hon bemödade sig om, att hos honom inprägla gudsfruktan och kärlek till sanning och rättvisa, och hon bad allvarligt om, att han skulle bli bevarad för allt fördärvligt inflytande. Hon undervisade honom om, hur syndigt och dåraktigt avguderiet var, och hon lärde honom tidigt, att böja sig ned och be till den sanne Guden, som allena kunde höra honom och hjälpa honom vid varje trängande behov.

Hon behöll gossen, så länge som hon kunde göra det, men måste skiljas från honom, när han var ungefär tolv år gammal. Han fördes ifrån det anspråkslösa hemmet i hyddan till det kungliga palatset, till Faraos dotter, "som adopterade honom". Men de intryck, som han mottagit i barndomen, försvann ej här. De lärdomar han inhämtat vid sin mors sida, kunde ej glömmas. De var ett skydd mot den stolthet, otro och last, som existerade mitt i hovets glans.

Hur vitt omfattande följder fick inte inflytandet från denna enda hebréiska kvinna, en landsflykting och slav! Moses' hela framtida levnad, den stora mission, vilken han uppfyllde som Israels barns ledare, visar, hur viktigt den kristna moderns arbete är. Det finns inget annat arbete, som kan jämföras med detta. Modern håller till en betydlig grad sina barns öde i sina egna händer. Hon danar deras sinnen och karaktär och söker inte bara, att uppfostra dem för detta liv, utan även för evigheten. Hon sår säden, som skall spira och bära antingen god eller ond frukt. Hon målar inte en skön form på duken, eller hugger ut den ur marmorn, utan hon inpräglar den gudomliga bilden i en människas själ. Det är i synnerhet under barnens yngre år, som det åligger henne, att gestalta deras karaktär. De intryck, som då görs i deras mottagliga sinnen, stannar kvar hos dem under hela livet. Föräldrarna bör så uppfostra och undervisa sina barn, medan de är helt unga, för att de skall kunna bli kristna. De anförtros inte åt oss, för att bli uppfostrade som arvingar till tronen i ett jordiskt rike, utan som kungar åt Gud, för att regera i all evighet.

Varje mor bör anse sin tid vara oskattbar. Hon bör tänka på, att hennes arbete skall prövas på den stora räkenskapsdagen. Då skall det uppenbaras, att många av de felsteg och brott, som män och kvinnor begått, var en följd av okunnighet och försumlighet hos dem, vilkas plikt det var, att i barndomen leda deras steg på den rätta vägen. Då skall det uppenbaras, att många, som har lyst upp världen med snillets och sanningens och helighetens ljus, har erhållit de grundsatser, som var upphovet till deras inflytande och framgång, från en bedjande, kristen mor.

Moses erhöll den högsta civila och militära utbildning vid Faraos hov. Kungen hade beslutat sig för, att upphöja sin adopterade dotterson till sin efterträdare på tronen, och ynglingen blev uppfostrad för denna höga ställning. "Mose blev grundligt insatt i den egyptiska visdomen och uppträdde med kraft i både ord och handling." – Apostlagärningarna 7:22. På grund av sin skicklighet som militär anförare, blev han en gunstling hos de egyptiska härarna, och han betraktades i allmänhet som en anmärkningsvärd personlighet. Satans avsikt hade blivit omintetgjord. Samma påbud, som dömde

de hebréiska barnen till döden, hade Gud brukat som ett medel, varigenom Moses blev uppfostrad och utbildad till, att bli Guds folks framtida anförare.

Änglar upplyste Israels barns äldste om, att tiden för deras befrielse var nära och att Moses var den person, som Gud skulle använda till att utföra detta verk. De meddelade även Moses, att Gud hade utvalt honom till, att upphäva Hans folks slaveri. Han antog, att de skulle erhålla sin frihet genom vapenmakt och att han skulle leda den hebréiska härskaran mot de egyptiska arméerna. På grund av detta undertryckte han sina känslor, så att hans tillgivenhet för fostermodern eller för Farao inte skulle hindra honom från, att göra Guds vilja.

Enligt de egyptiska lagarna, måste alla, som innehade kungatronen, bli medlemmar av prästkasten, och Moses skulle, som tronarvinge, invigas i den nationella religionens hemligheter. Prästerna var ålagda denna plikt. Men fastän Moses var en ivrig och outtröttlig student, kunde man ej förmå honom, att delta i gudarnas tillbedjan. Man hotade honom med förlust av kronan och varnade honom för, att prinsessan ej längre ville erkänna honom, om han framhärdade i, att vara den hebréiska tron trogen. Men han var orubblig i sitt beslut, att ej dyrka någon annan, än den ende Guden, himmelens och Jordens Skapare. Han diskuterade med präster och tillbedjare, framhållande för dem dårskapen i deras vidskepliga vördnad för döda föremål. Ingen kunde motbevisa hans argument, eller ändra hans beslut; men man hade likväl för en tid tålamod med hans bestämdhet på grund av hans höga ställning och den ynnest, som han stod i hos både kung och folk.

I tro vägrade Mose som vuxen att låta sig kallas son till faraos dotter. Han ville hellre fara illa tillsammans med Guds folk än ha en kortvarig glädje av synden. Han räknade Kristi smälek som en större rikedom än Egyptens alla skatter, ty han hade sin blick riktad på lönen. – Hebréerbrevet 11:24-26 (vers 26 ur Svenska Folk-Bibeln 98). Moses var lämpad, att inneha en framstående plats bland Jordens stora män, att lysa vid dess förnämsta rikes hov och att föra dess makts spira. Hans överlägsna förståndsgåvor utmärkte honom framför alla andra stora män, som funnits på Jorden. Som historieskrivare, poet, filosof, härförare och lagstiftare är han utan like. Men med hela

världen framför sig, ägde han likväl nog andligt mod, att förkasta de lovande utsikterna till förmögenhet, storhet och anseende samt ville hellre fara illa tillsammans med Guds folk än ha en kortvarig glädje av synden.

Moses hade blivit upplyst om den belöning, som Guds ödmjuka och lydiga tjänare slutligen skall få, och i jämförelse därmed sjönk de jordiska fördelarna ned till sin egentliga obetydlighet. Faraos ståtliga palats och kungatronen framhölls som lockelser inför Moses; men han visste, att syndiga nöjen, som förmår människorna att glömma Gud, förekom vid rikets stolta hov. Han skådade över det präktiga palatset, över en kungs krona, till de stora utmärkelser, som skall tilldelas den Högstes heliga i ett av synden obesmittat rike. Han såg genom tron en oförgänglig krona, som himmelens Konung skall sätta på segrarens huvud. Denna tro förmådde honom, att lämna Jordens högt uppsatta personer och förena sig med det ödmjuka, fattiga, föraktade folk, som hade valt att lyda Gud, i stället för att tjäna synden.

Moses stannade vid hovet, till dess han var fyrtio år gammal. Han tänkte ofta på sitt folks eländiga belägenhet, och han besökte sina bröder under deras träldom samt uppmuntrade dem med försäkran, att Gud skulle utverka deras befrielse. Åsynen av den orättvisa och det förtryck, som hans bröder måste lida, fyllde honom med harm, och han längtade efter, av få hämnas dessa förolämpningar. En dag, då han gick ut ibland sina bröder, såg han en egyptier slå en israelit, och han sprang genast dit och dödade egyptiern. Ingen, förutom israeliten, hade sett handlingen, och Moses begravde strax

kroppen i sanden. Han hade nu visat sig beredd, att försvara sitt folks sak, och han hoppades, att det skulle resa sig, för att tillkämpa sig friheten. "Han trodde att hans bröder skulle förstå att Gud ville rädda dem genom honom, men det gjorde de inte." – Apostlagärningarna 7:25. De var ännu inte beredda att bli fria. Följande dag såg han två hebréer träta med varandra. Den ene tycktes ha fel. Moses tillrättavisade den skyldige, som genast vedergällde honom, genom att inte erkänna hans rätt, att lägga sig i och genom att nedrigt beskylla honom för brott, sägande: "'Vem har satt dig till herre och domare över oss?", sade han. "Tänker du döda mig som du dödade egyptern?'"

Hela förhållandet blev snart känt för egyptierna och kom i starkt överdriven form inför Faraos öron. Det framställdes för kungen, att denna handling betydde mycket; att Moses ämnade föra sitt folk emot egyptierna, för att omstörta statsmakten och sätta sig själv på tronen, och att det ej fanns någon trygghet för riket, så länge han levde. Kungen beslöt sig genast för, att låta döda honom; men då Moses märkte faran, flydde han till Arabien.

Herren ledde hans steg, och han fick ett hem hos Jetro, präst och furste i Midjan. Även denne tillbad Gud. Moses gifte sig efter någon tid med en av Jetros döttrar, och han stannade här i sin svärfars tjänst i fyrtio år som vaktare av hans hjordar.

Då Moses dödade egyptiern, begick han samma misstag, som hans fäder så ofta hade begått, genom att de åtog sig, att själva utföra det verk, som Gud hade lovat att utföra. Det var inte Guds mening, att befria Sitt folk genom strid, såsom Moses tänkte, utan genom Sin egen kraft. Därmed kunde äran endast tillskrivas Honom. Men Gud brukade även denna obetänksamma handling som ett medel, för att Han utföra Sina avsikter. Moses var inte beredd för sitt stora verk. Han måste ännu lära sig samma trons läxa, som Abraham och Jakob hade fått lära, nämligen att för uppfyllelsen av Guds löften inte förlita sig på mänsklig styrka eller vishet, utan på Guds kraft. Och det fanns även andra lärdomar, som Moses skulle erhålla i ensamheten bland bergen. Han skulle lära sig tålamod och att tygla sina lidelser i självförsakelsens och mödans skola. Innan han kunde styra med vishet, måste han lära sig lydnad. Hans eget hjärta måste vara helt och hållet i harmoni med Gud, innan han kunde uppenbara Hans vilja för Israels barn. Genom sin egen erfarenhet måste han beredas för, att ha en faderlig vård om alla, som behövde hans hjälp.

Människor skulle ha undandragit sig denna långa tid av möda och obemärkthet samt ansett den vara en stor tidsspillan. Men den Oändliga Visheten fordrade, att han, som skulle bli sitt folks ledare, måste ägna fyrtio år åt en herdes ringa arbete. De vanor av omsorg, självförgätenhet och ömhet för hjorden, vilka sålunda utvecklades, skulle bereda honom på, att bli Israels medlidsamme, långmodige herde. Förmånerna av en mänsklig uppfostran eller bildning kunde inte ersätta denna erfarenhet.

Moses hade lärt sig mycket, som han måste glömma. lnflytandena, som hade omgett honom i Egypten, kärleken till fostermodern, den egna höga ställningen som kungens dotterson, det utsvävande levnadssättet på alla sidor, belevenheten, den falska religionens spetsfundigheter och hemligheter, avgudatjänstens prakt, byggnadskonstens och bildhuggeriets högtidliga praktfullhet – alltsammans hade gjort starka intryck på hans mottagliga sinne samt till en viss grad format hans vanor och karaktär. Tiden, ändrade omgivningar och umgänge med Gud skulle avlägsna dessa intryck. Moses själv måste genomgå en svår strid, för att kunna överge villfarelsen och anta sanningen; men Gud skulle hjälpa honom, när striden bleve för svår för hans mänskliga natur.

Hos alla, som blivit valda till att utföra något verk för Gud, har mänskliga svagheter visat sig. De har likväl inte varit personer med oböjliga vanor och karaktärsdrag, som varit tillfredsställda med, att förbli i detta tillstånd. De önskade allvarligt, att erhålla vishet från Gud och att lära sig, hur de skulle arbeta för Honom. Aposteln säger: "Om någon av er brister i vishet skall han be till Gud, som ger åt alla utan förbehåll eller förebråelser, och han skall få vad han ber om." – Jakobsbrevet 1:5. Men Gud vill ej meddela människorna ljus, om de är nöjda med att förbli i mörker. För att människan skall erhålla Guds hjälp, måste hon inse sin svaghet och ofullkomlighet, hon måste medverka vid den stora förändring, som skall utföras hos henne, hon måste väckas till att

allvarligt och ståndaktigt be och arbeta. Dåliga seder och bruk måste avlägsnas, och endast genom att beslutsamt rätta till sina fel och följa rätta grundsatser eller principer, kan segern vinnas. Många uppnår aldrig den ställning, som de kunde inneha, eftersom de väntar på, att Gud skall utföra det, som Han har givit dem förmåga, att själva göra. Alla, som är dugliga till något arbete, måste uppövas genom sträng andlig och moralisk disciplin, och Gud skall bistå dem i deras bemödanden.

Omgiven av bergens bålverk, var Moses ensam med Gud. Egyptens ståtliga tempel, med sina vidskepliga bruk och falskheter, hade ej längre någon inverkan på hans sinne. I den högtidliga storheten hos de eviga höjderna skådade han den Högstes majestät samt insåg vid en jämförelse, hur kraftlösa och obetydliga Egyptens gudar var. Skaparens namn stod skrivet överallt. Moses tyckte sig stå inför Honom och vara överskuggad av Hans makt. Hans stolthet och självtillräcklighet blev här bortsopade. Följderna av bekvämligheten och yppigheten i Egypten försvann under den stränga enkelheten hos hans liv i öknen. Moses blev tålmodig, vördnadsfull och ödmjuk, "ödmjukare fanns inte på jorden" (Fjärde Moseboken 12:3), dock stark i tron på Jakobs mäktige Gud.

Under årens lopp, då han vandrade med sina hjordar på ensliga platser och begrundade sitt folks liv i förtryck, erinrade han sig, hur Gud behandlat hans fäder, samt de löften, som utgjorde det valda folkets arvedel, och både natt och dag sände han upp böner för Israels barn. Himmelska änglar bredde ut sitt ljus omkring honom. De långa åren, som han tillbringade i den ensliga öknen, var välsignelserika, inte bara för Moses och hans folk, utan för världen under alla kommande tidsåldrar.

Åren gick och konungen av Egypten dog, och israeliterna suckade under sin träldom. De ropade i sin nöd, och deras klagan steg upp till Gud. När Gud hörde deras jämmer tänkte han på sitt förbund med Abraham, Isak och Jakob och tog sig an israeliterna och gav sig till känna för dem. Tiden för Israels befrielse hade kommit. Men Guds avsikt skulle utföras på ett sätt, som lade den mänskliga stoltheten i gruset. Befriaren skulle framträda som en anspråkslös fåraherde med blott en stav i handen; men Gud skulle göra den staven till en symbol för sin makt. Då Moses en dag förde sina hjordar i närheten av Horeb, Guds berg, såg han en buske i lågor; grenar, lövverk och stam brann, men tycktes likväl inte bli förtärda. Han närmade sig, för att betrakta den underbara synen och fick då höra en röst ur lågan, som nämnde honom vid namn. Han svarade med darrande stämma: 'Ja, här är jag.' Han tillsades, att inte nalkas på ett vanvördigt sätt: Ta av dig dina skor, du står på helig mark... Jag är din faders Gud, Abrahams Gud, Isaks Gud och Jakobs Gud.' Det var Han, som hade uppenbarat Sig som förbundets Ängel för fäderna i forna tider. Då skylde Mose sitt ansikte. Han vågade inte se på Gud.

Alla, som träder fram inför Gud, bör uppföra sig på ett ödmjukt och vördnadsfullt sätt. Vi kan komma inför Honom i Jesu namn med tillförsikt, men vi får ej nalkas Honom med

förmäten djärvhet, som om Han vore en av våra jämlikar. Det finns sådana, som tilltalar den store och allsmäktige och helige Guden, vilken bor i ett otillgängligt ljus, på samma sätt, som de skulle tilltala en jämlike eller till och med en, som står under dem. Det finns sådana, som i Guds hus uppför sig så, som de inte skulle drista sig till att göra, om de stode inför en jordisk härskare i hans palats. Dessa bör komma ihåg, att de är i Hans närvaro, vilken seraferna tillber och inför vilken änglarna skyler sina ansikten. Man bör visa Gud stor vördnad. Alla, som verkligen är medvetna om hans närvaro, bör falla ned i ödmjukhet inför Honom, och liksom Jakob, då han såg Gud i synen, skall de utropa: "'Hur helig är inte denna plats! Det måste vara Guds boning, ja, här är himlens port.'" (Första Moseboken 28:17, Svenska Folk-Bibeln 98.)

Medan Moses stod med vördnad inför Gud, fortsatte Herren att tala: "Jag har länge sett mitt folks lidande i Egypten, och jag har hört deras rop över sina förtryckare, ty jag känner deras plågor. Och jag har stigit ned för att frälsa dem ur egyptiernas våld och föra dem upp från detta land till ett gott och rymligt land, till ett land, som flödar av mjölk och honung... Så gå nu, ty jag vill sända dig till Farao, och för mitt folk, Israels barn, ut ur Egypten." (King James Version.)

Moses ryggade tillbaka, förvånad och förskräckt över befallningen, och sade: "'Hur skulle en sådan som jag kunna gå till farao och föra israeliterna ut ur Egypten?'" Han fick till svar: "'Jag skall vara med dig, och detta är tecknet som skall visa att det är jag som har sänt dig: när du har fört folket ut ur Egypten skall ni hålla gudstjänst på detta berg.'"

Moses tänkte på de svårigheter han skulle möta, på blindheten, okunnigheten och otron hos sitt folk, av vilket många nästan inte hade någon kännedom om Gud. "'Om jag nu", sade han, "kommer till israeliterna och säger att deras fäders Gud har sänt mig till dem och de frågar efter hans namn, vad skall jag då svara?'" Herren svarade honom:

'Jag är den Jag Är.' 'Så skall du säga till Israels barn: Jag Är har sänt mig till er.' (Svenska Folk-Bibeln 98.)

Moses befalldes, att först sammankalla Israels barns äldste, de förnämsta och mest rättsinniga ibland dem, vilka länge hade sörjt över Israels träldom, samt tillkännage för dem budskapet ifrån Gud, med löftet om befrielse. Sedan skulle han träda fram med de äldste inför kungen och säga till honom:

'Herren, hebreernas Gud, har visat sig för oss. Låt oss få gå tre dagsmarscher ut i öknen och offra åt Herren, vår Gud.'

Moses blev förvarnad om, att Farao inte skulle samtycka till hans begäran om, att låta Israel gå. Men Guds tjänare fick likväl inte bli modlös; ty Gud skulle bruka detta tillfälle, för att uppenbara Sin makt inför egyptierna och Sitt folk. "Därför skall jag sträcka ut min

hand och låta Egypten drabbas av märkliga ting jag skall göra där; sedan kommer han att släppa er."

Han fick även upplysning om de förberedelser, som de skulle göra för sin resa. Herren sade: "Och jag skall göra egypterna så välvilligt stämda mot detta folk att ni inte skall behöva ge er iväg tomhänta. Varje kvinna skall be sina grannfruar och kvinnorna i sitt hushåll om föremål av silver och smycken av guld och om kläder". Egyptierna hade blivit rika genom det arbete, som orättvist blivit utpressat av israeliterna, och då de senare skulle resa till sitt nya hem, hade de rätt att fordra lön för sitt mångåriga arbete. De skulle begära värdefulla saker, som lätt kunde medföras, och Gud skulle ge dem nåd inför egyptierna. De stora under, som skulle utverka deras befrielse, skulle komma att injaga fruktan hos deras förtryckare, så att slavarnas anhållan skulle beviljas.

Moses såg framför sig svårigheter, som för honom tycktes oövervinneliga. Vilket bevis kunde han ge sitt folk på, att Gud verkligen hade sänt honom! "'Men om de," sade han, "inte tror mig och inte lyssnar på mig utan säger att Herren inte har uppenbarat sig för mig?'" Herren gav honom nu några bevis, som gjorde intryck på hans sinne. Han uppmanades, att kasta sin stav på marken. När han gjorde det, "förvandlades" den "till en orm. Mose ryggade tillbaka för den". Han befalldes att fatta tag i honom, och han blev åter en stav i hans hand. Herren bjöd honom, att sticka sin hand innanför manteln. Han lydde, "och när han drog ut den var handen vit som snö av spetälska." Han tillsades, att sticka den innanför manteln igen, och då han drog ut den, fann han, att den var lik den andra. Herren försäkrade Moses genom dessa tecken om, att såväl hans eget folk som Farao skulle inse, att ett väsen, som var mäktigare än kungen i Egypten, uppenbarade Sig ibland dem.

Men Guds tjänare kände sig ännu överväldigad vid tanken på det sällsamma och underbara verk, som förelåg honom. Han anförde nu i sin nöd och fruktan ursäkten, att han saknade flytande talförmåga: "'Förlåt din tjänare, Herre, men jag har inte ordet i min makt. Det har jag aldrig haft, inte heller sedan du talat till mig. Orden kommer trögt och tveksamt.'" Han hade varit borta från Egypten så länge, att han ej var så kunnig i eller kunde uttrycka sig så ledigt på dess språk, som då han bodde i landet.

Herren sade till honom: "'Vem har gett människan hennes mun? Vem är det som gör henne stum eller döv, seende eller blind? Är det inte jag, Herren?" Härtill lades en annan försäkran om gudomligt bistånd: "Gå nu, jag skall själv vara med dig när du talar och lära dig vad du skall säga.'" Men Moses anhöll ännu enträget om, att en skickligare person skulle väljas. I början berodde dessa ursäkter på ödmjukhet och försagdhet; men sedan Herren hade lovat, att undanröja alla svårigheter och ge honom slutlig framgång, visade hans vidhållna tillbakadragenhet och hans klagan över sin oduglighet misstroende mot

Gud. Det antydde en fruktan för, att Gud ej kunde göra honom duglig för det stora verk, till vilket Han hade kallat honom, eller att Han inte hade valt den rätte mannen.

Moses blev nu hänvisad till sin äldre bror Aron, som dagligen hade brukat det egyptiska språket och kunde tala det fullkomligt. Han upplystes om, att Aron skulle komma honom till mötes. De ord, som Herren därpå uttalade, var en obetingad befallning:

Tala med honom och lägg orden i hans mun. Jag skall själv vara med både dig och honom när ni talar och visa er vad ni skall göra. Han skall tala till folket för din räkning; så blir han din mun och du blir hans gud. Och staven skall du ha i handen, det är med den du skall utföra tecknen.' Han kunde ej göra ytterligare motstånd; ty alla grunder för någon ursäkt var avlägsnade.

Då den gudomliga befallningen gavs till Moses, kände han misstroende mot sig själv, hade ett svårt målföre och var rädd. En stark förnimmelse av sin oförmåga, att vara Guds språkrör inför Israel, överväldigade honom. Men sedan han en gång åtagit sig verket, vinnlade han sig om det av hela sitt hjärta och satte all sin lit till Herren. På grund av storheten hos hans uppdrag, togs hans förnämsta själskrafter i anspråk. Gud välsignade hans beredvilliga lydnad, och han blev vältalig, hoppfull, lugn samt skickliggjord för det största kall, som någonsin getts en människa. Detta är ett exempel på, vad Gud gör, för att stärka deras karaktär, vilka helt förlitar sig på Honom och utan förbehåll efterkommer Hans befallningar.

En person erhåller kraft och duglighet, då han ikläder sig de ansvar, som Gud ålägger honom, och av hela sitt hjärta söker att bereda sig för att rätt utföra dem. Den person, som förtröstar på den gudomliga kraften och troget utför sitt verk, skall uppnå sann storhet, även om han är i ringa

ställning och har begränsad förmåga. Hade Moses förlitat sig på sin egen styrka och vishet samt ivrigt tagit emot det stora uppdraget, skulle han ha ådagalagt, att han var helt och hållet oduglig för ett sådant verk. Den omständigheten, att en person känner sin svaghet, bevisar åtminstone i någon mån, att han inser storheten hos det verk, som blivit honom tilldelat, och att han tänker söka råd och styrka hos Gud.

Moses återvände till sin svärfar samt tillkännagav, att han önskade besöka sina bröder i Egypten. Jetro samtyckte härtill och välsignade honom, sägande: "Gå i frid!" (Svenska Folk-Bibeln 98). Moses begav sig i väg med sin hustru och sina barn. Av fruktan för, att dessa ej skulle tillåtas åtfölja honom, hade han inte vågat yppa ändamålet med sin resa. Men innan han anlände till Egypten, ansåg han själv det vara bäst för deras egen trygghet, att de sändes tillbaka till hemmet i Midjan.

En av de främsta orsakerna till, att Moses kände en sådan motvilja, för att återvända till Egypten, var en hemlig fruktan för Farao och egyptierna, vilkas vrede hade blivit uppväckt emot honom fyrtio år förut. Men sedan han börjat att lyda den gudomliga befallningen, uppenbarade Herren för honom, att hans fiender var döda.

På vägen från Midjan fick Moses en överraskande och förskräcklig varning om Herrens misshag. En ängel uppenbarade sig för honom på ett hotande sätt, som om han genast skulle döda honom. Ängeln förklarade ej sitt uppförande för Moses; men denne kom ihåg, att han hade ringaktat en av Guds förordningar. Han hade nämligen gett efter för sin hustrus föreställningar och försummat, att omskära sin yngste son. Han hade inte uppfyllt villkoret, genom vilket hans barn kunde bli berättigat till välsignelserna i Guds förbund med Israel. Och en sådan försumlighet å deras utvalde ledares sida kunde ej annat, än hos folket förminska kraften av den gudomliga föreskriften. Sippora, som fruktade, att hennes make skulle bli dödad, utförde själv ceremonin, och ängeln tillät då Moses, att fortsätta sin resa. Under utförandet av sin mission till Farao skulle Moses försättas i en farlig ställning, och hans liv kunde endast bevaras, genom att heliga änglar vakade över honom. Men om han försummade en känd plikt, skulle han ej vara trygg; ty Guds änglar kunde då ej skydda honom.

Under nödens tid strax före Kristi andra ankomst kommer de rättfärdiga att bevaras genom de himmelska änglarnas tjänst; men den som överträder Guds lag, kommer ej att vara säker. Änglarna kommer då inte att kunna beskydda dem, som ringaktar en av de gudomliga föreskrifterna.

Kapitel 23. Plågorna över Egypten

Aron, som av änglarna blivit upplyst om Moses' ankomst, gick ut för att möta sin bror, från vilken han så länge varit skild; och de möttes i öknen nära Horeb. Här samtalade de, och Moses berättade för Aron "allt som Herren hade gett honom i uppdrag att säga och alla tecken han hade fått befallning att utföra." De följdes åt till Egypten, och när de anlände till landet Goshen, sammankallade de Israels barns äldste. Aron omtalade för dem allt, som hade försiggått mellan Gud och Moses, och sedan gjordes för folket de tecken, som Gud hade givit Moses. "De blev övertygade, och när de hörde att Herren hade tagit sig an israeliterna och att han hade sett hur de led, föll de ner och tillbad." Kapitlet bygger på Andra Moseboken 5-10.

Moses hade även fått i uppdrag, att framföra ett budskap till kungen. De två bröderna trädde in i Faraos palats som sändebud från konungarnas Konung, och de talade i Hans namn: "'Så säger Herren, Israels Gud: Släpp mitt folk så att de kan fira högtid i öknen till min ära.'"

'Vem är Herren? Skulle jag släppa Israel därför att han befaller det?, frågade kungen. Jag känner inte Herren, och Israel tänker jag inte släppa.'

De svarade honom: "'Hebreernas Gud har visat sig för oss. Låt oss gå tre dagsmarscher ut i öknen och offra åt Herren, vår Gud. Annars kommer han över oss med pest eller svärd.'"

Kungen hade redan fått höra talas om dem och om det intresse, som de väckte ibland folket. Hans vrede blev upptänd. "'Mose och Aron, varför vill ni hålla folket borta från arbetet?", sade han. "Tillbaka till era dagsverken!'" Riket hade redan lidit förlust på grund av dessa främlingars inblandning. Vid tanken härpå tillade han: "'De är redan fler än landets egen befolkning, och ni vill att de skall slippa arbeta!'"

Israeliterna hade under sin träldom i viss utsträckning glömt bort Guds lag, och de hade överträtt dess föreskrifter. De hade i allmänhet vanhelgat Sabbaten; ty deras uppdragsgivares krav gjorde det synbarligen omöjligt för dem att hålla den. Men Moses hade kungjort för sitt folk, att lydnad mot Gud vore det första villkoret för befrielse, och de bemödanden man gjorde, för att återuppliva Sabbatens iakttagande, hade uppmärksammats av deras förtryckare!* *Se Bihang, Anmärkning 1.

Kungen, som blivit alldeles uppskrämd, misstänkte att israeliterna tänkte avsäga sig hans tjänst. Missnöjet var följden av sysslolöshet; han skulle se till, att de ej finge tid till, att lägga farliga planer! Han vidtog därför genast mått och steg, för att göra deras träldom svårare och tillintetgöra deras frihetsanda samt lät samma dag utge befallningar om, att pålägga dem grymmare och mera förtryckande arbete. Det vanligaste byggnadsmaterialet

i landet var soltorkat tegel. De finaste byggnadernas murar uppfördes med detta och kläddes sedan med sten, och ett stort antal slavar var sysselsatta med, att tillverka tegel. Eftersom skuren halm blandades med leran, för att hålla ihop den, fordrades ganska mycket halm för arbetet. Kungen befallde nu, att arbetarna ej skulle få mer halm, utan att de själva måste skaffa sig den, men att de likväl måste tillverka lika mycket tegel som förut.

Denna befallning åstadkom stor nöd bland israeliterna överallt i landet. De egyptiska fogdarna hade ibland hebréerna utnämnt förmän över folket. Dessa förmän var ansvariga för arbetet, som utfördes av dem, vilka stod under deras uppsikt. När kungens förordning blev gällande, spred folket sig över hela landet, för att samla stubb, i stället för halm. Dock kunde de inte utföra så mycket arbete som förut, och på grund av denna oförmåga blev de hebréiska förmännen grymt slagna.

Dessa förmän trodde, att deras förtryck kom ifrån fogdarna och inte ifrån kungen själv, och de gick till honom, för att beklaga sin nöd. Farao besvarade deras protest med en smädelse: "'Lata, det är vad ni är! Därför säger ni att ni vill gå och offra till Herren." De befalldes, att gå tillbaka till sitt arbete med förklaringen, att deras dagsarbete ej skulle minskas det ringaste. När de gick ut, träffade de Moses och Aron, och de ropade till dem: "Må Herren se vad ni gör och straffa er! Det är ert fel att farao och hans hovmän inte tål oss längre. Ni har satt vapen i händerna på dem, så att de kan döda oss.'"

Då Moses hörde dessa beskyllningar, blev han synnerligen bekymrad; folkets lidande hade ökat betydligt. Ett förtvivlans rop steg upp från gamla och unga över hela landet, och alla förenade sig i, att anklaga honom för den olyckliga förändringen i deras belägenhet. I sin stora själsångest vände han sig till Gud och sade: "'Herre, varför handlar du så illa mot detta folk? Varför skickade du mig? Ända sedan jag gick till farao för att tala i ditt namn har han misshandlat dem. Du har inte gjort något för att rädda ditt folk!'" Gud svarade honom: "'Nu skall du få se vad jag skall göra med farao: han skall tvingas att släppa dem, tvingas att driva dem ut ur sitt land.'" Han blev åter påmind om förbundet, som Gud hade upprättat med hans fäder, och försäkrad om, att det skulle uppfyllas.

Under israeliternas långvariga träldom i Egypten hade det alltid funnits några, som tillbad Jehova. Dessa bedrövades starkt av, att deras barn dagligen måste bevittna de hedniska styggelserna och även böja sig ned för de falska gudarna. I sin nöd ropade de till Herren om befrielse från det egyptiska oket, så att de kunde undkomma avguderiets fördärvliga inflytande. De dolde inte sin tro, utan förklarade för egyptierna, att föremålet för deras gudsdyrkan var himmelens och Jordens Skapare, den ende sanne och levande Guden. De framställde bevisen för Hans existens och makt ända från skapelsen ned till Jakobs dagar. Egyptierna hade sålunda tillfälle, att bli bekanta med hebréernas religion;

men då de vägrade att bli undervisade av sina slavar, sökte de att förföra Guds tillbedjare genom löften om belöning, och, när detta misslyckades, genom hotelser och grymhet.

De äldste bland Israels barn försökte, att uppehålla sina bröders avtynande tro, genom att påminna dem om löftena, som blivit givna till deras fäder, och om Josefs profetiska ord strax före sin död, då han förutsade deras befrielse ur Egypten. Några aktade på orden och trodde; andra, som betraktade de aktuella förhållandena, vägrade att hoppas. Då egyptierna fick upplysning om det, som avhandlades ibland slavarna, begabbade de deras hopp och förnekade övermodigt deras Guds makt. De hänvisade till, att israeliterna befann sig i slaveri och sade hånande: "Om er Gud är rättvis och barmhärtig och har större makt än de egyptiska gudarna, varför ser han inte till, att ni blir ett fritt folk?" De gjorde dem uppmärksamma på deras eget tillstånd. De tillbad gudomligheter, som israeliterna benämnde falska gudar, och likväl var de ett rikt och mäktigt folk. De förklarade, att deras gudar hade gjort dem framgångsrika och givit dem israeliterna till tjänare, och de yvdes över sin förmåga, att kunna förtrycka och förgöra Jehovas tillbedjare. Farao själv påstod skrytsamt, att hebréernas Gud inte kunde befria dem ur hans händer.

Dylika ord tillintetgjorde förhoppningarna hos många av israeliterna. De tyckte, att förhållandet var ungefär såsom egyptierna hade framställt det. Det var sant, att de var slavar och måste uthärda vadhelst deras grymma fogdar behagade pålägga dem. Deras barn hade blivit förföljda och dödade och deras egna liv var en börda. De tillbad likväl himmelens Gud. Om Jehova verkligen vore större än alla gudar, skulle Han säkerligen inte låta dem på detta vis förbli i träldom hos avgudadyrkare. Men de, som var trogna mot Gud, insåg, att det var på grund av Israels avvikelse från Gud – på grund av deras benägenhet, att gifta sig med hedningar och sålunda bli förledda till avguderi – som Herren hade låtit dem bli slavar, och de försäkrade sina bröder, att Han snart skulle krossa sönder förtryckarens ok.

Hebréerna hade väntat sig, att de skulle få sin frihet utan någon särskild trosprövning eller utan något verkligt lidande eller betryck. Men de var ännu inte beredda på befrielsen. Deras tro på Gud var svag, och de var ej villiga, att tålmodigt uthärda sitt lidande, till dess Han skulle anse det lämpligt att hjälpa dem. Många var nöjda med, att bli kvar i slaveriet, i stället för att genomgå de svårigheter, som var förenade med flyttningen till ett främmande land, och andras seder och bruk hade blivit så lika egyptiernas, att de föredrog att bo i Egypten. Därför befriade Herren dem inte vid den första uppenbarelsen av Sin makt inför Farao. Han ledde händelserna så, att den tyranniska andan hos Egyptens kung mer skulle fullständigt utvecklas och även för att uppenbara Sig för Sitt folk. Då det skådade Hans rättvisa, makt och kärlek, skulle det föredra att lämna Egypten och ägna sig åt Hans tjänst. Moses' uppdrag skulle ha blivit

mycket lättare, om inte många av israeliterna varit så fördärvade, att de ej önskade att lämna Egypten.

Herren befallde Moses, att åter gå till folket och upprepa löftet om befrielse, med en ny försäkran om Guds nåd. Han gick såsom han blev befalld, men de ville ej höra honom. Skriften säger: "tyngda av sitt hårda arbete orkade de inte lyssna." Herren sade åter till Moses: "'Gå till farao, konungen av Egypten, och säg att han skall låta israeliterna lämna landet.'" Han svarade helt modlös: "'När inte israeliterna lyssnar till mig, varför skulle då farao lyssna". Han blev då tillsagd att ta Aron med sig samt träda fram inför Farao och åter begära, "att han skall låta israeliterna lämna landet.'"

Moses upplystes om, att kungen inte skulle samtycka, förrän Gud hemsökt Egypten med stora straffdomar samt fört ut Israels barn genom en tydlig uppenbarelse av Sin makt. Innan en plåga pålades, skulle Moses beskriva dess natur och verkningar, så att kungen kunde undkomma den, om han önskade. Varje straffdom, som förkastades, skulle följas av en än svårare, till dess kungens stolta hjärta bleve ödmjukat och han ville erkänna himmelens och Jordens Skapare som den sanne och levande Guden. Herren ville ge egyptierna tillfälle att iaktta, hur fåfäng deras stora mäns vishet var, hur svag deras gudars kraft, när de motsatte sig Hans bud. Han skulle straffa det egyptiska folket för dess avgudadyrkan samt förstumma dess skryt över de välsignelser, som det erhållit från sina maktlösa gudomligheter. Gud skulle förhärliga Sitt eget namn, så att andra folk skulle komma att frukta Honom, då de finge höra om Hans makt och stora gärningar, och att Hans eget folk kunde vända sig ifrån sitt avguderi och ägna Honom en ren gudstjänst.

Moses och Aron trädde åter in i den egyptiske kungens prydliga salar. Där stod de två representanterna för det i slaveri försänkta släktet, omgivna av höga pelare och glänsande prydnader, av rika målningar och uthuggna bilder av hedniska gudar, inför kungen över det mäktigaste rike, som då fanns på Jorden, för att upprepa Guds bud angående Israels barns befrielse. Kungen begärde, att få se ett underverk som bekräftelse på deras gudomliga fullmakt. Moses och Aron hade blivit upplysta om, hur de skulle handla, i händelse en sådan begäran framställdes, och Aron tog nu staven och kastade den på golvet inför Farao, och staven förvandlades till en orm. Kungen skickade efter "sina visa män och trollkarlar", vilka "var och en kastade sin stav, och stavarna blev till ormar. Men deras stavar uppslukades av Arons stav." Då förklarade kungen, som nu blev ändå mer hårdnackad än förut, att hans spåmän var jämlika Moses och Aron i förmåga, och han anklagade Herrens tjänare för att vara bedragare samt ansåg sig tryggt kunna motstå deras fordringar. Men ehuru han förkastade deras budskap, hindrades han likväl av Guds makt från att göra dem skada.

Det var Gud, som utförde de underverk, vilka Moses och Aron visade inför Farao, och inte något inflytande eller någon kraft, som de själva ägde. Ändamålet med dessa tecken

och under var, att övertyga Farao om, att den store "Jag Är" hade sänt Moses, och att det var kungens plikt, att släppa Israels barn, så att de kunde tjäna den sanne Guden. Spåmännen visade även tecken och under; ty de verkade inte bara genom sin egen skicklighet, utan även medelst Satans, sin guds, kraft, som bistod dem till att göra efter Jehovas verk.

Spåmännen förvandlade inte i verkligheten sina stavar till ormar, utan de frambringade denna synvilla genom trollkonst och genom den store bedragarens hjälp. Satan ägde inte förmåga, att

förvandla stavarna till verkliga ormar. Även om mörkrets furste äger en fallen ängels hela vishet och makt, har han likväl inte förmåga, att skapa eller ge liv; detta kan endast Gud göra. Men allt, som Satan hade förmåga att göra, det gjorde han, och han frambragte en efterapning. Stavarna förvandlades till ormar i människornas åsyn, och Farao och hans hov trodde, att de var verkliga ormar. Till utseendet fanns det ingen skillnad mellan dem och den orm, som Moses frambringade. Och fastän Herren lät den verkliga ormen uppsluka de falska, ansåg likväl Farao, att detta ej skedde genom Guds kraft, utan var följden av ett slags trollkonst, som var överlägsen hans tjänares.

Farao önskade att rättfärdiga sitt envisa motstånd mot den gudomliga befallningen, och därför sökte han någon förevändning, för att kunna ringakta de underverk, som Gud utförde genom Moses. Satan försåg honom med just det, som han åstundade. Genom det verk, som Satan utförde genom spåmännen, förmådde han egyptierna till att tro, att Moses och Aron ej var annat, än trollkarlar och spåmän, och att det budskap de framställde ej förtjänade att beaktas, som om det vore från ett högre väsen. Sålunda vann Satans efterapning sitt ändamål, nämligen att uppmuntra egyptierna i deras uppror och förmå Farao till, att förhärda sitt hjärta mot överbevisning. Satan ville också rubba Moses' och Arons tro på sin missions gudomliga ursprung, så att hans tjänare kunde få råda. Han önskade inte, att Israels barn skulle befrias ur slaveriet, för att tjäna den sanne Guden.

Men genom de under, som Satan utförde med hjälp av spåmännen, avsåg han ett än viktigare ändamål. Han visste fullt väl, att Moses, som befriade Israels barn från träldomsoket, var en bild på Kristus, som skulle befria människosläktet från syndens herravälde. Han visste, att när Kristus skulle komma att framträda, skulle Han utföra stora underverk som bevis inför världen på, att Gud hade sänt Honom. Satan fruktade för Hans makt. Med sin efterapning av Guds verk genom Moses hoppades han, att inte bara kunna förhindra Israels barns befrielse, utan även att under kommande tidsåldrar utöva ett inflytande, som skulle omstörta tron på Kristi underverk. Satan söker ständigt att efterapa Kristi verk och att stadfästa sin egen makt och sina egna anspråk. Han förmår människorna att tro, att Kristi underverk utfördes genom mänsklig skicklighet och makt.

Hos många omstörtar han sålunda tron på Kristus som Guds Son och leder dem till, att förkasta de erbjudanden om nåd, som ges dem genom återlösningsplanen.

Moses och Aron fick befallning om, att nästa morgon gå till flodstranden, dit kungen brukade bege sig. Eftersom Nilens översvämning var upphovet till hela Egyptens bördighet och välstånd, tillbad man floden som en gud, och kungen gick dagligen dit, för att förrätta sin andakt. De två bröderna upprepade där ånyo sitt budskap för honom och sedan sträckte de ut staven och slog på vattnet. Den heliga strömmen förvandlades till blod, fiskarna dog, och vattnet blev illaluktande. Vattnet i husen, som förvarades i behållare, förvandlades likaledes till blod. Men "de egyptiska siarprästerna åstadkom samma sak genom sin svartkonst", och Farao "återvände hem; inte heller nu lät han sig påverkas." Plågan varade under sju dagar, men den hade ingen inverkan på kungen.

Staven sträcktes åter ut över vattnet, och grodor kom upp ur floden och spred sig i hela landet. De trängde in överallt i husen och tog sovrummen och även bakugnarna och baktrågen i besittning. Egyptierna betraktade grodan som ett heligt djur, och de ville inte döda den; men de slemmiga plågodjuren hade nu blivit odrägliga. De översvämmade även Faraos palats, och kungen väntade otåligt på, att de skulle avlägsnas. Spåmännen tycktes också ha frambragt grodor; men de kunde inte skaffa bort dem. Då Farao såg detta, kände han sig något förödmjukad. Han kallade dit Moses och Aron och sade: "'Be till Herren att han befriar mig och mitt folk från grodorna. Då skall jag släppa folket, att de kan offra till Herren.'" Sedan de påmint kungen om hans förra skryt, bad de honom bestämma, vid vilken tid de skulle be om plågans avlägsnande. Han fastställde följande dag, eftersom han hoppades, att grodorna under tiden skulle försvinna av sig själva, och att han sålunda skulle kunna undkomma den svåra förödmjukelsen, att underkasta sig Israels barns Gud. Men plågan fortsatte till den bestämda tiden, då grodorna dog över hela Egypten; men deras ruttnande kroppar, som låg kvar, förpestade luften.

Herren kunde ha låtit grodorna förvandlas till stoft på ett ögonblick; men Han gjorde det inte, för att kungen och hans folk inte skulle säga, att grodorna blivit avlägsnade genom trolldom liknande den, som spåmännen utförde. Grodorna dog, och man lade dem i högar. Kungen och hela Egypten hade här bevis, som deras bedrägliga resonerande inte kunde bestrida, att detta verk inte utfördes genom trollkonst, utan var en straffdom från himmelens Gud.

När farao såg att hemsökelsen var över förhärdade han sig. Aron räckte på Guds befallning ut sin hand, och stoftet på jorden blev förvandlat till mygg över Egyptens hela land. Farao uppmanade spåmännen, att göra detsamma, men de kunde inte. Härav såg man, att Guds verk var överlägset Satans. Spåmännen själva sade: 'Detta är Guds finger'; men kungen förblev obeveklig.

Böner och varningar var fruktlösa, och en annan straffdom pålades. Tiden, då plågan skulle infalla, blev förutsagd, så att man ej kunde säga, att den kommit av en händelse. Flugor uppfyllde husen och översvämmade marken, så att "hela Egypten hemsöktes av flugorna." Dessa flugor var stora och giftiga, och människor och djur led svårt av deras styng. Enligt förutsägelsen, sträckte sig denna plåga inte till landet Goshen.

Farao gav nu israeliterna tillåtelse, att offra i Egypten; men de vägrade att godta sådana villkor. 'Det är omöjligt", sade Moses. "Vårt offer till Herren, vår Gud, skulle väcka egypternas avsky. Om vi mitt för ögonen på dem förrättar ett offer som de finner avskyvärt kommer de säkert att stena oss. De djur, som hebréerna måste offra, var sådana, som egyptierna ansåg för heliga; och man höll dessa djur i så stor vördnad, att om någon händelsevis dödade ett av dem, blev han straffad med döden. Det vore omöjligt för hebréerna, att tillbe i Egypten, utan att misshaga sina herrar. Moses föreslog åter, att de skulle få gå tre dagsmarscher ut i öknen. Kungen samtyckte härtill och uppmanade Guds tjänare, att be om plågans avlägsnande. De lovade också att göra detta, men varnade honom, att han inte skulle handla bedrägligt mot dem. Plågan upphörde, men kungens hjärta hade blivit så förhärdat genom hans motsträvighet, att han fortfarande vägrade att släppa dem.

En ändå svårare plåga följde: pest bröt ut ibland egyptiernas boskap, som var ute på fälten. Både de heliga djuren och, lastdjuren – kor, oxar och får, hästar, kameler och åsnor – dog. Det var klart uttalat, att hebréerna skulle slippa denna plåga; och då Farao sände budbärare till israeliternas hem, fann han att Moses' framställning var sann. "Av israeliternas boskap dog inte ett enda djur." Kungen var dock fortfarande omedgörlig.

Moses befalldes därnäst, att ta sot från en smältugn och "kasta upp det i luften mitt framför farao." Denna handling var väldigt betydelsefull. Under bilden av en rykande ugn och en eldslåga hade Gud fyra hundra år före denna tid visat Abraham det förtryck hans folk skulle komma att utstå. Han hade förklarat, att Han skulle hemsöka dess förtryckare med straffdomar, samt att fångarna sedan skulle dra ut med stor egendom. Israel hade länge försmäktat i lidandets ugn i Egypten. Genom denna handling försäkrade Moses dem, att Gud behöll i minnet Sitt förbund, och att tiden för deras befrielse hade kommit.

Då sotet kastades upp i luften, bredde de fina stoftkornen ut sig över hela landet Egypten, och varhelst de föll, förorsakade de, att bölder och blemmor slog upp "på människor och boskap." Prästerna och spåmännen hade hittills uppmuntrat Farao till att vara motsträvig, men nu hade en straffdom blivit pålagd, som drabbade även dem. De var besmittade av en äcklig och smärtsam sjukdom, medan den makt de berömt sig av endast gjorde dem föraktliga, och de kunde ej längre motsätta sig Israels barns Gud. Det visades för hela folket, hur dåraktigt det var att förtrösta på spåmännen, när dessa inte ens kunde skydda sig själva.

Men Faraos hjärta blev än mer förhärdat. Herren sände nu ett bud till honom och sade: "Denna gången skall jag låta alla mina plågor drabba dig själv och över dina tjänare och ditt folk, och då skall du inse att ingen på jorden är som jag... Men jag har skonat dig för att visa dig min makt". Härmed menas inte, att Gud hade låtit honom leva för denna saks skull, utan Hans försyn hade lett händelserna så, att han upphöjdes på tronen vid samma tid, som blivit bestämd för Israels barns befrielse. Trots att denne övermodige tyrann hade förverkat Guds nåd genom sina brott, hade likväl hans liv blivit bevarat, för att Herren på grund av hans halsstarrighet kunde visa Sina under i Egyptens land. Guds försyn bestämmer händelsernas gång. Han kunde ha upphöjt på tronen en barmhärtig kung, som inte skulle ha vågat att motsätta sig den gudomliga maktens uppenbarelser. Men då hade inte Herrens beslut blivit utförda. Han hade låtit Sitt folk utstå egyptiernas grymhet och förtryck, för att det inte skulle bli bedraget angående avguderiets förnedrande inflytelse. I sitt handlingssätt mot Farao uppenbarade Herren Sitt hat till avguderiet och Sitt beslut, att straffa grymhet och förtryck.

Gud hade sagt om Farao: "jag skall göra honom hård och obeveklig så att han inte släpper folket." – Andra Moseboken 4:21. Ingen övernaturlig kraft brukades, för att förhärda kungens hjärta. Gud framställde för Farao de tydligaste bevis på Sin kraft; men kungen vägrade envist att ge akt på ljuset. Varje förevisning av den gudomliga makten, som han förkastade, gjorde honom än mera trotsig i sitt uppror. De upprorsfrön, vilka han sådde, då han förkastade det första underverket, gav nu sin skörd. Allt eftersom han fortsatte sitt halsstarriga handlingssätt, blev hans hjärta allt mer och mer förhärdat, till dess han måste skåda de förstföddas kalla, döda kroppar.

Gud talar till människorna genom Sina tjänare, som varnar och tillrättavisar dem för synder. Han ger varje person tillfälle att rätta till sina fel, innan de blir en del av karaktären; men om någon vägrar att bli tillrättavisad, träder inte den gudomliga kraften emellan, för att motverka följden av hans egen handling. Han finner det vara lättare att upprepa den; han förhärdar hjärtat emot den Helige Andes inflytande. Om han än vidare förkastar ljuset, försätter han sig i ett tillstånd, i vilket ett mycket starkare inflytande ej kan göra något varaktigt intryck på honom.

Den, som en gång har vikit för frestelsen, viker mera villigt den andra gången. Varje upprepande av synden förminskar hans motståndskraft, fördunklar hans syn och kväver hans överbevisning om rätt och orätt. Varje njutningsfrö, som blivit sått, skall bära frukt. Gud utför ej något underverk, för att hindra skörden. "Vad man sår får man också skörda." – Galaterbrevet 6:7. Den, som visar en otrogen dristighet, en slö likgiltighet för den gudomliga sanningen, skördar blott det, som han själv har sått. Det är på grund härav, som många personer med stor likgiltighet kan lyssna till sanningar, som en gång gjorde ett djupt intryck på dem. De sådde försummelse och motstånd mot sanningen, och skörden, som de inbärgar, är av samma natur.

De, som lugnar ett brottsligt samvete med tanken, att de kan förändra en syndig vandel, när de vill – att de lättsinnigt kan bemöta nådens inbjudningar och likväl åter bli mottagliga för heliga intryck –

sätter därigenom sitt liv på spel. De tror, att de, sedan de tjänat den store upprorsstiftaren, i ett ögonblick av den yttersta nöd kan växla herrar. Men detta är inte så lätt gjort. Erfarenheten, uppfostran, utbildningen av ett liv i syndig njutning, har så grundligt format karaktären, att de då inte kan ta emot Kristi avbild. Om inget ljus hade lyst på deras stig, skulle förhållandet ha varit annorlunda. Nåden kunde träda emellan och ge dem ett tillfälle, att anta hennes anbud; men då de länge föraktat och förkastat ljuset, skall det slutligen tas bort från dem.

Farao blev därefter hotad med en plåga av hagel och varnad så här: "Låt därför ta in din boskap och allt vad du har ute på fälten. Alla som är kvar utomhus och inte har kommit under tak, både människor och djur, skall träffas av haglet och dö.'" Regn eller hagel föll sällan i Egypten, och en sådan storm, som den här förutsagda, hade man aldrig skådat förut. Ryktet därom utbredde sig hastigt, och alla, som trodde Herrens ord, samlade in sin boskap, medan de, som föraktade varningen, lämnade kreaturen ute på marken. Alltså visade Gud Sin nåd mitt under straffdomen. Folket prövades, och det visades, hur många uppenbarelsen av Guds makt hade påverkat till, att frukta Honom.

Den förutsagda stormen inträffade – åska och hagel tillika med ljungeld, "ett så våldsamt oväder hade inte drabbat Egypten så länge människor funnits där. Överallt i landet slog haglet ner allt som fanns utomhus, både människor och djur; det slog ner alla växter ute på fälten och förstörde alla träd." Ruin och ödeläggelse utmärkte den fördärvande ängelns väg. Endast landet Goshen blev skonat. Det uppenbarades för egyptierna, att Jorden står under den sanne Gudens herravälde, att elementen lyder Hans röst, och att blott den är trygg, som hörsammar och lyder Honom.

Alla människor i Egypten bävade vid den förskräckliga utgjutelsen av Guds straffdom. Farao kallade skyndsamt på de två bröderna och utbrast: "'Den här gången erkänner jag min skuld. Det är Herren som har rätt, och jag och mitt folk har orätt. Be för oss till Herren; nu har vi fått nog av hans åska och hagel. Jag låter er gå. Ni behöver inte bli kvar här längre.'" Moses svarade honom: "'När jag kommer ut ur staden skall jag lyfta mina händer i bön till Herren. Åskan skall tystna och haglet sluta. Då skall du inse att jorden tillhör Herren. Jag vet att du och dina hovmän ännu inte fruktar Herren Gud.'"

Moses visste, att striden inte var avslutad. Faraos bekännelser och löften berodde inte på någon grundlig förändring i hans sinne eller hjärta, utan förskräckelse och ängslan framtvingade dem från honom. Moses lovade likväl, att efterkomma eller följa hans begäran; ty han ville ej ge honom någon anledning till, att fortfarande visa sin halsstarrighet. Profeten gick ut, obekymrad om stormens häftighet, och Farao och hela

hans härskara bevittnade Jehovas förmåga, att bevara Sitt sändebud. Sedan Moses gått ut ur staden, sträckte han ut "sina händer i bön till Herren. Då slutade det att åska och hagla, och hällregnet upphörde." Men så snart kungen hämtat sig ifrån sin fruktan, förhärdades hans hjärta som förut.

Då sade Herren till Moses: "'Gå till Farao. Jag har själv förhärdat honom och hans män för att jag skall kunna göra dessa tecken mitt ibland dem och för att du skall berätta för dina barn och barnbarn hur jag for fram med egypterna och hur jag gjorde mina tecken bland dem. Så skall ni inse att jag är Herren.'" Herren uppenbarade Sin makt, för att befästa Israels barns tro på Honom som den ende sanne Guden. Han ville ge omisskännliga bevis på den skillnad, som Han gjorde mellan dem och egyptierna, och Han skulle låta alla folk veta, att hebréerna, vilka de hade föraktat och förtryckt, stod under den himmelske Gudens beskydd.

Moses varnade kungen, att om han fortfarande vore motspänstig, skulle en plåga av gräshoppor sändas. Gräshopporna skulle täcka landets yta samt äta upp allt grönt, som fanns kvar. De skulle uppfylla husen och även palatset. Gräshopporna skulle utgöra en plåga, sade han, som varken "dina fäder och dina förfäder skådat från den dag de blev bofasta till denna dag.'"

Faraos rådgivare blev bestörta. Folket hade lidit en stor förlust, genom att dess boskap hade omkommit, många hade mist livet genom haglet, skogarna var förstörda och grödan fördärvad. De förlorade hastigt allt, som de hade vunnit genom hebréernas arbete. Hela landet hotades av hungersnöd. Furstarna och hovmännen samlade sig omkring kungen och frågade i vredesmod: "'Hur länge skall den mannen få dra olycka över oss? Släpp i väg dem, så att de kan offra åt Herren, sin gud! Har du ännu inte förstått att Egypten går mot sin undergång?'"

Moses och Aron blev åter kallade inför kungen, och denne sade till dem: "'Gå, och frambär offer åt Herren, er gud. Men vilka är det som skall gå?'"

Moses svarade honom: "'Vi går både unga och gamla'", "'vi går med våra söner och våra döttrar, med våra får och våra kor, eftersom vi skall fira en högtid till Herrens ära.'"

Kungen blev upptänd av vrede. "'Ja, nog skulle Herren vara er nådig", utropade han, "om jag lät er gå med kvinnor och barn – där ser man att ni har onda avsikter. Nej, ni män får ge er i väg ensamma för att frambära offer åt Herren. Det är ju det ni har bett om.' Och så jagade man bort dem från faraos hov." Farao hade sökt, att fördärva israeliterna genom hårt arbete, men nu föregav han sig känna ett stort intresse för deras välbefinnande och visa omsorg om deras barn. Hans verkliga avsikt var, att behålla kvinnorna och barnen som borgen för, att männen skulle återvända.

Moses sträckte ut sin stav över landet, och en östanvind blåste och förde gräshopporna med sig. "Så många gräshoppor har aldrig skådats och kommer aldrig att skådas." De uppfyllde luften, så att landet blev förmörkat, och de förtärde allt grönt, som fanns kvar. Farao sände efter profeterna med hast och sade: "'Jag har förbrutit mig mot Herren, er gud, och mot er. Förlåt mig nu denna enda gång vad jag har gjort, och be till Herren, er gud, att han befriar mig från denna dödliga plåga.'" De gjorde detta, och en stark västanvind förde bort gräshopporna mot Röda Havet. Kungen framhärdade likväl i sitt envisa beslut.

Folket i Egypten var nära att förtvivla. Plågorna, för vilka det redan varit utsatt, tycktes vara nästan outhärdliga, och det hyste fruktan för framtiden. Det hade dyrkat Farao som sin guds ställföreträdare, men många var nu övertygade om, att han motsatte sig en makt, som kunde använda alla naturkrafter till att utföra Sin vilja. De hebréiska slavarna, som så märkvärdigt gynnades, blev mer och mer förvissade om befrielse. Deras fogdar vågade inte förtrycka dem som förut. Man fruktade överallt i Egypten, att det i slaveri hållna släktet skulle resa sig och hämnas sina oförrätter. Överallt frågade man med dämpad röst: Vad skall ske härnäst?

Plötsligt utbredde sig över landet ett mörker, som var så tjockt och svart, att man tycktes kunna "ta på det.'" Folket berövades inte bara ljuset, utan luften blev så tryckande, att det var svårt att andas. "Människorna kunde inte se varandra eller gå någonstans på tre dagar. Men överallt där israeliterna bodde var det ljust." Solen och Månen dyrkades av egyptierna, och folket samt dess gudar blev genom detta hemlighetsfulla mörker bestraffade på samma sätt av den makt, som hade åtagit sig slavarnas sak.* Men även om denna straffdom var så fruktansvärd, var den likväl ett bevis på Guds medlidsamhet och Hans ovillighet att förgöra. Han ville låta folket få tid till, att betänka sina synder och bättra sig, innan Han förde över det den sista och förfärligaste av plågorna. * Se Bihang, Anmärkning 2.

Fruktan pressade slutligen fram ytterligare ett medgivande från Farao. Vid slutet av den tredje mörka dagen sände han efter Moses och lovade, att folket skulle få avlägsna sig, förutsatt att det lämnade sina boskapshjordar kvar i landet. "Inte en klöv får bli kvar!", sade den beslutsamme hebrén. "Vad vi skall offra åt Herren vet vi inte själva förrän vi kommer fram.'" Kungen kunde ej längre behärska sin vrede. "'Gå din väg", utropade han, "och se till att du aldrig mer kommer inför mina ögon! Om du gör det skall du dö.'"

'Du har rätt', svarade Moses honom, 'jag skall aldrig mer komma inför dina ögon!' Mose betraktades som en stor man i Egypten, både av faraos hovmän och av folket. Egyptierna betraktade Moses med vördnad. Kungen vågade icke göra honom någon skada; ty folket trodde, att han allena ägde makt, att avlägsna plågorna. Det önskade, att

israeliterna skulle få tillåtelse att lämna Egypten. Det var kungen och prästerna, som till det yttersta motsatte sig Moses' fordringar.

Kapitel 24. Påskalammet

När begäran om Israels barns lösgivande först framställdes för kungen i Egypten, blev han även varnad för den mest fruktansvärda plågan. Moses ålades att säga till Farao: "Så säger Herren: Israel är min förstfödde son, och till dig sade jag: släpp min son, för att han må tjäna mig, men du vägrade att släppa honom. Se, jag skall nu dräpa din förstfödde son." – Andra Moseboken 4:22-23 (King James Version). Fastän egyptierna föraktade israeliterna, hade dessa blivit ärade av Gud, genom att Han utvalde dem till, att bevara Hans lag. Genom de särskilda välsignelser och förmåner, som tilldelades dem, hade de företrädet ibland folken, liksom den förstfödde sonen har ibland sina bröder. Kapitlet bygger på Andra Moseboken 11; 12:1-32.

Den straffdom, som Egypten först blivit varnat för, skulle bli den sista, att hemsöka det. Gud är långmodig och rik på nåd. Han vårdar Sig om de väsen, som blivit skapade till Hans avbild. Om egyptiernas förlust av sin säd och sina boskapshjordar hade förmått dem till att bättra sig, skulle inte barnen ha blivit dödade; men nationen hade hårdnackat motstått den gudomliga befallningen, och nu skulle det sista slaget snart falla på den.

Moses hade vid dödsstraff blivit förbjuden, att åter visa sig för Farao; men det sista budskapet från Gud skulle lämnas till den upproriske kungen, och Moses infann sig åter hos honom med den förskräckliga kungörelsen: "'Så säger Herren: Vid midnatt skall jag gå genom Egypten, och allt förstfött i Egypten skall dö, den förstfödde sonen till farao på tronen likaväl som den förstfödde sonen till slavinnan vid handkvarnen, och även allt förstfött bland boskapen. I hela Egypten skall höjas ett sådant klagoskri att dess like aldrig har hörts och aldrig kommer att höras. Men mot israeliterna skall inte ens en hund morra, varken mot människor eller boskap. Då skall ni inse att Herren gör skillnad på Egypten och Israel. Då skall alla dina hovmän här söka upp mig och falla ner för mig och bönfalla att lämna er och ta med mig hela mitt folk. Sedan skall jag dra bort.'"

Innan denna dom verkställdes, gav Herren genom Moses föreskrifter till Israels barn angående deras avresa från Egypten, och i synnerhet för deras beskydd under den kommande straffdomen. Varje familj, antingen ensam eller tillsammans med andra, skulle döda ett "felfritt" lamm, eller en killing samt doppa en knippa isop i blodet och stryka det "på båda dörrposterna och på tvärbjälken" i huset. Därmed skulle dödsängeln, som kom vid midnattstiden, inte gå in i den bostaden. Under natten skulle de steka köttet och äta det med osyrat bröd och beska örter, som Moses sade: "Vid måltiden skall ni ha kläderna uppfästa, skor på fötterna och stav i handen. Ät i hast. Detta är Herrens påsk."*

* "Påsk" heter på hebréiska "pésach" och kommer av "pasách" = "gå förbi", eller "skona". Se fotnot i Svenska Folk-Bibeln 98 till Andra Moseboken 12:11. Övers. anm.

Herren förklarade: "Den natten skall jag gå fram genom Egypten och döda allt förstfött i Egypten, både människor och boskap, och alla Egyptens gudar skall drabbas av min dom . . . Men blodet skall vara ett tecken på husen där ni bor. När jag ser blodet skall jag gå förbi, och det förödande slaget skall inte träffa er när jag slår Egypten."

Israels folk skulle under alla kommande tider årligen hålla en minnesfest som erinran om denna stora befrielse. "Den dagen skall vara en minnesdag för er. Ni skall fira den som en Herrens högtid; i släkte efter släkte skall det vara en oföränderlig ordning att ni firar den." Då de i framtiden skulle komma att hålla denna högtid, skulle de upprepa för sina barn berättelsen om denna stora befrielse, såsom Moses bjöd dem: ". . . skall ni svara: Det är ett påskoffer åt Herren; när han dödade egypterna gick han förbi israeliternas hus och skonade våra hem.'"

Vidare skulle den förstfödde, både ibland människor och djur, tillhöra Herren, men kunde friköpas med en lösen, som ett erkännande av, att när de förstfödda i Egypten omkom, hade Israels förstfödda, som nådigt bevarades, varit rättmätigt utsatta för samma straff, hade det ej varit för försoningsoffret. "Allt förstfött tillhör mig", förklarade Herren. "Den gången då jag dräpte alla förstfödda i Egypten helgade jag åt mig allt förstfött bland israeliterna, bland både människor och boskap; det tillhör mig." – Fjärde Moseboken 3:13. När tabernakeltjänsten inrättades, valde Herren för Sin räkning Levis stam, att tjäna i helgedomen, i stället för de förstfödda ibland folket. "De har avskilts åt mig från de andra israeliterna", sade Han. "I stället för det som först kommer ur moderlivet, allt förstfött bland israeliterna, har jag skilt ut dem åt mig.'" – Fjärde Moseboken 8:16. Men allt folket måste fortfarande betala en lösepenning för den förstfödde sonen, som ett erkännande av Guds nåd. – Fjärde Moseboken 18:15-16.

Påskalammet skulle ätas både till åminnelse och som en avbildande handling; det skulle inte bara visa tillbaka till befrielsen ur Egypten, utan även framåt till den större befrielsen, som Kristus skulle utföra, genom att befria Sitt folk ur syndens träldom. Offerlammet föreställer "Guds Lamm", som ensam kan utverka vår frälsning. Aposteln säger: "vårt påsklamm, Kristus, är slaktat." Första Korintierbrevet 5:7. Dödandet av Påskalammet var ej tillräckligt, utan dess blod måste strykas på dörrposterna; likaså måste Kristi blods förtjänster "anbringas" på själen. Vi måste inte bara tro, att Han dog för världen, utan att Han dog för var och en av oss personligen. Vi måste alltså tillägna oss försoningsoffrets kraft.

Isopen, som brukades vid påstrykningen av blodet, var en sinnebild av rening, ty så användes den vid reningen av de spetälska och av dem, som blivit befläckade genom beröring med de döda. Man kan även se dess betydelse av psalmistens bön: "Rena mig med isop från min synd, tvätta mig vit som snö." Psaltaren 51:9.

Lammet skulle tillredas helt och icke ett enda ben av det slås sönder. Så skulle ej heller ett enda ben på Guds Lamm, som måste dö för oss, slås sönder. Johannesevangeliet 19:36. Härigenom framställdes även fullkomligheten hos Kristi offer.

Man skulle äta köttet. Det är inte nog, att vi tror på Kristus för syndernas förlåtelse, utan vi måste genom tron ständigt erhålla andlig styrka och näring från Honom med hjälp av Hans Ord. Kristus sade: "om ni inte äter Människosonens kött och dricker hans blod äger ni inte livet. Den som äter mitt kött och dricker mitt blod har evigt liv". Johannesevangeliet 6:53-54. Och sedan sade Han, för att förklara, vad Han åsyftade: "De ord jag har talat till er är ande och liv." Vers 63. Jesus erkände Sin Faders lag, gjorde en tillämpning av dess grundsatser i Sitt liv, uppenbarade dess anda och visade dess välgörande kraft i hjärtat. Johannes säger: "Och Ordet blev människa och bodde bland oss, och vi såg hans härlighet, en härlighet som den ende sonen får av sin fader, och han var fylld av nåd och sanning." Johannesevangeliet 1:14. Kristi efterföljare måste bli delaktiga av Hans erfarenhet. De måste motta och tillämpa Guds Ord, så att det kan bli drivkraften i deras liv och verksamhet. De måste bli förändrade genom Kristi kraft, så att de liknar Honom och återspeglar de gudomliga egenskaperna. De måste äta Guds Sons kött och dricka Hans blod, ty eljest saknar de verkligt liv. Kristi anda och verk måste bli Hans lärjungars anda och verk.

Lammet skulle ätas med beska örter, vilket visade tillbaka till den svåra träldomen i Egypten. Likaså bör vi, då vi söker näring hos Kristus, ha ett ångerfullt hjärta på grund av våra synder. Bruket av det osyrade brödet var även betydelsefullt. Det var tydligt föreskrivet i lagen om Påskalammet. Detta bruk iakttogs även strängt av judarna, att ingen surdeg skulle finnas i deras hus under högtiden. På samma sätt måste syndens surdeg avlägsnas från alla, som vill få liv och näring av Kristus. Paulus skrev beträffande detta till församlingen i Korint: "Rensa bort den gamla surdegen så att ni blir en ny deg... för vårt påsklamm, Kristus, är slaktat. Låt oss därför fira högtid, inte med gammal surdeg, inte med ondskans och fördärvets surdeg, utan med renhetens och sanningens osyrade bröd." Första Korintierbrevet 5:7-8.

Innan slavarna befriades, måste de visa sin tro på den stora förlossningen, som snart skulle äga rum. Blodstecknet måste sättas på deras hus, och de måste skilja sig och sina familjer från egyptierna och hålla sig inne i sina egna boningar. Hade israeliterna i något avseende ringaktat de föreskrifter, som blivit dem givna; hade de försummat, att skilja sina barn från egyptierna; hade de dödat lammet, men uraktlåtit, att bestryka dörrposterna med blod; eller hade några gått ut ur sina hus då, skulle de inte ha varit säkra. De kunde uppriktigt ha trott, att de gjort allt, som var nödvändigt; men deras uppriktighet skulle inte ha frälst dem. Alla, som hade uraktlåtit eller struntat i, att följa Herrens föreskrifter, skulle ha förlorat sin förstfödde genom fördärvaren.

Det var genom lydnad, som folket skulle ådagalägga eller visa sin tro. Likaså skulle alla, som hoppas att bli frälsta genom Kristi blods förtjänster, fatta, att de själva måste göra något, för att trygga sin frälsning. Ehuru Kristus ensam kan förlossa oss från överträdelsens straff, är det vår plikt, att överge synden och visa lydnad. Människan blir frälst genom tro och icke genom gärningar, likväl måste hon visa sin tro genom sina gärningar. Gud lät Sin Son dö som ett försoningsoffer för synden. Han har uppenbarat sanningens ljus, livets väg. Han har gett hjälpmedel, anordningar och förmåner, och människan måste nu samverka med dessa frälsningsmedel; hon måste uppskatta och bruka den hjälp, som Gud ger – tro och lyda alla de gudomliga kraven.

När Moses berättade för Israels barn om de anstalter, som Gud hade gjort för deras befrielse, "föll folket ner och tillbad." Det glada hoppet om befrielse; kunskapen om den förskräckliga

straffdomen, som väntade deras förtryckare; bekymret och arbetet, som var förenade med deras hastiga avtåg – alltsammans undanträngdes en stund av tacksamhet mot deras nådige Befriare. Många egyptier hade lärt sig, att erkänna hebréernas Gud som den ende sanne Guden, och dessa bad nu om, att Israels barn skulle ge dem skydd i sina hem, när mordängeln skulle komma att dra genom landet. De blev glatt mottagna, och de lovade att hädanefter tjäna Jakobs Gud – och att lämna Egypten tillsammans med Hans folk.

Israeliterna lydde föreskrifterna, som Gud hade gett. Hastigt och hemligt gjorde de sina förberedelser för avtåget. Deras familjer sammankallades, Påskalammet dödades, köttet stektes på elden, det osyrade brödet och de beska örterna tillreddes. Fadern, som även var familjens präst, strök blodet på dörrposterna och gick in i huset till sin familj; Påskalammet åts hastigt och under tystnad. Folket bad och vakade under bävan, medan den förstföddes hjärta, från den starke mannen ned till det lilla barnet, slog av en oförklarlig fruktan. Fäder och mödrar slöt sina älskade förstfödda i sina armar, då de tänkte på det förskräckliga öde, som skulle drabba många den natten. Men inget av Israels barns bostäder besöktes av mordängeln. Blodstecknet – tecknet på en Frälsares beskydd – fanns på deras dörrar, och fördärvaren gick förbi.

Vid midnattstiden hördes det "ett klagoskri i Egypten, ty det fanns inget hus där inte någon var död." Alla förstfödda i landet, ifrån "den förstfödde sonen till farao på tronen lika väl som den förstfödde sonen till fången i fängelsehålan, och även allt förstfött bland boskapen", hade blivit dödade av fördärvaren. Överallt i Egyptens stora rike hade varje familjs stolthet blivit nedslagen. De sörjandes ångestrop och jämmer uppfyllde luften. Kungen och hovmännen stod, med bleka ansikten och darrande lemmar, slagna av häpnad över den rysliga anblicken. Farao erinrade sig, hur han en gång hade utropat: "Skulle jag släppa Israel därför att han befaller det? Jag känner inte Herren, och Israel tänker jag inte släppa.'" Nu, då hans övermodiga ande blivit förödmjukad, kallade han

"under natten till sig Mose och Aron och sade: 'Gå er väg, lämna mitt land, både ni själva och de andra israeliterna. Gå, och frambär offer åt Herren som ni har bett att få göra! Tag med både era får och era kor så som ni har begärt! Gå, och be om välsignelse också för mig!" De kungliga rådgivarna och folket bad även enträget israeliterna om, att de skulle ut ur "landet så fort som möjligt. De tänkte att de annars skulle dö allesammans."

Kapitel 25. Israeliternas uttåg ur Egypten

Israels barn hade stått fullt klädda, med skor på fötterna och stavar i händerna, tysta, bävande, likväl ivrigt väntande på den kungliga befallningen om, att de skulle dra ut. Innan morgonen grydde, var de på väg ut ur landet. Medan plågorna drabbade egyptierna – då uppenbarelsen av Guds makt hade tänt tron i trälarnas hjärtan samt ingivit fruktan hos deras förtryckare – hade israeliterna så småningom församlat sig i Goshen; och fastän deras flykt skedde så hastigt, hade likväl några åtgärder blivit vidtagna för den nödvändiga organiseringen och ledningen av den uttågande folkskaran. Den var indelad i sällskap under tillförordnade ledare. Kapitlet bygger på Andra Moseboken 12:34-51; 13-15.

Och de drog ut "600 000 män till fots, förutom kvinnor och barn. En mängd löst folk gick med dem". Ibland detta senare folk fanns inte bara sådana, som trodde på Israels Gud, utan även ett långt större antal, som endast önskade att undkomma plågorna, eller vilka följde efter den uttågande folkskaran bara på grund av hänförelse och nyfikenhet. Dessa var alltid ett hinder och en snara för Israels barn.

Folket tog även med sig "väldiga hjordar av får och kor." Dessa tillhörde israeliterna, vilka aldrig hade sålt sina bosättningar till kungen, vilket egyptierna hade gjort. Jakob och hans söner hade fört sina boskapshjordar med sig till Egypten, där de hade förökat sig kraftigt. Innan israeliterna lämnade Egypten, begärde de på Moses' inrådan lön för sitt obetalda arbete, och egyptierna var alltför angelägna om, att bli befriade från dem, för att vägra dem något. Trälarna drog ut med stort byte, som de erhållit av sina förtryckare.

Historien, som blivit uppenbarad för Abraham i en profetisk syn flera århundraden förut, fullbordades den dagen: "dina ättlingar kommer att bo i ett land som inte är deras och vara slavar och förtryckas i fyrahundra år. Men det folk vars trälar de blir skall jag döma, och därefter skall de dra ut med stora rikedomar." Första Moseboken 15:13-14.* De fyra hundra åren hade gått till ända. "Just denna dag, då 430 år hade gått, drog alla Herrens härar ut ur Egypten." Då israeliterna tågade ut ur Egypten, förde de med sig en dyrbar relik, nämligen Josefs ben, vilka så länge hade förbidat Guds löftes uppfyllande och vilka påmint Israels barn om deras befrielse under den dystra tiden de varit i slaveri.
* Se Bihang, Anmärkning 3.

I stället för att föra dem raka vägen till Kanaan, som gick genom filistéernas land, ledde Herren dem söderut mot Röda Havets stränder. "Gud tänkte att de kunde ångra sig och återvända till Egypten om de märkte att de skulle råka i strid." Hade de försökt att gå genom Filistéen, skulle de ha rönt motstånd; ty filistéerna, vilka betraktade dem som slavar flyende från sina herrar, skulle inte ha tvekat att anfalla dem. Israeliterna var alltför dåligt utrustade, för att inlåta sig i strid med det mäktiga och krigiska folket. De ägde

föga kännedom om Gud och svag tro på Honom, och de skulle ha blivit förskräckta och modfällda. De var obeväpnade och ovana vid krig; den långa träldomen hade gjort dem nedstämda till sinnes, och de hade kvinnor och barn samt boskapshjordar att dra försorg om. Genom att leda dem över Röda Havet, uppenbarade Herren Sig för dem som en medlidsam och omtänksam Gud.

De bröt upp från Suckot och slog läger i Etam, vid randen av öknen. Om dagen gick Herren framför dem i en molnpelare för att visa dem vägen, och om natten gick han i en eldpelare för att lysa dem. Så kunde de vandra både dag och natt. Molnpelaren gick ständigt framför dem om dagen och eldpelaren om natten. Psalmisten säger: Han bredde ut ett moln till skydd och sände en eld att lysa om natten. Psaltaren 105:39. Se också Första Korintierbrevet 10:1-2. Deras osynlige ledares standar var alltid hos dem. Molnet ledde deras vandring om dagen, eller bredde ut sig som ett valv över härskaran. Det utgjorde ett skydd mot den brännande hettan och gav dem en angenäm uppfriskning genom sin svalka och fuktighet i den uttorkade öknen. Om natten förvandlades det till en eldstod, som lyste upp deras läger och ständigt vittnade för dem om Guds närvaro.

I ett av de härligaste och mest tröstrika ställena i Jesajas profetia framställs moln- och eldstoden som en bild av Guds omsorg om Sitt folk under den sista stora striden med ondskans makter. "Över hela Sions berg och festförsamlingen där skall Herren skapa ett moln om dagen och en rök och ett flammande eldsken om natten. Ja, över allt skall hans härlighet vara en skärm, ett tak som ger skugga under dagens hetta, tillflykt och skydd mot regn och skyfall." Jesaja 4:5-6.

De tågade fram över ett ödsligt, ökenlikt land, och de började redan att undra, vart de skulle komma. De blev trötta av den mödosamma resan, och några började frukta, att egyptierna skulle förfölja dem. Men molnet gick framåt, och de följde efter. Och nu blev Moses tillsagd av Herren, att bege sig in i ett trångt pass samt slå läger vid havet. Det uppenbarades för honom, att Farao skulle förfölja dem, men att Herren skulle bli ärad genom deras befrielse.

I Egypten utbreddes ryktet, att Israels barn inte stannade i öknen för att tillbedja, utan tågade ned mot Röda Havet. Faraos rådgivare försäkrade kungen om, att deras trälar hade flytt och aldrig mer skulle återvända. Folket klagade över sin dårskap, då det tillskrev Guds makt dödandet av den förstfödde. Deras stora män, som hämtat sig från sin fruktan, förklarade, att plågorna var följden av naturliga orsaker. "'Vad är det vi har gjort?', sade de. 'Varför släppte vi ifrån oss våra israelitiska slavar?'", ljöd deras bedrövade klagan.

Farao lät samla sina trupper, "de 600 bästa stridsvagnarna och alla andra stridsvagnar i Egypten", ryttare, anförare och fotfolk. Kungen själv, åtföljd av de stora männen i sitt rike, gick i spetsen för anfallshären. För att erhålla gudarnas ynnest och trygga företagets framgång, följde även prästerna med dem. Kungen hade beslutat sig för, att injaga skräck

hos israeliterna, genom att på ett storartat sätt visa sin makt. Egyptierna fruktade, att deras tvungna undergivenhet för Israels Gud skulle blottställa dem för andra folkslags bespottelse; men om de nu droge ut med ett stort sken av makt samt förde tillbaka flyktingarna, skulle de såväl återupprätta sitt anseende som återvinna sina trälars tjänst.

Hebréerna var lägrade vid havet, vars vatten tycktes utgöra ett oövervinneligt hinder för dem, medan en skrovlig bergskedja spärrade deras väg mot söder. Plötsligt såg de på avstånd de blänkande rustningarna och de framilande vagnarna hos förtruppen av en stor här. Då truppen kom närmare, såg man den egyptiska härskaran i fullt antågande. Israeliternas hjärtan fylldes av förfäran. Några ropade till Herren, men den största delen skyndade till Moses med sin klagan: "'Fanns det inga gravar i Egypten, så att du måste ta oss hit för att dö i öknen? Varför har du gjort så mot oss? Varför förde du oss ut ur Egypten? Bad vi inte redan där att du skulle låta oss vara i fred och låta oss tjäna egypterna? Hellre träla för egypterna än dö i öknen!'"

Moses kände sig väldigt bekymrad över, att hans folk visade så svag tro på Gud, trots att det flera gånger hade sett Hans makt uppenbaras till dess frälsning. Hur kunde de beskylla honom för, att ha försatt dem i de faror och svårigheter, som de var i, när han hade lytt Guds uttryckliga befallning? Det var sant, att ingen möjlighet för deras räddning fanns, såvida inte Gud Själv utverkade deras befrielse; men då de hade blivit försatta i denna belägenhet, genom att lyda den gudomliga befallningen, hyste Moses ingen fruktan för följderna. Han svarade folket lugnt och tillitsfullt: "'Var inte rädda! Stanna här; i dag skall ni bli vittnen till den seger som Herren vinner åt er. Ty så som ni ser egypterna i dag skall ni aldrig någonsin se dem mer. Herren skall strida för er, och ni skall vara tysta!'"

Det var ingen lätt sak, att förmå Israels härskara till, att avvakta Herrens hjälp. Enär de saknade disciplin och självbehärskning, blev de våldsamma och oresonliga. De trodde, att de snart skulle falla i sina förtryckares händer, och de brast ut i högljudd klagan och jämmer. De hade följt den underbara molnstoden under förutsättning, att den var ett Guds medel, för att ledsaga dem. Men nu frågade de varandra, om den inte förebådade någon stor olycka, ty hade den inte fört dem på fel sida av berget in på en ofarbar väg? Guds ängel framstod alltså för deras bedragna sinnen som en förelöpare av olycka.

Men nu, då den egyptiska härskaran nalkades dem och förväntade sig att finna dem vara ett lätt byte, steg molnpelaren majestätiskt upp mot himlen, passerade över israeliterna samt sänkte sig mellan dem och egyptierna. En mur av mörker lade sig mellan de förföljda och deras förföljare. Egyptierna kunde ej längre urskilja hebréernas läger och måste därför göra halt. Men då nattens mörker tilltog, förvandlades molnmuren på hebréernas sida till ett stort ljus, som lyste upp hela lägret så klart som dagsljuset.

Då återvände hoppet till Israels barns hjärtan; men Moses bad till Herren. "Herren sade till Mose: 'Varför ropar du till mig? Säg Israels barn att dra vidare. Lyft din stav och

sträck ut din hand över havet och klyv det, så att israeliterna kan gå torrskodda tvärs igenom havet."

Psalmisten, som beskrev Israels barns väg genom havet, sjöng: "Genom havet gick din väg, din stig gick genom stora vatten – du lämnade inga spår. Du ledde ditt folk som en hjord, dess herdar var Mose och Aron." Psaltaren 77:20-21. Då Moses sträckte ut sin stav, delade vattnet sig, och Israels barn gick ned mitt i havet på torr mark, medan vattnet stod som en mur på vardera sidan. Ljuset från Guds eldstod sken på de skumkrönta böljorna samt lyste upp vägen, vilken var skuren lik en väldig fåra genom havets vatten och försvann i dunklet mot den andra stranden.

Egypterna förföljde dem, och alla Faraos hästar, hans vagnar och vagnskämpar satte efter dem ut i havet. Strax före gryningen såg Herren från pelaren av eld och moln ner mot egypternas här, och han spred förvirring bland dem. Det hemlighetsfulla molnet förändrade sig till en eldstod inför deras förvånade ögon; åskan dundrade och blixtar ljungade. Från skyarna strömmade vatten, åskmolnen mullrade och dina pilar flög. Din åskas vagnshjul dånade, blixtarna lyste upp världen, jorden darrade och skälvde. Psaltaren 77:18-19.

Egyptierna blev gripna av förvirring och rädsla. I elementens raseri hörde de en vredgad Guds röst, och de försökte att vända om och fly mot den strand de hade lämnat. Men Moses sträckte ut sin stav, och det åtskilda vattnet strömmade tillbaka, väsande, dånande och begärligt efter sitt byte, samt uppslukade den egyptiska hären i sitt mörka djup.

Då morgonen bröt in, uppenbarade den för Israels folkskara allt, som fanns kvar av dess mäktiga fiender – de pansarklädda kropparna uppkastade på stranden. En natt hade medfört fullständig befrielse från den förfärligaste fara. Den stora, hjälplösa skaran – trälar, ovana vid krig, kvinnor, barn och boskap, med havet framför sig och förföljda av Egyptens mäktiga härar – hade sett, hur vägen öppnades framför dem genom vattnet och hur deras fiender begravdes det ögonblick, då de förväntade seger. Jehova allena hade utverkat deras räddning, och de uttryckte sin tro och tacksamhet till Honom genom lovsånger. Guds Ande vilade på Moses, och han ledde folket i en segerrik tacksägelsesång, den första och en av de härligaste, som man har kännedom om.

Jag sjunger till Herrens ära: stor är hans höghet och makt. Häst och vagnskämpe vräkte han i havet. Herren är min kraft och mitt värn, han blev min räddning. Han är min Gud, honom vill jag prisa, min faders Gud, honom vill jag lovsjunga. Herren är en kämpe – Herren är hans namn. Faraos vagnar, hela hans här, kastades i havet,

hans tappraste män dränktes i Sävhavet [läs: Röda Havet]. Vattnen slog samman över dem, de sjönk i djupet som stenar. Din högra hand, Herre, härlig i makt, din högra hand,

Herre, krossade fienden... Vem är som du bland gudarna, Herre? Vem är som du, majestätisk och helig, värdig fruktan och lovsång, mäktig att göra under? . . . Du ledde med trofast kärlek det folk som du har friköpt, förde det med makt till din heliga boning. Folken hörde det och darrade... Fasa och skräck föll över dem, inför din mäktiga arm stod de förstenade, medan ditt folk drog fram, Herre, det folk drog fram som du vunnit åt dig. Du ledde dem fram och planterade dem på det berg som är din egendom, den plats du gjort till din boning, Herre. Andra Moseboken15:1-17.

Denna sköna lovsång steg upp från Israels stora skaror som en röst ur det stora djupet; och den fortsattes av Israels kvinnor med Moses' syster Mirjam i spetsen, då de gick ut med pukor och dans. Långt ut över öknen och havet klingade den glada sången, och bergen genljöd av deras pris: "Sjung till Herrens ära: stor är hans höghet och makt."*

* I King James Version heter det: "ty han har triumferat på ett storartat sätt." Övers. anm.

Denna sång och den stora befrielse, som den påminner om, gjorde ett intryck, vilket aldrig skulle utplånas ur det hebréiska folkets hågkomst eller minne. Från släkte till släkte upprepades den av Israels profeter och sångare, då de intygade, att Jehova är starkheten och räddningen för dem, som förtröstar på Honom. Den sången tillhör inte bara det judiska folket. Den pekar framåt till förgörandet av alla rättfärdighetens fiender och till Guds Israels slutliga seger. Profeten på Patmos såg den vitklädda skaran, "som hade kämpat sig fria från odjuret", stå på "ett glashav blandat med eld", "med Guds harpor i händerna. Och de sjöng Guds tjänare Moses sång och Lammets sång". Uppenbarelseboken 15:2-3.

Inte oss, Herre, inte oss utan ditt namn skall du ge ära, du som är god och trofast! Psaltaren 115:1. Detta var den anda, som genomströmmade Israels befrielsesång, och det är den anda, som borde bo i allas hjärtan, vilka älskar och fruktar Gud. Genom att befria våra själar från syndens slaveri, har Herren utfört en större frälsning för oss, än hebréernas räddning vid Röda Havet. Vi borde, liksom den hebréiska härskaran, prisa Herren, av hjärta och själ och med röst för hans underbara gärningar mot människor [Psaltaren 107:8]. De, som begrundar Guds stora yttringar av nåd och inte glömmer Hans mindre gåvor, skall kläda sig i glädjens mantel och lovsjunga Herren i sina hjärtan. De välsignelser, som vi dagligen tar emot av Gud, och framför allt annat Jesu död, som gjorde det möjligt för oss, att vinna sällhet och uppnå himmelen, borde ständigt väcka tacksamhet hos oss. Vilken barmhärtighet, vilken oförliknelig kärlek Gud har visat oss förlorade syndare, då Han förenade oss med Sig Själv, för att vi skulle bli Hans egendomsfolk! Vilken uppoffring vår Frälsare har gjort, för att vi må kallas för Guds barn! Vi borde prisa Gud för det saliga hoppet, som erbjuds oss genom den stora

återlösningsplanen. Vi borde prisa Honom för det himmelska arvet och för Hans dyrbara löften, prisa Honom, eftersom Jesus lever, för att be och mana gott för oss.

Den som offrar tacksägelse, säger Skaparen, ärar mig. Psaltaren 50:23. Alla himmelens invånare prisar enhälligt Gud. Låt oss lära oss änglarnas sång nu, så att vi kan sjunga den, när vi förenar oss med deras lysande här. Låt oss säga med psalmisten: Jag vill prisa honom så länge jag lever, lovsjunga min Gud så länge jag är till. Folken skall tacka dig, o Gud, ja, alla folk skall tacka dig. Psaltaren 146:2; 67:4.

Gud ledde, genom Sin försyn, hebréerna in ibland bergsfästena vid havet, så att Han kunde visa Sin makt, genom att befria dem, samt fullständigt förödmjuka deras stolta förtryckare. Han kunde ha räddat dem på andra sätt, men Han valde denna plan i avsikt, att pröva deras tro och stärka deras förtröstan på Honom. Folket var trött och förskräckt; men om det hade stått stilla, när Moses bjöd det dra fram, skulle Gud aldrig ha öppnat vägen för det. Det var i tro", som Israels barn "tågade. . . genom Röda havet som på torra land. Hebréerbrevet 11:29. Då de tågade ned mot vattnet, visade de, att de trodde Guds ord, såsom det talades genom Moses. De gjorde allt, som de kunde göra, och då delade den Starke i Israel havet, så att de hade en väg att gå på.

Den stora lärdom man här kan inhämta, gäller för alla tider. Den kristnes liv är ofta fyllt av faror, och det tycks vara svårt att fullgöra plikterna. Man inbillar sig, att fördärv står nära framför och att träldom eller död hotar bakifrån. Men Guds röst säger tydligt: "Bryt upp!" Vi bör lyda detta bud, även om våra ögon inte kan genomskåda mörkret och vi känner de kalla vågorna svalla omkring våra fötter. De hinder, som ligger i vår väg, skall aldrig försvinna inför ett vacklande, tvivelaktigt sinne. De, som väntar med att lyda, till dess all ovisshet försvinner och det ej finns någon fara för att misslyckas eller lida nederlag, kommer aldrig att lyda. Otron viskar: "Låt oss vänta, till dess hindren är bortskaffade och vi kan se tydligt framför oss!" Men tron manar modigt, att man skall dra fram, genom att den hoppas allting, tror allting.

Molnet, som var en mur av mörker för egyptierna, var för hebréerna en ljusflod, som lyste upp hela lägret och utgöt ett starkt sken på vägen framför dem. Likaså förs genom försynens ledning mörker och förtvivlan över den otrogne, medan den är full av ljus och frid för den troende själen. Om än den stig, på vilken Gud leder oss, går genom öknen eller havet, är den dock en trygg stig.

Kapitel 26. Från Röda Havet till Sinai

Från Röda Havet fortsatte Israels härskara sin resa under molnstodens ledning. Deras omgivning var synnerligen dyster och ödslig – kala, ensliga berg, ofruktbara slätter och havet, sträckande sig långt bort, på vars stränder deras fienders kroppar låg kringströdda. Likväl kände de sig glada över sin frihet, och ingen tanke på missnöje yppade sig. Kapitlet bygger på Andra Moseboken 15:22-27; 16-18.

Men de reste tre dagar utan att finna något vatten; och förrådet, som de tagit med sig, var uttömt. De hade inget att släcka sin häftiga törst med, då de tröttsamt släpade sig fram över de av Solen förbrända slätterna. Moses, som var bekant med denna trakt, visste att vattnet vid Mara, den närmaste uppehållsorten, där brunnar fanns, var obrukbart. Det kände de andra inte till. Han gav med stor ängslan akt på den ledsagande molnstoden och med ett bekymmersfullt hjärta hörde han det glada ropet: "vatten, vatten!" skalla utefter linjen. Män, kvinnor och barn begav sig skyndsamt och med glädje till brunnen, men oförmodat hördes ett ångestrop från skaran – vattnet var bittert.

I sin förskräckelse och förtvivlan förebrådde de Moses, emedan han hade lett dem in på en sådan väg, och de glömde, att Gud genom det hemlighetsfulla molnet hade lett honom såväl som dem. I sin bedrövelse över deras nöd, gjorde Moses, vad de hade glömt att göra: han bad ivrigt till Gud om bistånd. "Och Herren visade honom ett stycke trä. Mose kastade det i vattnet, och sedan smakade vattnet gott." Här blev genom Moses detta löfte givet till Israels barn: "'Om du lyder Herren, din Gud, och gör det som är rätt i hans ögon och lyssnar till hans befallningar och håller alla hans bud, då skall jag låta dig slippa alla de sjukdomar som jag sände över egypterna. Ty jag är Herren, den som botar dig.'"

Israeliterna tågade från Mara till Elim, där de fann "tolv källor och sjuttio palmer." Här stannade de i flera dagar, innan de gick in i öknen Sin. En månad efter uttåget ur Egypten slog de läger i öknen. Deras proviantförråd hade nu börjat att tryta; betet i öknen var otillräckligt, och deras hjordar minskade. Hur skulle föda kunna skaffas till denna stora hop av människor och boskap? Tvivel fyllde deras hjärtan, och de knotade ånyo. Även folkets anförare och äldste instämde i klagandet mot de ledare, som Gud hade tillsatt: "'Om vi ändå hade fått dö för Herrens hand i Egypten, där vi satt vid köttgrytorna och där brödet räckte till för oss. Ni har fört oss hit ut i öknen för att alla vi som är samlade här skall svälta ihjäl!'"

De hade inte ännu lidit någon hunger; de hade allt de behövde för ögonblicket, men de hyste fruktan för framtiden – de kunde inte förstå, hur dessa stora folkskaror skulle finna sitt uppehälle i öknen, och de föreställde sig, att deras barn skulle dö av hunger. Herren tillät, att de blev utsatta för svårigheter och att deras proviantförråd blev knappt, så att de skulle vända sig till Honom, som dittills hade varit deras befriare. Om de ville åkalla

Honom i sin nöd, skulle Han fortfarande ge dem tydliga bevis på Sin kärlek och omsorg. Han hade lovat, att om de ville lyda Hans bud, skulle ingen sjukdom angripa dem; och de visade en syndig otro, då de föreställde sig, att de eller deras barn skulle dö av hunger.

Gud hade lovat att vara deras Gud, att göra dem till Sitt folk och att föra dem till ett rikt och gott land; men de var färdiga att förlora modet vid varje hinder, som de stötte på under resan till detta land. Han hade på ett underbart sätt fört dem ut ur slaveriet i Egypten, för att Han skulle kunna upphöja och förädla dem samt ge dem ett aktat namn på Jorden. Men det var nödvändigt för dem, att de skulle möta svårigheter och lida nöd. Gud förde dem ur ett tillstånd av förnedring och utbildade dem till, att inneha en hedersvärd plats ibland andra folk samt att erhålla viktiga och heliga befattningar. Hade de ägt en sann tro på Honom i allt, som Han hade utfört för deras räkning, skulle de gärna ha utstått obekvämligheter, brister och även verkligt lidande. Men de var ej villiga, att förtrösta på Herren, om de inte ständigt såg bevis på Hans makt. De glömde sin bittra träldom i Egypten. De glömde Guds godhet och makt, som Han uppenbarade för deras skull, då Han befriade dem ur träldomen, de glömde, att deras barn hade blivit skonade, när mordängeln dödade alla förstfödda i Egypten. De glömde den stora uppenbarelsen av Guds kraft vid Röda Havet. De glömde, att när de i trygghet hade gått igenom vattnet på den väg, som blivit öppnad för dem, hade deras fienders härar, som sökt följa dem, blivit begravna av havets vatten. De tänkte på och förnam blott sina förhandenvarande olägenheter och prövningar; och i stället för att säga: "Gud har uträttat stora ting för oss; ty fastän vi förut var slavar, gör Han nu ett stort folk av oss", talade de om sitt lidande och undrade, när deras tröttsamma resa skulle sluta.

Historien om israeliternas liv i öknen upptecknades till nytta för hela Guds Israel ända till tidens slut. Anteckningen om, hur Gud behandlade ökenvandrarna under alla deras tåg hit och dit, under deras tillstånd av hunger, törst och utmattning samt under de förvånande uppenbarelserna av Hans makt, för att bispringa eller hjälpa dem, innehåller varningar och undervisning för Hans folk under alla tider. Hebréernas växlande erfarenheter var en beredelse för deras utlovade hem i Kanaan. Gud önskar, att Hans folk i denna tid skall med ett ödmjukt hjärta och en läraktig anda granska de prövningar, vilka Israels barn i forntiden måste genomgå. De skall nämligen inhämta lärdom därav med hänsyn till sin beredelse för det himmelska Kanaan.

Många skådar tillbaka på israeliterna och förundrar sig över deras otro och knot, medan de tycker, att de själva inte skulle ha varit så otacksamma. Men när deras tro prövas, även i ringa saker, visar de ej större tro eller tålamod, än Israels barn gjorde. När de bringas i trångmål, knotar de över förfaringssättet, som Gud brukar, för att luttra dem. Många, som har allt vad de för närvarande behöver, förlitar sig dock ej på Gud för framtiden, utan de känner en ständig fruktan för, att de kanhända skall bli försatta i armod och deras barn komma att lida nöd. Några förväntar sig alltid, att något ont skall inträffa,

eller förstorar sina verkliga svårigheter, så att de ej kan upptäcka de många välsignelser, vilka borde väcka tacksamhet hos dem. De hinder, som möter dem på vägen, borde leda dem till, att söka hjälp hos Gud, vilken allena kan skänka styrka. I stället skiljer de dem från Honom, eftersom de uppväcker oro och knot.

Är det rätt, att vi hyser misstro och otacksamhet? Jesus är vår vän, hela himmelen önskar vår välgång, och vår ängslan och fruktan bedrövar Guds Helige Ande. Vi borde ej hänge oss åt bekymmer, vilka blott retar och försvagar oss, men inte bistår oss under våra prövningar. Ingen bör visa sitt misstroende till Gud, genom att anse förberedelser för kommande behov vara livets egentliga uppgift, som om vår sällhet berodde på jordiska ting. Det är inte Guds vilja, att Hans folk skall vara nedtyngt av sorger och bekymmer. Men Herren säger inte, att det ej finns några faror på vår väg. Han ämnar inte ta Sitt folk ut ur den syndiga och onda världen, men Han hänvisar oss till en säker fristad. Han inbjuder de trötta och bekymrade: "Kom till mig, alla ni som är tyngda av bördor; jag skall skänka er vila." Lägg ifrån Er ängslans och bekymrets ok, som Ni har lagt på Er själva, samt: "Tag på er mitt ok och lär av mig, som har ett milt och ödmjukt hjärta, så skall ni finna vila för er själ." Matteusevangeliet 11:28-29. Vi kan finna ro och frid hos Gud, genom att kasta alla våra bekymmer på Honom, ty Han har omsorg om oss. Se Första Petrusbrevet 5:7.

Aposteln Paulus säger: "Se till, bröder, att ingen av er är ond och trolös i sitt hjärta och avfaller från den levande Guden." Hebréerbrevet 3:12. Vår tro borde vara stark, verksam och varaktig på grund av allt, som Gud har gjort för oss. I stället för att knota och klaga, borde vårt hjärtas språk vara: "Lova Herren, min själ, hela mitt jag vill prisa hans heliga namn! Lova Herren, min själ, minns allt det goda han gör". Psaltaren 103:1-2.

Gud drog försorg om Israels barn; och Han sade till deras ledare: "'Jag skall låta det regna mat till er från himlen". Och det blev föreskrivet, att folket dagligen skulle samla ett förråd av det, men dubbelt så mycket på den sjätte dagen, så att Sabbatens heliga iakttagande kunde bibehållas.

Moses försäkrade menigheten om, att dess behov skulle uppfyllas: 'I kväll ger Herren er kött att äta och i morgon så mycket bröd ni behöver." Och han tillade: "Vi är ingenting, det är inte mot oss ni knotar utan mot Herren.'" Han bad även Aron att säga till dem, att: "träda fram inför Herren, eftersom han har hört deras knot.'" Medan Aron talade, "vände de sig mot öknen, och då visade sig Herrens härlighet i molnet. Guds närvaro kännetecknades genom en sådan härlig företeelse, som de aldrig förut hade skådat. Deras kunskap om Gud skulle vinnas genom uppenbarelser, som de kunde förnimma med sina sinnen. De måste lära sig, att den Högste och icke blott mannen Moses var deras ledare, så att de måtte frukta Hans namn och lyda Hans röst.

I skymningen omgavs lägret av ett så stort antal vaktlar, att folket hade allt kött det behövde. Och om morgonen låg på marken "något tunt och frasigt, tunt som rimfrost". "Mannat liknade korianderfrö och glänste som harts." Folket kallade det för manna. Moses sade: "'Det är den mat som Herren ger er att äta." Folket samlade in mannat och fann, att det var tillräckligt för alla. De "malde det på handkvarn eller stötte det i mortel. Sedan kokade man det i gryta eller bakade bröd av det". Fjärde Moseboken 11:7-8. Och det "smakade som kakor bakade med olja."* De blev ålagda, att dagligen samla ett gomermått per person, och de skulle ej lämna något kvar av det till morgondagen. Några sökte att bevara en del till den följande dagen, men den var då otjänlig som föda. De måste på morgonen samla in sitt förråd för dagen; ty Solen smälte allt, som fanns kvar på marken.

* King James Version: Honungskakor. Övers. anm.

Då de samlade in mannat, fick några mer och andra mindre, än det fastställda måttet; men när "de sedan mätte upp hade de som samlat mer inte fått för mycket och de som samlat mindre inte för litet". I sitt andra brev till korintierna ger Paulus en förklaring av detta skriftställe såväl som en användbar lärdom av det. Han säger: "Meningen är ju inte att andra skall få det bättre och ni få det svårt. Nej, det är en fråga om jämvikt; nu skall ert överflöd avhjälpa deras brist, för att en annan gång deras överflöd skall avhjälpa er brist. Så blir det jämvikt, som det står skrivet: Han med mycket fick inte för mycket, han med litet fick inte för litet." Andra Korintierbrevet 8:13-15.

På den sjätte dagen samlade folket två gomermått för varje person, och hövdingarna gick till Moses och berättade för honom, vad folket hade gjort. Han svarade dem: "'Det är som Herren har sagt. I morgon är sabbatsvila, en sabbat helgad åt Herren. Baka nu vad ni vill baka och koka vad ni vill koka; allt som blir över skall ni spara till i morgon.'" De gjorde detta och fann, att det inte blev skämt. Och Moses sade: "Ät det i dag! I dag är det Herrens sabbat, i dag hittar ni ingenting på marken. Sex dagar kan ni samla det, men den sjunde dagen är det sabbat; då finns där ingenting.'"

Gud fordrar, att Hans heliga dag skall iakttas lika vördnadsfullt nu, som på Israels tid. Alla kristna borde anse, att den befallning, som gavs åt hebréerna, var ställd till dem: Dagen före Sabbaten bör göras till en beredelsedag, så att allt är i ordning för Sabbatens heliga timmar. Våra egna göromål bör ej under några omständigheter tillåtas att inkräkta på den. Gud har förordnat, att de sjuka och nödlidande skall erhålla omvårdnad, och det arbete, som måste utföras för att ge dem lindring, är ett barmhärtighetsverk och ej en överträdelse av Sabbaten; men allt onödigt arbete bör undvikas. Många lämnar obetänksamt till begynnelsen av Sabbaten utförandet av små sysslor, som kunde ha blivit verkställda på tillredelsedagen. Så borde det inte vara. Arbete, som blivit försummat till Sabbatens begynnelse, borde lämnas, till dess den är över. Detta förfaringssätt kan skärpa

minnet hos dessa tanklösa personer och förmå dem till, att utföra sitt eget arbete på de sex arbetsdagarna.

Israeliterna iakttog varje vecka under sin långa vistelse i öknen ett trefaldigt underverk, som var ämnat att inprägla Sabbatens helighet i deras sinnen: en dubbel mängd manna föll på den sjätte dagen, inget på den sjunde, och den del, som behövdes på Sabbaten, bevarades frisk och ren. Däremot blev det manna otjänligt, som man sökte att förvara vid någon annan tid.

I de omständigheter, som var förbundna med givandet av manna, har vi avgörande bevis för, att Sabbaten icke instiftades, när lagen utgavs på Sinai, som många påstår. Innan Israeliterna kom till Sinai, visste de, att Sabbaten var bindande för dem. Vilodagens helighet framhölls ständigt för deras sinnen, därigenom att de varje Fredag måste samla en dubbel mängd av manna som beredelse för

Sabbaten. Och när några av folket gick ut på Sabbaten, för att samla manna, frågade Herren: "'Hur länge skall ni vägra att hålla mina bud och befallningar?"

Israeliterna åt manna i fyrtio år tills de kom till bebott land; de åt manna tills de nådde gränsen till Kanaan. Genom denna underbara förordning påmindes de dagligen under fyrtio år om Guds ofelbara omsorg och ömma kärlek. Enligt psalmistens ord, gav Gud dem säd från himlen. Människor fick äta änglars bröd (Psaltaren 78:24-25) – det vill säga föda, som änglarna skaffade dem. Genom att de fick sitt uppehälle av säden från himlen, lärde de dagligen, att när de hade Guds löfte, var de lika mycket betryggade mot nöd, som om de hade varit omgivna av böljande sädesfält på Kanaans fruktbara slätter.

Mannat, som föll från himlen för Israels barns underhåll, var en bild av Honom, som kom från Gud, för att ge världen liv. Jesus sade: "Jag är livets bröd. Era fäder åt mannat i öknen och de dog. Men brödet som kommer ner från himlen... Den som äter av det brödet skall leva i evighet. Brödet jag skall ge är mitt kött, jag ger det för att världen skall leva." Johannesevangeliet 6:48-51. Och ett av löftena om välsignelse för Guds folk i det kommande livet lyder: "Åt den som segrar skall jag ge av det dolda mannat". Uppenbarelseboken 2:17.

Sedan israeliterna hade lämnat öknen Sin, slog de läger i Refidim. Där fanns inget vatten, och åter tvivlade de på Guds försyn. I sin blindhet och förmätenhet gick folket till Moses och "krävde att han skulle skaffa dem vatten." Men hans tålamod sviktade icke. "'Varför anklagar ni mig?'", sade han. "'Varför sätter ni Herren på prov?'" De utropade i vredesmod: "'Varför har du fört oss ut ur Egypten? Vill du att vi själva och våra barn och vår boskap skall dö av törst?'" När de hade blivit så rikligt försedda med föda, kom de med blygsel ihåg sin otro och sitt knorrande samt lovade, att förtrösta eller lita på Herren i framtiden; men de glömde snart sitt löfte och bröt det vid första trosprövning, som

uppkom. Molnstoden, som ledde dem, tycktes skyla en förfärlig hemlighet. Och Moses – vem var han, frågade de, och vilken avsikt kunde han ha med, att föra dem ut ur Egypten? Deras hjärtan fylldes av misstankar och tvivel, och med djärvhet beskyllde de Moses för, att han hade för avsikt, att genom lidande och svårigheter döda dem och deras barn, för att kunna berika sig med deras ägodelar. Under inflytandet av sitt raseri och sin förbittring, stod de i begrepp, att stena honom.

Moses ropade till Herren i sin nöd: "'Vad skall jag göra med detta folk?" Han blev tillsagd att ta med sig några av de äldste i Israel och staven, med vilken han hade gjort under i Egypten, samt gå framför folket. Och Herren sade till honom: "Jag kommer att stå framför dig på klippan vid Horeb, och du skall slå på klippan, och då kommer det vatten ur den, så att folket får dricka.'" Han lydde uppmaningen, och vattnet störtade fram i en stark ström, så att lägret försågs med allt vatten det behövde. I stället för att befalla Moses, att höja sin stav och över ledarna i detta onda knotande nedkalla någon förskräcklig plåga lik dem, som drabbade Egypten, lät Herren i Sin stora nåd staven bli ett medel till, att utverka deras räddning.

Han klöv klippan i öknen och gav dem vatten ur djupen att dricka. Han lät källor bryta fram ur stenen, lät floder av vatten strömma ner. Psaltaren 78:15-16. Moses slog på klippan, men det var Guds Son, som, omgiven av molnstoden, stod bredvid Moses och lät det livgivande vattnet flyta. Inte bara Moses och de äldste såg Guds härlighet, utan även hela menigheten, som stod på avstånd, såg den; men om molnet hade blivit undandraget, skulle de ha blivit dödade genom den utomordentliga glansen från Honom, som var däri.

Då folket led av törst, hade det frestat Gud, sägande: "'Finns Herren ibland oss eller inte?'" – "Om Gud har fört oss hit, varför ger Han oss inte vatten såväl som bröd!" Den på det här sättet visade otron var straffvärd, och Moses fruktade, att Gud skulle sända straffdomar över folket. Och han kallade det ställets namn för Massa, det vill säga "frestelse", och Meriva, det vill säga "klander", som åminnelse av folkets synd.

En annan fara hotade nu israeliterna. På grund av deras knorrande emot Herren, tillät Han deras fiender att anfalla dem. Amalekiterna – en grym, krigisk stam, som bodde i den trakten – drog ut och dödade dem, som av trötthet och utmattning hade blivit efter huvudskaran. Moses, som visste, att de flesta av folket ej var stridsdugliga, sade till Josua att ur de olika stammarna välja ut en trupp soldater och följande dag föra dem mot fienden. Själv skulle han ställa sig på en upphöjd plats i närheten, med Guds stav i handen. Josua gjorde detta och angrep fienden följande dag med sin skara, medan Moses, Aron och Hur befann sig på en kulle, varifrån de kunde överblicka stridsfältet. Med armarna uträckta mot himmelen och med Guds stav i sin högra hand, bad Moses för Israels härs framgång. Under stridens fortgång iakttog man, att när hans händer var uppräckta, hade Israel överhanden, men att när han sänkte dem, fick fienden övermakten.

När Moses tröttnade, höll Aron och Hur upp hans händer, ända till dess Solen gick ned. Då blev fienden besegrad.

Genom att hålla uppe Moses' händer, visade Aron och Hur israeliterna, att det var deras plikt, att bistå honom i hans mödosamma arbete, medan Gud gav honom föreskrifter, som han skulle framställa för dem. Och Moses' handling var även betydelsefull, genom att den visade, att Gud höll deras öde i Sina händer; ty så länge de förtröstade på Honom, skulle Han strida för dem och underkuva deras fiender. Men om de övergåve Honom och förlitade sig på sin egen kraft, skulle de bli svagare än de, som inte kände Gud, och deras fiender skulle besegra dem.

Liksom hebréerna segrade, när Moses räckte sina händer mot himmelen och bad för dem, skall Guds Israel segra, när det genom tron tillägnar sig sin mäktige Försvarares kraft. Men den gudomliga kraften skall likväl bli förknippad med mänskliga ansträngningar. Moses trodde icke, att Gud skulle slå ned deras fiender, så länge Israels barn förbleve overksamma. Medan den store ledaren bad till Herren, bemödade sig Josua och hans tappre följeslagare av alla krafter om, att slå tillbaka Israels och Guds fiender.

Sedan amalekiterna blivit slagna, sade Gud till Moses: "'Skriv ner detta att det blir ihågkommet, och läs det för Josua, ty jag skall utplåna minnet av amalekiterna från jorden.'" Strax före sin död gav den store ledaren sitt folk denna allvarliga befallning: "Kom ihåg vad amalekiterna gjorde mot dig när ni drog ut ur Egypten. När de mötte dig på din väg och du var trött och utmattad, högg de ner alla dina eftersläntrare utan att frukta Gud... skall du utplåna minnet av amalekiterna från jorden. Glöm aldrig detta!" Femte Moseboken 25:17-19. Och Herren sade angående detta ogudaktiga folk: "Amaleks hand har lyfts emot Herrens tron." Andra Moseboken 17:16, marginalanmärkning i King James Version.

Amalekiterna var inte okunniga om Guds karaktär, eller om Hans överhöghet, men i stället för att frukta Honom, hade de beslutat sig för, att trotsa Hans makt. De förhånade underverken, som Moses hade utfört hos egyptierna, samt förlöjligade omkringboende nationers fruktan. De hade svurit vid sina gudar, att de skulle förgöra hebréerna, så att icke en skulle undkomma, och de skröt över, att Israels Gud ej var mäktig nog, att göra dem motstånd. De hade inte blivit förorättade eller hotade av israeliterna. Deras anfall skedde därför helt och hållet utan orsak Det var för att ådagalägga sitt hat och trots mot Gud, som de sökte att förgöra Hans folk. De hade länge varit övermodiga syndare och

var på grund av sina brott hemfallna åt Guds hämnd; men Han hade likväl av nåd fortfarande uppmanat dem till, att bättra sig. Nu, då amalekiterna överföll Israels barns uttröttade och försvarslösa led, beseglade de sin nations undergång. Gud vakar över de svagaste av Sina barn. Ingen grymhet och inget förtryck mot dem undgår Hans

uppmärksamhet. Hans hand är uträckt till skydd över alla, som älskar och fruktar Honom, och människorna bör akta sig för att såra den handen; ty den håller rättvisans svärd.

Jetro, Moses' svärfar, bodde inte långt från den plats, där israeliterna nu hade slagit läger. Han hade blivit underrättad om hebréernas räddning, och han reste nu, för att besöka dem och föra Moses' hustru och två söner till honom. Budbärare meddelade den store ledaren deras ankomst, och han gick ut med glädje, för att möta dem samt hälsade dem välkomna och förde dem till sitt tält. Han hade sänt dem tillbaka, då han begav sig i väg på det farliga företaget, att ta Israels barn ut ur Egypten, men nu kunde han åter finna tröst och tillfredsställelse i deras sällskap. Han berättade för Jetro om Guds underbara ledning av Israel, och patriarken gladde sig och lovade Herren samt frambar tillsammans med Moses och de äldste ett offer, och de höll en glädjehögtid till åminnelse av Guds barmhärtighet mot dem.

Under sin vistelse i lägret upptäckte Jetro snart, vilka svåra plikter, som vilade på Moses. Att uppehålla ordning och disciplin ibland den stora, okunniga och oövade folkskaran, var helt visst en stor uppgift. Moses var deras erkände ledare och överhetsperson, och inte blott folkets allmänna angelägenheter och plikter, utan även tvisterna, som uppstod hos det, blev hänskjutna till honom. Han hade tillåtit detta, emedan han därigenom finge tillfälle att undervisa dem, såsom han sade: Jag lär dem "Guds bud och lagar.'" Men Jetro gjorde invändningar emot detta: "Arbetet blir för tungt för dig, du kan inte göra det ensam", "Du tröttar ut. . . dig själv"; och han rådde Moses, att utnämna dugliga personer till förmän för tusen och andra till förmän för hundra och andra för tio. De skulle vara "dugande och gudfruktiga män, pålitliga och redbara män, som skyr egen vinning."** Dessa förmän skulle döma i alla mindre angelägenheter, men de svåraste och viktigaste sakerna skulle fortfarande läggas fram inför Moses. Han skulle vara, sade Jetro, "folkets talesman inför Gud och lägga fram deras ärenden inför honom, och du skall inskärpa buden och lagarna hos dem och lära dem vilken väg de skall gå och hur de bör handla." Detta råd blev antaget, och därigenom blev Moses inte bara befriad från en del av sina bördor, utan en bättre ordning blev även upprättad ibland folket. [** De fyra sista orden ur King James Version. Övers. Anm].

Herren hade storligen ärat Moses och utfört underverk genom hans hand; men den omständigheten, att Moses blivit vald att undervisa andra, ledde honom inte till den slutsatsen, att han själv ej behövde någon undervisning. Israels utvalde ledare lyssnade gärna till de förslag, som den gudfruktige prästen i Midjan framställde, samt antog hans plan som ett klokt arrangemang.

Folket bröt nu upp ifrån Refidim och följde åter molnstodens rörelser. Deras väg hade gått tvärs över kala slätter, branta höjder och genom trånga bergpass. Ofta, då de tågade genom sandöknarna, hade de sett skrovliga berg framför sig, som liknade ofantligt stora

fästningsverk, vilka blivit uppförda tvärs över deras väg och tycktes hindra vidare framträngande. Men då de närmade sig, såg de öppningar här och där i bergsmuren, och bortom denna visade sig en annan slätt för deras blickar. De fördes nu genom ett av dessa djupa, steniga pass; och det var en härlig och intrycksfull anblick – emellan klipporna, som höjde sig tiotals meter på vardera sidan, rörde sig i en levande ström, så långt som ögat kunde skåda, Israels härskara med sina boskapshjordar. Och nu reste sig berget Sinai inför dem i sitt högtidliga majestät. Molnstoden stannade över dess topp, och folket reste sina tält på den nedanför liggande slätten. Här skulle israeliterna vistas under nästan ett års tid. Om natten utgjorde eldstoden en borgen för, att de stod under gudomligt beskydd, och medan de var försänkta i sömn, föll brödet från himmelen sakta över lägret.

Morgonrodnaden, som krönte de mörka bergsryggarna med härlighet, och Solens gyllene strålar, som genomträngde de djupa passen, tedde sig för dessa trötta resande som nådens strålar från Guds tron. På alla sidor tycktes de vitt utsträckta och bergiga höjderna i sin dystra storhet antyda en evig varaktighet och höghet. Här blev sinnet intaget av högtidlighet och vördnad. Människan fick känna sin okunnighet och svaghet i Hans närvaro, som "väger bergen och höjderna på våg". Jesaja 40:12. Här skulle Israel motta den mest underbara uppenbarelse, som Gud någonsin givit till människorna. Herren hade samlat Sitt folk till denna plats, för att Han skulle kunna inprägla hos det, hur heliga Hans krav är, genom att med egen röst förkunna Sin heliga lag. Stora och genomgripande förändringar skulle verkställas hos det; ty slaveriets förnedrande inflytelser och en långvarig vistelse hos avgudadyrkare hade påverkat deras vanor och karaktär. Gud ämnade att försätta det på en högre sedlig nivå, genom att göra folket bekant med Honom.

Kapitel 27. Lagen förkunnas för Israel

Kort efter att folket hade lägrat sig vid Sinai, blev Moses kallad upp på berget, för att samtala med Gud. Han gick ensam uppför den branta och ojämna stigen och nalkades molnet, som utvisade platsen, där Jehova befann Sig. Israeliterna skulle nu upptas i en innerlig och särskild förbindelse med den Högste; de skulle stadfästas som en församling och nation under Guds styre. Det budskap Moses fick att framlägga för folket, lydde så här: Kapitlet bygger på Andra Moseboken 19-24.

Ni har sett vad jag gjorde med egypterna och hur jag har burit er på örnvingar och fört er hit till mig. Om ni nu lyssnar till mig och håller mitt förbund skall ni vara min dyrbara egendom framför alla andra folk – ty hela jorden är min – och ni skall vara ett rike av präster och ett heligt folk som tillhör mig.

Moses återvände till lägret och sammankallade Israels äldste samt upprepade för dem det gudomliga budskapet. De svarade: "'Allt vad Herren har sagt vill vi göra.'" Härigenom ingick de ett högtidligt förbund med Gud och lovade, att betrakta Honom som sin härskare. Härigenom blev de, i en särskild betydelse, Hans undersåtar.

Deras ledare gick åter upp på berget, och Herren sade till honom: "'Jag vill komma till dig i ett tätt moln, så att folket kan höra när jag talar med dig. Sedan kommer de alltid att lita på dig.'" När de mötte svårigheter under vägen, var de benägna att knorra mot Moses och Aron samt att beskylla dem för att leda Israels barn ur Egypten, för att förgöra dem. Herren ville nu ära Moses inför dem alla, så att de skulle ha tillit till hans undervisning.

Gud ämnade, att Hans lag skulle uttalas under förhållanden, som ingav aktning och stod i överensstämmelse med Hans upphöjda karaktär. Folket måste lära sig inse, att allt, som var förbundet med Herrens tjänst, skulle hållas i största vördnad. Herren sade till Moses: "'Gå till folket och se till att de renar sig i dag och i morgon. Låt dem tvätta sina kläder och göra sig beredda för i övermorgon. Ty i övermorgon skall Herren stiga ner på Sinaiberget i hela folkets åsyn." Under

dessa två dagar skulle folket göra en högtidlig förberedelse till, att träda fram inför Gud. De skulle avlägsna all orenlighet ifrån sig själva och sina kläder. Och då Moses utpekade deras synder, skulle de förödmjuka sig, fasta och bedja, så att deras hjärtan kunde renas från orättfärdighet.

Förberedelserna blev gjorda enligt befallningen, och i lydnad mot en annan föreskrift, lät Moses uppsätta ett skrank omkring berget, så att varken människa eller djur skulle tränga in på det heliga området. Om någon vågade så mycket som att vidröra det, skulle han genast dödas.

På den tredje dagens morgon, då allas ögon var vända mot berget, blev dess topp täckt av ett tjockt moln, som blev allt mörkare och tätare, medan det sänkte sig nedåt, till dess hela berget var omgivet av mörker och ett skräckinjagande dunkel. Då hördes ett trumpetskall, som sammankallade folket, att gå ut till att möta Gud, och Moses ledde det till foten av berget. Skarpa blixtar ljungade ut ur det tjocka mörkret, medan åskknallarna återljöd från de omkringliggande höjderna. Hela Sinaiberget omgavs av rök då Herren steg ner på berget i eld. Röken steg upp som från en smältugn, och hela berget skalv." "Och israeliterna såg Herrens härlighet som en förtärande eld på toppen av berget." ". . . hornet ljöd allt starkare". Tecknen på Jehovas närvaro var så förskräckliga, att Israels barn darrade av fruktan och föll på sina ansikten inför Herren. Även Moses utropade: "Jag skälver av skräck. Hebréerbrevet 12:21.

Och nu upphörde dundret, trumpeten ljöd ej längre, jorden var stilla. En stund av högtidlig tystnad inträdde, och sedan hörde man Guds röst. Han talade ur det tjocka mörkret, som omgav Honom, då Han stod på berget ibland en skara änglar, samt förkunnade Sin lag. Moses beskriver händelsen så här: "'HERREN kom från Sinai, från Seir gick hans sken upp över dem. Han strålade fram från berget Haran, ur skaran av mångtusen heliga. På hans högra sida brann i eld en lag för dem. I sanning, han älskar folken. Alla hans heliga är i din hand. De faller ner vid din fot, de tar emot av dina ord." Femte Moseboken 33:2-3.

Jehova uppenbarade Sig inte blott i en domares och lagstiftares vördnadsbjudande höghet, utan även som Sitt folks medlidsamme beskyddare: "Jag är Herren, din Gud, som förde dig ut ur Egypten, ut ur slavlägret." Den, som de redan hade lärt känna som sin ledare och befriare, som hade fört dem ut ur Egypten och gjort en väg för dem genom havet samt förgjort Farao och hans här – varigenom Han visat Sig vara överlägsen alla Egyptens gudar – det var Han, som nu förkunnade lagen.

Lagen förkunnades inte vid denna tid uteslutande för hebréernas nytta. Gud ärade dem, genom att åt dem anförtro Sin lag, men den skulle anses som en helig skänk till hela världen. Sedelagens föreskrifter är tillämpliga på alla, och de förkunnades till undervisning och ledning för alla. Tio korta, högst omfattande och avgörande bud innehåller människans plikter mot Gud och mot medmänniskorna, och alla är grundade på kärlekens stora princip. "'Du skall älska Herren, din Gud, av hela ditt hjärta och med hela din själ och med hela din kraft och med hela ditt förstånd, och din nästa som dig själv.'" Lukasevangeliet 10:27. Se också Femte Moseboken 6:4-5; Tredje Moseboken 19:18. Dessa grundsatser är noggrant framställda i de tio buden samt lämpade efter människans ställning och förhållanden.

Du skall inte ha andra gudar vid sidan av mig.

Jehova, det eviga, självexisterande, ej skapade väsen, som självt är allas upphovsman och uppehållare, är allena berättigad till den högsta vördnad och tillbedjan. Människan förbjuds, att älska eller tjäna något föremål framför Gud. Allt vi håller kärt, som minskar vår kärlek till Gud eller hindrar oss från att tjäna Honom, såsom vi bör, det gör vi till en gud.

Du skall inte göra dig någon bildstod eller avbild av någonting uppe i himlen eller nere på jorden eller i vattnet under jorden. Du skall inte tillbe dem eller tjäna dem.

Det andra budet förbjuder tillbedjan av den sanne Guden med hjälp av bilder eller skulpturer. Många hedniska folkslag påstod, att deras bildstoder var endast sinnebilder eller symboler, genom vilka de tillbad gudomen. Men Herren har förklarat, att en sådan tillbedjan är synd. Ett försök, att framställa den Evige genom materiella föremål, skulle nedsätta människans begrepp om Gud. Då en persons tankar blir bortvända från den oändliga fullkomligheten hos Jehova, fattar han tillgivenhet för det skapade föremålet hellre, än för Skaparen. Och genom att människans begrepp om Gud förringades, skulle även hon bli förnedrad.

Ty jag är Herren, din Gud, en svartsjuk Gud. Guds nära och heliga förhållande till Sitt folk framställs under bilden av ett äktenskap. Avgudadyrkan är detsamma som andligt äktenskapsbrott. Därför kallas Guds misshag mot detta rätteligen för svartsjuka.

Som låter straffet för fädernas skuld drabba barnen intill tredje och fjärde led när man försmår mig. Att barnen får lida på grund av föräldrarnas orätta handlingar, kan inte undvikas; men de straffas inte för sina föräldrars förbrytelser, såvida de inte deltar i dem. Det är likväl i allmänhet förhållandet, att barnen träder i föräldrarnas fotspår. Sönerna leds att ta del i faderns synder genom arv och föredöme. Såväl syndiga böjelser, förvända begär och en försvagad sedlighetskänsla som kroppslig sjukdom och försämring överlämnas i arv från fader till son ända till det tredje och fjärde ledet. Denna förskräckliga sanning borde vara tillräcklig, för att avhålla människorna från ett syndigt levnadssätt.

Men visar godhet mot tusenden när man älskar mig och håller mina bud. Enär det andra budet förbjuder falska gudars tillbedjan, faller det sig naturligt, att det ålägger den sanne Gudens tillbedjan. Och barmhärtighet lovas dem, som är trogna i Hans tjänst, inte bara intill tredje och fjärde ledet, såsom med den vrede, varmed Guds föraktare hotas, utan intill tusende ledet.

Du skall inte missbruka Herrens, din Guds, namn, ty Herren kommer inte att lämna den ostraffad som missbrukar hans namn.

Detta bud förbjuder inte bara mened och vanligt svärande, utan det förbjuder oss även, att bruka Guds namn på ett lättfärdigt och vårdslöst sätt, utan att betänka dess stora

och heliga betydelse. Vi vanärar Gud, genom att obetänksamt omnämna Honom i vanligt tal, genom att vädja till Honom i obetydliga saker samt genom att ofta och tanklöst upprepa Hans namn. "Heligt är hans namn och värt att frukta." Psaltaren 111:9. Alla borde begrunda Hans majestät, Hans renhet och helighet, så att sinnet kan få ett rätt begrepp om Hans upphöjda karaktär, och Hans heliga namn bör uttalas på ett vördnadsfullt och allvarsamt sätt.

Tänk på att hålla sabbatsdagen helig. Sex dagar skall du arbeta och sköta alla dina sysslor, men den sjunde dagen är Herrens, din Guds, sabbat. Då skall du inte utföra något arbete, varken du eller din son eller din dotter, din slav eller din slavinna*, din boskap eller invandraren i dina städer. Ty på sex dagar gjorde Herren himlen och jorden och havet och allt vad de rymmer, men på den sjunde

dagen vilade han. Därför har Herren välsignat sabbatsdagen och gjort den till en helig dag. * Här använder Svenska Folk-Bibeln 98 orden tjänare och tjänarinna. Övers. anm.

Sabbaten framställs inte som en ny inrättning, utan den sägs ha blivit instiftad vid skapelsen. Man skall tänka på och iaktta den som åminnelse av Skaparens verk. Genom att den hänvisar till Gud som himmelens och Jordens Skapare, urskiljs den sanne Guden från alla falska gudar. Alla, som håller den sjunde dagen, visar genom denna handling, att de tillber Jehova. Alltså är Sabbaten ett tecken på människans trohet mot Gud, så länge som det finns någon på Jorden, som tjänar Honom. Det fjärde budet är det enda av alla tio, i vilket Lagstiftarens såväl namn som Hans titel förekommer. Detta är det enda bud, som visar, genom vilkens myndighet lagen utgavs. Det innehåller alltså Guds insegel, som är satt på Hans lag som bevis för dess äkthet och bindande kraft.

Gud har givit människorna sex dagar till att arbeta på, och Han fordrar, att de skall förrätta sitt eget arbete på de sex arbetsdagarna. Nödfalls- och barmhärtighetsgärningar är tillåtna på Sabbaten. De sjuka och nödlidande bör alltid erhålla vård och skötsel; men onödigt arbete bör sorgfälligt undvikas. "Om du inte kränker sabbaten, inte sköter dina sysslor på min helgdag, om du kallar sabbaten en fröjd, helgad åt Herren och värd att ära, om du ärar den och inte utför det du brukar, inte ägnar dig åt dina sysslor". Jesaja 58:13. Men förbudet slutar ej med detta: "och tomt prat", säger profeten vidare. Gud betraktar dem, som talar om affärer eller gör upp planer på Sabbaten, som om de verkligen vore upptagna med affärstransaktioner. För att hålla Sabbaten helig, bör man inte ens tänka på världsliga saker. Och budet omfattar alla, som bor inom våra portar. Husets invånare bör lämna sina världsliga sysslor under de heliga timmarna. Alla bör gemensamt ära Herren genom en villig gudstjänst på Hans heliga dag.

Visa aktning för din far och din mor, så att du får leva länge i det land som Herren, din Gud, ger dig.

Barnen bör visa sina föräldrar en sådan kärlek och aktning, som de inte är skyldiga någon annan person. Gud Själv, som gjort föräldrarna ansvariga för de själar Han anförtrott i deras vård, har förordnat, att föräldrarna skall stå i Guds ställe gent emot barnen under deras yngre år. Och den, som förkastar sina föräldrars rättmätiga myndighet, förkastar Guds myndighet. Det femte budet fordrar, att barnen skall visa inte blott aktning, underdånighet och lydnad för sina föräldrar, utan även att de skall vara kärleksfulla och vänliga mot dem, lindra deras bekymmer, vaka över deras anseende samt vara deras tröst och hjälp på ålderdomens dagar. Det föreskriver även, att man skall visa aktning för församlingstjänare och styresmän samt för alla andra, vilka Gud har förlänat myndighet.

Aposteln säger, att detta är "det första bud som följs av ett löfte". Efésierbrevet 6:2. För de lydiga ibland Israels folk, som väntade sig, att de snart skulle gå in i Kanaan, var det ett löfte om ett långt liv i det goda landet. Men det har en vidsträcktare betydelse, enär det innefattar hela Guds Israel och lovar evigt liv på den nya Jorden, som skall vara fri från syndens förbannelse.

Du skall inte dräpa. Alla orätta handlingar, som bidrar till att förkorta livet, såsom en hatfull och hämndgirig anda, hysandet av någon lidelse, vilkens utbrott förorsakar andra skada, eller föranleder oss att önska dem ont (ty: "Den som hatar sin broder är en mördare"); all självisk försumlighet, att sörja för de nödställda och lidande; all efterlåtenhet mot sig själv eller onödig försakelse eller överansträngning, som skadar hälsan – alla dessa är i en större eller mindre grad överträdelser av det sjätte budet.

Du skall inte begå äktenskapsbrott.

Detta bud förbjuder inte bara osedliga handlingar, utan även liderliga tankar och begär eller varje handling, som kan uppväcka dem. Det påbjuder renhet inte bara i det yttre livet, utan även med hänsyn till hjärtats uppsåt och böjelser. Kristus, som lärde ut den gudomliga lagens vittomfattande fordringar, förklarade, att den onda tanken eller blicken var lika mycket synd, som den olagliga handlingen.

Du skall inte stjäla.

Både offentliga och enskilda synder är innefattade i detta förbud. Det åttonde budet fördömer stjälande av människor och slavhandel samt förbjuder erövringskrig. Det förbjuder tjuveri och rån. Det påbjuder en sträng redlighet i affärslivets minsta detaljer. Det förbjuder bedrägeri i handel, samt fordrar, att man skall betala sina skulder och en rättvis lön. Det försäkrar, att varje försök, att dra nytta av en annans okunnighet, svaghet eller olycka nedtecknas såsom bedrägeri i himmelens böcker.

Du skall inte vittna falskt mot din nästa.

Att tala falskt angående någon sak, varje försök eller avsikt att bedra vår nästa, innefattas i detta. En avsikt, att bedra, utgör en osanning. Genom ett ögonkast, en rörelse med handen, ett ansiktsuttryck kan en osanning lika verkligt uttalas som genom ord. All avsiktlig överdrift i tal, varje vink eller antydan, som avser att inge ett felaktigt eller överdrivet intryck, till och med framställningen av sakförhållanden på ett missledande sätt, är osanning. Denna föreskrift förbjuder alla försök, att skada vår nästas rykte genom vilseledande uppgifter eller onda misstankar, genom förtal eller skvaller. Även ett avsiktligt döljande av sanningen, varigenom andra kan skadas, är en överträdelse av det nionde budet.

Du skall inte ha begär till din nästas hus. Du skall inte ha begär till din nästas hustru eller hans slav eller hans slavinna, hans oxe eller hans åsna eller något annat som tillhör din nästa.

Det tionde budet är riktat mot själva grunden till alla synder, därigenom att det förbjuder det självviska begäret, vilket är upphovet till syndiga handlingar. Den, som av lydnad för Guds lag, ej hyser ett syndigt begär efter det, som tillhör en annan, gör sig ej skyldig till en orätt handling mot sina medmänniskor.

Dessa var de Tio Budens heliga föreskrifter, som förkunnades under åska och ljungeld och med en underbar uppenbarelse av den store Lagstiftarens makt och majestät. Gud kungjorde Sin lag, samtidigt som Han gav prov på Sin makt och härlighet, så att Hans folk aldrig skulle glömma tilldragelsen, och för att det skulle lära sig, att hysa en stor vördnad för lagens Upphovsman, himmelens och Jordens Skapare. Han ämnade även visa för alla människor Sin lags helighet, betydelse och eviga beständighet.

Israels barn var överväldigade av fruktan. Den förfärliga kraften hos Guds kungörelser tycktes vara mera, än deras bävande hjärtan kunde uthärda. Ty då Guds stora rättesnöre framställdes för dem,

insåg de, såsom de aldrig gjort förut, syndens fördärvliga natur samt sin egen brottslighet inför en helig Gud. De ryggade tillbaka från berget under fruktan och bävan, och menigheten ropade till Moses: "'Tala till oss du, så skall vi lyda. Men Gud får inte tala till oss; då kommer vi att dö.'" Ledaren svarade: "'Var inte rädda! Det är för att sätta er på prov som Gud har kommit, och för att ni alltid skall frukta honom och inte synda.'" Men folket höll sig likväl på avstånd och blickade med förskräckelse på scenen, medan Moses "gick upp mot töcknet där Gud var."

Folkets sinnen, som var förblindade och fördärvade genom slaveri och hedendom, var inte beredda, att fullt uppskatta de vitt omfattande grundsatserna i Guds Tio Bud. För att sedelagens eller morallagens förpliktelser tydligare skulle uppfattas och kunna genomdrivas, blev andra föreskrifter givna, vilka belyste och tillämpade grundsatserna i

de tio buden. Dessa lagar kallades för rättsstadgar, både emedan de var grundade på oändlig vishet och rättvisa och eftersom överhetspersonerna skulle fälla utslag i överensstämmelse med dem. De förkunnades ej offentligt som de tio buden, utan lämnades enskilt till Moses, vilken skulle kungöra dem för folket.

Den första av dessa lagar hade avseende på tjänare. I forntiden blev stundom brottslingar sålda av domare till slaveri, i några fall blev gäldenärer sålda av sina fordringsägare, och på grund av fattigdom tvingades även personer att sälja sig själva eller sina barn. Men en hebré kunde inte säljas som slav för hela livet. Hans tjänstetid begränsades till sex år, och på det sjunde skulle han sättas i frihet. Människotjuvnad, uppsåtligt mord samt uppror mot föräldrars myndighet skulle straffas med döden. Man tilläts att äga slavar, som inte var av israelitisk härkomst, men deras liv och person blev sorgfälligt beskyddade. Den, som mördade en slav, skulle straffas; om hans herre tillfogade honom någon skada, om så bara förlusten av en tand, var han berättigad till, att erhålla sin frihet.

Israeliterna hade nyligen varit tjänare själva, och nu, då de skulle komma att ha tjänare under sig, skulle de akta sig för, att hysa den grymma och förtryckande anda, som de egyptiska fogdarna visade mot dem. Minnet av deras egen bittra tjänst borde göra dem i stånd till, att sätta sig i en tjänares belägenhet samt förmå dem till, att vara vänliga och medlidsamma och att behandla andra, såsom de själva önskade att bli behandlade.

Änkors och föräldralösa barns rättigheter blev särskilt skyddade, och folket ålades att visa dem en sorgfällig omvårdnad på grund av deras värnlösa tillstånd. "Om du behandlar dem illa", sade Herren, "och de ropar till mig, skall jag lyssna till deras klagorop. Min vrede skall väckas, och jag skall döda er med svärd, så att era hustrur blir änkor och era barn blir faderlösa." Främlingar, som förenade sig med Israels barn, skulle beskyddas mot orättvisa och förtryck. "En invandrare får du inte förtrycka. Ni vet hur det är att vara invandrare, ni var ju själva invandrare i Egypten."

Att ta ränta från de fattiga, var förbjudet. Om någon tagit en fattig persons mantel eller filt i pant, måste han återställa den före solnedgången. Den, som gjorde sig skyldig till stöld, måste dubbelt ersätta det stulna. Aktning för överhetspersoner och styresmän ålades, och domare blev varnade för, att förvränga rätten, understödja en falsk sak eller ta mutor. Falska beskyllningar och förtal förbjöds, och vänliga handlingar påbjöds även emot personliga fiender.

Folket blev åter påmint om Sabbatens eller vilodagens heliga förpliktelse. De årliga högtiderna blev förordnade, vid vilka alla män ibland folket skulle församla sig inför Herren samt till Honom föra sina tackoffer och förstlingsfrukterna av Hans gåvor. Ändamålet med alla dessa regleringar blev även framställt: de härrörde inte från

utövandet av en blott och bart godtycklig överhöghet, utan alla gavs till Israels barns nytta. Herren sade: "Ni skall vara mina heliga" – värdiga, att bli erkända av en helig Gud.

Dessa lagar skulle nedtecknas av Moses och sorgfälligt bevaras såsom grunden till den nationella lagen. Tillsammans med de tio buden, vilka de belyste, skulle de utgöra villkoret för uppfyllandet av Guds löften till Israel.

Detta budskap från Jehova blev nu framställt för dem: "Se, jag sänder en ängel framför dig för att skydda dig på vägen och föra dig till den plats som jag har bestämt. Rätta dig efter honom och lyssna till honom! Sätt dig inte upp mot honom; han kommer inte att förlåta sådant trots, ty det är jag som handlar i honom. Men om du lyssnar till honom och gör allt vad jag säger, skall jag vara dina fienders fiende och dina motståndares motståndare." Under alla Israels barns vandringar var Kristus deras ledare i moln- och eldstoden. Medan det fanns symboler, som hänvisade till en kommande Frälsare, fanns det även en närvarande Frälsare. Han gav befallningar till Moses för folkets räkning och framställdes för det som den enda källan till all välsignelse.

Efter sitt nedstigande från berget, kom Moses "och underrättade folket om vad Herren hade sagt och om alla hans stadgar svarade alla med en mun: 'Alla vad Herren har sagt vill vi göra.'" Detta löfte – tillika med Herrens ord, vilka det förpliktade dem att lyda – blev av Moses nedskrivet i en bok.

Därefter stadfästes förbundet. Ett altare byggdes upp nedanför berget och tolv minnesstenar restes bredvid det, "för Israels tolv stammar", som ett vittnesbörd, att de hade samtyckt till förbundets ingående. Sedan frambars offer av unga män, som blivit förordnade till den tjänsten.

Sedan Moses hade stänkt altaret med offrens blod, tog han "förbundsakten och läste upp den för folket." Villkoren i förbundet blev högtidligt upprepade, och det stod alla fritt att bestämma, huruvida de ville följa dem, eller inte. De hade i början lovat, att lyda Guds röst, men sedan hade Guds lag blivit förkunnad för dem och dess grundsatser utförligt framställts, så att de kunde veta, hur mycket detta förbund innefattade. Och folket svarade åter gemensamt: "'Vi vill göra allt vad Herren har sagt och lyda honom.'" "När Mose hade läst upp alla lagens bud för hela folket tog han blod. . . och stänkte det på själva boken och på allt folket och sade: Med detta blod bekräftas det förbund som Gud har fastställt för er." Hebréerbrevet 9:19-20.

Man vidtog nu åtgärder, för att stadfästa det utvalda folket under Jehova som dess Konung. Moses hade förut blivit tillsagd: "'Gå upp till Herren, du själv och Aron, Nadav och Avihu och sjuttio av Israels äldste, och fall ner och tillbed på avstånd. Endast Mose får närma sig Herren". Medan folket tillbad nedanför berget, blev dessa utvalda män uppkallade på det. Dessa sjuttio äldste skulle bistå Moses i, att styra Israel, och Gud gav

dem Sin Ande samt ärade dem, genom att låta dem skåda Hans makt och storhet. "Och de såg Israels Gud. Under hans fötter var som ett golv av safir; det liknade själva himlen i klarhet." De såg inte Gud Själv, men de såg den härlighet, som omgav Honom. Före denna tidpunkt kunde de inte ha uthärdat en sådan syn; men uppenbarelsen av Guds makt hade genom injagad fruktan tvingat dem till bättring. De hade begrundat Hans härlighet, renhet och barmhärtighet, till dess de kunde träda närmare Honom, som var föremål för deras begrundande.

Moses blev nu med sin tjänare Josua" uppkallad till Gud på berget. Enär de skulle komma att vara frånvarande någon tid, tillsatte ledaren Aron och Hur, för att med bistånd av de äldste sköta hans arbete. "När Mose hade gått upp på berget täcktes det av ett moln. Herrens härlighet vilade över

Sinaiberget". Molnet övertäckte berget i sex dagar, som ett tecken på Guds närvaro; men under denna tid uppenbarade Han inte Sig Själv, eller meddelade något av Sin vilja. Moses väntade då på, att bli inkallad i den Högstes rådssal. Han hade blivit tillsagd: "'Gå upp till mig på berget och stanna där, och ehuru hans tålamod och lydnad sattes på prov, blev han inte trött av att vänta, och han lämnade ej sin plats. Dessa dagar av väntan var för honom en tid av beredelse, av ingående självprövning. Inte ens denne gynnade Guds tjänare kunde på en gång nalkas Herren och uthärda uppenbarelserna av Hans härlighet. Under sex dagar måste han helga sig åt Gud genom hjärterannsakan, betraktelse och bön, innan han var beredd, att omedelbart samtala med sin Skapare.

På den sjunde dagen, som var Sabbaten, blev Moses uppkallad i molnet. Den tjocka skyn öppnade sig inför hela Israels åsyn, och Herrens härlighet bröt fram likt en förtärande eld. "Mose gick in i molnet och upp på berget och stannade där i fyrtio dagar och fyrtio nätter." De fyrtio dagarnas vistelse på berget innefattade inte de sex förberedelsedagarna. Josua var hos Moses under de sex dagarna, och båda åt av mannat och drack ur bäcken, som flöt ut ur berget; men Josua gick inte in med Moses in i molnet. Han stannade utanför samt åt och drack varje dag, medan han förbidade eller väntade på Moses' återkomst; men Moses fastade under de fyrtio dagarna.

Under sin vistelse på berget erhöll Moses undervisning om, hur han skulle bygga en helgedom, vari Gud särskilt skulle uppenbara Sig. Guds befallning lydde: "De skall göra en helgedom åt mig så att jag kan bo mitt ibland dem" (Andra Moseboken 25:8). Sabbatens iakttagande ålades för tredje gången. "Den är ett evigt tecken som förenar mig och israeliterna", försäkrade Herren, "för att ni skall veta att det är jag, Herren, som helgar er. Ni skall hålla sabbaten, den skall vara helig för er... Var och en som utför något arbete på sabbaten skall utstötas ur sitt folk." Andra Moseboken 31:17, 13-14. Anvisningar om, att genast bygga ett tabernakel att hålla gudstjänst i, hade just blivit

givna, och israeliterna kunde nu dra den slutsatsen, att eftersom ändamålet avsåg Guds härlighet och eftersom de hade stort behov av en plats för gudstjänst, kunde de vara berättigade till att arbeta på byggnaden på Sabbaten. Varningen gavs, för att bevara dem för ett sådant misstag. Inte ens heligheten och nödvändigheten av det särskilda arbetet för Gud fick leda dem till, att inkräkta på Hans heliga vilodag.

Folket skulle hädanefter hedras genom sin Konungs ständiga närvaro. Herren försäkrade Moses: "Och jag skall bo bland israeliterna och vara deras Gud", "och tältet skall bli helgat genom min härlighet" (Andra Moseboken 29:45, 43). Som sinnebild på Guds myndighet och sammanfattning av Hans vilja, erhöll Moses en avskrift av de tio budordens lag, inristad med Guds eget finger på två stentavlor. Dessa skulle omsorgsfullt förvaras i helgedomen, vilken, när den blivit byggd, skulle utgöra den synliga medelpunkten för nationens tillbedjan.

Israeliterna hade, från att vara ett släkte av slavar, blivit upphöjda över alla folkslag till, att vara ett egendomsfolk åt konungarnas Konung. Gud hade skilt dem från världen, så att Han kunde anförtro dem ett heligt uppdrag. Han hade lämnat Sin lag i deras vård, och Han ämnade att genom dem bibehålla kunskapen om Sig Själv ibland människorna. Alltså skulle himmelens ljus lysa i en värld, som var försänkt i mörker, och en röst skulle höras, som uppmanade alla folk, att överge sin avgudadyrkan och tjäna den levande Guden. Om israeliterna förbleve trogna sin befattning, skulle de bli en makt i världen. Gud skulle vara deras skydd, och han skulle komma att upphöja dem över alla andra folkslag. Hans ljus och sanning skulle uppenbaras genom dem, och de skulle framstå under Hans visa och heliga styrelse som ett exempel på överlägsenheten hos Hans tillbedjan över avguderiet i alla dess former.

Kapitel 28. Avgudadyrkan vid Sinai

Medan Moses var frånvarande, befann sig Israels barn i ett tillstånd av väntan och ovisshet. De kände till, att han hade bestigit berget tillsammans med Josua samt hade gått in i den tjocka molnskyn. Den kunde man se från den nedanför liggande slätten, medan molnskyn vilade på bergsspetsen samt tid efter annan upplystes från skenet, som omgav Gud. De väntade nu ivrigt på hans återkomst. Enär de i Egypten varit vana vid materiella framställningar av gudomen, hade de funnit det svårt, att sätta tillit till ett osynligt väsen, och de hade lärt sig att lita på Moses som uppehållaren av deras tro. Nu hade han blivit tagen bort från dem. Dag efter dag, vecka efter vecka förflöt, och han kom inte åter. Oaktat molnet ännu var i sikte, föreföll det många i lägret, som om deras ledare hade övergivit dem, eller som om han blivit förgjord genom den förtärande elden. Kapitlet bygger på Andra Moseboken 32-34.

Under denna tid av väntan hade de tillfälle, att stilla begrunda Guds lag, som de hade hört uttalas, och att bereda sina hjärtan för att motta nya uppenbarelser, som Han möjligen skulle ge dem. De hade inte särskilt mycken tid för detta verk; och hade de därför sökt, att få en klarare uppfattning av Guds fordringar och ödmjukat sina hjärtan inför Honom, skulle de ha blivit beskyddade mot frestelsen. Men de gjorde ej detta, utan de blev snart sorglösa, ouppmärksamma och laglösa. Detta var i synnerhet förhållandet med det blandade folket. De var otåliga, att få bege sig i väg till löftets land – landet, som flöt av mjölk och honung. Det var endast på villkoret, att de var lydiga, som det sköna landet blev lovat till dem; men de hade glömt detta. Några antydde, att de skulle återvända till Egypten; och de flesta av folket var beslutna, att, vare sig de drog framåt till Kanaan eller tillbaka mot Egypten, de ej längre skulle vänta på Moses.

De insåg sin hjälplöshet under sin ledares frånvaro och återupptog sina gamla vidskepelser. Det blandade folket hade varit de första, som knorrade och blev otåliga, och de vara ledarna i det därpå följande avfallet. Ibland de föremål, som egyptierna betraktade som sinnebilder av gudomen, var oxen eller kalven; och på förslag från dem, som hade utövat denna form av avguderi i Egypten, blev nu en kalv förfärdigad och tillbedd. Folket önskade att ha en bild, som föreställde Gud och som kunde gå före dem i Moses' ställe. Gud hade inte gett någon som helst avbild av Sig Själv, och Han hade förbjudit dem, att göra någon materiell framställning med den avsikten. De stora underverken i Egypten och vid Röda Havet avsåg, att stärka deras tro på Honom som Israels osynlige, allsmäktige Hjälpare – den ende sanne Guden. Och deras önskan, att erhålla ett synligt bevis på Hans närvaro, hade blivit beviljad i eld- och molnstoden, som ledde dem, och i Guds uppenbarelse av Sin härlighet på berget Sinai. Men ehuru molnet, som kännetecknade Herrens närvaro, ännu stod framför dem, gick de tillbaka i tankarna

till Egyptens avguderi samt framställde den osynlige Gudens härlighet genom en oxes bild!

Den juridiska myndigheten hade blivit överlämnad åt Aron under Moses' frånvaro, och en stor folkskara samlade sig nu omkring hans tält samt sade till honom: "'Gör oss en gud som kan gå framför oss! Vi vet inte vart den där Moses har tagit vägen, han som förde oss ut ur Egypten.'" Molnet, sade de, som dittills lett dem, låg nu för gott på berget; det tänkte ej längre ledsaga dem på deras vandringar. De måste ha en bild i dess ställe; och om de skulle, såsom det hade blivit föreslaget, besluta sig för, att återvända till Egypten, skulle de komma att finna ynnest hos egyptierna, då de bar denna bild framför sig och erkände den som sin gud.

För en sådan vändpunkt fordrades en man, som ägde fasthet, beslutsamhet och ett orubbligt mod - en man, som satte Guds ära över folkets ynnest, personlig säkerhet, ja, till och med själva livet. Men Israels närvarande ledare hade icke en sådan karaktär. Aron gjorde några svaga invändningar mot ett sådant tillvägagående; och hans vankelmod och rädsla i det avgörande ögonblicket gjorde dem än mer beslutsamma. Uppploppet tilltog. Ett blint, tanklöst raseri tycktes behärska folkhopen. Det fanns några, som förblev trogna sitt förbund med Gud; men de flesta ibland folket tog del i avfallet. Ett fåtal, som dristade sig till, att stämpla det föreslagna görandet av bildstoden som avguderi, överfölls och misshandlades, och i förvirringen och upphetsningen miste de till sist livet

Aron fruktade för sin egen säkerhet; och i stället för att ädelt försvara Guds ära, gav han efter för mängdens fordringar. Han föreskrev först, att guldörringarna skulle insamlas från allt folket och föras till honom, i hopp om, att deras stolthet skulle hindra dem från, att göra en sådan uppoffring. Men de lämnade gärna ifrån sig sina prydnader, och han lät av dessa gjuta en kalv, som liknade de egyptiska gudarna. Folket utropade då: "'Detta, Israel, är din Gud, som har fört dig ut ur Egypten.'" Och Aron tillät folket, att skymfa Jehova på detta vis; men han gjorde än mer. När han såg, med vilken tillfredsställelse man mottog den gyllene guden, byggde han ett altare för honom och lät utropa: "'I morgon firas en högtid till Herrens ära!'" Kungörelsen tillkännagavs genom trumpetare från det ena sällskapet till det andra över hela lägret. "Tidigt nästa morgon offrade de brännoffer och frambar gemenskapsoffer, och folket slog sig ner för att äta och dricka och började sedan förlusta sig." Under föregivande av, att hålla "en högtid till Herrens ära", hängav de sig åt frosseri och tygellöst rumlande.

Hur ofta döljs inte, i vår tid, kärleken till nöjen under "gudaktighetens sken"! En religion, som tillåter människorna, att hänge sig åt själviska eller sinnliga njutningar, medan de iakttar gudstjänstens yttre former, är lika behaglig för de flesta personer nu, som den var på Israels tid. Och det finns ännu karaktärssvaga personer lika Aron, vilka,

medan de innehar inflytelserika befattningar i kyrkan, fogar sig efter de ohelgades begär och sålunda uppmuntrar dem till att synda.

Endast några dagar hade förflutit, sedan hebréerna hade ingått ett högtidligt förbund med Gud om, att lyda Hans röst. De hade stått framför berget och darrat av förskräckelse, medan de hörde Herren uttala orden: "Du skall inte ha andra gudar vid sidan av mig." Guds härlighet svävade ännu över Sinai i menighetens åsyn, men Israels barn vände sig bort och bad om andra gudar. "De gjorde en kalv vid Horeb och tillbad en gjuten bild. De bytte bort den som var deras ära mot bilden av en gräsätande tjur." Psaltaren 106:19-20. Hur kunde de ha visat en större otacksamhet eller fräckare förolämpning mot Honom, som hade uppenbarat Sig för dem som en öm fader och en allsmäktig konung!

Moses blev på berget underrättad om avfallet i lägret och tillsades, att genast återvända. "'Gå nu ner", sade Gud, "ty ditt folk, som du har fört ut ur Egypten, har gjort något förfärligt. De har redan lämnat den väg som jag har befallt dem att gå, de har gjort sig en gjuten tjurkalv, de har tillbett den". Gud kunde ha undertryckt denna rörelse i början. Dock lät Han den uppnå denna utveckling, så att Han, genom att bestraffa förräderiet och avfallet, kunde inprägla en lärdom hos alla.

Guds förbund med Sitt folk hade blivit upphävt, och Han sade till Moses: "Lämna mig nu i fred. Min vrede skall drabba dem och jag skall förinta dem. Men av dig skall jag göra ett stort folk.'" Israels barn, i synnerhet det blandade folket, skulle ständigt vara böjda för, att göra uppror mot Gud. De skulle även knorra mot sin ledare och bedröva honom genom sin otro och halsstarrighet, och det skulle komma att bli ett mödosamt och själsansträngande arbete, att föra dem till det utlovade landet. På grund av sina synder, hade de redan förverkat Guds nåd, och rättvisan fordrade, att de skulle bli förgjorda. Herren föreslog därför, att förgöra dem och göra Moses till ett stort folk.

Lämna mig nu i fred... Jag skall förinta dem, sade Herren. Om Gud hade beslutat, att förgöra Israel, vem kunde lägga sig ut eller vädja för dem? Få är de, som ej skulle ha lämnat syndarna åt deras öde. Hur få är de, som inte med glädje skulle ha bytt ut en mödosam, tryckande och uppoffrande plats, där man blev lönad med otacksamhet och knorrande, mot en bekväm och hedervärd ställning, när det var Gud Själv, som erbjöd den!

Men Moses märkte, att han kunde hoppas, fastän bara nedslående omständigheter och Guds vrede visade sig. Han uppfattade Guds ord: "Lämna mig nu i fred", som om de inte förbjöd, utan uppmuntrade till, medling. De innebar nämligen, att inget annat än Moses' böner kunde rädda Israel, och att Gud skulle skona Sitt folk, om han skulle be för det. Han bad till Herren, sin Gud, och sade: "'Herre, låt inte din vrede drabba ditt folk, som du har fört ut ur Egypten med stor makt och mäktig hand!"

Gud hade tillkännagivit, att Han förkastade Sitt folk. Han hade talat om det till Moses såsom "ditt folk, som du har fört ut ur Egypten". Men Moses förnekade ödmjukt, att han var ledare för Israels barn. De var icke hans, utan Guds folk – "ditt folk, som du har fört ut ur Egypten med stor makt och mäktig hand! Låt inte", fortfor han, "egypterna få säga att det var i ond avsikt du förde ut ditt folk, att det var för att döda oss bland bergen och utplåna oss från jordens yta."

Under de få månader, som förflutit sedan Israels barn lämnade Egypten, hade ryktet om deras befrielse utbrett sig ibland alla omkringboende folkslag. Hedningarna hade drabbats av fruktan och dystra aningar. Alla väntade för att se, vad Israels Gud ämnade göra med Sitt folk. Om de nu förgjordes, skulle deras fiender jubla, och Gud bli vanärad. Egyptierna skulle säga, att deras beskyllningar varit grundade – att Han i stället för att leda Sitt folk ut i öknen, för att offra, hade gjort det till ett offer. De skulle icke fästa något avseende vid Israels synder. Förgörandet av det folk, som Han i så hög grad hade hedrat, skulle bringa vanära över Hans namn. Vilket stort ansvar vilar på dem, som Gud har högt ärat, att göra Hans namn till ett lov på Jorden! Hur sorgfälligt de borde akta sig för, att begå synd, så att de ej må nedkalla Hans straffdomar över sig och förorsakar, att Hans namn blir smädat av de ogudaktiga!

När Moses bad för Israel, glömde han sin fruktan i sin stora iver och kärlek för dem, för vilka han, som ett redskap i Guds händer, uträttat så mycket. Herren lyssnade till hans försvar och beviljade hans oegennyttiga bön. Herren hade prövat Sin tjänares trohet och hans kärlek till det felande, otacksamma folket, och Moses hade utstått prövningen på ett värdigt sätt. Hans intresse för Israels barn härrörde icke från någon egennyttig bevekelsegrund. Guds utvalda folks välgång låg honom närmare om hjärtat, än personlig ära, den var kärare än förmånen, att bli stamfader för ett mäktigt folk. Gud fann behag i hans trohet, hans hjärtas anspråkslöshet och hans rättskaffenhet, och Han gav honom, som en trogen herde, det stora uppdraget, att leda Israel till det utlovade landet.

När Moses och Josua kom ned från berget, den förre bärande "förbundets tavlor", hörde de skrik och rop från den upphetsade folkskaran. Den första ingivelsen hos Josua, stridsmannen, var, att fienden hade anfallit dem. "'Det hörs stridslarm i lägret!'", sade han. Men Moses förstod bättre, vad som var å färde. Det var inte ljudet från strid, utan av förlustelse. "'Det är inte segerrop och inte besegrades klagan, det är ljudet av sång jag hör!'"

När de närmade sig lägret, såg de folket dansa omkring sin avgud under höga rop. Det var en hednisk utsvävning, en efterhärmning av de avgudiska festerna i Egypten; men hur olik den allvarliga och vördnadsfulla tillbedjan av Gud! Moses blev överväldigad. Han hade nyss varit omgiven av Guds härlighet, och ehuru han hade blivit underrättad om det, som ägde rum, var han likväl ej beredd på denna förfärliga uppenbarelse av Israels

förnedring. Hans vrede blev upptänd. För att visa sin avsky för deras brott, kastade han ned stentavlorna, som därvid slogs i stycken inför hela folkets åsyn. Detta visade, att liksom de hade brutit sitt förbund med Gud, hade Gud brutit Sitt förbund med dem.

När Moses kom till lägret, gick han igenom den nöjeslystna folkhopen, tog avguden och kastade den på elden. Han stötte den sedan till pulver, och efter att han strött det i strömmen, som flöt ned från berget, tvingade han folket, att dricka dess vatten. Härigenom visades, hur fullkomligt värdelös den gud var, som de hade tillbett.

Den store ledaren kallade åt sig sin brottslige bror och frågade honom strängt: "'Vad har detta folk gjort dig, eftersom du har fått dem att synda så grovt?'" Aron sökte att försvara sig, genom att omtala, hur folket skriade. "'Var inte vred, herre!", sade han. "Du vet själv hur de dras till det som är ont. De sade till mig: Gör oss en gud, som kan gå framför oss! Vi vet inte vart den där Moses har tagit vägen, han som förde oss ut ur Egypten. Då sade jag till dem: Den som har någonting av guld skall ta det av sig, och de gav det åt mig. Jag kastade det i elden, och så kom kalven till.'" Han sökte inbilla Moses, att ett underverk hade blivit utfört – att guldet hade blivit kastat i elden och genom en övernaturlig kraft blivit förvandlat till en kalv. Men hans ursäkter och vilseledande uppgifter var till ingen nytta. Han blev rätteligen behandlad som den främste syndaren.

Det förhållandet, att Aron hade blivit välsignad och ärad långt mer än folket, gjorde hans synd så avskyvärd. Det var Aron, "helgad åt Herren" (Psaltaren 106:16), som hade gjort avguden och kungjort högtiden. Det var han, som hade blivit utnämnd till Moses' talesman och angående vilken Gud Själv hade vittnat: "Han kan tala, det vet jag" (Andra Moseboken 4:14), som hade försummat att avvända avgudadyrkarna från deras himmelsskriande avsikt. Den, genom vilken Gud hade verkat, då Han förde straffdomar över både egyptierna och deras gudar, hade utan nämnvärd reaktion hört kungörelsen inför den gjutna bilden: "'Detta, Israel, är din Gud, som har fört dig ut ur Egypten.'" Det var han, som hade varit med Moses på berget och där skådat Herrens härlighet och som hade sett, att det fanns inget i den härlighetens uppenbarelse, av vilket en bild kunde göras – det var han, som hade förvandlat den härligheten till bilden av en oxe. Den, till vilken Gud anförtrott styrelsen över folket under Moses' frånvaro, understödde det i dess uppror. "Också på Aron var Herren så förbittrad att han ville förgöra honom." Femte Moseboken 9:20. Men på grund av Moses' enträgna medlande, blev hans liv skonat; och då han ångrat sin stora synd och ödmjukat sig, återställdes han i Guds nåd.

Om Aron hade haft modet, att försvara det rätta, utan hänsyn till följderna, kunde han ha förhindrat detta avfall. Om han hade förblivit trogen mot Gud, om han hade påmint folket om tilldragelsen vid Sinais berg samt om dess allvarliga förbund med Gud, att lyda Hans lag, skulle det onda ha blivit hämmat. Men hans samtycke till folkets önskningar

och den lugna förmätenhet, med vilken han grep sig an uppgiften, att förverkliga deras planer, uppmuntrade dem till än värre synd, än de tänkt sig.

När Moses efter sin återkomst till lägret uppträdde inför upprorsmakarna, jämförde de hans stränga tillrättavisningar och den förtrytelse han visade, då han slog sönder de heliga lagtavlorna, med hans

broders behagliga tal och värdiga uppförande, och de hyste sympati för Aron. Han sökte att rättfärdiga sig själv, genom att skjuta skulden på folket för sin svaghet i att tillfredsställa dess fordringar. Icke desto mindre beundrade folket hans saktmod och tålamod. Men Gud betraktar inte saker och ting, såsom människan gör. Arons eftergivna ande och hans önskan, att behaga, hade bländat hans syn, så att han inte kunde fatta gräsligheten av det brott, som han understödde. Hans handlingssätt, i det att han medverkade till Israels barns synd, bragte tusentals personer om livet. Vilken motsats till detta var inte Moses' handlingssätt – medan han troget verkställde Guds straffdomar, visade han, att Israels välgång var kärare för honom, än hans egen framgång, ära eller liv!

Av alla synder, som Gud kommer att straffa, är inga förskräckligare i Hans åsyn, än sådana, genom vilka andra uppmuntras till, att göra ont. Gud önskar, att Hans tjänare skall bevisa sin trohet, genom att oförskräckt tillrättavisa synden, hur smärtsamt uppdraget än må vara. De, som har blivit ärade med en gudomlig befattning, får icke vara svaga, eftergivna hycklare. De skall icke sträva efter självupphöjelse, eller undvika obehagliga plikter, utan de skall utföra Guds verk med orubblig trohet.

Fastän Gud hade beviljat Moses' bön om, att skona Israels barn från att utrotas, skulle likväl deras avfall bli fullständigt bestraffat. Laglösheten och uppstudsigheten, som Aron tillåtit dem att hänge sig åt, skulle – om detta onda inte skyndsamt undertrycktes – urarta till en sådan gudlöshet, som skulle komma att störta hela folket i oundvikligt fördärv. Genom allvarlig stränghet måste det onda skaffas bort. Moses ställde sig i porten till lägret och ropade till folket: "'Alla som är på Herrens sida skall komma hit till mig!'" De, som inte hade deltagit i avfallet, skulle ställa sig på Moses' högra sida, och de, som varit brottsliga, men ångrat sig, på den vänstra. Befallningen åtlyddes. Det visade sig, att Levis stam ej hade deltagit i avgudens tillbedjan. Det fanns många ur de andra stammarna, som hade syndat, men som nu tillkännagav sin ånger. Ett stort sällskap, huvudsakligen av det blandade folket, som hade yrkat på, att kalven skulle förfärdigas, fortsatte likväl hårdnackat med sitt uppror. Moses befallde nu i "Herrens, Israels Guds", namn dem, vilka stod på hans högra sida och som ej befläckat sig med avguderiet, att ta sina svärd och döda alla, som framhärdade i upproret. "Den dagen föll omkring 3 000 män av folket." Ledarna i gudlösheten blev förgjorda, utan hänsyn till deras ställning, släktskaps- eller vänskapsförhållanden; men alla, som ångrade och ödmjukade sig, blev skonade.

De, som fullgjorde detta förskräckliga uppdrag, lydde den gudomliga befallningen, genom att verkställa den himmelske Konungens dom. Människorna måste, på grund av sin blindhet, akta sig för, att tadla och döma sina medmänniskor; men när Gud befaller dem, att verkställa Hans dom över ogudaktigheten, måste de lyda. De, som utförde denna smärtsamma handling, visade därigenom avsky för olydnad och avguderi samt invigde sig helt och hållet åt den sanne Gudens tjänst. Herren belönade deras trofasthet, genom att göra Levis stam synnerligen framstående.

Israeliterna hade gjort sig skyldiga till förräderi emot en Konung, som hade överhopat dem med välsignelser, och vilkens befallningar de hade frivilligt lovat att lyda. Förrädarna måste rättvist bestraffas, för att det gudomliga styret skulle kunna vidmakthållas. Men Guds barmhärtighet uppenbarade sig även i bestraffningen. Han gav alla frihet, att välja och tillfälle att bättra sig, medan han upprätthöll Sin lag. Endast de, som framhärdade i sin olydnad, blev dödade.

Det var nödvändigt, att denna synd skulle bli bestraffad som ett vittnesbörd för omkringboende nationer, att avguderiet var misshagligt inför Gud. Då Moses som Guds redskap verkställde domen över de brottsliga, lämnade han åt eftervärlden en allvarlig och offentlig protest mot deras brott. När israeliterna hädanefter skulle komma att fördöma de omkringliggande stammarnas avguderi, skulle deras fiender möta dem med anklagelsen, att det folk, som kallade Jehova för sin Gud, hade gjort en kalv och tillbett den vid Horeb. Men ehuru israeliterna då måste medge den vanärande sanningen, kunde de likväl hänvisa till överträdarnas förskräckliga öde som bevis på, att deras synd inte var tillåten, ej heller blev ursäktad.

Kärleken fordrade inte mindre än rättvisan, att denna synd skulle bli bestraffad. Gud är Sitt folks beskyddare såväl som furste. Han förgör dem, som framhärdar i olydnad, så att de inte skall föra andra i fördärv. Därigenom att Gud skonade Kains liv, visade Han för världen, vad följden blir, då synden ej genast straffas. Inflytandet av hans liv och lärdomar på hans avkomlingar ledde till det tillstånd av ogudaktighet, som förorsakade hela världens undergång genom en flod. Historien om de människor, som levde före floden, intygar, att långt liv är ingen välsignelse för syndaren. Guds stora långmodighet förmådde dem inte till, att överge sin ogudaktighet, utan ju längre de levde, dess värre syndade de.

Det var en Guds nåd, att några tusen människor fick lida, så att Han ej skulle behöva sända straffdomar över flera millioner. Han måste straffa några få, för att kunna rädda ett stort antal. Vidare: Eftersom folket vägrat att lyda Gud, hade det förverkat Hans beskydd och var sålunda berövat sitt försvar, blottställt för sina fienders makt. Hade inte det onda genast blivit avlägsnat, skulle de snart ha blivit ett byte för sina talrika och mäktiga fiender. Det var nödvändigt för israeliternas väl och även en undervisning för alla

efterkommande släkter, att brottet skyndsamt blev bestraffat. Och det var även en nåd mot syndarna själva, att deras gudlösa vandel eller uppförande avbröts. Hade deras liv skonats, skulle samma anda, som drev dem till att vara Gud olydiga, uppenbarat sig genom fientligheter och stridigheter ibland dem själva, och de skulle slutligen ha förgjort varandra. Det var av kärlek till världen, av kärlek till Israel och även till överträdarna, som brottet blev skyndsamt straffat med förskräcklig stränghet.

När folket väcktes till insikt om gräsligheten hos sitt brott, rådde stor förskräckelse i lägret. Man fruktade, att förbrytarna skulle bli dödade; men Moses ömkade sig över dem i deras nöd och lovade, att än en gång be till Gud för dem.

'Ni har begått en svår synd, sade han. Nu skall jag gå upp till Herren och försöka vinna försoning för er synd.' Han gick åter till Gud och erkände folkets synd för Honom i dessa ord: Detta folk har begått en svår synd, de har gjort sig en gud av guld. Om du ändå ville förlåta deras synd! Utplåna annars mitt namn ur din bok!' Herren svarade honom: 'Den som har syndat mot mig skall jag utplåna ur min bok. Gå nu och led folket dit jag har sagt dig! Min ängel skall gå framför dig. Men den dag kommer då jag skall gå till rätta med dem för deras synd.'

Moses' bön riktar vår uppmärksamhet på det himmelska protokollet, vari alla människors namn är inskrivna och deras gärningar, antingen de är goda eller onda, står troget nedtecknade. Livets bok innehåller namnen på alla, som någonsin ha börjat att tjäna Gud. Om några av dessa överger Honom och genom att envist fortleva i synden slutligen blir förhärdade mot den Helige Andes inflytelse, skall deras namn utplånas ur livets bok på domens dag, och de själva bli förgjorda. Moses insåg, hur förskräckligt syndarens öde skulle bli. Likväl bad han, att hans namn skulle bli utplånat på samma gång som israeliternas, om Herren förkastade dem. Han kunde inte uthärda att se, hur Guds straffdomar hemsökte dem, som så nådigt blivit befriade ur träldomen. Moses' bön för israeliterna är ett belysande exempel på Kristi medling för syndiga människor. Men Herren tillät inte Moses, att bära överträdarens skuld, såsom Kristus fick göra. "Den som har syndat mot mig", sade Han, "skall jag utplåna ur min bok."

Folket begravde de döda under stor sorg och bedrövelse. Tre tusen män hade fallit för svärdet, och en pest hade kort efteråt utbrutit i lägret, och nu tillkännagavs för dem, att Gud ej längre skulle följa dem på deras vandringar. Jehova hade försäkrat: "jag vill inte själv gå med er: ni är ett styvnackat folk, och jag kunde förinta er på vägen.'" Och denna befallning utfärdades till dem: "Lägg nu bort era dina smycken, sedan får jag se vad jag skall göra med er.'" Nu rådde stor sorg överallt i lägret; under ånger och förödmjukelse "tog israeliterna av sig sina smycken och var utan dem alltifrån berget Horeb."

Tältet, som man hade brukat till att hålla gudstjänst i, blev nu på Guds befallning flyttat "ett gott stycke" ifrån lägret. Detta var ett ytterligare bevis på, att Gud hade lämnat

dem. Han skulle komma att uppenbara Sig för Moses, men inte för ett sådant folk. Det var en bitter tillrättavisning, och för den av samvetskval plågade folkskaran tycktes den förebåda en större olycka. Hade Herren inte kallat Moses ut från lägret, så att Han helt och hållet kunde förgöra dem? Men de var inte lämnade utan hopp. Tältet, som slogs upp utanför lägret, kallade Moses för "uppenbarelsetältet." Alla, som uppriktigt ångrade sig, och önskade att återvända till Herren, tillsades att gå dit, för att bekänna sina synder och be om nåd. När de återvände till sina tält, gick Moses in i församlingshyddan. Folket väntade under pinsam ängslan på något tecken på, att hans medling för det blev antaget. Om Gud samtyckte till, att möta honom, kunde de hysa förhoppning om, att inte bli helt och hållet förgjorda. När molnstoden steg ned och stannade i dörren till tältet, grät folket av glädje, och då "reste de sig alla och bugade sig djupt, var och en vid ingången till sitt tält."

Moses kände väl till egensinnigheten och blindheten hos dem, vilka hade blivit lämnade i hans vård; han var förtrogen med svårigheterna, som han måste genomgå. Men han hade inhämtat, att han måste ha Guds hjälp, om han skulle kunna ha inflytande över folket. Han bad, att Herren tydligare skulle uppenbara Sin vilja för honom och ge honom bevis på Sin närvaro: "'Du säger att jag skall leda detta folk på dess väg. Men du har inte låtit mig veta vem du vill sända med mig, fastän du har sagt att jag står dig nära och att jag har din gunst. Om du sätter värde på mig, så låt mig veta dina planer; då kan jag lära känna dig och behålla din gunst. Och kom ihåg att folket är ditt folk.'"

Svaret lydde: "'Jag skall själv gå med er, så att du slipper oroa dig.'" Men Moses var ännu inte tillfredsställd. Hans själ tyngdes av en förnimmelse av de förskräckliga följder, som skulle uppstå, om Gud lämnade Israels folk och läte det sjunka ned i förhärdelse och obotfärdighet. Han kunde inte uthärda tanken på, att han skulle bli skild från sina bröder, och han bad, att Gud åter skulle bevisa nåd mot Sitt folk och fortfarande leda det på dess vandringar: "'Om du inte själv går med', sade Mose, 'så låt oss få stanna här. Hur skall man kunna veta att jag och ditt folk har din gunst om du inte går med oss, så att jag och ditt folk utmärks framför alla andra folk på jorden?'"

Och Herren sade: "'Jag skall göra vad du ber mig om, ty du har min gunst och du står mig nära.'" Men profeten upphörde likväl inte med att bedja. Varje bön hade blivit besvarad; men han längtade efter ändå större bevis på Guds ynnest eller välvilja. Han framställde nu en anhållan, som ingen människa någonsin förut hade gjort: "'Låt mig få se din härlighet!'"

Gud ansåg ej hans begäran vara förmäten och tillrättavisade honom ej därför, utan Han svarade honom nådigt: "'Jag skall låta min höghet och prakt gå förbi dig". Ingen människa kan i detta dödliga tillstånd betrakta Guds härlighet i dess glans och leva; men Moses fick löfte om, att han

skulle få se så mycket av Guds härlighet, som han kunde uthärda. Han blev åter uppkallad på berget, och då tog den hand, som hade gjort världen - den hand, som "flyttar berg innan de vet vad som sker" (Job 9:5) – denna varelse av stoft, denne store troshjälte och ställde honom i en skreva i berget, medan Guds härlighet och all Hans godhet gick förbi honom.

Denna erfarenhet – framför allt annat löftet om, att Gud skulle vara med honom – var för Moses ett bevis på, att han skulle ha framgång i det verk, som förelåg honom; och han ansåg den av oändligt större värde, än all egyptisk lärdom och alla sina talanger som statsman och militär anförare. Ingen jordisk maktställning eller skicklighet eller lärdom kan träda i stället för Guds ständiga närvaro.

Det är förskräckligt för syndaren, att falla i den levande Gudens händer; men Moses stod ensam inför den Evige, och han var inte rädd, ty hans själ var i harmoni med Skaparens vilja. Psalmisten säger: "Om jag burit ont i mitt hjärta skulle Herren inte ha hört mig." Psaltaren 66:18. Men de "som fruktar Herren blir hans förtrogna, hans förbund skall ge dem insikt." Psaltaren 25:14.

Den Högste utropade om sig själv: "'Herren, Herren är en barmhärtig och nådig Gud, sen till vrede och rik på kärlek och trofasthet. Han håller fast vid sin kärlek mot tusenden, han förlåter synd och skuld och brist men lämnar inte den skyldige ostraffad".

Mose föll genast på knä, böjde sig till jorden och tillbad. Han anropade åter Gud, att Han skulle förlåta folket dess missgärningar och ta det till Sitt egendomsfolk. Hans bön blev hörd – Herren lovade, att åter bevisa nåd mot Israel och att göra inför hela folket sådana underbara ting, som inte hade blivit gjorda i något land eller något folk.

Moses stannade på berget i fyrtio dygn, och han blev under hela denna tid på ett övernaturligt sätt bevarad, liksom han hade blivit första gången. Ingen fick tillåtelse, att gå upp med honom, och ingen skulle nalkas berget under hans frånvaro. Han hade på Guds befallning tillverkat två andra stentavlor, som han tog med sig upp på berget; och Herren "skrev förbundsvillkoren, de tio budorden, på tavlorna."* *Se Bihang, Anmärkning 5.

Moses' ansikte hade återspeglat Guds härlighet under den långa tidsrymd han samtalade med Herren; och utan att han visste det, sken hans ansikte med en bländande klarhet, då han gick ned från berget. En sådan klarhet lyste upp Stefanus' ansikte, då han stod inför sina domare: "Alla som satt i rådet gav noga akt på Stefanos och tyckte då att hans ansikte var som en ängels." Apostlagärningarna 6:15. Såväl Aron som folket drog sig undan från Moses, och de vågade inte att "komma emot honom." Emedan de var medvetna om sin skuld och trodde, att Gud ännu hyste ovilja mot dem, kunde de inte uthärda det himmelska ljuset, som skulle ha fyllt dem med glädje, om de hade varit

lydiga mot Gud. Fruktan är förknippad med brottslighet. Den själ, som är fri från synd, vill inte dölja sig för himmelens ljus.

Moses hade mycket att meddela dem, och då han hade medlidande med dem i deras fruktan, lade han ett täckelse för sitt ansikte. Han gjorde det därefter, närhelst han kom tillbaka till lägret, efter att han hade samtalat med Gud.

Gud ämnade, att genom denna klarhet inprägla hos Israel ett begrepp om Sin lags heliga och upphöjda karaktär och om evangelii härlighet, som skulle uppenbaras genom Kristus. När Moses var på berget, gav Gud honom inte blott stentavlorna, utan Han framställde även frälsningsplanen för honom. Han såg, att Kristi offer avbildades genom den judiska tidsålderns bilder och symboler; och det var lika mycket det himmelska ljuset, som strömmade från Golgata, som härligheten av Guds lag. Detta övergöt Moses' ansikte med en sådan strålglans. Det gudomliga ljuset symboliserade härligheten hos det förbunds tid, under vilken Moses var den synlige förlikningsmannen och en representant för den verklige Medlaren.

Härligheten, som återspeglades i Moses' ansikte, betecknar de välsignelser, vilka Guds lydiga folk erhåller genom Kristi medling. Den intygar, att ju innerligare vårt förhållande med Gud är och ju större vår kunskap om Hans krav, dess trognare skall vi likna Hans bild och dess lättare bli delaktiga av den gudomliga naturen.

Moses var en bild på Kristus. Liksom Israels medlare beslöjade sitt ansikte, eftersom folket inte kunde uthärda att skåda dess härlighet, likaså beslöjade Kristus, den gudomlige Medlaren, Sitt gudomliga väsen med det mänskliga, när Han kom till Jorden. Hade Han kommit i Sin himmelska klarhet, kunde Han inte ha nalkats människorna i deras syndiga tillstånd; ty de hade inte kunnat uthärda Hans härlighet. Därför ödmjukade Han Sig Själv och uppträdde "lik en syndfull människa" (Romarbrevet 8:3), för att Han skulle kunna hjälpa de fallna människorna och upprätta dem.

Kapitel 29. Satans Fiendskap mot Lagen

Satans första försök, att omstörta Guds lag, vilket han gjorde bland himmelens syndfria invånare, tycktes för en tid krönas med framgång. Ett stort antal änglar blev förförda; men Satans skenbara seger slutade med nederlag och förlust, skilsmässa från Gud och förvisning från himmelen.

När striden förnyades på Jorden, tycktes Satan åter vinna en skenbar fördel. Människan blev genom sin överträdelse hans fånge, och hennes rike föll även i upprorsstiftarens händer. Ingenting tycktes nu hindra Satan från, att upprätta ett oberoende rike och att trotsa Guds och Hans Sons myndighet. Men genom frälsningsplanen blev det möjligt för människan, att åter komma i harmoni eller samklang med Gud och att lyda Hans lag, samt för både människan och Jorden, att slutligen återlösas ur Djävulens makt.

Satan blev åter slagen och tog ånyo sin tillflykt till bedrägeri under förhoppning om, att kunna vända sitt nederlag till seger. För att uppväcka uppror hos de fallna människorna, påstod han nu, att Gud var orättvis, då Han tillät människan, att överträda Hans lag. "Varför", sade den listige frestaren, "satte Gud, som visste vad följden skulle bli, människan på prov samt tillät henne, att synda och föra elände och död in i världen?" Och Adams barn glömde Guds långmodiga barmhärtighet, som hade givit människan en andra prövningstid, och aktade inte på det förundransvärda, stora offret, som hennes olydnad kostat himmelens Konung, utan lyssnade till frestaren och knorrade mot det enda väsen, som kunde rädda henne ur Satans fördärvliga makt.

Det finns i våra dagar många tusen, som framkastar samma upproriska beskyllning mot Gud. De kan inte inse, att om människan vore berövad sin frihet att välja, skulle hon vara berövad sin företrädesrätt som förnuftsväsen och följaktligen vara blott en maskin. Det är icke Guds avsikt, att tvinga viljan. Människan skapades som ett fritt, moraliskt väsen. Hon måste sättas på ett lydnadsprov, liksom invånarna i alla andra världar. Dock är hon inte försatt i en sådan ställning, att hon ovillkorligen måste begå synd. Hon blir inte utsatt för någon frestelse eller prövning, som hon ej kan motstå. Gud vidtog så noggranna åtgärder, att människan kunde ha segrat i sin strid med Satan.

När människorna förökade sig på Jorden, förenade sig nästan alla med de upproriska. Satan tycktes än en gång ha vunnit seger; men den Allsmäktige hämmade åter ogudaktigheten och renade Jorden genom en flod från dess moraliska eller sedesmässiga fördärv.

Profeten säger: "När dina rättvisa domar upplyser jorden lär sig världens folk det rätta. Skonas de onda lär de sig aldrig det rätta, och rättvisan kränks av våldsmän, de ser inte Herrens majestät." Jesaja 26:9-10. Sådant var förhållandet efter floden. Då Guds

straffdomar var överståndna, blev Jordens inbyggare åter olydiga mot Honom. Guds förbund och stadgar hade två gånger blivit förkastade av världen. Både folket före Syndafloden och Noas avkomlingar ringaktade den gudomliga myndigheten. Då ingick Gud förbund med Abraham och avskilde åt Sig Själv ett folk, som skulle bevara Hans lag. Satan började genast att lägga ut sina snaror, för att förleda och förgöra detta folk. Jakobs barn blev lockade till, att ingå äktenskap med hedningar och att dyrka deras avgudar. Men Josef var trogen mot Gud, och hans trohet påminde dem ständigt om den rätta tron. Satan önskade, att utsläcka detta ljus och betjänade sig av eller utnyttjade missunnsamheten hos Josefs bröder, för att få honom såld till slav i ett hedniskt land.

Gud ledde likväl händelsernas gång så, att kunskapen om Honom Själv kunde meddelas till folket i Egypten. Men både i Potifars hus och i fängelset erhöll Josef en uppfostran och utbildning, som tillika med hans gudsfruktan gjorde honom skicklig för hans höga ställning som förste minister i riket. Från Faraos palats utövade han ett inflytande över hela landet, och kunskapen om Gud utbreddes vitt och brett. Israeliterna hade även framgång och blev förmögna i Egypten, och de, som var trogna mot Gud, utövade ett vidsträckt inflytande. De avgudiska prästerna kände svår oro, då de såg, att den nya religionen vann ynnest hos folket. Påverkade av Satan till, att motsätta sig himmelens Gud, satte de sig före, att utsläcka ljuset. Tronarvingens uppfostran var anförtrodd åt prästerna, och det var denna anda av bitter fiendskap mot Gud och nit för avguderiet, som bildade den framtida kungens karaktär och ledde till grymhet och förtryck mot hebréerna.

Avguderiet tycktes ha fått överhanden under de fyrtio år, som följde på Moses' flykt från Egypten. Israeliternas hopp blev allt svagare under årens lopp. Både kung och folk yvdes över sin makt och hånade Israels Gud. Denna anda tilltog, till dess den nådde sin fulla utveckling hos den Farao, inför vilken Moses uppträdde. När hebréernas ledare kom till kungen med ett budskap från "Herren, Israels Gud", var det inte okunnighet om den sanne Guden, utan ett trotsande av Hans makt, som kom honom att svara: "'Vem är Herren? Skulle jag släppa Israel därför att han befaller det? Jag känner inte Herren". Faraos motstånd mot Guds befallningar från början till slut var icke följden av okunnighet, utan av hat och trots.

Ehuru egyptierna hade så länge förkastat kunskapen om Gud, gav Herren dem likväl tillfälle till bättring. Egypten hade varit en tillflyktsort för Israel på Josefs tid, Gud hade blivit ärad genom den godhet man bevisade Hans folk; och den Långmodige, som är barmhärtig, gav folket tid, att vända sig till Honom vid varje plåga. Egyptierna, som blev straffade genom samma föremål, som de hade dyrkat, erhöll bevis på Jehovas makt, och alla, som ville, kunde erkänna Gud och undkomma Hans straffdomar. Kungens hyckleri och halsstarrighet hade till följd, att kunskapen om Gud utbreddes, och att många egyptier började att tjäna Honom.

Emedan israeliterna var så benägna, att ingå förbindelser med hedningarna och efterapa deras avguderi, tillät Gud dem att gå ned till Egypten, där Josef fick ett stort inflytande och där förhållandena var gynnsamma, för att bevara dem som ett särskilt folk. Egyptiernas grova avguderi och deras grymhet och förtryck mot slutet av hebréernas vistelse där borde ha väckt dessas avsky för avgudadyrkan och lett dem till, att söka en tillflykt hos sina fäders Gud. Men även denna omständighet betjänade Satan sig av, för att utföra sina avsikter, genom att han förmörkade israeliternas sinnen och förledde dem till, att efterapa sina hedniska herrars seder och bruk. På grund av egyptiernas vidskepliga vördnad för vissa djur, fick hebréerna ej tillåtelse, att offra åt Herren under sin träldom. Deras tankar riktades således icke till det stora Offret genom denna tjänst, varför deras tro avtynade. När tiden för Israels befrielse inträffade, ansträngde Satan sig på alla sätt, för att hindra det gudomliga beslutets utförande. Han hade föresatt sig, att det talrika folket, som nu räknade mer än två millioner själar, skulle hållas i okunnighet och vidskepelse. Det folk, som Gud hade lovat att välsigna och föröka, att göra till en makt på Jorden och genom vilket Han skulle uppenbara kunskapen om Sin vilja – det folk, som Han skulle göra till Sin lags bevarare – just detta folk sökte Satan att hålla i obemärkthet och träldom, så att han kunde utplåna hågkomsten av Gud från deras sinnen.

När underverken utfördes inför kungen, infann Satan sig på platsen, för att motverka deras inflytande och hindra Farao från, att erkänna Guds överhöghet och lyda Hans påbud. Satan ansträngde alla sina krafter, för att kunna efterapa Guds verk och motstå Hans vilja. Detta föranledde än större uppvisningar av den gudomliga makten och härligheten och en tydligare framställning för såväl israeliterna som egyptierna av den sanne och levande Gudens existens och överhöghet.

Gud befriade Israel genom de storartade uppenbarelserna av Sin makt samt genom straffdomar över alla gudarna i Egypten. Han "lät sitt folk dra ut med fröjd, sina utvalda dra ut med jubel... för att de skulle hålla hans bud och lyda hans lagar." Psaltaren 105:43-45. Han förlossade dem ur deras träldom, så att Han kunde föra dem till ett gott land – ett land, som genom Hans försyn hade blivit tillrett för dem som fristad, där de var säkra för sina fiender och kunde bo under Hans vingars skugga. Han ville föra dem till Sig och omfamna dem med Sina eviga armar; och Han fordrade som ersättning för all Sin godhet och barmhärtighet mot dem, att de ej skulle ha några andra gudar jämte Honom, den verklige Guden, och att de skulle upphöja Hans namn och göra det härligt på Jorden.

Under sin träldom i Egypten hade många av israeliterna till stor del förlorat kunskapen om Guds lag. De hade blandat dess föreskrifter med hedniska bruk och traditioner. Gud förde dem till Sinai, och med egen röst förkunnade Han där Sin lag för dem.

Satan och onda änglar infann sig på platsen. Även under det att Gud förkunnade Sin lag för folket, smed Satan ränker för, hur han skulle kunna förleda det till att synda. Detta folk, som Gud hade utvalt, ville han rycka bort mitt för Herrens ansikte. Han ville förstöra kraften hos all gudstjänst, genom att locka det till att dyrka avgudar; ty hur kan människan bli förädlad, genom att tillbedja det, som ej är högre än hon själv och som kan symboliseras genom hennes egna händers verk? Om människorna kunde bli så bedragna med hänsyn till den oändlige Gudens makt, majestät och härlighet, att de representerade Honom genom en gjuten bild eller genom ett djur eller kräldjur; om de som var formade i sin Skapares avbild, kunde så glömma sitt eget gudomliga släktskap, att de tillbåde dessa frånstötande och själlösa föremål – då vore vägen öppen för ett tygellöst självsvåld, hjärtats onda passioner skulle då få fritt lopp, och Satan skulle komma att härska obehindrat.

Satan började att verkställa sina planer på, att omstörta Guds lag vid själva foten av Sinai och fullföljde sålunda samma verk, som han inlett i himmelen. Under de fyrtio dagar, som Moses var på berget hos Gud, var Satan verksam med, att uppväcka tvivel, uppror och olydnad hos folket. Medan Gud skrev Sin lag, som skulle anförtros åt Hans förbundsfolk, var israeliterna olydiga mot Honom och begärde gudar av guld! När Moses kom ned från den plats, där Guds förundransvärda härlighet uppenbarade sig, med lagbuden, som folket hade lovat att hålla, fann han, att det öppet trotsade buden och tillbad en gyllene bild.

Satan hade beräknat, att han, genom att på detta sätt locka israeliterna till att fräckt förolämpa och häda Jehova, skulle åstadkomma deras undergång. Enär de hade visat sig vara så fullkomligt fördärvade och ej uppskattat de förmåner och välsignelser, som Gud hade erbjudit dem, samt brutit sina egna, allvarliga och upprepade löften om lydnad, tycktes det som, att Herren måste skilja dem från Sig och förgöra dem. Alltså skulle Abrahams säd utrotas, nämligen den utlovade säden, som skulle bevara kunskapen om den levande Guden och ur vilken Kristus, den rätta säden, som skulle besegra Satan, skulle uppstå. Den store upprorsstiftaren hade hoppats på, att förgöra Israel och därigenom förhindra Guds beslut. Men hans beräkningar blev åter om intet, ty ehuru israeliterna var brottsliga, blev de likväl inte förgjorda. De, som ställde sig på Satans sida, blev dödade; men folket, som ödmjukade och ångrade sig, blev av nåd skonat. Historien om denna synd skulle vara ett evigt vittnesbörd om avguderiets synd och bestraffning samt om Guds rättvisa och långmodiga barmhärtighet.

Hela världsalltet hade bevittnat händelserna vid Sinai. Skillnaden mellan Guds styre och Satans visades genom följderna härav. Andra världars syndfria invånare iakttog åter följderna av Satans avfall och det slags styre han skulle ha upprättat i himmelen, om han fått råda där.

Det var Satans avsikt, att köra i smutsen människornas begrepp om det Gudomliga Väsendet, genom att förmå dem till, att bryta det andra budet. Om han kunde förmå dem till, att överträda det fjärde, skulle de helt och hållet glömma Gud. Herrens krav, att människorna skall vörda och tillbedja Honom i stället för avgudar, grundar sig på det förhållandet, att Han är Skaparen och att alla andra väsen fått sin existens genom Honom. Så är förhållandet framställt i Bibeln. Profeten Jeremia säger: "Herren är en verklig Gud, en levande Gud, en evig konung... De gudar som inte gjort himmel och jord skall försvinna från jorden, och de skall inte finnas kvar under himlen. Han har gjort världen med sin kraft, grundat jorden med sin visdom och med sin klokhet spänt upp himlen." "Alla står där i sin enfald, de förstår ingenting, guldsmeden har svikits av sin gudabild: hans beläten är ett bländverk, det finns inget liv i dem. De är tomhet, löjeväckande ting. I hemsökelsens stund förintas de. Sådan är inte han, Jakobs andel, ty det är han som har skapat allt". Jeremia 10:10-12, 14-16. Sabbaten, som är en minnesvård av Guds skapelsemakt, hänvisar till Honom som himmelens och Jordens Skapare. Därför vittnar den ständigt om Hans existens och påminner oss om Hans storhet, vishet och kärlek. Hade man alltid helighållit Sabbaten, skulle aldrig någon gudsförnekare eller avgudadyrkare ha funnits till.

Sabbaten, som instiftades i Eden, är lika gammal som Jorden. Alla patriarkerna, ända från skapelsen, iakttog den. Under israeliternas träldom i Egypten tvingade deras fogdar dem, att ohelga Sabbaten, och de glömde dess helighet. Det fjärde budet i lagen, som förkunnades från Sinai, börjar med orden: "Tänk på att hålla sabbatsdagen helig", vilket visar, att Sabbaten icke instiftades vid det tillfället, utan att den hade sin upprinnelse vid skapelsen. Satan sökte att omstörta denna stora minnesvård, för att från människornas sinnen kunna utplåna tanken på Gud. Om Satan kunde förmå människorna, att glömma sin Skapare, skulle de inte motstå ondskans makt, och han bleve då säker på sitt byte,

Satans fiendskap mot Guds lag har visat sig i hans försök, att tillintetgöra varje bud i den. Barns kärlek till och lydnad mot sina föräldrar är nära besläktade med kärlek till och trohet mot Gud, som är allas vår Fader. Förakt för föräldrars myndighet leder snart till förakt för Guds myndighet. På grund härav söker Satan, att förminska det femte budets förpliktelse. lbland hedningarna blev detta bud föga aktat. Det var brukligt hos många folkslag, att man drev bort föräldrarna eller dödade dem, då de på grund av sin ålder var oförmögna, att sörja för sig själva. Man visade föga aktning för modern i familjen, och när hennes make dog, måste hon vara underdånig sin äldste son. Moses ålade barnen, att vara lydiga mot sina föräldrar; men då israeliterna avföll från Herren, blev det femte budet, tillika med de andra, ringaktat.

Satan var "en mördare från första början" (Johannesevangeliet 8:44), och så snart han fick makt över människorna, intalade han dem inte bara att hata och döda varandra, utan

för att än fräckare kunna trotsa Guds myndighet, gjorde han även överträdelse av det sjätte budet till en del av deras religion.

De hedniska folken hyste förvrängda begrepp om de gudomliga egenskaperna och trodde, att de måste offra människor, för att erhålla sina gudars ynnest; och de förskräckligaste grymheter har blivit begångna av avgudadyrkare vid sin avgudatjänst. Ett av deras bruk var, att de lät sina barn gå genom eld inför avgudarna. När ett barn genomgick provet utan att skadas, trodde folket, att dess offer var antagna; och man ansåg, att den som befriats på detta vis, var särskilt gynnad av gudarna, och han fick många förmåner samt blev sedermera högt aktad. Han blev ej heller straffad, om han än hade begått de svåraste brott. Men om ett barn blev bränt, när det gick genom elden, var dess öde beseglat. Man trodde nämligen, att gudarnas vrede ej kunde stillas genom något annat, än att offret blev dödat, och det blev följaktligen offrat. När stora avfall ägde rum, bedrevs dessa styggelser till en viss grad även av israeliterna.

Brott mot det sjunde budet utövades också tidigt i religionens namn. De mest liderliga och orena ceremonier var en del av den hedniska gudstjänsten. Gudarna representerades som orena, och deras tillbedjare gav sina lägre passioner fritt lopp. Onaturliga laster var rådande, och de religiösa festligheterna kännetecknades av allmän och öppen osedlighet.

Månggifte blev tidigt brukligt. Det var en av de synder, som nedkallade Guds vrede över världen före Syndafloden. Och efter floden blev det åter vitt utbrett. Satans ivrigaste bemödanden gick ut på, att fördärva äktenskapet samt att försvaga dess förbindelser och helighet; ty därigenom kunde han lättast vanställa Guds avbild hos människan och öppna dörren för elände och laster.

Det har varit Satans avsikt ända från början av den stora striden, att framställa Guds karaktär i ett falskt ljus och att förmå människorna till, att bryta Hans lag; och han tycks ha haft god framgång i detta verk. Stora skaror låter sig förledas av Satans bedrägerier och sätter sig upp emot Gud. Men Guds beslut närmar sig stadigt sin fullbordan mitt under det ondas verksamhet, och Han uppenbarar Sin rättfärdighet och välvilja för alla skapade väsen. Genom Satans frestelser, har alla människor blivit överträdare av Guds lag; men offrandet av Hans Son har öppnat en väg, på vilken de kan återvända till Gud. Genom Kristi nåd kan de sättas i stånd till, att fullgöra Faderns lag. Sålunda samlar Gud i varje tidsålder, mitt under avfall och uppror, ett folk, som är honom troget – ett folk, "som bär min lag i hjärtat." Jesaja 51:7.

Satan förförde änglarna genom sin list, och han har under alla tidsåldrar brukat samma förfaringssätt vid utförandet av sitt verk ibland människorna, och han skall följa det ända till tidens

slut. Om han öppet erkände, att han kämpade mot Gud och Hans lag, skulle människorna akta sig för honom; därför kommer han under förklädnad och blandar sanning med villfarelse. De farligaste lögner är sådana, som är blandade med sanning; ty på det sättet tar man till sig villfarelser, som slår själen i bojor och fördärvar den. Genom detta medel drar Satan världen med sig; men en dag kommer, då hans jubel skall för evigt upphöra.

Gud skall slutligen helt och hållet avslöja olydnadens verk, som så länge blivit fullföljt under förklädnad. Följderna av Satans styre, frukterna av, att ringakta de gudomliga stadgarna, skall tydigt uppenbaras inför alla skapade väsen. Guds lag skall bevisas fullkomlig och rättfärdig. Man skall finna, att alla Guds handlingar har varit inriktade på Hans folks såväl som alla Hans skapade världars eviga välfärd. Satan själv skall erkänna inför hela världsalltet, att Guds styre är rättvist och Hans lag rättfärdig.

Den tid är ej långt avlägsen, då Gud skall hålla räkenskap med dem, som har trotsat Hans myndighet. "Herren drar ut från sin boning för att straffa jordens folk för deras synd". Jesaja 26:21. "Men vem kan uthärda dagen då han kommer? Vem kan bestå när han visar sig?" Malaki 3:2. På grund av sina synder, blev israeliterna förbjudna att nalkas berget, då Gud ämnade stiga ned på det, för att förkunna Sin lag, så att inte Hans närvaros glödande härlighet skulle förtära dem. Om sådana uppvisningar av Guds makt kännetecknade platsen, från vilken Hans lag skulle förkunnas, hur förskräckligt måste icke Hans domaresäte bli, när Han kommer, för att bestraffa överträdelsen av dessa heliga stadgar! Hur skall de, som har föraktat Hans myndighet, kunna uthärda Hans härlighet på den stora vedergällningsdagen? De förskräckliga uppvisningarna vid Sinai avsåg, att framställa inför folket domedagens händelser. Trumpetskallet kallade israeliterna till, att inställa sig inför Gud. Överängelns röst och Guds basun skall kalla både de levande och de döda från hela Jordens krets till, att inställa sig inför sin Domare. Fadern och Sonen, åtföljda av en stor skara änglar, var närvarande på berget. Kristus "skall komma i sin [F]aders härlighet med sina änglar" (Matteusevangeliet 16:27) på den stora domedagen. Han skall då sitta på sin härlighetstron, och alla folk skall församlas inför Honom.

När Herren uppenbarade Sig på Sinai, var Hans härlighet lik en förtärande eld i hela Israels åsyn. Men när Kristus kommer i härlighet med Sina heliga änglar, skall hela Jorden upplysas av Hans persons fruktansvärda klarhet. "Vår Gud kommer, han skall inte tiga. Framför honom går förtärande eld och kring honom rasar stormen. Han kallar på himlen därovan, kallar på jorden, för att döma sitt folk". Psaltaren 50:3- 4. En ström av eld skall flyta ut framför Honom, elementen skall upplösas av hetta, och Jorden och de verk, som är på den, skall förbrännas. Herren "Jesus uppenbaras från himlen med sin makts änglar och i lågande eld, för att utkräva hämnd på dem som inte erkänner Gud och inte lyssnar till evangeliet om vår [H]erre Jesus." Andra Tessalonikerbrevet 1:7-8.

En sådan uppenbarelse av gudomlig makt som lagens förkunnande från Sinai har inte blivit given sedan människans skapelse. "Då bävade jorden, då strömmade det från himlen, inför Gud, Sinais herre, inför Gud, Israels Gud." Psaltaren 68:9. Guds röst hördes som en basun från molnet mitt under de förskräckligaste rörelser i naturen. Berget skakades från grunden till toppen, och Israels skaror låg, bleka och darrande av fruktan, med sina ansikten mot marken. Den, vilkens röst då skakade jorden, har förklarat: "En sista gång skall jag skaka inte bara jorden, utan också himlen." Hebréerbrevet 12:26. Och Skriften säger: "Herren ryter från höjden, hans röst dånar från hans heliga boning"; och "Himmel och jord bävar". Jeremia 25:30; Joel 3:16. På den stora dagen, som kommer, skall även himlen försvinna "som när en bokrulle rullas ihop". Uppenbarelseboken 6:14. Och alla berg och öar skall flyttas från sina rum. "Jorden raglar som en drucken, svajar som ett fallfärdigt ruckel. Den dignar under sin skuld, faller och reser sig aldrig mer." Jesaja 24:20.

Då förlamas alla händer, alla ansikten bleknar, allt mod rinner bort. De grips av skräck, av ångest och smärta. Jag skall straffa jorden för dess ondska, säger Herren. De fräckas högmod skall jag kväsa, kuva tyrannernas stolthet. Jesaja 13:7-8, 11; Jeremia 30:6.

När Moses kom ned från Gud på berget, där han hade fått vittnesbördets tavlor, kunde de brottsliga israeliterna inte uthärda ljuset, som förhärligade hans ansikte. Hur skall då överträdarna kunna skåda Guds Son, när Han kommer i Sin Faders härlighet, omgiven av hela den himmelska härskaran, för att verkställa domen över dem, som brutit Hans lag och förkastat Hans försoning? De, som har ringaktat Guds lag och försmått Kristi blod, "och jordens kungar och de höga herrarna och härförarna och de rika och mäktiga", skall dölja sig "i hålor och bland klippor i bergen", och de skall säga till bergen och klipporna: "'Fall över oss och göm oss för honom som sitter på tronen och för Lammets vrede. Ty deras stora vredesdag har kommit, och vem kan då bestå?'" Uppenbarelseboken 6:15-17. "Den dagen skall människorna kasta bort sina gudar av silver och guld. . . åt råttor och fladdermöss och fly in i bergsklyftor och klippskrevor för Herrens fruktansvärda makt, för hans höga majestät, när han reser sig och slår jorden med skräck." Jesaja 2:20-21.

Då skall det bli uppenbart, att Satans uppror mot Gud har slutat med fördärv för honom själv och för alla, som har valt att följa honom. Han har framställt, att mycket gott skulle följa på överträdelsen; men man skall då finna, att "Syndens lön är döden" {Romarbrevet 6:23}. "Ja, dagen kommer, och den skall brinna som en ugn. Då skall alla fräcka och alla som handlar orätt bli till halm, och den dag som kommer skall förbränna dem, säger Herren Sebaot. Varken rot eller gren blir kvar." Malaki 4:1. Satan, som är roten till varje synd, och alla onda människor, som är hans grenar, skall bli helt och hållet utrotade. Och synden skall upphöra och allt det elände och fördärv, som den har orsakat.

Psalmisten säger: Du "förgjorde de onda, du strök ut deras namn för evigt. Fienden är borta, krossad för alltid." Psaltaren 9:5-6.

Men under dessa häftiga stormar från Guds straffdomar har Hans barn ingenting att frukta. Ty "för sitt folk är Herren en tillflykt, ett värn för Israel." Joel 3:16. Den dag, som för med sig förskräckelse och undergång för överträdarna av Guds lag, bringar de lydiga "outsäglig, himmelsk glädje."

"Samla inför mig mina trogna", säger Herren, "som sluter förbund med mig genom offer. Himlen förkunnar hans rättfärdighet. Gud är den som dömer." Första Petrusbrevet 1:8; Psaltaren 50:5-6.

Då skall ni återigen se skillnad på rättfärdiga och gudlösa, på den som tjänar Gud och den som inte tjänar honom. Malaki 3:18. Hör på mig, ni som vet vad rättfärdighet är, du folk som bär min lag i hjärtat. Bägaren som får dig att ragla tar jag nu ur din hand. . . skall du inte mer dricka. Jag, jag är den som tröstar er. Jesaja 51:7, 22, 12. Om än bergen rubbas och höjderna vacklar, skall min trohet mot dig inte rubbas och mitt fredsförbund inte vackla, säger han som älskar dig, Herren. Jesaja 54:10.

Genom den stora frälsningsplanen återförs världen fullständigt till Gud. Allt, som förlorades genom synden, återställs. Inte bara människan, utan även Jorden återlöses och blir de trognas eviga hem. Under sex tusen år har Satan kämpat, för att behålla Jorden som sin egendom; men nu är Guds ursprungliga avsikt med dess skapelse uppfylld. "Därefter skall den Högstes heliga få riket och besitta det för evigt". Danielsboken 7:18.

Från öster till väster skall Herrens namn bli prisat. Psaltaren 113:3. Den dagen skall Herren vara en och hans namn ett enda. Och Herren skall vara konung över hela jorden. Sakarja 14:9. Skriften säger: Herre, för evigt står ditt ord fast i himlen. I alla sina gärningar är han trofast och rättvis. Allt han bestämt är orubbligt och står fast för evig tid. Psaltaren 119:89; 111:7-8. De heliga stadgarna, som Satan har hatat och sökt att göra om intet, skall äras i hela det syndfria världsalltet. Liksom jorden får grödan att spira och trädgården låter sådden skjuta upp, så låter Herren Gud rättfärdigheten spira och äran växa i inför alla folk. Jesaja 61:11.

Kapitel 30. Tabernaklet och dess tjänsteförrättning

Medan Moses var på berget hos Gud, fick han befallning om, att bygga en helgedom åt Honom: "De skall göra en helgedom åt mig så att jag kan bo mitt ibland dem"; och han gavs fullständiga anvisningar om, hur tabernaklet skulle inrättas. Genom sitt avfall, förverkade israeliterna välsignelsen av Guds närvaro och förhindrade en tid uppbyggandet av en helgedom åt Honom. Men sedan Herren åter blivit dem bevågen eller nådig, började den store ledaren att verkställa den befallning han erhållit av Gud. Kapitlet bygger på Andra Moseboken 25-40; Tredje Moseboken 4 och 16.

Gud hade begåvat de män, som blivit utvalda för arbetet, med skicklighet och vishet, för att uppföra den heliga byggnaden. Gud Själv gav planen för den till Moses samt särskilda anvisningar angående dess storlek och form, de material, som skulle användas, samt föremålen, som skulle finnas i den.

De heliga rummen, som var gjorda med händer, skulle vara "en bild av den verkliga" helgedomen, avbilder "av det som är i himlen" (Hebréerbrevet 9:24, 23) – en miniatyrframställning av det himmelska tempel, i vilket Kristus skulle tjänstgöra för syndares räkning, sedan han offrat Sig Själv. Gud lät Moses få en överblick av den himmelska helgedomen och befallde honom, att göra allting efter den förebild, som visades honom på berget. Moses nedtecknade noga alla dessa anvisningar och meddelade folkets ledare dem.

Stora och kostbara förberedelser måste göras för helgedomens byggande och en myckenhet av det mest kostbara material måste anskaffas; likväl antog Herren blott frivilliga offer. Hans befallning lydde: "Av var och en som känner sig manad skall ni ta emot gåvor åt mig", och Moses upprepade den för menigheten. Gudsfruktan och en uppoffrande anda var de egenskaper, som erfordrades, för att de skulle kunna bereda en boning åt den Högste.

Allt folket lydde villigt befallningen: och alla som kände sig kallade eller manade kom med gåvor till Herren för arbetet på uppenbarelsetältet, tjänsten där och de heliga kläderna. Och både män och kvinnor, alla som kände sig manade, kom med spännen, örringar, ringar och halssmycken, alla slags föremål av guld. Alla kom de med en offergåva av guld till Herren.

Och alla som hade violett, purpurrött och karmosinrött garn, fint lingarn och gethår, rödfärgade baggskinn och delfinskinn kom med detta. Alla som ville ge en gåva av silver eller koppar kom med den till Herren, och var och som hade akacieträ till byggnadsarbetet bar fram det.

Alla kvinnor som var skickliga att spinna kom med det som de hade spunnit: violett, purpurrött och karmosinrött garn och fint lingarn. Och alla kvinnor som kände sig kallade och som kunde konsten spann garn av gethår.

Hövdingarna bar fram onyx och andra ädla stenar som skulle sättas på efoden och på bröstväskan, vidare kryddor och olja till lampan, till smörjelseoljan och till den välluktande rökelsen. Andra Moseboken 35:23-28.

Medan byggandet av helgedomen pågick, bar gamla och unga, män, kvinnor och barn fram sina gåvor, till dess de, som hade översikt av arbetet, fann, att de hade mer, än de kunde bruka. Och Moses lät kungöra detta påbud i lägret: "'Ingen, vare sig man eller kvinna, skall komma med fler gåvor till helgedomen.' Så avhölls folket från att lämna något mer." Israeliternas knorrande och deras straff från Gud på grund av deras synder är nedtecknade till varning för efterkommande släkter. Och deras andakt, deras nit och frikostighet förtjänar att efterföljas. Alla, som älskar Guds tillbedjan och högt skattar Hans närvaro ibland sig, skall visa en liknande, uppoffrande anda, då man bygger ett hus, i vilket man kan samlas för Hans tillbedjan. De kommer att vilja frambära åt Herren ett offer av det bästa de äger. Man bör ej stå i skuld för ett hus, som byggs åt Herren, ty därigenom vanärar man Honom; utan man bör ge ett tillräckligt belopp, för att bygga klart huset, så att arbetarna kan säga detsamma som de sade, vilka uppförde tabernaklet: "Frambär inte ytterligare offer."

Tabernaklet var så inrättat, att det kunde tas isär och bäras av israeliterna under alla deras vandringar. Det var därför litet, ungefär 16,5 meter långt och 5,5 meter brett och högt; men det var likväl en präktig byggnad. Det material, som användes till dess uppförande och ritualföremål, var akacieträ, vilket var mindre utsatt för förruttnelse, än något annat träslag, som fanns vid Sinai. Väggarna bestod av upprättstående bräder, som var satta i socklar av silver och sammanhållna med pelare och vågräta stänger; och alltsammans var överdraget med guld, så att byggnaden tycktes bestå av massivt guld. Taket bestod av fyra olika täckelser eller tygvåder, av vilka det innersta var förfärdigat av "tvinnat fint lingarn och av violett, purpurrött och karmosinrött garn", med invävda keruber, och av de andra tre var ett av gethår, ett av röda baggskinn och ett av delfinskinn, så anordnade, att de fullkomligt skyddade byggnaden.

Byggnaden var indelad i två rum. Dessa skildes åt med ett dyrbart och skönt förhänge eller förlåt, som hängde från guldbeslagna pelare. Ett liknande draperi hängde framför ingången till det första rummet. Dessa förhängen, såväl som det inre täckelset, skimrade i de präktigaste färger, blått, mörkrött och rosenrött, i sköna arrangemang. I dessa var invävda med guld- och silvertrådar keruber, som representerade de änglar, vilka tjänstgör i den himmelska helgedomen och sänds ut, för att tjäna Guds folk på Jorden.

Det heliga tältet stod på en öppen plats, som kallades för förgården. Förgården var omgiven av omhängen gjorda i vitt, tvinnat garn. Dessa hängde från kopparpelare. Ingången till förgården var på den östra sidan, och den tillslöts av prydligt utarbetade förhängen av kostbara material, ehuru ej så sköna och dyrbara som förhängena i helgedomen. Enär omhängena kring förgården var ungefär blott hälften så höga som tabernaklets väggar, kunde folket utanför tydligt se denna byggnad. På förgården och närmast ingången stod brännoffersaltaret av akacieträ, överdraget med koppar. På detta altare uppbrändes alla eldsoffer, som man gjorde åt Herren, och försoningsblodet stänktes på dess horn. Emellan altaret och ingången till tabernaklet stod tvättkaret eller vattenbäckenet, som var av koppar och förfärdigat av de speglar, som israeliternas kvinnor frivilligt hade gett. Prästerna skulle tvätta sina händer och fötter i tvättkaret, närhelst de gick in i de heliga rummen, eller närmade sig altaret, för att bära fram brännoffer åt Herren.

I det första rummet efter det fanns bordet med skådebröden, ljusstaken och rökelsealtaret. Bordet med skådebröden stod på den norra sidan; det hade en prydlig list omkring skivan och var överklätt med rent guld. På detta bord skulle prästerna varje Sabbat lägga upp tolv kakor i två högar och bestänka dem med rökelse. Dessa skådebröd, som var heliga, skulle ätas av prästerna, då de togs bort. På den södra sidan stod den sjuarmade ljusstaken med sina sju lampor. Dess armar vara prydda med vackert utarbetade blommor, som liknade mandelblommor, och det hela var gjort i ett enda stycke rent guld. Då tabernaklet inte hade några fönster, var inte alla lamporna släckta på en gång, utan några hölls brinnande både dag och natt. Framför förlåten, som skilde det heliga från det allra heligaste och Guds omedelbara närvaro, stod det gyllene rökelsealtaret. Varje morgon och afton skulle prästen bränna rökelse på detta altare. Dess horn beströks med syndoffrets blod, och på den stora försoningsdagen bestänktes det med blod. Gud Själv tände elden på detta altare, och elden blev sedan sorgfälligt underhållen. Den heliga rökelsen spred sin vällukt dag och natt i de heliga rummen och långt omkring tabernaklet.

På andra sidan det inre förhänget var det allra heligaste, där den symboliska försonings- och medlingstjänsten utfördes. Det här utgjorde föreningsbandet mellan himmelen och Jorden. I detta rum fanns arken, en kista av akacieträ, som var utvändigt och invändigt överklädd med guld och hade en rand av guld omkring den övre delen. I denna förvarades stentavlorna, på vilka Gud hade skrivit de tio budorden; och därför blev den kallad för Guds förbundsark. De tio buden var nämligen grundvalen till förbundet, som ingicks mellan Gud och Israel.

Locket på den heliga kistan kallades för nådastolen. Denna var utarbetad i ett enda stycke guld, och en kerub av guld stod på vardera änden därav. En vinge på vardera ängeln sträckte sig uppåt och den andra skylde kroppen (se Hesekiel 1:11) till tecken på

vördnad och ödmjukhet. Kerubernas ansikten var ställda mitt emot varandra och vördnadsfullt vända ned mot arken. Denna ställning representerade den vördnad, som änglarna hyser för Guds lag, och deras intresse för återlösningsplanen.

Över nådastolen var shekinah, tecknet på Guds närvaro, och emellan keruberna kungjorde Han Sin vilja. Stundom meddelades översteprästen budskap från Gud genom en röst ur molnet. Andra gånger lystes ängeln på den högra sidan upp, vilket betecknade samtycke eller gillande. Eljest vilade en skugga eller ett moln över ängeln på den vänstra sidan, för att tillkännage ogillande eller avslag.

Guds lag, som fanns i arken, var den stora rättfärdighets- och domsregeln. Lagen dömde överträdaren till döden; men ovanför lagen var nådastolen, på vilken Gud uppenbarade Sig och i kraft av försoningen benådade den ångerfulle syndaren. Sålunda kan man säga, att "nåd och sanning möts, rättfärdighet och frid kysser varandra" (Psaltaren 85:10, King James Version) i Kristi verk för vår återlösning, som avbildas genom tjänsten i helgedomen.

Inget språk kan beskriva den härliga scen, som visade sig inom helgedomen – de med guld överdragna väggarna återspeglade ljuset från den gyllene ljusstaken, de präktigt stickade förhängena, med sina lysande änglar, skimrade i de mest glänsande färger, medan bordet och rökelsealtaret glimmade av guld. Inom den andra förlåten stod den heliga arken, med sina hemlighetsfulla keruber. Mellan keruberna visade sig shekinah, Jehovas synliga uppenbarelse. Men allt detta var blott ett svagt återsken av härligheten i Guds tempel i himmelen, den stora medelpunkten för människans återlösningsverk.

Byggandet av tabernaklet tog omkring ett halvt års tid. När det blev fullbordat, besiktigade Moses allt arbetet och jämförde det med den förebild, som blivit visad honom på berget, och med de anvisningar Gud givit honom. "När Mose såg att verket var fullbordat och att de hade utfört allt så som Herren hade befallt, välsignade han dem." Med spänt intresse samlade sig Israels folkskaror omkring den heliga byggnaden, för att beskåda den. Medan de betraktade scenen med vördnadsfull tillfredsställelse, svävade molnstoden över helgedomen och sänkte sig ned samt omslöt den. "[O]ch Herrens härlighet fyllde boningen." Guds majestät uppenbarade sig, och Moses kunde inte träda in i tabernaklet på en stund. Folket betraktade med djup rörelse tecknet, som visade, att deras händers verk var antaget. Inga högljudda glädjeyttringar förekom, utan en högtidlig vördnad vilade över alla. Men deras hjärtans känslor visade sig i ymniga glädjetårar, och de uttalade i sakta, allvarliga ord sin tacksamhet över, att Gud hade samtyckt till, att förbli hos dem.

Levis stam blev, på Guds befallning, utsedd till, att förrätta tjänsten i helgedomen. I forntiden brukade varje man vara präst i sin egen familj, och på Abrahams tid betraktades den prästerliga värdigheten som den äldste sonens förstfödslorätt. I stället för den

förstfödde ur israeliternas familjer, antog nu Herren Levis stam, för att förrätta tjänsten i helgedomen. Genom att sålunda utmärka denna stam, belönade Han den för dess trohet, både i Hans tjänst och i verkställandet av Hans straffdom på israeliterna, då de avföll ifrån Honom, genom att tillbedja den gyllene kalven. Den prästerliga värdigheten skulle tillhöra blott Arons familj. Endast Aron och hans söner tilläts, att tjäna inför Herren. Åt de övriga medlemmarna i stammen anförtroddes uppsikten över tabernaklet och dess tillhörigheter, och de skulle bistå prästerna i deras tjänstgöring; men de fick inte offra, bränna rökelse, eller skåda de heliga sakerna, innan dessa var övertäckta.

Prästerna fick sig anvisade en särskild klädedräkt, som överensstämde med deras ämbete. Gud gav Moses denna befallning angående den: "Du skall låta sy en helig dräkt till ära och prydnad för din bror Aron." Den vanlige prästens klädnad var gjord i vitt lärft och vävd i ett stycke. Den räckte nästan till fötterna och var hopdragen kring livet med ett vitt linnebälte med broderier i blått, mörkrött och rosenrött. På huvudet hade han en turban eller mössa, som gjorde hans yttre dräkt fullständig. När Moses närmade sig den brinnande busken, måste han ta av sig sina skor, ty rummet, där han stod, var heligt. Av samma orsak, fick prästerna ej gå in i templet med skor på sina fötter. Det damm, som fanns på dem, skulle oskära eller orena det heliga rummet. De måste ta av sig skorna på förgården, innan de gick in i helgedomen, och de skulle även tvätta både sina händer och fötter, innan de tjänstgjorde i tabernaklet eller vid brännoffersaltaret. Sålunda framhölls ständigt lärdomen, att all besmittelse måste avlägsnas från dem, som önskade att inställa sig inför Gud.

Översteprästens kläder var konstrikt utarbetade av dyrbara material, såsom det anstod hans höga rang. Förutom den vanlige prästens linnedräkt, bar han en blå mantel, som även bestod av ett enda vävt stycke. På dess nedre fåll hängde bjällror av guld samt granatäpplen, gjorda av mörkblått, mörkrött och rosenrött tyg. Utanpå denna var kåpan, ett kortare klädesplagg än manteln och förfärdigat av guld och av mörkblått, mörkrött, rosenrött och tvinnat, vitt garn. Omkring livet över kåpan hade han ett bälte av samma färger och vackert format. Kåpan saknade ärmar, och två onyxstenar var fästade på dess guldbroderade axelstycken. På dessa stenar var namnen på Israels tolv stammar inristade.

Utanpå kåpan satt domsskölden, som var den heligaste av de prästerliga kläderna. Denna var förfärdigad av samma tyg som kåpan. Den var fyrkantig till formen, 23 cm lång och lika bred, samt hängde från axlarna i mörkblå snören, som var fästade i guldringar. Kanten bestod av flera olika ädelstenar av samma slag som dem, vilka utgör de tolv grundvalarna i Guds stad. Innanför kanten var tolv stenar innefattade i guld och anordnade i fyra rader, och namnen på Israels stammar var inristade i dessa stenar, liksom på dem, vilka fanns på axelstyckena. Herrens föreskrift angående denna sak lydde: "Aron skall bära Israels söners namn i domsskölden på sitt hjärta, till en beständig åminnelse, när han går in i helgedomen inför Herrens ansikte." [King James Version.] På samma sätt

bär vår store Överstepräst, Kristus, när Han i Sitt försvar av syndaren åberopar Sitt blod inför Fadern, på Sitt hjärta namnet åt varje ångerfull, troende själ. Psalmisten säger: "Väl är jag arm och fattig, men Herren sörjer för mig." Psaltaren 40:17 [King James Version].

Två stora, glänsande ädelstenar var innefattade i den högra och vänstra sidan av domsskölden. Dessa kallades för Urim och Tummim, och med dem visade Gud Sin vilja för översteprästen. När något spörsmål framlades för Herrens avgörande och en ljuskrets omgav ädelstenen på den högra sidan, var detta ett tecken på Hans bifall; men om ett moln överskuggade stenen på den vänstra sidan, var det ett bevis på avslag eller ogillande.

Översteprästens huvudbindel bestod av en turban, förfärdigad av vitt garn, och på vilken med ett mörkblått snöre var fäst en skiva av guld, som bar inskriptionen: "Helgad åt Herren". Allting, som var förknippat med prästernas klädedräkt och uppförande, skulle vara av sådan art, att det skulle inge åskådaren ett rätt begrepp om Guds och Hans tjänsts helighet, och att de som trädde fram inför Honom, måste vara rena.

Inte bara helgedomen, utan även prästernas tjänstgöring skulle tjäna som "en avbild och skugga av de himmelska tingen." Hebréerbrevet 8:5 [King James Version + Bibel 2000]. De hade därför stor betydelse, och Herren gav genom Moses en bestämd och tydlig anvisning om, hur varje del av denna avbildande tjänst skulle utföras. Tjänstgöringen i helgedomen bestod av två huvudavdelningar, nämligen en daglig och en årlig tjänst. Den dagliga tjänsten utfördes vid brännoffersaltaret på tabernaklets förgård samt i det heliga, medan den årliga tjänsten utfördes i det allra heligaste.

Inget mänskligt öga, utom översteprästens, tilläts att skåda in i helgedomens inre rum. Blott en gång om året kunde han gå in i det, och dessförinnan måste han genomgå en noggrann och allvarlig förberedelse. Han inställde sig under bävan inför Guds ansikte, och folket avvaktade hans återkomst i vördnadsfull tystnad, medan de i hjärtat bad till Herren om Hans välsignelse. Översteprästen gjorde försoningen för Israel inför nådastolen, och Herren meddelade Sig med honom från det klara molnet. Om han stannade längre än, den vanliga tiden, fruktade de, att Herrens härlighet hade dödat honom på grund av deras eller hans egna synder.

Den dagliga tjänsten bestod av ett brännoffer morgon och afton, offret av välluktande rökelse på det gyllene altaret och offer för enskilda personers synder. Offer för sabbater, nymånader och särskilda högtider var även förordnade.

Varje morgon och afton brändes ett årsgammalt lamm på altaret, tillika med det bestämda spisoffret, vilket symboliserade folkets dagliga invigning åt Jehovas tjänst och dess ständiga beroende av Kristi försoningsblod. Gud hade uttryckligen befallt, att varje offer, som bars fram för tjänsten i helgedomen, skulle vara felfritt." Andra Moseboken

12:5. Prästerna skulle undersöka alla djur, som fördes fram, för att offras. De skulle förkasta dem, som hade något lyte. Endast ett "felfritt" offer kunde utgöra en sinnebild på Hans fullkomliga renhet, som skulle låta offra Sig som "ett lamm utan fel eller fläck". Första Petrusbrevet 1:19. Aposteln Paulus anför dessa offer som ett exempel, för att visa, vad Kristi efterföljare bör bli, när han säger: "Därför ber jag er, bröder, vid Guds barmhärtighet, att frambära er själva som ett levande och heligt offer som behagar Gud. Det skall vara er andliga gudstjänst. Romarbrevet 12:1. Vi skall ägna oss åt Herrens tjänst, och vi bör söka att göra offret så fullkomligt som möjligt. Gud önskar, att vi skall göra det bästa vi kan; och de, som älskar Honom av hela hjärtat, kommer att vilja att tjäna Honom och söka, att ständigt bringa sitt väsen i allt större samklang med Hans lagar, så att de än bättre kan utföra Hans vilja.

När prästen offrade rökelse, kom han närmare Gud, än vid någon annan handling i den dagliga tjänstgöringen. Det inre förhänget i helgedomen räckte inte till taket av byggnaden, varför Guds härlighet, som uppenbarade sig över nådastolen, delvis var synlig från det första rummet. Prästen vände sig mot arken, när han offrade rökelsen inför Herren; och då rökmolnet steg upp, sänkte Guds härlighet sig ned över nådastolen och uppfyllde det allra heligaste. Vissa gånger fyllde den båda rummen, så att prästen nödgades, att dra sig tillbaka mot tabernaklets ingång. Liksom prästen i den avbildande tjänsten genom tron vände sig mot nådastolen, som han inte kunde se, skall Guds barn nu sända upp sina böner till Kristus, sin store Överstepräst, som, osynlig för mänskliga ögon, försvarar deras sak i den himmelska helgedomen.

Rökelsen, som steg upp med Israels folks böner, föreställer Kristi förtjänster och medling, Hans fullkomliga rättfärdighet, som genom tron tillräknas Hans folk och gör syndiga väsens tillbedjan behaglig inför Gud. Framför förlåten till det allra heligaste stod ett altare för ständig medling och framför det heliga ett altare för ständig försoning. Man skulle nalkas Gud genom blod och genom rökelse – sinnebilder, som hänvisade till den store Medlaren, genom vilken syndare kan nalkas Jehova och genom vilken allena den botfärdige, troende själen kan erhålla eller få nåd och frälsning.

När prästerna gick in i det heliga morgon och afton, för att bränna rökelse, var det dagliga offret färdigt att brännas på altaret, som stod på förgården. Denna stund var högst betydelsefull för tillbedjarna, som samlades vid tabernaklet. Innan de inställde sig inför Gud genom prästens tjänstgöring, skulle de allvarligt rannsaka sina hjärtan och bekänna sina synder. De sände gemensamt upp en tyst bön med sina ansikten vända mot det heliga, och på samma gång steg rökelsemolnet upp, medan deras tro omfattade den utlovade Frälsarens förtjänster, som avbildades genom försoningsoffret. De stunder, som morgon- och aftonoffren hölls, blev aktade för heliga, och hela det judiska folket höll sedermera sin andakt på samma tid. Och när under senare århundraden judarna spreds som fångar i främmande länder, vände de fortfarande sina ansikten mot Jerusalem vid

den bestämda tiden och sände upp sina böner till Israels Gud. De kristna har i detta bruk ett exempel för sin morgon- och aftonbön. Medan Gud förkastar ett ceremoniellt iakttagande, utan någon verklig andakt, blickar Han med stort behag ned på dem, som älskar Honom och som faller ned morgon och afton, för att bedja om förlåtelse för sina synder och anhålla om nödvändiga välsignelser.

Skådebrödet lades upp inför Herren som ett beständigt offer och tillhörde alltså det dagliga offret. Det kallades för skådebröd eller "närvarons bröd", emedan det alltid var inför Herrens ansikte. Det betecknade ett erkännande av människans beroende av Gud för både timlig eller materiell och andlig näring, och att denna erhålls blott genom Kristi medling. Gud hade i öknen bespisat israeliterna med bröd från himmelen, och de var ännu beroende av Hans frikostighet både för det timliga goda och för andliga välsignelser. Både mannat och skådebrödet hänvisade till Kristus, det levande brödet, som alltid träder fram inför Guds ansikte för oss. Han Själv sade: "Jag är det levande brödet, som har kommit ner från himlen." Johannesbrevet 6:48-51. Ren rökelse lades på brödet, och när kakorna togs bort på Sabbaten och ersattes med färska, brändes rökelsen på altaret som ett minnesoffer åt Herren.

Den viktigaste delen av den dagliga tjänstgöringen var den, som utfördes för enskilda personers räkning. Den botfärdige syndaren bragte sitt offer till tabernaklets ingång samt lade sina händer på dess huvud och bekände sina synder, varigenom de på ett bildligt sätt överflyttades från honom själv till det oskyldiga offret. Han själv slaktade sedan djuret, och prästen bar blodet in i det heliga och stänkte det inför förlåten. Bakom förlåten stod arken, i vilken förvarades den lag syndaren hade överträtt. Genom denna ceremoni blev synden på bildligt eller symboliskt sätt genom blodet överflyttad till helgedomen. I några fall blev inte blodet inburet i det heliga.* Prästerna skulle då äta köttet, såsom Moses föreskrivit Arons söner, då han sade: Gud "gav det åt er för att ni skulle ta bort menighetens skuld". Tredje Moseboken 10:17. Båda ceremonierna symboliserade syndens överflyttande från den botfärdige till helgedomen. * Se Bihang, Anmärkning 6.

Detta verk förrättades varje dag under hela året; och då israeliternas synder sålunda flyttades till helgedomen, blev de heliga rummen befläckade, och det blev nödvändigt att utföra ett särskilt arbete, för att skaffa undan synderna. Gud befallde, att man skulle försona de heliga avdelningarna såväl som altaret, för att "rena det från israeliternas orenhet och helga det." Tredje Moseboken 16:19.

Prästen gick in i det allra heligaste en gång om året, på den stora försoningsdagen, för att rena helgedomen. Den förrättning, som då utfördes däri, fullbordade den årliga tjänstgöringen.

På försoningsdagen ställdes två getabockar vid ingången till tabernaklet, och man drog där lott om dem. På den ena lotten skulle stå: "för Herren," och på den andra: "för

Asasel." Den bock, på vilken lotten "för Herren" föll, skulle slaktas som syndoffer för folket, och prästen skulle bära hans blod innanför förlåten och stänka det på nådastolen. "Så bringar han försoning och renar helgedomen från israeliternas orenhet och brott, från alla deras synder. Likadant skall han göra med uppenbarelsetältet som står mitt ibland dem i all deras orenhet."

Han skall lägga båda händerna på den levande bockens huvud och över den bekänna israeliternas alla missgärningar och brott, alla deras synder, och därmed lägga dem på bockens huvud. Sedan skall bocken föras ut i öknen av en man som står beredd. Bocken skall bära alla deras synder med sig ut i ödemarken. Folket ansåg sig inte befriat från sin syndabörda, förrän bocken hade blivit bortsänd. Varje person skulle späka sin kropp, medan försoningen utfördes. Allt arbete lades åt sidan, och Israels hela menighet tillbringade dagen med att genom bön, fasta och grundlig självrannsakning allvarligt ödmjuka sig inför Herren.

Viktiga sanningar rörande försoningen blev genom denna årliga tjänst framställda för folket. Syndoffren, som bars fram under året, utgjorde ställföreträdare för syndaren. Men offrets blod hade inte fullt försonat synden. Det var blott ett medel, genom vilket synden flyttades till helgedomen. Genom att offra blod, erkände syndaren lagens myndighet, bekände han eller hon sin synd och tillkännagav sin tro på Honom, som skulle ta bort världens synder; men personen var inte helt och hållet befriad från lagens fördömelse. Sedan översteprästen hade tagit ett offer för menigheten på försoningsdagen, gick han in i det allra heligaste med blodet och stänkte det på nådastolen över lagtavlorna. Därigenom blev lagens anspråk på syndarens liv tillfredsställt. Sedan tog prästen i sin befattning som medlare synderna på sig själv, och då han lämnade helgedomen, bar han Israels brottslighet med sig. Vid ingången till tabernaklet lade han sina händer på syndabockens huvud och bekände över den "israeliternas alla missgärningar och brott, alla deras synder" och lade dem på bockens huvud. Och när bocken, som bar synderna, sändes bort, ansåg man, att de för evigt blivit skilda från folket. Sådan var tjänsten, som förrättades som "en avbild och skugga av de himmelska tingen." Hebréerbrevet 8:5 [King James Version + Bibel 2000].

Såsom redan förklarats, byggdes den jordiska helgedomen av Moses enligt den förebild, som visades för honom på berget. Den var "en bild av den tid som nu är: man frambär offergåvor". Dess två heliga rum var "[a]vbilderna av det som är himlen". Kristus, vår store Överstepräst, "förrättar tjänst i helgedomen, det sanna förbundstältet, som är rest av Herren och inte av någon människa." Hebréerbrevet 9:9, 23; 8:2. När Guds tempel i himmelen visades för aposteln Johannes i en syn, såg han, att "sju facklor brann framför tronen". Han såg en ängel, som hade "ett rökelsekar av guld, och åt honom gavs mycket rökelse, som han skulle lägga till alla de heligas böner på det gyllene altaret inför tronen." Uppenbarelseboken 4:5; 8:3. I denna syn framställdes för profeten det första

rummet i den himmelska helgedomen, och han såg där "sju facklor [som] brann" och "det gyllene altaret", som motsvarades av den gyllene ljusstaken och rökelsealtaret i den jordiska helgedomen. Vidare: "Guds tempel i himlen öppnades" (Uppenbarelseboken 11:19), och han fick se det allra heligaste innanför den inre förlåten. I det fanns "förbundsarken" (Uppenbarelseboken 11:19). Förbundsarken representerades av den heliga kista, som Moses lät förfärdiga, för att i den förvara Guds lag.

Moses byggde den jordiska helgedomen "efter den förebild Mose fick se." Paulus säger, att "tältet och alla gudstjänstföremålen" var avbilder "av det som är i himlen." Apostlagärningarna 7:44; Hebréerbrevet 9:21, 23. Och Johannes säger, att han såg helgedomen i himmelen. Den helgedom, i vilken Jesus tjänstgör för oss, är den stora urbilden, det vill säga originalet, och den helgedom, som Moses byggde, var dess avbild, eller miniatyrkopia.

Det himmelska templet, den plats, där konungars Konung vistas och där "[t]usen och åter tusen betjäna[r] honom, tio tusen och åter tio tusen st[år] där inför honom" (Danielsboken 7:10) – detta tempel, uppfyllt med den eviga tronens härlighet, där dess lysande väktare seraferna döljer sina ansikten under tillbedjan, kunde inte till storlek och härlighet representeras genom någon jordisk byggnad. Likväl skulle betydelsefulla sanningar angående den himmelska helgedomen och det stora verk, som utförs där för människans återlösning, åskådliggöras genom den jordiska helgedomen och dess gudstjänst.

Vår Frälsare skulle, efter Sin himmelsfärd, börja Sin förrättning som vår Överstepräst. Paulus säger: "Kristus gick inte in i en helgedom som var byggd av människohand och bara en bild av den verkliga. Han gick in i själva himlen för att nu träda fram inför Gud med vår sak." Hebréerbrevet 9:24. Liksom Kristi tjänstgöring skulle bestå av två stora delar, av vilka envar skulle sträcka sig över en tidsrymd och ha en särskild plats i den himmelska helgedomen, likaså bestod den avbildande tjänstgöringen av två delar, den dagliga och den årliga tjänsten, vilka förrättades i särskilda rum i tabernaklet.

Liksom Kristus vid Sin himmelsfärd trädde fram inför Gud, för att åberopa Sitt blod till fördel för botfärdiga troende, stänkte prästen i sin dagliga tjänstgöring offrets blod runt omkring i det heliga för syndarens räkning.

Kristi blod befriar den botfärdige syndaren från lagens förbannelse, men utplånar icke hans synd, ty den står kvar i helgedomens protokoll till den slutliga försoningen. Likaså skaffade syndoffrets blod i avbilden bort synden från den botfärdige, men den blev kvar i helgedomen till försoningsdagen.

På den stora domedagen skall de döda bli dömda enligt det, "som stod i böckerna, efter sina gärningar." Uppenbarelseboken 20:12. Då skall alla botfärdiga personers

synder utplånas ur himmelens böcker i kraft av Kristi försonande blod; och på det sättet blir helgedomen befriad eller renad från de synder, som är upptecknade i dess böcker. I avbilden representerades detta stora försoningsverk eller syndernas utplånande genom tjänstgöringen på försoningsdagen – den jordiska helgedomens rening. Denna rening verkställdes genom att synderna, som hade orenat helgedomen, skaffades bort i kraft av syndoffrets blod.

Likasom synderna i den avbildande tjänsten skaffades bort från menigheten, genom att bäras ut i ödemarken, skall vid den sista försoningen de botfärdigas synder utplånas ur himmelens protokoll, för att aldrig mer kommas ihåg.

Enär Satan är den egentlige upphovsmannen till synden, som förorsakat Guds Sons död, fordrar rättvisan, att han slutligen blir straffad för detta. Kristi verk för människornas återlösning och för världsalltets renande från synden skall avslutas med att synden skaffas bort från den himmelska helgedomen och läggs på Satan, som sålunda får lida för den. Detta betecknades i avbilden med, att tjänstgöringens årliga kretslopp slutade med helgedomens rening och syndernas bekännande över syndabockens huvud.

Sålunda blev folket genom tjänstgöringen i tabernaklet och i templet, som sedermera ersatte tabernaklet, dagligen undervisat om de stora sanningarna angående Kristi död och tjänstgöring, och det påmindes en gång varje år om avslutandet av den stora striden mellan Kristus och Satan, då världsalltet skall rengöras från synd och syndare.

Kapitel 31. Nadab och Abihus synd

Efter tabernaklets invigning blev prästerna avskilda för sitt heliga ämbete. Denna förrättning tog sju dagar i anspråk, med särskilda ceremonier för varje dag. De började sin tjänstgöring den åttonde dagen. Aron, biträdd av sina söner, frambar de offer, som Gud fordrade, och han lyfte sina händer och välsignade folket. Allt hade blivit verkställt, såsom Gud förordnade, och Han antog offret och visade Sin härlighet på ett anmärkningsvärt sätt; ty eld kom ned från Herren och förtärde offret på altaret. Folket betraktade med vördnad och spänt intresse denna underbara uppenbarelse av gudomlig makt. Israeliterna såg i detta ett bevis på Guds härlighet och nåd, samt stämde upp ett gemensamt rop av lov och tillbedjan och föll ned på sina ansikten, som om de varit i Jehovas omedelbara närvaro. Kapitlet bygger på Tredje Moseboken 10:1-11.

Men snart efteråt drabbades översteprästens familj av en svår olycka. Medan folkets böner och lov steg upp till Gud under gudstjänsten, tog två av Arons söner var sitt fyrfat och brände rökelse därpå till en vällukt inför Herren. Men de överträdde Hans befallning, genom att de brukade "främmande eld." De tog vanlig eld, för att bränna sin rökelse, i stället för den heliga eld, som Gud Själv hade tänt och befallt dem, att bruka för detta ändamål. Emedan de överträdde detta bud, gick eld ut ifrån Herren och förtärde dem i folkets åsyn.

Näst efter Moses och Aron, hade Nadab och Abihu innehaft den högsta rangen ibland Israels folk. De hade blivit synnerligen ärade av Gud, genom att de, tillika med de sjuttio äldste, fick skåda Hans härlighet på berget. Men deras överträdelse kunde ändå icke ursäktas eller överskylas, utan den var på grund därav så mycket större. Personer, som har erhållit stort ljus, eller liksom Israels furstar varit på berget och haft förmånen, att få tala med Gud och vistas i Hans härlighets ljus, bör inte inbilla sig, att de sedan kan synda i trygghet, eller att Gud inte tänker bestraffa deras orättfärdighet, eftersom de blivit ärade på ett sådant sätt. Detta är ett farligt bedrägeri. Ett stort ljus och stora förmåner fordrar som erkänsla motsvarande dygd och helighet; och Gud kan inte erkänna något annat. Stora förmåner eller välsignelser borde ej leda till en känsla av säkerhet eller bekymmerslöshet, eller ge frihet till att synda, och mottagarna bör inte tro, att Gud ej skall vara nogräknad med dem. Alla förmåner, som Gud har givit, är ämnade att inge mera allvar, nit och kraft hos människan för verkställandet av Hans heliga vilja.

Nadab och Abihu hade inte fått lära sig självbehärskning i ungdomen. Fadern hade, på grund av sitt eftergivna sinnelag och sin brist på mod att stå fast vid det rätta, försummat sina barns uppfostran, och de hade haft frihet, att följa sina böjelser. Inrotade vanor, att söka egna njutningar gjorde sig gällande, som inte ens ansvaret för det mest heliga ämbete kunde förmå dem, att lägga bort. De hade ej blivit lärda, att vörda sin fars myndighet och insåg inte nödvändigheten av, att noga lyda Guds fordringar. Arons

felaktiga efterlåtenhet mot sina söner hade till följd, att de blev utsatta för Guds straffdomar.

Gud ville lära folket, att det måste nalkas Honom med vördnad och bävan och på det sätt, som Han föreskrivit. Han kan inte anta en ofullständig lydnad. Det var inte tillräckligt, att nästan allting i denna högtidliga gudstjänst utfördes, såsom Han hade förordnat. Gud har uttalat en förbannelse över dem, som bryter mot Hans bud och ej skiljer mellan vanliga och heliga saker. Han säger genom profeten: "Ve dem som kallar ont för gott och gott för ont, som gör mörker till ljus och ljus till mörker . . . Ve dem som är visa i egna ögon och anser sig själva kloka! . . . De friar den skyldige för mutor och vägrar den oskyldige hans rätt . . . De har förkastat Herren Sebaots lag, Israels Heliges ord har de föraktat." Jesaja 5:20-24. Ingen må bedra sig själv och tro, att en del av Guds bud är oväsentlig, eller att Han vill anta någonting i stället för, vad Han har fordrat. Profeten Jeremia sade: "Vems ord har skapat allt? Har inte Herren befallt detta?" Klagovisorna 3:37. Gud har icke i Sitt Ord givit någon befallning, som människorna kan lyda eller inte lyda efter behag, utan att lida följderna därav. Om de väljer någon annan, än lydnadens väg, skall de finna, att den "kan ändå föra till döden." Ordspråksboken 14:12.

Mose sade till Aron och hans söner Elasar {Eleasar}och Itamar: 'Låt inte håret hänga löst och riv inte sönder era kläder, ty då dör ni . . . ty ni är smorda med Herrens olja.' Den store ledaren påminde sin bror om Guds Ord: Jag visar min helighet bland dem som är mig nära, inför allt folket uppenbarar jag min härlighet. Aron teg stilla. Hans söners död, utan varning, genom en så förfärlig synd, som han nu insåg var följden av sin egen pliktförgätenhet, uppfyllde hans hjärta med ångest; men han visade inget yttre tecken på sina själskval. Han fick inte synas visa något deltagande för synden, genom att tillkännage sin sorg. Menigheten fick inte förledas till, att knorra mot Gud.

Herren önskar, att Hans folk skall erkänna rättvisan i Hans bestraffningar, så att andra må känna fruktan. Ibland israeliterna fanns många, som kungörelsen av denna förskräckliga dom kunde avskräcka ifrån, att framhärda i förmäten förtröstan på Guds långmodighet, tills de skulle komma att besegla sitt eget öde. Herren bestraffar den, som har en falsk sympati för syndaren och söker, att ursäkta hans synd. Synden dövar den moraliska känslan, så att ogärningsmannen inte inser överträdelsens gräslighet. Han förblir delvis omedveten om den, såvida inte den Helige Ande får upplysa hans sinne. Det är Kristi tjänares plikt, att visa dessa vilseförda deras fara.

De, som berövar varningen dess kraft, genom att inge syndarna en oriktig uppfattning om syndens verkliga karaktär och följder, inbillar sig ofta, att de på det sättet visar sin kärlek; men i stället motstår och hindrar de Guds Andes verk samt invaggar syndaren i säkerhet, då fördärvet hotar honom. De blir delaktiga i hans brottslighet och ådrar sig ett

fruktansvärt ansvar för hans obotfärdighet. Många har sjunkit ned i fördärvet på grund av sådan falsk och bedräglig sympati.

Nadab och Abihu skulle inte ha begått den olycksbringande synden, om de inte först hade berusat sig med vin. De visste, att de måste sorgfälligt och högtidligt förbereda sig, innan de gick in i helgedomen, där Gud uppenbarade Sig; men de hade blivit odugliga, att bekläda det heliga ämbetet på grund av sitt begär efter starka drycker. Deras tankar kom i oordning och deras moraliska begrepp blev förslöade, så att de saknade förmåga, att skilja på heliga och vardagliga saker. Aron och hans överlevande söner blev förmanade med hänsyn till detta: "Vin och starka drycker får du och dina söner inte dricka när ni skall gå in i uppenbarelsetältet, ty då dör ni. Det skall vara en oföränderlig stadga genom alla släktled, för att ni skall kunna skilja emellan heligt och icke heligt, rent och orent, och undervisa israeliterna om alla de lagar som Herren har givit dem genom Mose." Genom bruket av rusdrycker försvagas kroppen, sinnet förvirras och den sedliga renheten fördärvas. Det gör människorna oförmögna, att uppskatta betydelsen av heliga saker och Guds fordringars bindande kraft. Alla, som innehade heliga, ansvarsfulla befattningar, skulle vara fullkomligt nyktra personer, så att de förmådde att skilja mellan rätt och orätt, samt ha fasta grundsatser och vishet till, att skipa rättvisa och visa barmhärtighet.

Samma skyldighet vilar på varje Kristi efterföljare. Aposteln Petrus säger: "Men ni är ett utvalt släkte, kungar och präster, ett heligt folk, Guds eget folk". Första Petrusbrevet 2:9. Gud fordrar, att vi bibehåller våra sinnesförmögenheter i det bästa tillstånd, så att vi kan göra det, som är behagligt inför Honom. Bruket av rusdrycker har samma verkan nu, som det hade på dessa Israels präster. Samvetet förlorar sin känslighet; och hjärtat kommer förvisso att förhärdas, till dess man inte ser någon skillnad mellan det vanliga och det heliga. Hur skall man då kunna uppfylla de gudomliga fordringarna? "Eller vet ni inte att er kropp är ett tempel åt den helige Ande, som bor i er och som ni har fått av Gud, och att ni inte tillhör er själva? Ni har blivit köpta och priset är betalt. Så förhärliga då Gud i er kropp!" Första Korintierbrevet 6:19-20 (Svenska Folk-Bibeln 98). "Om ni äter eller dricker eller vad ni än gör, så gör allt till Guds ära." Första Korintierbrevet 10:31. Denna allvarliga och förskräckliga varning är tillägnad Kristi församling under alla tider: "Om någon förstör Guds tempel skall Gud förgöra honom. Ty Guds tempel är heligt, och ni är det templet." Första Korintierbrevet 3:17.

Kapitel 32. Lagen och förbunden

Adam och Eva ägde, då de skapades, kännedom om Guds lag och vad den fordrade av dem; dess bud stod skrivna i deras hjärtan. Lagen blev inte förändrad, när människan föll genom överträdelsen, utan ett hjälpsystem upprättades, för att åter bringa henne till lydnad. En Frälsare blev utlovad, och offer, som pekade framåt till Kristi död som det stora syndoffret, blev förordnade. Men hade inte Guds lag blivit överträdd, skulle ingen ha dött, och man hade inte behövt någon Frälsare och följaktligen inga offer.

Adam undervisade sina efterkommande om Guds lag, och den överlämnades från far till son ned igenom de på varandra följande släktena. Men oaktat så förträffliga anordningar för människans återlösning blivit gjorda, fanns det likväl få, som antog den och var lydiga. Världen blev så ogudaktig genom överträdelse, att det blev nödvändigt att genom en flod rengöra den från dess fördärv. Lagen bevarades av Noa och hans familj, och Noa förkunnade de tio buden för sina avkomlingar. Då människorna åter gick bort från Gud, valde Han ut Abraham. Han fick följande vitsord eller beröm av Gud: "Abraham har hörsammat min röst och hållit mina föreskrifter, mina bud, mina stadgar och min lag." Första Moseboken 26:5. Åt honom gavs omskärelsens ceremoni, som var ett tecken på att alla, som omfattades av den, var invigda åt Herrens tjänst – ett löfte om, att de skulle avhålla sig från avgudadyrkan och lyda Guds lag. Eftersom Abrahams efterkommande bröt detta löfte – vilket visades i deras benägenhet, att ingå förbund med hedningarna och anta deras bruk – måste de förpassas till Egypten och förbli i träldom en lång tid. Men under deras umgänge med avgudadyrkare och deras tvungna undergivenhet för egyptierna, blev Guds bud ytterligare uppblandade med hedendomens fördärvliga och grymma läror. Därför kom Herren, sedan Han fört dem ut ur Egypten, ned på berget Sinai i härlighet och omgiven av Sina änglar samt förkunnade i Sitt förskräckliga majestät Sin lag inför allt folket.

Men Han var ej tillfredsställd med, att blott uttala buden för folket, då det var benäget att glömma dem, utan Han skrev dem på två stentavlor. Han ville göra det omöjligt för Israel, att blanda hedniska traditioner med Hans heliga bud, eller att förväxla Hans fordringar med mänskliga förordningar och bruk. Men Han lät Sig inte nöja med, att ge dem de tio buden. Folket hade ådagalagt, att det utan svårighet lät sig ledas på villovägar, och Han ville inte lämna någon inkörsport till frestelse obevakad. Moses blev befalld att, efter Guds förestavande, skriva stadgar och lagar samt noggrant framställa, vad som fordrades. Dessa anvisningar beträffande folkets plikter mot Gud, varandra och främlingar var grundsatserna i de tio buden. På ett uttömmande och särskilt sätt framställdes de, så att ingen skulle missta sig. De var ämnade, att bevara heligheten hos de tio buden, som blivit inristade i stentavlorna.

Om människan hade hållit Guds lag, såsom den gavs till Adam efter hans fall, bevarades av Noa och iakttogs av Abraham, skulle inte omskärelsen ha blivit införd. Och om Abrahams avkomlingar hade hållit förbundet, på vilket omskärelsen var ett tecken, skulle de aldrig ha blivit förledda till avguderi, ej heller hade de behövt hamna i träldom i Egypten. De skulle alltid ha kommit ihåg Guds lag, och Herren hade inte behövt förkunna den från Sinai, eller rista in den i stentavlor. Och hade folket tillämpat de tio budens grundsatser, skulle man ej behövt de andra föreskrifterna, som gavs till Moses.

Offersystemet, som meddelades åt Adam, blev även det fördärvat av hans avkomlingar. Genom vidskepelse, avguderi, grymhet och liderlighet fördärvades den enkla och betydelsefulla tjänst, som Gud hade förordnat. Israels folk hade infört många hedniska bruk i sin gudstjänst under sin långvariga vistelse hos avgudadyrkare; därför gav Herren det vid Sinai en bestämd instruktion rörande offertjänsten. Sedan tabernaklet blivit färdigbyggt, talade Han till Moses från härlighetsmolnet ovanför nådastolen och meddelade honom fullständiga anvisningar angående det offersystem och de former för gudstjänst, som skulle brukas i helgedomen. På detta sätt fick Moses ceremoniallagen, som han skrev ned i en bok. Men de tio budens lag, som förkunnades från Sinai, blev skriven av Gud Själv på stentavlorna och noggrant förvarad i arken.

Många söker att blanda samman dessa två system, genom att bruka de Skriftställen, som omnämner ceremoniallagen, som bevis för, att morallagen har blivit avskaffad; men därigenom förvränger de Skriften. Skillnaden mellan de två systemen är stor och tydlig. Ceremonialsystemet bestod av sinnebilder, som hänsyftade på Kristus, Hans offer och prästerliga värdighet. Denna ceremoniella lag, med sina offer och religiösa handlingar, skulle iakttas av hebréerna, till dess avbild mötte förebild i Kristi död, Guds Lamm, som tar bort världens synd. Då skulle alla sådana offer upphöra. Det är denna lag, som Kristus har utplånat "genom att spika de[n] på korset." Kolosserbrevet 2:14. Men angående de tio budens lag, uttalar psalmisten sig på följande sätt: "Herre, för evigt står ditt ord fast i himlen." Psaltaren 119:89. Och Kristus Själv säger: "Tro inte att jag har kommit för att upphäva lagen; . . . Sannerligen," – här gör Han Sitt påstående så eftertryckligt som möjligt – "innan himlen och jorden förgår skall inte en enda bokstav, inte minsta prick i lagen förgå; inte förrän allt har skett." Matteusevangeliet 5:17-18. I detta lär Han inte bara, vad Guds lags fordringar hade varit och då var, utan även att dessa fordringar skulle vara gällande, så länge himmelen och Jorden fanns till. Guds lag är lika oföränderlig som Hans tron; dess fordringar är bindande för människorna under alla tider.

Nehemja säger angående lagen, som förkunnades från Sinai: "Du steg ner på Sinaiberget och talade till dem från himlen. Du gav dem rätta stadgar och riktiga lagar, goda bud och befallningar." Nehemja 9:13. Och Paulus, "hedningarnas apostel", förklarar: "Lagen är alltså helig och budordet heligt, rättvist och gott." Romarbrevet 7:12.

Denna lag kan ej vara någon annan än de tio buden; ty det är denna lag, som säger: "Du skall inte ha begär." Vers 7.

Genom Frälsarens död avskaffades avbildernas och skuggornas lag, men den förringade icke den moraliska lagens anspråk det ringaste. Det förhållandet eller faktumet, att Kristus måste dö, för att kunna försona denna lags överträdelse, visar tvärtom, att den är oföränderlig.

De, som påstår, att Kristus kom, för att avskaffa Guds lag och ta bort Gamla Testamentet, säger, att okunnighet härskade i den judiska tidsåldern och att hebréernas religion bestod endast av former och ceremonier. Men detta är en villfarelse. Överallt på den heliga historiens sidor, där Guds behandling av Sitt utvalda folk är nedtecknad, finns tydliga spår av den store JAG ÄR. Han har aldrig uppenbarat Sin makt och härlighet för människorna på ett mera anslående sätt, än då Han ensam erkändes vara Israels härskare och gav lagen till Sitt folk. Här var en spira, som icke fördes av mänsklig hand; och Israels osynlige Konungs väg var obeskrivligt härlig och vördnadsbjudande.

Vid alla dessa uppenbarelser av Guds härlighet representerades Han av Kristus. Inte bara vid Frälsarens ankomst, utan alltsedan fallet, då löftet gavs om återlösning, försonade Gud "hela världen med sig genom Kristus". Andra Korintierbrevet 5:19. Kristus var grundvalen och medelpunkten för offersystemet i både den patriarkaliska och den judiska tidsåldern. Inget direkt samband eller umgänge mellan Gud och människan har förekommit, sedan våra första föräldrar syndade. Fadern har överlämnat världen till Kristus, för att Han genom Sin medlarverksamhet skulle återlösa människan samt upprätthålla Guds lags myndighet och helighet. All förbindelse eller kontakt mellan himmelen och det fallna släktet har blivit uppehållen genom Kristus. Det var Guds Son, som gav våra första föräldrar löftet om återlösningen; det var Han, som uppenbarade Sig för patriarkerna. Evangelium uppenbarades för Adam, Noa, Abraham, Isak, Jakob och Moses. De förväntade sig, att bli frälsta genom människans Ställföreträdare och Löftesman. Dessa heliga män i forntiden hade umgänge med Frälsaren, som skulle komma till vår värld i mänsklig gestalt; och några av dem talade med Kristus och med himmelska änglar ansikte mot ansikte.

Kristus var inte enbart hebréernas ledare i öknen – Ängeln, i vilken Jehovas namn var och som gick framför folket i molnstoden – utan det var Han, som gav lagen till Israel.* Han förkunnade inför allt folket de tio buden i Sin Faders lag mitt ur den förskräckliga härlighet, som vilade över Sinai; och det var Han, som gav Moses den i stentavlorna inristade lagen. * Se Bihang, Anmärkning 7.

Det var Kristus, som talade till Sitt folk genom profeterna. Aposteln Petrus säger i sitt brev till den kristna församlingen, att profeterna "profeterade om den nåd som ni skulle få. De ville utröna vilken och vad slags tid Kristi [A]nde i dem syftade på när den

förutsade de lidanden Messias måste utstå och den härlighet som skulle följa." Första Petrusbrevet 1:10-11. Det är Kristi röst, som talar till oss genom Gamla Testamentet. "Jesu vittnesbörd är profetians ande.'" Uppenbarelseboken 19:10.

När Jesus personligen var hos människorna och undervisade, hänvisade Han dem ofta till Gamla Testamentets Skrifter. Han sade till judarna: "Ni forskar i skrifterna därför att ni tror att de kan ge er evigt liv. Just dessa vittnar om mig". Johannesevangeliet 5:39. På den tiden var Gamla Testamentets böcker den enda del av Bibeln, som fanns. Vid ett annat tillfälle sade Han: "'De har Mose och profeterna. De kan lyssna till dem"; och Han tillade: "'Lyssnar de inte till Mose och profeterna, då låter de inte övertyga sig ens om någon står upp från de döda.'" Lukasevangeliet 16:29, 31.

Det var Kristus, som gav ceremoniallagen. Till och med efter dess avskaffande beskrev Paulus dess rätta värde och ställning i återlösningsplanen samt dess förhållande till Kristi verk för judarna; och den store aposteln förklarade denna lag härlig och värdig sin gudomlige Upphovsman. Den högtidliga tjänsten i helgedomen avbildade de stora sanningar, som skulle uppenbaras under på varandra följande mansåldrar. Rökelsemolnet, som steg upp tillsammans med Israels barns böner, föreställer Kristi rättfärdighet, vilken allena kan göra syndarens bön behaglig inför Gud. Det blödande offret på altaret vittnade om en kommande Frälsare, och det synliga tecknet på Guds närvaro framstrålade ur det allra heligaste. Under det ständiga mörkrets och avfallets tidsåldrar bevarades sålunda tron i människornas hjärtan, till dess den utlovade Messias' ankomst var för handen.

Jesus var Sitt folks ljus, världens ljus, innan Han kom till Jorden i mänsklig form. Den första ljusglimt, som genomträngde mörkret, i vilket synden svept in världen, kom från Kristus. Och varje stråle av himmelsk klarhet, som någonsin fallit på Jordens invånare, har kommit från Honom. Kristus är Alfa och Omega, den förste och den siste, i frälsningsplanen.

Sedan Frälsaren utgöt Sitt blod till syndernas förlåtelse och for upp till himmelen, för att "träda fram inför Gud med vår sak" (Hebréerbrevet 9:24), har ljus strålat ut från Golgatas kors och från de heliga rummen i den himmelska helgedomen. Men vi bör inte förakta det ljus, som man i forna tider erhöll genom de avbilder, vilka hänvisade till den kommande Frälsaren, därför att vi blivit förlänade eller skänkta ett klarare ljus. Kristi evangelium förklarar den judiska hushållningen eller tidsåldern och betydelsen av ceremoniallagen. Allt efter som nya sanningar uppenbaras och det, som man känt till från begynnelsen, framställs i ett klarare ljus, blir Guds karaktär samt Hans avsikter i Sitt handlingssätt med Sitt folk tydligare uppenbarade. Ju mera ljus vi erhåller, dess klarare uppfattar vi frälsningsplanen, genom vilken Gud utverkar människans salighet eller yttersta lycka. Vi finner ny skönhet och kraft i det Inspirerade Ordet, och vi granskar dess sidor med ett större och mera odelat intresse.

Många hyser åsikten, att Gud satte upp en skiljemur mellan hebréerna och den yttre världen, att Hans omsorg och kärlek till stor del drogs bort från det övriga människosläktet och tillägnades Israel. Men det var inte Guds avsikt, att Hans folk skulle bygga upp en skiljemur mellan sig och sina medmänniskor. Den eviga kärleken sträckte sig till alla Jordens invånare. Ehuru de hade förkastat Honom, bemödade Han Sig ständigt om, att få uppenbara Sig för dem samt att låta dem bli delaktiga av Hans kärlek och nåd. Hans utvalda folk blev välsignat, för att det skulle bli en välsignelse för andra.

Gud kallade Abraham samt välsignade och ärade honom; och patriarkens trohet var ett ljus för folket i alla länder, där han vistades. Abraham drog sig inte undan folket, som omgav honom. Han uppehöll vänskapsförbindelser med kungarna över de kringboende nationerna, av vilka några bevisade honom stor vördnad. Hans rättskaffenhet, oegennytta, tapperhet och välgärningar representerade Guds karaktär. Himmelens Gud blev uppenbarad genom Sin representant i Mesopotamien, Kanaan, Egypten och även för Sodoms invånare.

På liknande sätt uppenbarade Gud Sig genom Josef för folket i Egypten och för alla nationer, som stod i förbindelse med detta mäktiga rike. Varför lät Herren upphöja Josef till en så hög ställning ibland egyptierna? Han kunde ha gått till väga på något annat sätt, för att verkställa Sina avsikter beträffande Jakobs söner. Dock ville Han göra Josef till ett ljus, och Han satte honom i kungens palats, så att det himmelska ljuset kunde lysa när och fjärran. Genom sin vishet och rättvisa, genom sitt livs renhet och välgärningar och genom sin nitälskan för folkets välfärd – och det folket var avgudadyrkare – var Josef en Kristi representant. Det hedniska folket skulle hos sin välgörare, som hela Egypten prisade av tacksamhet, skåda ett återsken av sin Skapares och Frälsares kärlek. På samma sätt satte Gud Moses till ett ljus vid tronen i Jordens största rike, så att alla – som ville – kunde få kunskap om den sanne och levande Guden. Och allt detta ljus blev givet till egyptierna, innan Gud hemsökte dem med straffdomar.

Genom israeliternas befrielse ur Egypten blev kunskapen om Guds makt vidsträckt utbredd. Det krigiska folket i det starkt befästa Jeriko bävade. "När vi fick höra det", sade Rahab, "rann vårt mod bort, och vi kände oss maktlösa inför er. Ty Herren, er Gud, är Gud uppe i himlen och nere på jorden." Josua 2:11. Flera århundraden efter israeliternas uttåg ur Egypten påminde filistéernas präster sitt folk om plågorna i Egypten och varnade det för, att motsätta sig Israels Gud.

Gud kallade inte israeliterna samt välsignade och upphöjde dem inte, för att de genom lydnad för Hans heliga lag skulle bli de enda föremålen för Hans nåd och ta emot välsignelser av Honom, utan för att Han skulle uppenbara Sig genom dem för alla Jordens invånare. För att kunna verkställa denna avsikt, befallde Han dem, att leva åtskilda från de avgudadyrkande nationerna, som omgav dem.

Avguderiet och alla synder förknippade med det var styggelser inför Gud, och han befallde Sitt folk, att icke blanda sig med andra nationer, att "inte ta efter deras seder" [Andra Moseboken 23:24] och glömma Gud. Han förbjöd dem, att ingå äktenskap med avgudadyrkare, så att deras tillgivenhet för Honom ej skulle förkolna. Det var lika nödvändigt då, som det är nu, att Guds folk skulle hålla sig rent och "obesmittat av världen." De måste bevara sig för dess anda, eftersom den strider mot sanning och rättfärdighet. Men det var ej Guds avsikt, att Hans folk skulle på ett självrättfärdigt sätt avsöndra sig från världen, så att det ej kunde ha något inflytande över den.

Kristi efterföljare skulle, likt sin Herre, vara världens ljus under alla tider. Frälsaren sade: En stad uppe på ett berg kan inte döljas och när man tänder en lampa sätter man den inte under sädesmåttet utan på hållaren, så att den lyser för alla i huset " – det vill säga, i världen. Och Han tillägger: "På samma sätt skall ert ljus lysa för människorna, så att de ser era goda gärningar och prisar er [F]ader i himmelen. Matteusevangeliet 5:14-16. Detta var just vad Henok, Noa, Abraham, Josef och Moses gjorde. Det var just vad Gud hade för avsikt, att Hans folk Israel skulle göra.

Det var på grund av otron i deras egna onda hjärtan – vilka behärskades av Satan – som israeliterna dolde sitt ljus, i stället för att låta det lysa för de kringboende folken. Det var på grund av samma skenheliga anda, som de antingen antog hedningarnas lastbara seder, eller höll sig i stolt isolering, som om Guds kärlek och omsorg tillhörde bara dem.

Liksom två lagar omtalas i Bibeln, den ena oföränderlig och evig, den andra obeständig och tillfällig, framställs två förbund. Nådens förbund upprättades med människan i Eden efter fallet, när Gud gav löftet, att kvinnans säd skulle sönderkrossa ormens huvud. I detta förbund blev alla människor erbjudna förlåtelse och bistånd av Guds nåd för framtida lydnad genom tro på Kristus. De fick även löfte om evigt liv på villkor, att de visade lydnad för Guds lag. Detta var patriarkernas salighetshopp.

Samma förbund förnyades med Abraham genom löftet: "I din avkomma skall alla jordens folk bli välsignade". Första Moseboken 22:18 (Svenska Folk- Bibeln 98). Detta löfte åsyftade Kristus. Abraham uppfattade det så (se Galaterbrevet 3:8, 16) och trodde, att synderna skulle förlåtas genom Kristus. Det var denna tro, som räknades honom till rättfärdighet. Lydnad för Guds lag var ett villkor i förbundet med Abraham. Herren visade Sig för Abraham och sade: "'Jag är Gud den Allsmäktige. Vandra inför mig och var fullkomlig." Första Moseboken 17:1 (Svenska Folk-Bibeln 98). Guds vittnesbörd angående Sin trogne tjänare löd sålunda: "Abraham lydde mig och rättade sig efter vad jag befallt, mina bud och stadgar och lagar.'" Första Moseboken 26:5. Och Herren sade till honom: "Jag skall upprätthålla mitt förbund, förbundet mellan mig och dig och dina ättlingar i släktled efter släktled, ett evigt förbund: jag skall vara din Gud och dina ättlingars Gud." Första Moseboken 17:7.

Ehuru detta förbund ingicks med Adam och förnyades med Abraham, kunde det inte stadfästas, förrän Kristus dog. Det hade existerat genom Guds löfte, sedan den första antydan om frälsning blev gjord; det hade blivit antaget genom tro; men det kallades likväl för ett nytt förbund, sedan det blivit stadfäst genom Kristus. Guds lag var grundvalen i detta förbund, som helt enkelt var en anordning, för att åter bringa människorna i harmoni med Guds vilja – att försätta dem i en sådan ställning, att de kunde lyda Hans lag.

En annan överenskommelse, som i Skriften kallas för det "gamla" förbundet, upprättades emellan Gud och Israel vid Sinai och stadfästes genom ett offers blod. Förbundet med Abraham stadfästes med Kristi blod och kallas för det "andra" eller "nya" förbundet, eftersom blodet, genom vilket det beseglades, blev utgjutet senare, än det första förbundets blod. Att det nya förbundet var gällande på Abrahams tid, bevisas av förhållandet, att det då blev bekräftat både genom ett löfte och genom en ed av Gud – de "två orubbliga utfästelser, i vilka han som Gud omöjligt kan ha ljugit". Hebréerbrevet 6:18.

Men om förbundet med Abraham innehöll löftet om återlösning, varför upprättades det ett annat förbund vid Sinai? Folket hade under sin fångenskap i betydande grad förlorat kunskapen om Gud och om grundsatserna i detta förbund. Genom att befria dem från Egypten, sökte Gud att uppenbara Sin makt och nåd för dem, så att de skulle lära sig, att älska och förlita sig på Honom. Han förde dem ned till Röda Havet, där det tycktes vara omöjligt för dem, att undkomma de förföljande egyptierna. Därmed skulle de inse sin fullkomliga hjälplöshet, sitt behov av gudomligt bistånd.

Sedan befriade Han dem. Därigenom blev de uppfyllda av kärlek till och tacksamhet mot Gud och med förtroende till Hans förmåga, att kunna hjälpa dem. Han hade bundit dem vid Sig Själv som deras befriare från jordisk träldom.

Men det fanns en än större sanning, som skulle inpräglas hos dem. Enär de levde mitt ibland avguderi och fördärv, hade de ingen rätt uppfattning om Guds helighet, om sina egna hjärtans utomordentliga syndighet, sin fullkomliga oförmåga, att av sig själva fullgöra Guds lag samt sitt behov av en Frälsare. De måste bli undervisade om allt detta.

Gud förde dem till Sinai, Han uppenbarade Sin härlighet, Han gav dem Sin lag och lovade dem stora välsignelser, om de ville lyda Honom: "Om ni nu lyssnar till mig och håller mitt förbund skall ni . . . vara ett rike av präster och ett heligt folk". Andra Moseboken 19:5-6. Folket kände inte sina egna hjärtans syndighet, ej heller att det vore omöjligt för dem, att hålla Guds lag utan Kristus, och därför ingick de beredvilligt förbund med Gud. Eftersom de tyckte, att de kunde uppnå sin egen rättfärdighet, utropade de: "'Vi vill göra allt vad Herren har sagt och lyda honom.'" Andra Moseboken 24:7. De hade bevittnat lagens förkunnande i vördnadsväckande härlighet och hade inför berget

bävat av fruktan, likväl bröt de sitt förbund inom några veckor och tillbad ett gjutet beläte. De kunde inte hoppas på, att erhålla Guds nåd genom ett förbund, som de hade brutit. Nu, när de insåg sin syndighet och sitt behov av förlåtelse, lärde de även att känna behovet av den Frälsare, som var utlovad i förbundet med Abraham och avbildad genom offren. Nu var de genom tro och kärlek bundna vid Gud som sin befriare från syndens träldom. Nu var de förberedda, att uppskatta det nya förbundets välsignelser.

Villkoren i det "gamla förbundet" var lyd och lev: "den som håller dem får leva" (Hesekiel 20:11; Tredje Moseboken 18:5); men: "Förbannelse över den som inte håller sig till orden i denna lag och lyder dem." Femte Moseboken 27:26. Det "nya förbundet" var upprättat på "bättre löften" – löftet om syndernas förlåtelse och om Guds nåd till, att förnya hjärtat och bringa det i harmoni med grundsatserna i Guds lag. "Nej, detta är det förbund jag skall sluta med Israel när tiden är inne, säger Herren: Jag skall lägga min lagi deras bröst och skriva den i deras hjärtan... Jag skall förlåta dem deras skuld, och deras synd skall jag inte längre minnas." Jeremia 31:33-34.

Den Helige Ande skriver i hjärtat samma lag, som var inristad på stentavlorna. Vi tar emot Kristi rättfärdighet, i stället för att söka uppnå vår egen rättfärdighet. Hans blod sonar våra synder; Hans lydnad antas för vår räkning. Hjärtat skall sedan, när det blivit förnyat genom den Helige Ande, frambringa "Andens frukt". Genom Kristi nåd skall vi vara lydiga Guds lag, som är skriven i våra hjärtan. När vi har Kristi Ande, skall vi vandra, som Han vandrade. Genom profeten sade Han om Sig Själv: "Gärna gör jag din vilja, min Gud, jag har din lag i mitt hjärta." Psaltaren 40:9. Och när Han vandrade ibland människorna, sade Han: "Han lämnar mig inte ensam, eftersom jag alltid gör det som behagar honom.'" Johannesevangeliet 8:29.

Aposteln Paulus framställer tydligt förhållandet mellan tron och lagen under det nya förbundet, när han säger: Då vi nu har gjorts rättfärdiggjorda genom tro har vi frid med Gud genom vår [H]erre Jesus Kristus." "Upphäver vi då lagen genom tron? Inte alls! Vi befäster lagen." "Det som lagen inte kunde göra, eftersom den kom till korta inför vår köttsliga natur" – den kunde inte rättfärdiggöra människan, eftersom hon i sitt syndiga tillstånd inte kunde hålla lagen – "det gjorde Gud. Då han lät sin egen [S]on bli lik en syndfull människa och sände honom som ett syndoffer, dömde han synden i människan. Därmed kunde lagens krav på rättfärdighet uppfyllas hos oss, som inte vandrar efter köttet, utan efter Anden. Romarbrevet 5:1; 3:31; 8:3-4 (avslutningen på sista versen från King James Version . Övers. anm.).

Guds verk är alltid detsamma, ehuru olika utvecklingsgrader och olika uppenbarelser av Hans makt förekommer, för att fylla människornas behov under de olika tidsåldrarna. Från det första löftet om evangelium och ned igenom de patriarkaliska och judiska tiderna ända intill nutiden har en gradvis utveckling av Guds avsikter ägt rum i

återlösningsplanen. Frälsaren, som avbildades i den judiska lagens religiösa bruk och ceremonier, är densamme, som uppenbaras i evangelium. Molnen, som omgav Hans gudomliga gestalt, har skingrat sig, töcknet och skuggorna har försvunnit, och Jesus, världens Frälsare, är uppenbarad. Den, som förkunnade lagen från Sinai och lämnade Moses ceremoniallagen, är densamme, som predikade på berget. De stora grundsatserna om kärlek till Gud, som Han framställde som lagens och profeternas grundval, är endast ett upprepande av det Han hade talat genom Moses till israeliterna: "Hör, Israel! Herren är vår Gud, Herren är en. Du skall älska Herren, din Gud, av hela ditt hjärta, med hela din själ och med all din kraft." Femte Moseboken 6:4-5. "[D]u skall älska din nästa som dig själv." Tredje Moseboken 19:18. Läraren är densamme under båda förbundens tider; Guds anspråk är desamma; grundsatserna i Hans styre är desamma; ty alla utgår från Honom, "hos vilken ingen förändring sker och ingen växling mellan ljus och mörker." Jakobsbrevet 1:17.

Kapitel 33. Från Sinai till Kadesh

Byggandet av tabernaklet började inte, förrän israeliterna hade varit vid Sinai någon tid, och den heliga byggnaden sattes upp först i början av det andra året efter uttåget ur Egypten. Därpå följde prästernas invigning, Påskhögtidens firande, folkräkningen och fullbordandet av olika anordningar, som var väsentliga för deras borgerliga och religiösa system. De var därför lägrade vid Sinai nästan ett år. Deras gudstjänst fick här en mera stadgad form, lagar utgavs till ledning för folket och en grundligare organisering verkställdes, som förberedelse till deras intåg i Kanaans land. Kapitlet bygger på Fjärde Moseboken 11-12.

Israels styre kännetecknades av en grundlig organisering, som var utomordentlig både tack vare sin fullständighet och sin enkelhet. Den fullkomlighet och visa ordning, som så tydligt ådagaläggs i alla Guds skapade verk, framstod även i den hebréiska hushållningen. Gud var Israels styresman och högsta myndighet. Moses var av Gud förordnad som dess synlige ledare, för att skipa lagarna i Hans namn. Sedermera blev ett råd av sjuttio personer utvalt ibland stammarnas äldste, för att bistå Moses med folkets allmänna angelägenheter. Därnäst kom prästerna, som rådfrågade Herren i helgedomen. Hövdingar eller furstar härskade över stammarna, och under dessa var somliga satta "till anförare för tusen eller hundra eller femtio eller tio", och slutligen förmän, som var ålagda särskilda plikter. Femte Moseboken 1:15.

Hebréernas läger var anordnat efter en bestämd plan. Det var indelat i tre stora avdelningar, som var och en hade sin anvisade plats. I mitten stod tabernaklet, den osynlige Konungens boningsplats; runt omkring detta var prästerna och leviterna lägrade och utanför dessa alla de andra stammarna.

Leviterna fick i uppdrag, att sköta tabernaklet och alla dess tillhörigheter, både i lägret och på resan. De skulle ta ned det heliga tältet, när folket begav sig i väg, och sätta upp det, när det slog läger. Alla andra stammar förbjöds vid dödsstraff, att komma i tabernaklets omedelbara närhet. Leviterna var indelade i tre avdelningar, avkomlingarna av Levis tre söner, och vardera hade sin särskilda ställning och sitt särskilda arbete. Moses' och Arons tält var uppslagna framför och närmast tabernaklet. Söder om det var kehatiterna lägrade, vilka skulle sköta arken och helgedomens övriga tillbehör; på den norra sidan var merariterna, vilka skötte pelarna och deras underslag, brädena och så vidare; på den västra sidan bakom tabernaklet var gersoniterna, som skötte täckelserna och omhängena.

Även varje stam fick sig anvisad en bestämd plats. Envar skulle marschera samt slå läger omkring sin egen fana, såsom Herren hade befallt: "Israeliterna skall slå läger var och en under sin fana, vid sina familjers fälttecken. De skall slå läger runt omkring

uppenbarelsetältet". "Alla skall bryta upp i den ordning de varit lägrade, var och en på sin bestämda plats och under sin fana." Fjärde Moseboken 2:2, 17. Det blandade folket, som hade följt israeliterna från Egypten, fick ej bo ibland stammarna, utan måste uppehålla sig i utkanten av lägret; och deras avkomlingar skulle ej få tillträde till gemenskapen förrän i tredje led, det vill säga generationen. Femte Moseboken 23:7-8.

Såväl sorgfällig renlighet som sträng ordning i lägret och dess omgivningar var ålagda. Genomgående hälsovårdsförordningar blev inskärpta. Varje person, som var oren av vilken orsak som helst, fick ej tillåtelse, att gå in i lägret. Dessa åtgärder var oumbärliga, för att hindra sjukdomars uppkomst i en så stor folkmängd; och det var även nödvändigt, att fullkomlig ordning och renhet bibehölls, så att Israel kunde åtnjuta en helig Guds närvaro. Han uttalade Sig härom sålunda: "Herren, din Gud, vandrar omkring i lägret; han vill rädda dig och överlämna dina fiender åt dig. Därför skall ditt läger vara heligt." {Femte Moseboken 23:14.}

Under alla Israels vandringar skulle Herrens förbundsark tåga framför dem, "för att välja ut deras rastplatser." Fjärde Moseboken 10:33. Den heliga kistan, som bars av kehatiterna och vilken innehöll Guds lag, skulle anföra förtruppen. Moses och Aron gick framför den, och näst efter dem kom prästerna, som bar silvertrumpeter. Dessa präster mottog från Moses befallningar, som de meddelade folket med hjälp av trumpeterna. Varje sällskaps ledare var förpliktad, att ge bestämda anvisningar angående alla rörelser, som skulle göras, enligt trumpeternas antydningar. Den, som uraktlät att efterkomma dessa anvisningar, straffades med döden.

Gud är ordningens Gud. Allting, som står i förbindelse med himmelen, är i fullkomlig ordning. Underdånighet och grundlig disciplin kännetecknar änglarnas rörelser. Endast ordning och harmoniska handlingar kan åtföljas av framgång. Gud fordrar ordning och system i Sitt verk, nu såväl som på Israels tid. Alla, som verkar för Honom, skall utföra sitt arbete på ett insiktsfullt sätt och icke med vårdslöshet och likgiltighet. De skall verkställa arbetet i tro och med noggrannhet, så att Han kan godkänna det.

Gud Själv ledde israeliterna under alla deras vandringar. Platsen, där de skulle slå läger, utmärktes därigenom, att molnstoden sänkte sig; och den vilade över tabernaklet, till dess de åter skulle fortsätta sin vandring, då höjde den sig över det heliga tältet. Och de åkallade Herren högtidligt både då de stannade och då de avtågade. "När arken bröt upp sade Mose: Res dig, Herre, och må dina fiender skingras, dina motståndare fly! Och när den stannade sade han: Vila, Herre, du som leder Israels tallösa skaror!" Fjärde Moseboken 10:35-36.

Mellan Sinai och Kadesh vid Kanaans gräns låg en vägsträcka, som kunde tillryggaläggas på elva dagar, och när molnet slutligen gav tecken till att bryta upp, började Israels härskara sin marsch under förhoppning, att snart få tåga in i det goda

landet. Jehova hade utfört underverk vid israeliternas befrielse ur Egypten, och vilka välsignelser kunde de ej nu vänta, när de formellt hade förbundit sig, att anta Honom som sin Härskare samt hade blivit erkända som den Högstes utvalda folk!

Många kände sig nästan motvilliga, att lämna den plats, där de så länge varit lägrade; ty de hade lärt sig, att betrakta den som sitt hem. Gud hade samlat Sitt folk inom dessa granitmurar, där de var skilda från alla andra folkslag, och Han hade förkunnat för dem Sin heliga lag. De älskade att betrakta det heliga berget, på vars vitgråa spetsar och nakna åsar Guds härlighet så ofta hade blivit uppenbarad. Scenen var så nära förbunden med Guds och heliga änglars närvaro, att den tycktes vara alltför helig att lämnas på ett tanklöst sätt, eller ens med glädje.

Men vid signalen från trumpetarna bröt hela lägret upp; tabernaklet bars i mitten och varje stam hade sin bestämda plats under sin egen fana. Alla ögon var ängsligt vända mot molnstoden, för att se åt vilket håll den skulle leda dem. Då den rörde sig mot öster, där blott svarta och ödsliga bergskedjor var uppstaplade, väcktes tvivel och vemod i mångas hjärtan.

Vägen blev allt svårare under deras framtågande, där den gick genom bergsklyftor och ödsliga trakter. Runt omkring dem låg en stor ödemark – de vandrade i "det öde och oländiga landet", i "torkans och mörkrets land", i "landet där ingen färdas, där ingen människa bor". Jeremia 2:6. De trånga bergspassen både när och fjärran var fyllda av män, kvinnor och barn, av dragdjur och vagnar samt långa rader av boskapshjordar. Deras resa var naturligtvis besvärlig och gick väldigt långsamt, och efter sin långa vistelse i lägret var folket inte berett på, att utstå faror och obekvämligheter.

Efter tre dagars resa hördes offentliga klagomål, som började hos det blandade folket. Av dessa var endast ett fåtal fullt förenade med israeliterna, och de flesta av icke-judarna sökte ständigt, att få någon anledning till att klaga. De missnöjda var inte tillfredsställda med den riktning, i vilken de tågade, utan tadlade eller klandrade Moses för det sätt, på vilket han ledde dem. Ändå visste de fullt väl, att han, såväl som de, följde det ledsagande molnet. Missnöje är smittsamt, och det utbredde sig snart över hela lägret.

De begärde åter att få kött att äta, ty ehuru de försågs med manna i ymnighet, var de inte tillfredsställda. Israeliterna hade under sin träldom i Egypten måst livnära sig av den enklaste föda, men deras goda aptit, som brist och hårt arbete framkallade, gjorde den smaklig. Många av egyptierna, som nu var ibland dem, hade varit vana vid ett yppigt levnadssätt, och dessa var de första, som klagade. Då mannat först föll, strax före israeliternas ankomst till Sinai, hade Herren även givit dem kött enligt deras begäran; men de fick det blott en enda dag.

Gud kunde lika lätt ha försett dem med kött som med manna; men de hade blivit ålagda denna inskränkning för sitt eget bästa. Det var Hans avsikt, att förse dem med mat, som var bättre lämpad efter deras behov, än den upphetsande föda, vilken många hade blivit vana vid i Egypten. Deras förvända aptit skulle bringas i ett mera normalt tillstånd, så att de kunde njuta av den föda, som ursprungligen blev förordnad för människan, nämligen markens och trädens alster, som Gud gav Adam och Eva i Eden. Det var på grund härav, som israeliterna ej blev försedda med kött.

Satan förledde dem till, att anse denna inskränkning vara orättvis och grym. Han ingav dem en häftig åtrå efter förbjudna saker, eftersom han visste, att ett omåttligt tillfredsställande av aptiten skulle frambringa sinnlighet, och därigenom skulle folket lättare komma under hans kontroll.

Upphovsmannen till sjukdomar och elände anfaller människorna på den punkt, där han bäst kan lyckas. Genom frestelser, riktade mot människans njutningslystnad, har han bragt henne till, att synda ända sedan den tid, då han förmådde Eva, att äta av den förbjudna frukten. Genom detta medel fick han Israel, att knorra mot Gud. Omåttlighet i mat och dryck, som leder till de lägre passionernas tillfredsställande, bereder vägen för människorna, att förakta alla moraliska förbindelser. När de utsätts för frestelse, har de ingen kraft att stå den emot.

Gud förde israeliterna ut ur Egypten, för att ta dem in i Kanaans land som ett rent, heligt och lyckligt folk. För detta ändamål, lät Han dem undergå en viss disciplin både för deras egen och deras efterkommandes nytta. Hade de varit villiga, att behärska sin njutningslystnad och efterkomma Hans visa förordningar, skulle svagheter och sjukdornar varit främmande för dem. Deras efterkommande skulle ha ägt både kroppslig och andlig styrka. De skulle ha haft en klar uppfattning om sanning och plikt, en skarp och god urskillnings- och omdömesförmåga. Men deras benägenhet, att trotsa Guds fordringar och förbud, hindrade dem i hög grad från, att leva enligt den höga måttstock, som Han hade föresatt dem, och från att erhålla de välsignelser, som Han var villig att skänka dem.

Psalmisten säger: "Med vett och vilja satte de Gud på prov när de krävde att få mat. De klandrade Gud och sade: 'Kan Gud duka ett bord i öknen? Han slog på klippan så att vatten strömmade fram och bäckar flödade, men kan han också ge oss bröd och skaffa kött åt sitt folk?' Herren hörde det och vredgades." Psaltaren 78:18-21. Knorrande och tumult hade varit vanliga under resan från Röda Havet till Sinai, men Gud hade i medömkan för deras okunnighet och blindhet då inte bestraffat deras synder. Men sedan den tiden hade Han uppenbarat Sig för dem vid Horeb. De hade erhållit stort ljus, då de hade skådat Guds majestät, makt och barmhärtighet; och deras otro och missnöje drog över dem större skuld. De hade dessutom lovat, att anta Jehova som sin Konung och att

lyda Honom. Deras klagande var nu uppror, och därför måste det på ett skyndsamt och tydligt sätt straffas, om Israel skulle bevaras från anarki och undergång. "Herrens eld bröt ut bland dem och gick härjande fram i utkanten av lägret." De mest brottsliga av de missnöjda blev dödade av blixtar ur molnet.

I sin förskräckelse bönföll folket Moses, att han skulle be till Herren för det. Han gjorde detta, och elden stannade av. Till åminnelse av denna straffdom kallade han stället för Tavera, det vill säga "brand."

Men det onda blev snart värre än förut. I stället för att denna förskräckliga straffdom ledde de överlevande till att ödmjuka och bättra sig, tycktes den blott föröka deras knot. På alla håll samlade folket sig vid ingångarna till sina tält, grät och jämrade sig. "Hopen av löst folk som följde med blev allt mer lysten på mat, och även israeliterna började klaga igen: 'Om vi bara hade kött att äta! Minns ni fisken vi åt i Egypten, så mycket vi ville! Och gurkor och meloner, purjolök och rödlök och vitlök. Här får vi gå och sukta, här finns ju ingenting. Man ser inget annat än manna.'" På detta sätt visade de sitt missnöje över den föda, som deras Skapare försåg dem med. Likväl hade de ständiga bevis på, att den var lämpad efter deras behov; ty det fanns inte en sjuk person i någon stam, oaktat de svårigheter de måste utstå.

Moses blev modfälld. Han hade bett, att Israel inte skulle bli förgjort, även om hans egna efterkommande annars kunde bli ett stort folk. På grund av sin kärlek till dem, hade han anhållit om, att hans namn skulle strykas ur livets bok, hellre än att de skulle omkomma. Han hade vågat allt för deras skull, och detta var den tack han fick därför. De hade anklagat honom för, att vara orsaken till alla deras svårigheter, även deras inbillade lidanden, och deras skändliga knot gjorde den börda av omsorg och ansvar, under vilken han sviktade, dubbelt så tung. I sin nöd kände han sig frestad, att även misstro Gud; och hans bön lät nästan som en klagan. "'Varför handlar du så illa mot din tjänare? Varför har jag råkat i onåd, varför har du gett mig hela detta folk att bära? . . . Var skall jag få kött till hela detta folk, som ligger över mig med sitt klagande och sitt ständiga 'Ge oss kött att äta'? Ensam orkar jag inte med detta folk, det är en för tung börda för mig."

Herren hörde hans bön och bjöd honom, att samla sjuttio män av de äldste ibland Israel – män, som inte blott var av mogen ålder, utan som ägde anseende, god omdömesförmåga och erfarenhet. "För dem till uppenbarelsetältet", sade Han; "och låt dem där ställa sig bredvid dig. Jag skall stiga ner och tala med dig där, och jag skall ta av den ande som vilar över dig och lägga på dem. De skall hjälpa dig att bära den börda som folket är, så att du slipper bära den ensam."

Herren lät Moses själv välja ut de mest plikttrogna och skickliga män, som skulle dela ansvaret med honom. Deras inflytande skulle bidra till, att hålla tillbaka folkets våldsamhet och kuva uppresning; men svåra förvecklingar skulle likväl komma att

slutligen uppstå på grund av deras befordran. De hade aldrig blivit utvalda, om Moses hade visat en sådan tro, som han borde ha gjort, sedan han hade sett sådana stora bevis på Guds makt och godhet. Men han hade förstorat sina egna bördor och tjänster och nästan förlorat ur sikte det förhållandet, att han var blott det redskap, genom vilket Gud hade verkat. Han hade ingen ursäkt för, att han i minsta grad lät sig behärskas av den knotsamma anda, som var Israels förbannelse. Hade han helt och hållet förlitat sig på Gud, skulle Herren ständigt ha lett honom och givit honom styrka för varje behov.

Moses fick befallning om, att göra israeliterna beredda på det, som Gud ämnade utföra för dem. "Rena er inför morgondagen, ty då skall ni få äta kött. Herren har hört er klagan, ert ständiga 'Om vi bara hade kött att äta! I Egypten hade vi det bra!' Ja, Herren skall ge er kött, och ni skall få äta. Inte bara en dag eller två skall ni äta det, inte bara fem dagar eller tio dagar eller tjugo dagar utan en hel månad, ända tills det står er upp i halsen och ni äcklas av det. Och detta därför att ni har förkastat Herren, som finns mitt ibland er, och klagat inför honom: Vi skulle aldrig ha lämnat Egypten!'"

Och Moses utropade då: "'Folket som är med mig räknar 600 000 man, och du säger att du skall ge dem kött att äta i en hel månad. Kan vi slakta får och kor, så att de får tillräckligt? Eller fånga all fisk i havet, så att de får tillräckligt?"

Moses blev tillrättavisad för sitt misstroende. "'Är inte Herrens hand stark nog? Du skall strax få se om mina ord besannas eller ej.'"

Moses upprepade Herrens ord för menigheten och tillkännagav, att sjuttio äldste blivit tillsatta. Den store ledarens tal till dessa utvalda män kan med fördel utgöra ett mönster av juridisk rättskaffenhet för domarna och lagstiftarna i nyare tider: "'Lyssna på era bröder och döm rättvist mellan dem och även mellan en landsman och en främling. Var inte partiska när ni dömer, lyssna lika noga på låg och hög. Frukta ingen människa, ty domen är Guds." Femte Moseboken 1:16-17.

Moses samlade nu de sjuttio och ställde upp dem runt omkring tabernaklet. "Då steg Herren ner i molnet och talade till honom. Han tog av anden som vilade över Mose och gav åt de sjuttio äldste. När anden kom över dem greps de av profetisk hänryckning, för första och enda gången." De blev "beklädda med kraft från höjden", liksom lärjungarna på Pingstdagen. Det behagade Herren, att så här bereda dem för deras verk och att ära dem inför hela menigheten. Därmed kunde den bli förvissad om, att Gud hade valt ut dem till, att bistå Moses i förvaltningen av Israels angelägenheter.

Åter gav den store ledaren bevis på, att han ägde en oegennyttig och ädelmodig anda. Två av de äldste, som ödmjukt ansåg sig ovärdiga en så ansvarig ställning, hade inte gått med sina bröder till tabernaklet. Emellertid kom Guds Ande över dem, där de var, så att även de började att profetera. Då Josua blev underrättad härom, ville han förhindra en

sådan avvikelse. Han fruktade nämligen, att den kunde förorsaka söndring. Han nitälskade för sin herres ära och sade: "'Hejda dem, herre!'" Men Moses svarade honom: "'Blir du kränkt på mina vägnar? Om ändå hela Herrens folk vore profeter! Om Herren ändå ville låta sin [A]nde komma över dem alla!'"

En stark vind, som blåste från havet, förde nu med sig stora flockar av vaktlar. "De flaxade på en meters höjd runt hela lägret ända upp till en dagsmarsch därifrån." Fjärde Moseboken 11:31. Hela den dagen och natten och den följande dagen var folket sysselsatt med, att samla in födan, som blivit anskaffad på ett sådant förunderligt sätt. Ofantligt stora förråd blev upplagda. "{…} och ingen fick ihop mindre än tio homer." Allt, som inte behövdes för tillfället, bevarades genom att torkas, så att förrådet var tillräckligt för en hel månads bruk, enligt Guds löfte.

Gud gav folket det, som inte var hälsosammast för dem, eftersom de envist begärde det och ej var tillfredsställda med sådana saker, som kunde vara dem till nytta. Deras upproriska begäran blev uppfylld; men de fick även lida följderna därav. De förplägade sig utan återhåll, och deras omåttlighet blev skyndsamt straffad. "Herren dödade i ett slag en stor mängd av dem." Ett stort antal omkom i häftiga febrar, medan de mest brottsliga blev dödade, så snart som de smakade födan, för vilken de fattat lystnad.

Vid Haserot, deras nästa lägerplats, sedan de lämnat Tavera, blev Moses utsatt för en än svårare prövning. Aron och Mirjam hade innehaft en högt ärad ställning som ledare ibland israeliterna. Båda ägde den profetiska gåvan, och båda hade varit Moses' medhjälpare vid hebréernas befrielse. Herren säger genom profeten Mika: "Jag sände Mose, Aron och Mirjam" (Mika 6:4). Mirjams karaktärsstyrka hade redan tidigt blivit ådagalagd, då hon som barn stod på stranden av Nilen och vaktade kistan, som innehöll dibarnet Moses. Gud hade genom hennes självbehärskning och takt bevarat Sitt folks befriare. Rikt utrustad med poetiska och musikaliska gåvor, hade hon lett Israels kvinnor i sången och dansen på Röda Havets strand. Hon stod näst Moses och Aron i folkets kärlek och i himmelens anseende. Men samma synd, som först förorsakade oenighet i himmelen, fick makt över denna israelitiska kvinnas hjärta, och hon fann snart vänner, som delade hennes missnöje.

Mirjam och Aron hade inte blivit rådfrågade, då de sjuttio äldste utnämndes, och de kände sig därför förnärmade och blev avundsjuka på Moses. Emedan Moses beredvilligt antog sin svärfars råd vid dennes besök under israeliternas tåg till Sinai, fruktade Aron och Mirjam, att Jetros inflytande över den store ledaren var större än deras. Och då ett råd av äldste bildades, tyckte de, att deras ställning och myndighet hade blivit åsidosatta. Mirjam och Aron hade aldrig känt tyngden av den omsorg och det ansvar, som vilade på Moses; men eftersom de blivit valda att bistå honom, tyckte de, att deras ansvar som ledare var lika stort som hans och att utnämningen av flera medhjälpare ej var av nöden.

Moses insåg betydelsen av det stora verk, som blivit anförtrott honom, bättre än någon annan människa hade gjort. Han kände sin egen svaghet och sökte råd hos Gud. Aron satte högre värde på sig själv och hade mindre förtroende för Gud. Han hade visat sig oduglig, att bära stort ansvar, och han visade sin svaga karaktär, då han nesligt efterkom folkets önskan, att göra det en avgud vid Horeb. Men Mirjam och Aron lät sig bedras av sin avundsjuka och äregirighet och glömde detta. Gud hade högt ärat Aron, genom att han och hans familj fick bekläda det heliga prästämbetet; men även detta ökade nu hans begär efter självupphöjelse. "De sade: 'Är Mose den ende som Herren talar till? Han talar väl till oss också.'" De ansåg sig vara lika mycket gynnade av Gud och tyckte, att de var berättigade till en likadan ställning och myndighet.

Mirjam gav vika för missnöjets anda och började klaga över händelser, som hade stått under Herrens ledning. Moses' giftermål hade misshagat henne. Att han skulle välja sig en hustru av ett annat folkslag, i stället för att ta en ibland hebréerna, var en förolämpning mot hennes familj och hennes nationella stolthet. Sippora behandlades med illa dolt förakt.

Ehuru Moses' hustru kallades för "kushitisk" (Fjärde Moseboken 12:1), var hon likväl en midjanitiska och härstammade alltså från Abraham. Hennes ansiktsfärg var något mörkare än hebréernas. Hon tillbad den sanne Guden, ehuru hon ej var israelitiska. Hon var blyg och tillbakadragen samt ägde ett milt och ömt sinnelag, och hon plågades starkt av, att se någon lida. Det var för denna orsaks skull som Moses, på sin resa till Egypten, hade samtyckt till hennes återfärd till Midjan. Han ville förskona henne från, att bevittna straffdomarna, som skulle drabba egyptierna.

När Sippora åter i öknen förenade sig med sin make, märkte hon, att bördorna, som vilade på honom, undergrävde hans krafter, och hon yppade sin fruktan för Jetro, som föreslog åtgärder, för att lätta Moses' bördor. Detta var den främsta orsaken till Mirjams ovilja mot Sippora. Plågad av sitt och Arons förmenta åsidosättande, trodde hon, att Moses' hustru var orsaken därtill och att det berodde på hennes inflytande, som Moses ej rådfrågade dem som förut. Hade Aron visat sig ståndaktig och hållit sig vid rättvisan, kunde han ha undertryckt detta onda; men i stället för att visa Mirjam det syndiga i hennes uppförande, sympatiserade han med henne, uppmärksammade hennes klagomål och blev därigenom delaktig i hennes avundsjuka.

Moses uthärdade dessa klagomål under tystnad. Den erfarenhet, som Moses förvärvat sig under de år han arbetade och väntade i Midjan – den anda av ödmjukhet och långmodighet, som där utvecklades – hade förberett honom på, att med tålamod möta folkets otro och knot samt stoltheten och avundsjukan hos dem, som borde ha varit hans trogna hjälpare. Moses var "en mycket ödmjuk människa, ödmjukare fanns inte på jorden", och detta är orsaken till, att han fick mer gudomlig vishet och ledning än alla

andra. Skriften säger: "Han leder de ödmjuka rätt, de ödmjuka lär han sin väg." Psaltaren 25:9. Herren leder de saktmodiga, emedan de är läraktiga, villiga att ta emot undervisning. De önskar uppriktigt, att lära känna och att göra Guds vilja. Frälsarens löfte lyder: "Om någon vill göra hans vilja skall han förstå om min lära är från Gud". Johannesevangeliet 7:17. Och Han säger genom aposteln Jakob: "Om någon av er brister i vishet skall han be till Gud, som ger åt alla utan förbehåll eller förebråelser, och han skall få vad han ber om." Jakobsbrevet 1:5. Men detta löfte gäller blott dem, som är villiga att lyda Herren i allting. Gud tvingar icke någons vilja och kan därför ej leda dem, som är alltför stolta, för att låta sig undervisas och som vill gå sina egna vägar. Angående den tvehågsne – den, som föreger sig göra Guds vilja, medan han följer sin egen – heter det: "En sådan människa, tvehågsen och vacklande i allt hon gör, skall inte vänta sig något av Herren." Jakobsbrevet 1:7.

Gud hade valt ut Moses och givit honom Sin Ande; och då Mirjam och Aron knotade, visade de olydnad, inte bara mot sin tillförordnade ledare, utan även mot Gud Själv. De uppstudsiga förtalarna blev kallade till tabernaklet och ställdes ansikte mot ansikte med Moses. "Herren steg ner i en molnpelare, ställde sig vid ingången till tältet och kallade på Aron och Mirjam." Deras anspråk på, att äga profetians gåva förnekades inte. Gud kunde visserligen tala till dem i syner och drömmar; men Herren stod i ett innerligare förhållande till Moses, om vilken Han sade, att han var betrodd med "hela mitt hus." Gud talade muntligen med honom. "Hur kan ni vara så djärva att ni klandrar min tjänare Mose? Herrens vrede flammade mot dem, och han lämnade dem."

Molnskyn drog sig tillbaka från tabernaklet som tecken på Guds misshag, och Mirjam blev tuktad; hon hade blivit "vit som snö av spetälska." Aron skonades; men Mirjams bestraffning var en svår tillrättavisning för honom. Nu, då deras stolthet blivit förödmjukad, bekände Aron sin synd och bad, att den avskyvärda, dödliga plågan inte skulle tillåtas att rycka bort hans syster. Moses ropade då till Herren för Mirjams skull, och hon blev renad från sin spetälska, men blev utestängd från lägret i sju dagar. Sinnebilden för Guds nåd blev inte synlig över tabernaklet, förrän hon hade blivit förvisad från lägret. Folket stannade vid Haserot, till dess hon blev upptagen, av aktning för hennes höga ställning och av sorg över den svåra olycka, som drabbat henne.

Denna uppenbarelse av Guds misshag var ämnad att utgöra en varning för hela Israel, för att undertrycka den tilltagande andan av missnöje och olydnad. Om Mirjam inte hade blivit på ett märkbart sätt tillrättavisad för sin avundsjuka och sitt missnöje, skulle det ha medfört svåra följder. Avund är ett av de mest sataniska karaktärsdrag, som kan finnas i en människas sinne, och även ett av de skadligaste till sina följder. Den vise mannen säger: "Förbittringen är grym, och vreden flödar över, men vem håller stånd mot avundsjukan?" Ordspråksboken 27:4 {King James Version }. Det var avundsjuka, som förorsakade oenighet i himmelen, och den har åstadkommit omätligt ont ibland

människorna. "Där det finns avund och självhävdelse, där finns också oordning och allsköns uselhet." Jakobsbrevet 3:16.

Man bör inte betrakta det som en obetydlig sak, att tala illa om andra eller sätta sig till domare över andras bevekelsegrunder eller handlingar. "Den som förtalar en broder eller dömer sin broder förtalar lagen och dömer lagen. Men dömer du lagen är du inte lagens görare utan dess domare." Jakobsbrevet 4:11. Det finns blott en domare, den, vilken "skall låta ljus falla över det som ligger dolt i mörkret och avslöja allt som människorna har i sinnet." Första Korintierbrevet 4:5. Och den, som företar sig att döma sina medmänniskor, tillväller eller rycker åt sig Skaparens företrädesrätt.

Bibeln lär oss tydligt, att vi bör ta oss till vara för, att lättsinnigt framställa anklagelser mot dem, som Gud har kallat till, att verka som Hans sändebud. Aposteln Petrus beskriver en klass fördärvade syndare sålunda: "Fräcka och självsäkra skyggar de inte för att smäda höga makter, under det att änglar, som står högre i fråga om makt och styrka, inte uttalar någon smädande dom mot dem inför Herren." Andra Petrusbrevet 2:10- 11 { Svenska Folk-Bibeln 98}. Och Paulus säger till dem, som blivit satta att vårda församlingen: "Ta inte upp klagomål mot någon av de äldste annat än på två eller tre vittnens ord." Första Timoteusbrevet 5:19. Den, som har ålagt personer det stora ansvaret, att vara ledare och lärare för Hans folk, skall hålla det ansvarigt för dess behandling av Hans tjänare. Vi skall ära dem, som Gud har ärat. Mirjams bestraffning borde utgöra ett varnande exempel för alla, som låter sig behärskas av avund och knotar emot dem, åt vilka Gud har uppdragit Sitt verks utförande.

Kapitel 34. De tolv spejarna

Elva dagar efter israeliternas avresa från berget Horeb slog de läger vid Kadesh i Parans öken, inte långt från det utlovade landets gräns. Här föreslog folket, att kunskapare eller spejare skulle sändas ut, för att undersöka landet. Moses lade fram saken inför Herren, som gav dem tillåtelse att göra det och beordrade, att en av ledarna för varje stam skulle väljas för detta ändamål. Männen valdes ut i överensstämmelse med denna föreskrift, och Moses bjöd dem, att gå och undersöka landet, dess läge och naturliga fördelar samt utforska om folket, som bodde där, var mäktigt eller svagt, få eller många. De skulle även undersöka jordens beskaffenhet och alstringsförmåga samt, då de återvände, föra med sig något av landets frukt. Kapitlet bygger på Fjärde Moseboken 13 och 14.

De begav sig åstad och bespejade hela landet, börjande vid den södra gränsen och fortgående till den norra änden. De återvände till lägret, efter att ha varit frånvarande i fyrtio dagar. Israels folk hyste stora förhoppningar och väntade ivrigt på deras återkomst. Nyheten om att kunskaparna kommit tillbaka, spred sig från stam till stam och hälsades med glädje. Folket skyndade ut, för att möta sändebuden, som lyckligen hade utfört sitt farliga företag. Spanarna förde med sig prov på frukter, som visade landets bördighet. Vindruvorna var mogna vid den tiden, och kunskaparna bragte en druvklase, som var så stor, att den måste bäras emellan två män. De förde även med sig fikon och granatäpplen, som växte där i ymnighet.

Folket gladde sig över, att det skulle komma i besittning av ett så gott land och lyssnade ivrigt, då kunskaparna berättade för Moses, vad de hade sett, så att inte ett ord skulle undgå det. "'Vi har varit i det land som du skickade oss till", så började de sin redogörelse. "Det flyter verkligen av mjölk och honung – se vad som växer där!" Folket blev hänryckt. Det ville gärna lyda Herrens röst och genast gå upp och ta landet i besittning. Men sedan spejarna beskrivit landets skönhet och fruktbarhet, började alla utom två av dem, att överdrivet framställa de svårigheter och faror, som förelåg israeliterna, om de skulle försöka att erövra landet. De räknade upp mäktiga folkslag, som bodde i olika delar av landet, och sade, att städerna var befästa och väldigt stora, samt att folket, som bodde i dem, var hårt och inte kunde kuvas. De sade även, att de där hade sett jättar, Anaks barn, samt att det vore omöjligt, att ta landet i besittning.

Scenen förändrade sig nu. Hopp och mod gav vika för feg förtvivlan, då spanarna uttalade sina tvivlande och klenmodiga hjärtans känslor, som blivit ingivna av Satan. Deras otro kastade en dyster skugga över menigheten, och man glömde Guds stora makt, som så ofta blivit uppenbarad till fördel för det utvalda folket. Man tog sig ej tid till, att överväga förhållandet. Israeliterna besinnade inte, att Han, som fört dem så långt, förvisso skulle ge dem landet. De erinrade sig inte, hur underbart Gud hade befriat dem

från deras förtryckare, då Han banade en väg genom havet för dem och förgjorde Faraos förföljande här. De förbisåg Gud och uppförde sig, som om de måste helt och hållet lita på sin vapenmakt.

I sin otro betraktade de Guds makt som begränsad och visade misstroende mot den hand, som dittills säkert hade lett dem. De upprepade sin förra synd och knotade emot Moses och Aron. "Detta innebär alltså slutet för alla våra stora förhoppningar", sade de. "Detta är det land, som vi har kommit ända från Egypten, för att ta i besittning!" De beskyllde sina ledare för, att bedra folket och bringa Israel i olycka.

Folket var hopplöst och förtvivlat och uppstämde ett klagorop, som blandade sig med de knorrandes röster. Kaleb insåg faran, och då han alltid var angelägen om, att försvara Guds ord, gjorde han allt han kunde, för att motverka sina otrogna medhjälpares onda inflytande. Folket blev stilla ett ögonblick, för att lyssna till hans hoppingivande och uppmuntrande ord rörande det goda landet. Han motsade icke det, som hade blivit sagt, att murarna var höga och kananéerna mäktiga; men Gud hade lovat att ge Israel landet. "'Låt oss dra ut och erövra det'", påyrkade han. "'Vi rår på dem.'"

Men de tio avbröt honom och gav en mörkare skildring av svårigheterna, än i början. "'Vi kan inte dra ut i strid mot det folket", påstod de, "de är starkare än vi... Och alla vi såg var storvuxna, vi såg till och med jättar där.' (Anakiterna var ett slags jättar.) 'Då tyckte vi att vi var som gräshoppor, och det måste de också ha tyckt.'"

Dessa män, som hade beträtt en orätt väg, satte sig hårdnackat upp emot Kaleb och Josua, emot Moses och Gud. Varje steg de tog, gjorde dem än mer envisa. De hade beslutat sig för, att avskräcka folket från att söka komma i besittning av Kanaan; och för att kunna bevara sitt skadliga inflytande, förvrängde de det verkliga förhållandet samt sade: Det "är ett land som förtär sina invånare." Detta var inte bara ett ont rykte, utan det var även osanning; det var oförenligt med deras egen framställning. Kunskaparna hade försäkrat, att landet var fruktbart och rikt, att folket var jättelikt till växten, vilket ju hade varit omöjligt, om klimatet varit så ohälsosamt, att det kunde sägas, att landet "förtärde sina invånare." Men när människor låter otron få insteg i sina hjärtan, ställer de sig under Satans ledning, och ingen kan säga, till vilka ytterligheter han skall leda dem.

Nu bröt hela menigheten ut i klagorop, och folket grät natten igenom. Öppet uppror ägde strax rum; ty Satan fick obehindrat råda, och israeliterna tycktes ha blivit berövade sitt förnuft. De förbannade Moses och Aron, medan de glömde, att Gud hörde deras hädiska tal och att Hans Ängel i molnstoden skådade deras förskräckliga utbrott av vrede. De utropade med häftighet: 'Om vi ändå hade fått dö i Egypten! Eller här i öknen! Sedan riktade de sin anklagelse mot Gud: Varför leder Herren oss till det där landet? Vi kommer att falla för svärdet, och våra kvinnor och barn blir fiendens byte. Visst vore det bättre för oss att vända tillbaka till Egypten?' Och de sade till varandra: 'Nu tar vi saken i egna

händer och återvänder till Egypten.' De anklagade alltså inte bara Moses för bedrägeri, utan även Gud Själv, eftersom Han lovat dem ett land, som de inte kunde ta i besittning. Och de gick så långt i sitt uppror, att de tillsatte ett överhuvud, som skulle föra dem tillbaka till det land, där de levat i träldom och nöd och från vilket den Allsmäktiges starka arm hade befriat dem.

I sitt betryck och sin förlägenhet "föll Mose och Aron ner på sina ansikten inför hela den församlade israelitiska menigheten". De visste ej, vad de skulle göra, för att hindra dem från, att utföra sitt förhastade och hädiska beslut. Kaleb och Josua sökte att dämpa tumultet. De rev sönder sina kläder som tecken på sin sorg och förtrytelse samt rusade in bland folket och ropade högt, så att det kunde höras över hopens klagan och jämmer: "'Det land som vi har vandrat genom och utforskat är ett underbart land. Om Herren är tillfreds med oss kommer han föra oss in i det landet och ge det åt oss, detta land som flödar av mjölk och honung. Göra bara inte uppror mot Herren! Och var inte rädda för folket i landet, de blir en munsbit för oss. Deras skydd är borta, men Herren är med oss. Var inte rädda för dem!'"

Kananéerna hade fyllt sitt syndamått, och Herren kunde inte längre ha undseende med dem. Och då de ej längre hade Guds beskydd, skulle de lätt bli ett byte för sina fiender. Landet var tillförsäkrat Israel genom dess förbund med Gud. Men man godkände de otrogna spanarnas falska rapport, varigenom menigheten blev bedragen. Förrädarna hade lyckats väl i sitt verk. Om endast två män hade givit landet ett dåligt rykte, och alla tio uppmanat dem att ta det i besittning i Herrens namn, skulle de likväl ha följt dessa två personers råd i stället för de tio männens, eftersom otron behärskade deras hjärtan. Men det var blott två, som försvarade det rätta, medan tio stod på upprorets sida.

De otrogna kunskaparna uttalade sig bittert emot Josua och Kaleb, och man ropade, att dessa borde stenas. Den ursinniga pöbeln grep kastvapen, för att döda dessa trogna män samt rusade fram, samtidigt som de uppgav vilda rop; men stenarna föll plötsligt ur deras händer, de tystnade och började att darra av fruktan. Gud hade trätt emellan och hindrat deras mordiska avsikt; Hans härlighet lyste upp tabernaklet liksom ett glödande ljus. Allt folket såg tecknet från Herren: Ett mäktigare väsen än de hade uppenbarat sig, och ingen vågade att längre göra motstånd. Kunskaparna, som spritt det onda ryktet om landet, blev intagna av fasa och begav sig med dämpad andedräkt tillbaka till sina tält.

Moses stod nu upp och gick in i tabernaklet, och Herren sade till honom: "Jag skall slå dem med pest och göra slut på dem, men av dig skall jag göra ett större och mäktigare folk än detta.'" Men Moses bad ytterligare en gång för sitt folk. Han kunde inte samtycka till att de förgjordes, och att han själv skulle göras till ett mäktigare folk. Vädjande till Guds barmhärtighet, sade han: "Nej, Herre, visa din stora makt och bekräfta dina ord:

Herren är sen till vrede och rik på kärlek. . . Förlåt nu detta folk dess skuld i din stora kärlek, liksom du har förlåtit dem under hela vägen från Egypten och hit.'"

Herren lovade, att skona israeliterna från ögonblicklig förgörelse; men Han kunde inte bruka Sin makt till, att underkuva deras fiender på grund av deras otro och feghet. För att trygga dem mot undergång, bjöd Han dem därför, att de skulle vända om och tåga mot Röda Havet.

Folket hade utropat under sitt uppror: "Om vi ändå fått dö här i öknen!" Denna bön skulle nu bli uppfylld, enligt vad Herren sade: "ni skall få det så som jag har hört er själva säga. Här i öknen skall ni bli liggande som lik, alla ni som blivit mönstrade, alla som är tjugo år eller mer. . . Men era barn, som ni sade skulle bli fiendens byte, skall jag låta komma dit, och de skall bli hemmastadda i det land som ni har förkastat." Och om Kaleb sade han: "min tjänare Kalev {Kaleb} har ett annat sinnelag och är mig trogen. Därför skall jag låta honom komma in i det land där han redan har varit, och hans ättlingar skall lägga det under sig." Liksom spejarna hade tillbringat fyrtio dagar på sin resa, skulle Israel vandra omkring i öknen under fyrtio år.

När Moses kungjorde för israeliterna Guds beslut, förvandlades deras raseri till sorg. De visste, att deras bestraffning var rättvis. De tio otrogna kunskaparna, som blev slagna av Herren genom plågan, omkom inför hela Israels åsyn; och i deras öde läste folket sin egen dom.

Israels barn tycktes nu uppriktigt ångra sitt syndiga uppförande; men de sörjde mera över följden av det, än över sin otacksamhet och olydnad. När de märkte, att Herren icke ville mildra Sitt påbud, fick deras egensinne åter överhanden, och de förklarade, att de inte tänkte återvända till öknen. Gud satte deras förmenta undergivenhet på prov, då Han befallde dem, att dra sig tillbaka från sina fienders land, och Han visade, att den inte var äkta. De visste, att de hade begått en stor synd, då de lät sina hetsiga känslor behärska sig och sökte döda de spejare, som hade uppmanat dem att lyda Gud. Dock förskräcktes de blott över, att de gjort ett stort misstag, vars följder skulle bli olycksbringande för dem själva. Deras hjärtan var oförändrade, och de behövde bara en annan förevändning, för att åstadkomma ett liknande utbrott. En sådan fick de även, när Moses, enligt Guds förordning, befallde dem, att gå tillbaka till öknen.

Påbudet, att Israel inte skulle få gå in i Kanaan på fyrtio år, var ett bittert slag för Moses och Aron, Kaleb och Josua; men de underkastade sig likväl det gudomliga beslutet, utan att knota. Men de, som hade klagat över Guds handlingssätt mot dem och försäkrat, att de ville återvända till Egypten, grät och sörjde storligen, när välsignelserna, som de hade föraktat, togs ifrån dem. De hade klagat utan orsak; men nu fick de skäl för att gråta. Hade de sörjt över sin synd, när den korrekt framställdes för dem, skulle detta

påbud aldrig blivit givet. Emellertid sörjde de över straffet, och denna sorg var inte ånger och kunde inte åstadkomma en förändring i deras dom.

De tillbringade natten med att klaga och sörja, men med morgonen vaknade hoppet hos dem. De beslöt att gottgöra sin feghet. När Herren bjöd dem, att gå och ta landet, vägrade de; och nu, då Han bad dem, att dra sig tillbaka, var de lika motsträviga. De beslöt nu, att ta landet i besittning; ty det vore möjligt, tänkte de, att Gud ville godkänna deras verk och förändra Sitt beslut angående dem.

Det var både deras privilegium och skyldighet, att gå in i landet på den tid Gud hade bestämt; men denna tillåtelse blev upphävd på grund av deras uppsåtliga försumlighet att lyda. Satan hade uppnått sin avsikt, då han hindrade dem från att gå in i landet; och nu sökte han att förmå dem till, att trotsa Guds förbud och göra, vad de vägrat att göra, när Herren fordrade det. Den store bedragaren segrade alltså, då han förmådde dem till, att för andra gången göra uppror. De hade inte trott, att Gud skulle bistå dem med, att ta Kanaan i besittning; nu inbillade de sig, att de själva kunde utföra saken utan gudomligt bistånd. "'Vi har syndat mot Herren", ropade de. "Nu skall vi dra ut i strid, så som Herren, vår Gud, har befallt oss.'" Femte Moseboken 1:41. Herren hade aldrig befallt dem, att "dra ut i strid". Det var ej Hans avsikt, att de skulle vinna landet genom att föra krig, utan genom att troget lyda Hans befallningar.

Trots att deras hjärtan var oförändrade, hade de likväl blivit påverkade till, att bekänna det syndiga och dåraktiga i sitt uppror, som följde på kunskaparnas berättelse. De insåg nu värdet av den gåva, som de på ett så förhastat sätt hade bortkastat; och de erkände, att det var deras egen otro, som hade utestängt dem från Kanaan. "'Vi har syndat", sade de. Sålunda erkände de, att felet låg hos dem och inte hos Gud, som de så nesligt hade beskyllt för, att ha försummat att uppfylla Sitt löfte till dem.

Fastän deras bekännelse inte berodde på verklig ånger, var den likväl ett bevis på, att Gud hade behandlat dem rättvist.

Herren verkar ännu på liknande sätt, för att förhärliga Sitt namn, genom att leda människorna till, att erkänna Honom vara rättvis. När de som föreger sig älska Honom, klagar över Hans försyn, föraktar Hans löften och, dukande under för frestelsen, förenar sig med onda änglar, för att omintetgöra Guds beslut, försätter Herren ofta dessa personer i sådana omständigheter, att de inser sin synd. Ändå kanske de ej visar någon verklig ånger, eller erkänner ogudaktigheten hos sitt uppförande samt Guds rättvisa och barmhärtighet i Hans bemötande mot dem. Sålunda sätter Gud motverkande krafter i verksamhet, för att uppenbara mörkrets gärningar. Och ehuru den anda, som ingav den onda handlingen, inte är grundligt förändrad, gör man likväl bekännelser, genom vilka Guds ära försvaras och Hans trogna tjänare, som man har motverkat och beljugit, rättfärdigas. Så skall det bli, när Guds vrede slutligen kommer att utgjutas. När Herren

kommer "med sina heliga skaror för att hålla dom över alla", skall han även "överbevisa alla ogudaktiga om alla deras ogudaktiga gärningar." Judasbrevet verserna 14-15 {King James Version }. Varje syndare skall inse och erkänna, att hans dom är rättvis.

Israeliterna gjorde förberedelser, för att inta Kanaan, utan att fästa avseende vid det gudomliga påbudet. De tyckte, att då de var iklädda sina rustningar och försedda med krigsvapen, var de fullt beredda för striden; men i Guds och Hans sörjande tjänares åsyn var de högst bristfälliga. När Herren nästan fyrtio år senare befallde Israel, att gå upp och ta Jeriko, lovade Han att gå med dem. Arken, som innehöll Hans lag, bars framför härskarorna. De tillsatta ledarna skulle, under Hans överinseende, bestämma deras rörelser; och intet ont kunde hända dem under en sådan ledning. Men nu gick de ut, för att möta fiendens härar, i strid mot Guds befallning och sina ledares allvarliga förbud, utan att vare sig arken eller Moses var med dem.

Trumpeten manade dem till avtåg, och Moses skyndade efter och varnade dem med följande ord: "'Varför överträder ni Herrens befallning? Det kommer inte att gå väl. Ge er inte av, Herren är inte med er. Ni kommer att bli slagna av era fiender. Där uppe möter er amalekiter och kananeer, och ni kommer att falla för deras svärd."

Kananéerna hade hört talas om den hemlighetsfulla kraft, som tycktes bevara detta folk, och om de underverk, som blivit utförda för deras skull; och de samlade nu en stor truppstyrka, för att driva tillbaka angriparna. Dessa hade ingen anförare, och ingen bad till Gud, att Han skulle ge dem seger. De avtågade, fast beslutna om, att ändra Guds beslut angående dem, eller att dö i striden. De hade ingen erfarenhet av krig, men de var en stor skara av beväpnade män, och de hoppades att kunna övervinna allt motstånd genom ett plötsligt och vilt anfall. De utmanade förmätet fienden, som inte hade vågat att angripa dem.

Kananéerna hade intagit en fast ställning på en högslätt ibland bergen, som endast kunde nås genom trånga pass och över en brant och farlig sluttning. Hebréernas stora antal utgjorde ett hinder för dem själva och kunde endast bereda dem ett desto förskräckligare nederlag. De tågade långsamt uppför bergsstigarna, där de var blottställda för de ovanom dem stående fiendernas dödliga kastvapen. Tunga klippstycken rullades ned över dem, och deras väg färgades av de krossades blod. De, som lyckades att nå slätten, utmattade efter sin klättring, blev häftigt tillbakadrivna med stor förlust. Stridsfältet var bestrött med de dödas kroppar. Israels här blev grundligt slagen. Det upproriska företaget slutade med ödeläggelse och död.

Då de slutligen blivit tvungna att underkasta sig, drog de överlevande sig tillbaka och grät "inför Herren"; men "han lyssnade inte" på dem. Femte Moseboken 1:45. Israels fiender, som förut under bävan hade avvaktat den stora folkskarans ankomst, kände sig nu, efter sin härliga seger, modiga nog att stå den emot. De ansåg nu, att alla rykten de

hade hört om de underbara saker, som Gud hade utfört för sitt folks räkning, var falska, och att de ej längre behövde hysa någon fruktan. Detta första nederlag för israeliterna, vilket ingav kananéerna mod och beslutsamhet, hade betydligt ökat svårigheterna, som var förknippade med landets erövring. För israeliterna återstod nu inget annat att göra, än att dra sig tillbaka från sina segerrika fiender till öknen, där de visste, att hela släktet skulle finna sin grav.

Kapitel 35. Korachs uppror

De straffdomar, som drabbade israeliterna, dämpade för en viss tid deras olydnad och knot; men upprorsandan fanns ännu kvar i deras hjärtan och frambragte slutligen de sorgligaste följder. De förra uppresningarna hade varit blott offentliga uppror, som uppstod genom plötsliga ingivelser hos en upphetsad folkskara; men nu bildade man en listig sammansvärjning i avsikt, att omintetgöra myndigheten åt de ledare, som Gud Själv hade tillsatt. Kapitlet bygger på Fjärde Moseboken 16 och 17.

Korach, den ledande anden i denna rörelse, var en levit av Kehats familj och Moses' kusin; han var en skicklig och inflytelserik person. Han var tillsatt, att tjänstgöra i tabernaklet, men blev missnöjd med sin plats och eftersträvade den prästerliga värdigheten. Beslutet, att endast Aron och hans efterkommande skulle bekläda prästämbetet, som förut sköttes av den förstfödde sonen i varje familj, hade väckt avund och missnöje hos folket; och Korach hade någon tid i hemlighet motverkat Moses' och Arons myndighet, ehuru han ej vågat, att öppet inlåta sig på uppror. Han fattade slutligen det djärva beslutet, att omstörta både den borgerliga och den religiösa myndigheten. Han träffade snart flera personer, som sympatiserade med honom. I närheten av Korachs och kehatiternas tält, på södra sidan om tabernaklet, var Rubens stam lägrad, och tälten, som tillhörde Datan och Abiram, två furstar av denna stam, var uppsatta nära Korachs. Dessa furstar omfattade beredvilligt hans äregiriga planer. De påstod, att den borgerliga myndigheten tillhörde dem, emedan de härstammade från Jakobs äldste son, och de beslöt, att dela den prästerliga värdigheten med Korach.

Sinnesstämningen ibland israeliterna var gynnsam för Korachs avsikter. På grund av sin bittra missräkning, drabbades de åter av tvivel, avundsjuka och hat samt började ånyo att tadla sin tålmodige ledare. De glömde ständigt det förhållandet, att de var under Guds ledning. De glömde, att Förbundsängeln var deras osynlige ledare, att Kristus gick framför dem i molnstoden, och att Moses erhöll alla sina instruktioner från Honom.

De var ej villiga att underkasta sig den förskräckliga domen, att de alla måste dö i öknen, och de var följaktligen färdiga att tillgripa alla möjliga stöd för sin tro, att det inte var Gud, utan endast Moses, som ledde dem, och att det var han, som uttalat domen över dem. Den saktmodigaste mannen på Jorden kunde inte kuva dessa människors upproriskhet; och ehuru de i sina glesnade led och förlorade medlemmar hade ett tecken på Guds misshag över deras förra egensinnighet, lade de inte detta på hjärtat, utan de lät sig åter övervinnas av frestelsen.

Moses' anspråkslösa liv som fåraherde hade varit mycket mera fredligt och lyckligt, än hans närvarande befattning som ledare för den stora skaran av gensträviga människor.

Moses vågade likväl inte att välja. I stället för en herdestav, hade han fått en maktspira, som han inte kunde lägga ned, förrän Gud befriade honom från ansvaret.

Den, som känner alla hjärtans hemligheter, hade iakttagit Korachs och hans medhjälpares avsikter och hade givit Sitt folk varning och undervisning, så att det kunde ha undflytt dessa listiga mäns bedrägeri. Det hade sett, hur Gud bestraffade Mirjam för hennes avundsjuka mot Moses och klander av honom. Herren hade sagt, att Moses var större, än en profet. "Till honom talar jag öga mot öga". "Hur kan ni vara så djärva", tillade Han, "att ni klandrar min tjänare Mose?'" Fjärde Moseboken 12:8. Denna tillrättavisning var inte bara avsedd för Aron och Mirjam, utan för hela Israel.

Korach och hans medbrottslingar hade blivit gynnade av Gud, genom att de fick skåda särskilda uppenbarelser av Hans makt och storhet. De var ibland dem, som gick med Moses upp på berget och där såg Guds härlighet. Men sedan den tiden hade en förändring inträffat hos dem. De hade hyst en frestelse, som, ehuru obetydlig till en början, blev starkare, allteftersom den uppmuntrades, till dess de lät sig behärskas av Satan och vågade sig på, att uppväcka missnöje. De föregav sig hysa stort intresse för folkets välgång och röjde först i tysthet sitt missnöje för varandra, och sedan för ledande män ibland israeliterna. Deras antydningar blev så beredvilligt mottagna, att de vågade sig än längre, och de trodde slutligen själva, att de verkligen drevs av nit för Gud.

De lyckades att vinna över på sin sida två hundra femtio hövdingar, som var ansedda män i menigheten; och de var nu vissa om att de, med understöd av dessa mäktiga och inflytelserika män, skulle kunna utföra en genomgripande förändring i styret och åstadkomma en bättre förvaltning, än Moses' och Arons.

Avund och hat påverkade dem till, att göra uppror. De hade avhandlat frågan om Moses' rättighet till en så stor myndighet och ära, tills de hade dragit slutsatsen, att han innehade ett högst avundsvärt ämbete, vilket vem som helst av dem kunde bekläda lika väl som han. Och de inbillade både sig själva och andra, att Moses och Aron hade orättvist tillägnat sig de ämbeten, som de innehade. De missnöjda sade, att dessa ledare hade upphöjt sig över Herrens menighet, genom att de tillvällt sig prästadömet och styret, samt att deras hus ej var berättigat till någon större utmärkelse, än något annat hus ibland israeliterna. De var ej heligare, än folket och borde vara tillfredsställda med, att vara jämbördiga med sina bröder, vilka åtnjöt Guds närvaro och beskydd lika mycket som de.

De sammansvurna började därnäst, att verka ibland folket. För dem, som har gjort orätt och förtjänar tillrättavisning, finns ingenting mera behagligt, än att bli föremål för sympati och beröm. Och genom ett sådant tillvägagående vann Korach och hans medhjälpare menighetens ynnest och försäkrade sig om dess understöd. Beskyllningen, att folket genom sitt knorrande hade ådragit sig Guds vrede, förklarade de vara falsk. De sade, att församlingen ej hade begått något misstag, eftersom den ej begärde mer, än den

hade rätt till; men att Moses var en övermodig härskare, som hade bestraffat folket som syndare, när det verkligen var ett heligt folk och Herren stod på dess sida.

Korach gick genom historien om deras vandringar i öknen, där de hade blivit utsatta för svårigheter och många hade omkommit på grund av sitt knorrande och sin olydnad. Det tycktes nu vara klart för hans åhörare, att dessa svårigheter hade kunnat undvikas, om Moses hade gått till väga på ett annat sätt. De blev eniga om, att alla deras olyckor kunde tillskrivas honom och att de ej förmådde tåga in i Kanaan på grund av Moses' och Arons dåliga förvaltning. Vidare, att om Kora ville bli deras ledare och ville uppmuntra dem genom att framhålla deras goda gärningar i stället för att bestraffa dem för deras synder, skulle de ha en fredlig och lycklig resa. I stället för att vandra fram och tillbaka i öknen, skulle de tåga direkt till det utlovade landet.

Vid detta tillfälle rådde större endräkt och harmoni ibland de missnöjda personerna i menigheten, än någonsin förut. Korachs framgång hos folket ökade hans förtroende och stärkte honom i hans tro, att Moses' tillgrepp av myndigheten skulle omstörta Israels frihet, om han tillätes att fortsätta att utöva den. Han påstod även, att Gud hade framställt saken för honom och bemyndigat honom, att genomföra en förändring i styret, innan det bleve för sent. Men många var inte villiga, att godkänna Korachs anklagelser mot Moses. Minnet av hans tålmodiga, självuppoffrande arbete vaknade hos dem, och deras samveten blev oroliga. Det blev därför nödvändigt, att ange någon egennyttig bevekelsegrund för hans stora intresse för Israel; och man upprepade den gamla beskyllningen, att han hade fört dem ut i öknen, för att omkomma, så att han kunde bemäktiga sig deras ägodelar.

Detta verk pågick en tid i hemlighet. Men så snart rörelsen hade vunnit så stort omfång, att man ansåg sig kunna skrida till öppet utbrott, framträdde Korach i spetsen för orosstiftarna och anklagade offentligt Moses och Aron för, att ha tillvällt sig myndighet, som Korach och hans medhjälpare var lika berättigade till att dela. Man påstod även, att folket hade blivit berövat sin frihet och oavhängighet. "'Ni har gått för långt!", sade de sammansvurna. "Hela menigheten är helig, allesammans, och Herren finns mitt ibland dem. Varför vill ni vara förmer än Herrens församling?'"

Moses hade inte haft någon aning om, att man på detta sätt stämplat emot honom; och när han fattade sakens förskräckliga betydelse, föll han på sitt ansikte och sände i tysthet upp en bön till Gud. Han steg upp synnerligen bedrövad, men dock lugn och stark; ty han hade fått löfte om Guds hjälp. "'I morgon", sade han, "skall Herren ge besked om vem som är hans och vem som är helig. Den mannen får komma nära honom, den som Herren väljer får komma nära honom." Provet blev uppskjutet till morgondagen, så att alla kunde få tid till, att betänka saken. Då skulle envar av dem, som önskade att bli präster, komma med ett fyrfat och inför menigheten offra rökelse vid tabernaklet. Lagen föreskrev tydligt, att de allena, som hade blivit invigda till det heliga ämbetet, skulle tjänstgöra i

helgedomen. Till och med prästerna Nadab och Abihu hade blivit dödade, eftersom de vågade, att bruka "främmande eld", vilket Gud hade förbjudit. Likväl uppfordrade Moses sina anklagare, att låta Gud avgöra saken, om de vågade att göra en så farlig vädjan.

Moses riktade nu sitt tal mot Korach och hans bröder leviterna: "'Hör på, leviter! Räcker det inte att Israels Gud har avskilt er från Israels menighet och låtit er komma nära honom för att utföra arbetet vid Herrens boning och bistå menigheten som dess tjänare? Han har låtit dig och alla dina levitiska bröder komma nära sig, men nu kräver ni dessutom att få vara präster. Ni har alltså sammansvurit er mot Herren, du och hela din menighet. Aron betyder ingenting, det är inte mot honom ni knotar.'"

Datan och Abiram hade inte visat sig fullt så trotsiga som Korach, och Moses, som hoppades, att de kanhända hade blivit indragna i sammansvärjningen, utan att vara alldeles fördärvade, kallade dem att inställa sig hos honom, så att han kunde få höra orsaken till deras missnöje. Men de ville inte komma och vägrade fräckt, att erkänna hans myndighet. Deras svar, vilket hördes av menigheten, lydde så här. "Räcker det inte med att du har fört oss ut från ett land som flödar av mjölk och honung för att låta oss dö i öknen? Skall du nu också göra dig till herre över oss? Och inte har du fört oss till ett land som flödar av mjölk och honung eller gett oss åkrar och vingårdar att äga. Tänker du sticka ut ögonen på de här männen? Nej, vi kommer inte!'"

De tillämpade alltså på det land, där de varit i träldom, samma språk, med vilket Herren beskrev det utlovade landet. De beskyllde Moses för, att han föregav sig stå under gudomlig ledning, för att kunna upprätthålla sin myndighet; och de förklarade, att de inte längre ville låta sig ledas omkring som blinda män, än mot Kanaan, än mot öknen, såsom bäst motsvarade hans äregiriga avsikter. Sålunda blev han, som hade varit lik en öm fader och en tålmodig herde, skildrad som en grym tyrann och maktsjuk inkräktare. De tillskrev honom skulden för sin uteslutning från Kanaan, vilket var ett straff, som pålades dem på grund av deras egen synd.

Det visade sig tydligt, att folket sympatiserade med orosstiftarna; men Moses sökte inte att försvara sitt eget handlingssätt. Högtidligen vädjade han till Gud inför menigheten, att Han var vittne till renheten hos hans bevekelsegrunder och redligheten i hans uppförande samt bad Honom vara hans domare.

På morgonen inställde sig Korach och de två hundra femtio hövdingarna med sina fyrfat. De fördes in på tabernaklets förgård, medan folket samlade sig utanför, för att avvakta utfallet. Det var inte Moses, som inbjöd menigheten, att komma och skåda Korachs och hans sällskaps nederlag; utan upprorsstiftarna hade i sin blinda förmätenhet kallat dem tillsammans, för att bevittna deras seger. En stor del av menigheten höll uppenbarligen med Korach, som hade stora förhoppningar om, att kunna genomdriva sina avsikter gentemot Aron.

Då de alltså var samlade inför Gud, visade sig Herrens härlighet "för hela menigheten", och Moses och Aron blev varnade: "'Dra er undan från denna menighet, så skall jag förinta den på ett ögonblick.'" Men de föll ned på sina ansikten och bad: "'Gud, du som ger alla människor liv och ande, skall du låta din vrede drabba hela menigheten, därför att en enda man har syndat?'"

Korach hade lämnat församlingen och förenat sig med Datan och Abiram, när Moses, åtföljd av de sjuttio äldste, gick ned, för att en sista gång varna de män, som hade vägrat att komma till honom. Folkhopen följde efter; och innan Moses framförde sitt budskap, bjöd Gud honom, att säga till folket: "'Håll er undan från dessa förbrytares tält! Rör inte vid något som tillhör dem, då blir ni utplånade för alla deras synders skull.'" Varningen blev åtlydd, ty alla fruktade, att någon svår hemsökelse skulle inträffa. De främsta upprorsmännen såg, att de blev övergivna av dem, som de hade bedragit. Likväl var deras halsstarrighet orubblig. De stod med sina familjer i ingången till sina tält, som om de trotsade den gudomliga varningen.

Moses uttalade nu i Israels Guds namn denna försäkran inför hela menigheten: "'Så här skall ni få veta att det är Herren som har sänt mig att utföra allt det som jag gör, och att jag inte gör något på eget bevåg: Om dessa dör en vanlig död och delar människors vanliga öde, då har Herren inte sänt mig. Men om Herren visar sin skaparmakt, om han låter jorden öppna sitt gap och sluka dem med allt vad de äger, så att de störtar levande ner i dödsriket, då vet ni att de här männen har visat förakt för Herren.'"

Israeliternas ögon var fästade på Moses, medan de i förskräckelse avvaktade det, som skulle inträffa. Då han hade slutat tala, rämnade den fasta marken, och upprorsstiftarna med allt, som tillhörde dem, sjönk levande ned i öppningen, "och de var utplånade ur församlingen." Folket tog till flykten av fruktan för, att få dela samma öde, emedan det var delaktigt i synden.

Men straffdomarna hade ännu inte upphört. Eld gick ut ifrån molnet och förtärde de två hundra femtio hövdingarna, som hade framburit rökelsen. Dessa män var inte de första, som gjorde uppror, och blev därför inte dödade på samma gång som själva anstiftarna av upproret. De fick skåda deras slut och hade tillfälle till, att bättra sig; men enär de fortfarande sympatiserade med dem, måste de dela deras öde.

Till och med när Moses uppmanade folket, att rädda sig undan den kommande förstöringen, kunde den gudomliga straffdomen ha blivit tillbakahållen, om Korach och hans sällskap hade ångrat sig och bett om förlåtelse. Men deras halsstarrighet beseglade deras dom. Hela menigheten var delaktig i deras brott, ty alla hade i högre, eller lägre, grad sympatiserat med dem. Men i sin stora barmhärtighet gjorde Gud skillnad mellan ledarna i upproret och dem, som hade blivit ledda. Dessa senare fick ytterligare tid till

bättring. De hade fått ett ovedersägligt bevis på, att de hade fel och Moses rätt. Den tydliga uppenbarelsen av Guds makt hade undanröjt all ovisshet.

Jesus, Ängeln, som gick framför hebréerna, sökte att rädda dem från undergång. De hade kunnat erhålla förlåtelse. Guds straffdom hade drabbat några av dem, och de övriga hade därigenom manats till bättring. Herren hade på ett särskilt och oemotståndligt sätt hämmat deras uppror. Om de nu ville ge akt på Guds försyns mellankomst, kunde de bli frälsta. Men ehuru de flydde undan

straffdomarna av fruktan för, att bli dödade, var deras upprorsanda likväl inte kuvad. Den natten återvände de till sina tält förskräckta, men icke ångerfulla.

Korach och hans anhang hade smickrat israeliterna så mycket, att de verkligen trodde sig vara ett särdeles gott folk, och att de hade blivit förorättade och misshandlade av Moses. Om de skulle medge, att Korach och hans sällskap hade fel och Moses rätt, måste de erkänna, att det var Gud, som hade förkunnat domen, att de måste dö i öknen. De var inte villiga, att underkasta sig denna bestämmelse och sökte inbilla sig, att Moses hade bedragit dem. De hade hyst förhoppningen, att en ny sakernas ordning skulle upprättas, under vilken de skulle få höra beröm, i stället för tillrättavisning och få njuta bekvämlighet, i stället för att utstå ängslan och strid. Männen, som hade omkommit, hade talat smickrande ord och föregivit sig hysa stor sympati och kärlek för dem; och folket drog den slutsatsen, att Korach och hans medhjälpare måste ha varit goda män, och att Moses på något sätt hade varit orsaken till deras förgörelse.

Människor kan knappast vanära Gud mera, än då de föraktar och förkastar de redskap, som Han önskar bruka för deras frälsning. Israeliterna hade inte blott gjort detta, utan även föreslagit, att låta döda både Moses och Aron. Likväl insåg de inte nödvändigheten av, att be Gud om förlåtelse för sin stora synd. De tillbragte inte den natten i ånger och bekännelse, utan sökte att tänka ut något sätt, varpå de kunde vederlägga de bevis, som visade dem vara de största bland syndare. De hyste ännu hat till de män, som Gud hade tillsatt, och sökte att hämta krafter, för att kunna motstå deras myndighet. Satan var närvarande, för att inge dem onda råd och leda dem blint mot fördärvet.

Hela Israel tog i förskräckelse till flykten, då det hörde ropet av de dömda syndare, som sjönk ned i jorden; "i skräck för att själva slukas av jorden." "Dagen därpå knotade hela den israelitiska menigheten mot Mose och Aron och anklagade dem för att ha dödat Herrens folk." Och de stod i begrepp, att bruka våld mot sina trogna, självuppoffrande ledare.

Herrens härlighet visade sig i molnskyn över tabernaklet, och en röst talade till Moses och Aron ur molnet: "'Gå bort från denna menighet, så skall jag förinta den på ett ögonblick."

Syndens skuld vilade inte på Moses, och därför fruktade han inte. Han skyndade sig ej bort från menigheten, utan dröjde och visade i denna förfärliga kris en rätt herdes intresse för sin hjord. Han bad, att Gud i Sin vrede inte skulle helt och hållet förgöra det folk Han en gång valt ut. Genom sin medling höll han tillbaka hämndens arm, så att inte det olydiga, upproriska Israel blev fullkomligt utrotat.

Men vredens tjänare hade redan gått ut, och plågan hade börjat sitt ödeläggande verk. På sin brors uppmaning, tog Aron ett fyrfat och sprang ned ibland menigheten, för att "bringa försoning åt den." "Han stod mellan de döda och de levande." När rökelsen från fyrfatet steg upp, sände Moses i tabernaklet upp böner till Gud och plågan stannade av; men inte förrän fjorton tusen israeliter låg döda som ett bevis på, hur stor synd det är, att knorra och göra uppror.

Men ett annat bevis på, att prästadömet tillhörde endast Arons familj, blev också givet. Gud befallde, att varje stam skulle skaffa en stav och skriva stammens namn på den. Arons namn blev skrivet på Levis stav. Stavarna lades i tabernaklet framför vittnesbördets ark" {King James Version }.Om någon stav grönskade, skulle det vara ett tecken på, att Gud hade valt ut stammen, vilken den tillhörde, för den prästerliga värdigheten. "Dagen därpå gick Moses in i förbundstecknets tält. Då hade Arons stav skjutit skott, staven från Levis stam. Den knoppades, den blommade och den bar mogna mandlar. Den blev visad för folket och lades sedan i tabernaklet, för att utgöra ett vittnesbörd för kommande släkter. Detta underverk avgjorde frågan om prästämbetet.

Det var nu grundligt bekräftat, att Moses och Aron hade talat på gudomlig befallning; och israeliterna måste tro den ovälkomna sanningen, att de måste dö i öknen. De utropade: "'Vi går under! Vi förgås! Vi förgås allesammans!" De bekände, att de hade syndat, genom att göra uppror mot sina ledare, och att Korach och hans sällskap hade blivit rättvist bestraffade av Gud.

I Korachs uppror ser man verkningarna av samma anda, fast i mindre skala, som förorsakade Satans uppror i himmelen. Det var stolthet och äregirighet, som förmådde Lucifer, att klaga över Guds styre och att söka omstörta ordningen, som hade blivit upprättad i himmelen. Och ända sedan han föll, har det varit hans uppgift, att uppväcka samma avundsfulla och missnöjda anda, samma begär efter en hög ställning och utmärkelse i människornas sinnen. Han inverkade sålunda på Korachs, Datans och Abirams sinnen och uppväckte ett begär hos dem efter självupphöjelse samt gjorde dem avundsjuka, missnöjda och upproriska. Satan förmådde dem till, att förkasta Gud som sin ledare, genom att förkasta de män, som Gud hade tillsatt. Men fastän de hädade Gud, genom att knorra mot Moses och Aron, var de likväl så bedragna, att de ansåg sig själva vara rättfärdiga och menade, att de, som troget hade tillrättavisat dem för deras synder, stod under Satans inflytande.

Existerar inte ännu samma synder, som var orsaken till Korachs fördärv? Stolthet och äregirighet härskar överallt, och när dessa hyllas, leder de till avund och strid om överhögheten, och själen skiljs från Gud och dras omedvetet in i Satans led. Många, även ibland kristna bekännare, tänker ut planer och arbetar lika ivrigt för sin självupphöjelse, som Korach och hans medhjälpare gjorde; och för att vinna folkets sympati och understöd, förvränger de sanningen, beljuger och framställer i ett falskt ljus Herrens tjänare och även tillskriver dem samma nedriga och själviska bevekelsegrunder, som besjälar dem själva. Genom att ständigt upprepa osanning, trots de klaraste vis däremot, leds de slutligen till, att själva tro på den. Medan de bemödar sig om, att omstörta folkets förtroende för de män, som Gud har tillsatt, tror de verkligen, att de utför ett gott verk och gör Gud en tjänst.

Hebréerna var inte villiga, att foga sig efter Guds befallningar. De var missnöjda under begränsningar och ovilliga, att motta tillrättavisning. Detta var orsaken till deras knorrande mot Moses. Hade de haft frihet, att göra som de ville, skulle inte så många klagomål blivit gjorda mot deras ledare. Och kyrkans historia visar, att Guds tjänare har alltid haft samma anda att bekämpa.

Det är genom syndiga njutningar, som Satan får tillträde till människornas sinnen, och de går från en grad av ogudaktighet till en annan. Sinnet förmörkas och hjärtat förhärdas genom ljusets förkastande, och det är sedan lättare, att ta nästa steg i synden och förkasta än klarare ljus, tills de syndiga vanorna slutligen blir inrotade. Synden tycks ej längre vara synd. Den, som troget predikar Guds Ord och därigenom fördömer synden, ådrar sig ofta människors hat. Enär de ej är villiga, att utstå den smärta och uppoffring, som är förbundna med bättring, motsätter de sig Herrens tjänare och säger, att hans tillrättavisningar är obehövliga och stränga. De förklarar, liksom Kora, att felet inte ligger hos folket, utan att det är bestraffaren, som förorsakar alla deras besvärligheter. Och sedan de avundsjuka och missnöjda lugnat sitt samvete med detta bedrägeri, uppväcker de tvedräkt i församlingen och hindrar dem, som önskar att bygga upp den.

Varje steg framåt, som tagits av dem, vilka Gud kallat som ledare i Sitt verk, har väckt misstankar, varje handling har blivit misstydd av avundsjuka och tadlande personer. Detta var förhållandet på Luthers, Wesleys och andra reformatorers tid; och detsamma är förhållandet i våra dagar.

Korach skulle inte ha handlat, som han gjorde, om han hade vetat , att alla befallningar och tillrättavisningar, som kungjordes för Israel, kom från Gud. Detta kunde han ha vetat. Gud hade givit tydliga bevis på, att Han ledde Israel; men Korach och hans medhjälpare förkastade ljuset, till dess de blev så förblindade, att de tydligaste uppenbarelser av Hans makt inte var tillräckliga, för att övertyga dem. De påstod, att dessa uppenbarelser frambragtes genom mänskliga eller sataniska medel. Folket gjorde

även det, när det dagen efter Korachs och hans sällskaps förgörelse kom till Moses och Aron och sade: "ni har dräpt Herrens folk" {King James Version }. Oaktat att de genom förgörelsen av de män, som hade bedragit dem, hade fått det mest övertygande bevis på, att deras handlingssätt var misshagligt inför Gud, vågade de att tillskriva Satan Hans straffdomar. De förklarade nämligen, att det var genom Djävulens makt, som Moses och Aron hade förorsakat goda och heliga mäns död. Det var denna handling, som bragte hemsökelsen över dem. De hade syndat mot den Helige Ande. Denna synd förhärdar människans hjärta fullständigt mot Guds nåds inflytande. "Den som säger något mot Människosonen", sade Kristus, "skall få förlåtelse. Men den som talar mot den helige Ande skall inte få förlåtelse" Matteusevangeliet 12:32 {Svenska Folk-Bibeln 98}. Dessa ord uttalades av vår Frälsare, när judarna tillskrev Beelsebub de barmhärtighetsverk, som Jesus hade utfört genom Guds kraft. Gud meddelar Sig med människan genom den Helige Ande; och de, som förkastar detta medel med påståendet, att det härleder sig från Satan, har skurit av föreningslänken mellan själen och himmelen.

Gud tillrättavisar och överbevisar syndaren genom Sin Ande; och om Andens verk förkastas, kan Gud ej göra mera för själen. Det sista medlet har blivit använt; syndaren har skilt sig från Gud; och synden kan icke läka sig själv. Det finns ingen annan kraft, som Gud kan bruka, för att överbevisa och omvända syndaren. "[L]åt honom fara", lyder Guds bud (Hosea 4:17). Då "återstår inte längre något offer åter för synderna; då väntar en fruktansvärd dom och en glupande eld som skall förtära dem som trotsar Gud." Hebréerbrevet 10:26-27.

Kapitel 36. I ödemarken

Inga historiska uppgifter finns om Israels vandringar i den ensliga öknen under en tid av nära fyrtio år. "Vår vandring", säger Moses, "från Kadesh Barnea fram till övergången av Sereddalen hade tagit trettioåtta år. Då var den generationens alla krigare döda och borta ur lägret, så som Herren hade svurit. Herrens hand drabbade dem och ryckte bort dem ur lägret tills alla var döda." Femte Moseboken 2:14-15.

Folket påmindes ständigt under denna tid, att det var föremål för Guds tuktan. De hade förkastat Gud genom upproret vid Kadesh; och Gud hade förkastat dem för en tid. Emedan de hade brutit Hans förbund, fick de inte ta emot förbundets tecken, som var omskärelsen. Deras önskan, att återvända till det land, där de varit i träldom, visade, att de var ovärdiga friheten. De fick heller inte iaktta Påskhögtiden, som blivit inrättad, för att i minnet behålla deras befrielse ur slaveriet.

Men iakttagandet av tabernakeltjänsten vittnade likväl om, att Gud ej hade helt och hållet övergivit Sitt folk. Han försåg det fortfarande med, vad det behövde. "Herren, din Gud, har välsignat dig i allt som du har företagit dig", sade Moses, då han erinrade folket om vad, som hade skett under dess vandringar. "Han har följt din vandring genom den

väldiga öknen. I dessa fyrtio år har Herren, din Gud, varit med dig. Ingenting har fattats dig.'" {Femte Moseboken 2:7.} Och leviternas sång, som är nedtecknad av Nehemja, skildrar tydligt Guds omsorg om Israel även under denna tid av förkastelse och förvisning. "Ändå övergav du dem inte i öknen, ty din barmhärtighet är stor. Molnstoden vek inte från dem om dagen utan ledde dem på deras väg. Eldpelaren lyste för dem om natten på den väg de skulle gå. Du gav din goda ande för att undervisa dem. Du vägrade dem inte manna att äta, du gav dem vatten i deras törst. I fyrtio år sörjde du för dem i öknen. . . Deras kläder slets inte ut, och deras fötter svullnade inte." Nehemja 9:19-21.

Denna vandring i öknen var inte bara ett straff över upprorsstiftarna och de knotande personerna, utan den skulle även vara en uppfostringsskola för det uppväxande släktet, så att det skulle bli berett, att ta det utlovade landet i besittning. Moses sade till dem: "Herren, din Gud, fostrar dig som en man fostrar sin son", "för att tukta dig och sätta dig på prov, för att utröna om du är beredd att hålla hans bud eller inte. Han tuktade dig med hunger och lät dig äta manna, något som varken du eller dina fäder kände till. Han ville lära dig att människan inte lever bara av bröd utan av alla ord som utgår från Herren." Femte Moseboken 8:5, 2-3.

Han fann honom i öknen, i den ödsliga, ylande ödemarken. Han gav honom värn och vård, skyddade honom som sin ögonsten. Därför blev han deras räddare i all nöd. Det var inget sändebud, ingen ängel utan han själv som räddade dem, det var han som befriade dem av kärlek och medömkan. Alltid i gångna tider lyfte han upp dem och bar dem. Femte Moseboken 32:10; Jesaja 63:9.

Och likväl är de fall, då de gjorde uppror mot Herren, det enda, som är nedtecknat om deras liv i öknen. Korachs uppror hade haft till följd, att fjorton tusen israeliter blev dödade; och enskilda fall förekommer, i vilka samma anda av förakt för den gudomliga myndigheten visades.

Vid ett tillfälle lämnade sonen åt en israelitisk kvinna och en egyptier – en man av det blandade folket, som hade följt med Israel ur Egypten – sin egen del av lägret och gick in ibland israeliterna, där han påstod sig ha rättighet, att slå upp sitt tält. Den gudomliga lagen förbjöd honom att göra detta, eftersom egyptiernas barn ej fick komma in i menigheten förrän i tredje led. Mannen råkade i ordstrid med en israelit, och då saken drogs fram inför domare, blev den avgjord till förbrytarens nackdel.

Uppretad över detta utslag, förbannade han domaren, och i sin häftiga vrede hädade han Guds namn. Man förde honom genast inför Moses. Följande föreskrift hade blivit given: "Den som förbannar sin far eller mor skall straffas med döden" (Andra Moseboken 21:17), men ingen bestämmelse fanns, som tillkännagav, hur man skulle handla i ett sådant fall som detta. Brottet var så förskräckligt, att man ansåg sig behöva en särskild anvisning från Gud. Mannen sattes under bevakning, till dess man kunde inhämta

Herrens vilja angående honom. Gud Själv uttalade domen och befallde, att hädaren skulle föras utom lägret och stenas till döds. De, som hade varit vittne till hans synd, måste lägga sina händer på hans huvud, varigenom de bekräftade sanningen hos den anklagelse man gjort mot honom. Sedan kastade dessa de första stenarna, och därefter hjälpte det omkringstående folket till med, att verkställa domen.

Efter denna händelse utgavs en lag, som föreskrev, hur man skulle hantera dylika förbrytelser: "Och du skall säga till israeliterna: Var och en som förbannar sin Gud drar skuld över sig. Var och en som smädar Herrens namn skall straffas med döden, hela menigheten skall stena honom. Den som smädar Namnet, han må vara invandrare eller infödd, skall dödas." Tredje Moseboken 24:15-16.

Det finns personer, som betvivlar, att Gud handlade rättvist och kärleksfullt, då Han så strängt bestraffade denne man för några ord, som han uttalat under vrede. Men både kärleken och rättvisan fordrade, att det skulle göras bekant, att den som smädar Gud på grund av hat till Honom, begår en stor synd. Vedergällningen, som träffade den förste förbrytaren, skulle bli en varning för andra, att Guds namn måste hållas i vördnad. Men hade denne mans synd förblivit ostraffad, skulle andra ha blivit sedligt fördärvade, och i följd därav skulle slutligen många liv gått förlorade.

Den blandade folkhop, som följde med israeliterna från Egypten, var ständigt en orsak till frestelse och besvär. Dessa människor föregav sig ha avsvurit sig avguderiet och sade sig dyrka den sanne Guden; men deras tidiga uppfostran och bildning hade format deras vanor och karaktär. Avguderi och vanvördnad för Gud var mer eller mindre rådande ibland dem. Oftast var det de, som väckte stridigheter och som var de första att klaga, och genom sina hedniskt religiösa vanor och sitt gnäll mot Gud förgiftade de hela lägret.

En kort tid efter att israeliterna hade återvänt till öknen, inträffade ett fall av Sabbatsbrott under omständigheter, som gjorde det särdeles straffvärt. Herrens tillkännagivande, att Han tänkte göra dem arvlösa, hade väckt upprorsandan hos dem. En man ibland folket, som var förbittrad över, att han hade blivit hindrad från, att gå in i Kanaan och som ville visa sitt förakt för Guds lag, vågade öppet bryta det fjärde budet, genom att gå ut och samla ved på Sabbaten. De hade blivit strängt förbjudna, att tända upp eld på Sabbaten under sin vandring i öknen. Detta förbud skulle inte gälla i Kanaan, där klimatets stränghet ofta gjorde eld nödvändig; men i öknen var det varmt nog utan någon eld. Denne mans handling var en egensinnig och uppsåtlig överträdelse av det fjärde budet. Den skedde inte på grund av tanklöshet eller okunnighet, utan var en förmätenhetssynd.

Mannen blev gripen på bar gärning och förd inför Moses. Det hade redan blivit stadgat, att Sabbatsbrott skulle bestraffas med döden; men inga bestämmelser hade blivit införda om, hur straffet skulle utföras. Moses framställde saken för Herren, och Herren

gav honom denna föreskrift: "Mannen skall straffas med döden. Hela menigheten skall stena honom utanför lägret." Fjärde Moseboken 15:35. Hädelse och uppsåtligt Sabbatsbrott bestraffades lika, eftersom båda visade förakt för Guds myndighet.

I vår tid finns det många, som förkastar den sjunde dagens Sabbat, eftersom judarna firade den, och påstår, att om den bör hållas, bör även dödsstraff påläggas för dess överträdelse. Men vi finner, att hädelse bestraffades på samma sätt som Sabbatsbrott. Skall vi då anta, att det tredje budet gällde enbart judarna och följaktligen nu är upphävt? Det argument man grundar dödsstraffet på, är lika tillämpligt på det tredje och det femte budet, ja, på nästan alla tio buden, som på det fjärde budet. Fastän Gud nu inte med döden straffar den, som överträder Hans lag, förklarar likväl Hans Ord, att syndens lön är döden; och då den yttersta domen verkställs, skall man finna, att döden är deras del, som överträder Guds heliga bud.

Genom underverket med mannat påmindes israeliterna varje vecka under alla de fyrtio år, som de tillbringade i öknen, om sin plikt, att hålla Sabbaten. Men inte ens detta förmådde dem att vara lydiga. Även om de ej vågade, att så öppet och fräckt bryta Sabbaten som den person, vilken straffades på ovannämnda sätt, rådde likväl stor likgiltighet med hänsyn till det fjärde budets iakttagande. Gud säger genom sin profet: "mina sabbater vanhelgade de grovt." Hesekiel 20:13-24. Detta uppräknas ibland de orsaker, vilka hindrade det första släktet från, att komma in i det utlovade landet. Men dess barn tog inte lärdom därav, utan de försummade, att under sin fyrtioåriga vandring

iaktta Sabbaten. Därför förklarade Gud – ehuru Han ej hindrade dem från, att gå in i Kanaan – att de skulle kringspridas bland hedningarna, sedan de bosatt sig i löftets land.

Israels barn hade återvänt till öknen från Kadesh, och då tiden för deras vandring i öknen var avslutad, kom Israels barns hela menighet fram "till Sinöknen i första månaden, och folket slog sig ner i Kadesh." Fjärde Moseboken 20:1.

Mirjam dog där och blev begraven. Från den glädjefulla scenen på Röda Havets stränder, då Israel gick ut under sång och dans, för att fira Jehovas seger, till öknens grav, där en levnadslång vandring slutade – sådant var det öde, som drabbade millioner, vilka med stora förhoppningar hade lämnat Egypten. Synden hade stött bort välsignelsens bägare från deras läppar. Skulle det nästa släktet dra lärdom härav?

Ändå fortsatte de att synda, de trodde inte, trots hans under... När han dräpte sökte de sig till honom, de vände sig åter till Gud. De mindes att Gud var deras klippa, att Gud den Högste var deras befriare. Psaltaren 78:32-35. Likväl omvände de sig inte till Gud av uppriktigt hjärta; och fastän de bad Honom om hjälp, när deras fiender ansatte dem, höll de inte fast vid honom, de var inte trogna mot hans förbund. Men han är barmhärtig, han

förlåter synder och vill ingens fördärv. Han håller ofta sin vrede tillbaka... Han tänkte på att de bara var människor, en vind som far förbi och är borta. Verserna 37-39.

Kapitel 37. Den slagna klippan

Från den slagna klippan i Horeb flöt först den levande ström, som uppfriskade Israels barn i öknen. Närhelst de behövde vatten under sina vandringar, blev de försedda med det genom ett underverk av Guds nåd. Vattnet fortfor likväl inte att flyta från Horeb, utan varhelst de än befann sig, strömmade det ut från rämnor i klippan bredvid deras läger. Kapitlet bygger på Fjärde Moseboken 20:1-13.

Det var Kristus, som, genom kraften hos Sitt ord, lät den uppfriskande strömmen flyta för Israels räkning. "[D]e drack ur en andlig klippa som följde dem, och den klippan var Kristus." Första Korintierbrevet 10:4. Han var upphovet till alla, såväl timliga som andliga, välsignelser. Kristus, den sanna Klippan, var hos dem under alla deras vandringar. "De behövde inte törsta när han förde dem genom ödemarken. Han lät vatten flöda ur klippan, han klöv klippan, så att vatten strömmade fram." "[D]et rann som en ström i det torra landet." Jesaja 48:21; Psaltaren 105:41.

Den slagna klippan var en bild på Kristus, och de mest dyrbara andliga sanningar framställs genom denna symbol. Liksom det livgivande vattnet flöt från den slagna klippan, likaså flyter från Kristus – som blev "slagen av Gud" och "pinad för våra brott, sargad för våra synder" (Jesaja 53:4- 5) – frälsningens ström för ett förlorat släkte. Liksom klippan hade en gång blivit slagen, likaså blev Kristus en gång offrad, "för att lyfta bort mångas synder". Hebréerbrevet 9:28. Vår Frälsare skulle inte offras en andra gång; och de, som söker Hans nåds välsignelser, behöver bara be i Jesu namn, utgjutande sitt hjärtas önskan i ångerfull bön. En sådan bön framställer inför Herren Sebaot Jesu sår, och då flyter på nytt det livgivande blodet ut. Detta symboliserades genom flytandet av det levande vattnet för Israel.

Vattnets utströmmande ur klippan i öknen firades av israeliterna under stor glädje, sedan de bosatt sig i Kanaan. På Kristi tid hade denna fest blivit en högst intrycksfull ceremoni. Den ägde rum i förbindelse med Tabernakelfesten, när folket från hela landet var församlat i Jerusalem. På vardera av festens sju dagar gick prästerna ut under musik och sång av leviterna, för att ur Siloams källa hämta vatten i ett gyllene kärl. De åtföljdes av en stor mängd av det tillbedjande folket, så många som kunde komma ned till strömmen och dricka ur den, medan den jublande sången uppsteg: "Jublande skall ni ösa vatten ur räddningens {frälsningens} brunnar." Jesaja 12:3. Sedan bars vattnet, som prästerna hämtat upp, till templet, medan man att stötte i trumpeter och sjöng den högtidliga sången: "Nu står vi i dina portar, Jerusalem." Psaltaren 122:2. Vattnet utgöts på brännoffersaltaret, medan lovsånger skallade, i vilka folket jublande instämde med musikaliska instrument och starkt ljudande trumpeter.

Frälsaren brukade denna sinnebildliga eller symboliska tjänst, för att kalla folkets uppmärksamhet till de välsignelser, som Han hade kommit för att ge dem: "På högtidens sista och största dag" ropade Han med en röst, som hördes över tempelgårdarna: "'Är någon törstig, så kom till mig och drick. Den som tror på mig, ur hans inre skall flyta strömmar av levande vatten, som skriften säger.'" "Detta", säger Johannes, "sade han om Anden, som de som trodde på honom skulle få." Johannesevangeliet 7:37-39. Det uppfriskande vattnet, som väller upp i ett uttorkat och öde land och frambringar grönska i öknen samt stärker de försmäktande, är en sinnebild på den gudomliga nåd, som Kristus ensam kan skänka. Liksom det levande vattnet, renar, upplivar och stärker Guds nåd själen. Den, hos vilken Kristus bor, har inom sig en aldrig sinande källa av nåd och styrka. Jesus uppmuntrar livet och gör stigen klar för alla, som verkligen söker Honom. Då Hans kärlek finns i hjärtat, skall den bära frukt i goda gärningar till evigt liv. Och den välsignar inte blott själen, i vilken den finns, utan den levande strömmen skall flyta ut i rättfärdiga ord och gärningar, för att uppfriska de törstande, som omger den troende.

Kristus använde samma bild i Sitt samtal med den samaritiska kvinnan vid Jakobs brunn: "Men den som dricker av det vatten jag ger honom blir aldrig mer törstig. Det vatten jag ger blir en källa i honom, med ett flöde som ger evigt liv.'" Johannesevangeliet 4:14. De två sinnebilderna är förenade i Kristus. Han är både klippan och det levande vattnet.

Samma sköna och uttrycksfulla bilder förekommer överallt i Bibeln. Flera hundra år före Kristi ankomst hänvisade Moses till Honom som Israels frälsningsklippa (Femte Moseboken 32:15). Psalmisten sjöng om Honom som "min hjälpare", "min starka klippa", "en klippa som är högre än jag", "min klippa och min borg", "min klippa för evigt", "min klippa och min tillflykt." Hans nåd skildras även i Davids sång som friska "lugna vatten" vid gröna ängar, till vilka den himmelske fåraherden leder Sin hjord. Han säger vidare: "i din glädjes strömmar stillas deras törst. Ty hos dig är livets källa". Psaltaren 19:15; 62:8; 61:3 {Svenska Folk-Bibeln 98}; 71:3; 73:26; 94:22; 23:2; 36:9-10. Och den vise mannen försäkrar: "vishetens källa [är] en strömmande bäck." Ordspråksboken 18:4. För Jeremia var Kristus "källan med det levande vattnet"; för Sakarja "en källa. . . som renar. . . från synd och orenhet." Jeremia 2:13; Sakarja 13:1.

Jesaja beskriver Honom som "en evig klippa" och "som klippblockets skugga i solpinat land." Jesaja 26:4; 32:2. Och han nedtecknar det härliga löftet, som livligt framställer för sinnet den levande ström, vilken vällde fram för Israels räkning: "De fattiga och svaga söker vatten – förgäves. Tungan torkar av törst. Jag, Herren, hör deras bön, Israels Gud sviker dem inte." "Jag skall gjuta vatten över törstande mark, floder av vatten över torrt land". "Vatten bryter fram i öknen, bäckar i ödemarken." Inbjudningen ljuder: "Kom, alla ni som törstar, kom hit och få vatten." Jesaja 41:17; 44:3; 35:6; 55:1. Och denna inbjudning upprepas på de sista sidorna av den Heliga Skrift. En flod med

livets vatten, "klar som kristall", utgår från Guds och Lammets tron; och det nådiga budskapet har ljudit under alla tider: "den som vill skall fritt få dricka av livets vatten.'" Uppenbarelseboken 22:1, 17.

Den levande strömmen, som under så många år hade vällt fram bredvid hebréernas läger, upphörde att flyta, just innan de kom till Kadesh. Det var Herrens avsikt, att åter pröva Sitt folk. Han ville utforska, huruvida det ville förlita sig på Hans försyn, eller visa samma otro, som dess fäder hade visat.

Israeliterna kunde nu se Kanaans höjder; efter några dagars vandring skulle de vara vid det utlovade landets gränser. De var i närheten av Edom, som tillhörde Esaus avkomlingar och genom vilket den föreskrivna vägen till Kanaan förde. Herren hade givit denna befallning till Moses: "Vänd nu mot norr! Ge folket dessa anvisningar: Ni går nu genom det område som tillhör era bröder, Esaus ättlingar i Seir. Även om de är rädda för er... Mat att äta skall ni köpa av dem, och även vattnet ni dricker skall ni betala för." Femte Moseboken 2:3-6. Dessa anvisningar borde ha varit tillräckliga, för att förklara, varför de ej längre försågs med vatten – de stod i begrepp, att gå igenom ett väl bevattnat, fruktbart land i rak riktning mot Kanaans land. Gud hade lovat dem, att de skulle obehindrat få tåga genom Edom och kunna köpa föda och även ha tillräckligt med vatten för hela folkskarans behov. Att det övernaturliga vattenflödet upphörde, borde därför ha varit en orsak till glädje, eftersom det var ett tecken på, att deras vandring i öknen var avslutad. Hade deras otro ej förblindat dem, skulle de ha förstått detta. Men det, som skulle ha varit ett bevis på uppfyllelsen av Guds löfte, blev orsak till tvivel och knorrande. Folket tycktes ha gett upp allt hopp om, att Gud skulle föra det in i Kanaan, och det ropade häftigt efter öknens välsignelser.

Israeliterna måste visa, att de trodde på Guds löfte, innan Han tänkte låta dem gå in i Kanaan. Vattenflödet upphörde, innan de kom till Edom. Här hade de tillfälle för en kort tid, att vandra i tro och icke i åskådning. Men den första prövningen framkallade samma oroliga, otacksamma anda, som deras fäder hade visat. Knappt hade ropet om vatten hörts i lägret, förrän de glömde den hand, som under så många år hade fyllt deras behov, och i stället för att be Gud om hjälp, klagade de emot Honom och ropade ut i sin förtvivlan: "'Om vi ändå hade fått dö när våra bröder dog inför Herren!" (Fjärde Moseboken 20:1-13.) Det vill säga, de önskade, att de hade varit ibland dem, som dödades i Korachs uppror.

De riktade nu sitt klagomål mot Moses och Aron: "Varför har ni fört Herrens församling till den här öknen, där både vi och vår boskap går under? Varför har ni fört oss ut ur Egypten och tagit oss till detta eländiga ställe? Här växer varken säd eller fikon eller druvor eller granatäpplen, och här finns inget vatten att dricka!"

Ledarna gick till ingången på tabernaklet och föll ned på sina ansikten. "Då visade sig Herrens härlighet" åter, och Han sade till Moses: "'Tag staven och kalla samman menigheten, du och din bror Aron. Ni skall tala till klippan i deras åsyn, då kommer den att ge ifrån sig vatten. Så skaffar du fram vatten åt dem ur klippan".

De två bröderna gick då ut inför folkhopen, Moses med Guds stav i sin hand. De var nu gamla och hade länge måst uthärda Israels uppror och genströvighet; men nu på slutet sviktade även Moses' tålamod. "'Hör på, upprorsmän!", ropade han. "Kan vi skaffa fram vatten åt er ur den här klippan?" och i stället för att tala till klippan, såsom Gud hade befallt honom, slog han på den med staven två gånger.

Vatten strömmade nu ut i ymnighet, så att folket erhöll tillräckligt för sitt behov. Men ett stort fel hade blivit begånget. Moses hade talat under stor förtörnelse. Hans ord var mera ett uttryck för mänsklig lidelse, än av en helig harm över, att Gud blivit vanärad. "'Hör på, upprorsmän!", sade han. Denna anklagelse var sann; men inte ens sanningen bör uttalas under häftig sinnesrörelse eller otålighet. När Gud hade bjudit Moses, att anklaga israeliterna för deras uppror, hade orden känts smärtsamma för Moses själv och varit svåra för dem att höra, likväl hade Gud uppehållit honom i hans framställning av budskapet. Men när han åtog sig, att själv anklaga dem, bedrövade han Guds Ande och tillfogade folket skada. Man kunde tydligt se hans brist på tålamod och självbehärskning. Folket fick sålunda tillfälle, att sätta i fråga, huruvida Gud hade lett honom i hans verk under den förflutna tiden, samt att ursäkta sina egna synder. Såväl Moses som folket hade förolämpat Gud. Hans uppförande, sade de, hade ända från början varit blottställt för kritik och tadel. De hade nu funnit den ursäkt de åstundat, för att förkasta alla tillrättavisningar, som Herren hade sänt dem genom Sin tjänare.

Moses visade misstroende mot Gud. "Kan vi skaffa fram vatten!" frågade han, som om Herren inte ville göra, vad Han hade lovat. "'Ni litade inte på mig," sade Herren till de två bröderna, "och höll mig inte helig inför israeliterna." När vattnet hade upphört att flyta, hade deras egen tro på Guds löftes uppfyllande blivit rubbad genom folkets knorrande och uppror. Det första släktet hade blivit dömt till, att omkomma i öknen på grund av sin otro, likväl visade sig samma anda hos dess barn. Skulle löftet ej heller uppfyllas på dem? Trötta och modfällda, hade Moses och Aron ej gjort något försök, att hejda känslornas utbrott ibland folket. Hade de själva visat en orubblig tro på Gud, kunde de ha framställt saken i ett sådant ljus för folket, som skulle ha gjort det i stånd till, att utstå denna prövning. Om de hade skyndsamt och bestämt brukat den makt, som var förlänad dem i egenskap av överhetspersoner, kunde de ha undertryckt klagandet. Det var deras plikt, att göra bruk av alla sina krafter för att förbättra sakernas tillstånd, innan de bad Gud om, att verka för dem. Vilket stort ont kunde ha blivit avvänt, om knorrandet vid Kadesh genast hade blivit dämpat!

Genom sin överilade handling tog Moses bort verkningen av den lärdom, som Gud ämnade framställa. Klippan, som var en sinnebild på Kristus, hade en gång blivit slagen, liksom Kristus en gång skulle bli offrad. Den andra gången behövde man blott tala till klippan, liksom vi endast behöver bedja om välsignelser i Jesu namn. Därigenom att han slog för andra gången på klippan, förstördes betydelsen av denna sköna sinnebild på Kristus.

Men än mer, Moses och Aron hade tillvällt sig makt, som tillhör Gud allena. Behovet av Guds mellankomst eller ingripande gjorde detta tillfälle väldigt högtidligt, och Israels ledare borde ha använt det till, att hos folket uppväcka vördnad för Gud samt att stärka dess tro på Hans makt och godhet. När de vredgat utropade: "Kan vi skaffa fram vatten åt er ur den här klippan?'", satte de sig i Guds ställe, som om kraften skulle ha legat hos dem själva, personer med mänskliga ofullkomligheter och passioner. Uttröttad av folkets ständiga knorrande och uppror, hade Moses förlorat sin allsmäktige Hjälpare ur sikte och satte, i detta tillstånd, en fläck på sin levnads historia, genom att visa mänsklig svaghet. Den man, som kunde ha stått ren, fast och oegennyttig, till dess hans verk var fullbordat, hade slutligen blivit övervunnen. Gud hade blivit vanärad inför Israels menighet, när Han borde ha blivit förhärligad och upphöjd.

Vid detta tillfälle bestämde Gud inte något straff för dem, vilkas ogudaktiga uppförande hade framkallat Moses' och Arons vrede. Endast ledarna blev tillrättavisade. De, som var Guds representanter, hade inte ärat Honom. Moses och Aron hade känt sig själva förolämpade, då de glömde, att folkets knotande inte gällde dem, utan Gud. Det var genom att se på sig själva och följa sina egna känslor, som de omedvetet syndade och försummade, att visa folket dess stora synd emot Gud.

Den straffdom, som genast uttalades över dem, var kränkande och högst förödmjukande. "Herren sade till Moses och Aron: 'Ni litade inte på mig och höll mig inte helig inför israeliterna. Därför kommer ni inte att föra denna församling in i det land som jag har gett dem.'" De måste dö, liksom de andra upproriska israeliterna, innan folket gick över Jordan. Hade Moses och Aron hyst självaktning, eller hängett sig åt en lidelsefull anda gentemot en gudomlig varning och tillrättavisning, skulle deras brottslighet ha varit mycket större. Men de var inte skyldiga till en överlagd eller uppsåtlig synd; de hade blivit övervunna av en plötslig frestelse, och de ångrade genast under djup rörelse sitt felsteg. Deras ånger var behaglig inför Gud, även om Han inte kunde efterskänka straffet på grund av den skada, som deras synd kunde förorsaka ibland folket.

Moses sökte inte att dölja domen, som blivit avkunnad över honom, utan han omtalade för folket, att han inte kunde föra dem in i det utlovade landet, eftersom han uraktlåtit att tillskriva Gud äran. Han bad israeliterna lägga märke till det stränga straff,

som blivit ålagt honom, och sedan betänka, hur Gud måste betrakta deras knorrande, då de tillskrev en vanlig människa de straffdomar, som de genom sina synder hade ådragit sig själva. Han berättade för dem, hur han hade bett Gud om, att domen skulle upphävas, men att han hade blivit vägrad detta. "Herren var förbittrad på mig för er skull", sade han, "och ville inte lyssna på mig." Femte Moseboken 3:26.

Vid varje tillfälle, då de mötte svårigheter eller prövningar, hade israeliterna genast varit färdiga att beskylla Moses för att ha lett dem ur Egypten, som om Gud inte hade haft något med saken att göra. Men Moses hade sagt till dem varje gång, då de under sina vandringar klagade över svårigheterna och knotade emot sina ledare: "Ni knorrar emot Gud. Det är inte jag, som har utverkat er befrielse, utan Gud." Men hans förhastade ord vid klippan: "Kan vi skaffa fram vatten?" var i verkligheten ett godkännande av deras beskyllning och skulle alltså stärka dem i deras otro och rättfärdiga deras knorrande. Herren ville för alltid ta bort detta intryck från deras sinnen, genom att förbjuda Moses att gå in i det utlovade landet. Detta var ett tydligt bevis för dem, att deras ledare inte var Moses, utan den mäktige Ängeln, angående vilken Gud hade sagt: "Se, jag sänder en ängel framför dig för att skydda dig på vägen och föra dig till den plats som jag har bestämt. Rätta dig efter honom och lyssna till honom! . . . ty det är jag som handlar i honom." Andra Moseboken 23:20-21.

Herren var förbittrad på mig för er skull, sade Moses. Alla israeliternas ögon var riktade mot Moses, och hans synd kastade en skugga över Gud, som hade valt ut honom till Sitt folks ledare. Överträdelsen var bekant för hela menigheten, och hade den blivit lämnad opåaktad, skulle folket ha fått det intrycket, att vid tillfällen, då de var utsatta för svåra frestelser, var otro och otålighet tillåtna hos dem, som innehade ansvarsfulla platser. Men när det tillkännagavs, att Moses och Aron inte fick gå in i Kanaan på grund av denna enda synd, visste folket, att Gud inte har anseende till personen, och att Han förvisso skall straffa överträdaren.

Israels historia blev nedskriven, för att tjäna som undervisning och varning för kommande släkten. Människor, som skulle komma att leva på Jorden, måste lära sig att inse, att himmelens Gud är en opartisk härskare, som under inga omständigheter rättfärdigar synden. Endast få personer uppfattar syndens förskräckliga egenskap. Människorna inbillar sig, att Gud är alltför god, för att straffa överträdaren. Men i ljuset av den bibliska historien är det tydligt, att Guds godhet och kärlek förmår Honom att behandla synden som ett ont, vilket är fördärvligt för världsalltets frid och lycka.

Inte ens Moses' rättskaffenhet och trohet var tillräckliga, för att avvända straffet för hans synd. Gud hade förlåtit större överträdelser hos folket, men Han kunde inte hantera synden hos ledarna som hos dem, vilka var ledda. Han hade ärat Moses mer, än någon annan person på Jorden. Han hade uppenbarat Sin härlighet för honom och hade genom

honom givit Sina lagar åt Israel. Det förhållandet, att Moses hade erhållit så stort ljus och så stor kunskap, gjorde hans synd så mycket svårare. Trohet i det förflutna kan inte gottgöra en enda orätt handling. Ju större ljus och förmåner människan erhållit, dess större är hennes ansvar, dess svårare blir hennes förseelse och dess strängare hennes straff.

Moses var icke skyldig till ett stort brott, såsom människorna betraktar saken; den synd han begick, var allmän. Psalmisten säger, att "han talade obetänksamt med sina läppar." Psaltaren 106:33 {King James Version }. Människorna kanhända tycker, att detta är en obetydlig sak; men om Gud så strängt bestraffade denna synd hos Sin mest trogne och ärade tjänare, kommer Han inte att ursäkta den hos andra. En anda av självupphöjelse, en benägenhet att tadla våra bröder, är misshaglig inför Gud. De, som hänger sig åt dessa onda vanor, sätter Guds verk i tvivelsmål och ger fritänkare en ursäkt för sin otro. Ju viktigare en persons ställning är och ju större hans inflytande, dess större är behovet av, att han övar tålamod och ödmjukhet.

Om Guds barn – i synnerhet de, som innehar ansvarsfulla platser – kan förmås till, att tillägna sig den ära, som blott tillkommer Gud, då jublar Satan. Han har då vunnit en seger. Det var på detta sätt han föll i synd; och han kan lättast leda andra till att synda, då de är i ett sådant sinnestillstånd. Det är för att sätta oss på vakt emot hans konstgrepp, som Gud i Sitt Ord har givit så många lärdomar angående faran av självupphöjelse. Hos oss finns inte en bevekelsegrund, inte en sinnesförmögenhet eller en själens böjelse, som inte varje ögonblick behöver stå under Guds Andes ledning. Det ges inte en välsignelse, som Gud skänker människan, eller en prövning, som han låter henne falla i, utan att Satan både kan och vill bruka den till att fresta, plåga och fördärva själen, om vi ger honom minsta tillfälle därtill. Därför bör en person alltid, hur stort hans andliga ljus än är och hur mycket han än må äga av gudomlig ynnest och nåd, vandra ödmjukt inför Herren och be i tro, att Gud må leda varje tanke och behärska varje infall.

Alla, som bekänner sig vara kristna, står under den heligaste förbindelse, att vaka över sin anda och att under de svåraste frestelser öva självbehärskning. De bördor, som Moses måste bära, var väldigt stora. Få människor skall någonsin bli så svårt prövade, som han var; men likväl kunde hans synd inte ursäktas. Gud har sörjt rikligen för Sitt folk; och om de förlitar sig på Honom, skall de inte bli övervunna av frestelser. Synden kan ej ursäktas, även om frestelsen därtill är aldrig så stor. Hur svårt än trycket på själen må vara, är överträdelsen likväl vår egen handling. Det står icke i Jordens eller helvetets förmåga, att tvinga någon till, att göra illa. Satan anfaller oss på våra svagaste sidor, men vi behöver inte låta oss övervinnas. Hur svårt och oväntat anfallet än är, har Gud likväl försett oss med hjälp däremot, och vi kan segra i Hans kraft.

Kapitel 38. Resan omkring Edom

Israels läger vid Kadesh låg blott ett kort stycke ifrån Edoms gränser, och både Moses och folket önskade hett, att kunna ta vägen genom detta land till Kanaan. De sände därför ett bud till den edomitiske kungen, såsom Gud hade befallt dem. Budet lydde så här: Kapitlet bygger på Fjärde Moseboken 20:14-29; 21:1-9.

'Så säger din broder Israel: Du känner alla de vedermödor vi fått utstå. Våra fäder flyttade ner till Egypten, och vi bodde länge där. Men vi liksom våra fäder blev förtryckta av egypterna. När vi åkallade Herren hörde han våra rop; han sände en ängel och förde oss ut ur Egypten. Nu befinner vi oss i Kadesh vid gränsen till ditt område. Låt oss få tåga genom ditt land. Vi kommer inte att gå över åkrar och vingårdar eller dricka vatten ur brunnarna. Vi går längs Kungsvägen och viker inte av åt vare sig höger eller vänster förrän vi har passerat ditt område.'

Denna hövliga begäran blev avslagen på ett hotfullt sätt, genom kungens svar: "'Ni får inte tåga genom mitt land. Om ni försöker hindrar jag er med vapenmakt.'"

Förvånade över detta avslag, skickade Israels ledare för andra gången ett bud till kungen, med detta löfte: "'Vi kommer att följa stora vägen, och om vi och vår boskap skulle dricka vatten av ditt vatten, så skall vi betala för det. Det är inte mycket vi begär, bara att få gå rakt igenom.'"

Men svaret blev: "'Nej, du får inte gå härigenom.'" {Svenska Folk-Bibeln 98.} Beväpnade trupper av edoméer var redan uppställda vid de svåra passen, så att något fredligt framskridande i den riktningen var omöjligt, och hebréerna var förbjudna att bruka våld. De måste nu tåga den långa vägen omkring Edoms land.

Hade folket, när det blev utsatt för prövning, förlitat sig på Gud, skulle Fursten över Herrens här ha fört det genom Edom, och fruktan för det skulle ha kommit över landets invånare, så att de hade bevisat det ynnest, i stället för att vara fientliga. Men israeliterna lydde inte genast Guds befallning, och medan de klagade och knorrade, försvann det gyllene tillfället. När de slutligen var färdiga att framställa sin begäran för kungen, blev den avslagen. Ända sedan de lämnade Egypten, hade Satan ständigt sökt att lägga hinder och frestelser i deras väg, så att de inte skulle kunna ta Kanaan i besittning. Och de hade upprepade gånger, genom sin egen otro, givit honom tillfälle till, att motverka Guds avsikter.

Det är viktigt, att man tror Guds Ord och genast lyder det, medan Hans änglar står färdiga att hjälpa oss. Onda änglar står färdiga, att hindra varje framåtskridande steg. Och när Gud, genom Sin försyn, bjuder Sina barn att gå framåt, när Han är färdig att göra stora ting för dem, frestar Satan dem till, att misshaga Herren genom tvekan och

dröjsmål. Han söker att inge dem en stridsanda, eller uppväcka missnöje och otro samt härigenom beröva dem de välsignelser, som Gud tänkte skänka dem. Guds tjänare bör alltid vara färdiga att handla, så snart som Hans försyn öppnar vägen för dem. Om de väntar och tvekar, får Satan tid till, att bereda dem nederlag.

I de första anvisningar Moses fick angående israeliternas tåg genom Edom – sedan Herren hade försäkrat, att edoméerna skulle frukta israeliterna – hade Han förbjudit Sitt folk, att bruka denna fördel till deras skada. Herrens kraft var med Israel, och edoméerna skulle komma att bli ett lätt byte för dem på grund av sin fruktan. Hebréerna fick, trots det, inte lov, att plundra dem. Följande befallning härom gavs till dem: Ta er väl till vara, så att ni inte våldför er på dem! Ty inte en fotsbredd av deras land vill jag ge åt er, eftersom jag har gett Seirs bergstrakt till besittning åt Esau. Femte Moseboken 2:4-5 {King James Version }. Edoméerna var Abrahams och Isaks avkomlingar, och för dessa Sina tjänares skull hade Gud bevisat ynnest mot Esaus barn. Han hade givit dem Seirs bergstrakt till besittning, och de skulle inte bli oroade, såvida de inte genom sina synder förverkade Hans nåd. Hebréerna skulle helt och hållet utrota invånarna i Kanaan och ta deras land i besittning, emedan dessa hade fyllt sitt syndamått. Edoméernas prövningstid var dock ännu ej till ända, och de borde därför behandlas med barmhärtighet. Gud har lust till nåd, och Han visar Sitt medlidande, innan Han sänder Sina straffdomar. Han lär israeliterna, att skona folket i Edom, innan Han ålägger dem, att förgöra invånarna i Kanaan.

Edoms och Israels stamfäder var bröder, och broderlig kärlek och hövlighet borde råda mellan dem. Israeliterna blev förbjudna, att då eller någon gång i framtiden hämnas den skymf, som blev visad dem, då att de förbjöds att tåga genom landet. De skulle ej förvänta sig, att få komma i besittning av någon del av landet Edom. Medan israeliterna var Guds utvalda och gynnade folk, måste de iaktta de förbud, som Han ålade dem. Gud hade lovat dem en god arvedel; men de borde inte tycka, att de allena hade några rättigheter på Jorden och söka, att tränga bort alla andra. De blev förmanade, att inte begå någon orättvisa mot edoméerna under allt sitt umgänge med dem. De skulle handla av dem och köpa sådan proviant, som de behövde, samt punktligt betala för allt de erhöll. Israeliterna blev ytterligare påminda om Guds försorg i den förflutna tiden, för att uppmuntra dem till, att förlita sig på Honom och lyda Hans ord: "Herren, din Gud, har välsignat dig... Ingenting har fattats dig.'" Femte Moseboken 2:7. De var inte beroende av edoméerna, ty de hade en Gud, som var rik på hjälpmedel. De fick inte söka, att genom våld eller bedrägeri erhålla något, som tillhörde dem, utan de skulle i sitt umgänge med dem tillämpa den gudomliga lagens grundsats: "Du skall älska din nästa såsom dig själv."

Hade de på detta sätt tågat genom Edom, enligt Guds avsikt, skulle deras genomtåg ha varit till välsignelse inte bara för dem själva, utan även för landets inbyggare; ty det skulle ha gett dessa ett tillfälle, att bli bekanta med Guds folk och Hans gudstjänst samt

att bevittna, hur Jakobs Gud gynnar dem, som älskar och fruktar Honom. Men allt detta hade blivit om intet på grund av israeliternas otro. Gud hade gett dem vatten som svar på deras häftiga fordran, men Han lät deras otro bereda sig sitt eget straff. De måste nu åter vandra genom öknen och släcka sin törst ur den underbara källan, vilket de ej längre skulle ha behövt, om de bara hade förtröstat på Honom.

Israels barn vände sig följaktligen åter mot söder och tågade genom den ofruktbara ödemarken, som föreföll dem än mera ödslig, sedan de hade sett en skymt av de gröna fläckarna bland Edoms kullar och dalar. Från bergskedjan, som överblickar denna dystra öken, höjer sig berget Hor, på vars topp Aron skulle dö och bli begraven. När israeliterna kom till detta berg, fick Moses följande befallning av Herren:

Tag Aron och hans son Eleasar och för dem upp på berget Hor, och tag av Aron hans kläder och sätt dem på hans son Eleasar. Aron kommer att samlas till sitt folk och dö där.'

Dessa två gamla män, i sällskap med Eleasar, gick nu mödosamt uppför bergshöjden. Moses' och Arons hår var vitt som snö, ty de hade uppnått en ålder av ett hundra tjugo år. Varderas långa och händelserika liv hade varit kännetecknat av de svåraste prövningar och de största utmärkelser, som någonsin fallit på en människas lott. De hade stora, naturliga gåvor, och alla deras sinnesförmögenheter hade blivit utvecklade, upphöjda och förhärligade genom samröre med den Oändlige. De hade tillbringat sitt liv i oegennyttigt arbete för Gud och sina medmänniskor. Deras anletsdrag vittnade om stora förståndskrafter, fasthet och ädla avsikter samt stark kärlek.

Under många år hade Moses och Aron stått sida vid sida i omsorger och i sitt arbete. De hade tillsammans bjudit otaliga faror spetsen och gemensamt varit delaktiga av Guds stora välsignelser; men tiden för deras skilsmässa hade nu kommit. De gick framåt ganska långsamt, ty varje ögonblick i varandras sällskap var dyrbart. Stigningen var brant och besvärlig; och när de ofta stannade för att vila, samtalade de med varandra om det förflutna och framtiden. Framför dem, så långt som ögat kunde nå, låg scenen för deras vandringar i öknen utbredd. På slätten nedanför var Israels stora skaror lägrade, för vilkas räkning dessa utvalda män hade förbrukat den bästa delen av sitt liv och för vilkas välfärd de hade känt ett så stort intresse och gjort så stora uppoffringar. Någonstans bortom Edoms berg låg stigen, som förde till det utlovade landet – det land, vars välsignelser Moses och Aron inte skulle få njuta av. Inga upproriska känslor vann fäste i deras hjärtan, ingen klagan hördes från deras läppar; likväl avtecknade sig en allvarlig sorgsenhet i deras anletsdrag, när de tänkte på det, som hade uteslutit dem från deras fäders arvedel.

Arons verksamhet för Israel var avslutad. Fyrtio år förut, då han var åttiotre år gammal, hade Gud kallat honom, att förena sig med Moses i dennes stora och viktiga mission eller uppgift. Han hade samverkat med sin bror i, att leda Israels barn ut ur Egypten. Han hade hållit den store ledarens händer uppe, när den hebréiska härskaran

stred med amalekiterna. Han fick stiga upp på Sinais berg inför Guds ansikte och skåda den gudomliga härligheten. Herren hade anförtrott prästämbetet åt Arons familj och hade ärat Aron, genom att upphöja honom till överstepräst. Han hade bevarat och stöttat honom i det heliga ämbetet genom det förskräckliga straff, som träffade Korach och hans sällskap under deras uppror. Det var genom Arons förmedling, som plågan hejdades. När hans två söner blev dödade, för att de överträdde Guds uttryckliga befallning, blev han inte upprorisk, ej heller knotade han emot Herren. Men hans ädla livs historia var likväl inte fläckfri. Aron begick en svår synd, när han vid Sinai fogade sig efter folkets envetna krav och gjorde en gyllene kalv, samt därefter, när han förenade sig med Mirjam i hennes missunnsamhet och knorrande mot Moses. Och tillsammans med Moses syndade han emot Herren vid Kadesh, genom att ej lyda befallningen, att tala till klippan, så att den kunde ge ifrån sig sitt vatten.

Det var Guds avsikt, att dessa stora ledare för Hans folk skulle vara Kristi representanter. Aron bar de israelitiska stammarnas namn på sitt bröst. Han meddelade folket Guds vilja. Han gick in i det allra heligaste på Försoningsdagen, "inte utan blod", såsom en medlare för hela Israel. Han kom ut, efter att ha förrättat detta verk, och välsignade menigheten, liksom Kristus skall komma ut, för att välsigna Sitt väntande folk, när Hans försoningsverk för det har blivit avslutat. Det var den upphöjda karaktären hos den heliga befattningen som vår store Överstepräst representant, som gjorde Arons synd vid Kadesh så stor.

Under djup sorg tog Moses av Aron de heliga kläderna och satte dem på Eleasar, som sålunda, enligt Guds förordning, blev hans efterträdare. Beroende på sin synd vid Kadesh, blev Aron nekad förmånen, att tjänstgöra som Guds överstepräst i Kanaan – att frambära det första offret i det goda landet och sålunda inviga Israels arvedel. Moses skulle fortfarande bära sin börda och leda folket ända till Kanaans gränser. Han skulle komma så nära, att han kunde beskåda det utlovade landet; men han fick inte gå in i det. Hur olik detta skulle inte dessa Guds tjänares framtid ha varit, om de utan knot utstått prövningen vid klippan i Kadesh! Det tör hända, att man inte genom ett helt livs strävanden kan återvinna, vad man förlorat i ett enda ögonblick av frestelse eller tanklöshet.

De två stora ledarnas avlägsnande från lägret och det faktum, att de åtföljdes av Eleasar, som man visste skulle bli Arons efterträdare i det heliga ämbetet, uppväckte en dyster aning hos folket, och det väntade ängsligt på deras återkomst. Då folket blickade omkring sig på den stora menigheten, märkte det, att nästan alla fullvuxna personer, som lämnade Egypten, hade omkommit i öknen. Alla kände en föraning om något ont, då de erinrade sig den dom, som hade blivit avkunnad över Moses och Aron. Avsikten med den hemlighetsfulla resan till toppen av berget Hor var bekant för några, och deras ängslan för sina ledare ökades genom bittra erinringar och självanklagelser.

Man kunde slutligen urskilja Moses' och Eleasars gestalter, medan de långsamt gick ned för bergets sida; men Aron var inte med dem. Eleasar var iklädd de prästerliga kläderna, vilket visade, att han hade efterträtt sin far i det heliga ämbetet. När folket med sorgsna hjärtan samlade sig omkring sin ledare, berättade Moses för det, att Aron hade dött i hans armar på berget Hor, och att de hade begravt honom där. Menigheten brast ut i sorg och klagan, ty alla älskade Aron, fastän de så ofta hade förorsakat honom bekymmer. "När menigheten fick veta att Aron var död begräts han av hela Israel i trettio dagar."

Skriften framställer blott följande enkla vittnesbörd angående begravningen av Israels överstepräst: "Där dog Aron, och där blev han begravd." Femte Moseboken 10:6. I vilken slående motsats till den nuvarande tidens bruk stod inte denna begravning, som utfördes enligt Guds uttryckliga befallning! Vid en framstående persons begravning i nyare tider brukar man ofta den mest prålande och överdrivna ståt. När Aron, en av de mest framstående män, som någonsin levat, dog, var endast två av hans närmaste vänner närvarande för att bevittna hans död och bevista hans begravning. Och den ensliga graven på berget Hor var för evigt dold för israeliternas blickar. Gud äras icke genom den stora ståt, som ofta förekommer vid begravningstillfällen, och genom de överdrivna utgifter man ådrar sig, för att kunna återlämna de döda till jorden.

Hela menigheten begrät Aron, men den kunde inte känna förlusten så djupt, som Moses gjorde. Arons död påminde Moses högst påtagligt om, att hans eget slut var nära; men fastän tiden för hans vistelse på Jorden måste bli kort, kände han djupt förlusten av sin ständige följeslagare – den, som under så många år hade delat hans glädje och sorger, hans förhoppningar och fruktan. Moses måste nu ensam fortsätta verket; men han visste, att Gud var hans vän, och han slöt sig närmare till Honom.

Kort efter det, att israeliterna lämnade berget Hor, blev de slagna i en drabbning med Arad, en av de kanaanéiska kungarna. Men enär de allvarligt bad Gud om hjälp, blev deras bön beviljad och de drev fienden på flykten. Denna seger, som borde ha gjort dem tacksamma och lärt dem, att känna sitt beroende av Gud, gjorde dem i stället skrytsamma och självbelåtna. De började snart att klaga som förut. De var nu missnöjda, emedan Israels härar inte hade fått tillåtelse, att rycka fram mot Kanaan strax efter upproret, som följde på spejarnas rapport nästan fyrtio år förut. De påstod, att deras långa vistelse i öknen var ett onödigt uppskov, och att de lika lätt kunde ha besegrat sina fiender då som nu.

Då de fortsatte sin resa mot söder, måste de gå genom en het, sandig dal, som saknade skugga och växtlighet. Vägen tycktes vara lång och svår, och de led av hunger samt var uttröttade. De var åter oförmögna, att utstå prövningen av sin tro och sitt tålamod. Genom att ständigt betrakta den mörka sidan av sina erfarenheter, kom de allt längre bort ifrån

Gud. De glömde det förhållandet, att om de inte hade knorrat, när vattnet upphörde att flyta vid Kadesh, skulle de ha sluppit att tåga omkring Edom. Gud hade bestämt någonting bättre för dem. De borde ha varit tacksamma mot Honom därför, att Han ålagt dem ett så lindrigt straff för deras synd. Men i stället inbillade de sig, att om Gud och Moses icke hade lagt sig emellan, skulle det utlovade landet nu ha varit deras besittning. Sedan de hade bragt elände över sig själva och gjort sin belägenhet mycket svårare, än Gud ämnade, att den skulle bli, beskyllde de Honom för, att vara upphovet till alla deras olyckor. Således hyste de bittra tankar om Hans behandling av dem och blev slutligen missnöjda med allting. Egypten såg mycket mera behagligt och önskvärt ut för dem, än friheten och det land, till vilket Gud ledde dem.

Genom att israeliterna hängav sig åt missnöje, blev de benägna att tadla till och med sina välsignelser. "Under vandringen blev folket otåligt och klandrade både Gud och Mose: 'Varför har ni fört oss ut ur Egypten för att dö i öknen? Här finns inget att äta och dricka. Vi är utleda på den usla maten.'"

Moses framställde troget inför folket dess stora synd. Det var Guds makt allena, som hade bevarat israeliterna i "den stora och fruktansvärda öknen med giftormar och skorpioner, ett förbränt land utan vatten". Femte Moseboken 8:15. De hade varje dag under sina resor blivit bevarade genom ett underverk av den gudomliga nåden. Hela den tid, som Gud ledde dem, hade de funnit vatten att släcka sin törst med, bröd från himmelen att tillfredsställa sin hunger med samt frid och säkerhet under det skuggrika molnet om dagen och under eldstoden om natten. Guds änglar hade bistått dem, när de steg uppför de klippiga höjderna, eller beträdde de ojämna stigarna i öknen. Oaktat de hade uthärdat så många svårigheter, fanns likväl inte en svag person ibland dem. Deras fötter hade inte svullnat under deras långa vandringar och deras kläder hade inte blivit slitna. De vilda rovdjuren och de giftiga kräldjuren från skogen och öknen hade Gud hållit undan ifrån dem. Om de, med alla dessa tecken på Hans kärlek, ännu fortsatte att klaga, skulle Herren dra Sitt beskydd ifrån dem, till dess de hade lärt sig, att uppskatta Hans barmhärtiga omsorg och vänt sig till Honom under ånger och ödmjukelse.

Israeliterna hade stått under gudomligt beskydd; därför hade de inte varit fullt medvetna om de otaliga faror, som ständigt omgav dem. I sin otacksamhet och otro hade de väntat sig döden, och nu lät Herren döden komma över dem. De giftiga ormar, som hade sitt tillhåll i öknen, kallades för brännande ormar på grund av de förskräckliga verkningar, som deras bett förorsakade, nämligen en häftig inflammation och snar död. Och då Gud tog Sin beskyddande hand från Israel, blev ett stort antal av folket anfallna av dessa giftiga djur.

Nu blev det förskräckelse och oreda i hela lägret. I nästan varje tält fanns det döende eller döda. Ingen gick säker. Nattens stillhet blev ofta avbruten av genomträngande skrik,

som tillkännagav nya offer. Alla var sysselsatta med, att bistå de lidande, eller att med största omsorg söka att beskydda dem, som ännu inte hade blivit bitna. Ingen klagan hördes nu från deras läppar. I jämförelse med deras aktuella lidande, var deras förra svårigheter och prövningar som ett intet.

Folket ödmjukade sig nu inför Gud. De gick till Moses och bekände sin synd samt bad om hans medling: "'Vi syndade", sade de, "när vi klandrade Herren och dig." Endast kort tid förut hade de beskyllt honom för, att vara deras värste fiende, upphovet till all deras nöd och allt deras lidande. Men medan orden ännu var på deras läppar, visste de, att beskyllningen var falsk; och så snart de verkligen kom i nöd, flydde de till honom, eftersom han var den ende, som kunde lägga sig ut eller vädja för dem hos Gud. "Be till Herren", ropade de, "att han tar bort ormarna från oss.'"

Gud befallde Moses, att låta förfärdiga en orm av koppar, som liknade de levande, och att sätta upp den på en stång ibland folket. Alla, som hade blivit bitna, skulle tillfriskna igen, om de tittade på ormen. Han gjorde detta, och den glada nyheten spred sig över hela lägret, att alla, som hade blivit bitna, kunde se på kopparormen och bli vid liv. Många hade redan dött, och efter att Moses hade höjt upp ormen på stången, fanns det några, som inte trodde, att de kunde bli botade endast genom att blicka på denna metallbild, och dessa dog i sin otro. Många trodde likväl på det skydd, som Gud hade ordnat. Föräldrar, bröder och systrar sökte ängsligt, att hjälpa sina lidande, döende vänner att vända sina matta blickar mot ormen. Och om dessa, fastän vanmäktiga och döende, kunde blott en gång se på den, blev de fullkomligt återställda.

Folket visste givetvis, att kopparormen saknade kraft till, att åstadkomma en sådan förändring hos dem, som såg på den. Den helande kraften kom endast från Gud. I Sin vishet valde Han, att på detta sätt ge prov på Sin makt. Genom detta enkla medel lärdes folket, att det hade ådragit sig denna plåga med sina synder. De blev även övertygade om, att de inte behövde frukta, så länge som de lydde Gud, ty Han skulle bevara dem.

Upphöjandet av kopparormen var ämnat, att framställa en viktig lärdom för israeliterna. De kunde ej av sig själva förhindra verkningen av det dödliga giftet i sina sår. Endast Gud var i stånd till, att bota dem; men de måste visa sin tro på den anordning, som Han hade gjort för dem. De måste se, för att kunna leva. Det var deras tro, som var behaglig inför Gud; och de visade denna, genom att se på ormen. De visste, att ormen ägde ingen kraft i sig själv, utan att den var en sinnebild av Kristus; och behovet av, att tro på Hans förtjänster, blev på detta sätt framställt för dem. Många hade tidigare tyckt, att de gjorde en tillräcklig försoning för sina synder, då de frambar sina offer inför Gud. De förlitade sig inte på den kommande Frälsaren, vilken dessa offer blott avbildade. Herren ville nu lära dem, att deras offer inte hade någon större kraft i sig själva, än

kopparormen, utan att de avsåg, liksom den gjorde, att rikta deras tankar på Kristus, det stora syndoffret.

Likasom Mose hängde upp ormen i öknen, måste Människosonen upphöjas för att var och en som tror på honom skall ha evigt liv. Johannesevangeliet 3:14- 15. Alla människor har känt det dödliga bettet från ormen från urtiden, han som kallas Djävul och Satan. Uppenbarelseboken 12:9. Syndens dödliga verkningar kan blott upphävas genom den åtgärd, som Gud har vidtagit. Israeliterna räddade sina liv, genom att se på den upphöjda ormen. Denna blick visade tro. De levde, eftersom de trodde Guds ord och förlitade sig på det medel, som hade blivit föreskrivet för deras botande. På samma sätt kan syndaren se på Kristus och bli vid liv. Han erhåller förlåtelse genom tro på försoningsoffret. Olik den overksamma och livlösa sinnebilden, har Kristus kraft och förmåga i Sig Själv, för att hela den botfärdige syndaren.

Ehuru syndaren ej kan frälsa sig själv, måste han likväl göra något, för att få frälsning. "[D]en som kommer till mig", säger Kristus, "skall jag inte visa bort." Johannesevangeliet 6:37. Vi måste komma till Honom; och när vi ångrar våra synder, måste vi tro, att Han antar och förlåter oss. Tron är Guds gåva, men kraften att utöva den, tillhör oss. Tron är den hand, med vilken själen tar emot och gör nytta av nådens och barmhärtighetens gudomliga erbjudande.

Inget annat, än Kristi rättfärdighet kan berättiga oss till en enda av välsignelserna i nådens förbund. Det finns många, som länge har önskat och sökt, att erhålla dessa välsignelser; men de har inte fått dem, eftersom de hyst den föreställningen, att de kunde uträtta något, för att göra sig själva värdiga dem. De har inte sett bort ifrån sig själva i tron på, att Jesus är en fullkomlig Frälsare. Vi får inte tro, att våra egna förtjänster kan frälsa oss. Kristus är vårt enda frälsningshopp. "Hos ingen annan finns frälsningen, och ingenstans under himlen finns något annat namn som kan rädda oss.'" Apostlagärningarna 4:12.

När vi fullständigt tror på Gud och förtröstar på Jesu förtjänster som en syndaförlåtande Frälsare, skall vi motta all den hjälp vi kan önska. Ingen må lita på sig själv, som om han i sin egen kraft kunde frälsa sig. Jesus dog för oss, eftersom vi inte kunde göra detta. I Honom är vårt hopp, vår rättfärdiggörelse, vår rättfärdighet. När vi inser vår syndighet, bör vi inte förtvivla och frukta, att vi inte har någon Frälsare, eller att Han inte önskar vara barmhärtig mot oss. Just då bjuder Han oss, att i vår hjälplöshet komma till Honom och bli frälsta.

Många israeliter trodde ej på det botemedel, som Herren hade förordnat. De döda och de döende låg runt omkring dem, och de visste, att deras eget öde var beseglat, om de ej fick hjälp av Gud; men de fortsatte att klaga över sina sår, sin smärta, sin säkra död, till dess deras krafter var uttömda och deras ögon stela i döden, när de i stället kunde ha

blivit botade på ett ögonblick. Om vi inser våra behov, bör vi inte slösa alla våra krafter på, att sörja över dem. När vi fattar vårt hjälplösa tillstånd utan Kristus, bör vi inte bli missmodiga, utan förlita oss på en korsfäst och uppstånden Frälsares förtjänster. Se och lev! Jesus har lovat, att Han skall frälsa alla, som kommer till Honom. Fastän millioner, som behöver helas, skall förkasta Hans erbjudna nåd, kommer ingen, som förlitar sig på Hans förtjänster, att förgås.

Många är ej villiga, att ta emot Kristus, förrän hela hemligheten angående frälsningsplanen har blivit uppenbarad för dem. De vägrar, att skåda Honom i tro, fastän de märker, att många tusen har sett på Kristi kors och känt kraften av att se. Många vandrar på filosofins irrvägar, sökande efter skäl och bevis, som de aldrig skall finna, så länge de förkastar de bevis, som det behagat Gud att ge. De vägrar, att vandra i ljuset från rättfärdighetens Sol, tills skälet för dess lysande förklarats. Ingen, som framhärdar i ett sådant uppförande, skall uppnå kunskapen om sanningen. Gud kommer aldrig att ta bort varje orsak till tvivel. Han ger oss tillräckliga bevis att grunda vår tro på; och om dessa förkastas, överlämnas sinnet åt mörkret. Om de ormbitna hade börjat att tvivla och framkasta frågor, innan de ville se på kopparormen, skulle de ha omkommit. Det är först vår plikt att se, därefter kommer trons blick att ge oss liv.

Kapitel 39. Bashans erövring

Sedan israeliterna tågat söder kring Edom, gick de mot norr och vände åter sina ansikten mot det utlovade landet. Deras väg gick nu över en stor, upphöjd slätt, som svalkades av kyliga, friska vindfläktar från kullarna. Efter att ha vandrat i den förtorkade dalen, var detta ombyte högst välkommet, och de tågade framåt med nytt mod och hopp. De gick över bäcken Sered och tågade sedan öster om Moabs land; ty de hade fått denna befallning: "'Angripa inte moabiterna, ge dig inte i strid med dem. Av deras land ger jag dig ingenting, ty Ar har jag skänkt som egendom till Lots ättlingar.'" Och samma befallning upprepades avseende ammoniterna, som även de var Lots avkomlingar. Kapitlet bygger på Femte Moseboken 2; 3:1-11.

Israels härskaror tågade fortfarande norrut och kom snart till amoréernas land. Detta kraftiga och krigiska folk innehade ursprungligen den södra delen av Kanaans land; men då deras antal växte, gick de över Jordan samt anföll moabiterna och tog en del av deras område i besittning. Här hade de bosatt sig, och deras område sträckte sig från Arnon ända till Jabbok i norr. Vägen till Jordan, som israeliterna ville ta, gick mitt igenom detta område, och Moses sände detta vänliga budskap till Sichon, amoréernas kung, när denne var i sin huvudstad: "'Låt mig få gå genom ditt land. Jag skall gå raka vägen och inte vika av åt vare sig höger eller vänster. Mat att äta skall jag köpa av dig, och vatten att dricka skall jag betala dig för. Jag vill bara tåga igenom". Men svaret blev ett bestämt avslag, och kungen samlade hela amoréernas här, för att hindra inkräktarnas framträngande. Denna fruktansvärda armé injagade räddhåga hos israeliterna, som var för dåligt utrustade, för att kunna möta en väl beväpnad och väl övad truppstyrka. Vad skicklighet i krigföring angår, hade deras fiender fördelen. Från mänsklig synpunkt betraktat, såg det ut, som om israeliterna snart skulle bli förgjorda.

Men Moses höll sin blick fäst på molnstoden och uppmuntrade israeliterna, genom att påminna dem om, att tecknet på Guds närvaro ännu var hos dem. Han uppmanade dem på samma gång, att göra allt, som stod i mänsklig makt, för att bereda sig för krig. Deras fiender längtade efter, att få strida mot dem, och de var förvissade om, att de kunde utrota de dåligt utrustade israeliterna. Men Han, som är alla länders Ägare, hade givit Israels ledare följande befallning: "'Framåt, bryt upp och gå över Arnons floddal. Jag ger amoreernas kung Sichon i Heshbon och hans land åt dig. Börja erövringen, ge dig i strid med honom! Jag börjar i dag sprida skräck och fruktan för dig bland alla folk under himmelen, så att de bävar och darrar när de hör talas om dig.'"

Dessa folkslag vid Kanaans gränser skulle ha blivit skonade, om de inte hade trotsat Guds ord och sökt hindra Israels framträngande. Herren hade visat Sig vara långmodig, stor i kärlek och trofasthet även mot dessa hedniska nationer. När Abraham fick uppenbarelsen i en syn, att hans säd, Israels barn, i fyra hundra år skulle vara främlingar i

ett land, som ej tillhörde dem, gav Herren honom detta löfte: "Efter tre generationer skall dina ättlingar återvända hit, först då har amoreerna fyllt sina synders mått.'" Första Moseboken 15:16. Fastän amoréerna var avgudadyrkare, som genom sin stora ogudaktighet hade förverkat sina liv, hade Gud likväl skonat dem under fyra hundra år, för att ge dem tydliga bevis på, att Han var den ende sanne Guden, himmelens och Jordens Skapare. De visste om alla de underverk Han utförde i Egypten vid Israels befrielse. Tillräckligt många bevis hade blivit dem givna, för att de skulle ha känt till sanningen, om de hade varit villiga, att överge sin avgudadyrkan och tygellöshet. Men de förkastade ljuset och klängde sig fast vid sina avgudar.

När Herren för andra gången förde Sitt folk till Kanaans gränser, fick dessa hedniska folkslag skåda än fler bevis på Hans makt. I den seger israeliterna vann över kung Arad och kananéerna, och i det underverk, som utfördes för att rädda dem, vilka hade blivit bitna av ormarna, såg de tydliga bevis för, att Gud var med israeliterna. Fastän de hade blivit nekade, att tåga genom Edoms land och sålunda måst ta den långa och svåra vägen utefter Röda Havet, hade de inte under sin vandring förbi Edoms, Moabs och Ammons land, eller på någon plats de varit lägrade, visat någon fiendskap, ej heller skadat folket eller dess bosättningar. Då de kom till amoréernas landområde, bad de om, att få tåga rakt igenom landet och lovade, att iaktta samma regler, som de hade följt i sitt umgänge med andra nationer. När den amoréiske kungen avslog denna hövliga begäran och trotsigt samlade sin här till strid, var amoréernas syndamått fullt och Gud skulle nu utöva Sin makt för deras omstörtning.

Israeliterna gick nu över Arnonfloden samt ryckte fram emot fienden. En drabbning ägde rum, vari Israels här avgick med segern; och enär israeliterna drog nytta av den vunna fördelen, kom de snart i besittning av amoréernas land. Det var Fursten över Herrens här, som besegrade Sitt folks fiender; och Han skulle ha gjort detsamma trettioåtta år förut, om Israel hade visat Honom förtroende.

Israels härskaror kände sig nu förhoppningsfulla och modiga samt tågade ivrigt framåt; och då de fortsatte mot norr, kom de snart till ett land, som var synnerligen lämpligt för, att pröva deras mod och deras tro på Gud. Framför dem låg det mäktiga och folkrika kungadömet Bashan, som var fullt av stora, befästa städer, vilka ännu i dag väcker världens beundran – sextio städer. . . befästa med höga murar, portar och bommar. Därtill. . . en stor mängd obefästa städer. Femte Moseboken 3:4- 5. Husen var uppförda av mörka stenar, så ofantligt stora, att det var alldeles omöjligt för någon av den tidens krigstrupper, att inta byggnaderna. Landet var uppfyllt av ödsliga grottor, branta klippor, gapande avgrunder och starka bergfästen. Detta lands invånare, som var avkomlingar av jättar, ägde själva en underbar kroppsstorlek och styrka och var på grund av sin våldsamhet och grymhet en förskräckelse för alla omkringboende nationer. Og, kungen i landet, var beryktad för sin storlek och tapperhet även ibland ett folkslag av jättar.

Men molnstoden rörde sig framåt, och den hebréiska härskaran följde dess ledning mot Edrei. Där väntade jättekungen med sina trupper på dess ankomst. Og hade valt ut en särdeles lämplig plats för striden. Edrei var beläget på kanten av en högt liggande landsträcka, som höjde sig tvärt från slätten och var betäckt med ojämna, vulkaniska klippor. Vägarna, som ledde till staden, var smala, branta och otillgängliga. I händelse han bleve slagen, kunde hans trupper finna en tillflyktsort i den klippiga öknen, där det bleve omöjligt för främlingar att följa dem.

Viss om framgång, kom kungen ned med en ofantligt stor här på slätten, under det att starka, trotsiga rop hördes från det ovan belägna höglandet, där tusentals med spjut beväpnade män visade sig, angelägna om, att få delta i striden. När hebréerna betraktade jättarnas anförares högresta gestalt, som på grund av sin längd kunde urskiljas ibland sina krigare; när de märkte den härskara, som omgav honom, och den synbarligen ointagliga fästningen, vari flera tusen för dem osynliga krigare var förskansade, bävade mången israelits hjärta av fruktan. Men Moses var lugn och trygg, ty Herren hade sagt angående kungen i Bashan: "'Var inte rädd för honom. Jag ger honom i ditt våld, med allt hans folk och hela hans land. Du skall göra med honom som du gjorde med amoreernas kung Sichon, som härskade i Heshbon.'"

Den lugna tron hos deras ledare ingav israeliterna förtroende för Gud. De förlitade sig på Hans allsmäktiga arm, och Han svek dem inte. Inga mäktiga jättar, ej heller befästa städer, beväpnade härskaror eller bergfästen kunde bestå inför Fursten över Herrens här. Herren förde befälet över israeliterna, Han drev fienden på flykten och skänkte Israel segern. Jättekungen och hans här blev förgjorda, och israeliterna tog snart hela landet i besittning. Sålunda utplånades från Jorden det sällsamma folket, som hade hängivit sig åt orättfärdigheten och avskyvärd avgudadyrkan.

Det fanns många, som genom erövringen av Gilead och Bahsan erinrades om händelserna vid Kadesh nästan fyrtio år förut, varigenom israeliterna dömdes till sin långa ökenvandring. De märkte, att spejarnas rapport angående det utlovade landet var i många avseenden riktig. Städerna var befästa och väldigt stora samt var befolkade av jättar, i jämförelse med vilka hebréerna liknade dvärgar. Men de kunde nu se, att deras förfäders olycksbringande misstag bestod i, att de ej hade förlitat sig på Guds kraft. Det var detta, som hade hindrat dem från, att genast gå in i det goda landet.

När de för första gången beredde sig på, att tåga in i Kanaan, var ej så många svårigheter förknippade med företaget, som nu. Gud hade lovat Sitt folk, att om det ville lyda Hans röst, skulle Han gå först och strida för det, och Han skulle även sända bålgetingar, som skulle komma att jaga inbyggarna ur landet. De olika folkslagen hade då i allmänhet ej slagits av fruktan för israeliterna, och de hade vidtagit få förberedelser, för att hindra deras framträngande. Men när Herren nu bjöd israeliterna att gå framåt, måste

de möta en vaksam och mäktig fiende och strida med stora och välövade härar, som hade blivit utrustade i avsikt, att bekämpa dem.

I striderna mot Og och Sichon sattes folket på samma prov som det, vilket deras fäder ej hade förmått att utstå. Prövningen var nu mycket svårare, än när Gud vid det förra tillfället bjöd israeliterna, att rycka fram. Svårigheterna på deras väg hade storligen förökat sig sedan den tid, då de vägrade, att gå framåt i Herrens namn. Ännu prövar Gud Sitt folk på samma sätt. Om det inte kan uthärda prövningen, för Han det tillbaka till samma punkt, och den andra gången blir prövningen intensivare och svårare, än den var förut. Detta fortsätter, till dess Hans folk kan utstå provet, eller, om det fortfarande är olydigt, tar Gud bort Sitt ljus från det och lämnar det i mörker.

Hebréerna erinrade sig nu, hur de en gång förut, när deras trupper hade gått ut, för att strida, blev drivna på flykten och flera tusen dödade. Men de gick då ut trots Guds befallning, att icke gå. De gick utan Moses, den av Gud tillsatte ledaren, utan molnstoden, sinnebilden för Guds närvaro, och utan arken. Men nu var Moses med dem och stärkte deras mod, genom att inge dem hopp och tro. Guds Son, dold i molnstoden, gick i spetsen, och den heliga arken bars med i hären. Deras erfarenhet innehåller en lärdom för oss. Israels mäktige Gud är vår Gud. Vi kan förlita oss på Honom, och om vi lyder Hans befallningar, skall Han hjälpa oss på ett lika markerat sätt, som Han hjälpte Sitt folk på den tiden. Envar, som vandrar på pliktens väg, skall stundom finna sig plågad av tvivel och otro. Vägen är stundtals så tillspärrad av, som det synes, oövervinneliga hinder, att de klenmodiga dukar under för missmod, men Gud säger till dessa, att de skall gå framåt. Gör Din plikt, vad det än kosta må. De svårigheter, som tycks så fruktansvärda och inger Dig fruktan, skall försvinna, då Du går framåt på lydnadens väg och ödmjukt förlitar Dig på Gud.

Kapitel 40. Bileam

Sedan israeliterna erövrat Bashan, slog de läger vid Jordan ett stycke ovanför dess utlopp i Döda Havet och mitt emot Jerikos slätt samt vidtog förberedelser, för att genast infalla i Kanaan. De låg nu vid gränsen till Moabs land, och moabiterna blev förskräckta över, att inkräktarna hade kommit dem så nära. Kapitlet bygger på Fjärde Moseboken 22-24.

Moabs folk hade inte blivit oroat av israeliterna; men de hade likväl med bekymrade sinnen iakttagit allt, som hade ägt rum i de angränsande länderna. Amoréerna, för vilka moabiterna hade måst dra sig undan, hade blivit besegrade av hebréerna, och det område, som amoréerna hade fråntagit Moab, var nu i Israels besittning. Basans härskaror hade måst vika för den hemlighetsfulla kraften i molnstoden, och jättarnas fästen innehades av hebréerna. Moabiterna vågade inte anfalla dem, ty det skulle komma att bli fruktlöst, att lyfta vapen emot de övernaturliga krafter, som verkade på deras sida. Men de beslöt att göra bruk av häxerier, för att hindra Guds verk, såsom Farao hade gjort. De ville dra en förbannelse över Israel.

Moabiterna var nära besläktade med midjaniterna både på grund av nationalitet och religion. Och Balak, kung i Moab, väckte detta folks fruktan och försäkrade sig om dess medverkan i sina avsikter mot Israel genom följande budskap: "'Nu kommer den där horden att beta av hela landet, liksom oxen betar av allt gräs på marken.'" Bileam, som bodde i Mesopotamien, var bekant för sina övernaturliga förmågor, och ryktet om honom hade nått Moabs land. Man beslöt sig för, att söka erhålla hans bistånd; och följaktligen sändes de "äldste i Moab och de äldste i Midjan" som budbärare till honom, för att be honom att komma och bruka sin spådomskonst och sina häxerier emot Israel.

Sändebuden anträdde genast sin långa resa över berg och genom öknar till Mesopotamien; och då de träffade Bileam, överlämnade de till honom sin kungs budskap: "'Det har kommit ett folk från Egypten, och det brer ut sig över hela landet, jag har dem alldeles inpå mig. Kom, förbanna detta folk åt mig, jag rår inte på dem. Då kan jag kanske slå dem och driva ut dem ur landet. För det vet jag: välsignad är den som du välsignar, förbannad den som du förbannar.'"

Bileam var en gång en god man och Guds profet. Men han hade avfallit från Herren och fattat begär efter gods och penningar. Han utgav sig likväl ännu för att vara den Högstes tjänare. Han var inte okunnig om de verk, som Gud hade utfört för Israels räkning; och när budbärarna omtalade sitt ärende, visste han fullt väl, att det var hans plikt att ej ta emot Balaks skänker och att låta sändebuden fara hem igen. Men han vågade att gäckas med frestelsen och bad sändebuden, att stanna hos honom över natten, försäkrande, att han inte kunde ge något bestämt svar, förrän han hade rådfrågat sig hos

Herren. Bileam visste, att hans förbannelse inte kunde skada israeliterna. Gud stod på deras sida, och så länge som de var trogna mot Honom, kunde inga fientliga makter på Jorden eller från helvetet förmå något mot dem. Men hans fåfänga kände sig smickrad av sändebudens ord: " välsignad är den som du välsignar, förbannad den som du förbannar.'" Bestickningen genom dyrbara skänker och den förestående upphöjelsen väckte hans girighetsanda. Han mottog begärligt de erbjudna skatterna, och sedan sökte han, att uppfylla Balaks önskningar. Samtidigt föregav han sig visa lydnad för Guds vilja.

Guds ängel kom till Bileam om natten och sade till honom: "'Följ inte med dem. Du skall inte förbanna det folket, ty det är välsignat.'"

Följande morgon sände Bileam bort sändebuden ganska motvilligt; men han omtalade inte för dem, vad Herren hade sagt. Förargad över att hans föreställningar om vinst och utmärkelse så hastigt blivit om intet, utropade han häftigt: "'Vänd tillbaka till ert land, Herren vägrar att låta mig följa med er."

Bileam "älskade vad han kunde lura till sig". Andra Petrusbrevet 2:15. Girighetssynden, som av Gud förklaras vara avguderi, hade gjort honom till en hycklare, och på grund av denna synd, fick Satan fullt herravälde över honom; den drog honom ned i fördärvet. Frestaren söker alltid, att locka människorna till att lämna Herrens tjänst, genom att för dem framhålla världslig vinst och utmärkelse. Han inbillar dem, att det är deras överdrivna samvetsgrannhet, som hindrar dem från att ha framgång. Och härigenom låter många leda sig bort från redlighetens väg. Ett orätt steg gör det andra så mycket lättare, och de som tar dem, blir mer och mer förmätna. De vågar att begå de förskräckligaste synder, sedan de en gång har låtit sig behärskas av girigheten och begäret efter makt. De inbillar sig, att de en tid kan avvika från en sträng rättskaffenhet, för att erhålla en eller annan världslig fördel och att de, efter att de vunnit sitt mål, kan ändra sitt uppförande, när det behagar dem. Men sådana personer vecklar in sig i Satans snara, och det är sällan som de kan komma ur den.

När sändebuden berättade för Balak, att profeten vägrade att åtfölja dem, nämnde de inte, att Gud hade förbjudit honom att göra det. Kungen, som trodde, att Bileam inte ville komma, eftersom han önskade en större belöning, sände nu flera och mera framstående furstar, än de förra var. Dessa hade med sig löften om större hedersbetygelser, och han gav dem tillåtelse att anta alla villkor, som Bileam kunde framställa. Balaks enträgna budskap till profeten lydde så här: "Låt inget hindra dig från att komma till mig. Jag skall löna dig rikligt och göra allt, vad du begär, om du bara kommer hit och förbannar det här folket åt mig.'"

Bileam sattes för andra gången på prov. Då sändebuden framställde sin begäran, låtsade han sig vara väldigt samvetsgrann och redlig samt försäkrade dem, att den största skänk av silver och guld ej kunde förmå honom, att handla emot Guds vilja. Men han

längtade likväl efter att uppfylla kungens begäran; och fastän Guds vilja redan hade blivit kungjord för honom, bad han sändebuden att dröja över natten, så att han ytterligare kunde rådfråga Gud – som om den Oändlige vore en människa, som kunde bli övertalad.

Herren visade sig för Bileam om natten och sade till honom: "Om de här männen kommer för att hämta dig, följ då med dem. Men du får inte göra något annat än vad jag befaller dig." {King James Version .} Så långt lät Herren Bileam handla efter egen vilja, eftersom han beslutat sig för att göra det. Han önskade inte att uträtta Guds vilja, utan valde sin egen väg och bemödade sig sedan om, att vinna Herrens samtycke därtill.

Det finns många tusen personer i vår tid, vilka går till väga på liknande sätt. De skulle inte finna det svårt att uppfatta sin plikt, om den stämde överens med deras böjelser. Den är tydligt framställd för dem i Bibeln, eller angiven genom omständigheter och förnuftet. Men enär dessa framställningar strider mot deras önskningar och böjelser, förkastar de dem ofta och dristar sig till att gå till Gud, för att av Honom bli upplysta om sin plikt. De tycks vara ytterst samvetsgranna samt ber länge och ivrigt om ljus. Men Gud låter icke gäcka Sig. Han tillåter ofta dessa personer att handla efter sina egna önskningar och att utstå följderna därav. "[M]itt folk hörde inte på mig... Då lät jag dessa förstockade hållas, de fick följa sina egna planer." Psaltaren 81:12-13. När man tydligt inser sin plikt, får man inte drista sig till att gå till Gud och be Honom om, att bli befriad från den, utan man bör i stället med en ödmjuk och undergiven anda be om gudomlig styrka och vishet till, att uppfylla den.

Moabiterna var ett lågt och avgudadyrkande folk. Men i förhållande till det ljus, som de hade tagit emot, var deras brottslighet inte så stor i Guds ögon, som Bileams var. Enär han utgav sig för, att vara Guds profet, skulle man i alla händelser tro, att allt det han talade, var godkänt av Gud. Därför fick han inte tillåtelse att tala, som det behagade honom, utan han måste frambära det budskap, som Gud skulle ge honom. "Men du får inte göra något annat än vad jag befaller dig", sade Herren.

Bileam hade fått tillåtelse, att gå med sändebuden från Moab, därest de skulle komma om morgonen och kallade honom. Men enär de blev förnärmade över hans dröjsmål och väntade att få ett andra avslag, begav de sig åstad på sin hemresa, utan att hålla någon vidare rådplägning med honom. Han hade nu ingen ursäkt för sin önskan, att efterkomma Balaks begäran. Men Bileam hade beslutat, att försäkra sig om belöningen, och han tog den åsninna, som han brukade rida på, och begav sig i väg. Han fruktade, att den gudomliga tillåtelsen ännu skulle bli återkallad, och han skyndade sig ivrigt och otåligt framåt, för att han inte förlora den efterlängtade belöningen.

Men "Herrens angel ställde sig i vägen för Bileam". Djuret såg den himmelske budbäraren, som var osynlig för Bileam, samt vek av från vägen och gick in på en åker, och Bileam slog djuret grymt, för att förmå det till att gå upp på vägen. Men ängeln

trädde åter fram på en smal gata mellan två murar, och då djuret sökte att undvika den hotande gestalten, klämde det sin herres fot mot muren. Bileam såg ej ängeln och visste alltså inte, att Gud spärrade vägen för honom. Han blev nu uppbragt och slog åsninnan obarmhärtigt, för att tvinga henne att gå vidare.

Herrens ängel intog åter en hotande ställning, såsom förut, "på ett ställe där det var så trångt att det inte gick att vika åt sidan, vare sig åt höger eller åt vänster"; och det stackars djuret, som darrade av skräck, stannade tvärt och föll till marken under sin ryttare. Bileam kunde ej tygla sin vrede, utan han slog djuret med käppen värre, än förut. Gud öppnade nu åsninnans mun, och "en stum åsna började tala med människoröst och hejdade profeten i hans dårskap." Andra Petrusbrevet 2:16. "'Vad har jag gjort dig?", sade hon. "Det är tredje gången du slår mig.'"

Ursinnig över att bli hindrad på sin resa, svarade Bileam djuret, såsom han skulle ha talat till ett förnuftsväsen: "'Du gör mig till åtlöje. Om jag haft svärdet med mig hade jag dödat dig.'" Här var en föregiven trollkarl, stadd på resa, för att uttala en förbannelse över ett helt folk i avsikt att förlama dess styrka, samtidigt som han inte en gång hade makt att döda djuret, på vilket han red!

Bileams ögon blev nu öppnade, och han såg, hur Guds ängel stod på vägen med ett draget svärd i sin hand, färdig att döda honom. "[H]an föll ner på sitt ansikte" av förskräckelse. Ängeln sade till honom: "'Tre gånger har du slagit din åsna – varför gjorde du det? Jag ställde mig i vägen för dig, eftersom din resa misshagar mig. Åsnan såg mig, och tre gånger har hon vikit undan för mig. Om hon inte gjort det skulle jag ha dödat dig men låtit henne leva.'"

Den stackars åsninnan, som Bileam hade behandlat så grymt, hade bevarat hans liv. Mannen, som gjorde anspråk på att vara Guds profet, som förklarade, att hans ögon var upplåtna och att han såg "syner från den Allsmäktige" {Svenska Folk-Bibeln 98}, var så förblindad av girighet och begär efter utmärkelse, att han inte kunde bli varse Guds ängel, som åsninnan såg. "Denna världens gud har förblindat de otrognas sinnen." Andra Korintierbrevet 4:4. Hur många är inte förblindade på detta vis! De rusar fram på förbjudna vägar och överträder den gudomliga lagen samt kan inte inse, att Gud och Hans änglar står emot dem. De är, liksom Bileam, onda på dem, vilka önskar förebygga deras undergång.

Bileam hade, genom sin behandling av åsninnan, visat, vilken anda behärskade honom. "Den rättfärdige sörjer för sina djur, men den ondes omsorg är grymhet." Ordspråksboken 12:10. Få personer inser, såsom de borde göra, det orätta i att misshandla djur, eller att låta dem lida på grund av vanskötsel. Den, som skapade människan, gjorde även djuren, och han är "barmhärtig mot allt han har skapat." Psaltaren 145:9. Djuren

skapades till människans tjänst, men hon har därför inte rätt, att förorsaka dem smärta, genom hård och grym behandling.

Det är på grund av människans synd, som "hela skapelsen ännu samfällt suckar och våndas " Romarbrevet 8:22 {Svenska Folk-Bibeln 98}. Lidande och död efterlämnades alltså i arv, inte blott åt människosläktet, utan även åt djuren. Det anstår därför människan, att söka lätta lidandets börda, som hennes överträdelse har bragt över Guds skapade varelser, i stället för att göra den tyngre. Den, som misshandlar djur, emedan han har dem i sitt våld, är både feg och tyrannisk. En böjelse för, att åstadkomma smärta, antingen hos våra medmänniskor eller hos djuren, är satanisk. Många tror, att deras grymhet aldrig skall bli känd, eftersom de stackars stumma djuren inte kan uppenbara den. Men kunde dessa mäns ögon öppnas, liksom Bileams, skulle de finna, att en Guds ängel är närvarande för att uppträda som vittne emot dem i den himmelska domsalen. Handlingen nedtecknas i de himmelska böckerna, och en dag kommer, då de som misshandlar Guds skapade varelser, skall dömas till straff.

När Bileam såg Guds sändebud, utropade han med förskräckelse: "'Jag har syndat, för jag visste inte att det var du som stod mig emot på vägen. Om det jag gör är orätt i dina ögon, så vill jag vända tillbaka.'" Herren lät honom fortsätta sin resa, men sade till honom, att han inte fick tala annat, än det Gud lade honom i munnen. Gud ville ge Moab bevis på, att hebréerna stod under Hans förmynderskap; och detta gjorde Han på ett eftertryckligt sätt, när Han visade dem, hur oförmögen Bileam var, att uttala en förbannelse över Israel utan gudomlig tillåtelse.

Då kungen i Moab blev underrättad om Bileams ankomst, gick han ut med ett stort följe till gränsen av sitt rike, för att möta honom. När han uttalade sin förvåning över Bileams dröjsmål, oaktat en så stor belöning blivit lovad honom, sade profeten: "'Nu har jag kommit till dig', svarade Bileam. 'Men det står inte i min makt att själv säga någonting. Jag kan bara säga det som Gud lägger i min mun.'" Denna inskränkning var högst misshaglig för Bileam, och han fruktade, att han icke kunde genomdriva sin föresats, eftersom han stod under Guds uppsikt.

Kungen och de högsta ämbetsmännen i hans rike ledsagade Bileam under mycken ståt till "Baals höjder" {King James Version }, från vilka han kunde överskåda det hebréiska lägret. Se profeten, där han står på den höga kullen och blickar ned på Guds utvalda folks läger! Hur litet israeliterna är medvetna om det, som äger rum så nära dem! Hur litet de vet om Guds omsorg för dem både dag och natt! Hur svag Guds folks förnimmelseförmåga är! Hur svårt det är för dem i alla tidsåldrar, att fatta Hans stora kärlek och barmhärtighet! Om de kunde inse, hur Guds underbara kraft ständigt utövas för deras räkning, skulle inte då deras hjärtan fyllas av tacksamhet för Hans kärlek, och skulle de inte vid tanken på Hans majestät och makt fyllas med vördnad?

Bileam ägde någon kännedom om hebréernas offertjänst, och han trodde sig kunna erhålla Guds välsignelse, genom att överträffa dem i dyrbara gåvor och sålunda utföra sina syndiga planer. De avgudadyrkande moabiternas åsikter fick allt större inflytande över hans sinne. Hans vishet hade blivit ersatt av dårskap, hans andliga syn var fördunklad, och han hade fört blindhet över sig själv, genom att ge efter för Satans makt.

På Bileams befallning blev sju altaren byggda, och han offrade en tjur och en bagge på varje altare. Han gick sedan upp på en "kal höjd", för att möta Gud, medan han lovade att omtala för Balak allt, som Herren skulle uppenbara för honom.

Kungen, tillika med Moabs ädlingar och furstar, stod vid offret, medan den ivriga folkmängden samlade sig omkring dem, och alla väntade på profetens återkomst. Slutligen kom han, och folket trodde sig nu få höra de ord, som för evigt skulle förlama den förunderliga kraft, vilken utövades till de avskydda israeliternas fördel. Bileam sade:

Från Aram hämtade mig Balak, från bergen i öster av Moabs konung: 'Kom, förbanna Jakob åt mig, kom, ös vrede över Israel.' Kan jag förbanna den Gud ej förhannar, fördöma den Herren inte fördömt? Jag ser dem från klippornas krön, från höjderna skådar jag dem: ett folk som bor för sig självt, som inte räknar sig till de andra. Vem kan mäta upp Jakobs sand, vem kan räkna Israels stoftkorn? Må jag dö de rättrådigas död, må mitt liv sluta som deras!

Bileam erkände, att han kom dit i avsikt att förbanna Israel; men de ord han uttalade, stred mot hans hjärtas känslor. Han var nödgad att uttala välsignelser, medan hans själ var uppfylld av förbannelser.

Då Bileam betraktade israeliternas läger, såg han med förvåning bevisen på deras framgång. De hade blivit framställda för honom såsom en okunnig, oorganiserad folkhop, som strövade omkring i landet samt var en plåga och skräck för alla närboende nationer; men deras utseende vittnade om motsatsen till allt detta. Han såg, att lägret hade stor utsträckning och var fullkomligt uppbyggt samt att allting tillkännagav en grundlig disciplin och ordning. Han blev upplyst om den välvilja, som Gud hyste för israeliterna, och om deras utmärkande karaktär som Hans folk. De skulle inte bli lika andra folkslag, utan skulle upphöjas över dem alla. De var ett folk, som skulle bo för sig självt och inte räknas ibland hedningarna. Då dessa ord uttalades, hade israeliterna ingen fast boplats, och deras utmärkande karaktär, deras seder och bruk var främmande för Bileam. Men på vilket slående sätt blev inte denna profetia uppfylld under israeliternas senare historia! De har alltid varit ett särskilt folk, även under sin fångenskap och ända sedan den tid, då de blev kringspridda bland andra nationer. Likaså är Guds folk, det sanna Israel, som även är spritt ibland alla folkslag, endast gäster på Jorden. Deras medborgarskap är i himmelen.

Bileam blev inte blott upplyst om det hebréiska folkets historia som nation, utan han fick även skåda tillväxten av och framgången för Guds sanna Israel ända till tidens slut. Han såg, att den Högste i synnerhet gynnar dem, som älskar och fruktar Honom. Han såg, att de understöddes av Hans arm, då de inträdde i dödsskuggans mörka dal. Och han såg dem, då de kommer ut ur sina gravar, krönta med härlighet, ära och odödlighet. Han såg, hur de återlösta njöt av den förnyade Jordens oförgängliga härlighet; och han utropade, medan han betraktade scenen: "Vem kan mäta upp Jakobs sand, vem kan räkna Israels stoftkorn?" Och när han såg, att varje person bar härlighetens krona, att glädjen strålade från varje ansikte, och hade en försmak av det eviga livets oblandade sällhet, så utropade han: "Må jag dö de rättrådigas död, må mitt liv sluta som deras!"

Om Bileam hade önskat att följa det ljus, som Gud hade givit honom, skulle han nu ha varit trogen sitt löfte samt genast avbrutit all förbindelse med Moab. Han skulle ej längre ha visat förmäten förtröstan på Guds barmhärtighet, utan vänt sig till Honom under djup ånger. Men Bileam älskade orättfärdighetens lön, och han var fast besluten, att tillägna sig den.

Balak hade tillitsfullt förväntat, att en förbannelse skulle uttalas. Denna skulle komma att inverka på Israel såsom en tillintetgörande pestdunst; men då han hörde profetens ord, utropade han häftigt: "'Vad har du gjort? Jag hämtade dig för att du skulle förbanna mina fiender, men du har välsignat dem.'" Bileam, som sökte att göra en dygd av nödvändigheten, påstod, att han av uppriktig aktning för Guds vilja talat de ord, som den gudomliga kraften tvingade honom att yttra. Hans svar lydde: "'Jag kan bara lydigt säga det Herren lägger i min mun.'"

Balak kunde inte ens nu avstå från sin föresats. Han trodde, att den vördnadsbjudande anblicken av hebréernas stora läger hade injagat en så stor fruktan bos Bileam, att han inte vågade bruka sina besvärjelser emot dem. Kungen beslöt att ta profeten med sig till en plats, där man kunde se blott en liten del av folket. Om han kunde förmå Bileam till, att förbanna avsöndrade hopar av dem, skulle snart hela lägret vara vigt åt undergång. Ett annat försök gjordes nu på toppen av ett berg, som kallades för Pisga, och man byggde åter sju altaren och offrade samma slags djur på dem, som på de första. Kungen och hans furstar stannade kvar vid offren, medan Bileam gick bort, för att möta Gud. Profeten blev åter anförtrodd ett gudomligt budskap, som han inte kunde ändra eller förtiga.

När han visade sig för det ängsliga, väntande sällskapet, ställde man genast frågan till honom: "'Vad sade Herren?'" och svaret gjorde kungen och furstarna förskräckta, såsom det första svaret hade gjort:

Gud är ingen människa, han ljuger inte, han är ingen dödlig, som ändrar sig. Vad han sagt, det gör han, vad han lovat, håller han. Att välsigna är mitt uppdrag – hans

välsignelse kan jag inte häva. Ingen olycka skymtar för Jakob, inget ont är i sikte för Israel. Herren, hans Gud, är med honom och hyllas som konung med jubelrop.

Dessa uppenbarelser ingav Bileam fruktan, och han utropade: "Ingen svartkonst finns hos Jakob, ingen spådomskonst hos Israel." Den store trollkarlen hade försökt, att bruka sin trollkonst enligt moabiternas önskan; men Gud hade givit den en motsatt riktning. Så länge som de stod under Guds beskydd, skulle inget folk, om Satan än understödde det med hela sin kraft, kunna uträtta något mot dem. Hela världen skulle förundra sig över det stora verk, som Gud hade utfört för Sitt folk – över att en man, som var besluten, att begå en ond handling, så behärskades av Guds kraft, att han, i stället för att nedkalla förbannelser, måste uttala de största och dyrbaraste välsignelser i en upphöjd och själfull poesi. Och den ynnest, som Gud bevisade Israel vid denna tid, skulle bli en borgen för, att Hans lydiga, trogna barn i alla tider skulle stå under Hans beskyddande omsorg. När Satan skulle inge onda män, att beljuga, plåga och förgöra Guds folk, skulle de påminnas om denna händelse, och deras mod och tro på Gud skulle stärkas.

Kungen i Moab, som nu var modfälld och bedrövad, utropade: "'Vill du inte förbanna dem, så låt i alla fall bli att välsigna dem!'" Men ett svagt hopp om framgång fanns ännu i hans hjärta, och han beslöt att göra ett annat försök. Han ledsagade nu Bileam till berget Pegor, på vilket fanns ett tempel, som var invigt till Baals, deras guds, tygellösa gudstjänst. Här uppfördes lika många altaren som på de andra platserna, och lika många djur offrades; men Bileam gick ej avsides för att inhämta Guds vilja, som han hade gjort vid de andra tillfällena. Han sökte nu inga spådomstecken, utan ställde sig vid altarena och betraktade Israels tält. Guds Ande kom då över honom, och han uttalade denna välsignelse:

Sköna är dina tält, Jakob, dina boningar, Israel! De sträcker sig vida, som gröna dalar, de liknar trädgårdar vid en flod, aloeträd som Herren planterat, cedrar som växer vid vatten. Folkslag skall bäva för Israels makt, hans arm skall betvinga många folk. Han kung skall bli större än Agag, hans välde växa i makt och ära... Han har lagt sig till ro, han vilar likt ett lejon, ett lejon som ingen vågar störa. Välsignad den som välsignar dig, förbannad den som förbannar dig.

Guds folks framgång framställs här med några av de skönaste bilder, som finns i naturen. Profeten liknar {i King James Version } Israel vid fruktbara dalar, betäckta med vackra sädesfält, vid blomstrande trädgårdar, vattnade genom aldrig sinande källor, vid det välluktande sandelträdet och den ståtliga cedern. Den sist nämnda bilden är en av de skönaste och mest lämpliga, som finns i det Inspirerade Ordet. Libanons ceder prisades högt av alla folk i Österlandet. Träd, som tillhör denna klass, har påträffats överallt på Jorden, där människan har varit. De trivs i Ishavets trakter och i Tropikerna, frodas i hettan, men trotsar likväl kölden; de skjuter upp med yppig växtlighet vid flodstranden

och uppnår en betydande höjd i öknen. De fäster sina rötter djupt ned i bergens rämnor och under deras klippor samt trotsar djärvt stormen. Deras löv är friska och gröna, när vinterns köld har dödat alla andra. Libanons ceder utmärks framför alla andra träd genom sin styrka, sin fasthet, sin oförvissneliga livskraft; och den brukas som sinnebild på dem, vilkas "liv är dolt med Kristus i Gud." Kolosserbrevet 3:3 {Svenska Folk-Bibeln 98}. Skriften säger: "De rättfärdiga. . . växer höga som cedrar". Psaltaren 92:13. Gud har upphöjt cedern till trädens konung. "Ingen cypress hade sådana grenar, ingen planta en sådan krona" (Hesekiel 31:8); inget träd i Guds lustgård var dess like i skönhet. Cedern används ofta som sinnebild på kungavärdigheten. Skriftens bruk, att låta cedern representera de rättfärdiga, visar, hur Gud betraktar dem, som gör Hans vilja.

Bileam profeterade, att Israels kung skulle bli större och mäktigare, än Agag. Detta var ett allmänt namn på amalekiternas kungar. Amalekiterna var på den tiden ett väldigt mäktigt folk, men israeliterna skulle, om de var trogna mot Gud, underkuva alla sina fiender. Israels kung var Guds Son; och Hans tron skulle upprättas på Jorden, och Hans makt skulle bli större, än alla jordiska rikens.

När Balak hörde profetens ord, blev han sviken i sina förhoppningar och greps av fruktan och raseri. Han var förbittrad över, att Bileam hade givit honom någon uppmuntran om ett gynnsamt svar, när det blivit beslutat, att allting skulle gå honom emot. Han betraktade profetens försök till förlikning och hans bedrägliga handlingssätt med förakt; och han utropade häftigt: "Ge dig i väg hem! Jag lovade att löna dig rikligt, men Herren har berövat dig lönen.'" Kungen fick till svar, att han på förhand blivit underrättad om, att Bileam ej kunde tala annat än de ord, som Gud gav honom.

Innan Bileam återvände till sitt folk, uttalade han en väldigt skön och härlig profetia om världens Frälsare och Guds fienders slutliga undergång:

Jag ser honom – men inte nu, jag skådar honom – men inte nära. En stjärna stiger fram ur Jakob, en spira höjs i Israel. Han krossar Moabs tinning, hjässan på alla ättlingar till Set.

Och han slutade med en förutsägelse om Moabs, Edoms, Amaleks och keniternas fullständiga omstörtning. Han skänkte alltså inte den moabitiske kungen en enda stråle av hopp.

Sviken i sina förhoppningar om, att erhålla förmögenhet och utmärkelse, i onåd hos kungen och medveten om, att han ådragit sig Guds misshag, återvände Bileam från sin självvalda mission. Guds Ande lämnade honom, efter att han kommit hem, och girigheten, som endast hade blivit tillbakahållen, fick full makt över honom. Han var nu villig, att bruka vilket medel som helst, för att kunna erhålla den belöning, som Balak utlovat. Bileam visste, att israeliterna hade framgång, så länge som de var lydiga mot

Gud, och att de ej kunde övervinnas på något annat sätt, än genom att de bleve förledda till synd. Han beslöt nu att försäkra sig om Balaks ynnest, genom att ge moabiterna råd om, hur de skulle handla, för att nedkalla en förbannelse över Israel.

Han återvände genast till Moabs land och lade fram sina planer inför kungen. Moabiterna själva var övertygade om, att Gud skulle beskydda israeliterna, så länge de var trogna mot Honom. Bileams plan innehöll, att man skulle skilja dem från Gud, genom att förleda dem till avgudadyrkan. Om man kunde förmå dem till, att delta i Baals och Astartes tygellösa avgudatjänst, skulle deras allsmäktige Beskyddare bli deras fiende, och de skulle snart komme att förgöras av de grymma, krigiska folkslagen, som omgav dem. Denna plan blev genast antagen av kungen, och Bileam stannade själv kvar, för att medverka till dess utförande.

Bileam fick bevittna framgången för sin djävulska plan. Han såg, hur Gud straffade Sitt folk, hur många tusen blev dödade; men den gudomliga rättvisan, som bestraffade synden hos Israel, lät inte förförarna undkomma. Bileam blev dödad i kriget, som Israel förde mot midjaniterna. Han hade haft en aning om, att hans eget slut var nära, då han utropade: "Må jag dö de rättfärdigas död, må mitt liv sluta som deras!" Men han hade inte valt, att leva de rättfärdigas liv, och därför fick han dela Guds fienders öde.

Bileams öde liknade i mycket Judas' öde, och deras karaktärer hade stor likhet med varandra. Båda männen sökte, att förena Herrens tjänst med mammons, men häri misslyckades de. Bileam erkände den sanne Guden och föregav sig att tjäna Honom; Judas trodde, att Jesus var Messias, och han förenade sig med Hans lärjungar. Men Bileam tänkte, att han kunde förvärva sig rikedomar och världslig utmärkelse, genom att tjäna Jehova. Han misslyckades likväl med det samt stapplade, föll och blev krossad. Judas förväntade sig, att genom sin förbindelse med Kristus erhålla rikedom och ett högt ämbete i det världsliga rike, som han trodde, att Kristus ämnade upprätta. Då han såg sig sviken i sina förhoppningar, föll han ifrån och omkom. Både Bileam och Judas hade erhållit stort ljus och var delaktiga av särskilda förmåner; men ett enda syndigt begär, som de hyste, förgiftade hela deras karaktär och störtade dem i fördärv.

Det är farligt, att låta en okristlig bevekelsegrund eller motiv slå rot i hjärtat; ty en enda synd kommer så småningom att fördärva hela karaktären, genom att den ställer alla dess ädla förmågor under de onda begärens herravälde. Borttagandet av en enda skyddsvakt från samvetet, tillfredsställandet av ett enda dåligt begär, en försummelse, att fullgöra vår plikt, bryter ned själens försvarsverk och ger Satan tillfälle, att komma in och föra oss på villovägar. Det enda säkra förfaringssättet är, att dagligen av uppriktigt hjärta be till Gud, liksom David gjorde: "Bevara mig som din ögonsten, göm mig i dina vingars skugga". Psaltaren 17:8.

Kapitel 41. Avfallet vid Jordan

Israels segerrika härar hade, med glada hjärtan och stärkt tro på Gud, återvänt från Bashan. De hade redan tagit ett värdefullt område i besittning och var säkra på, att de snart skulle erövra Kanaan. Endast floden Jordan låg mellan dem och det utlovade landet. Mitt emot dem, på andra sidan floden, bredde en bördig slätt ut sig, täckt med grönska, vattnad av strömmar från ymniga källor och skuggad av frodiga palmträd. På slättens västra kant höjde sig tornen och palatsen i Jeriko, vilket var så undangömt ibland sina palmträd, att det kallades för "palmstaden." Kapitlet bygger på Fjärde Moseboken 25.

På östra sidan av Jordan, mellan floden och höglandet, som de hade tågat över, fanns även en flera kilometer bred slätt, som sträckte sig ett stycke längs efter floden. Denna skyddade dal hade ett tropiskt klimat, och i denna växte shittim- eller akacieträdet i sådan ymnighet, att slätten kallades för "Shittimsdalen". Israeliterna hade lägrat sig på denna slätt, och de fann en behaglig tillflyktsort ibland akacielundarna vid flodstranden.

Men här, ibland dessa sköna omgivningar, skulle de utsättas för en fara, som var mera fruktansvärd, än stora härar av beväpnade män, eller de vilda djuren i öknen. Landet, som ägde så många naturliga fördelar, hade blivit orenat av sina invånare. Vid Baals, den ledande gudomlighetens, offentliga tillbedjan ägde de mest förnedrande och skändliga uppträden ständigt rum. På alla sidor fanns platser för avgudadyrkan och tygellöshet, vilkas namn antydde, hur djupt sjunket och fördärvat folket var.

Dessa omgivningar utövade ett skadligt inflytande på israeliterna, dåliga tankar väcktes i deras sinnen genom dem, och deras bekväma och overksamma liv hade en demoraliserande inverkan på hebréerna; och nästan omedvetet skilde de sig från Gud och kom i ett sådant tillstånd, att de lätt kunde falla för frestelse.

Medan de var lägrade vid Jordan, gjorde Moses förberedelser, för att inta Kanaan, och den store ledaren var helt och hållet upptagen med detta verk. Men denna tid av uppehåll och väntan var för mycket för folket, och innan många veckor hunnit förflyta, hade deras livs historia blivit vanställd genom de mest förfärande avvikelser från dygd och redlighet.

I början hade israeliterna ganska litet umgänge med sina hedniska grannar; men efter en tid började midjanitiska kvinnor att smyga sig in i lägret. Deras uppträde förorsakade ingen oro, och de utförde sina planer så obemärkt, att Moses inte uppmärksammade förhållandet. Avsikten med kvinnornas beblandning med hebréerna var, att förleda dem, till att bryta Guds lag, att göra dem intresserade av hedniska bruk och ceremonier samt att locka dem till, att delta i avgudatjänsten. Dessa avsikter dolde de sorgfälligt under sken av vänskap, så att ingen, inte en gång folkets väktare, hade en aning därom.

På Bileams förslag lät kungen i Moab ställa till en stor fest till landets gudars ära, och man beslöt i hemlighet, att Bileam skulle övertala israeliterna, att bevista den. Enär de ansåg honom var en Guds profet, fann han det inte svårt, att verkställa sin avsikt. Ett stort antal av folket följde med honom, för att bevittna festligheterna. De vågade, att gå på förbjuden mark och blev fångade i Satans snara. Tjusta av musiken och dansen och bedårade av de hedniska vestalernas skönhet, bröt de sin trohetsed mot Jehova. Allt efter som de tog del i glädjen och festligheterna, blev deras sinnen omtöcknade av det myckna vinet, och de förlorade snart all självbehärskning. Lidelserna fick fritt lopp; och efter att de besmittat sig med otukt, blev de övertalade till, att falla ned för avgudarna. De offrade på de hedniska altarena och deltog i de mest förnedrande ceremonier.

Snart hade tygellösheten spridit sig som ett dödligt gift över hela Israels läger. De, som kunde ha besegrat sina fiender i strid, blev övervunna genom hedniska kvinnors konstgrepp. Folket tycktes vara bedårat. Hövdingarna och de ledande männen var ibland de första, som syndade, och så många av folket var brottsliga, att avfallet blev allmänt. "Israel slöt sig till Baal-Peor." {Svenska Folk-Bibeln 98 .} När Moses blev medveten om det onda, hade deras fiender redan haft en sådan framgång i sina stämplingar, att israeliterna inte bara deltog i den tygellösa avgudatjänsten vid berget Peor, utan de hade även börjat att införa de hedniska ceremonierna i sitt eget läger. Den gamle ledaren greps av harm, och Herrens vrede upptändes emot Israel.

Israeliternas skändliga bruk utverkade för dem, vad Bileams alla besvärjelser inte kunde åstadkomma – de skilde dem från Gud. Genom straffdomar, som genast pålades folket, väcktes det till insikt om gräsligheten hos sin synd. En förskräcklig pest bröt ut i lägret, för vilken tjugofyra tusen personer på kort tid föll offer. Gud befallde, att ledarna för detta avfall skulle dödas av överhetspersonerna; och denna befallning blev genast verkställd. Förbrytarna blev dödade, sedan hängdes deras kroppar upp i hela Israels åsyn, så att menigheten, genom att se sina ledare så strängt behandlade, kunde få ett klart begrepp om den avsky Gud kände för deras synd och den brinnande vrede Han hyste mot dem.

Alla tyckte, att straffet var rättvist; och folket hastade till tabernaklet samt bekände gråtande och under djup ödmjukelse sin synd. Medan de grät inför Gud vid ingången till tabernaklet, samtidigt som plågan härjade ibland dem och huvudmännen utförde sitt fruktansvärda uppdrag, kom Simri, en av hövdingarna i Israel, djärvt in i lägret, i sällskap med en midjanitisk sköka, dotter tIll en "klanhövding, familjeöverhuvud, i Midjan". Denna ledsagade han till sitt tält. Lasten har aldrig visat sig fräckare eller mera hårdnackad, Simri var upphetsad av vin samt bedrev sin synd "oförtäckt såsom Sodom" och yvdes över sitt skamliga uppförande. Prästerna och ledarna hade kastat sig på sina ansikten av sorg och förödmjukelse och grät "mellan förhuset och altaret", bedjande Herren att skona Sitt folk och inte låta Sin arvedel bli vanärad, när denne hövding i Israel

fräckt begick sin synd inför menigheten, som om han trotsade Guds hämnd och hånade folkets domare. Pinehas, son till översteprästen Eleasar, stod upp ur menigheten och tog ett spjut samt "följde efter den israelitiske mannen in i sovkammaren" och dödade dem båda. Härigenom blev plågan hejdad, och prästen, som hade verkställt det av Gud ålagda straffet, blev ärad inför Israels hela menighet, och hans och hans släkts innehav av prästämbetet blev stadfäst för alltid.

Pinehas "vände min vrede från israeliterna", sade Herren. "Kungör därför att jag stiftar ett förbund som tillförsäkrar honom min vänskap och ger honom och hans efterkommande rätt till prästämbetet för all framtid, ty han brann av lidelse för sin Gud och bringade försoning åt israeliterna."

Genom de straffdomar, vilka pålades israeliterna för deras synd vid Shittim, förgjordes de, som ännu var kvar av det stora sällskap, över vilket, nästan fyrtio år förut, domen, att de säkert skulle dö i öknen, hade blivit avkunnad. Folkräkningen, som hölls på Guds befallning, medan de var lägrade på slätten vid Jordan, visade, att: "Bland dem fanns ingen som Mose och prästen Aron hade mönstrat när de mönstrade israeliterna i Sinaiöknen. . . ingen fanns längre kvar av dem, utom Kalev {Kaleb}, Jefunnes son, och Josua, Nuns son." Fjärde Moseboken 26:64-65.

Gud hade straffat israeliterna, emedan de hade låtit midjaniterna förleda sig till synd; men förförarna skulle inte undkomma den gudomliga rättvisans vrede. Amalekiterna, som anföll israeliterna vid Refidim och dödade de svaga och uttröttade, vilka utgjorde eftertruppen, blev straffade först lång tid efteråt; men midjaniterna, som förledde dem till att synda, hemsöktes genast av Guds straffdomar, emedan de var deras värsta fiender. Gud gav denna befallning till Moses: 'Tag hämnd på midjaniterna för Israels barn. "Därefter skall du samlas till ditt folk.'" (Fjärde Moseboken 31:2, Svenska Folk- Bibeln 98.) Detta påbud åtlyddes genast; och man valde ut ett tusen män ur varje stam, vilka sändes ut under Pinehas' ledning. "De tågade mot Midjan, så som Herren hade befallt Mose; . . . Förutom alla andra som dräptes dödade de också . . . de fem kungarna i Midjan. De högg också ner Bileam, Beors son." Verserna 7-8. Även kvinnorna, som hade blivit tillfångatagna av israeliterna, blev dödade på Moses' befallning som de brottsligaste och farligaste av Israels fiender.

Detta var slutet för dem, som hade stämplat ont emot Guds folk. Psalmisten säger: "Folken föll i den grop de grävt, de fastnade i snaran de gillrat." Psaltaren 9:16. "Ty Herren förskjuter inte sitt folk, han överger inte sin egendom. Den rättfärdige skall få sin rätt". När människor "gaddar sig samman mot den rättfärdige och dömer den oskyldige till döden", skall Herren "straffa dem för deras brott och krossa dem för deras ondska." Psaltaren 94:14-15, 21, 23.

När Bileam blev eftersänd, för att förbanna hebréerna, kunde han inte med alla sina besvärjelser förorsaka dem något ont, ty Herren hade "ingen orätt sett i Jakob", ej heller någon "orättfärdighet skådat i Israel." Fjärde Moseboken 23:21, 23 {King James Version }. Men när de gav efter för frestelsen och överträdde Guds lag, lämnade deras beskyddare dem. Så länge Guds folk troget håller Hans bud, kan inte besvärjelser uträtta något emot det; därför brukar Satan all sin makt och sina konstgrepp, för att förleda det till att synda. Om de, som föreger sig ha Guds lag, överträder dess föreskrifter, skiljer de sig från Gud och kan inte stå emot sina fiender.

Israeliterna, som ej kunde besegras med vapen eller genom besvärjelser från Midjan, föll byte för dess skökor. Sådan är den makt, som kvinnan – då hon står i Satans tjänst – har utövat för att fånga och förgöra själar. "[. . .] många har fallit för hennes hand, otaliga är hennes offer." Ordspråksboken 7:26. Det var genom kvinnor, som Sets avkomlingar blev bortledda från dygdens väg, så att den heliga säden blev fördärvad. Det var genom en kvinna, som Josef utsattes för frestelse. En kvinna förmådde Simson att yppa, vari hans styrka – som var Israels skydd – låg. Härigenom föll han i filistéernas händer. David syndade på grund av kvinnors inflytande. Och Salomo, den visaste av alla kungar, om vilken det tre gånger hade blivit sagt, att han var älskad av Gud, blev en slav under lidelsen och offrade sin dygd på grund av samma tjusningskraft.

Allt det som hände dem är exempel, och det skrevs ner för att vägleda oss som har tidsåldrarnas slut inpå oss. Därför skall den som tror sig stå stadigt se till att han inte faller. Första Korintierbrevet 10:11-12. Satan känner väl till det mänskliga hjärtat. Han vet – ty han har med en demonisk sorgfällighet iakttagit förhållandet under tusentals år – vilka punkter lättast kan angripas i varje karaktär; och han har i varje mansålder bragt de starkaste män, Israels furstar, i fördärvet genom samma frestelser, som lyckades så väl vid Baal- Peor. Man finner i alla tidsåldrar kringströdda karaktärsvrak, som har strandat på den köttsliga njutningens klippor. Allt efter som vi nalkas tidens slut och Guds folk står på det himmelska Kanaans gränser, skall Satan fördubbla sina ansträngningar, liksom fordom, för att hindra det från, att gå in i det goda landet. Han lägger ut sina snaror för varje själ. Det är inte bara de okunniga och obildade, som behöver vara på sin vakt; utan han framställer sina frestelser för dem, som innehar de högsta platser, det heligaste ämbete; ty om han kan förmå dem att befläcka sina själar, kan han genom dem fördärva många. Och han brukar samma medel nu, som han gjorde för tre tusen år sedan. Han frestar människan till, att bryta det sjunde budet genom världslig vänskap, skönhetens behag, lystnad efter nöjen, bullrande glädje, festligheter eller genom vinbägaren.

Satan förmådde israeliterna till, att begå otukt, innan han ledde dem till avgudadyrkan. De, som är villiga att vanära Guds bild och befläcka Hans tempel i sina egna kroppar, känner inga samvetsförebråelser över, att begå vad som helst, som kan vanära Gud, då det tillfredsställer deras fördärvade hjärtans begär. Sinnliga njutningar

försvagar sinnet och förnedrar själen. De moraliska och andliga själskrafterna dövas och förlamas genom de djuriska böjelsernas tillfredsställande; och det är omöjligt för lidelsens slav, att fatta Guds lags heliga fordringar, att uppskatta försoningen, eller att sätta rätt värde på själen. Godhet, renhet, sanning, vördnad för Gud och kärlek till heliga saker – alla de heliga egenskaper och ädla böjelser, som förbinder människor med himmelen – förtärs i den sinnliga lustans eld. Själen blir förmörkad och ödelagd, en boning för onda andar, "ett näste för alla orena och avskyvärda fåglar" {Uppenbarelseboken 18:2}. Väsen, som är skapade till Guds avbild, blir förnedrade till djurens nivå.

Eftersom hebréerna umgicks med avgudadyrkare och deltog i deras festligheter, blev de förledda till, att överträda Guds lag och föranledde Hans straffdomar över nationen. Och genom att förmå Kristi efterföljare nu för tiden, att ha umgänge med de ogudaktiga och delta i deras nöjen, kan Satan lättast locka dem till att synda. Därför säger Herren: "Dra bort från dem och skilj er från dem. Rör inte vid det som är orent." Andra Korintierbrevet 6:17. Gud fordrar nu, att Hans folk skall var lika mycket olikt världen i bruk, seder och grundsatser, som Han fordom fordrade av Israel. Om de troget följer Hans Ords lärdomar, skall en sådan skillnad finnas; det kan inte var annorlunda. Varningarna, som gavs till hebréerna, mot att smälta samman med hedningarna, är ej mer uttryckliga och bestämda, än de, som förbjuder de kristna, att foga sig efter de ogudaktigas bruk och hysa deras anda.

Kristus säger till oss: "Älska inte världen och det som finns i världen. Om någon älskar världen finns inte Faderns kärlek i honom." Första Johannesbrevet 2:15. "Ni trolösa, vet ni inte att vänskap med världen betyder fiendskap med Gud? Den som vill vara vän med världen blir fiende till Gud." Jakobsbrevet 4:4. Kristi efterföljare skall hålla sig skilda från syndare och umgås med dem blott då de har tillfälle, att göra dem gott. Vi kan inte för mycket undvika deras sällskap, vilkas inflytande är sådant, att det leder oss bort från Gud. Medan vi beder: "Inled oss icke i frestelse", bör vi undvika frestelsen så mycket som möjligt.

Israeliterna blev förledda till synd, när de var i ett tillstånd av yttre ro och säkerhet. De uraktlät, att hålla Gud i sina tankar, de försummade bön och hyste en självsäker anda. Bekvämlighet och njutningar lämnade själens fäste obevakat, och onda tankar fick inträde. Det var förrädarna inom murarna, som omstörtade grundsatsernas fästen och lämnade Israel i Satans händer. Satan går fortfarande till väga på samma sätt, för att kunna fördärva själen. En lång förberedelse, okänd för världen, äger rum i hjärtat, innan den kristne begår en öppen synd. Själen stiger ej med ens ned från renhet och helighet till fördärv och brott. Det fordras tid, för att göra dem, som blivit skapade till Guds avbild, djuriska eller sataniska. Man blir förtrolig med synden, genom att ständigt se den begås.

Genom att hysa orena tankar, kan människan så grundligt fördärva sitt sinne, att synden, som hon en gång avskydde, blir behaglig för henne.

Satan brukar alla medel, för att göra brott och förnedrande laster omtyckta. Vi kan inte gå på gatorna i våra städer, utan att se prålande kungörelser om brott, som beskrivs i någon roman, eller som skall spelas på någon teater. Sinnet uppfostras till, att bli förtroget med synden. Ogudaktiga och fördärvade personers handlingar avhandlas i dagens tidningar, och saker, som kan uppväcka folkets lidelser, framställs i spännande berättelser. Man hör och läser så mycket om brott, att det en gång känsliga samvetet, som med förskräckelse skulle ha ryggat tillbaka för sådana skådespel, blir förhärdat, och man diskuterar dessa saker med stort intresse.

Många nöjen, som är populära i världen i vår tid och i vilka även så kallade kristna deltar, föranleder samma följder, som hedningarnas tillställningar fordomdags. Det är i sanning få ibland dem, som Satan inte drar nytta av i sina bemödanden, att fördärva själar. Satan har i århundraden verkat, för att reta passionerna och förhärliga lasten genom skådespel. Han använder operan, med dess förtjusande ståt och förledande musik, maskeradbalen, dansen och kortspelet, till att bryta ned den goda karaktärens skyddsmur och inge böjelser för sinnliga njutningar. I varje sällskap, som avser nöjen, där stoltheten uppmuntras, eller begären tillfredsställs och där man lockas att glömma Gud och sin eviga välfärd, slår Satan själen i bojor.

Mer än allt annat – vakta ditt hjärta, ty hjärtat styr ditt liv, är den vise mannens råd. Ordspråksboken 4:23. Som en man tänker i sitt hjärta, är han också. Ordspråksboken 23:7 {King James Version }. Guds nåd måste förnya hjärtat, om man skall kunna visa renhet i livet. Den, som söker att bygga upp en ädel, dygdig karaktär utan Kristi nåd, bygger sitt hus på lösan sand. Det kommer utan tvivel att omstörtas av frestelsernas häftiga stormar. Varje själ bör be som David: Skapa i mig, Gud, ett rent hjärta, ge mig ett nytt och stadigt sinne. Psaltaren 51:12. Och när vi har tagit emot den himmelska gåvan, skall vi eftersträva fullkomlighet, Ty Guds makt beskyddar er genom tron. Första Petrusbrevet 1:5.

Vi måste likväl göra något, för att kunna motstå frestelsen. De, som ej vill bli övervunna av Satans konstgrepp, måste undvika allting, som kan verka skadligt på själen – de bör inte läsa, se eller höra något, som kan uppväcka orena tankar. Man får inte låta själafienden leda tankarna in på vilket som helst ämne han finner för gott. "Spänn därför bältet om livet", säger aposteln Petrus, och var vakna, . . . Som lydnadens barn skall ni inte styras av de begär som ni tidigare levde i när ni ännu var okunniga. Nej, liksom han som har kallat er är helig, skall ni föra ett alltigenom helgat liv. Första Petrusbrevet 1:13-15 {Svenska Folk-Bibeln 98}. Paulus säger: "allt som är sant och värdigt, rätt och rent, allt som är värt att älska och uppskatta, ja, allt som kallas dygd och förtjänar beröm, tänk

på allt sådant." Filipperbrevet 4:8 {Svenska Folk-Bibeln 98}. Detta fordrar allvarlig bön och ständig vaksamhet. Vi måste ha bistånd av den Helige Ande, som leder tankarna uppåt och håller dem fästa vid det, som är rent och heligt. Och vi måste flitigt betrakta Guds Ord. "Hur kan en ung man bevara sitt liv rent? - När han håller sig efter ditt ord." "I mitt hjärta gömmer jag ditt ord", säger psalmisten, "för att jag inte skall synda mot dig." Psaltaren 119:9, 11 {King James Version }.

Israels synd vid Baal-Peor bragte Guds straffdomar över nationen, och om än samma synder nu inte blir lika skyndsamt bestraffade, skall de dock lika säkert en gång bli det. "Om någon förstör Guds tempel skall Gud förgöra honom." Första Korintierbrevet 3:17. Naturen har för begåendet av dessa brott bestämt förskräckliga straff, vilka förr eller senare skall drabba alla, som överträder dess lagar. Det är dessa synder, som mera än något annat har förorsakat det förfärliga urartandet av vårt släkte och många av de sjukdomar och besvärligheter, som plågar världen. Många lyckas måhända, att dölja sin synd för sina medmänniskor; men de skall därför icke mindre säkert få utstå följderna, som visar sig i lidande, sjukdom, sinnessvaghet, eller död. Och efter detta liv kommer Guds dom, som bestämmer det eviga straffet. "[D]e som gör sig skyldiga till sådant skall inte få del i Guds rike", utan skall – tillsammans med Satan och onda änglar – få sin del i "den brinnande sjön", som "är den andra döden." Galaterbrevet 5:21; Uppenbarelseboken 20:14.

Den främmandes läppar är söta som honung, lenare än olja hennes tunga, men till slut blir hon bitter som malört, vass som ett tveeggat svärd. Ordspråksboken 5:3-4. Håll dig långt ifrån henne, närma dig inte hennes dörr. Annars får du ge din kraft åt andra och dina år åt en hård husbonde, främlingar drar nytta av din styrka, och du får slita i en annans hus. Du stönar när slutet kommer, när din kropp tynar bort. Verserna 8-11. Hennes hus sjunker ner i dödsriket. Den som går till henne kommer aldrig åter. Ordspråksboken 2:18-19. [H]ennes gäster hamnar i dödsrikets djup. Ordspråksboken 9:18.

Kapitel 42. Lagen framställs på nytt

Herren tillkännagav för Moses, att den bestämda tiden för Kanaans intagande var nära; och då den ålderstigne profeten stod på berget, från vilket han hade utsikt över floden Jordan och det utlovade landet, blickade han med djupt intresse på sitt folks arvedel. Vore det möjligt, att den dom, som blivit avkunnad över honom på grund av hans synd vid Kadesh, kunde bli upphävd! Han vände sig till Gud och bad med stor enträgenhet: "'Herre, min Gud, du har börjat visa din storhet och din väldiga makt för din tjänare. Vilken gud i himlen och på jorden utför sådana dåd som du? Låt mig gå över Jordan till andra sidan och se det rika landet där, dess härliga berg, och Libanon.'" Kapitlet bygger på Femte Moseboken 4-6; 28.

Han fick till svar: "'Det är nog', sade han, 'tala inte mer med mig om detta. Gå upp på toppen av Pisga, se dig omkring åt väster och norr, åt söder och öster, och låt blicken vila på vad du ser, ty du kommer inte att gå över denna flod, över Jordan." Femte Moseboken 3:24-27.

Moses fogade sig efter Guds beslut utan det minsta knot. Och nu kände han bekymmer blott för Israel. Vilken skulle komma att hysa ett sådant intresse för deras välfärd, som han hade gjort? Med ett förtröstansfullt hjärta bad han denna bön: "'Må Herren, den Gud som ger alla människor liv och ande, utse en ledare för menigheten, en som kan leda deras fälttåg, föra dem ut i strid och tillbaka igen, så att inte Herrens menighet blir får utan herde.'" Fjärde Moseboken 27:16-17.

Herren beviljade Sin tjänares bön och svarade honom: "'Hämta Josua, Nuns son, han är en man med ande. Lägg din hand på honom, ställ honom inför prästen Elasar {Eleasar} och hela menigheten och ge honom hans uppdrag i deras åsyn. Låt honom få del av din egen myndighet, så att hela den israelitiska menigheten lyder honom." Verserna 18-20. Josua hade länge tjänat Moses; och då han ägde vishet, skicklighet och tro, blev han vald till dennes efterträdare.

Josua blev högtidligt avskild till Israels ledare, genom att Moses lade händerna på honom och gav honom en högst intrycksfull förmaning. Han skulle även genast ha del i styret. Herren lät, genom Moses, säga menigheten följande angående honom: "Men han skall vända sig till prästen Elasar, som för hans räkning skall söka vägledning inför Herren med hjälp av orakel. På hans ord skall de dra ut, och på hans ord skall de vända tillbaka, Josua liksom de andra israeliterna, hela menigheten.'" Verserna 21-23.

Innan Moses lämnade sin befattning som Israels synlige ledare, fick han tillsägelse, att upprepa för folket historien om dess befrielse ur Egypten och dess vandringar i öknen samt att även upprepa lagen, vilken förkunnades från Sinai. När lagen gavs, var det endast få av den närvarande menigheten, vilka var nog gamla för att fatta stundens stora

högtidlighet. Eftersom de snart skulle gå över Jordan och ta det förlovade landet i besittning, ville Gud framställa för dem Sin lags fordringar och ålägga dem att lyda den, om de ville ha framgång.

Moses stod inför folket, för att upprepa sina sista varningar och förmaningar, och hans ansikte var upplyst av ett heligt ljus. Hans hår var vitt på grund av ålder; men hans hållning var upprätt, hans anlete visade oförminskad hälsa och hans ögon var klara och ofördunklade. Det var ett betydelsefullt tillfälle, och han beskrev under djup rörelse deras allsmäktige Beskyddares kärlek och barmhärtighet:

Utforska hur det var i gamla tider, innan du fanns, alltsedan den dag då Gud skapade människorna på jorden, och fråga från himlavalvets ena ände till den andra om något så stort som detta har skett, eller om någon har hört talas om något liknande. Har något folk hört Guds röst ur elden, så som du har hört, och ändå förblivit vid liv? Eller har någon annan gud ens försökt hämta ett folk ur ett annat folks våld, med prövningar och tecken, under och krig, med stark hand och lyftad arm och med skräckinjagande stordåd, så som Herren, er Gud, gjorde med er i Egypten, inför dina ögon? Du har själv fått se detta för att du skulle förstå att det är Herren som är Gud, det finns ingen annan än han.

Det var inte för att ni är ett större folk än andra som Herren fäste sig vid er och utvalde er – ni är ju det minsta folket av alla. Men Herren älskade er och ville hålla sin ed till era fäder, och därför förde han er med stark hand ut ur slavlägret och befriade dig ur faraos, den egyptiske kungens, våld. Du skall veta att det är Herren, din Gud, som är Gud, den trofaste Gud som håller sitt förbund och visar godhet i tusen släktled mot dem som älskar honom och håller hans bud. Femte Moseboken 7:7-9.

Israeliterna hade varit benägna, att beskylla Moses för att vara upphovet till deras besvärligheter; men deras misstankar, att han behärskades av stolthet, äregirighet eller egennytta, blev nu undanröjda, och de lyssnade tillitsfullt till, vad han sade. Moses framställde plikttroget för dem deras fel och deras fäders överträdelser. De hade ofta varit otåliga och upproriska på grund av sin långa vandring i öknen; men förseningen med, att ta Kanaan i besittning, kunde inte tillskrivas Herren, ty Han var mera bedrövad än de var, eftersom Han inte kunde låta dem genast ta det utlovade landet i besittning och, genom Sitt folks förlossning, visa Sin stora makt för alla folkslag. På grund av sitt misstroende till Gud, sin stolthet och otro, hade de inte varit beredda, att gå in i Kanaan. De kunde ingalunda föreställa det folk, vars Gud Herren är; ty de gav ej prov på Hans godhet, renhet och välgärningar i sin karaktär. Hade deras fäder i tro lytt Guds befallning och efterlevt Hans stadgar och förordningar, skulle de för länge sedan ha varit bosatta i Kanaan som ett välmående, heligt och lyckligt folk. Deras försening i, att gå in i det goda landet, vanärade Gud och minskade Hans avseende hos de omkringboende nationerna.

Moses, som förstod Guds lags natur och värde, försäkrade folket, att ingen annan nation ägde så visa, rättfärdiga och barmhärtiga bud som dem, vilka blivit givna till hebréerna. "Jag lär er nu", sade han, "stadgar och föreskrifter, så som Herren, min Gud, har befallt mig, för att ni skall lyda dem i det land ni kommer till och tar i besittning. Ni skall följa dem och lyda dem för att andra folk skall se er vishet och insikt. När de hör alla dessa stadgar kommer de att säga: 'Detta stora folk är verkligen ett vist och insiktsfullt folk!'"

Moses påminde dem om "den dag då du vid Horeb stod inför Herren, din Gud." Och han ställde dessa frågor till den hebréiska härskaran: "Vilket stort folk har gudar som är dem så nära som Herren, vår Gud, är oss nära varje gång vi åkallar honom? Och vilket stort folk äger stadgar och föreskrifter så rättfärdiga som denna lag som jag i dag förelägger er?" Dessa frågor kunde upprepas i vår tid. De lagar, som Gud på den tiden gav Sitt folk, var visare, bättre och mera passande för människan, än de som Jordens mest civiliserade nationer har stiftat. Nationernas lagar visar kännetecken på det icke pånyttfödda hjärtats svagheter och passioner, men Guds lag bär den himmelska prägeln. "Men er har Herren tagit sig an och fört ut ur järnugnen", sade Moses, "för att ni skulle bli hans eget folk". Det land, som de snart skulle gå in i och bli deras, om de var Guds lag lydiga, blev beskrivet för dem som följer – och hur måste inte dessa ord ha påverkat israeliternas hjärtan, när de erinrade sig, att han, som så livligt skildrade det goda landets välsignelser, hade, på grund av deras synd, blivit berövad förmånen, att få dela arvet med sitt folk:

Herren, din Gud, för dig in i ett gott land. Landet {…} liknar inte Egypten, det land som ni drog ut ur, där du måste gå och vattna den säd du sått, liksom i en kökträdgård. Nej, det land som ni går över till och skall ta i besittning är ett land där berg och dalar vattnas av himlens regn; ett rikt land med bäckar, källor och vattenådror som springer fram ur berg och dalar – ett land med vete och korn, med vinstockar, fikonträd och granatträd, med dignande olivträd och med honung, ett land där du inte skall behöva äta torftigt eller lida brist på någonting, ett land där stenarna innehåller järn och där du kan bryta koppar ur bergen; ett land som Herren, din Gud vårdar sig om; Herrens, din Guds, ögon vakar ständigt över det, ifrån årets början till årets slut. Femte Moseboken 8:7-9; 11:10-12.

När Herren, din Gud, för dig in i det land han ger dig enligt sin ed till dina fäder Abraham, Isak och Jakob – ett land med stora och vackra städer som du inte har byggt, med välfyllda hus som du inte har fyllt, med vattencisterner som du inte har huggit ut, med vingårdar och olivgårdar som du inte har planterat – och du då äter dig mätt, skall du akta dig för att du glömma Herren. Akta er då för att glömma det förbund som Herren, er Gud, har slutit med er . . . Ty Herren, din Gud, är en förtärande eld, en svartsjuk Gud. Om

de gjorde vad ont var i Herrens ögon, då, sade Moses, att ni snart skall utrotas från det land ni tar i besittning när ni går över Jordan.

Sedan Moses för andra gången offentligt hade läst upp lagen, avslutade han nedtecknandet av alla lagar, föreskrifter och stadgar, som Gud hade givit honom, liksom alla förordningar angående offersystemet. Boken, där dessa var upptecknade, överlämnades åt lämpliga tjänstemän samt blev förvarad vid sidan av arken. Men den store ledaren fruktade fortfarande, att folket skulle avfalla från Gud. I ett upplyftande och till hjärtat gående tal förelade han israeliterna de välsignelser, vilka de skulle erhålla, om de var lydiga, och de förbannelser, som skulle komma över dem, om de syndade:

Om du lyssnar till Herren, din Gud, och troget följer alla hans bud, som jag i dag ger dig, skulle det följa Välsignelse över dig inne i staden och välsignelse ute på åkern. Välsignelse över de barn du får, den skörd du bärgar och de djur som föds . . . Välsignelse över dina korgar och dina baktråg. Välsignelse över dig när du kommer och välsignelse över dig när du går. När dina fiender angriper dig skall Herren låta dig besegra dem . . . Herren skall se till att du får välsignelse över dina lador och över allt ditt arbete.

Men om du inte lyssnar till Herren, din Gud, och inte troget följer alla hans bud och hans stadgar, som jag i dag ger dig, då skall alla dessa förbannelser nå dig. Du skall väcka fasa och bli till en skam och en visa bland alla folk till vilka Herren driver bort dig. Herren skall skingra dig bland alla folken, från jordens ena ände till den andra. Där skall du tjäna andra gudar, som varken du eller dina fäder har känt till, gudar av trä och sten. Hos dessa folk får du ingen ro, ingen vila för din fot. Där skall Herren göra ditt hjärta ängsligt, låta din blick slockna och ditt livsmod vissna. Du kommer att känna att ditt liv hänger som på en tråd. Dag och natt skall du vara rädd och inte veta om du får leva. På morgonen skall du säga: 'Om det ändå vore kväll!' och på kvällen: 'Om det ändå vore morgon!' Sådan skräck skall du känna, sådana ting skall dina ögon tvingas se.

Upplyst av Inspirationens Ande, skådade Moses ned genom tiden och skildrade Israels slutliga omstörtande som nation och Jerusalems förstöring av de romerska härarna: "Herren skall sända ett folk mot dig långt bortifrån jordens ände, och det skall slå ner på dig som en örn, ett folk vars språk du inte förstår, ett folk med ansikten av sten, ett folk som inte vördar de gamla och inte skonar de unga."

Landets ödeläggande och folkets förskräckliga lidande, medan Jerusalem belägrades av Titus flera århundraden efteråt, beskrevs livligt: "Detta folk skall äta de djur som föds hos dig och den skörd du bärgar tills du har utplånats . . . De skall belägra dig i alla dina städer tills murarna faller överallt i ditt land, de höga befästningsverk som du sätter din lit

till . . . I den fruktansvärda nöd som fienden vållar dig kommer du att äta dina egna barn, köttet av sönerna och döttrarna som Herren, din Gud, har gett dig." "En kvinna i ditt folk som är vek och bortskämd, så bortskämd och vek att hon aldrig har behövt gå med sina fötter på marken, skall missunna sin egen man, sin son och sin dotter både efterbörden som kommer ut ur hennes sköte och de barn hon föder, och hon skall själv äta upp detta i hemlighet, det enda hon har i den fruktansvärda nöd som fienden vållar dig i dina städer."

Moses avslutade sitt tal med dessa eftertryckliga ord: "Jag tar i dag himmel och jord till vittnen på att jag har ställt dig inför liv och död, välsignelse och förbannelse. Du skall välja livet, så att du och dina efterkommande får leva. Du skall älska Herren, din Gud, lyssna till honom och hålla dig till honom, ty detta ger dig liv, och du får leva länge i det land som Herren med ed har lovat att ge dina fäder Abraham, Isak och Jakob." Femte Moseboken 30:19-20.

För att djupare kunna inprägla dessa sanningar hos alla, sammanfattade den store ledaren dem i en helig sång. Denna sång var inte blott historisk, utan även profetisk. Medan den skildrade Guds underbara ledning av Sitt folk i det förflutna, förutsade den även framtidens stora händelser, de trognas slutliga seger, när Kristus skall komma för andra gången i makt och härlighet. Folket uppmanades, att inprägla denna poetiska historia i minnet och lära sina barn och barnbarn den. Menigheten skulle sjunga sången, när den samlade sig för gudstjänst, och folket skulle upprepa den, när det var upptaget med sitt dagliga arbete. Det var föräldrarnas plikt, att så kraftigt mejsla in dessa ord i barnens känsliga sinnen, att de aldrig kunde glömma dem.

Eftersom israeliterna i särskild bemärkelse skulle bli Guds lags bevarare, måste dess buds stora betydelse och vikten av, att lyda dem särskilt inpräglas hos dem och genom dem hos deras barn och barnbarn. Herren gav denna befallning angående Sina stadgar: "Du skall inpränta dem i dina barn och tala om dem när du sitter i ditt hus och när du är ute och går, när du lägger dig och när du stiger upp . . . Du skall skriva dem på dina dörrposter och i dina stadsportar."

Och när deras barn i framtiden frågade dem: "'Vad är meningen med de lagar, stadgar och föreskrifter som Herren, vår Gud, har gett er?'", skulle föräldrarna åter berätta historien om, hur barmhärtigt Gud hade lett dem – hur Herren hade befriat dem, så att de kunde hålla Hans lag – samt säga till dem: "Och Herren befallde oss att lyda alla dessa stadgar och att frukta Herren, vår Gud, till gagn för oss själva i all vår tid, så att han låter oss leva, som han låtit oss göra intill denna dag. Vi är rättfärdiga om vi inför Herren, vår Gud, troget följer hela denna lag, så som han har befallt oss."

Kapitel 43. Moses' död

I Guds handlingssätt mot Sitt folk finner vi ett slående bevis för Hans stränga och opartiska rättvisa blandad med Hans kärlek och barmhärtighet. Detta framstår tydligt i hebréernas historia. Gud hade rikligen välsignat Israels barn. Hans barmhärtighet mot dem beskrivs på följande känslofulla sätt:

"Såsom en örn väcker upp sitt bo, svävar över sina ungar, breder ut sina fjädrar tager dem, bär dem på sina vingar, så ledde Herren honom, han allena." Femte Moseboken 32:11-12. Och dock, hur hastigt och strängt blev de inte straffade för sina överträdelser! Kapitlet bygger på Femte Moseboken 31-34.

Guds oändliga kärlek har blivit uppenbarad genom, att han utgav Sin enfödde Son till, att återlösa ett förtappat släkte. Kristus kom till Jorden, för att uppenbara för människorna Sin Faders karaktär, och hela Hans liv var ägnat åt välgärningar och barmhärtighetshandlingar. Han sade Själv:

"Sannerligen, innan himlen och jorden förgår skall inte en enda bokstav, inte minsta prick i lagen förgå". Matteusevangeliet 5:18. Samma röst, som nu tålmodigt och kärleksfullt inbjuder syndaren, att komma till Honom, för att erhålla förlåtelse och frid, skall på domedagen säga till dem, som föraktar Hans nåd: "'Gå bort från mig, ni förbannade". Matteusevangeliet 25:41. Överallt i Bibeln framställs Gud inte bara som en öm fader, utan även som en rättfärdig domare. Även om Han älskar, att visa barmhärtighet och att förlåta "synd och skuld och brist", skall Han likväl inte lämna "den skyldige ostraffad". Andra Moseboken 34:7.

Nationernas store Styresman hade förklarat, att Moses inte skulle få leda Israels menighet in i det goda landet, och Guds tjänares enträgna bön kunde inte utverka ett upphävande av denna dom. Han visste, att han måste dö; men han hade likväl inte under ett enda ögonblick försummat sin plikt mot Israel. Han hade troget sökt, att bereda menigheten för att ta den utlovade arvedelen i besittning. På Guds befallning gick Moses och Josua till tabernaklet, medan molnstoden kom och stannade vid ingången. Här blev uppsikten över folket högtidligt anförtrodd åt Josua, och Moses avslutade sitt verk som Israels ledare. Likväl glömde han sina egna omständigheter på grund av intresset för sitt folk. I Guds namn uttalade han nu inför det församlade folket dessa uppmuntrande ord till sin efterträdare: "'Var tapper och stark! Ty du skall föra folket in i det land som Herren med ed lovade deras fäder att ge dem, och du skall göra det till deras egendom. Herren skall själv gå före dig." Han vände sig sedan till folkets äldste och tjänstemän och förmanade dem allvarligt, att troget lyda de föreskrifter, som Gud hade gett honom att meddela dem.

Då folket blickade på den gamle mannen, som så snart skulle tas ifrån dem, erinrade de sig med djupare tacksamhet, än någonsin förut hans faderliga ömhet, hans visa råd och hans outtröttliga arbete. Hur ofta hade inte Moses' böner bevekt Gud att skona dem, när de på grund av sina synder hade ådragit sig Hans misshag. Ångern ökade sorgen över hans bortgång; ty de erinrade sig, att det var deras egen vrånghet, som hade retat Moses till, att begå den synd, för vilken han måste dö.

Israeliternas älskade ledares död skulle bli ett värre straff för dem, än något annat, som de hade kunnat få, om han fortfarande hade levat och verkat. Gud ville låta dem förstå, att de inte finge göra sin kommande ledares liv så tungt, som de hade gjort Moses'. Herren talar till Sina barn genom välsignelser, som Han förlänar dem; och när dessa inte uppskattas, talar Han till dem genom att ta bort välsignelserna, så att de må lära sig att inse sina synder och uppriktigt vända sig till Honom.

Och Herren talade till Moses samma dag och sade: "Stig upp . . . på berget Nebo . . . så skall du få se Kanaans land som jag ger Israels barn till besittning. Du skall dö där på berget, dit du stiger upp, och du skall samlas till ditt folk". {Svenska Folk-Bibeln 98.} Moses hade ofta blivit bort kallad från lägret, för att samtala med Gud; men nu skulle han avlägsna sig i ett nytt och hemlighetsfullt ärende. Han måste gå ut, för att anförtro sitt liv i sin Skapares händer; och han visste, att han skulle vara ensam, då han dog. Ingen jordisk vän skulle få tillåtelse, att betjäna honom under hans sista timmar. Den föreliggande händelsen var höljd i sådan hemlighet och förskräcklighet, att hans hjärta ryggade tillbaka för den. Den svåraste prövningen var skilsmässan från det folk, som stått under hans uppsikt och vilket han älskade – det folk, med vilket hans intresse och liv så länge hade varit förenade. Men han hade lärt sig, att förtrösta på Gud, och med fast tro lämnade han sig själv och sitt folk i Hans kärleksfulla och barmhärtiga händer. För sista gången stod nu Moses ibland sitt församlade folk. Guds Ande kom åter över honom, och han uttalade på ett skönt och känslofullt språk en välsignelse över varje stam samt slutade med följande, vilken innefattade dem alla:

Ingen är som Jesuruns Gud, han som far fram på himlen till din hjälp, på skyarna i sitt majestät. En tillflyktsort är han, urtidens Gud, och här nere råder hans eviga armar. Han skall jaga fienderna framför dig, och säga: Förgör dem! Så skall Israel bo i trygghet, Jakobs källa lämnas i fred i ett land med säd och vin, under en himmel som dryper av dagg. Salig är du, Israel! Vem är dig lik? Du är ett folk, som har sin räddning i HERREN.

Han är din skyddande sköld. Femte Moseboken 33:26-29 (Svenska Folk-Bibeln 98).

Moses lämnade menigheten och gick ensam och under tystnad uppför bergets sida. Han gick "upp till berget Nebo, högst uppe på Pisga". Där stod han på den ensliga höjden och blickade med ofördunklat öga på den tavla, som målades upp framför honom. Långt bort i väster låg Medelhavets blåa vatten, i norr avtecknade berget Hermon sig mot

himlen, i öster var Moabs högland och bortom detta låg Bashan, platsen för israeliternas seger, och långt mot söder sträckte sig öknen, där de hade vandrat i så många år. Här i ensamheten blickade Moses tillbaka på sitt händelserika och mödosamma liv, som han genomgått, sedan han lämnade det egyptiska hovet och avsade sig alla anspråk på kungavärdigheten, för att förena sig med Guds utvalda folk. Han erinrade sig de många år, under vilka han vaktade Jetros fårhjordar i öknen, ängelns framträdande i den brinnande busken och sin egen kallelse till, att befria Israel. Han såg åter de väldiga underverk, som Gud genom Sin makt utförde för Sitt utvalda folk, och den stora barmhärtighet Han visade mot dem under deras vandringsår i öknen och deras många uppror. Oaktat allt, som Gud hade gjort för dem, oaktat hans egna böner och ansträngningar, var likväl blott två av de fullvuxna personerna i den stora folkskara, som lämnade Egypten, så trofasta, att de kunde få gå in i det förlovade landet. När Moses betraktade följden av sitt arbete, tyckte han, att hans uppoffrande och av prövningar uppfyllda liv hade varit till nästan ingen nytta.

Moses sörjde likväl ej över, att han hade haft bördor att bära, ty han visste, att hans mission och verk hade blivit förordnade av Gud Själv. När han först kallades till, att befria israeliterna ur deras träldom, sökte han att undandra sig ansvaret; men efter att han åtagit sig verket, hade han inte lagt sin börda åsido. När Herren föreslog att befria honom från ansvaret och förgöra de upproriska israeliterna, kunde Moses inte ge sitt samtycke därtill. Fastän hans prövningar hade varit stora, bevisade Gud honom på samma gång en särskild ynnest; han hade vunnit en stor erfarenhet under resan genom öknen – han fick skåda uppenbarelserna av Guds makt och härlighet samt stora kärlek. Han tyckte sig ha handlat vist, då han valde att hellre bli illa behandlad tillsammans med Guds folk, än att en kort tid leva i syndig njutning.

Då han blickade tillbaka på sin erfarenhet som Guds folks ledare, märkte han, att en enda orätt handling hade befläckat hans livs historia. Han tyckte, att om den synden kunde utplånas, skulle han icke frukta för att dö. Det framställdes för honom, att tro på det utlovade offret var allt, som Gud fordrade, och Moses bekände åter sin synd samt bad om förlåtelse i Jesu namn.

Det utlovade landet blev nu framställt för honom liksom i ett panorama. Han såg varje del av det framför sig, inte svagt och otydligt i det dunkla fjärran, utan alltsammans framstod klart och tydligt och skönt för hans förtjusta blickar. Men det framställdes inte, som det var då, utan som det skulle bli, när Guds välsignelse vilade över det, efter att det kommit i Israels besittning. Han tyckte sig skåda ett annat Eden. Där fanns berg, på vilka växte Libanons cedrar, höjder med olivträd och välluktande vinrankor, stora, gröna slätter med lysande blommor och yppig växtlighet, här tropiska palmträd, där böljande vetefält och kornfält, solbelysta dalar med porlande bäckar och sjungande fåglar, vackra städer och sköna trädgårdar, sjöar fulla med fiskar, betande hjordar på kullarnas sidor och även

vilda bisvärmars samlade skatter ibland klipporna. Det var verkligen ett sådant land, som Moses, inspirerad av Guds Ande, hade beskrivit för Israel: "Herren har välsignat hans land med rikedomar från himlen därovan och från djupet som vilar därnedan, med rikedomar som mognar i solen . . . med det bästa från de urgamla bergen . . . med alla rikedomar jorden ger".

Moses såg det utvalda folket bosatt i Kanaan, varje stam i sin anvisade landsdel. Han fick en skymt av deras historia, efter att de tagit landet i besittning. Den långa, sorgliga historien om deras avfall och dess bestraffning framställdes för honom. Han såg, hur de på grund av sina synder blev förskingrade ibland hedningarna, hur deras härlighet hade försvunnit, deras sköna stad låg i ruiner, och landets inbyggare var fångar i främmande länder. Han såg, hur de återvände till sina fäders land och slutligen kom under Roms herravälde.

Det tilläts honom, att skåda ned genom tiden till vår Frälsares första ankomst. Han såg Jesus som ett litet barn i Betlehem. Han hörde änglaskaran sjunga den glada sången om ära åt Gud och frid på Jorden. Han såg stjärnan på himmelen, som ledsagade de vise männen från Österlandet till Jesus, och ett stort ljus fyllde hans själ, då han erinrade sig dessa profetiska ord: "En stjärna stiger fram ur Jakob, en spira höjs i Israel." Fjärde Moseboken 24:17. Kristi anspråkslösa levnad i Nasaret framställdes för honom – hur Han bevisade människorna kärlek och sympati och helade folket, samt hur Han blev förkastad av en stolt och otrogen nation. Han hörde med förvåning, hur människorna skrytsamt upphöjde Guds lag, medan de föraktade och förkastade Honom, som hade utgivit den. Han såg, hur Jesus på Oljeberget, under gråt, sade farväl till den stad Han älskade. Moses såg, hur detta folk, som Gud så storligen välsignat, slutligen blev förkastat – det folk, för vilket han arbetat och bett och uppoffrat sig och för vars skull han hade varit villig, att låta sitt namn utplånas från livets bok, om Gud ej kunde förlåta dess synd. När han hörde dessa förskräckliga ord: "Nu får ni själva ta hand om ert övergivna hus" (Matteusevangeliet 23:38), kände han häftig själsångest, och av sympati med Guds Son i dennes sorg fällde han bittra tårar.

Han följde Frälsaren till Getsemane och såg Hans ångest i örtagården, hur Han blev förrådd, begabbad och gisslad samt korsfäst. Moses såg, att liksom han hade upphöjt ormen i öknen, likaså måste Guds Son bli upphöjd, för att var och en som tror på Honom, "skall ha evigt liv." Johannesevangeliet 3:15. Moses' själ fylldes av sorg, förtrytelse och avsky, då han märkte det judiska folkets skenhelighet och det djävulska hat, som de visade mot sin Frälsare, den mäktige Ängeln, som hade lett deras fäder. Han hörde Kristi smärtsamma utrop: "Min Gud, min Gud, varför har du övergivit mig?" Markusevangeliet 15:34. Han såg Honom ligga i Josefs nya grav. Mörkret från en hopplös förtvivlan tycktes täcka världen. Han såg, hur Han kom ut som segrare samt for upp till himmelen, åtföljd av en skara tillbedjande änglar och en mängd fångar från Jordens sköte. Han såg, hur de

lysande portarna öppnades, för att släppa in Honom och hur de himmelska härskarorna hälsade sin Furste med jubelsånger. Och det blev då uppenbarat för honom, att han själv skulle vara ibland dem, som uppvaktade Frälsaren och öppnade de eviga portarna för Honom. Då han betraktade detta skådespel, lystes hans ansikte upp av ett heligt ljus. Hur obetydliga tycktes inte detta livets prövningar och uppoffringar i jämförelse med Frälsarens! Hur lätta i jämförelse med den "överväldigande, eviga härlighet" de beredde åt honom. Andra Korintierbrevet 4:17. Han gladde sig över att han, om så endast i ringa mån, fått vara delaktig i Kristi lidanden.

Moses såg Jesu lärjungar, då de gick ut, för att förkunna Hans evangelium för världen. Han såg, att ehuru Israels barn "efter köttet" inte hade uppnått den andliga och moraliska förfining, som Gud hade planerat för dem, inte hade blivit världens ljus på grund av sin otro; att ehuru de hade föraktat Guds barmhärtighet och förverkat sina välsignelser som Hans utvalda folk, hade Gud likväl ej förkastat Abrahams säd, utan de härliga planer, som Han hade ämnat att verkställa genom Israel, skulle utföras. Alla, som genom Kristus bleve trons barn, skulle räknas som Abrahams säd. De var arvingar till förbundslöftena, och de var, liksom Abraham, kallade till, att bevara Guds lag och hans Sons evangelium samt att göra dem kända för världen. Moses såg, hur evangelii ljus, genom Jesu lärjungar, gick upp för "det folk, som satt i mörkret" (Matteusevangeliet 4:16), och att många tusen från hedningarnas länder samlade sig omkring det klara ljuset. Och då han såg detta, gladde han sig över Israels tillväxt och framgång.

Och nu målades en annan tavla för hans blickar. Det hade blivit visat honom, hur Satan påverkade judarna till, att förkasta Kristus, medan de föregav sig att hålla Hans Faders lag. Han såg nu, att ett liknande bedrägeri var rådande i kristenheten, genom att den föregav sig att tro på Kristus, medan den förkastade Guds lag. Han hade hört prästernas och de äldstes ursinniga rop: "Bort med Honom!" "Korsfäst, korsfäst Honom!" och nu hörde han så kallade kristna lärare ropa: "Bort med lagen!" Han såg, hur Sabbaten blev nedtrampad och en falsk inrättning upprättad i dess ställe. Moses greps åter av förvåning och förskräckelse. Hur kunde de, som trodde på Kristus, förkasta lagen, vilken Han Själv förkunnade på det heliga berget? Hur kunde någon, som fruktade Gud, åsidosätta lagen, vilken är grundvalen för Hans styre i himmelen och på Jorden? Men Moses såg med glädje, att Guds lag fortfarande blev ärad och upphöjd av några trogna personer. Han iakttog de jordiska makternas sista stora ansträngning, för att förgöra dem, som håller Guds lag. Han såg framåt till den tid, när Gud skall resa Sig, för att straffa Jordens invånare för deras ondska och då de, som har fruktat Hans namn, skall bli beskyddade och dolda på Hans vredes dag. Han hörde, hur Gud ingick fridens förbund med dem, som har hållit Hans lag, då Han lät Sin röst höras från Sin helighets boning och himmelen och Jorden skaka. Han såg, hur Kristus kom för andra gången i härlighet, hur

de rättfärdiga döda blev uppväckta till evigt liv och de levande heliga förvandlade, utan att se döden samt hur de tillsammans, sjungande glädjesånger, for upp till Guds stad.

Ytterligare en syn framställdes för hans blickar – Jorden befriad från förbannelsen och härligare, än löftets sköna land, som han så nyligen hade skådat. Ingen synd finns på den, och döden kan ej komma in där. Där skall de frälsta ha sitt eviga hem. Med outsäglig glädje blickade Moses på denna tavla – fulländandet av en härligare befrielse, än hans största förhoppningar någonsin hade utmålat för honom. Guds Israel hade slutat sina vandringar och äntligen kommit in i det goda landet.

Synen försvann, och hans ögon vilade åter på Kanaans land, som i fjärran låg utbrett för honom. Då lade han sig ned, för att vila, liksom en uttröttad stridsman. "Där i Moab dog Herrens tjänare Mose, så som Herren hade sagt. Han begravde honom i dalen mitt emot Bet Pegor i Moab; än i dag vet ingen var graven finns." Många av dem, som ej ville akta på Moses' råd, medan han var hos dem, skulle ha varit böjda, att bedriva avguderi över hans döda kropp, hade de känt hans gravställe. På grund härav blev det ej uppenbarat för människor. Men Guds änglar begravde den trogne tjänarens kropp, och de vakade över den ensliga graven.

Aldrig mer har det i Israel framträtt en sådan profet som Mose, som Herren mötte ansikte mot ansikte: minns alla de tecken och under som Herren sände honom att göra . . . och alla de skräckinjagande stordåd som Mose utförde med sin starka hand i hela Israels åsyn.

Hade inte Moses satt en fläck på sitt livs historia genom denna enda synd, att inte ge Gud äran för frambringandet av vatten ur klippan vid Kadesh, skulle han ha fått komma in i det utlovade landet och blivit levande upptagen till himmelen. Men han skulle ej länge stanna i graven. Kristus Själv och änglarna, som hade begravt Moses, kom ned från himmelen, för att uppväcka den sovande helige. Satan hade jublat över, att han lyckats i sitt bemödande, att förmå Moses till, att synda mot Gud, varigenom han blev underkastad döden. Den store motståndaren förklarade, att de döda tillhörde honom på grund av Guds dom: "jord är du och jord skall du åter bli.'" (Första Moseboken 3:19.) Ingen hade ännu uppstått ur graven, och Satan påstod, att alla döda var hans fångar, som aldrig skulle komma ut ur hans mörka fängelse.

Kristus skulle nu för första gången ge liv åt de döda. När Livets Furste och änglarna nalkades graven, började Satan att frukta för sitt herravälde; och han ställde sig med sina änglar, för att hindra deras inträngande på det område, som han ansåg som sitt eget. Han påstod, att Guds tjänare hade blivit hans fånge, samt förklarade, att icke ens Moses varit i stånd till, att hålla Guds lag, att han hade tillvällt sig den ära, som tillhörde Jehova – samma synd, som hade förorsakat, att Satan bannlystes från himmelen – och hade genom överträdelse kommit under Satans välde. Ärkeförrädaren upprepade de beskyllningar,

som han hade gjort i begynnelsen mot Guds styrelse samt klagade åter över Hans orättvisa mot honom.

Kristus nedlät Sig inte till, att tvista med Satan. Han kunde ha vederlagt honom, genom att påminna honom om den förödelse, som hans bedrägeri hade förorsakat i himmelen, då ett stort antal av dess invånare bragtes i fördärvet. Han kunde ha påpekat de lögner, som han uttalade i Eden, vilka föranledde Adam att synda och förde döden över människosläktet. Han kunde ha påmint Satan om, att det var hans eget verk, då han förledde israeliterna till, att knorra och göra uppror, som hade uttröttat deras ledares tålamod och vid ett obevakat ögonblick förmått honom till, att begå den synd, för vilken han måste lida döden. Men Kristus hänsköt alltsammans till Sin Fader och sade: "'Måtte Herren tillrättavisa dig." Judasbrevet 9. Frälsaren inlät Sig ej i någon ordväxling med sin motståndare, utan Han började då och där Sitt verk med, att krossa den fallne fiendens makt och att uppväcka de döda till liv. Här fanns ett bevis på Guds Sons överhöghet, som Satan inte kunde bestrida. Uppståndelsen blev en verklighet. Satan berövades sitt byte, de rättfärdiga döda skulle åter leva.

Moses hade, beroende på synden, kommit under Satans välde. Han var på grund av sina gärningar dödens rättmätige fånge, men han väcktes upp till evigt liv genom Förlossarens förtjänster. Moses kom upp ur graven med en förhärligad kropp och for upp till Guds stad i sällskap med sin Befriare.

Förutom vid Kristi död, har aldrig Guds rättvisa och kärlek så tydligt visats som i Hans handlingssätt mot Moses. Gud lät ej Moses komma in i Kanaan, eftersom Han ville framställa en lärdom, som aldrig skulle glömmas, nämligen den, att Han fordrar exakt lydnad, och att människorna bör ta sig till vara för, att tillvälla sig den härlighet, som blott tillkommer deras Skapare. Han kunde inte uppfylla Moses' bön om, att få komma in i det utlovade landet; men Han varken glömde eller övergav Sin tjänare. Himmelens Gud visste, vilket lidande Moses hade genomgått. Han hade iakttagit varje trogen handling under dessa år av strid och prövningar. Från Pisgas topp kallade Gud Moses till, att besitta ett arv, som var oändligt mycket härligare, än det jordiska Kanaan.

Moses, tillika med Elias, som hade blivit levande upptagen till himmelen, var närvarande på förklaringsberget. De sändes ut med ljus och härlighet från Fadern till Sonen. Och sålunda blev Moses' bön äntligen uppfylld, som han hade uttalat så många århundraden förut. Han stod på "det goda berget" inom sitt folks arvedel och vittnade om Honom, på vilken alla löftena till Israel syftade. Detta är den sista scenen, uppenbarad för människor, i den mans historia, vilken blivit så högt ärad av himmelen.

Moses var en bild på Kristus. Han hade själv förkunnat för Israel: "Herren, din Gud, skall låta en profet lik mig träda fram hos dig ur dina bröders led. Honom skall ni lyssna till." Femte Moseboken 18:15. Gud ansåg det lämpligt, att fostra Moses i lidandets och

fattigdomens skola, för att skickliggöra honom till, att leda Israels folk till det jordiska Kanaan. Guds Israel, som är på resa till det himmelska Kanaan, har en Furste, som ej behövde mänsklig undervisning, för att bli beredd för Sin mission som gudomlig ledare; likväl blev Han fullkomnad genom lidanden, och eftersom "han själv har prövats och lidit kan han hjälpa dem som prövas." Hebréerbrevet 2:10, 18. Vår Förlossare ådagalade ingen mänsklig svaghet eller ofullkomlighet; likväl dog Han, för att skaffa oss ingång i det utlovade landet.

Väl var Mose betrodd i hela hans hus, men som tjänare, för att vittna om det som senare skulle förkunnas; Kristus däremot var som [S]on betrodd att råda över hans hus. Och hans hus är vi, så länge vi behåller den frimodighet och stolthet som vårt hopp ger oss. Hebréerbrevet 3:5-6.

Kapitel 44. Jordan korsas

Israeliterna sörjde djupt sin avlidne ledare och höll under trettio dagar särskilda tjänster till åminnelse av honom. Inte förrän han blivit tagen ifrån dem, uppfattade de i allt värdet av hans visa råd, hans faderliga ömhet och hans orubbliga tro. Med en djupare tacksamhet erinrade de sig de dyrbara lärdomar, som han hade framställt för dem. Kapitlet bygger på Josua 1-5:12.

Moses var död, men hans inflytande dog inte med honom. Det skulle fortleva och inverka på folkets hjärtan. Minnet av hans heliga, oegennyttiga liv skulle länge bli bevarat, och dess tysta, övertygande kraft skulle utveckla även deras liv, som hade ringaktat hans ord, medan han levde. Liksom skimret av den nedgående Solen lyser upp bergstopparna en lång stund, efter att Solen själv har sjunkit ned bakom kullarna, sprider de renas, heligas och godas gärningar ljus över världen en lång tid efter personernas bortgång. Deras gärningar, deras ord, deras exempel skall alltid leva. "[D]en rättfärdiges minne skall alltid bestå." Psaltaren 112:6.

Men ehuru israeliterna sörjde över sin stora förlust, visste de, att de ej var lämnade åt sig själva. Molnstoden vilade över tabernaklet om dagen och eldstoden om natten, vilket utgjorde ett bevis på, att Gud skulle fortsätta som deras ledare och hjälpare, om de ville vandra på Hans budords väg.

Josua var nu Israels erkände ledare. Han var främst känd som krigare, och hans gåvor och dygder var särdeles värdefulla vid denna period i hans folks historia. Modig, beslutsam och ihärdig, punktlig, omutlig samt oaktsam om egna intressen under sin vård om dem, som blivit ställda under hans uppsikt, och framför allt ägande en levande tro på Gud – dessa karaktärsdrag ägde den man, som Gud hade utvalt till, att leda Israels härskaror vid deras intåg i det utlovade landet. Han hade tjänstgjort som Moses' statsminister under tåget genom öknen och hade genom sin lugna, anspråkslösa trohet, sin ståndaktighet, när andra vacklade, sitt uppehållande av sanningen mitt i faran visat sin duglighet, att bli Moses' efterträdare. Denna befattning gav Gud honom också.

Josua hade med stor ängslan och misstroende till sig själv skådat framåt till det verk, som väntade honom; men hans fruktan försvann, då han fick denna försäkran av Gud: "Jag skall vara med dig som jag var med Mose och inte svika dig, inte överge dig... Du skall göra till detta folks egendom det land som jag med ed lovat att ge deras fäder." "Varje fotsbredd mark ni trampar ger jag er, så som jag lovat Mose." Allt landet till Libanons höjder i fjärran, till Medelhavets kuster och bort mot Eufrats stränder skulle bli deras.

Till detta löfte lades detta råd: "Så var tapper och stark! Följ troget den lag som min tjänare Mose gav dig." Och Herren framställde dessutom följande instruktion: "Ha alltid

denna lag på dina läppar, läs lagens bok dag och natt". "Vik inte av från den åt vare sig höger eller vänster, så får du framgång i allt vad du gör."

Israeliterna var ännu lägrade på östra sidan om Jordan. Herren sade i början av Sitt tal till Josua: "Gå nu över Jordan med hela detta folk till det land jag ger åt dem, åt israeliterna." Men ingen anvisning gavs då beträffande, hur de skulle gå över Jordan. Josua visste likväl, att Herren ej skulle befalla Sitt folk, att göra annat, än det kunde utföra, och med denna förvissning vidtog den oförskräckte ledaren genast sina förberedelser för avtågandet.

Några kilometer bortom floden och mitt emot den plats, där israeliterna var lägrade, låg den stora och starkt befästa staden Jeriko. Denna stad var i verkligheten nyckeln till hela landet, och den kunde bli ett stort hinder för israeliterna under deras intåg. Josua sände därför två unga män till staden som spejare, för att utforska dess befolkning, hjälpkällor och fästningsverkens styrka. De förskräckta och misstänksamma invånarna i staden var ständigt på sin vakt, varför sändebuden löpte stor fara. De blev likväl dolda hos en kvinna i Jeriko, som hette Rahab. Därigenom satte hon sitt eget liv i fara. Som lön för hennes godhet lovade de, att beskydda henne vid stadens intagande.

Spejarna kom lyckligt tillbaka med detta budskap: "'Herren har gett hela landet i vårt våld, och modet sviker alla som bor i landet.'" Och de omnämnde även, vad de hade hört i Jeriko: "Vi har ju hört hur Herren lät Sävhavets {Röda Havets} vatten torka bort inför er när ni drog ut ur Egypten och hur ni gjorde med de två amoreiska kungarna på andra sidan Jordan, Sichon och Og, som ni vigde åt förintelse. När vi fick höra det rann vårt mod bort, och vi kände oss maktlösa inför er. Ty Herren, er Gud, är Gud uppe i himlen och nere på jorden."

Josua gav nu befallning om, att man skulle göra sig färdig att tåga framåt. Folket skulle tillreda ett förråd av föda för tre dagar, och hären skulle rusta sig för strid. Alla fogade sig hjärtligt efter sin ledares planer, och de försäkrade honom om sitt förtroende och bistånd. "'Allt du befallt oss skall vi göra, och vart du än sänder oss skall vi gå. Som vi lydde Mose skall vi lyda dig, må bara Herren, din Gud, vara med dig, som han var med Mose."

Israels barn bröt nu upp från sin lägerplats ibland akacielundarna i Shittim och gick ned mot Jordanfloden. Alla visste likväl, att de ej kunde gå över den utan gudomligt bistånd. Vid denna tid på året, nämligen våren, då den smältande snön på bergen hade höjt vattnet i floden, så att den svämmade över sina bräddar, var det omöjligt att gå över den vid de allmänna vadställena. Det var Guds vilja, att Israels tåg över Jordan skulle ske på ett övernaturligt sätt. På Guds befallning sade Josua till folket, att de skulle helga sig. De fick inte synda och skulle även rena sig från all yttre orenhet, "ty i morgon", sade han, "skall Herren göra under bland er.'" "Förbundsarken" skulle bäras framför israeliterna.

När de såg, att prästerna, som bar detta tecken på Guds närvaro, lämnade sin plats i mitten av lägret och gick ned mot Jordan, skulle även de bryta upp ifrån sin plats och följa med. Omständigheterna i samband med övergången blev noggrant förutsagda, och Josua sade ytterligare: "'Av detta skall ni förstå att den levande Guden är mitt ibland er och att han skall driva undan kananeer ... för er: förbundsarken, hela jordens härskares ark, skall gå framför er över Jordan."

På den bestämda tiden började de att tåga framåt, och prästerna, som bar arken på sina axlar, gick i spetsen. Folket hade fått befallning om, att hålla sig tillbaka, så att ett avstånd av drygt åttahundra meter var mellan dem och arken. Alla skådade med stort intresse, då prästerna gick ned för Jordans strand. De såg, hur arken bars stadigt framåt mot den oroliga, brusande strömmen, till dess bärarna doppade sina fötter i vattnet. Då stannade plötsligt flodens vatten, som var ovanför dem, i en hop, medan det andra vattnet flöt vidare och lämnade Jordans botten torr framför dem.

Prästerna drog nu vidare på Guds befallning och stannade i mitten av flodbädden, medan hela folkskaran gick ned för stranden och tågade över till den andra sidan. Detta var för alla israeliterna ett bevis på, att den makt, som hade hållit tillbaka Jordans vatten, var samma makt, som hade öppnat Röda Havet för deras fäder fyrtio år förut. När allt folket hade gått över, blev arken uppburen på den västra stranden. Och så snart prästerna "satt fötterna på torra marken" och arken var på ett säkert ställe, släpptes det avstängda vattnet lös. Detta rusade då ned som en oemotståndlig flod i sin naturliga strömfåra.

Ett vittnesbörd om detta stora underverk skulle även ges för efterkommande släkter. Medan prästerna, som bar arken, stod i Jordan, tog tolv män, som förut hade blivit utsedda, en ur varje stam, upp var för sig en sten från flodbädden – där prästerna var – och bar dem över till den västra sidan. Dessa stenar skulle resas upp som minnesmärke på den plats, där de först slog läger på andra sidan floden. Josua uppmanade folket, att berätta för sina barn och barnbarn, hur Gud hade befriat dem, "för att alla jordens folk skall förstå att Herrens hand är stark och för att de alltid skall frukta Herren, er Gud.'"

Detta underverks inflytande, både på hebréerna och på deras fiender, hade stor betydelse. För israeliterna utgjorde det ett bevis på Guds ständiga närvaro och beskydd samt att Han skulle verka för dem genom Josua, såsom Han hade gjort genom Moses. De behövde nu detta bevis som uppmuntran, då de stod i begrepp att inta landet – en uppgift, som hade gjort deras fäders tro vacklande fyrtio år förut. Innan de gick över floden, sade Herren till Josua: "'Från och med i dag skall jag ge dig storhet, så att israeliterna förstår att jag är med dig, som jag var med Mose." Och detta löfte blev uppfyllt, vilket framgår av ett annat ställe: "Den dagen gav Herren Josua storhet, så att israeliterna vördade honom, som de hade vördat Mose så länge han levde."

Denna utövning av gudomlig kraft till israeliternas fördel var även avsedd, att öka de omkringboende nationernas fruktan för dem och alltså försäkra dem om en lättare och fullständig seger. När amoréernas och kananéernas kungar fick höra, att Gud för Israels barn hade öppnat en väg genom Jordans vatten, greps de av fruktan. Hebréerna hade redan dödat de fem kungarna i Midjan, den mäktige Sichon, amoréernas kung, samt Og i Basan, och deras tågande genom den uppsvällda och våldsamma Jordan injagade nu förskräckelse hos alla de kringboende nationerna. Kananéerna, hela Israel och Josua själv hade erhållit ett tydligt bevis på, att den levande Guden, himmelens och Jordens Konung, var ibland Sitt folk och att Han inte ville släppa det eller överge det.

Hebréerna slog upp sitt första läger i Kanaan på ett kort avstånd från Jordan. Här omskar Josua Israels barn; och då "nu israeliterna hade sitt läger i Gilgal firade de påsk". Det förhållandet, att omskärelsens ceremoni ej iakttogs efter myteriet vid Kadesh, hade varit ett ständigt vittnesbörd för israeliterna, att deras förbund med Gud – på vilket den var ett tecken – hade brutits. Och det uppskjutna hållandet av Påskhögtiden, åminnelsen av deras befrielse ur Egypten, hade varit ett bevis på Herrens misshag över deras önskan om, att återvända till träldomshuset. Nu hade likväl deras förkastelsetid gått till ända; Gud erkände än en gång Israel som Sitt folk, och tecknet på förbundet blev åter iakttaget. Allt folk, som hade fötts i öknen, blev nu omskuret; och Herren sade till Josua: "'I dag har jag lyft av er vanäran från Egypten.'" På grund härav blev deras lägerplats kallad för Gilgal, det vill säga "avvältring."

De hedniska folkslagen hade smädat Herren och Hans folk, eftersom hebréerna inte hade kunnat ta Kanaan i besittning strax efter uttåget ur Egypten, såsom de eljest väntat sig. Deras fiender hade jublat, eftersom Israel måste vandra en så lång tid i öknen, och de hade hånande förklarat, att hebréernas Gud inte kunde föra dem in i det utlovade landet. Herren hade nu tydligt uppenbarat Sin makt och gunst, genom att öppna Jordan inför Sitt folk, och deras fiender kunde därför ej längre smäda dem.

Och "på kvällen den fjortonde dagen i månaden" "firade de påsk i öknen vid Jeriko":s hedar. "Dagen efter påsk åt de av vad landet gav, osyrat bröd och rostat korn, just den dagen. Och från den dag de åt av vad landet gav kom inte längre något manna. Israeliterna fick inget manna mer utan åt detta år av skörden i Kanaan." Israels fötter beträdde slutligen det utlovade landets jord.

Kapitel 45. Jerikos erövring

Hebréerna hade kommit in i Kanaan; men de hade inte underkuvat det, och ur mänsklig synvinkel skulle striden om landets besittning bli långvarig och svår. Det var bebott av en kraftfull folkras, som stod färdig att hindra Israels inträngande i landet. De olika stammarna hade förenat sig på grund av fruktan för en fara, som hotade alla lika. Deras hästar och vagnar av järn, deras kännedom om landet och krigiska uppfostran gav dem en stor fördel. Dessutom var landet väl skyddat genom fästningar – "stora städer med skyhöga murar". Femte Moseboken 9:1. Det var endast i förvissningen om bistånd från en högre makt, som israeliterna kunde hoppas på, att vinna framgång i den förestående striden. Kapitlet bygger på Josua 5:13-15; 6-7.

Ett av de starkaste fästningsverken i landet – den stora och rika staden Jeriko – låg strax framför dem på ett kort avstånd från deras läger i Gilgal. Denna stolta stad, belägen i kanten av en fruktbar slätt, där tropiska växter av mångfaldiga slag fanns i ymnighet och i vars palats och tempel utsvävningar och laster bedrevs, trotsade bakom sina tjocka fästningsmurar Israels Gud. Jeriko var ett av de förnämsta sätena för avgudadyrkan och ägnade i synnerhet Astarte, Månens gudinna, sin hyllning. De mest skamliga och förnedrande ceremonier i kananéernas religion blev iakttagna på denna plats. Israels barn, som ännu livligt erinrade sig de förskräckliga följderna av sin synd vid Baal-Peor, kunde ej annat, än betrakta denna hedniska stad med avsky och fasa.

Josua insåg, att Jeriko måste först intas, innan Kanaan kunde bli underkuvat. Men först av allt sökte han, att försäkra sig om gudomligt bistånd, vilket även beviljades honom. När han lämnade lägret, för att allvarligt begrunda läget och be Israels Gud att gå framför Sitt folk, blev han varse en beväpnad krigare med hög gestalt och befallande utseende, vilken stod där framför honom med "draget svärd." På Josuas fråga: "'Hör du till oss eller till våra fiender?'", svarade krigaren honom: "'Nej, jag är anförare för Herrens här. Nu har jag kommit.'" Och han gav Josua samma befallning, som Moses fick vid den brinnande busken i Horeb: "'Ta av dig dina skor, du står på helig mark.'" Härigenom uppenbarades den hemlighetsfulle främlingens verkliga karaktär. Det var Kristus, den Upphöjde, som stod framför Israels ledare. Josua föll ned, slagen av vördnad och skräck, på sitt ansikte och tillbad Honom; och Herren sade: "'Nu ger jag Jeriko och dess kung i ditt våld", och Han instruerade Josua angående stadens erövring.

Josua ordnade nu Israels härskaror enligt Guds befallning; men inget anfall skulle göras. De skulle endast gå omkring staden med Guds ark och stöta i basuner. Först kom krigarna, en mindre skara utvalda män, vilka ej denna gång skulle vinna seger genom sin egen skicklighet och tapperhet, utan genom att lyda de föreskrifter, som de hade fått av Gud. Sju präster med basuner följde dem. Sedan bars arken, omgiven av en strålkrans av gudomlig härlighet, av präster, som var iförda sin prästerliga klädnad. Därefter följde

Israels här, varje stam efter sin fana. Detta var ordningen i det högtidliga tåg, som gick omkring den dömda staden. Inget annat ljud hördes, än trampandet av den väldiga härskaran och det högtidliga basunskallet, vilket genljöd från kullarna och från Jerikos gator. Efter att hären hade fullbordat sitt tågande omkring staden, återvände den under tystnad till sina tält, och arken ställdes på sin plats i tabernaklet.

Stadens väktare iakttog med förundran och oro varje rörelse samt inberättade förhållandet till stadens myndigheter. Dessa kunde inte fatta betydelsen av denna företeelse; men när de såg, att den väldiga härskaran marscherade omkring deras stad en gång varje dag med arken, buren av prästerna, injagade det hemlighetsfulla i skådespelet förskräckelse hos stadens präster och folk. De besiktigade åter sina starka försvarsverk och kände sig förvissade om, att de framgångsfullt kunde möta det häftigaste anfall. Många gjorde narr av den åsikten, att dessa besynnerliga trupprörelser skulle åstadkomma någon skada. Andra bävade, när de såg, hur härskaran varje dag drog högtidligt omkring staden. De kom ihåg, att Röda Havet hade en gång delat sig för detta folk, och att floden Jordan hade en kort tid förut öppnat sig och låtit det passera över. De visste inte, vilka underverk Herren ännu kunde utföra för Israels räkning.

Israels härskara tågade omkring staden en gång varje dag i sex dagar. Den sjunde dagen kom, och Josua ställde genast vid dagbräckningen upp Herrens här. Nu gavs befallning om, att marschera sju gånger omkring Jeriko samt att uppge ett härskri, då prästerna stötte i basunerna, ty Gud hade givit israeliterna staden.

Den stora hären tågade högtidligt omkring de dömda murarna. Morgonstundens tystnad störtes blott av det avmätta trampandet av många fötter och ett då och då ljudande basunskalI. De massiva och solida stenmurarna tycktes trotsa människors belägring. Väktarna på murarna såg på med tilltagande fruktan, när på det första kringtågandet följde ett andra, sedan ett tredje, fjärde, femte och sjätte. Vad kunde avsikten vara med dessa hemlighetsfulla rörelser? Vilken mäktig händelse skulle inträffa? De behövde inte vänta länge. När det sjunde kringtågandet var avslutat, stannade tåget. Basunblåsarna, som varit tysta en stund, utstötte nu ett skall, som tycktes skaka själva Jorden. De väldiga stenmurarna, med sina fasta torn och tinnar, vacklade och höjde sig från sina grundvalar samt störtade med ett brak till marken. Jerikos invånare blev förlamade av fruktan, och Israels härskara tågade in och tog staden i besittning.

Israeliterna hade inte vunnit seger genom sin egen kraft, utan Herren allena hade utfört striden; och staden med allt, som fanns i den, skulle såsom landets första frukt användas till offer åt Gud. Härigenom blev israeliterna undervisade, att de vid Kanaans erövring inte skulle strida för sin egen räkning, utan att de var endast medel, genom vilka Guds vilja utfördes, och att de inte skulle eftersträva rikedomar och självupphöjelse, utan blott ära sin Konung Jehova. Före stadens erövring hade Josua tillkännagivit följande:

"Staden och allt som finns i den skall vigas åt förintelse". "Akta er för det som är vigt åt förintelse, så att ni inte frestas att ta av det. Då viger ni också Israels läger åt förintelse och drar olycka över Israel."

Såväl alla invånarna som alla levande djur i staden, "man och kvinna, ung och gammal, oxe, får och åsna", blev tillspillogivna. Endast den trogna Rahab och hela hennes släkt blev förskonade, såsom spejarna hade lovat henne. Själva staden brändes. Dess palats och tempel, dess präktiga byggnader, med alla sina fina möbler, de lysande förhängena och de kostbara kläderna, blev lågornas rov. De saker, som inte kunde förstöras genom eld, "silver och guld och alla föremål av koppar och järn", skulle brukas i tjänsten i tabernaklet. En förbannelse blev uttalad över till och med själva platsen för staden, och Jeriko skulle aldrig mer bli uppbyggt som en fästning. Straffdomar avkunnades över den, som vågade att återställa de murar, vilka hade blivit omstörtade genom gudomlig makt. Josua uttalade denna dom inför hela Israels menighet: "'Förbannad av Herren är den som tar sig för att uppbygga denna stad, Jeriko. Hans förstfödde son är priset om han lägger grunden, hans yngste son om han reser porten.'"

Utrotandet av Jerikos inbyggare skedde i överensstämmelse med de befallningar, som förut blivit givna genom Moses beträffande Kanaans invånare. När "du besegrar dem skall du giva dem åt förintelse." Femte Moseboken 7:2. "Men i städer som tillhör dessa folken . . . får du inte skona en enda levande varelse." Femte Moseboken 20:16. Många tycker, att dessa befallningar strider mot den kärleks - och barmhärtighetsanda, som anbefalls i den Heliga Skrift; men de var i verkligheten föreskrivna av oändlig vishet och godhet. Gud tänkte nu låta israeliterna bosätta sig i Kanaans land och av dem upprätta en nation och regering, som skulle representera Hans rike på Jorden. De skulle inte bara äga den sanna religionen, utan även utbreda dess grundsatser i världen. Kananéerna hade hängett sig åt de mest skamliga och vanärande hedniska bruk; och det var nödvändigt, att rensa landet från allt, som, om det tillätes att existera, säkert skulle komma att förhindra uppfyllandet av Guds nådiga beslut.

Gud hade givit Kanaans invånare tillräckligt lång tid till bättring. Straffdomarna över Egypten och tågandet genom Röda Havet fyrtio år förut hade vittnat om den överlägsna makt, som Israels Gud ägde. Och senare hade omstörtandet av kungarna i Midjan, Gilead och Bashan ytterligare visat, att Jehova var högre, än alla gudar. Hans karaktärs renhet och Hans avsky för osedlighet hade visats genom de straffdomar, som drabbade israeliterna för deras deltagande i styggelserna vid Baal-Peor. Invånarna i Jeriko hade kännedom om alla dessa händelser, och många av dem hyste samma åsikt som Rahab – ehuru de ej handlade enligt sin övertygelse – att Jehova, Israels Gud, "är Gud uppe i himlen och nere på jorden." Kananéerna levde endast, för att häda Gud samt befläcka och bryta ned Jorden, liksom människorna före Syndafloden. Och både kärleken och rättvisan

fordrade, att dessa upprorsstiftare mot Gud och fiender till människan utan dröjsmål skulle bli utrotade.

Hur lätt himmelens härar omstörtade Jerikos murar, denna stolta stad, vars bålverk fyrtio år förut hade injagat fruktan hos de klentrogna kunskaparna! Israels mäktige Försvarare hade sagt: "'Nu ger jag Jeriko . . . i ditt våld"; och mänsklig styrka förmådde ingenting emot dessa ord.

Genom tron föll Jerikos murar. Hebréerbrevet 11:30. Fursten över Herrens här hade meddelat Sig endast med Josua; Han uppenbarade Sig inte för hela menigheten, och denna hade i sin makt, att tro eller betvivla Josuas ord, att lyda de befallningar, som han utgav i Herrens namn, eller att trotsa hans myndighet. De kunde inte se änglarnas härskara, som, anförd av Guds Son, betjänade dem; och de kunde ha resonerat sålunda: Vilka betydelselösa rörelser dessa är, och vilket löjligt företag, att dagligen tåga omkring stadens murar och stöta i basuner! Detta kan ej ha någon inverkan på dessa höga fästningsverk. Men den omständigheten, att israeliterna under en så lång tid, innan murarna slutligen omstörtades, fortsatte med denna ceremoni, gav dem ett gynnsamt tillfälle, att utveckla sin tro. De skulle lära sig att inse, att deras styrka inte berodde på människors vishet eller på deras makt, utan endast på deras frälsnings Gud. De skulle härigenom bli vana vid, att förlita sig helt och hållet på sin gudomlige Ledare.

Gud skall göra stora ting för dem, som förtröstar på Honom. Orsaken till, att Hans föregivna folk ej har större kraft, är den, att det litar för mycket på sin egen vishet och inte ger Herren tillfälle, att uppenbara Sin makt till fördel för dem. Han skall hjälpa Sina trogna barn varje gång de behöver hjälp, om de helt förlitar sig på Honom samt lyder Honom i allting.

Kort efter Jerikos förstöring beslöt Josua, att inta Aj – en liten stad, som låg ibland klyftorna några kilometer väster om Jordandalen. Spejare, som blivit utsända till platsen, berättade, att den endast hade ett fåtal invånare, så en mindre truppstyrka kunde med lätthet omstörta den.

Den stora seger, som Gud hade berett israeliterna, hade ingivit dem självförtroende. Hans löfte, att ge dem Kanaans land, skänkte dem en känsla av trygghet, och de insåg inte, att de blott med Guds hjälp kunde vinna framgång. Till och med Josua gjorde upp sina planer beträffande erövringen av Aj, utan att rådfråga Gud.

Israeliterna hade börjat, att prisa sin egen styrka och att betrakta sina fiender med förakt. De väntade sig, att lätt vinna seger och ansåg, att tre tusen man kunde inta staden. Dessa skred till anfall utan någon förvissning om, att Gud var med dem. De hade ryckt fram nästan till stadsporten, då de stötte på fienderna, som gjorde häftigt motstånd. Nu greps israeliterna av skräck över fiendernas antal och krigskonst samt flydde i stor

oordning nedför den branta sluttningen. Kananéerna förföljde dem häftigt utanför stadsporten "ända till Stenbrotten och dödade dem på vägen ner dit." Fastän förlusten var liten med hänsyn till antalet – blott trettiosex man blev dödade – blev likväl hela menigheten modlös på grund av nederlaget. "Då rann Israels mod bort som vatten." Denna var den första egentliga strid, som de hade haft med kananéerna; och om denna lilla stads försvarare kunde driva dem på flykten, vad skulle då utfallet bli i de större strider, som förelåg dem? Josua betraktade deras nederlag som ett tecken på Guds misshag, och i sin nöd och fruktan rev han "sönder sina kläder och föll ner med ansiktet mot marken inför Herrens ark och blev liggande så ända till kvällen, liksom Israels äldste. De strödde jord på huvudet".

'Ack, Herre, min Gud, ropade han, varför förde du detta folk över Jordan? För att ge oss i amoreernas våld? För att förgöra oss? . . . Herre, vad kan jag säga, nu när Israel vänt ryggen till och flytt för sina fiender? När kananeerna och alla de andra som bor i landet får höra det angriper de oss från alla håll och utplånar vårt namn från jorden. Hur skall du då rädda ditt namns ära?'

Herren svarade: "'Stig upp! Varför ligger du där med ansiktet mot marken? Israel har . . . brutit det förbund som jag befallde dem att hålla." Det var ej tid nu, att förtvivla och klaga, utan man måste handla raskt och beslutsamt. En hemlig synd hade blivit begången i lägret, och denna måste upptäckas och avlägsnas, innan Herren kunde gå med Sitt folk och välsigna det. "Jag skall inte längre vara med er, om ni inte utplånar det som är vigt åt förintelse."

En av dem, som blivit tillsatta att verkställa Guds straffdomar, hade föraktat hans befallning; och överträdarens brott tillräknades hela folket: "De tog av det som var vigt åt förintelse, de stal det och lade det i smyg bland sina ägodelar." Josua blev nu upplyst om, hur han skulle upptäcka och straffa brottslingen, nämligen genom att kasta lott. Syndaren blev ej omedelbart utpekad, utan saken fick sväva i ovisshet för en stund, så att folket måtte lära sig att inse, att de var ansvariga för synder, som förekom ibland dem, samt därigenom ledas till hjärterannsakan och förkrosselse inför Gud.

Josua samlade folket tidigt om morgonen, och den högtidliga och intrycksfulla ceremonin tog sin början. Undersökningen fortgick steg för steg, och man kom allt närmare målet. Först blev stammen träffad, sedan släkten, så huset och slutligen mannen, och Akan, son till Karmi av Judas stam, blev utpekad av Gud som den, vilken dragit olycka över Israel.

För att hans brottslighet tydligt skulle fastslås – så att ingen kunde framställa den beskyllningen, att han blivit orättvist dömd – besvor Josua Akan, att erkänna sanningen. Den arme mannen avlade då en fullständig bekännelse om sitt brott: 'Ja, det är jag som har syndat mot Herren, Israels Gud... bland bytet fick jag se en fin babylonisk mantel,

tvåhundra siklar silver och en guldtacka på femtio siklar. Jag blev frestad av det, så jag tog det. Nu ligger det nergrävt i mitt tält med silvret underst.' Josua sände genast budbärare till tältet, i vilket de började att gräva på det anvisade stället. "Och mycket riktigt, där låg allt nergrävt med silvret underst. De tog med alltsammans från tältet till Josua och . . . lade ner det ned inför Herren."

Domen över honom blev avkunnad och genast verkställd. Josua sade: "'Du drog olycka över oss – i dag skall Herren dra olycka över dig.'" Eftersom folket hade hållits ansvarigt för Akans synd, och det fått lida på grund av den, skulle det genom sina ombud delta i bestraffningen. "Och hela Israel stenade Akan."

Sedan kastade de upp över honom ett stort stenröse, som vittne om hans synd och dess bestraffning. "Så fick platsen namnet Akordalen", det vill säga Olycksdalen. En minnesanteckning rörande honom förekommer i Krönikeböckerna – "Akar, som störtade Israel i olycka". Första Krönikeboken 2:7.

Akan syndade trots de mest tydliga och högtidliga varningar och de största uppenbarelser av Guds makt. Allt folket hade fått befallning, att det ej skulle ta av det tillspillogivna och därigenom dra olycka över Israel. Befallningen gavs strax efter det underbara tåget genom Jordan och sedan folket antagit förbundets tecken, omskärelsen, efter det att man firat Påsken och förbundets Ängel, Fursten över Herrens här, hade visat Sig. Därpå följde Jerikos omstörtning, som var ett exempel på den förgörelse, som alla, vilka överträder Guds lag, måste undergå. Det förhållandet, att det var Guds makt allena, som gav Israels barn seger, att de inte hade kommit i besittning av Jeriko genom egen styrka, gjorde befallningen, att de ej fick ta av bytet, så mycket eftertryckligare. Gud hade genom kraften hos Sitt ord omstörtat detta fäste; det var Hans seger, och staden med allt, som fanns i den, skulle tillägnas Honom allena.

Ibland de många millionerna israeliter fanns det blott en man, som under denna allvarliga seger och hemsökelse hade vågat, att överträda Guds befallning. Akans girighet blev upptänd vid åsynen av den fina, babyloniska manteln, och en synd ledde till en annan, så att han även tog av det guld och silver, som hade blivit avskilda för Herrens skattkammare – han bestal Gud på förstlingsfrukterna från Kanaans land.

Den förskräckliga synd, som föranledde Akans undergång, hade girigheten till rot – en av de vanligaste av alla synder och ansedd som en av de minsta. Medan andra synder blir upptäckta och bestraffade, händer det sällan, att brott mot det tionde budet ens blir tadlat eller kritiserat. I Akans historia finner vi bevis på gruvligheten hos denna synd och dess förskräckliga följder.

Girighet är ett ont, som utvecklas gradvis. Akan hade hyst begär efter gods och penningar, till dess det blev en vana, som höll honom i nästan oslitliga bojor. Hade han

trott, att han skulle komma att störta Israel i olycka, genom att uppmuntra denna synd, skulle han ha gripits av fasa. Men hans förnimmelseförmåga hade blivit förslöad genom synden, och när frestelsen kom, blev han ett lätt byte för den.

Visst begås liknande synder fortfarande, trots de mest högtidliga och uttryckliga varningar! Vi är förbjudna, att hysa girighet, lika mycket som Akan var förbjuden, att tillägna sig eller ta bytet i Jeriko. Gud har sagt, att girighet är avgudadyrkan; och dessa varningar förekommer i Skriften: "Ni kan inte tjäna både Gud och mammon." Matteusevangeliet 6:24. "'Akta er för allt habegär." Lukasevangeliet 12:15. "[G]irighet skall inte ens nämnas bland er". Efésierbrevet 5:3 {Svenska Folk-Bibeln 98}. I de förskräckliga straffdomar, som drabbade Akan, Judas, Ananias och Safira, har vi exempel på girighetens följder. Och ett än äldre exempel har vi i Lucifer, "morgonrodnadens son", som för evigt förverkade himmelens härlighet och sällhet, eftersom han fick begär efter en högre plats. Men oaktat alla dessa varningar, råder likväl girigheten överallt.

Överallt finner man dess snuskiga spår. Den förorsakar missnöje och oenighet i familjer, upptänder hat och avundsjuka hos de fattiga mot de rika, och den förmår de rika, att förtrycka de fattiga. Och detta onda existerar inte endast ibland världsliga människor, utan även i församlingen. Hur vanligt det är, att även här finna självviskhet, girighet, otrohet, försummelse av barmhärtighetsverk och bedrägeri mot Gud i tionde och offer! Ibland församlingsmedlemmar, som har gott anseende, finns tyvärr många, som liknar Akan. Mången person kommer stolt till kyrkan och sitter vid Herrens bord, medan orättfånget gods är dolt ibland hans ägodelar, sådana saker, som Gud har förbannat. Många offrar samvetsfriden och sitt hopp om himmelen för en fin mantel. Stora skaror byter bort sin rättsinnighet och sina förmågor, att göra gott mot en påse med silversiklar. De lidande fattigas rop beaktas ej, evangelii ljus hindras i sitt framträngande, och världsliga människors hån väcks genom så kallade kristnas handlingar, som strider mot deras bekännelse. Likväl fortfar den girige bekännaren av Kristi namn, att samla skatter. "Så en människa får röva från Gud?" (Malaki 3:8), undrar Herren.

Akans synd förde olycka över hela nationen. På grund av en mans synd kan Gud vara missnöjd med Sin församling, till dess överträdelsen upptäcks och överges. Församlingen bör mera frukta inflytandet från falska kristna bekännare, än från uppenbara motståndare, otrogna och hädare. Det är dessa, som håller tillbaka Guds välsignelse och drar olycka över Hans folk.

När svårigheter uppkommer i församlingen samt köld och andlig likgiltighet råder – vilka ger Guds fiender anledning att jubla – bör medlemmarna utröna, om det inte finns en Akan i lägret, i stället för att bli modlösa och klaga över sitt olyckliga öde. Envar bör, under förkrosselse och hjärterannsakan, söka att upptäcka de dolda synder, som förhindrar Guds närvaro hos dem.

Akan erkände sin skuld; men han gjorde det, när det var för sent för honom, att dra nytta av sin bekännelse. Han hade sett, i vilket modlöst tillstånd Israels här återvände från nederlaget vid Aj. Likväl gick han inte fram och bekände sin skuld. Han hade sett, med vilken outsäglig ängslan Josua och de äldste ibland Israel hade kastat sig på marken inför Herren. Hade han då bekänt, hade han visat tecken på sann ånger; men han teg fortfarande. Han hade hört, att ett stort brott blivit begånget, samt även hört det noggrant beskrivas; men hans läppar var förseglade. Sedan började den allvarliga undersökningen. Vilken skräck måste inte ha bemäktigat sig hans själ, när han såg, hur hans stam blev utpekad, sedan hans släkt och hans hus! Men han avlade likväl ingen bekännelse, förrän Guds finger riktades mot honom. Då erkände han sanningen, eftersom han inte kunde dölja den längre. Hur ofta görs inte dylika bekännelser! Det är en ofantligt stor skillnad på, att erkänna det verkliga förhållandet, sedan det blivit uppdagat, och att bekänna synder, som endast är uppenbara för oss själva och för Gud. Akan skulle inte ha bekänt, om han inte hade trott, att han därigenom skulle avvända följderna av sitt brott; men hans bekännelse visade likväl, att hans bestraffning var rättvis. Han ådagalade ingen verklig ånger över synden, eller tecken på, att han ville bättra sig och avsky det onda.

De brottsliga kommer att avlägga sådana bekännelser, när de står inför Guds domstol, sedan varje persons eviga öde avgjorts. Medvetandet om, att vara förkastad och fördömd, kommer att avtvinga varje själ en bekännelse; men den kan inte utverka frälsning för syndaren.

Liksom Akan, känner sig många trygga, så länge de kan dölja sina synder för sina medmänniskor. Samtidigt smickrar de sig med den tanken, att Gud inte så noggrant skall iaktta deras ogudaktighet. Likväl skall den uppenbaras på den dagen, då det är för sent att försona den genom offer. Domaren kommer inte med ord att framställa varje människas brottslighet för henne, när himmelens protokoll öppnas, utan Han kommer att ge henne en genomträngande, övertygande blick. Då kommer varje missgärning och orätt handling att livligt framstå för syndarens minne. Man kommer då ej att behöva gå till väga som på Josuas tid och från stam till hus söka efter den brottslige, utan han kommer själv att bekänna sin orättfärdighet. De synder, som människor ej har haft kunskap om, kommer då att kungöras för hela världen.

Kapitel 46. Välsignelserna och förbannelserna

Sedan domen över Akan blivit verkställd, fick Josua befallning om, att mönstra alla krigare och åter tåga emot Aj. Denna gång var Gud med Sitt folk, och det kom snart i besittning av staden. Kapitlet bygger på Josua 8.

Militära manövrer blev nu inställda, så att hela Israel kunde delta i en högtidlig gudstjänst. Folket var angeläget om, att bosätta sig i Kanaan, men det måste driva bort kananéerna, innan det kunde erhålla hem och land för sina familjer. Detta viktiga verk måste nu dock uppskjutas, ty de hade en annan högre plikt, som först måste uppfyllas.

Innan de skulle ta sin arvedel i besittning, måste de förnya sitt trohetsförbund mot Gud. Moses hade ibland sina sista förordningar två gånger föreskrivit, att stammarna skulle hålla ett möte på bergen Ebal och Gerissim vid Sikem, för att högtidligt erkänna Guds lag. I överensstämmelse med dessa föreskrifter lämnade allt folket, inte bara män, utan även "kvinnorna och barnen och de främlingar som följde dem", lägret vid Gilgal och tågade genom sina fienders land till Sikemsdalen, nära mitten av landet. Fastän omgivna av obesegrade fiender, var de likväl trygga under Guds beskydd, så länge de var Honom trogna. Förhållandet var detsamma nu som på Jakobs tid, att "Gud slog städerna runt omkring med skräck" (Första Moseboken 35:5), och hebréerna blev ej antastade.

Den bestämda platsen för denna högtidliga tjänst var redan helig på grund av sin anknytning till patriarkernas historia. Det var på denna plats, som Abraham byggde sitt första altare åt Jehova i Kanaans land. Här hade både Abraham och Jakob slagit upp sina tält, och här köpte den senare åkern, i vilken stammarna skulle begrava Josef. Här fanns även den brunn, som Jakob hade låtit gräva, och eken, under vilken han gömde sin familjs avgudabilder.

Det utvalda stället var ett av de skönaste i hela Palestina och en synnerligen lämplig skådeplats för den storartade och gripande tjänst, som skulle utföras. Den sköna dalen, vars gröna fält var beströdda med olivlundar och som var vattnad av bäckar från naturliga källor samt smyckad av vilda blommor, sträckte sig inbjudande mellan de nakna höjderna. Ebal och Gerissim, som ligger mitt emot varandra, är ej långt åtskilda, och deras lägre utsprång tycks bilda naturliga talarstolar, så att varje ord, som talas från det ena, kan tydligt höras på det andra, medan de sluttande bergssidorna ger rum åt en stor folksamling.

Enligt Moses' föreskrifter, restes nu ett minnesmärke av stora stenar på berget Ebal. På dessa stenar, som förut blivit överstrukna med kalk, blev lagen inskriven – inte bara de tio budorden, som talades från Sinai och blev inristade i stentavlorna – utan även de lagar, som Moses erhållit och sedan skrivit ned i en bok. Förutom detta minnesmärke, byggdes ett altare av ohuggna stenar, på vilket brännoffer gjordes åt Herren. Det

förhållandet, att altaret restes på berget Ebal, från vilket förbannelsen skulle uttalas, var betydelsefullt och visade, att israeliterna hade förtjänat Guds vrede på grund av sina överträdelser av Hans lag. Dessutom framgick det, att de genast skulle ha blivit straffade, om det ej varit för Kristi försoning, som avbildades genom offeraltaret.

Sex av stammarna – alla avkomlingar till Lea och Rakel – fick ställa sig på berget Gerissim, medan de, som härstammade från tjänstekvinnorna, jämte Ruben och Sebulon, intog sin plats på berget Ebal och prästerna med arken stod i dalen emellan dem. Tystnad påbjöds genom ett skall från signaltrumpeten; och i den djupa stillheten läste sedan Josua – medan han stod bredvid den heliga arken och inför denna stora folksamling – upp de välsignelser, som lydnad för Guds lag skulle föra med sig. Alla stammarna på berget Gerissim svarade amen på detta. Därefter läste han förbannelserna, och stammarna på Ebal gav på lika sätt sitt bifall till känna, genom att de förenade rösterna från många tusen personer ljöd som en röst i det högtidliga svaret. Sedan detta skett, lästes Guds lag samt de stadgar och förordningar, vilka Moses hade givit dem, upp.

Israel hade erhållit lagen direkt från Guds mun på Sinai; och dess heliga bud, skrivna av Hans egen hand, förvarades ännu i arken. Lagen hade nu blivit inristad på minnesstoden, där alla kunde se den. Alla hade tillfälle, att granska villkoren i det förbund, under vilket de skulle inneha Kanaan. Alla skulle tillkännage, att de antog dessa villkor, samt ge sitt samtycke till välsignelserna, som dess hållande förde med sig, eller till förbannelserna över den, som inte höll det. Lagen skrevs inte bara på minnesstenarna, utan den lästes även upp av Josua inför hela Israels folk. Inte många veckor hade förflutit, sedan Moses i föredrag framställt hela Femte Moseboken för folket, likväl blev nu lagen åter uppläst av Josua.

Inte bara männen i Israel, utan även alla kvinnorna och barnen lyssnade, medan lagen lästes upp; ty det var nödvändigt, att även de skulle lära känna sin plikt och uppfylla den. Gud hade givit denna befallning till Israel beträffande Sina stadgar: "Dessa mina ord skall ni ta till er och lägga på hjärtat. Ni skall binda dem som ett tecken kring er arm, och skall vara ett kännemärke på er panna. Lär ut dem till era barn . . . Då kommer ni och era ättlingar att få leva länge i det land som Herren med ed lovade att ge era fäder, lika länge som himlen välver sig över jorden." Femte Moseboken 11:18-21.

Vart sjunde år skulle lagen läsas upp inför hela det församlade Israel, såsom Moses befallde: "'Vart sjunde år, vid den bestämda tiden, under avskrivningsåret, vid lövhyddefesten, då hela Israel träder fram inför Herren, din Gud, på den plats som han väljer ut, skall du läsa denna lag, så att hela Israel får höra den. Samla då hela folket, män, kvinnor och barn, och de invandrare som finns i dina städer, så att alla får lyssna och lära sig att frukta Herren, er Gud, och troget följa allt som står i denna lagen. Även barnen, som ännu inte känner till den, skall lyssna, så att de lär sig att frukta Herren, er

Gud, så länge ni lever i det land ni tar i besittning när ni går över Jordan.'" Femte Moseboken 31:10-13.

Satan bemödar sig ständigt om, att förvränga det, som Gud har talat, att förblinda sinnet och förmörka förståndet och sålunda förleda människorna till synd. Detta är orsaken till, att Herren framställer Sina krav så utförligt och tydligt, att ingen behöver missta sig. Gud söker ständigt, att dra människorna till Sig, där de kan åtnjuta Hans beskydd och inte bli utsatta för Satans grymma, förföriska inflytande. Herren har nedlåtit Sig till, att tala till dem med Sin egen röst, att skriva de levande orden med Sin egen hand. Och dessa välsignade ord, som innehåller liv och sanning, har Han överlämnat åt människorna som deras fullkomliga vägvisare. Eftersom Satan är så beredvillig, att avvända tankarna ifrån Herrens löften och fordringar och att avleda tillgivenheten ifrån dem, bör man visa sig så mycket mer angelägen om, att fästa dem i sinnet och lägga dem på hjärtat.

Religiösa lärare bör ägna större uppmärksamhet åt folkets undervisning om sakförhållanden och om lärdomar, som förekommer i den bibliska historien, samt om Herrens varningar och krav. Dessa bör framställas på ett tydligt språk, som är lämpat efter barns fattningsförmåga. Det åligger både predikanter och föräldrar att se till, att de unga blir undervisade i Skriften.

Föräldrar kan och bör intressera sina barn för de omväxlande läroämnen, som förekommer i den heliga boken. Men om de vill intressera sina barn för Guds Ord, måste de själva vara intresserade av Bibeln. De måste vara bekanta med dess lärdomar och, enligt Guds befallning till Israel, tala om dem, när de sitter i sitt hus och när de går på vägen samt när de lägger sig och när de stiger upp. Se Femte Moseboken 11:19. De, som önskar, att deras barn skall älska och vörda Gud, måste tala om Hans godhet, Hans majestät och Hans makt, såsom de framgår av Hans Ord och av naturen.

Varje kapitel och varje vers i Bibeln innehåller ett meddelande ifrån Gud till människorna. Vi bör binda dessa föreskrifter till ett märke på våra händer och till ett pannsmycke mellan våra ögon. Om de betraktas och åtlyds, kommer de att ledsaga Guds folk på samma sätt, som israeliterna blev ledsagade av molnstoden om dagen och av eldstoden om natten.

Kapitel 47. Förbundet med gibeoniterna

Israeliterna återvände från Sikem till sitt läger vid Gilgal. Här fick de snart efteråt besök av en grupp sällsamma sändebud, som önskade att sluta förbund med dem. Sändebuden föregav sig att komma från ett fjärran land, och deras utseende tycktes bekräfta detta påstående. Deras kläder var gamla och slitna, deras sandaler var lappade, deras matförråd var torrt, och skinnen, som de brukade till vinflaskor, var gamla, slitna och ombundna, som om de skyndsamt lagats under resan. Kapitlet bygger på Josua 9-10.

De sade, att i deras fjärran hemland – vilket de låtsades ligga bortom Palestinas gränser – hade deras landsmän hört talas om de under, som Gud hade utfört för Sitt folk, samt hade sänt ut dem i syfte, att sluta förbund med Israel. Hebréerna hade uttryckligen varnats för, att ingå förbund med avgudadyrkarna i Kanaan, och ledarna tvivlade på sanningshalten hos främlingarnas ord. "'Ni kanske bor här i närheten", sade de. På detta svarade sändebuden endast följande: "'Vi är dina tjänare.'" Men när Josua strax frågade dem: "'Vilka är ni, och var kommer ni ifrån?'", upprepade de sitt förra påstående, och för att göra detta troligt, tillade de: "Här är vårt bröd. Det var nybakt när vi tog med det som reskost hemifrån, den dag vi började vår resa hit, och se nu så torrt och smuligt det har blivit! Och här är läglarna som var nya när vi fyllde dem. Se så spruckna de är! Se på våra kläder och sandaler, de är utslitna, så långt har vi färdats!'"

Man trodde dessa föreställningar, "utan att rådfråga Herren. Josua slöt ett fredsförbund med dem och lovade att de skulle få leva. Ledarna för menigheten bekräftade det med ed." Alltså blev fördraget fullbordat. Men tre dagar efteråt blev det rätta förhållandet uppdagat. Då "fick israeliterna veta att givoniterna [gibeoniterna] var deras grannar och bodde alldeles i närheten." Eftersom gibeoniterna visste, att de ej kunde motstå hebréerna, hade de tagit sin tillflykt till list, för att rädda sina liv.

Israeliternas förtrytelse var stor, då de upptäckte bedrägeriet, som de utsatts för. Och denna blev än större, när de efter tre dagars resa kom till gibeoniternas städer nära mitten av landet. "Hela menigheten knotade mot ledarna"; men dessa vägrade, att bryta fördraget, fastän det hade kommit till genom bedrägeri. De hade ju "givit dem sin ed vid Herren, Israels Gud." {King James Version .} "[O]ch de dödade dem inte." Gibeoniterna hade lovat, att överge avguderiet och i stället tillbe Jehova; och skonandet av deras liv var inget brott mot Guds befallning, att förgöra de avgudiska kananéerna. Hebréerna hade, genom sin ed, följaktligen inte förbundit sig till att synda; och även om de genom bedrägeri blivit lockade till att avge eden, skulle den likväl inte ringaktas. Då man gjort ett löfte, som ej innebär att begå en orätt handling, bör man hålla det heligt. Varken någon vinst eller hämnd eller egennytta kan på något sätt påverka okränkbarheten hos en ed eller ett löfte.

"Herren avskyr lögnare". Ordspråksboken 12:22. Den, som "skall gå upp till Herrens berg" och "gå in i hans tempel", är "[d]en som håller sin ed fast det står honom dyrt." Psaltaren 24:3; 15:4.

Gibeoniterna fick tillåtelse att leva; men de blev dömda till, att vara trälar och att utföra det simplaste arbetet i förbindelse med helgedomen. "Men samma dag bestämde han att de skulle hugga ved och bära vatten åt menigheten och till Herrens altare". De antog tacksamt dessa villkor, eftersom de visste, att de hade gjort orätt, och de var glada över, att få behålla livet på vilka villkor som helst. "Nu är vi i ditt våld", sade de till Josua. "Gör med oss vad du finner rätt och riktigt.'" Deras avkomlingar tjänstgjorde under många århundraden i helgedomen.

Gibeoniternas område innefattade fyra städer. Folket styrdes ej av en kung, utan av äldste eller rådsherrar. Gibeon, den förnämsta av deras städer, "var en stor stad, lika stor som någon av kungastäderna", "och alla män var tappra kämpar." Att folket i en sådan stad kunde ta sin tillflykt till ett dylikt förödmjukande medel, för att rädda sina liv, är ett slående bevis för den förskräckelse, som israeliterna hade injagat hos Kanaans inbyggare.

Men gibeoniterna skulle ha kommit i ett bättre läge, om de handlat uppriktigt mot Israel. Ehuru de genom att erkänna Jehova blev skonade till livet, drog de endast vanära och träldom över sig genom sitt bedrägeri. Gud hade förordnat, att alla, som övergav hedendomen och förenade sig med israeliterna, skulle bli delaktiga av förbundets välsignelser. På dem hänsyftade dessa ord: "Den främling, som bor ibland er" {Andra Moseboken 12:49, King James Version }, och denna klass skulle med få undantag åtnjuta samma skydd och förmåner som Israel. Herren gav följande föreskrift angående denna sak:

Om en invandrare slår sig ner i ert land, skall ni inte förtrycka honom. Invandraren som bor hor er skall ni behandla som en infödd. Du skall älska honom som dig själv. Tredje Moseboken 19:33-34. Med hänsyn till Påskhögtiden och frambärandet av eldsoffer, hade följande blivit förordnat: En och samma stadga skall gälla i församlingen för er och för invandraren som bor hos er. . . Ni och invandrarna skall handla på ett och samma sätt inför Herren. Fjärde Moseboken 15:15.

Gibeoniterna kunde ha kommit i en sådan ställning ibland israeliterna, om de inte hade gått till väga på bedrägligt sätt. Det var ingen liten förödmjukelse för dessa medborgare i "en kungastad", i vilken alla män "var tappra kämpar", att bli satta till vedhuggare och vattendragare för alla tider. Men de hade iklätt sig armodets dräkt, för att kunna bedra, och de fick nu bära den som tecken på evig träldom. Sålunda skulle deras beroendetillstånd under alla tider vittna om, att Gud hatar bedrägeri.

När kungarna i Kanaan fick höra, att Gibeon hade underkastat sig israeliterna, greps de av fruktan. Man gjorde genast förberedelser, för att hämnas på dem, som hade ingått fred med inkräktarna. Fem av kungarna i Kanaan, med Adoni-Zedek, kung i Jerusalem, som ledare, ingick nu ett förbund mot Gibeon. De var kvicka i sina rörelser, och då gibeoniterna ej var beredda att försvara sig, sände de bud till Josua i Gilgal och lät säga honom: "'Lämna inte dina tjänare i sticket! Skynda hit till vår hjälp, rädda oss! Alla de amoreiska kungarna i bergsbygden har slutit sig samman mot oss.'" Inte bara folket i Gibeon, utan även Israel var utsatt för denna fara. Denna stad behärskade de vägar, som ledde in till mellersta och södra Palestina, så de måste besitta den, för att kunna erövra landet.

Josua vidtog förberedelser, för att genast undsätta Gibeon. Invånarna i den belägrade staden hade fruktat, att han ej skulle hjälpa dem på grund av det bedrägeri de hade förövat; men alldenstund de hade givit sig under Israels styre och lovat att dyrka Gud, ansåg han sig förpliktad, att beskydda dem. Denna gång begav han sig inte i väg, utan att rådfråga Gud, som nu understödde honom i företaget, i det att Han sade till honom: "'Var inte rädd för dem, jag ger dem i ditt våld. Ingen av dem skall kunna hålla stånd mot dig.'" "Josua ryckte ut från Gilgal med allt sitt krigsfolk, alla sina tappra krigare."

Genom att marschera hela natten, lyckades han och trupperna att nå Gibeon på morgonen, så att de allierade furstarna knappt hade samlat sina härar omkring staden, förrän Josua överrumplade dem. Fienderna blev i grund slagna och flydde för Josua uppför bergspasset till Bet-Horon, och sedan de kommit upp på höjden, rusade de nedför den branta sluttningen på den andra sidan. Här blev de utsatta för en förfärlig hagelstorm: "{. . .} kastade Herren stora hagel över dem från himlen . . . De som dödades av hagelstenarna var fler än de som israeliterna dräpte med svärd."

Medan amoréerna fortsatte sin brådstörtade flykt, i hopp om, att finna en tillflyktsort ibland bergfästena, såg Josua ned från en bergrygg och märkte, att dagen skulle bli alltför kort för verkets utförande. Om fienderna ej bleve fullständigt tillintetgjorda, skulle de åter samla sig och förnya striden. Då "talade Josua till Herren. I israeliternas närvaro sade han: Sol, stå stilla i Givon [Gibeon], måne, i Ajalons dal. Då stod solen stilla och månen stannade, tills han hämnats på fiendefolket... Solen stannade mitt på himlen hela dagen och väntade med att gå ner."

Före kvällningen hade Guds löfte till Josua uppfyllts; fiendens hela här hade getts i hans våld. Israel skulle länge behålla i minnet den dagens händelser. "Aldrig, varken förr eller senare, har Herren bönhört någon som den dagen. Ty Herren kämpade för Israel" "Solen glömmer att gå upp och månen stannar i sin boning för skenet av dina vinande pilar, för glansen av ditt blixtrande spjut. I raseri går du fram över jorden och tröskar folken i vrede. Du drar ut till ditt folks räddning". Habackuk 3:10-13. Det var Guds Ande,

som ingav Josua att bedja den bönen, så att ett annat bevis måtte ges för Israels Guds makt. Följaktligen visade den store ledaren ingen förmätenhet, genom att göra denna anhållan. Josua hade fått löfte om, att Herren säkert skulle omstörta dessa Israels fiender; likväl ansträngde han sig lika ivrigt, som om framgången helt och hållet berodde på Israels härar. Han gjorde allt, som en människa kunde göra, och sedan anhöll han i tro om gudomligt bistånd. Hemligheten till framgång ligger i föreningen av gudomlig kraft och mänsklig ansträngning. De, som uträttar mest, är sådana, som förlitar sig mest på den Allsmäktiges arm. Den man, som befallde: "Sol, stå stilla i Givon [Gibeon], måne, i Ajalons dal", var den samme, som timtals låg bedjande på jorden i lägret vid Gilgal. De män, som ber, är de, som har kraft.

Detta stora underverk visar, att skapelsen står under Skaparens kontroll. Satan söker, att för människorna dölja Guds förbindelse med den fysiska världen – att hindra dem från, att se den ursprungliga orsakens outtröttliga verksamhet. Detta underverk är en tillrättavisning för alla, som upphöjer naturen över naturens Gud.

Herren brukar naturens krafter efter Sitt eget behag, för att omstörta Sina fiender – "blixt och hagel, snö och dimma, du stormvind som gör vad han befaller". Psaltaren 148:8. När de hedniska amoréerna hade beslutat sig för, att förhindra Guds avsikters utförande, lade Han Sig emellan och kastade ned "stora hagel {…} från himlen" på Israels fiender. I Skriften berättas det för oss om en stor strid, som skall bli en av slutscenerna i denna Jords historia, när "Herren har öppnat sin rustkammare och tagit fram sin vredes vapen". Jeremia 50:25. "Har du", frågar Han, "varit vid förråden med snö, har du sett förråden med hagel, som jag har sparat till nödens tid, till krigets och drabbningens dag?" Job 38:22-23.

Johannes beskriver i Uppenbarelseboken den förstöring, som kommer att äga rum, när en "stark röst {…} från tronen i templet" utropar: "'Det har skett.'" Han säger: "Och väldiga hagel, tunga som talenter, föll ner från himlen på människorna." Uppenbarelseboken 16:17, 21.

Kapitel 48. Uppdelningen av Kanaan

På segern vid Bet-Horon följde snabbt erövringen av den södra delen av Kanaan. "Josua erövrade hela landet, bergsbygden och Negev, låglandet ... Alla dessa kungar och länder underkuvade han på en enda gång. Ty Herren, Israels Gud, kämpade för Israel. Josua och israeliterna återvände sedan till lägret i Gilgal." Kapitlet bygger på Josua 10:40-43; 11; 14-22.

Stammarna i norra Palestina, som var förskräckta över framgången för Israels härar, ingick nu ett förbund mot dem. Huvudmannen i detta förbund var Jabin, kung i Halor, ett område, som låg väster om sjön Merom. "De ryckte ut med alla sina trupper". Denna här var mycket större, än någon annan, som israeliterna dittills drabbat samman med i Kanaan – "talrik som sanden på havets strand, och med en väldig mängd hästar och vagnar. Alla dessa kungar tågade gemensamt till Meroms vatten och slog läger där för att strida mot Israel." Josua fick åter ett uppmuntrande budskap från Herren: "'Var inte rädd för dem! I morgon vid den här tiden låter jag dem alla ligga dräpta av israeliterna."

Han anföll de allierades läger nära sjön Merom och besegrade fullständigt deras här. "Herren gav dem i israeliternas våld, och de slog dem och förföljde dem . . . så grundligt att ingen kom undan." Israeliterna fick ej tillägna sig vagnarna och hästarna, som hade varit kananéernas stolthet, utan vagnarna blev enligt Guds befallning uppbrända och hästarna hasade, så att de ej mer kunde brukas i krig. Israeliterna skulle ej förtrösta på hästar och vagnar, utan på "Herrens, sin Guds, namn."

Den ena staden efter den andra blev tagen, och Hasor, de förenade rikenas huvudsäte, blev uppbränt. Kriget fortsattes under flera år, och då det slutade, var Kanaan underlagt Josua. "Nu hade landet ro och slapp krig."

Men ehuru kananéernas makt hade blivit krossad, hade de ej ännu blivit helt och hållet drivna från sina bosättningar. I väster innehade filistéerna fortfarande en fruktbar slätt längs havskusten, medan sidonierna besatt området norr om dem. Libanon tillhörde även detta senare folk; och landet i söder mot Egypten innehades ännu av Israels fiender.

Josua skulle likväl icke fortsätta kriget. Ett annat verk återstod för den store ledaren att utföra, innan han kunde avgå från sin befattning som Israels befälhavare. Hela landet, både de delar, som redan blivit erövrade, och den del, som ännu ej var underkuvad, skulle fördelas ibland stammarna. Och det var varje stams skyldighet, att fullständigt underlägga sig sin egen arvedel. Om israeliterna visade sig trogna mot Gud, skulle Han driva bort fienderna för dem; och Han lovade att ge dem än större bosättningar, om de iakttoge Hans förbund.

Fördelningen av landet uppdrogs åt Josua, översteprästen Eleasar och hövdingarna för stammarna, medan varje stams område bestämdes genom lottkastning. Moses hade själv bestämt landets gränser, såsom det skulle delas mellan stammarna, när de skulle komma i besittning av Kanaan, samt hade tillsatt en hövding från varje stam, för att ombesörja fördelningen. Levis stam, som blivit avskild för helgedomens tjänst, räknades inte i denna utskiftning, utan fyrtioåtta städer i olika delar av landet blev anslagna åt leviterna som deras arvedel.

Innan fördelningen av landet tog sin början, gick Kaleb och huvudmännen för hans stam fram med en särskild anhållan. Med undantag av Josua, var Kaleb nu den äldste mannen i Israel. Kaleb och Josua var de enda av kunskaparna, som hade avlagt en positiv rapport om löftets land samt uppmuntrat folket till, att gå upp och i Herrens namn ta det i besittning. Kaleb påminde nu Josua om det löfte, som då gavs honom som belöning för hans trofasthet: "Den mark din fot har trampat skall för all framtid vara din och dina ättlingars egendom, ty du har varit Herren, min Gud, trogen." Han framställde därför en anhållan om, att Hebron skulle ges honom till besittning. Abraham, Isak och Jakob hade i många år bott på denna plats, och här i Makpelas grotta låg de begravna. Nu bodde i Hebron de fruktade enakiterna, vilkas jättelika utseende hade injagat en sådan förskräckelse hos kunskaparna och genom dem gjort israeliterna modlösa. Det var denna plats, som Kaleb i förtröstan på Herrens hjälp utvalde framför alla andra till sin arvedel.

Han sade vidare till Josua: "Och se, Herren har låtit mig leva, som han lovade. Det är fyrtiofem år sedan Herren gav Mose det löftet . . . och nu är jag åttiofem. Än i dag är jag lika stark som den dagen Mose sände ut mig, krigarlivet klarar jag lika bra nu som då. Så ge mig nu denna bergsbygd som Herren lovade mig då. Du hörde själv den gången att där finns anakiter och stora, befästa städer. Kanske är Herren med mig, så att jag kan driva bort dem, som han lovade.'" Denna begäran understöddes av de främsta männen i Judas stam. Eftersom Kaleb var den person i denna stam, som blivit utnämnd till, att delta i landets utskiftning, ansåg han det lämpligt, att vid framställandet av sin anhållan ta dessa män med sig, så att han ej kunde beskyllas för, att ha brukat sin myndighet till egen fördel.

Hans anhållan blev genast beviljad; erövringen av detta jättarnas fäste kunde ej anförtros åt någon annan med större trygghet. "Då välsignade Josua Kalev [Kaleb], Jefunnes son, och gav honom Hebron som egendom", eftersom han "varit Herren, Israels Gud, trogen". Kalebs tro var lika orygglig nu, som då han bestred kunskaparnas negativa rapport. Han hade trott Guds löfte, att låta Sitt folk ta Kanaan i besittning, och härvidlag hade han i allt rättat sig efter Herrens befallning. Han hade tillsammans med sitt folk uthärdat de långa vandringarna i öknen och därför fått dela de brottsligas missräkningar och bördor; men han klagade likväl ej över detta, utan prisade Gud för Hans nåd, som hade bevarat honom, då hans bröder blev förgjorda. Herren hade beskyddat honom under

ökenvandringens svårigheter, faror och plågor och under kriget efter intåget i Kanaan, och hans kraft var ännu oförsvagad, fastän han var över åttio år gammal. Han bad inte om, att erhålla en del av landet, som redan blivit erövrad, utan den del, som spejarna ansåg vara ointaglig. Med Guds hjälp skulle han rycka detta fäste från de jättar, vilkas makt kommit Israels tro att vackla. Det var ej begär efter ära eller storhet, som föranledde Kaleb, att framställa sin anhållan. Den gamle, tappre krigaren önskade, att för folket sätta ett exempel, genom vilket Gud kunde äras samt stammarna uppmuntras till, att fullständigt underlägga sig det land, vilket deras fäder hade ansett vara ointagligt.

Kaleb erhöll den arvedel, till vilken hans håg hade stått under fyrtio år, och förlitande sig på Guds hjälp, fördrev han "de tre anakiterna därifrån, Sheshaj, Achiman och Talmaj, Anaks ättlingar." Men hans nit förminskades inte, efter det att han sålunda erhållit en besittning för sig och sitt hus, och han slog sig ej ned i ro, för att njuta av sitt arv, utan han begav sig av på nya erövringar, till fördel för nationen och till Guds ära.

Upprorsstiftarna och de fega hade omkommit i öknen; men de rättfärdiga kunskaparna fick äta av vindruvorna i Eskolsdalen. Envar belönades i överensstämmelse med sin tro. De otrogna hade sett sina farhågor förverkligas. Trots Guds löfte hade de förklarat, att det bleve omöjligt, att ta Kanaan i besittning, och de fick ej besitta det. Men de, som förlitade sig på Gud, genom att inte fästa så mycket avseende vid de föreliggande svårigheterna, som vid sin allsmäktige Hjälpares kraft, fick komma in i det goda landet. Genom tron kunde forntidens hjältar "besegra kungariken, . . . undkomma svärdets egg. De var svaga men blev starka, fick kraft i striden och jagade främmande härar på flykten." Hebréerbrevet 11:33-34. "[D]etta är den seger, som övervinner världen: vår tro." Första Johannesbrevet 5:4 {King James Version }.

En annan anhållan med hänsyn till landets delning uppenbarade en anda, som var högst olik Kalebs. Den framställdes av Josefs barn, Efraims stam och halva Manasses stam. På grund av sitt stora antal, begärde dessa stammar en dubbel andel av landområdet. Den lott, som tilldelades dem, var den rikaste i landet och innefattade Sarons fruktbara slätt; men många av de förnämsta städerna i dalen innehades ännu av kananéerna, och stammarna ryggade tillbaka för den möda och fara, som var förknippade med deras bosättningars underkuvande, och de begärde en ytterligare andel i ett område, från vilket fienderna redan blivit fördrivna. Efraims stam var en av de största i Israel, och dessutom tillhörde Josua själv den, varför dess medlemmar helt naturligt ansåg sig böra ha företräde framför de andra. "'Varför har du gett oss bara en lott och en andel som egendom?", sade de. "Vi är ett talrikt folk". Men den obeveklige ledaren kunde ej förmås till, att avvika från en sträng rättvisa.

Hans svar lydde så: "'Om ni är ett så talrikt folk, dra då upp i skogen och röj ny mark åt er där, i perisseernas och refaeernas land, eftersom Efraims bergsbygd inte är stor nog

åt er.'" Detta svar visade, vad den egentliga orsaken till deras klagan var: de hade inte tro eller mod nog till, att driva ut kananéerna. "'I bergsbygden ryms vi inte", sade de, "och alla kananeerna på slättlandet har järnbeslagna stridsvagnar".

Israels Gud hade lovat, att bistå Sitt folk, och hade efraimiterna ägt mod och tro som Kaleb, skulle ingen fiende ha kunnat stå emot dem. De blev tillrättavisade av Josua, då de tydligt sökte att undvika svårigheter och faror. "'Ni är ett talrikt och mäktigt folk", sade han. "Kananeerna skall ni driva bort, fast de har järnbeslagna stridsvagnar och fast de är starka.'" Han vände deras egna argument emot dem. Då de var ett talrikt folk, som de påstod, kunde de gott reda sig själva, såsom deras bröder gjorde. De behövde inte frukta de järnbeslagna stridsvagnarna, när Gud var med dem.

Gilgal hade dittills varit nationens huvudkvarter och säte för tabernaklet, men nu skulle tabernaklet flyttas till den plats, som man utsett till varaktig plats. Denna plats hette Silo och var en liten stad i Efraims område. Den låg nära mitten av landet och var lätt tillgänglig för alla stammarna. Fienderna hade blivit fördrivna från denna del av landet, så att folket ostört kunde hålla sin gudstjänst. "Israeliternas hela menighet samlades i Shilo, där de reste uppenbarelsetältet." De stammar, som var kvar i lägret vid Gilgal, när tabernaklet flyttades därifrån, följde det till Shilo och slog upp sina tält i närheten av staden; och de förblev där, till dess de begav sig till sina bosättningar.

Arken var kvar i Shilo i tre hundra år, till dess den på grund av Elis familjs synder föll i filistéernas händer, och Shilo råkade i förfall. Arken blev inte återsänd till tabernaklet på denna plats, utan helgedomstjänsten överflyttades slutligen till templet i Jerusalem, och Shilo blev en obetydlig stad. Nu återstår endast ruiner, som visar det ställe, där staden en gång var belägen. Flera århundraden efteråt blev dess öde framställt som varnande exempel för Jerusalem, då Herren talade genom

Jeremia: "Gå till min helgedom i Shilo, där jag förr lät mitt namn bo, och se vad jag gjorde med den på grund av mitt folk Israels ondska... Detta hus, som mitt namn är utropat över och som ni förlitar er på, och denna plats, som jag gett åt er och era fäder, skall jag därför behandla så som jag behandlade Shilo." Jeremia 7:12-14.

När israeliterna avslutat fördelningen av landet, och alla stammarna efter lott hade fått sina bosättningar, framställde Josua sitt önskemål. Han hade, liksom Kaleb, fått ett särskilt löfte om besittning; men han begärde likväl inte ett vidsträckt område, utan blott en enda stad. Som Herren hade befallt gav de honom den stad han begärde . . . han befäste staden och slog sig ner där. Staden kallades för Timnat-Serach, den återstående delen – ett varaktigt vittnesbörd om den ädla karaktären och oegennyttiga andan hos segraren, som i stället för att först tillägna sig segerbytet, väntade med att framställa sitt anspråk, till dess den ringaste ibland hans folk hade fått sin andel.

Sex av städerna, som gavs åt leviterna – tre på vardera sidan Jordan – blev förordnade som fristäder, dit mandråparen kunde fly och finna säkerhet. Moses hade befallt, att dessa städer skulle bestämmas för detta ändamål: Dit skall en dråpare kunna fly om han har dödat en människa utan uppsåt.

Städerna skall tjäna som tillflyktsorter, sade han, "så att dråparen inte blir dödad innan han ställs inför menighetens domstol." Fjärde Moseboken 35:11-12. Denna barmhärtiga säkringsåtgärd och inrättning blev nödvändig på grund av det i forntiden rådande bruket av blodshämnd, enligt vilket den mördades närmaste släkting eller arvinge måste verkställa straffet på mördaren. I sådana fall, där brottsligheten var uppenbar, behövde man ej vänta, till dess överhetspersonerna hade anställt rättegång, utan blodshämnaren kunde förfölja brottslingen överallt och döda honom, varhelst han påträffades. Herren ansåg inte, att det var tjänligt att avskaffa detta bruk på den tiden, utan han bestämde tillflyktsorter för sådana, som av våda skulle komma att döda någon.

Fristäderna fördelades på det sättet, att man kunde nå en av dem på mindre, än en halv dag från varje del av landet. Vägarna, som förde till dem, skulle alltid hållas i gott skick; och längs vägen skulle vägvisare sättas upp, på vilka ordet "Fristad" skulle vara tecknat med stora, tydliga bokstäver, så att flyktingen ej skulle bli försinkad ett ögonblick. Vilken person som helst – hebré, främling eller besökande – kunde dra nytta av denna förordning. Medan den oskyldige sålunda räddades från en plötslig död, skulle dock inte den brottslige undkomma bestraffning. Flyktingens sak skulle prövas av de behöriga myndigheterna, och bara den, som ej var skyldig till uppsåtligt mord, skulle erhålla skydd i fristaden, medan den brottslige överlämnades till blodshämnaren. Och de, som var berättigade till skydd, erhöll det blott på det villkoret, att de stannade inom den bestämda fristaden. Om någon gick ut bortom de föreskrivna gränserna och påträffades av blodshämnaren, fick han sätta Iivet till på grund av sin ringaktning för Herrens skydd. Men alla, som hade sökt skydd i fristäderna, hade frihet att återvända till sina bosättningar efter översteprästens död.

Då rättegång hölls med någon, som var anklagad för mord, kunde han inte dömas på endast ett vittnes ord, även om bevisen på hans brottslighet var aldrig än så tydliga. Herrens föreskrift lydde så: "Om någon dräper en annan människa, får dråparen dödas bara på vittnens uppgifter. Ett enda vittnesmål räcker inte för en dödsdom." Fjärde Moseboken 35:30. Det var Kristus, som gav Moses dessa lagar för Israels räkning; och när Han personligen var hos Sina lärjungar på Jorden och undervisade dem, om hur de skulle behandla de vilseförda, upprepade den Store Läraren denna föreskrift – att ingen kunde bli frikänd eller dömd på blott en persons vittnesmål. En persons åsikter och meningar får ej bestämma ärenden, som avgörs inför rätta. Två eller flera skall höras i alla dessa ärenden och de skall tillsammans bära ansvaret, "för på två eller tre vittnesmål skall varje sak avgöras." Matteusevangeliet 18:16.

Ingen ersättning eller lösen kunde ges, för att från döden rädda den, som befanns var skyldig till mord. "Den som utgjuter människoblod, hans blod skall utgjutas av människor." Första Moseboken 9:6. "Ni får inte ta emot lösen för en mördares liv. Förtjänar hans brott döden, skall han straffas med döden." "{. . .} får han gripas, även vid mitt altare, och skall avrättas", lydde Guds befallning; "landet kan inte få någon försoning för det blod som utgjutits där utom genom blodet från den som utgöt det." Fjärde Moseboken 35:31, 33; Andra Moseboken 21:14. Det var nödvändigt för nationens trygghet och renhet, att ett sådant brott som mord blev strängt straffat. Människans liv, som Gud allena kunde ge, måste heligt bevaras som okränkbart.

Fristäderna, som bestämdes för Guds folk i forntiden, var en sinnebild på det beskydd, som erhålls i Kristus. Samme nådige Frälsare, som föreskrev, att dessa jordiska fristäder skulle utses, har genom att utgjuta Sitt eget blod för överträdarna av Guds lag skaffat en säker fristad, till vilken de kan fly, för att frälsas från den andra döden. Ingen makt kan ur Hans händer rycka de själar, som söker förlåtelse hos Honom. "Nu blir det alltså ingen fällande dom för dem som tillhör Kristus Jesus." "Gud frikänner, vem kan då fälla? Kristus är den som har dött och därtill den som har uppväckts och sitter på Guds högra sida och vädjar för oss", för att "ge oss en stark uppmuntran, oss som har tagit vår tillflykt till det hopp som ligger framför oss." Romarbrevet 8:1, 33-34; Hebréerbrevet 6:18.

Den, som flydde till en fristad, måste göra det utan dröjsmål; han måste lämna sin familj och sysselsättning. Han hade ej tid till, att ta farväl av dem han älskade; ty det gällde hans liv, och alla andra intressen måste uppoffras för detta enda – att uppnå tillflyktsorten. Trötttheten glömdes bort, svårigheterna struntades i. Flyktingen vågade ej, att sakta sina steg ett ögonblick, förrän han var inom stadsmurarna.

Syndaren är utsatt för den eviga döden, till dess han finner skydd hos Kristus; och liksom flyktingen genom tidspillan och vårdslöshet kunde ha förlorat sitt enda tillfälle, att rädda sitt livet, likaså kan dröjsmål och likgiltighet bli till själens fördärv. Den store motståndaren Satan förföljer varje överträdare av Guds heliga lag, och den, som inte är medveten om sin fara och inte söker skydd i den eviga fristaden, kommer att bli ett byte för fördärvaren.

Den fånge, som vågade sig utom fristaden, överlämnades åt blodshämnaren. Alltså lärdes folket, att noga följa de tillvägagångssätt, som den oändliga visheten hade bestämt för dess säkerhet. Således är det inte nog, att syndaren bara tror, att Kristus förlåter hans synder, utan han måste genom tro och lydnad förbli i Honom. "Ty syndar vi med vett och vilja efter att ha lärt känna sanningen återstår inte längre något offer åter för synderna; då väntar en fruktansvärd dom och en glupande eld som skall förtära dem som trotsar Gud." Hebréerbrevet 10:26-27.

Två av Israels stammar, Gad och Ruben, samt halva Manasses stam, hade fått sina bosättningar, innan Israel gick över Jordan. För ett herdefolk, som hade stora boskapshjordar, erbjöd de vidsträckta högslätterna och yppiga skogarna i Gilead och Basan – vilka var tjänliga som betesmarker – större fördelar än själva Kanaan. De två och en halv stammarna, som önskade att bosätta sig här, hade lovat att sända sin andel av beväpnade män med sina bröder över Jordan, för att delta i deras strider, till dess de själva kunde återvända till sina bosättningar; och de hade nu troget uppfyllt denna skyldighet. "Rubeniterna, gaditerna och halva Manasses stam gick över, ordnade till strid, i spetsen för israeliterna ... Det var omkring 40 000 stridsrustade män som gick över floden inför Herren för att kämpa i öknen vid Jeriko." Josua 4:12-13. De hade under flera år kämpat tappert vid sina bröders sida; men nu hade tiden kommit, när de skulle återvända till sina bosättningar. Liksom de hade delat striderna med sina bröder, skulle de även dela bytet; och de återvände "med rika skatter och boskap i mängd, med silver och guld, koppar och järn och med kläder i överflöd." Detta skulle de dela med dem, som hade stannat hos familjerna och hjordarna.

De skulle nu komma att bo på ett långt avstånd från Herrens helgedom, och Josua betraktade deras avtåg med ängsligt hjärta, ty han visste, hur starkt de i sitt isolerade och vandrande liv skulle bli frestade, att anta sederna och bruken hos de hedniska stammar, som bodde vid deras gränser.

Medan Josua och andra ledare ännu kände sig nedstämda och oroliga i sina sinnen, fick de sällsamma underrättelser. De två stammarna och den halva hade vid Jordan, nära det ställe, där Israels underbara övergång av floden ägt rum, rest ett stort altare, som liknade brännofferaltaret i Shilo. Guds lag förbjöd vid dödsstraff upprättandet av en annan gudstjänstform än helgedomens. Om ändamålet med detta altare var något dylikt, skulle det, om det finge stå kvar, leda folket bort ifrån den sanna tron.

Folkets representanter församlade sig i Shilo och beslöt i sin upphetsning och förbittring, att genast gå ut i strid mot förbrytarna. Men på inrådan av de mera försiktiga, beslöt man att först skicka sändebud till dessa stammar, för att avfordra dem en förklaring över deras uppförande. Tio hövdingar, en ur varje stam, blev valda med Pinehas till ledare, som hade utmärkt sig genom sitt nit under avfallet vid Peor.

Dessa stammar hade gjort orätt i, att utan förklaring inlåta sig på ett företag, som var blottställt för så svåra misstankar. Sändebuden, som tog för säkert, att deras bröder var brottsliga, gav dem en skarp tillrättavisning. De beskyllde dem för, att ha gjort uppror mot Herren samt bad dem erinra sig, hur Guds straffdomar hade träffat Israels menighet, sedan den syndat vid Baal-Peor. Pinehas framställde å hela Israels vägnar för Gads och Rubens barn, att om de inte ville bo i det landet utan ett offeraltare, finge de gärna dela sina bröders bosättningar och förmåner på den andra sidan.

Till svar härpå förklarade de anklagade, att deras altare ej var byggt för att offra på, utan som ett vittne om, att de hade samma tro som deras bröder i Kanaan, även om de var skilda åt genom floden. De hade fruktat för att man i framtiden kunde beskylla deras barn för att ej ha någon del i Israel och så förneka dem tillträde till tabernaklet. Då skulle detta altare, som liknade Herrens altare i Shilo, utgöra ett vittnesbörd om, att även de som byggde det, tillbad den levande Guden.

Sändebuden hörde denna förklaring med stor glädje och återvände genast med de goda nyheterna till dem, som hade sänt dem. Alla tankar på krig blev nu slagna ur hågen och folket förenade sig i tacksägelser och pris till Gud.

Rubens och Gads barn satte nu en inskrift på altaret, som tillkännagav, för vilket ändamål det blivit rest; och de sade: Ett "vittne för oss, att Herren är Guden'". På detta sätt sökte de att förhindra missförstånd i framtiden och att undanröja, vad som kunde bli en orsak till frestelse.

Hur ofta det händer, att svårigheter uppstår genom missförstånd även ibland dem, som påverkas av de ädlaste bevekelsegrunder; och vilka svåra och även fördärvliga följder kan uppkomma, om icke vänlighet och överseende visas! De tio stammarna erinrade sig, hur Gud i händelsen med Akan hade bestraffat deras försumlighet att ge akt på de synder, som förekom ibland dem. De beslöt nu, att handla kvickt och beslutsamt; men under det att de sökte att undvika sin första villfarelse, gick de till den motsatta ytterligheten. I stället för att på ett vänligt sätt göra sig underrättade om fakta i saken, hade de bemött sina bröder med tadel och fördömelse. Hade Rubens och Gads män svarat i samma anda, skulle krig ha blivit följden. Medan det å ena sidan är viktigt, att man ej visar slapphet vid syndens handhavande, är det å den andra lika viktigt, att man undviker stränga domar och ogrundade misstankar.

Många, som inte kan tåla den minsta förebråelse för sitt eget handlingssätt, är alltför stränga i sitt bemötande av dem, som de antar har syndat. Man har aldrig genom tadel och förebråelser kunnat förmå någon att överge en orätt väg, utan många blir i stället drivna längre bort från den rätta vägen och påverkade till att förhärda sina hjärtan mot överbevisning. En vänlig anda, ett artigt, fördragsamt uppförande kan medverka till den vilsefördes frälsning och överskyla en myckenhet av synder.

Den vishet, som rubeniterna och deras anförvanter visade, förtjänar att efterföljas. Medan de uppriktigt sökte att befordra den sanna religionens sak, blev de falskt bedömda och strängt tadlade; likväl visade de ingen förbittring. De hörde lugnt och vänligt på sina bröders anklagelser mot dem, innan de sökte att försvara sig, och sedan förklarade de utförligt sina bevekelsegrunder och bevisade sin oskuld. Alltså blev den svåra fråga, som hotade att leda till sådana allvarliga följder, i vänlighet avgjord.

Även om falska beskyllningar riktas mot dem, som har rätt, kommer de att finna det lämpligt att visa sig lugna och saktmodiga. Gud känner allt, som människor felaktigt uppfattar och misstyder, och vi kan med trygghet lämna vår sak i Hans händer. Han skall lika säkert förfäkta deras rättigheter, vilka förlitar sig på Honom, som han uppenbarade Akans brottslighet. De, som leds av Kristi Ande, kommer att äga den kärlek, som är långmodig och mild.

Det är Guds vilja, att endräkt och broderlig kärlek skall härska ibland Hans folk. Kristus bad kort före Sin korsfästelse, att Hans lärjungar skulle bli ett, såsom Han var ett med Fadern, för att världen skulle tro, att Gud hade sänt Honom. Denna rörande och underbara bön innefattar Hans barn under alla tider ända till våra dagar: "Men inte bara för dem ber jag utan också för alla som genom deras ord tror på mig." Johannesevangeliet 17:20. Samtidigt som vi ej skall offra en enda sanningsprincip, bör vi likväl ständigt bemöda oss om, att uppnå detta enhetstillstånd. Detta är beviset på, att vi är Jesu lärjungar. Jesus sade: "Alla skall förstå att ni är mina lärjungar om ni visar varandra kärlek.'" Johannesevangeliet 13:35. Och aposteln Petrus förmanar församlingen: "Till sist, ni skall alla leva i endräkt och inbördes förståelse, i broderskärlek, barmhärtighet och ödmjukhet. Löna inte ont med ont eller skymf med skymf, utan tvärtom: välsigna. Ty ni är kallade att få välsignelse." Första Petrusbrevet 3:8-9.

Kapitel 49. Josuas sista ord

Sedan landet hade erövrats, drog Josua sig tillbaka till sitt fredliga hem i Timnat-Serah. "Lång tid hade nu gått sedan Herren lät Israel få ro för alla fiender runt omkring, . . . Han kallade till sig hela Israel med äldste och överhuvuden, domare och förmän". Kapitlet bygger på Josua 23-24.

Några år hade förflutit, sedan folket bosatte sig på sina bosättningar och redan började samma synder att visa sig, som tidigare fört straffdomar över Israel. Då Josua kände ålderdomssvagheterna tillta och insåg, att han måste avsluta sitt arbete, fylldes han av ängslan över folkets framtid. När israeliterna hade samlat sig omkring sin gamle hövding, talade han till dem med större deltagande, än det en fader känner för sina barn. "Ni har själva sett", sade han, "vad Herren, er Gud, har gjort med alla dessa folk ni mött; Herren, er Gud, har själv kämpat för er." Fastän kananéerna hade blivit underkuvade, innehade de ännu en betydlig del av landet, som blivit lovat Israel, och Josua förmanade sitt folk till, att inte slå sig till ro och glömma Herrens befallning – att helt och hållet utrota dessa avgudadyrkande folkslag.

Israeliterna var i allmänhet sena till, att fullständigt driva bort hedningarna. Stammarna hade begivit sig till sina bosättningar, hären hade blivit upplöst, och man betraktade ett återupptagande av striden som ett svårt och tvivelaktigt företag. Men Josua försäkrade: "Herren, er Gud, skall själv jaga bort dem och driva undan dem, så att ni kan inta deras land, så som Herren, er Gud, har lovat. Följ troget allt som skrivet står i Moses lagbok, och vik inte av från det åt vare sig höger eller vänster."

Josua kallade israeliterna själva till vittnen på, att när de hade troget uppfyllt villkoren, hade Gud trofast hållit Sitt löfte till dem. "Av hela ert hjärta och med hela er själ", sade han, "har ni erfarit att ingenting har uteblivit av alla det goda som Herren, er Gud, lovat er. Allt har gått i uppfyllelse, ingenting har uteblivit." Han förklarade för dem, att liksom Herren hade uppfyllt Sina löften, skulle Han även uppfylla Sina hotelser. "Men liksom allt det goda Herren, er Gud, lovat er har gått i uppfyllelse, så kan Herren, er Gud, låta allt det onda gå i uppfyllelse . . . Om ni bryter det förbund som Herren, er Gud, har befallt er att hålla . . . skall Herren vredgas emot er, och ni skall snart utplånas från det goda land som han har gett er.'"

Satan bedrar många med den behagliga teorin, att Guds kärlek för Sitt folk är så stor, att Han skall ursäkta synd hos dem. Han framställer, att medan hotelserna i Guds Ord skall tjäna en viss avsikt med Hans moraliska styre, kommer de aldrig att bokstavligen bli uppfyllda. I Sin behandling av Sina skapade varelser har Gud alltid försvarat rättfärdighetens grundsatser, genom att uppenbara syndens verkliga beskaffenhet –genom att visa, att den säkert leder till elände och död. En obetingad förlåtelse för synden har

aldrig getts och skall aldrig ges. En sådan förlåtelse skulle visa, att rättfärdighetens grundsatser – vilka utgör själva grundvalen till Guds styre – blivit åsidosatta. Den skulle uppfylla de världar, som ej fallit i synd, med bestörtning. Gud har tydligt utpekat syndens följder, och om inte dessa varningar vore sanna, hur kunde vi var säkra på, att Hans löften skulle uppfyllas? Den så kallade människokärleken, som önskar att upphäva rättvisan, är inte människokärlek, utan svaghet.

Gud är livgivaren. Ända från begynnelsen har ändamålet med alla Hans lagar varit, att ge liv. Men synden inkräktade på den ordning, som Gud hade fastställt, och misshällighet följde. Så länge synden existerar, är lidande och död oundvikliga. Bara för att Återlösaren har burit syndens förbannelse för vår skull, kan människan hoppas, att i egen person undkomma dess förskräckliga följder.

Innan Josua dog, anmodade han stammarnas huvudmän och representanter, att åter samla sig i Sikem. Med ingen annan plats i landet var så många heliga minnen förenade, ty den påminde dem om Guds förbund med Abraham och Jakob samt om de högtidliga löften, som de hade avgett vid sitt intåg i Kanaan. Här var bergen Ebal och Gerissim, de stumma vittnena till dessa löften, vilka de nu hade kommit för att förnya i sin döende ledares närvaro. På alla sidor fanns tecken på, vad Gud hade gjort för dem; hur Han hade skänkt dem ett land, som de ej hade arbetat för, och städer, som de inte hade byggt, samt vingårdar och olivträdgårdar, som de inte hade planterat. Josua gick åter igenom Israels historia samt räknade upp Guds underbara verk, så att alla skulle få ett klarare begrepp om Hans kärlek och barmhärtighet samt bli villiga, att tjäna Honom "redligt och troget."

Arken hade på Josuas befallning blivit hämtad från Shilo. Detta var ett högtidligt tillfälle, och denna sinnebild på Guds närvaro skulle fördjupa intrycket, som han önskade att göra på folkets sinnen. Sedan han framställt Guds godhet emot Israels barn, uppmanade han dem i Jehovas namn, att välja, vem de skulle tjäna. Avgudadyrkan utövades ännu i viss utsträckning i hemlighet, och Josua önskade, att de skulle fatta ett beslut, som kunde avlägsna denna synd från Israel. "Om ni är ovilliga att tjäna Herren", sade han, "välj då i dag vilka ni vill tjäna". Josua ville beveka dem till, att tjäna Gud, inte genom tvång, utan av fri vilja. Kärlek till Gud är religionens grundval. Att tjäna Honom blott och bart i förhoppning om, att erhålla en belöning, eller av fruktan för straff, vore till ingen nytta. Öppet avfall vore inte mera misshagligt för Gud, än skenhelighet och en tvungen gudstjänst.

Den gamle ledaren bad enträget israeliterna om, att noga begrunda, vad han hade framställt för dem, och att avgöra, om de verkligen önskade att leva, som de lastfulla, avgudadyrkande nationerna omkring dem gjorde. Om de inte ville tjäna Jehova, kraftens upphov, välsignelsens källa, kunde de den dagen välja, vilka de ville tjäna – "de gudar som era fäder tjänade", från vilka Abraham kallades bort, "eller de gudar som dyrkas av

amoreerna, vilkas land ni bor i." Dessa sista ord innebar en skarp förebråelse för Israel. Amoréernas gudar hade inte kunnat skydda sina tillbedjare. Det gudlösa folket hade blivit förgjort på grund av sina avskyvärda och förnedrande synder, och det goda landet, som det en gång ägde, hade getts åt Guds folk. Vilken dårskap det skulle vara för Israel, att välja de gudar, vilkas tillbedjan hade förorsakat amoréernas ödeläggelse! "Jag och min släkt", sade Josua, "vill tjäna Herren.'" Samma heliga nit, som inspirerade ledarens hjärta, inverkade även på folket. Hans uppfordran framkallade det beredvilliga svaret: "'Aldrig någonsin skall vi överge Herren och tjäna andra gudar."

'Ni förmår inte tjäna Herren, sade Josua, ty han är en helig Gud, . . . och han förlåter inte era brott och synder. Innan någon varaktig reformation kunde äga rum, måste israeliterna lära känna sin oförmåga, att av egen kraft visa lydnad mot Gud. De hade överträtt Hans lag, och denna fördömde dem som syndare samt gjorde ingen utväg för dem, för att kunna undfly straff. Så länge de förlitade sig på sin egen styrka och rättfärdighet, kunde de inte få förlåtelse för sina synder. De kunde ej uppfylla Guds fullkomliga lags fordringar och deras löften att tjäna Gud, saknade värde. Endast genom tro på Kristus kunde de erhålla syndernas förlåtelse samt kraft till, att lyda Guds lag. De skulle ej längre förlita sig på sina egna ansträngningar, för att vinna frälsning, utan de måste helt och hållet förtrösta på den utlovade Frälsarens förtjänster, om Gud skulle kunna anta dem.

Josua sökte att förmå sina åhörare till, att noga överväga sina ord och att ej lämna några löften, som de inte var i stånd till att uppfylla. Med djupt allvar upprepade de sin försäkran: "'Herren vill vi tjäna.'" Sedan de alltså högtidligt hade samtyckt till detta vittnesbörd emot dem själva – att de hade valt Jehova – uttalade de ånyo sitt löfte om trohet: "'Herren, vår Gud, vill vi tjäna, honom vill vi lyda.'"

Den dagen slöt Josua ett förbund för folkets räkning och gav dem lag och rätt i Shekem [Sikem]. Sedan han skrivit en redogörelse för denna högtidliga händelse, lade han den tillsammans med lagboken i ett fack i arken. Och han reste en sten till åminnelse därav, sägande: 'Denna sten är ett vittne mot oss, ty den har hört allt som Herren har sagt oss. Den är ett vittne, så att ni inte förnekar er Gud.' Sedan lät Josua folket gå, var och en till sitt område.

Josua hade fullbordat sin tjänst för Israels räkning. Han hade "varit Herren, Israels Gud, trogen", och i Guds bok benämns han "Herrens tjänare." Det härligaste vittnesbörd om hans karaktär som offentlig ledare är historien om det släkte, för vilket han verkade: "Israel tjänade Herren så länge Josua levde och så länge de gamla som överlevde honom var i livet."

Kapitel 50. Tionde och gåvor

I den hebréiska hushållningen var en tiondel av folkets inkomst avskild för den offentliga gudstjänstens underhåll. Moses gav Israel följande bestämmelse angående denna sak: "Tiondet av jorden, både jordens gröda och trädens frukt, tillhör Herren, det är helgat åt Herren." "Gäller det tionde av nötboskap eller får, allt som vallas av herdar, skall vart tionde djur vara helgat åt Herren." Tredje Moseboken 27:30, 32.

Men tiondesystemet hade inte sin upprinnelse hos hebréerna. Ända från de första tiderna hade Herren gjort anspråk på tiondet och detta anspråk vidkändes och aktades. Abraham betalade tionde till Melkisedek, Guds, den Allrahögstes, präst. Första Moseboken 14:20. När Jakob var i Betel som landsflykting och vandringsman, lovade han Herren: "av allt du låter mig få skall jag ge dig tionde.'" Första Moseboken 28:22. Då israeliterna nu skulle grundas som nation, blev lagen om tiondet ånyo fastställd som en av de gudomligt förordnade stadgar, vars iakttagande deras framgång berodde på.

Tionde- och offersystemet var ämnat, att påminna människorna om en stor sanning, nämligen att Gud är upphovet till varje välsignelse, som Hans skapade varelser åtnjuter, och att människan är skyldig Honom tacksamhet för Hans försyns goda gåvor.

[H]an som själv ger alla liv och anda och allt. Apostlagärningarna 17:25. Herren säger: viltet i skogen är mitt, alla djur bland de väldiga bergen. Psaltaren 50:10. Mitt är silvret, mitt är guldet. Haggai 2:9. Och det är Gud, som ger människorna kraft till, att skaffa sig välstånd. Som ett erkännande av, att allt kom ifrån Herren, föreskrev Han att en del skulle ges tillbaka till Honom i form av gåvor och offer, för att underhålla Hans gudstjänst.

Tiondet . . . tillhör Herren. {Tredje Moseboken 27:30.} Tanken här är densamma som den, vilken uttrycks i vilodagsbudet: den sjunde dagen är HERRENS, din Guds, sabbat. Gud förbehöll Sig en bestämd del av människans tid och av hennes medel, och ingen människa kunde, utan skuld, tillägna sig någondera för sina egna intressen.

Allt tionde skulle ges åt leviterna, den stam, som blivit vald till, att förrätta helgedomstjänsten. Men detta var likväl inte allt, som skulle ges för religiösa ändamål. Tabernaklet, liksom templet efteråt, blev helt och hållet upprättat genom frivilliga gåvor, och för att erhålla medel till reparationer och andra utgifter, föreskrev Moses, att när folket räknades, skulle en var bidra med en halv sikel "till tjänsten vid uppenbarelsetältet." På Nehemjas tid upptogs årligen en skatt för detta ändamål. Se Andra Moseboken 30:12-16; Andra Konungaboken 12:4-5; Andra Krönikeboken 24:4-13; Nehemja 10:32-33. Tid efter annan blev syndoffer och tackoffer framburna inför Herren, och dessa bars fram i betydande mängd vid de årliga högtiderna. Man drog även på ett frikostigt sätt försorg om de fattiga.

Även innan tiondet kunde läggas åsido, visade man ett erkännande av Guds krav. Det, som först blev moget av markens frukt, helgades åt Honom. Den första ullen, när fåren klipptes, säden, när vetet tröskades, förstfrukten av oljan och vinet avskildes åt Gud; likaså de förstfödda av alla husdjur, och en lösepenning erlades för den förstfödde sonen. Förstlingsfrukterna skulle vid helgedomen framställas inför Herren och sedan användas för prästernas räkning.

Således påmindes Israels barn ständigt om, att Gud var den verklige ägaren av deras åkrar, deras boskapshjordar, att Han sände dem regn och solsken vid deras såningstid och skördetid, att allt de ägde tillhörde Hans skapelse och att Han hade gjort dem till förvaltare av Sina ägodelar.

Då israeliterna, bärande förstlingsfrukterna från mark och trädgård samt vingård, samlade sig vid tabernaklet, erkände de offentligt Guds godhet. När prästen mottog gåvan, sade givaren, som om han talade i Herrens närvaro: "'Min fader var en nödställd aramé", och han beskrev vistelsen i Egypten och det lidande, ur vilket Gud hade befriat Israel med "lyftad arm, med fruktansvärd makt, med tecken och under." Och han sade: "Han lät oss komma hit och gav oss detta land, ett land som flödar av mjölk och honung. Och nu kommer jag med det första av skörden från den mark som du, Herre, har gett mig.'" Femte Moseboken 26:5, 8-11.

De bidrag, som hebréerna måste ge för religiösa och välgörande ändamål, belöpte sig till fullt en fjärdedel av deras inkomst. Man kunde anta, att en så stor skatt på deras hjälpkällor skulle försänka dem i fattigdom; men det trogna iakttagandet av dessa förordningar var tvärt om ett av villkoren för deras välgång. Gud gav israeliterna detta löfte på villkor, att de var lydiga: "Jag skall skrämma bort gräshopporna så att de inte förstör markens gröda för er och så att era vinodlingar inte blir utan frukt . . . Då skall alla folk prisa er lyckliga, och ni skall få ett härligt land, säger Herren Sebaot." Malaki 3:11-12.

Ett slående exempel på följderna av, att från Guds sak egennyttigt undanhålla frivilliga gåvor, inträffade på profeten Haggais tid. Efter judarnas återkomst från fångenskapen i Babylon företog de sig, att återuppbygga Herrens tempel; men när de rönte stort motstånd från sina fiender, upphörde de med arbetet, och när sedan en sträng torka följde, som försatte dem i verklig nöd, ansåg de det vara omöjligt att fullborda tempelbyggnaden. "[T]iden inte är inne", sade de, "att bygga upp Herrens hus." Men ett budskap blev sänt till dem genom Herrens profet: "Hur kan tiden vara inne för er själva att sitta i era panelprydda hus, medan detta hus ligger i ruiner? Nu säger Herren Sebaot: Tänk på hur ni har det! Ni sår mycket men skördar litet. Ni äter utan att bli mätta. Ni dricker utan att bli glada {King James Version : otörstiga}. Ni klär er utan att bli varma. Daglönaren stoppar lönen i en börs med hål." Haggai 1:2-6.

Och sedan framställs orsaken till detta: "Ni strävar efter mycket men får litet. Skörden ni bärgar blåser jag på. Varför? säger Herren Sebaot. Därför att mitt hus ligger i ruiner, medan ni har brått med era egna. Därför håller himlen tillbaka sin dagg, och jorden håller tillbaka sin gröda. Jag har manat fram torka över jord och berg, över säd och vin och olja, över allt som marken ger, över människor och djur, över allt ni mödat er med." Verserna 9-12. "I en kornbinge som rymde tjugo mått fann man bara tio. I en vinpress som rymde femtio mått fick man bara upp tjugo ur karet. Jag lät er säd drabbas av rost och sot, jag sände hagel över allt ni arbetat med". Haggai 2:17-18.

Folket blev uppväckt genom dessa varningar och började att bygga upp Guds hus. Då lät Herren förkunna för det: "Tänk på hur det blir, från och med i dag, den tjugofjärde i nionde månaden, den dag då grunden till Herrens tempel har blivit lagd... från denna dag skall jag skänka välsignelse." Verserna 19-20.

Den vise mannen säger: "Den ene är rundhänt men får bara mer, den andre snålar och har ändå inget." Ordspråksboken 11:24. Och samma lärdom framställs i Nya Testamentet av aposteln Paulus: "den som sår snålt får en snål skörd, och den som sår rikligt får en riklig skörd." "Gud förmår ge er allt gott i överflöd, så att ni alltid har allt vad ni behöver och själva kan ge i överflöd till varje gott ändamål." Andra Korintierbrevet 9:6, 8.

Det var Guds avsikt, att Hans folk israeliterna skulle bära fram ljuset till Jordens alla invånare. Genom att uppehålla en offentlig gudstjänst, avlade de ett vittnesbörd om den levande Gudens existens och herravälde. Och det var deras privilegium, att få underhålla denna gudstjänst som ett bevis på deras trohet mot och kärlek till Honom. Herren har förordnat, att utbredandet av ljus och sanning på Jorden skall bero på bemödanden och uppoffringar hos dem, som blivit delaktiga av den himmelska gåvan. Han kunde ha tillsatt änglar, för att förkunna sanningen, Han kunde ha bekantgjort Sin vilja med Sin egen röst, såsom Han förkunnade lagen från Sinai; men enligt Sin oändliga vishet och kärlek kallade Han människor till, att bli Hans medarbetare, genom att välja dem till, att utföra detta verk.

Tiondet och frivilliga offer på Israels tid behövdes, för att uppehålla den föreskrivna gudstjänsten. Bör Guds folk ge mindre i vår tid? Den grundsats, som Kristus fastställt, är att vi borde skänka Gud gåvor i förhållande till det ljus och de privilegier, som vi åtnjuter. "Av den som har fått mycket skall det krävas mycket". Lukasevangeliet 12:48. Och Han sade till Sina lärjungar, då Han sände ut dem: "ge som gåva vad ni har fått som gåva." Matteusevangeliet 10:8. När våra välsignelser och privilegier ökar – framför allt, när vi har framför oss Guds Sons oförlikneliga offer – borde vi inte visa vår tacksamhet, genom att skänka frikostigare gåvor till verket, för att utbreda frälsningsbudskapet till andra? Allt efter som evangelii verksamhet utvidgas, behöver den mera medel för sitt underhåll än Guds sak i forntiden, och på grund härav är lagen om tionde och offer än

nödvändigare i vår tid, än under den hebréiska hushållningen. Om Hans folk ville rikligen understödja Hans sak genom frivilliga offer, i stället för att hänvända sig till okristliga och ogudaktiga metoder i avsikt att fylla kassan, skulle Gud bli ärad och många flera själar vinnas för Kristus.

Moses' plan, för att anskaffa medel till tabernaklets uppbyggande, var högst framgångsrik. Inget enträget bedjande var nödvändigt; ej heller använde han några av de konstgrepp, till vilka kyrkosamfunden i vår tid så ofta tar sin tillflykt. Han anställde ingen stor fest. Han inbjöd inte folket till glada upptåg, dans och allmänna nöjen, ej heller ordnade han lotterier eller dylikt av detta oheliga slag, för att erhålla medel till tabernaklets bygge. Herren befallde Moses, att han skulle erbjuda Israels barn, att frambära sina offer. Han skulle ta emot offer av envar, som gav av villigt hjärta. Och offren inflöt i sådan ymnighet, att Moses bjöd folket, att upphöra med att ge, eftersom det hade skänkt mer, än man kunde använda.

Gud har satt människorna till Sina förvaltare. De tillgångar Han gett dem, är det medel, som Han anskaffat för evangelii utbredande; och åt dem, som visar sig vara trogna förvaltare, kommer Han att ge större förtroendeuppdrag. Herren har sagt: "Jag skall ära dem som ärar mig". Första Samuelsboken 2:30. "Gud älskar en glad givare", och när Hans folk med tacksamma hjärtan frambär sina gåvor och offer till Honom "inte med olust eller av tvång" {Andra Korintierbrevet 9:7}, skall Han välsigna det, såsom Han lovat. "Kom med hela tiondet till förrådshuset, så att det finns mat i mitt hus. Sätt mig på ett sådant prov, säger Herren Sebaot, då kommer jag att öppna himlens fönster och låta ymnig välsignelse strömma ner över er." Malaki 3:10.

Kapitel 51. Guds omsorg om de fattiga

För att främja folkets sammankomster till gudstjänst, såväl som för att dra försorg om de fattiga, krävdes ett annat tionde av hela inkomsten. Herren hade förordnat beträffande det första tiondet: "Åt leviterna ger jag som egendom allt tionde från Israel". Fjärde Moseboken 18:21. Men med hänsyn till det andra, befallde Han: "Detta skall du äta inför Herren, din Gud, på den plats som han väljer ut och där han vill låta sitt namn bo: tiondet av din säd, ditt vin och din olja, likaså kornas och fårens förstfödda. Så lär du dig att alltid frukta Herren, din Gud." Femte Moseboken 14:23, 29; 16:11-14. Detta tionde, eller dess motsvarande ersättning i pengar, skulle israeliterna under två år föra till den plats, där helgedomen var upprättad. Sedan de framburit ett tackoffer åt Gud och en viss andel åt prästen, skulle de bruka återstoden till en religiös festmåltid, där leviten, främlingen, den faderlöse och änkan skulle delta. Alltså vidtogs det åtgärder, för att bära fram tackoffer och hålla gästabud vid de årliga högtiderna, och folket kom i kontakt med prästerna och leviterna, så att det kunde erhålla undervisning och uppmuntran i Herrens tjänst.

Vart tredje år skulle detta tionde brukas i hemmet till levitens och de fattigas underhåll, såsom Moses sade – att de skulle äta "sig mätta i dina städer". Femte Moseboken 26:12. Detta tionde skulle utgöra en summa, som kunde användas för välgörenhet och gästfrihet.

Och man vidtog än flera åtgärder för de fattigas räkning. Näst efter deras erkännande av Guds krav, finns det ingenting, som mer utmärker de lagar, vilka Moses utgav, än den frikostiga, ömma och gästvänliga anda, som de ålade folket, att visa mot de fattiga. Även om Gud hade lovat, att storligen välsigna Sitt folk, var det likväl ej Hans avsikt, att fattigdom skulle vara helt och hållet okänd ibland dem. Han försäkrade, att fattiga aldrig skulle saknas i landet. Det skulle alltid finnas sådana ibland Hans folk, som skulle komma att ta dess sympati, ömhet och välgörenhet i anspråk. Då, liksom nu, fanns det personer, som var blottställda för olyckor, sjukdom och förlust av egendom; men så länge de följde den undervisning Gud hade gett, fanns det inga tiggare ibland dem, ej heller någon, som led brist på föda.

Guds lag gav den fattige rätt till en viss andel av markens avkastning. När en person var hungrig, hade han frihet, att gå till sin grannes sädesfält eller vingård eller trädgård och äta av säden eller frukten, till dess han var mätt. Det var i överensstämmelse med denna tillåtelse, som Jesu lärjungar plockade och åt av den växande säden, då de gick genom en åker på Sabbaten.

All efterskörd på sädesfälten eller i trädgården eller vingården tillhörde de fattiga. "Om du glömmer en kärve när du skördar din åker", sade Moses, "skall du inte gå tillbaka

och hämta den . . . När du har slagit ner dina oliver skall du inte söka igenom grenarna efter fler . . . När du har plockat druvorna i din vingård skall du inte göra någon efterskörd, utan lämna det som är kvar åt invandraren, den faderlöse och änkan. Kom ihåg att du själv en gång var slav i Egypten." Femte Moseboken 24:19-22; Tredje Moseboken 19:9-10.

Vart sjunde år blev särskilda åtgärder vidtagna för de fattigas räkning. Sabbatsåret, som det kallades för, började vid slutet av skördetiden. Folket skulle inte så under såningstiden, som följde på bärgningen, det skulle inte skära vinrankorna om våren och fick inte vänta sig, att de skulle kunna skörda säd eller bärga vindruvor. Man kunde äta av markens egen avkastning, när den var mogen; men man fick ej samla något av det i sina visthus. Främlingen, den faderlöse och änkan samt även markens djur skulle fritt äta av detta års skörd. Andra Moseboken 23:10-11; Tredje Moseboken 25:5.

Men om landet i allmänhet endast frambragte tillräckligt, för att fylla folkets behov, hur skulle det livnära sig under det år, när ingen skörd inbärgades? Gud hade lovat, att ombesörja denna sak: "jag låter min välsignelse komma över er under det sjätte året, så att det blir gröda för tre år. Ännu när ni sår under det åttonde året kan ni att äta av den gamla skörden. Ända till dess det nionde årets gröda har bärgats kan ni äta av den gamla skörden." Tredje Moseboken 25:21-22.

Iakttagandet av sabbatsåret skulle bli till nytta för både landet och folket. Jorden, som låg obrukad under ett år, skulle sedermera frambringa en rikligare skörd. Folket befriades från det tunga arbetet på åkern, och tack vare att man kunde sysselsätta sig med annat arbete under denna tid, åtnjöt alla större frihet, som gav dem tillfälle, att återvinna sina krafter för de efterföljande årens ansträngningar. De hade mera tid till betraktelse och bön och till, att bli bekanta med Herrens lära och fordringar samt till att undervisa sina familjer.

Hebréernas slavar skulle friges under sabbatsåret, och de skulle inte gå bort tomhänta. Herren gav följande föreskrift angående denna sak: "När han friges och lämnar dig skall du inte låta honom gå tomhänt, utan du skall förse honom med rundliga gåvor från din fårfålla, din tröskplats och din vinpress. Vad Herren, din Gud, har välsignat dig med skall du också ge åt honom." Femte Moseboken 15:13-14.

En arbetares lön skulle punktligt betalas: "Du skall inte göra orätt mot en fattig och nödlidande daglönare, vare sig han är din landsman eller en invandrare i någon av städerna i ditt land. Du skall ge honom hans lön redan samma dag, före solnedgången, ty han är fattig och i trängande behov av den." Femte Moseboken 24:14-15.

Särskilda anvisningar gavs även beträffande dem, som hade rymt ur tjänsten: "En slav som har rymt från sin herre och har tagit sin tillflykt till dig skall du inte utlämna åt hans

herre. Låt honom stanna hos dig på och bo i vilken han vill av dina städer, efter eget tycke. Du får inte behandla honom illa." Femte Moseboken 23:15-16.

Under det sjunde året blev den fattiges skuld efterskänkt. Hebréerna ålades alltid, att bistå sina nödställda bröder, genom att låna dem pengar utan ränta. Det var uttryckligen förbjudet, att ta ränta från en fattig person: "Om din broder kommer på obestånd och inte längre kan försörja sig, skall du ta dig an honom som man gör med en invandrare eller en tillfälligt bosatt och låta honom bo hos dig. Du får inte ta ränta av honom eller kräva mer tillbaka, ty du skall frukta din Gud och låta din broder bo hos dig. Låna inte ut dina pengar åt honom mot ränta, och lämna honom inte av dina livsmedel för att kräva mer tillbaka." Tredje Moseboken 25:35-37. Om skulden inte hade blivit betalad till anståndsåret, kunde inte kapitalet bli inkasserat. Folket blev uttryckligen varnat för, att undanhålla behövlig hjälp från sina bröder på grund av detta förhållande: "Om det finns någon fattig hos dig, . . . skall du inte vara hårdhjärtad och hålla handen sluten för din fattige broder... Akta dig för den gemena tanken att det sjunde året, avskrivningsåret, närmar sig, så att du ser med oginhet på din fattige broder och vägrar låna honom något. Då klagar han över dig inför Herren, och du får en synd att svara för." "Det kommer aldrig att saknas fattiga i landet. Därför ger jag dig denna befallning: Öppna handen för din broder, för den fattige och nödlidande i ditt land", och Du skall "låta honom låna så mycket han behöver." Femte Moseboken 15:7-9, 11, 8.

Ingen behövde frukta, att han på grund av sin frikostighet skulle komma i armod; lydnad för Guds bud skulle säkert leda till välstånd: "När Herren, din Gud, välsignar dig, så som han har lovat dig, skall du låna ut till många folk", sade Han, "men aldrig själv behöva låna, och du skall härska över många folk, men de skall aldrig härska över dig." Femte Moseboken 15:6.

Efter "sju årsveckor", "sju gånger sju år", följde det stora anståndsåret, jubelåret. "På försoningsdagen skall ni stöta i horn i hela ert land, och ni skall helga det femtionde året och utropa frihet åt alla invånare i landet. Det skall vara ett friår för er: var och en skall få tillbaka sin egendom och få komma tillbaka till sin släkt." Tredje Moseboken 25:9-10.

I sjunde månaden, den tionde dagen i månaden, på Försoningsdagen, skulle man blåsa i larmbasunen. Över hela landet, varhelst det judiska folket bodde, hördes det ljud, som uppfordrade alla Jakobs barn till, att hälsa anstånds- eller avskrivningsåret välkommet. På den Stora Försoningsdagen gjordes försoning för Israels synder, och folket ville med glada hjärtan hälsa jubelåret välkommet.

Under detta år, liksom under sabbatsåret, skulle man ej så någon säd eller inbärga någon skörd, och allt, som landet frambringade, skulle betraktas som de fattigas rättmätiga egendom. Vissa klasser av hebréernas slavar – alla, som inte fick sin frihet under sabbatsåret – blev nu frigivna. Men det, som särskilt utmärkte jubelåret var, att all

jordegendom skulle återställas till den ursprunglige ägarens familj. Landet hade, på Guds befallning, fördelats genom lottkastning, och sedan delningen verkställts, hade ingen frihet att byta bort sin egendom. Han fick ej heller sälja sitt land, såframt ej fattigdom tvingade honom att göra det, och närhelst han eller någon av hans släktingar önskade att återlösa det, fick ej köparen vägra att sälja det. Om det inte blivit återlöst, skulle det under jubelåret återgå till den förste ägaren, eller hans arvingar.

Herren förklarade för Israel: "Jord får inte säljas för all framtid, ty landet är mitt och ni är främlingar och gäster hos mig." Tredje Moseboken 25:23. Den sanningen skulle inpräglas hos folket, att det var Guds land, som det hade fått tillåtelse att för en tid besitta, att Han var den rättmätige ägaren, den ursprunglige innehavaren, samt att Han önskade, att man skulle visa särskild omsorg om de fattiga och olyckliga. Det skulle intryckas på allas sinnen, att de fattiga har lika stor rätt till en plats i Guds värld, som de mera förmögna har.

Dessa var de åtgärder, som vår barmhärtige Skapare vidtog, för att minska lidandet, att skänka någon stråle av hopp och släppa in någon glimt av solsken i de fattigas och nödställdas liv.

Herren önskade, att sätta en gräns för det omåttliga begäret efter egendom och makt. Ett stort elände skulle bli följden av, att en klass ständigt hopade förmögenhet, medan fattigdom och förnedring rådde hos en annan. Om ingen inskränkning gjordes, skulle makten uteslutande hamna i de förmögnas händer, och de fattiga skulle komma att anses och behandlas som underlägsna sina mera lyckliga bröder, fastän de i alla avseenden var lika värdiga i Guds åsyn. På grund av detta förtryck, skulle den fattigare klassen gripas av en känsla av uppgivenhet och förtvivlan, som skulle bidra till, att fördärva sederna i samhället och öppna dörren för brott av alla slag. De förordningar, som Gud stiftade, avsåg att befordra likställighet inom samhället. De åtgärder, som vidtogs under sabbatsåret och jubelåret, skulle till stor del rätta till det, som gått fel i nationens sociala och politiska hushållning.

Dessa förordningar var ämnade, att bli till välsignelse för såväl de rika som de fattiga. De skulle hålla tillbaka girigheten och en benägenhet för självupphöjelse samt uppodla en högsint välgörenhetsanda, och de skulle, genom att uppmuntra välvilja och förtroende emellan alla klasser, främja samhällsordningen och trygga folkstyret. Vi är alla delar av mänsklighetens stora väv, och vadhelst vi kan göra, för att gagna och lyfta upp andra, kommer att ge oss själva välsignelse. Lagen om ömsesidigt beroende löper genom alla samhällsklasser. De fattiga är inte mera beroende av de rika, än de rika är av de fattiga. Lika väl som att den ena klassen begär en del av de välsignelser, som Gud har givit dess förmögnare grannar, behöver den andra den trogna tjänst, de andliga och kroppsliga krafter, som är den fattiges kapital.

Israeliterna fick löfte om stora välsignelser på villkor, att de lydde Herrens föreskrifter. "Om ni följer mina stadgar och håller mina bud och rättar er efter dem, skall jag ge er regn i rätt tid", försäkrade Han. "Då ger jorden sin gröda och träden på fälten bär sin frukt. Trösktiden varar fram till vinskörden och vinskörden fram till såningstiden. Ni kan äta er mätta på ert bröd och leva trygga i landet. Jag skall låta fred råda i landet, så att ni kan gå till vila utan att något skrämmer er. Jag skall göra slut på alla rovdjur i landet, och inga svärd skall härja i ert land... Jag skall vandra mitt ibland er och vara er Gud, och ni skall vara mitt folk... Men om ni inte lyssnar till mig och inte handlar efter alla dessa bud. . . utan bryter förbundet med mig, . . . Förgäves skall ni så er säd; era fiender kommer att äta den. Jag skall vända mig mot er, och ni kommer att besegras av era fiender. Era motståndare får makten över er, och ni kommer att fly, fast ingen förföljer er." Tredje Moseboken 26:4-17.

Det finns många, som med stor hänförelse hävdar, att alla människor borde ha lika andel av Guds timliga välsignelser. Men detta var inte Skaparens avsikt. Olikartade levnadsförhållanden är ett av de medel, genom vilka Gud prövar och utvecklar karaktären. Likväl är det Hans avsikt, att de som har världsliga rikedomar, ej skall anse sig vara annat, än förvaltare av Hans ägodelar, som betrodda medel, vilka skall användas till förmån för de lidande och nödställda.

Kristus har sagt, att vi alltid kommer att ha de fattiga ibland oss, och Han förenar Sitt intresse med Sitt lidande folks. Vår Återlösares hjärta känner deltagande med det fattigaste och ödmjukaste av Sina jordiska barn. Han säger, att de är Hans representanter på Jorden. Han har satt dem ibland oss, för att i våra hjärtan uppväcka en sådan kärlek, som Han har till de lidande och förtryckta. Medlidande och välgörenhet, som bevisas dem, betraktas av Kristus, som om de bevisades Honom; försumlighet eller grymhet mot dem anses som utövade mot Honom.

Om den lag, som Gud gav till fördel för de fattiga, oavbrutet iakttagits, hur annorlunda skulle inte det nuvarande tillståndet i världen vara i moraliskt, andligt och timligt avseende! Självviskhet och inbilskhet skulle inte råda, som nu är fallet, utan envar skulle ta hänsyn till andras sällhet och välfärd, och en sådan nöd, som man nu ser i många länder, skulle inte existera.

De grundsatser, som Gud har anbefallt, skulle förhindra det förskräckliga elände, som i alla tider följt på de rikas förtryck av de fattiga och de fattigas misstro och hat mot de rika. Deras iakttagande skulle hindra personer från, att hopa stora rikedomar och att hänge sig åt obegränsad lyx, och det skulle ej förekomma okunnighet och förnedring hos många tusen, vilkas dåligt avlönade arbete nu erfordras för samlandet av den ofantligt stora förmögenhet, som enskilda personer äger. Det skulle åstadkomma en fredlig lösning av de frågor, som nu hotar att fylla världen med laglöshet och blodsutgjutelse.

Kapitel 52. De årliga högtiderna

Hela Israel samlades tre gånger om året, för att hålla gudstjänst vid helgedomen. Andra Moseboken 23:14-16. Dessa möten hölls en tid i Shilo, men sedermera blev Jerusalem medelpunkten för nationens gudstjänst, och här samlade sig stammarna, för att fira sina högtider. Kapitlet bygger på Tredje Moseboken 23.

Folket var omgivet av vilda, krigiska stammar, som längtade efter, att ta dess land i besittning; likväl hade det blivit föreskrivet, att alla starka män och allt folket, som kunde företa resan, skulle tre gånger varje år lämna sina hem och fara till mötesplatsen nära mitten av landet. Vad kunde hindra deras fiender från, att överfalla dessa oskyddade hem och ödelägga dem med eld och svärd? Vad kunde hindra dem från, att infalla i landet och underkuva Israel? – Gud hade lovat, att vara Sitt folks beskyddare. "Herrens ängel håller vakt kring hans trogna och räddar dem.'" Psaltaren 34:8. Medan israeliterna drog upp, för att hålla sin gudstjänst, skulle fienderna hållas tillbaka genom Guds kraft. Gud gav detta löfte: "jag skall driva undan folken för dig och utvidga ditt område, och ingen skall hota ditt land när du drar upp tre gånger om året för att träda fram inför Herren, din Gud." Andra Moseboken 34:24.

Den första av dessa fester, Påsken, det Osyrade Brödets Högtid, hölls i Abib, den första månaden av det judiska året, vilken motsvarar slutet av Mars och början av April månader. Den kalla vintern var överstånden, vårregnet hade upphört, och hela naturen var prydd i vårens friska färg och skönhet.

Kullar och dalar var täckta av det gröna gräset, och vilda blommor prydde marken överallt. Månen, som nästan var full, gjorde aftnarna behagliga. Det var den tid, som så skönt blivit beskriven av den helige sångaren:

Vintern är över, regntiden är förbi. Marken täcks av blommor, sångens tid är inne, turturduvan hörs i vårt land. Fikonträdet får kart, vinstocken går i doftande blom. Höga Visan 2:11-13.

Överallt i landet tågade pilgrimsskaror mot Jerusalem. Fåraherdar från sina hjordar, boskapsvaktare från bergen, fiskare från Galileiska Havet, jordbrukare från sina åkrar och profeternas söner från de heliga skolorna – alla vände sina steg mot den plats, där Gud uppenbarade Sig. De vilade ofta på sin resa; ty många gick till fots. Karavanerna växte ständigt och blev ofta väldigt stora, innan de kom till den heliga staden.

Naturens härliga utseende väckte glädje i israeliternas hjärtan samt tacksamhet mot alla goda gåvors Givare. Man sjöng de sköna hebréiska psalmerna, i vilka Guds härlighet och majestät prisas. Vid signaltrumpetens ljud stämde den av flera hundra röster

bestående tacksägelsekören, med beledsagning av musik på cymbaler, upp följande psalm:

Jag blev glad när man sade till mig: Vi skall gå till Herrens tempel.

Nu står vi i dina portar, Jerusalem... Dit går stammarna upp, Herrens stammar... att prisa Herrens namn... Be om välgång för Jerusalem! Må de som älskar dig leva i trygghet. Psaltaren 122:1-6.

Då Israels barn såg omkring sig de kullar, på vilka hedningarna hade brukat tända sina avgudaeldar, sjöng de:

Jag ser upp mot bergen: varifrån skall jag få hjälp? Hjälpen kommer från Herren, som har gjort himmel och jord. Psaltaren 121:1-2. De som litar på Herren är som Sions berg, det rubbas inte, det står fast för evigt. Liksom bergen omger Jerusalem, så omger Herren sitt folk nu och för evigt. Psaltaren 125:1-2.

Sedan de bestigit bergen framför den heliga staden, blickade de med vördnad och bävan ned på de stora skaror av tillbedjare, som nalkades templet. De såg röken stiga upp från rökelsealtaret, och när de hörde leviternas basuner, genom vilka de tillkännagav den heliga gudstjänstens början, fattades de av stundens hänförelse och sjöng:

Stor är Herren, högt är han prisad i vår Guds stad. Skönt reser sig hans heliga berg, en fröjd för hela jorden, Sions berg, gudaberget, den store konungens stad. Psaltaren 48:1-3. Må välgång råda inom dina murar, trygghet i dina palats. Öppna för mig rättfärdighetens portar! Jag vill gå in och tacka Herren. Jag vill infria mina löften till Herren inför hela hans folk på förgårdarna till Herrens tempel, inne i Jerusalem. Halleluja! Psaltaren 122:7; 118:19; 116:18-19.

Alla hus i Jerusalem öppnades för pilgrimerna, och de blev kostnadsfritt härbärgerade; men husen kunde inte rymma den stora folkmassan, utan man måste slå upp tält på varje tjänlig plats i staden och på de kringliggande höjderna.

På den fjortonde dagen i månaden, om aftonen, hölls Herrens Påsk, och dess högtidliga, gripande ceremonier firades till åminnelse av befrielsen ur Egyptens träldom samt pekade framåt till det offer, som skulle befria oss ur syndens träldom. Påskfestens betydelse upphörde, när Kristus dog på Golgata; och Herrens nattvard instiftades till åminnelse av samma händelse, av vilken Påskhögtiden hade varit en bild.

Påskfesten följdes av det Osyrade Brödets Högtid, som varade i sju dagar. På den första och den sjunde dagen skulle heliga sammankomster hållas, och ingen fick då uträtta något arbete. På den andra dagen i högtiden skulle förstlingen av årets skörd ställas fram inför Gud. I Palestina skördades kornet först, och det började att mogna vid högtidens början. Prästen viftade en kärve av detta sädesslag inför Guds altare som ett

erkännande av, att allt var Herrens, och inte förrän denna ceremoni blivit utförd, fick grödan bärgas.

Femtio dagar efter det, att viftningskärven blivit framburen, inföll Pingsthögtiden, som även kallades för Skördehögtiden och Veckohögtiden. Två bröd, bakade av surdeg, ställdes fram inför Gud som tacksamhetsgärd för den säd, vilken brukades till föda. Pingstfesten hölls blott en dag, som användes till gudstjänst.

I den sjunde månaden inföll Lövhyddohögtiden eller Bärgningshögtiden. Genom denna fest visade man sin tacksamhet mot Gud för Hans gåvor i trädgårdens, olivlundens och vingårdens avkastningar. Den var den främsta festliga sammankomsten under året. Landet hade givit sin avkomst, grödan hade blivit samlad i sädesbodarna, frukten, oljan och vinet blivit lagda på lager, förstlingsfrukterna hade blivit undantagna, och folket kom nu med sina tacksägelseoffer till Gud, som så rikligt hade välsignat det.

Denna högtid skulle i synnerhet vara en glädjens tid. Den inföll strax efter den Stora Försoningsdagen, när folket hade blivit försäkrat, att dess synd ej mer skulle kommas ihåg. Eftersom de hade frid med Gud, kom de nu inför Honom, för att erkänna Hans godhet och för att prisa Honom för Hans barmhärtighet. Enär skörden var avslutad och arbetet för det nya året ännu ej påbörjat, var folket befriat från omsorger och kunde helt ägna sig åt den heliga, uppmuntrande festligheten. Fastän endast fäderna och sönerna fått befallning om, att infinna sig vid högtiderna, skulle likväl, så långt som det var möjligt, alla medlemmar i familjen bevista dem, och tjänarna, leviterna, främlingarna och de fattiga blev gästvänligt mottagna.

Lövhyddohögtiden var, liksom Påskhögtiden, en åminnelsefest. Folket skulle nu lämna sina hus till minne av sitt pilgrimsliv i öknen samt bo i lövhyddor, vilka blivit uppförda av gröna grenar "av era finaste träd, palmblad, lummiga grenar och pilkvistar". Tredje Moseboken 23:40, 42-43.

En helig sammankomst skulle hållas på den första dagen, och högtidens sju dagar ökades med en åttonde dag, som iakttogs på samma sätt.

Genom dessa årliga sammankomster blev gamla och unga uppmuntrade till, att tjäna Gud, medan umgänget med personer från olika delar av landet stärkte de band, som förenade dem med Gud och med varandra. Det skulle vara lämpligt, om Guds folk i vår tid hölle en Lövhyddohögtid – en glad minnesfest på grund av de välsignelser, som de mottagit av Gud. Liksom Israels barn firade befrielsen, som Gud hade utverkat för deras fäder och Hans övernaturliga bevarande av dem under deras vandringar från Egypten, borde vi tacksamt erinra oss de olika sätt, på vilka Han har fört oss ut från världen och ur villfarelsens mörker och försatt oss i Sin nåds och sannings dyrbara ljus.

Bevistandet av de årliga högtiderna måste för dem, som bodde långt ifrån tabernaklet, ha upptagit mer, än en månad varje år. Detta exempel på hängivenhet mot Gud borde betona vikten av Herrens tjänst och nödvändigheten av, att ställa våra självviska, världsliga intressen under de andliga och eviga. Vi lider förlust, när vi försummar att bruka våra tillfällen att komma tillsammans, för att styrka och uppmuntra varandra i Herrens tjänst. Det gudomliga ordets sanningar tycks inte så klara och betydelsefulla för oss. Våra själar blir ej längre upplysta och uppväckta av det helgande inflytandet, och vårt andliga liv avtynar. I vårt umgänge som kristna förlorar vi mycket, eftersom vi saknar sympati för varandra. Den, som endast lever för sig själv, fyller ej den ställning, som Gud hade för avsikt, att han skulle fylla. Vi är alla barn av en Fader och beroende av varandra för vår lycka. Gud och mänskligheten ställer fordringar på oss. Det är det tillbörliga och ändamålsenliga uppammandet av de sällskapliga elementen i vår natur, som ger oss sympati för våra bröder och bereder oss sällhet i våra bemödanden om, att göra andra lyckliga.

Lövhyddohögtiden var inte bara en åminnelsefest, utan den hade även en avbildande betydelse. Den pekade inte bara tillbaka till vistelsen i öknen, utan som skördehögtid avbildade den även bärgningen av Jordens frukt och pekade framåt till den sista stora bärgningstiden, när skördens Herre skall sända ut Sina skördemän, för att binda ihop ogräset i knippor att brännas upp och för att samla vetet i ladan. Då kommer alla ogudaktiga människor att förgöras; de skall "bli som om de aldrig funnits." Obadja 16. Och alla röster i världsalltet kommer att gemensamt prisa och lova Gud. Så läser vi i Uppenbarelseboken: "Och allt skapat i himlen och på jorden och under jorden och på havet och allt som finns där hörde jag säga: Den som sitter på tronen, honom och Lammet tillhör lovsången och äran och härligheten i evigheters evighet." Uppenbarelseboken 5:13.

Israels barn prisade Gud vid Lövhyddohögtiden, när de erinrade sig Hans barmhärtighet, som Han bevisade, genom att befria dem ur Egyptens träldom och Hans stora omsorg om dem under deras pilgrimsliv i öknen. De gladde sig även över, att de fått förlåtelse och blivit godtagna av Gud genom gudstjänsten på Försoningsdagen, som just var avslutad. När Herrens frälsta har kommit in i det himmelska Kanaan – för evigt blivit befriade ur förbannelsens träldom, vari "hela skapelsen ännu ropar som i födslovåndor" (Romarbrevet 8:22) – då kommer de att fröjda sig med outsäglig och härlig glädje. Kristi stora försoningsverk för människornas räkning har då blivit fulländat, och deras synder har för evigt blivit utplånade.

Profeten Jesaja säger beträffande denna befrielsetid: Öknen och ödemarken skall jubla, det förtorkade landet glädjas och blomma. Som en äng med liljor skall öknen blomma, den skall glädjas och fröjda sig. Libanons glans skall skänkas den, Karmels och Sharons härlighet, och folket får skåda Herrens glans, vår Guds härlighet. Då skall de

blindas ögon öppnas och de dövas öron höra. Då skall den lame hoppa som en hjort och den stumme brista ut i jubel. Vatten bryter fram i öknen, bäckar i ödemarken. Förbränt land skall bli till sjö, törstande mark till källsprång... Där skall gå en banad väg, den skall kallas den heliga vägen. Ingen oren skall färdas på den, men den är till för dem. De som vandrar den vägen skall inte gå vilse, även om de är dårar. Där finns inga lejon, där kommer inga rovdjur.

Men de återlösta vandrar där, de som Herren friköpt vänder åter. De kommer till Sion med jubel, krönta med evig glädje. Fröjd och glädje följer dem, sorg och suckan flyr. Jesaja 35:1-2, 5-10 {andra halvan av vers 8 ur Svenska Folk-Bibeln 98}.

Kapitel 53. De första domarna

Israels stammar gjorde inget kraftfullt försök, att fullborda landets erövring, sedan de bosatt sig i Kanaan. Eftersom de var belåtna med det redan förvärvade området, avtog snart deras nit, och kriget upphörde. "När israeliterna blev starkare måste kananeerna utföra tvångsarbeten, men de drevs inte bort." Domarboken 1:28. Kapitlet bygger på Domarboken 6-8; 10.

Herren hade troget uppfyllt Sina löften till Israel; Josua hade krossat kananéernas makt och fördelat landet mellan stammarna. Det ankom på dem nu, att under förtröstan på Guds hjälp fullborda verket och driva landets invånare bort från deras bosättningar. Men de uraktlät att göra detta. När de slöt förbund med kananéerna, bröt de öppet Guds befallning och uppfyllde alltså inte det villkor, som Han bestämt för deras besittning av Kanaan.

Ända sedan Gud först uppenbarade Sig för dem vid Sinai, hade de blivit varnade för avgudadyrkan. Strax efter lagens utgivande sände Han dem genom Moses detta budskap beträffande Kanaans nationer: "Du skall inte tillbe eller tjäna deras gudar och inte ta efter deras seder utan tillintetgöra dem och krossa deras stenstoder. Ni skall tjäna Herren, er Gud, då skall jag välsigna brödet du äter och vattnet du dricker och hålla sjukdomar borta från dig." Andra Moseboken 23:24-25.

Gud lovade att underkuva deras fiender för dem, så länge som de var lydiga mot Honom: "Skräcken för mig skall jag sända framför dig, och jag skall sprida förvirring bland alla folk du kommer till och driva dina fiender på flykten. Jag skall sända modlöshet framför dig, så att hiveerna, kananeerna och hettiterna jagas undan för dig. Men jag skall inte fördriva dem på ett enda år, för att inte landet skall bli en ödemark, där vilddjuren förökar sig och vållar dig skada. Steg för steg skall jag driva bort dem, till dess du har förökat dig och kan ta landet i besittning... jag skall ge landets invånare i ert våld och driva undan dem för dig. Du skall inte sluta något förbund med dem och deras gudar. De får inte bo kvar i ditt land, då kunde de förleda dig till att synda mot mig, och om du tjänar deras gudar fångas du i en fälla." Andra Moseboken 23:27-33. Före sin död upprepade Moses dessa föreskrifter på det mest högtidliga sätt, och de framställdes även av Josua.

Gud förde in Sitt folk i Kanaan, för att det skulle bli ett kraftigt bröstvärn, som skulle hindra sedefördärvets spridning i världen; och om israeliterna varit trogna mot Gud, skulle de ständigt gått framåt segrande. Han skulle då ha underlagt dem nationer, som var talrikare och mäktigare än kananéerna. Löftet lydde: "Om ni troget följer hela denna lag som jag ger er, . . . skall Herren driva undan alla dessa folk för er; ni kommer att fördriva

folk som är större och mäktigare än ni själva. Varje fotsbredd mark ni trampar skall bli er. Från öknen och Libanon, från floden, floden Eufrat, ända till havet i väster skall ert område sträcka sig. Ingen kommer att kunna hålla stånd mot er. Herren, er Gud, skall sprida skräck och fruktan för er över hela det land ni beträder, så som han har lovat er." Femte Moseboken 11:22-25.

Men de ringaktade sin höga kallelse och valde ett bekvämligt och njutningsrikt levnadssätt samt lät alla gynnsamma tillfällen till, att fullborda landets erövring gå sig ur händerna, så att de sedan under många mansåldrar blev oroade och plågade av resten av dessa avgudadyrkande folk. Dessa var som "taggar i [deras] ögon" och som "pikar i [deras] kroppar", enligt profetens förutsägelse. Fjärde Moseboken 33:55.

Israeliterna "blandade sig med främmande folk och lärde sig deras seder." Psaltaren 106:35. De ingick äktenskap med kananéerna, och avgudadyrkan utbredde sig som en pest i landet. "De tjänade deras avgudar och lät sig snärjas av dem. Sina söner och döttrar offrade de åt demonerna... landet blev vanhelgat av blodet." "Då blev Herren vred på sitt folk och kände avsky mot sin egendom." Psaltaren 106:36-40.

Avguderiet hade ringa framgång, så länge det släkte levde, vilket hade undervisats av Josua; men föräldrarna hade berett vägen för sina barns avfall. Ringaktning för Guds förbud å deras sida, som fick ta Kanaan i besittning, sådde en ond säd, som gav en bitter skörd under många mansåldrar.

Genom sina enkla vanor hade hebréerna vunnit kroppslig hälsa; men sedan de kommit i beröring med hedningarna, blev de förledda till, att ge sin aptit och sina lidelser fritt lopp. Härigenom försvagades såväl kroppsstyrkan som själskrafterna. De skilde sig från Gud genom sina synder. Då drog Han undan Sin kraft från dem, och de kunde ej längre motstå sina fiender. De blev därför underlagda de nationer, som de med Guds bistånd kunde ha underkuvat.

De "övergav Herren, sina fäders Gud, som hade fört dem ut ur Egypten land" "och ledde dem som en hjord genom öknen." De "kränkte honom med sina offerplatser, gjorde honom svartsjuk med sina gudabilder." Därför övergav Herren "sin boning i Shilo, det tält som han rest bland människor. Han lät sin kraft föras bort i fångenskap och sin härlighet komma i fiendehand." Domarboken 2:12; Psaltaren 78:52, 58, 60-61. Han övergav likväl inte helt och hållet Sitt folk. Det fanns alltid några, som var trogna mot Jehova, och Herren väckte tid efter annan upp trogna och tappra män, som undertryckte avguderiet och befriade israeliterna från deras fiender. Men efter befriarens död, när folket ej längre stod under hans uppsikt, brukade det så småningom återgå till sina avgudar. Och sålunda blev avfall och bestraffning, bekännelse och befrielse upprepade gång på gång.

Kungen i Mesopotamien, kungen i Moab och efter dem filistéerna och kananéerna i Hasor under Sisera blev i nämnd ordning Israels förtryckare. Otniel, Ehud och Samgar samt Debora och Barak väcktes upp av Gud, för att befria folket. Men åter gjorde israeliterna "det som var ont i Herrens ögon. Då gav Herren dem i midjaniternas våld". De stammar, som bodde öster om Jordan, hade intill denna tid ej blivit särdeles hårt ansatta av fienderna, men de var de första, som fick lida under de aktuella svårigheterna.

Såväl amalekiterna söder om Kanaan som midjaniterna vid den östra gränsen och i de bortomliggande öknarna var ännu Israels oförsonliga fiender. På Moses' tid blev midjaniterna nästan utrotade av israeliterna; men de hade sedan storligen förökat sig och blivit talrika och mäktiga. De hade törstat efter hämnd; och nu, då Gud undandragit Sin beskyddande hand från Israel, hade ett tillfälle yppat sig. De utsträckte sina härjningar inte bara till stammarna öster om Jordan, utan till hela landet. Öknens vilda, grymma inbyggare inföll i landet "som svärmar av gräshoppor " (Domarboken 6:5), medförande sina boskapshjordar. De utbredde sig som en förhärjande pest över hela landet, från floden Jordan till Filistéens slätt. De kom, så snart som säden började att mogna, och stannade, till dess jordens sista frukt hade blivit inbärgad. De plundrade fälten på deras avkastning, rövade och misshandlade inbyggarna samt återvände sedan till öknarna.

Israeliterna, som bodde ute på det öppna landet, måste således överge sina hem och samla sig i befästa städer, söka tillflykt i fästningar och i grottor och på säkra platser ibland bergen. Detta förtryck fortfor i sju år, och då israeliterna sedan i sin nöd aktade på Herrens tillrättavisning och bekände sina synder, lät Gud åter en hjälpare uppstå, som befriade dem ur det.

Gideon var son till Joas av Manasses stam. Joas' familj tillhörde ej den förnämsta släkten i stammen, men den var känd för sitt mod och sin rättsinnighet. Det sägs om hans tappra söner, att "de såg ut som kungasöner" (Domarboken 8:18). Alla utom en hade fallit i striderna mot midjaniterna, och denne hade gjort sitt namn fruktat av inkräktarna. En gång, då Gideon var sysselsatt med att tröska vete, blev han kallad av Gud att befria sitt folk. Ett litet förråd av säd hade blivit undangömt, och då han ej vågade att tröska ur den på logen, hade han dragit sig undan till en plats i närheten av vinpressen. Där var han tryggare, ty vindruvorna var ännu långt ifrån mogna, så vingårdarna blev sällan besökta. Medan Gideon i hemlighet och ensam arbetade här, tänkte han med bedrövelse på Israels tillstånd och begrundade, hur folket skulle bli befriat från förtryckarens ok.

En "Herrens ängel" visade sig plötsligt och tilltalade honom med dessa ord: "'Herren är med dig, tappre krigare!'"

Gideon svarade: "'Men, herre, om Herren är med oss, varför har då allt detta drabbat oss? Var är alla de under som våra fäder talade om när de berättade hur Herren förde oss ut ur Egypten? Nu har Herren svikit oss och gett oss i midjaniternas våld.'"

Sändebudet från himmelen svarade: "'Gå, och bruka den kraft du äger till att rädda Israel ur midjaniternas våld. Det är jag som sänder dig.'"

Gideon bad då om, att få ett tecken på, att den, som tilltalade honom, var förbundets ängel, som fordom hade bistått Israel. De Guds änglar, som en gång besökte Abraham, hade stannat och låtit honom undfägna sig; och Gideon bad nu det himmelska sändebudet, att dröja kvar som hans gäst. Han skyndade därpå till sitt tält och tillredde av sitt knappa förråd en killing och osyrade kakor, som han bar ut och satte framför honom. Och ängeln sade till honom: "'Lägg köttet och bröden på klippan där borta och häll spadet över.'" Gideon gjorde så, och då blev det tecken givet, som han hade begärt: ängeln räckte ut staven, som han hade i handen, och vidrörde köttet och de osyrade kakorna, och en eld kom upp ur klippan och förtärde offret. Sedan försvann ängeln ur hans åsyn.

Gideons far, Joas, som var delaktig i sina landsmäns avfall, hade i Ofra, där han bodde, rest ett stort altare åt Baal. Vid detta altare höll folket i staden sin avgudatjänst. Gideon fick befallning om, att förstöra altaret och att resa ett altare åt Jehova på det berg, där offret hade blivit förtärt, samt att där bära fram ett offer åt Herren. Offrandet åt Gud var anförtrott åt prästerna och hade blivit begränsat till altaret i Shilo; men Han, som hade förordnat de religiösa ceremonierna och till vilken alla offren hänvisade, hade makt att förändra bestämmelserna kring dem. Innan Israel befriades, skulle en högtidlig förklaring mot Baals tillbedjan avges. Gideon måste förklara krig mot avguderiet, innan han gick ut, för att strida mot sitt folks fiender.

Den av Herren givna instruktionen utfördes till alla delar. Eftersom Gideon visste, att han skulle röna motstånd, om han offentligt utförde arbetet, tog han sina tjänare och verkställde alltsammans hemligt om natten. Folkets i Ofra vrede var stor, när det följande morgon kom, för att hembära eller ge Baal sin hyllning. Det skulle ha dödat Gideon, om inte Joas – som blivit underrättad om ängelns besök – försvarat sin son. "'Skall ni försvara Baal?", sade Joas. Skall ni hjälpa honom? Den som försvarar honom skall dödas innan morgonen kommer. Är han en gud, låt honom då försvara sig själv mot den som river hans altare.' Om Baal inte kunde försvara sitt eget altare, hur skulle han då kunna beskydda sina tillbedjare?

Man gav upp alla tankar på, att skada Gideon, och när han lät sin krigstrumpet ljuda, var männen i Ofra bland de första, som samlade sig omkring hans fana. Han lät sända budbärare till sin egen stam, Manasse, och även till Aser, Sebulon och Naftali, och alla lydde kallelsen.

Gideon vågade inte att ställa sig i spetsen för hären, utan att erhålla än flera bevis på, att Gud hade kallat honom till denna plats och att Han skulle vara med honom. Han bad: "'Vill du verkligen rädda Israel genom mig, som du har lovat? Jag lägger nu en ulltapp på tröskplatsen. Om daggen faller på ullen, medan marken runtomkring är torr, då vet jag att

du vill rädda Israel genom mig, som du har lovat." Om morgonen var ullen våt, medan marken var torr. Men nu uppstod tvivel i hans sinne, ty eftersom ullen av naturen drar till sig fuktigheten ur luften, när någon finns, kanske provet inte skulle vara utslagsgivande. Han bad därför om, att tecknet skulle ges på omvänt sätt samt att Herren inte skulle känna misshag över hans stora försiktighet. Hans anhållan blev beviljad.

Efter att Gideon alltså uppmuntrats, förde han ut sin här, för att strida mot inkräktarna. "Midjaniterna, amalekiterna och folk från Östlandet slöt sig samman. De gick över Jordan och slog läger på Jisreelslätten." Hela styrkan, som stod under Gideons befäl, uppgick till endast trettiotvå tusen man; men med fiendens ofantligt stora här framför sig, fick han ändå denna tillsägelse av Herren: "'Du har för mycket folk med dig. Jag vill inte ge midjaniterna i deras våld, då kunde israeliterna ta äran åt sig och tro att de segrat av egen kraft. Kungör nu för ditt folk att den som är rädd och ängslig skall lämna Gilboaberget och skynda tillbaka hem.'" De, som ej var villiga att trotsa faror och svårigheter eller som mera aktade på sitt världsliga intresse än på Guds verk, skulle ej utgöra någon förstärkning för Israels här, utan tvärt om bli en orsak till svaghet.

Det hade blivit förordnat, att innan israeliterna gick ut att strida, skulle följande tillkännagivande läsas upp inför hela hären: "'Om någon har byggt ett nytt hus men ännu inte flyttat in, skall han vända hem igen, så att han inte dör i strid och en annan bosätter sig i hans hus. Om någon har planterat en vingård men ännu inte börjat skörda, skall han vända hem, så att han inte dör i strid och en annan skördar frukten. Om någon har trolovat sig med en kvinna men ännu inte äktat henne, skall han vända hem igen, så att han inte dör i strid och en annan man äktar henne.'" Och förmännen skulle dessutom tala till folket och säga: "'Om någon är rädd och saknar mod, skall han vända hem igen, så att inte hans bröder blir lika modlösa som han.'" Femte Moseboken 20:5-8.

Gideon hade inte låtit läsa upp denna kungörelse, emedan hans här var så liten i jämförelse med fiendens; och förklaringen, att hans här var alltför stor, fyllde honom med förvåning. Men Herren märkte den stolthet och otro, som behärskade Hans folks hjärtan. De hade beredvilligt tagit till vapen under inflytandet av Gideons livande upprop; men många greps av fruktan, när de såg midjaniternas stora skaror; och hade Israels här segrat, skulle just dessa ha tagit äran för det, i stället för att tillskriva Gud segern.

Gideon lydde Herrens förordning och fick med bekymmer se, att tjugo två tusen man eller mer än två tredjedelar av hans hela krigsstyrka lämnade den och gick hem. Men Herren sade åter till honom: "'Du har fortfarande för mycket folket. Låt dem gå ner till källan, där skall jag gallra dem åt dig. Den jag säger dig åt dig att ta med, han skall följa med dig, och den jag säger att du inte skall ta med, han skall inte följa med.'" Folket fördes ned till vattnet, och det trodde, att man genast skulle göra ett anfall på fienden. Några tog skyndsamt litet vatten i handen och läppjade det, medan de gick vidare; men

nästan alla böjde sig ned på sina knän och drack makligt ur strömmen. De, som tog vatten i sina händer, var blott tre hundra av de tio tusen; men dessa blev likväl utvalda, och alla de övriga fick tillåtelse, att återvända till sina hem.

Karaktären prövas ofta genom de enklaste medel. Man kan inte lita på personer, som, då faran lurar, endast tänker på, att tillfredsställa sina egna behov. Herren har ingen plats i Sitt verk för dem, som är håglösa och egenkära. Han utvalde de få, som inte lät sina egna behov stå i vägen för pliktens uppfyllande. De tre hundra utvalda männen ägde inte blott mod och självbehärskning, utan de hade även en fast tro. De hade inte befläckat sig med avgudadyrkan. Gud kunde leda dem och genom dem åstadkomma Israels befrielse. Framgång är ej beroende av antal; ty Gud kan befria genom få såväl som genom många. Han blir ärad inte så mycket genom det stora antalet av dem, som tjänar Honom, som genom deras karaktär.

Israeliterna var uppställda på toppen av en kulle, från vilken man hade utsikt över dalen, där inkräktarnas här var lägrad. "Midjaniterna, amalekiterna och alla från Östlandet hade slagit sig ner på slätten som en svärm gräshoppor, och deras kameler var oräkneliga som sandkornen på havsstranden." Gideon bävade, när han tänkte på följande dags strid. Men Herren talade till honom om natten och bjöd honom, att ta sin tjänare Pura och gå ned till midjaniternas läger, ty han skulle få höra något där, som skulle komma att uppmuntra honom. Han gick, och medan han under tystnad stod i mörkret och lyssnade, hörde han, hur en soldat berättade en dröm för sin kamrat: "'Jag drömde att en kornbrödskaka kom rullande in i midjaniternas läger och fram till ett tält. Den stötte mot tältet, så att det välte och hamnade upp och ner. Och där blev det liggande.'" Den andres svar upprörde den osedde lyssnarens hjärta: "'Det måste syfta på Gideons svärd, israeliten, Joashs son. Gud har gett midjaniterna och hela lägret i hans våld.'" Gideon märkte, att det var Guds röst, som talade till honom genom dessa midjanitiska främlingar; och då han återkommit till de få män han hade under sitt befäl, sade han: "'Gör er redo! Herren har gett midjaniternas lägert i ert våld.'"

Gud uppenbarade för honom det sätt, på vilket han skulle göra anfallet, och han vidtog genast åtgärder, för att verkställa det. De tre hundra männen delades in i tre kompanier, och han gav varje man en trumpet och en fackla, som gömdes i en kruka. Männen skulle nalkas midjaniternas läger från olika håll. Då tystnaden var djupast under natten, gav Gideon ett tecken med sin basun, och de tre kompanierna stötte i sina trumpeter, krossade krukorna och visade de flammande facklorna samt rusade mot fienden, samtidigt som de uppgav det förskräckliga krigsropet: "'Svärd för Herren och Gideon!'"

Den sovande hären väcktes plötsligt och möttes på alla sidor av ljuset från de flammande facklorna. Trumpetstötarna och de anfallandes rop hördes från alla håll.

Midjaniterna, som trodde, att de blivit omringade av en överlägsen truppstyrka, blev plötsligen gripna av fruktan. De uppgav höga rop och flydde, för att rädda sina liv. De tog sina kamrater för fiender och dödade varandra. Då segern blev känd i landet, återvände flera tusen av dem, som hade gått till sina hem och förföljde de flyende fienderna. Midjaniterna skyndade sig mot Jordan, bortom vilken låg deras eget land, som de sökte att nå. Gideon sände budbärare till Efraims stam och uppmanade den, att för de flyende avskära vägen till de södra flodövergångarna. Under tiden gick Gideon och hans tre hundra män, "trötta, men dock förföljande" {King James Version }, över floden tätt efter dem, som redan kommit över till den andra sidan. De två furstarna Sevach och Salmunna, som hade haft befäl över hela hären och vilka hade undkommit med femton tusen man, blev överraskade av Gideon, som skingrade hela styrkan, tog ledarna till fånga och lät döda dem.

Icke mindre, än ett hundra tjugo tusen man av inkräktarna blev nedgjorda i denna enda strid. Midjaniternas makt var nu krossad, så att de aldrig mer blev i stånd till, att börja krig mot Israel. Det blev vida känt, att Israels Gud åter hade stridit för Sitt folk. Det går ej att beskriva den skräck, som tog tag i de kringboende folkslagen, när de lärde känna, genom vilket enkelt medel ett djärvt, krigiskt folk hade blivit drivet på flykten.

Den ledare, som Gud valde ut till, att besegra midjaniterna, ägde ingen framstående ställning ibland Israels folk. Han var varken furste, präst eller levit. Själv ansåg han sig vara den ringaste i sin fars hus. Men Herren visste, att han var modig och rättsinnig. Han litade inte på sin egen förmåga, utan var villig att följa Herrens ledning. Gud väljer inte alltid ut dem, som har de största talangerna, till att utföra Hans verk, utan Han väljer sådana, som Han bäst kan använda. "[Ö]dmjukhet är vägen till ära." Ordspråksboken 15:33. Gud kan kraftfullast verka genom dem, som inser sin egen ofullkomlighet och som betraktar Honom som sin ledare och sin styrkas upphov. Han kan ge dem den kraft och vishet, som de behöver, för att rätt utföra Hans verk.

Herren kunde göra mycket för Sitt folk, om det visade verklig ödmjukhet; men det finns blott få, åt vilka Han kan anförtro en ansvarsfull befattning eller ge framgång, utan att de blir självbelåtna och glömmer, att de är beroende av Honom. Detta är orsaken till, att Han, när Han väljer någon till att utföra Sitt verk, förbigår dem, som världen ärar som stora, begåvade och utmärkta individer. De är alltför ofta stolta och inbilska samt anser sig berättigade till att handla, utan att rådfråga Gud.

Den enkla handlingen, att stöta i trumpeterna, som Josuas här gjorde vid sitt tåg omkring Jeriko, och Gideons lilla skara vid anfallet på midjaniterna, hade genom Guds kraft den verkan, att Hans fienders makt blev krossad. De mest fullständiga planer, som människor någonsin har tänkt ut, kommer att misslyckas, om de ej är förbundna med Guds vishet och kraft; medan de metoder, som lovar minst, kommer att ha framgång, om

Gud förordnat dem och om de verkställs i ödmjukhet och med tro. Förtröstan på Gud och lydnad för Hans vilja är lika nödvändiga för den kristne i hans andliga strid, som de var för Gideon och Josua i deras strider mot kananéerna. Gud önskade, att genom förnyade uppenbarelser av Sin makt till israeliternas fördel i dem ingjuta tro på Sig, så att de skulle vända sig till Honom vid alla tillfällen. Han är lika villig nu, att bistå Sitt folk i dess bemödanden och att utföra stora ting genom svaga redskap. Hela himmelens här önskar, att vi skall anhålla om vishet och kraft från höjden. Gud "förmår göra långt mer än vi kan begära eller tänka". Efésierbrevet 3:20.

När Gideon återvände från att förfölja folkets fiender, fick han höra tadel och förebråelser från sina egna landsmän. Då israeliterna på hans kallelse hade församlat sig, för att strida mot midjaniterna, hade Efraims stam stannat hemma. Den tyckte, att företaget var vågsamt; och enär den ej hade erhållit någon särskild kallelse från Gideon, ansåg den sig ej behöva följa med sina bröder. Men när efraimiterna fick höra, att Israel segrat, blev de avundsjuka, emedan de ej hade haft del i denna seger. Efter midjaniternas flykt hade Efraims män på Gideons uppmaning besatt flodövergångarna vid Jordan, för att hindra flyktingarna från att undkomma. De dödade många av fienderna, däribland två furstar, Orev och Seev. Alltså fortsatte Efraims män striden och bidrog till, att göra segern fullständig; men de var icke desto mindre missunnsamma och onda, som om Gideon hade handlat efter egen vilja och mening. De märkte inte, att det var Gud, som förlänade Israel seger, att det var genom Hans kraft och barmhärtighet, som de blev befriade; och detta förhållande visade, att de ej förtjänade att vara Hans utvalda redskap.

Då de återvände med sitt segerbyte, for de ut mot Gideon i vredesmod: "'Varför gjorde du så här mot oss, varför kallade du inte på oss när du drog ut i strid mot midjaniterna?'"

'Vad har jag uträttat jämfört med er?, sade Gideon. Efraims efterskörd är ju rikare än Aviesers vinbärgning. Det var i ert våld Gud gav de midjanitiska hövdingarna Orev och Seev. Vad har jag uträttat jämfört med er?'

Deras avund kunde lätt ha förorsakat gräl, som åtföljts av strid och blodsutgjutelse; men Gideons saktmodiga svar stillade Efraims mäns vrede, och de återvände fredligt till sina hem. Ehuru Gideon var ståndaktig och oeftergivlig, när det angick grundsatser, samt en mäktig hjälte i krig, visade han även en hövlighet och vänlighet, som man sällan får bevittna.

Israels folk föreslog nu av tacksamhet för sin befrielse från midjaniterna, att Gideon skulle utnämnas till dess kung, och att hans avkomlingar skulle få arvsrätt till tronen. Men detta förslag var i strid med grundsatserna i Guds styre. Gud var israeliternas konung, och om de satte en man på tronen, skulle de förkasta sin gudomlige härskare. Gideon visste detta, och hans svar visar, vilka sanna och ädla bevekelsegrunder han hade.

"'Varken jag eller min son skall härska över er", försäkrade han. "Herren skall vara er härskare.'"

Men Gideon blev förledd till att begå ett felsteg, som förde olycka över hans hus och över hela Israel. Den overksamhet, som följer på ett stort krig, är ofta förenad med större fara än tiden, då striden pågår. Gideon blev nu utsatt för denna fara; en rastlöshetens ande fick makten över honom. Han hade dittills varit tillfreds med, att lyda de föreskrifter, som han fått av Gud; men i stället för att förbida Herrens ledning, började han nu att göra upp planer för sig själv. När Herrens härar vunnit en avgörande seger, fördubblar Satan sina bemödanden, för att omstörta Guds verk. Därför föddes hos Gideon sådana infall och planer, som ledde Israels folk på avvägar.

Emedan Gideon hade fått befallning om, att offra på berget, där ängeln visade sig för honom, drog han slutsatsen, att han fått i uppdrag att tjänstgöra som präst. Han rådfrågade inte Gud i denna sak, utan beslöt sig för, att uppsöka en lämplig plats och att anordna en gudstjänst lik den, som hölls i tabernaklet. Eftersom han var populär och stod väl hos folket, hade han ingen svårighet med, att verkställa sin plan. På sin begäran, fick han som sin del av bytet alla örringar av guld, vilka folket tagit från midjaniterna. Folket hade även samlat många andra dyrbara saker, exempelvis de prydliga kläder, som tillhört Midjans furstar. Av dessa ämnen förfärdigade Gideon en kåpa och en bröstsköld lika dem, som översteprästen bar. Men detta företag blev till en snara såväl för Gideon och hans hus som för Israel. Genom denna obefogade gudstjänst, blev många av folket slutligen förledda till, att helt och hållet överge Herren och tjäna avgudar. Ett stort antal personer, innefattande Gideons egen familj, avföll efter hans död. Folket blev alltså förlett till, att överge Gud genom samme man, som en gång hade avskaffat dess avguderi.

Få människor inser, vilket stort inflytande deras ord och gärningar har. Hur ofta utövar inte föräldrarnas fel en skadlig inverkan på deras barn och barnbarn en lång tid, efter att de själva blivit lagda i graven! Varje person utövar ett inflytande på andra, och han skall hållas ansvarig för följden av detta inflytande. Evigheten skall uppenbara, vilken inverkan våra ord och handlingar i detta liv har haft. Det intryck, som våra ord och gärningar gör, kommer förvisso att återverka på oss själva – antingen som välsignelse eller som förbannelse. Denna tanke skänker ett djupt allvar åt livet och borde förmå oss till, att ödmjukt be Gud om, att Han skulle ge oss vishet och leda oss rätt.

De, som innehar de högsta positionera, kan förleda andra. De visaste felar, de starkaste kan stappla och falla. Det är av nöden, att det himmelska ljuset ständigt lyser upp vår stig. Vår enda trygghet ligger i, att vi anförtror vår väg åt Honom, som har sagt: "Följ mig!".

Efter Gideons död glömde israeliterna "Herren, sin Gud, som hade räddat dem från alla fiender som omgav dem. De visade heller ingen trohet mot Jerubbaals, dvs. Gideons,

släkt som tack för allt det goda han gjort för Israel." Eftersom Israels barn hade glömt allt, för vilket de hade att tacka Gideon – sin domare och befriare – antog de hans oäkte son Abimelek till kung. För att befästa sin makt, lät denne mörda alla utom ett av Gideons äkta barn. När människor slutar att frukta Gud, dröjer det ej länge, förrän ära och redlighet läggs åsido. Värderar man Guds barmhärtighet, skall man även värdera dem, som, i likhet med Gideon, blivit använda som redskap till, att tjäna Guds folk. Israels grymma tillvägagående mot Gideons släkt var just, vad man kunde förvänta av ett folk, som hade visat så stor otacksamhet mot Gud.

Efter Abimeleks död hämmades för en tid avgudadyrkan av de domare, som fruktade Gud; men det dröjde ej länge, förrän folket återupptog de bruk, som var rådande hos dess hedniska grannar. Många ibland de nordliga stammarna tillbad Syriens och Sidons gudar. I sydväst hade filistéernas avgudar och i öster Moabs och Ammons förlett israeliternas hjärtan till avfall från deras fäders Gud. Men avfallet blev snart bestraffat. Ammoniterna kuvade de östra stammarna, gick över Jordan samt inföll i Judas och Efraims landområde. I väster kom filistéerna upp från sin slätt längs med havet samt brände och plundrade vitt och brett. Israels folk tycktes åter vara lämnat i sina oförsonliga fienders våld.

Folket vände sig ånyo till Honom, som det hade övergivit och förolämpat. "Då ropade de till Herren: 'Vi syndade mot dig när vi övergav vår Gud och dyrkade baalsgudarna.'" Men sorgen hade inte medfört verklig bättring. Folket sörjde, eftersom deras synder fört lidande över dem och inte för att de hade vanärat Gud genom överträdelse av Hans heliga lag. Sann bättring innebär mer, än att blott sörja över synden; den innefattar även ett beslutsamt övergivande av det onda.

Herren lät svara Israels barn genom en av Sina profeter: "'När ni förtrycktes av egypterna, amoreerna, ammoniterna, filisteerna, sidonierna, amalekiterna och midjaniterna, då ropade ni till mig och jag räddade er ur deras våld. Men ni övergav mig och dyrkade andra gudar. Därför vill jag inte rädda er igen. Ropa nu till de gudar ni har valt, så får de rädda er när ni är i nöd.'"

Dessa allvarliga och förskräckliga ord för våra tankar framåt till ett annat skådespel, nämligen den sista stora domedagen, när de, som försmått Guds barmhärtighet och nåd, skall dömas. De, som har ägnat sina av Gud skänkta gåvor av tid, medel och förstånd åt att tjäna denna världs gudar, skall avlägga räkenskap inför Guds domstol. De har övergivit sin trogne och kärleksfulle Vän, för att finna bekvämlighet och njutning i världen. De ämnade att vid något bestämt tillfälle återvända till Gud; men världen, med sina dårskaper och förvillelser, tog hela deras uppmärksamhet i anspråk. Lättsinniga nöjen, fåfänglig klädedräkt och överdådighet i mat och dryck förhärdade hjärtat och dövade samvetet, så att sanningens röst inte hördes. Man föraktade plikten. Saker av oändligt värde blev ringaktade, till dess man miste all håg för att uppoffra något åt

Honom, som har givit så mycket för människans räkning. Men när skördetiden kommer, skall de skörda, vad de har sått.

Herren säger: Jag ropade och ni vägrade lyssna, jag varnade och ni brydde er inte om det, ni trotsade alla mina råd och ville inte veta av mina tillrättavisningar. Därför skall jag skratta när olyckan drabbar er, jag skall hånle när det fasansfulla kommer, . . . över er som ett oväder och olyckan som en storm, när nöd och ångest drabbar er. Då skall de ropa till mig utan att få svar, de skall söka mig utan att finna mig. De försmådde kunskap och avvisade gudsfruktan, de ville inte veta av mina råd utan föraktade mina tillrättavisningar. Därför får de äta sina gärningars frukt, de skall mättas av sina onda planer. "Men den som lyssnar till mig bor trygg och behöver inte frukta något ont." Ordspråksboken 1:24-31, 33.

Israeliterna ödmjukade sig nu inför Herren. "Då gjorde de sig av med de främmande gudar de hade hos sig och dyrkade Herren i stället." Herrens hjärta av kärlek kände medlidande med folket: "Då stod han inte längre ut med att se dem lida." Ack, hur långmodig och barmhärtig vår Gud är! När Hans folk övergav sina synder, som hade skilt det från Honom, hörde Han dess böner och började genast att verka för det.

Herren lät en annan befriare uppstå ibland Israel, nämligen Jefta, en gileadit, som förde krig mot ammoniterna och fullständigt krossade deras välde. Fienderna hade denna gång hållit israeliterna underkuvade i arton år; men den tillrättavisning de erhöll genom sitt lidande, glömdes på nytt.

När israeliterna började att göra det ont var i Herrens ögon, tillät Han, att de åter blev förtryckta av sina mäktiga fiender filistéerna. Detta grymma och krigiska folk oroade israeliterna ständigt under många år, och stundom underkuvade det dem fullständigt. De hade blandat sig med dessa avgudadyrkare och deltagit i deras nöjen och avgudatjänst, till dess de tycktes vara ett med dem i anda och intresse. Sedan blev dessa israeliternas föregivna vänner deras bittraste fiender samt sökte på alla sätt, att bringa dem till undergång.

Liksom Israel, låter de kristna alltför ofta världen påverka sig och antar dess grundsatser och bruk, för att skaffa sig vänner ibland de gudlösa; men man finner till slut, att dessa föregivna vänner är de farligaste fiender. Bibeln lär tydligt, att det ej kan finnas någon harmoni emellan Guds barn och världen. "Bröder, bli inte förvånade om världen hatar er." Första Johannesbrevet 3:13. Vår Frälsare säger: "den har hatat mig före er." Johannesevangeliet 15:18. Satan verkar genom de gudlösa under täckmanteln av föregiven vänskap, för att kunna locka Guds barn till att synda och sålunda skilja dem från Gud. Och när deras skydd är borta, inger Satan sina verktyg att vända sig mot dem och söka bringa dem till undergång.

Kapitel 54. Simson

Under det vitt utbredda avfallet fortfor Guds trogna tjänare att be till Honom om Israels befrielse. Fastän de inte verkade få något svar och förtryckarens makt i landet blev allt större år efter år, beredde likväl Guds försyn hjälp åt dem. Under de tidigare åren av filistéernas förtryck föddes ett barn, genom vilket Gud ämnade krossa dessa mäktiga fienders välde. Kapitlet bygger på Domarboken 13-16.

På gränsen till bergsbygden, som höjde sig från Filistéens slätt, låg den lilla staden Sora. Här bodde Manoachs familj av Dans stam, som var ett av de få hus, vilka förblivit trogna mot Jehova under det allmänna avfallet. "Herrens ängel" visade sig för Manoachs barnlösa hustru och berättade för henne, att hon skulle få en son, genom vilken Gud skulle börja att befria Israel. Med anledning härav gav ängeln henne undervisning om, hur hon skulle leva samt även, hur hon skulle behandla sin son: "Var noga med att inte dricka vin eller starka drycker och att inte äta någonting orent.'" Samma förbud gällde även för barnet ända från första början, och dessutom fick hans hår ej klippas; ty han skulle invigas åt Gud som en nasir ända från sin födelse.

Kvinnan uppsökte sin make, och sedan hon beskrivit ängelns utseende, upprepade hon hans budskap. Då bad mannen, som fruktade, att de kunde begå något misstag i det viktiga verk, som blivit anförtrott dem: "'Herre, låt gudsmannen som du sände komma till oss igen och lära oss hur vi skall göra med pojken som skall födas.'"

När ängeln åter visade sig, ställde Manoach ivrigt denna fråga: "'När dina ord gått i uppfyllelse, hur skall då pojken tas omhand, hur skall vi att göra med honom?'" Den föreskrift, som förut getts, upprepades ånyo: "'Din hustru måste vara noga med allt det jag sagt henne. Hon får inte äta någonting som kommer från vinstocken, inte dricka vin eller starka drycker och inte äta någonting orent. Hon måste rätta sig efter allt som jag har befallt henne.'"

Gud hade för avsikt, att det barn, som blivit lovat Manoach, skulle utföra ett viktigt verk, och det var för att tillförsäkra det de nödvändiga egenskaperna för detta verk, som både moderns och barnets vanor sorgfälligt skulle regleras. "Hon får. . . inte dricka vin eller starka drycker", lydde den regel ängeln gav Manoachs hustru, "och inte äta någonting orent. Hon måste rätta sig efter allt som jag har befallt henne.'" En mors vanor utövar ett gott eller dåligt inflytande på hennes barn. Om modern är hängiven sitt barns väl, bör hon äga fasta grundsatser samt vara avhållsam och självförsakande. Okunniga rådgivare hävdar bestämt, att modern bör tillfredsställa varje önskan och ingivelse; men en sådan lära är oriktig och skadlig. Enligt Guds befallning, är modern förpliktad att öva självbehärskning.

Och denna befallning gäller såväl för fäderna som för mödrarna. Föräldrarna efterlämnar i arv sina andliga och fysiska egenskaper, sina böjelser och begär till sina barn. På grund av föräldrarnas slarviga levnad, ärver barnen ofta en svag kropp och saknar andlig och moralisk kraft. De, som brukar starka drycker eller tobak, lämnar ej sällan i arv till sina barn sitt omättliga begär, sin försämrade natur och sina retliga nerver. Utsvävande personer fortplantar ofta sina oheliga lidelser och även avskyvärda sjukdomar hos sin avkomma. Och då barnen har mindre kraft, att motstå frestelsen än föräldrarna hade, är varje släkte benäget, att sjunka allt lägre. Föräldrarna är till en betydlig grad ansvariga, inte bara för sina barns häftiga lidelser och förvända aptit, utan även för de svagheter, som vidlåder eller finns hos många tusen, vilka kommer till världen döva, blinda, sjuka eller sinnessvaga.

Varje far och mor borde ställa denna fråga: "Hur skall vi uppföra oss mot det barn, som kommer att födas åt oss?" Många fäster litet avseende vid moderns omständigheter före födseln; men den undervisning, som ängeln gav dessa hebréiska föräldrar och vilken upprepades två gånger på det mest tydliga och allvarliga sätt, visar, hur vår Skapare betraktar denna sak.

Och det var ej tillräckligt, att det utlovade barnet erhöll en god kroppsbyggnad av sina föräldrar, utan det skulle sedan sorgfälligt uppfostras och lära sig rätta vanor. Gud föreskrev, att Israels blinde domare och befriare ända från barndomen skulle vänjas vid fullständig avhållsamhet. Han skulle vara nasir från födelsen, vilket innebar, att han inte fick använda vin eller starka drycker under sin levnad. Barnen bör ända från vaggan lära sig måttlighet, självförsakelse och självbehärskning.

Ängelns förbud innefattade allt "orent". Uppdelningen av djur i rena och orena var inte en blott och bart ceremoniell och godtycklig förordning, utan en lag, som var grundad på sanitära grundsatser.

Den underbara livskraft, som under många tusen år kännetecknat det judiska folket, kan i hög grad tillskrivas iakttagandet av denna förordning. Nykterhetsgrundsatserna måste utsträckas längre, än till blott avhållsamhet från spirituosa. Att bruka retande och osmältbar föda, är ofta lika skadligt för hälsan, och i många fall väcker det ett begär efter starka drycker. Den verkliga avhållsamheten består i, att man avstår helt och hållet från bruket av allting, som är skadligt, och rätt nyttjar det, som är hälsosamt. Endast få personer fattar, som de borde, hur stort inflytande deras levnadsvanor har på deras hälsa och karaktär samt på deras verksamhet i denna värld och deras eviga öde. Aptiten bör alltid styras av de moraliska och andliga krafterna. Kroppen bör lyda sinnet och inte sinnet kroppen.

När tiden var inne, uppfylldes Herrens löfte till Manoach genom födelsen av en son, som fick namnet Simson. När gossen växte upp, visade han prov på, att han ägde

utomordentlig kroppsstyrka. Denna berodde inte, som Simson och hans föräldrar väl visste, på hans fasta muskler, utan av det förhållandet, att han var nasir, vilket hans oklippta hår var ett tecken på. Hade Simson lytt Guds bud lika troget, som hans föräldrar gjorde, skulle han mött ett lyckligare och ädlare öde. Men umgänget med avgudadyrkare hade ett fördärvligt inflytande på honom. Eftersom staden Sora låg nära filistéernas land, blev Simson i sin ungdom indragen i deras sällskap och ingick med dem förbindelser, som blev en orsak till sorg och skada för honom. Han fattade kärlek till en ung kvinna i filistéernas stad Timna och beslöt, att ta henne till hustru. Hans gudfruktiga föräldrar sökte att avråda honom från detta äktenskap, men han svarade bara: "Det är henne jag vill ha.'" De gav slutligen efter för hans önskningar, och vigseln ägde rum.

Just när Simson ingick i mannaåldern, vid den tid, då han måste utföra sin av Gud givna mission – då han i synnerhet borde ha varit trogen mot Gud – ingick han förbindelse med Israels fiender. Han frågade inte, huruvida han bättre kunde förhärliga Gud, efter att han blivit förenad med den maka, som han valt, eller huruvida han försatte sig i en ställning, vari han ej kunde uppfylla det verk, som han blivit kallad till. Gud har lovat att ge vishet till alla, som först söker att ära Honom; men inget löfte ges dem, som vill behaga och tillfredsställa sig själva.

Hur många är det inte, som går till väga på samma sätt som Simson! Hur ofta gudfruktiga personer ingår äktenskap med ogudaktiga, eftersom de låter sitt tyckande leda sig vid valet av make eller maka! De rådfrågar inte Gud, ej heller tänker de på att ära Honom. Kristendomen borde ha ett avgörande inflytande på äktenskaps ingående; men det händer alltför ofta, att de bevekelsegrunder, som leder till denna förbindelse, ej är i harmoni med kristliga grundsatser. Satan söker ständigt att öka sin makt över Guds folk, genom att förleda dem till att sluta förbund med hans undersåtar; och för att uppnå sin avsikt, bemödar han sig om, att i troendes hjärtan väcka oheliga begär. Men Herren har i Sitt Ord tydligt ålagt Sitt folk, att icke ingå förbindelse med dem, som ej älskar Honom. "Hur rimmar Kristus med Beliar, och vad förenar den troende med den otroende? Hur kan Guds tempel förlikas med avgudar?" Andra Korintierbrevet 6:15-16.

Under bröllopet kom Simson i förtroligt umgänge med dem, som hatade Israels Gud. Den, som frivilligt försätter sig i sådana omständigheter, kommer att finna det nödvändigt, att i viss grad rätta sig efter sitt sällskaps seder och bruk. Den tid, som ägnas åt det, är alldeles bortkastad och har dåliga följder. Tankar väcks och ord talas, som bidrar till att dra upp grundsatser med rötterna och försvaga själens fäste.

Den hustru, som Simson fått genom att överträda Guds bud, visade sig förrädisk mot sin make, innan bröllopet var överståndet. Han blev uppbragt över hennes trolöshet och övergav henne för tillfället samt begav sig ensam till sitt hem i Sora. När hans vrede lagt sig och han återvände för att hämta sin brud, fann han att hon getts åt en annan. Han

hämnades, genom att ödelägga filistéernas sädesfält och vingårdar. Detta retade dem till att mörda henne, ehuru de själva genom sina hotelser hade tvingat henne, att begå det bedrägeri, som var upphovet till misshälligheten. Simson hade redan visat prov på sin underbara styrka, genom att ensam och utan vapen döda ett ungt lejon och genom att dräpa trettio män i Ashkelon. Nu blev han förbittrad över det grymma mordet på sin hustru och anföll filistéerna samt "slog dem sönder och samman." Sedan han gjort detta, önskade han en säker tillflyktsort för sina fiender och drog sig följaktligen undan till "bergsklyftan vid Etam", som låg i Judas' område.

En stor truppstyrka förföljde Simson till denna plats, och inbyggarna i Juda blev väldigt förskräckta och var nedriga nog att lova hans fiender, att de skulle lämna honom i deras händer. Följaktligen tågade tre tusen män av Judas' stam upp till honom; men oaktat de hade en sådan övermakt, skulle de ej ha vågat att närma sig honom, om de ej varit förvissade om, att han inte tänkte göra sina egna landsmän någon skada. Simson samtyckte till, att låta binda sig och bli överlämnad åt filistéerna; men han avfordrade först Judas' män ett löfte, att de ej skulle anfalla honom, så att han bleve tvungen att döda dem. Han tillät dem att binda sig med två nya tåg, och under fiendernas höga glädjerop fördes han in i deras läger. Men medan deras skri ännu återskallade från höjderna, "föll Herrens [A]nde över honom", och han slet sönder de nya repen, som om de varit lintrådar, svedda av eld. Sedan fattade han det första vapen, som fanns att tillgå, vilket, fastän bara en åsnekäke, blev kraftigare än ett svärd eller spjut, och slog filistéerna, till dess de flydde i skräck, lämnande ett tusen man döda på fältet.

Hade israeliterna varit färdiga, att bistå Simson och fullföljt segern, kunde de denna gång ha befriat sig från sina förtryckares makt. Men de hade blivit modlösa och fega. De hade försummat att utföra det verk, som Gud hade uppdragit åt dem, nämligen att driva bort fienderna från landet, och de hade deltagit i deras förnedrande bruk, låtit dem begå sina grymheter och även gynnat deras orättvisa, så länge som de själva ej drabbades av den. När de själva kom i sina förtryckares våld, underkastade de sig modlöst en förnedring, som de kunnat undgå, om de hade lytt Gud. När Herren uppväckte en befriare för dem, hände det ofta, att de till och med övergav honom och förenade sig med fienderna.

Efter Simsons seger valde israeliterna honom till domare, och han regerade över Israel i tjugo år. Men en orätt handling leder till en annan. Simson hade överträtt Guds bud, genom att ta sig en hustru ibland filistéerna, och nu vågade han åter att gå till dem, som blivit hans dödsfiender, för att hänge sig åt tygellöshet. Förlitande sig på sin stora styrka, som hade injagat skräck hos filistéerna, gick han djärvt till Gaza och besökte en sköka, som bodde där. Stadens invånare fick höra, att han var där, och de var angelägna om, att hämnas på honom. Deras fiende var instängd inom murarna hos den stad, som av alla deras städer ägde de väldigaste fästningsverken, och de var säkra på sitt byte samt

väntade endast på morgonen, för att göra sin seger fullständig. Simson stod upp vid midnattstiden. Hans samvete anklagade honom och han kände ånger, då han tänkte på att han hade brutit sitt nasirlöfte. Men trots hans synd hade Gud ännu inte undandragit honom Sin nåd. Hans oerhörda styrka blev åter medel till hans räddning. Han gick till stadsporten samt ryckte loss den och bar den – tillika med dess poster och bommen – upp på toppen av ett berg vid vägen till Hebron.

Ehuru han denna gång undkom med knapp nöd, fortsatte han likväl med sitt syndiga levnadssätt. Han vågade sig inte åter in bland filistéerna, men fortfor att hänge sig åt sinnliga njutningar, som förde honom i fördärvet. En tid därefter förälskade sig Simson i en kvinna som bodde i

Sorekdalen, inte långt från hans egen födelseort. Hennes namn var Delila, det vill säga "en, som förtär". Sorekdalen var känd för sina vingårdar, och dessa hade även dragningskraft på den vacklande nasiren, som redan hade njutit av vinet och sålunda löst ett annat band, som höll honom fast vid kyskheten och vid Gud. Filistéerna bevakade noga sin fiendes rörelser, och när han förnedrade sig genom denna nya förbindelse, beslöt de att genom Delila bringa honom till undergång.

En samling sändebud, bestående av en ledande person från varje landskap tillhörigt filistéerna, skickades till Sorekdalen. De vågade inte gripa honom, så länge han var i besittning av sin stora styrka, utan det var deras avsikt att om möjligt söka utforska, vad den berodde på. Därför lovade de, att ge Delila stora skänker, om hon kunde avlocka honom hemligheten och omtala den.

När förräderskan ansatte Simson med frågor, bedrog han henne genom att hävda, att han skulle bli svag som andra människor, om han behandlades på vissa sätt. Men när hon följde hans anvisningar, blev bedrägeriet upptäckt. Hon beskyllde honom då för att ha talat osanning, sägande: "'Hur kan du säga, att jag älskar dig, när du inte berättar allt för mig[?] Tre gånger har du lurat mig, och du har inte talat om för mig var du får din väldiga styrka ifrån.'" Tre gånger hade Simson de tydligaste bevis på att filistéerna hade ingått förbund med tjuserskan, för att få makt över honom; men när hon misslyckades med sin avsikt, behandlade hon saken som ett skämt, och han slog obetänksamt all fruktan ur hågen.

Delila ansatte honom dag efter dag, till dess "att han kunde dö"; likväl höll en hemlig makt honom kvar vid hennes sida. Simson lät slutligen övertala sig och yppade sin hemlighet: "'Ingen rakkniv har någonsin vidrört mitt huvud, ty jag är en Guds nasir ända från moderlivet. Men om man rakar av mig håret, förlorar jag min styrka och blir lika svag som vem som helst.'" Hon sände nu bud till filistéernas hövdingar och uppmanade dem, att genast komma till henne. Medan krigaren sov, lät hon raka av de tjocka hårflätorna på hans huvud; sedan ropade hon, såsom hon hade gjort tre gånger förut:

"'Filisteerna tar dig, Simson!'" Han vaknade genast och tänkte använda sin styrka som förut och förgöra dem; men hans vanmäktiga armar ville inte göra tjänst, och han visste, "att Herren hade övergett honom." Efter att han blivit rakad, plågade och oroade Delila honom för att pröva, om han ännu ägde sin styrka; ty filistéerna vågade inte att närma sig honom, förrän de var förvissade om, att den vikit från honom. Men då grep de honom och stack ut hans ögon samt förde honom ned till Gaza. Där band de honom med fjättrar i sitt fängelse, och han sattes i tungt arbete.

Vilken förändring detta var för honom, som hade varit Israels domare och hjälte! Nu var han svag, blind, i fångenskap och tvungen att utföra det simplaste arbete! Han hade gradvis försummat villkoren för sin höga kallelse. Gud hade länge haft undseende med honom; men när han lät synden få ett sådant inflytande över sig, att han yppade sin hemlighet, då vek Gud från honom. Det låg ingen kraft i själva hans långa hår, utan detta var ett tecken på hans trohet mot Gud; men när han uppoffrade sinnebilden, för att tillfredsställa sina begär, förverkade han även välsignelserna, som symbolen betecknade.

Plågad och förödmjukad samt ett föremål för filistéernas skämt, lärde Simson sig att inse sin svaghet bättre, än han någonsin förut hade gjort; och hans lidande fick honom att ångra sig. Allt efter som hans hår växte, återvände hans krafter så småningom; men hans fiender, som betraktade honom som en fjättrad och hjälplös fånge, kände ingen fruktan.

Filistéerna gav sina gudar äran för segern, och de utmanade i sin hänförelse Israels Gud. En fest ordnades till Dagons ära, fiskguden, "havets beskyddare". Från land och stad inom filistéernas område samlade sig folket och dess hövdingar. En stor mängd tillbedjare fyllde det ofantligt stora templet och trängdes i gallerierna omkring taket. Det var ett festligt och muntert skådespel; offertjänsten utfördes under stor ståt i förbindelse med musik och gästabud. Sedan fördes Simson in såsom det förnämsta beviset på Dagons makt. Höga glädjerop uppgavs vid hans inträde; folk och hövdingar begabbade honom i hans elände och prisade guden, som hade över vunnit den, vilken härjat deras land. Efter en stund föregav Simson sig vara trött och bad om tillåtelse, att få stödja sig mot de två mellersta pelarna, som bar upp templets tak. Sedan sade han i tysthet denna bön: "'Herre, min Gud! Tänk på mig, o Gud, och ge mig styrkan tillbaka denna enda gång, så att jag i ett slag kan hämnas på filisteerna!'" När han yttrat dessa ord, fattade han om pelarna med sina kraftiga armar och böjde sig ned, utropande: "'Må jag dö på samma gång som filisteerna!'" Härvid föll taket och dödade på en gång hela den stora folkskaran. "De han dödade vid sin egen död var fler än de han hade dödat medan han levde."

Avguden och dess tillbedjare, prästen och bonden, krigaren och adelsmannen blev tillsammans begravna under ruinerna av Dagons tempel. Och ibland dessa fanns jätten, som Gud hade valt ut till Sitt folks befriare. Den fruktansvärda förstöringen blev snart känd i Israels land, och Simsons släktingar kom ned och grävde oantastade upp den fallne

hjältens kropp; och de "förde honom till hans far Manoachs grav mellan Sora och Eshtaol. Där begravde de honom."

Guds löfte, att Han genom Simson skulle inleda "Israels befrielse" från filistéerna, blev uppfyllt; men hur dyster och förskräcklig är inte minnesanteckningen över hans levnad, som kunde ha förhärligat Gud och varit en prydnad för nationen! Hade Simson varit trogen i den tjänst, till vilken Gud kallat honom, skulle Guds uppsåt blivit verkställt, och Hans namn blivit ärat och upphöjt. Men han gav vika för frestelsen och skötte ej sin befattning, så att hans mission slutade med nederlag, fångenskap och död.

I fysiskt avseende var Simson den starkaste man, som funnits på Jorden; men beträffande självbehärskning, rättsinne och ståndaktighet, var han en av de svagaste. Många tar starka lidelser för en stark karaktär; men den, som behärskas av sina lidelser, är i verkligheten en svag person. Man bedömer en persons verkliga storhet efter hans förmåga, att kunna behärska sina lidelser och inte efter deras förmåga, att behärska honom.

Gud hade visat särskild omsorg för Simson, så att han skulle bli beredd att utföra det verk, till vilket han blev kallad. Han hade ända från barndomen gynnsamma tillfällen, att utveckla sin kroppsstyrka, sitt förstånd och sin moraliska renhet; men under inflytandet av ogudaktiga vänner försummade han umgänget med Gud, utan vilket ingen säkerhet finns, och han blev bortryckt av ondskans ström. De, som råkar i svårigheter, medan de fullgör sin plikt, kan vara säkra på, att Gud skall bevara dem; men om personer uppsåtligen utsätter sig för frestelsens makt, kommer de förr eller senare att falla.

Satan bemödar sig ivrigast om, att förföra dem, vilka Gud ämnar bruka som Sina verktyg i något särskilt arbete. Han anfaller oss på vår svaga punkt och utnyttjar ofullkomligheter i karaktären, för att få makt över hela människan; ty han vet, att om dessa ofullkomligheter underhålls, kommer han att lyckas. Men ingen behöver låta sig övervinnas. Människan är inte övergiven, så att hon genom sina egna svaga bemödanden måste söka att besegra ondskans makt. Hjälp finns att tillgå för varje själ, som verkligen önskar att erhålla den; ty Guds änglar står redo att bistå envar, som strävar efter att nå himmelen.

Kapitel 55. Gossen Samuel

Elkana, en levit från Efraims bergstrakt, var en förmögen och inflytelserik person, som även älskade och fruktade Gud. Hans hustru Hanna var en from kvinna med milt och fogligt sinnelag och känd för sitt djupa allvar och sin stora tro. Kapitlet bygger på Första Samuelsboken 1; 2:1-11.

Men den välsignelse, som varje hebré så ivrigt längtade efter, förvägrades dessa gudfruktiga makar; inga barnaröster ökade trevnaden i deras hem; och makens önskan, att föreviga sitt namn föranledde honom – såsom det gjort många andra – att ta sig en hustru till. Detta steg förde ingen sällhet med sig, eftersom brist på tro var upphovet till detta. Familjen utökades med söner och döttrar; men Guds heliga instiftelse hade blivit fördärvad, och friden i familjen blev störd. Peninna, den andra hustrun, var avundsjuk och småsinnad samt uppförde sig stolt och övermodigt. För Hanna tycktes allt hopp vara ute och livet hade blivit en tung börda; men hon uthärdade sin prövning med undergivenhet och tålamod.

Elkana iakttog omsorgsfullt Herrens stadgar. Tabernakeltjänsten hölls ännu i Shilo, men på grund av avvikelser i denna behövde han inte infinna sig där. Annars ålåg detta honom, emedan han var levit. Han for likväl dit med sin familj, för att bevista gudstjänsten och offra på de bestämda tiderna.

Den onde ande, som plågat hans hem, infann sig även under den heliga högtiden, som var förbunden med gudstjänsten. Sedan tackoffret blivit framfört, deltog hela familjen enligt det fastställda bruket i en allvarlig, men likväl glad, festmåltid. Vid dessa tillfällen gav Elkana ett stycke av offerköttet åt modern till sina barn och åt var och en av hennes söner och döttrar, men åt Hanna gav han en dubbel andel. Den betecknade, att hans kärlek till henne var lika stor nu, som om hon hade haft en son. Då väcktes den andra hustruns avundsjuka, och hon gjorde anspråk på den första platsen, eftersom hon blivit särskilt gynnad av Gud, och hon hånade Hanna på grund av hennes barnlösa tillstånd, vilket hon påstod var ett bevis på Guds misshag. Detta upprepades år efter år, till dess Hanna ej kunde uthärda det längre. Oförmögen att dölja sin sorg, brast hon ut i gråt och lämnade måltiden. Hennes make sökte förgäves att trösta henne. Han sade: "'Varför gråter du, Hanna, och varför äter du ingenting? Varför är du så sorgsen? Är jag dig inte mer för dig än tio söner?'"

Hanna uttalade inga förebråelser. Den sorg, som hon inte kunde dela med någon jordisk vän, kastade hon på Gud. Hon bad ivrigt om, att Han skulle ta bort hennes smälek och skänka henne den dyrbara gåvan av en son, som hon ville uppfostra åt Honom. Och hon lovade högtidligt, att om Han beviljade hennes begäran, skulle hon ge sitt barn åt Gud för alla dess livsdagar. Hanna hade närmat sig ingången till tabernaklet samt "bad

och grät mycket" King James Version i sin djupa bedrövelse. Hon talade likväl till Gud i tysthet och gav inget ljud ifrån sig. En sådan tillbedjan var ovanlig på denna onda tid. Vanvördigt frossande och även dryckenskap förekom inte sällan i samband med de religiösa högtiderna; och översteprästen Eli, som gav akt på Hanna, trodde, att hon var drucken. Han ansåg sig böra tillrättavisa henne och sade strängt: "'Hur länge skall du bära dig åt så där?'" "'[S]e till att bli av med ruset!'"

Hanna, som blev överraskad och bedrövad över detta tilltal, svarade saktmodigt: 'Nej, herre, jag är en ordentlig kvinna. Vin eller öl har jag inte druckit, men jag har burit fram mina sorger för Herren.

Tro inte att jag är en dålig människa. Hela tiden var det min sorg och förtvivlan som fick mig att tala. Översteprästen blev djupt rörd, ty han var en gudfruktig man, och i stället för en tillrättavisning, uttalade han en välsignelse: "'Gå i frid! Israels Gud skall ge dig vad du har bett honom om.'"

Hannas bön blev uppfylld, och hon erhöll den gåva, som hon så enträget hade anhållit om. Hon födde en son och gav honom namnet Samuel, det vill säga "begärd av Gud." Så snart som den lille var gammal nog, att kunna tas från modern, uppfyllde hon sitt löfte. Hon älskade sitt barn så mycket, som en mors hjärta förmår, och då hon dag efter dag såg, hur hans krafter utvecklades, och hörde hans joller, blev han allt kärare för henne. Han var hennes ende son, Guds särskilda gåva; men hon hade erhållit honom som en skatt, vilken var helgad åt Gud, och hon ville inte undanhålla Givaren Hans eget.

Hanna reste åter med sin make till Shilo och förde fram till prästen i Guds namn sin dyrbara gåva, sägande: "Det var om detta barn jag bad, och Herren har gett mig vad jag bad honom om. Nu vill jag i min tur ge honom tillbaka åt Herren. Så länge han lever skall han tillhöra honom.'" Denna israelitiska kvinnas tro och hängivenhet gjorde djupt intryck på Eli. Han själv visade för stor efterlåtenhet mot sina barn, och då han såg denna mors stora uppoffring, genom att hon skilde sig från sitt enda barn, för att hon skulle kunna helga det åt Herrens tjänst, greps han av ödmjukhet och vördnad. Han kände sig straffad för sin egen självviska kärlek samt föll ned inför Herren och tillbad Honom.

Moderns hjärta fylldes av glädje och lov, och hon ville visa sin tacksamhet mot Gud. En anda av gudomlig hänförelse kom över henne: Så bad Hanna:

'Mitt hjärta jublar över Herren, jag kan bära huvudet högt. Jag kan skratta åt mina fiender i glädje över att du räddat mig. Ingen är helig som Herren, det finns ingen utom du, ingen klippa är fast som vår Gud. Sluta upp med ert stolta skryt, spara de fräcka orden, ty Herren är en Gud som vet allt, han väger varje gärning... Herren dödar och ger liv, leder ner i dödsriket och räddar därifrån. Herren gör fattig och han gör rik, han förnedrar och han upphöjer. Den hjälplöse reser han ur gruset, den fattige lyfter han ur

dyn. Han ger dem rum bland furstar och låter dem trona på hedersplats. Ty jordens fästen tillhör Herren, på dem har han lagt jordens rund. Herren skyddar sina trognas steg, men de onda går under i mörkret, av egen kraft lyckas ingen. Herrens fiender krossas när den Högste dundrar i himlen. Herren dömer jordens alla länder, åt sin konung ger han styrka, lyfter högt sin smordes spira.'

Hannas ord var profetiska och åsyftade både David, som skulle regera som Israels kung, och Messias, Herrens Smorde. Början av sången antyder en övermodig och trätgirig kvinnas skryt, men sedan hänvisar den till förstöringen av Guds fiender och Hans återlösta folks slutliga seger.

Sedan Hanna lämnat gossen Samuel, för att han under översteprästens ledning skulle bli uppfostrad för tjänsten i Guds hus, återvände hon lugnt från Shilo till sitt hem i Rama. Ända sedan sonen var gammal nog, för att fatta moderns undervisning, hade hon lärt honom att älska och vörda Gud och att anse sig tillhöra Honom. Hon hade med de välkända föremål, som omgav honom, sökt att fästa hans tankar vid Skaparen. Och den trogna moderns bekymmer upphörde inte, när hon blev skild från sin son, utan hon bad dagligen för hans välfärd. Varje år förfärdigade hon med egna händer en liten mantel åt honom att bruka i tjänsten, och då hon åtföljde sin make, för att offra i Shilo, gav hon barnet denna mantel, som påminde om hennes kärlek. Den lilla klädespersedeln hade blivit tillverkad under bön till Gud, att hennes son skulle förbli ren, högsint och trogen. Hon bad inte om, att han skulle erhålla världslig storhet, utan en sådan storhet, som Herren värderar. Därmed kunde han ära Honom och bli till välsignelse för sina medmänniskor.

Vilken belöning Hanna fick, och vilken uppmuntran till trohet är inte hennes föredöme! Varje mor har blivit anförtrodd ett uppdrag att utföra, vars betydelse ej kan mätas. De anspråkslösa plikter, som kvinnorna anser som en mödosam tjänst, borde i stället betraktas som ett stort och ädelt arbete. Modern har möjlighet, att utöva ett välsignelserikt inflytande i världen, och då hon gör detta, kommer även hennes eget hjärta att fyllas av glädje. Hon kan genom solsken och skugga göra räta stigar för sina barns fötter – stigar, som för till det härliga hemmet därovan. Men det är blott när modern söker, att i sitt eget liv följa Kristi lärdomar, som hon kan hoppas på, att lyckas forma sina barns karaktär efter det gudomliga mönstret. Världen är full av fördärvliga inflytanden; dess seder och bruk inverkar kraftigt på de unga. Om modern försummar sin plikt, att undervisa, leda och tukta, kommer hennes barn självmant att följa det onda och vända sig bort från det goda. Varje mor bör ofta vända sig till Frälsaren och be: "Lär oss, hur vi skall göra med barnet, och hur vi skall förhålla oss till det!" Och då hon lyder den undervisning, som Gud har gett i Sitt Ord, kommer hon att erhålla den vishet hon behöver.

Men gossen Samuel växte upp och vann både Guds och människors gunst. Fastän Samuel tillbringade sin ungdom i tabernaklet, som var ägnat åt Herrens tjänst, var han inte fri från onda inflytanden eller syndiga föredömen. Elis söner fruktade icke Gud, ej heller ärade de sin far; men Samuel sökte inte deras sällskap, eller följde dem på deras onda vägar. Han bemödade sig ständigt om, att uppföra sig på ett inför Gud behagligt sätt. Varje ung person har denna förmånsrätt, detta privilegium. Det är behagligt för Gud, att även små barn tjänar Honom.

Samuel hade blivit satt i Elis vård, och genom sin älskvärda karaktär, vann han den gamle prästens kärlek. Han var vänlig, ädel, lydig och hövlig. Eli, som kände stor smärta över sina söners egensinne, fann vila, tröst och välsignelse i sin skyddslings sällskap. Samuel var hjälpsam och kärleksfull, och ingen far har någonsin älskat sitt barn mera ömt, än Eli älskade denne gosse. Det var egendomligt, att det skulle finnas ett sådant varmt förhållande mellan nationens förnämste överhetsperson och det anspråkslösa barnet. Då ålderdomens krämpor började att ansätta Eli, och han kände ängslan och bekymmer på grund av sina egna söners lastbara vandel, vände han sig till Samuel, för att få tröst.

Det var inte brukligt, att leviterna började sin tjänstgöring, förrän de var tjugofem år gamla, men förhållandet med Samuel var ett undantag från denna regel. Han fick nya förtroendeuppdrag varje år, och medan han ännu var ett barn, blev han iklädd linnekåpan som tecken på, att han var invigd åt tjänsten i helgedomen. Ehuru Samuel var ung, när han fördes till tabernaklet, blev han likväl redan då ålagd, att enligt sin förmåga sköta vissa sysslor i gudstjänsten. Dessa var i början ringa och inte alltid angenäma; men han utförde dem så gott han kunde och med villigt hjärta. Sann gudsfruktan kännetecknade alla hans handlingar; och han såg sig som Guds tjänare och sitt arbete som Guds arbete. Hans bemödanden godtogs, eftersom de kom sig av kärlek till Gud och en uppriktig önskan om, att göra Hans vilja. På detta sätt blev Samuel en medarbetare till himmelens och Jordens Herre; och Gud gjorde honom skicklig till, att utföra ett stort verk för Israel.

Om barnen lärdes, att betrakta sina vanliga, alldagliga plikter som en lärokurs, vilken blivit förordnad för dem av Herren, och som en skola, i vilken de utbildades för en trogen och verksam tjänst, hur mycket behagligare och hederligare skulle inte då deras arbete tyckas! Att utföra varje plikt såsom för Herren, skänker behag åt den ringaste sysselsättning och förenar arbetarna på Jorden med de heliga väsen, som utför Guds vilja i himmelen. Framgång i detta liv och vinnandet av det tillkommande livet beror på, att man troget och samvetsgrant uppfyller små plikter. Man finner, att de minsta av Guds verk är lika fullkomliga i sitt slag som de största. Den hand, som satte planeterna i rymden, är samma hand, som med underbar skicklighet frambragte liljorna på marken. Och liksom Gud är fullkomlig inom Sitt område, bör vi vara fullkomliga inom vårt. En stark och skön karaktär utvecklas och fullkomliggörs genom uppfyllelsen av enskilda

plikter. Trohet bör kännetecknа vårt liv i ringa såväl som i stora ting. Att uppriktigt uppfylla små plikter, att bevisa små trohets- och vänskapshandlingar, skall göra livet behagligt. Och vi kommer att finna, när vårt verk på Jorden är avslutat, att alla de små plikter, som blivit troget uppfyllda, har utövat ett gott inflytande, som aldrig kan tillintetgöras.

Vår tids unga kan bli lika högt sedda av Gud, som Samuel var. Genom att troget vidmakthålla sin kristliga rättsinnighet, kan de utöva ett kraftigt inflytande i Herrens verk. Sådana personer behövs i denna tid, Gud har arbete för var och en av dem. De, som nu troget utför sitt av Gud givna uppdrag, har tillfälle att åstadkomma större ting för Gud och mänskligheten, än någonsin förut.

Kapitel 56. Eli och hans söner

Eli var präst och domare i Israel. Han innehade de högsta och mest ansvarskrävande befattningarna ibland Guds folk. Eftersom han enligt Guds förordning blivit vald till, att sköta en präst heliga åligganden och satt över landet som dess högste rättslige myndighetsperson, betraktades han som ett föredöme, och han utövade ett stort inflytande över Israels stammar. Men trots att han blivit vald till, att regera över folket, förestod han inte väl sitt eget hus. Eli var en överdrivet öm far; han älskade frid och ro samt använde icke sin myndighet till, att bestraffa sina barn för deras onda vanor och lidelser – att leda dem till bättring – utan han fogade sig i stället efter deras vilja och lät dem uppföra sig som de ville. I stället för att anse sina söners uppfostran vara en av sina viktigaste plikter, behandlade han saken, som om den varit av mindre betydelse. Israels domare och präst var inte okunnig om sin skyldighet, att rätt uppfostra barnen, som Gud hade lämnat i hans vård. Men Eli ryggade tillbaka från denna plikt, eftersom han då måst motsätta sig deras vilja samt straffa dem och förvägra dem, vad de begärde. Han uppfattade inte de förfärliga följderna av sitt handlingssätt, utan var efterlåten mot sina barn och försummade, att uppfostra dem till, att bli dugliga att sköta Herrens tjänst och sina plikter i livet. Kapitlet bygger på Första Samuelsboken 2:12-36.

Gud hade sagt om Abraham: "Jag har utsett honom, för att han skall befalla sina barn och sitt hushåll efter sig, att de skall hålla Herrens väg och göra vad rätt och gott är." Första Moseboken 18:19 {King James Version }. Men Eli lät sina barn råda över sig; fadern blev underdånig sina barn. Överträdelsens förbannelse var uppenbar i det fördärv och den ondska, som kännetecknade hans söners vandel. De hade inte rätt uppfattning om Guds karaktär, eller om Hans lags helighet. Hans tjänst betraktade de som en vanlig företeelse. De hade varit vana vid, att besöka helgedomen och delta i dess tjänst ända från sin barndom; men i stället för att bli mer vördnadsfulla, hade de förlorat all känsla för dess helighet och betydelse. Fadern hade inte bestraffat dem för deras brist på vördnad för hans myndighet, eller dämpat deras ringaktning för den högtidliga tjänsten i helgedomen; och när de uppnådde vuxen ålder, behärskades de av otro och upprorsanda.

De anställdes som präster i helgedomen, för att tjänstgöra inför Gud, fastän de var alldeles odugliga för detta ämbete. Herren hade givit de tydligaste anvisningar angående frambärandet av offer; men dessa ogudaktiga män visade sig lika övermodiga, när de skulle förrätta Herrens tjänst, och de iakttog inte lagen angående offer, som måste frambäras på det mest högtidliga sätt. Offren, som pekade framåt till Kristi död, var ämnade att i folkets hjärtan bevara tron på den kommande Återlösaren; därför var det av största vikt, att Herrens anvisningar beträffande dem blev strängt iakttagna. Tackoffret kännetecknade i synnerhet tacksamhet till Gud. Blott fettet av dessa offer uppbrändes på altaret, en viss andel var bestämd för prästerna; men den största delen av köttet

återlämnades till den, som offrade, för att vid festmåltiden ätas av honom och hans vänner. Sålunda skulle allas hjärtan i tacksamhet och tro vändas till det stora Offret, som skulle komma att ta bort världens synd.

Elis söner sökte inte, att uppehålla anseendet hos denna symboliska tjänst, utan tänkte bara på, hur de skulle kunna vända den till sitt eget bästa. De var inte nöjda med sin bestämda andel av tackoffren, utan de fordrade mera; och det stora antalet av dessa offer, som bars fram vid de årliga högtiderna, gav prästerna tillfälle, att berika sig på folkets bekostnad. De fordrade inte bara mer, än de hade rätt till, utan de vägrade även att vänta, till dess fettet hade blivit uppbränt som ett offer åt Gud. De fortfor att göra anspråk på varje del, som behagade dem, och de hotade att ta den med våld, om den förvägrades dem.

Vanvördnaden å prästernas sida berövade snart tjänsten dess heliga och allvarliga betydelse, och folket började "att förakta HERRENS offer" {Svenska Folk-Bibeln 98}. Den stora motbilden, till vilken de skulle skåda framåt, blev ej längre erkänd. "De unga männen syndade svårt inför Herren".

Dessa otrogna präster överträdde även Guds lag och bragte vanära över sitt heliga ämbete genom sina skändliga och förnedrande bruk; likväl fortfor de att befläcka Guds tabernakel genom sin närvaro. Många ibland folket, som fylldes av harm över Hofnis och Pinehas' dåliga uppförande, ville ej längre fara upp till den bestämda platsen för gudstjänst. Alltså blev den tjänst Gud hade förordnat föraktad och försummad, eftersom den sköttes av ogudaktiga män; och de, som älskade att göra ont, blev uppmuntrade till att synda. Gudlöshet, lastbarhet och även avguderi härskade i förskräckligt hög grad.

Eli begick ett stort misstag, då han lät sina söner inneha det heliga ämbetet. Genom att av en eller annan grund urskulda deras handlingssätt, blev han ur stånd till, att se deras synder; men de uppnådde slutligen en sådan punkt, att han ej längre kunde blunda för sina söners brott. Folket klagade över deras våldsamma gärningar, och översteprästen blev bedrövad och bekymrad. Han vågade inte längre förbli tyst. Men hans söner hade lärt sig, att ej akta någon annan, än sig själva, och nu brydde de sig inte om någon annan. De såg sin fars sorg, men deras hårda hjärtan blev inte rörda. De hörde hans milda förmaningar, men dessa gjorde inte något intryck på dem, ej heller övergav de sin onda väg, fastän de blivit varnade för följderna av sin synd. Hade Eli handlat rättvist mot sina ogudaktiga söner, skulle de ha blivit avsatta från prästämbetet och straffade med döden. Men då han ej ville föra över dem offentlig vanära och förkastelse, bibehöll han dem i de heliga befattningarna. Han lät dem fortsätta, att blanda sina fördärvliga gärningar med Guds heliga tjänst och tillfoga sanningens sak outplånlig skada. Men när Israels domare försummade sitt verk, tog Gud hand om saken.

Det kom en gudsman till Eli och sade: 'Så säger Herren: För din släkt uppenbarade jag mig redan när de levde i Egypten som slavar hos farao, och bland Israels alla stammar utvalde jag din släkt till att vara mina präster, stiga upp till mitt altare, tända offereld och bära fram efoden inför mig. Och åt din släkt gav jag alla israeliternas eldoffer. Varför missunnar du mig då de offer och de gåvor som tillkommer mig, och varför ärar du dina söner mer än mig? Varför göder ni er med de bästa bitarna av allt som mitt folk Israel offrar? Därför säger Herren, Israels Gud: Jag har en gång lovat att din och din fars släkt att alltid få göra tjänst inför mig, men nu förklarar jag att det ingalunda skall bli så. Jag skall ära dem som ärar mig, men de som föraktar mig skall bli förnedrade... Jag skall utse en trogen präst, en som handlar efter min håg och vilja, och hans släkt skall i obruten följd tjäna som präster inför kungen, min smorde.

Gud beskyllde Eli för, att han aktade sina söner för mer, än Herren. Eli hade låtit de offer, som Gud förordnat till en välsignelse för Israel, bli föremål för avsky, hellre än att bringa sina söner på skam för deras gudlösa och skändliga bruk. De, som visar en blind tillgivenhet för sina barn och låter dem tillfredsställa sina själviska begär samt inte använder den myndighet Gud har gett dem, för att straffa synden och rätta till det onda, visar därigenom, att de aktar sina ogudaktiga barn för mer, än de aktar Gud. De är mer angelägna om, att försvara deras rykte, än att förhärliga Herren; mera benägna att behaga sina barn, än att behaga Gud och hålla Hans tjänst fri från allt slags ont.

Gud höll Eli såsom Israels präst och domare ansvarig för folkets moraliska och religiösa tillstånd och särskilt för sönernas karaktär. Han borde först ha sökt, att undertrycka det onda genom milda åtgärder, och om dessa ej hade haft verkan, kunde han ha brukat strängare medel. Han ådrog sig Guds misshag, därför att han inte fördömde synden och bestraffade syndaren. Han förmådde ej, att bevara Israel i ett rent tillstånd. De, som har alltför litet mod till, att klandra villfarelser, eller som av håglöshet eller brist på intresse ej gör något allvarligt försök, att befria familjen eller Guds församling från skuld, hålls ansvariga för det onda, som följer på deras pliktförgätenhet. Vi är lika ansvariga för de synder vi genom utövandet av föräldra- eller pastorsmyndighet kunde ha undertryckt hos andra, som om handlingarna hade varit våra egna.

Eli skötte inte om sitt hushåll enligt de föreskrifter Gud gett för familjens styre. Han handlade efter eget omdöme. Den ömme fadern översåg med sina söners fel och synder i deras barndom och inbillade sig, att de efter en tid skulle växa ifrån sina onda böjelser. Många gör nu för tiden ett liknande misstag. De tycker, att de känner till ett bättre sätt för sina barns uppfostran, än det, som Gud har framställt i Sitt Ord. De fostrar felaktiga böjelser hos dem, och anför som ursäkt: "De är alltför unga, för att bli straffade. Vänta, till dess de blir äldre, och man kan resonera med dem." Och sålunda får de onda vanorna tillfälle att bli inrotade, till dess de blir en andra natur. Barnen växer upp, utan att tyglas,

och de utvecklar en karaktär, som blir till förbannelse för dem under hela deras levnad och vilken på nytt kan frambringas hos andra.

Det finns ingen större förbannelse för en familj, än att låta barnen handla efter eget gottfinnande. När föräldrarna uppfyller sina barns alla önskningar och låter dem få sådant, som inte är nyttigt för dem, förlorar barnen snart all aktning för sina föräldrar samt för Guds och människors myndighet och blir fångade i Satans snaror. En illa förestådd familjs inflytande sträcker sig vitt och är skadligt för hela samhället. Det växer till i omfång och påverkar familjer, samhällen och riken.

Till följd av Elis höga ställning var hans inflytande mycket mer omfattande, än om han hade innehaft en ringare ställning. Hans familjeliv var ett exempel, som efterföljdes av hela Israel; och de fördärvliga följderna av hans likgiltiga, makliga förfaringssätt kunde iakttas i tusentals hem. Om föräldrar, som bekänner sig vara kristna, tillåter sina barn att hänge sig åt onda vanor, blir Guds sanning vanärad. Det bästa beviset på kristendomen i hemmet är den karaktärsprägel, som dess inflytande bildar. Handlingar talar bättre, än den mest lysande bekännelse. Om kristna bekännare inte vinnlägger sig om, att uppfostra sina barn, så att de visar, vilken fördel det är att tro på Gud, utan i stället visar sig slappa i sitt styre och låter barnen hänge sig åt sina onda vanor, gör de som Eli och drar skam över Kristi sak samt bereder sin egen och sina familjers undergång. Men även om de onda följderna av föräldrarnas pliktförgätenhet är allvarliga under alla omständigheter, är de likväl tio gånger värre, när de förekommer i deras familjer, som blivit förordnade till folkets lärare. När dessa uraktlåter, att rätt förestå sina egna hus, för de andra vilse genom sitt onda exempel. Deras skuld är större än andras, eftersom de innehar en mera ansvarsfull befattning.

Ett löfte hade blivit givet om, att Arons hus skulle tjäna Gud allt framgent; men detta löfte gavs på villkoret, att de uppriktigt skulle fullgöra arbetet i helgedomen, ära Gud i alla sina handlingar och inte tjäna sig själva, eller följa sina onda böjelser. Eli och hans söner hade blivit satta på prov, och Herren hade insett, att de var helt och hållet ovärdiga att inneha det höga prästämbetet. Och Gud förklarade, att "det ingalunda skall bli så." Han kunde inte göra dem så mycket gott, som Han hade ämnat, eftersom de inte fullgjorde sin del.

Deras exempel, vilka sköter gudstjänsten, bör vara sådant, att det ingiver folket aktning för Gud och fruktan för, att misshaga Honom. När personer, som står som "Kristi sändebud" (Andra Korintierbrevet 5:20), för att förkunna Guds budskap om nåd och försoning för folket, brukar sin heliga kallelse som täckmantel för självviska eller sinnliga njutningar, blir de Satans mest verksamma redskap. De kommer "folket att förakta Herrens offer", liksom Hofni och Pinehas. De kan i hemlighet fortsätta sitt onda handlingssätt för en tid; men när deras verkliga karaktär slutligen läggs i dagen, tar folket

en sådan anstöt därav, att många ofta mister sin tillit till religionen. De fattar misstroende till alla, som utger sig för att vara Guds Ords lärare, och Kristi verkliga tjänares budskap avhörs under tvivel. Denna fråga uppstår ständigt hos dem: "Månne denne man inte är lik den, som vi ansåg så helig, och vilken visade sig var så fördärvad!" Och således minskar Guds Ords inflytande över människorna.

I den tillrättavisning Eli gav sina söner förekom ord, som har en djup och förskräcklig betydelse – ord, som alla, vilka sköter gudstjänsten, gjorde väl i att överväga: "Om en människa syndar mot en annan, kan Gud medla. Men om någon syndar mot Herren, vem kan då medla?'" Hade de blott skadat sina medmänniskor genom sina brott, kunde domaren ha utverkat förlikning, genom att pålägga straff och fordra gottgörelse, och därigenom kunde förbrytarna ha benådats. Även om de begått andra, vanliga synder, kunde ett syndoffer blivit framställt för deras räkning. Men deras synder var så nära förbundna med deras tjänstgöring som den Högstes präster, i det att de frambar offer för synd, och Guds verk hade blivit så vanhelgat och vanärat inför folket, att inget försoningsoffer för deras räkning kunde godtas. Trots att deras egen far var överstepräst, vågade han inte att medla för dem; han kunde inte beskydda dem för en helig Guds vrede. Bland alla syndare är de mest brottsliga, som föraktat de medel, vilka Herren har ordnat för människans återlösning – de, som "korsfäster Guds [S]on en andra gång och gör honom till åtlöje." Hebréerbrevet 6:6.

Kapitel 57. Filistéerna tar Herrens ark

En annan varning skulle ges Elis hus. Gud kunde inte meddela Sig med översteprästen och hans söner; deras synder hade drivit hans Helige Ande ifrån dem. Men gossen Samuel förblev trogen mot Herren mitt uppe i gudlösheten, och förkastelsebudskapet till Elis hus blev Samuels fullmakt, att vara den Högstes profet. Kapitlet bygger på Första Samuelsboken 3-7.

På den tiden var det ovanligt att Herren talade till människor, och profetsyner förekom sällan. Då hände en gång följande. Eli, vars ögon nu blivit så svaga att han inte kunde se, låg och sov på sin vanliga plats. Tempellampan var ännu inte släckt, och Samuel låg och sov i Herrens tempel, där Guds ark stod. Då ropade Herren på Samuel. Gossen, som trodde, att Eli kallade på honom, sprang till prästens säng, sägande: 'Här är jag, du ropade på mig.' Denne svarade: 'Jag har inte ropat. Gå och lägg dig igen.' Kallelsen upprepades tre gånger, och Samuel besvarade den på samma sätt varje gång. Eli förstod då, att den hemlighetsfulla kallelsen kom från Gud. Herren hade gått förbi Sin utvalde tjänare, den vithårige mannen, för att meddela Sig med ett barn. Detta var i och för sig själv en bitter, ehuru välförtjänt, tillrättavisning för Eli och hans hushåll.

Men ingen känsla av avund eller missunnsamhet väcktes i Elis hjärta. Han uppmanade Samuel att svara så här, om han åter bleve kallad: "Tala, Herre, din tjänare hör.'" Rösten lät höra sig än en gång, och barnet svarade: "'Tala, din tjänare hör.'" Han blev så förskräckt vid tanken på, att den store Guden skulle tala till honom, att han inte kom ihåg alla orden, som Eli lärde honom att säga.

Då sade Herren till Samuel: 'Jag skall göra något i Israel som kommer att skrälla i öronen på alla som får höra det. Den dagen skall Eli och hans släkt drabbas av det som jag har hotat med. Allt skall uppfyllas, från början till slut. Jag skall låta honom veta att min dom över hans släkt står fast för all framtid, eftersom han har syndat och inte ingripit mot sina söner – han visste ju att de visade mig förakt. Därför har jag svurit att inga offer eller gåvor någonsin skall kunna sona den skuld som tynger Elis släkt.

Innan Samuel erhöll detta budskap, hade han "ännu inte lärt känna Herren och ännu inte fått ta emot hans ord ". Detta betydde, att Gud ännu inte hade uppenbarat Sig för honom på ett sådant omedelbart sätt, som Han gjorde för profeterna. Det var Herrens avsikt, att på ett oväntat sätt uppenbara Sig, så att Eli genom ynglingens överraskning och fråga skulle få kunskap om Hans närvaro.

Samuel greps av fruktan och bestörtning över, att ett sådant fruktansvärt budskap anförtrotts åt honom. Om morgonen skötte han som vanligt sina sysslor, men en tung börda tryckte hans unga hjärta. Herren hade inte befallt honom, att omtala den förskräckliga anklagelsen, och därför förblev han tyst och undvek så mycket som möjligt

Elis närvaro. Han fruktade, att någon fråga kunde bli ställd, som skulle tvinga honom till, att yppa Guds dom över en, som han älskade och vördade. Eli var övertygad om, att budskapet innebar någon olycka, som skulle drabba honom och hans släkt. Han kallade till sig Samuel och bad honom att omtala allt, som Herren hade uppenbarat för honom. Ynglingen lydde, och den gamle mannen underkastade sig ödmjukt det förfärliga utslaget. "'Han är HERREN", sade han. "Han må göra det som är gott i hans ögon'" {Svenska Folk-Bibeln 98}.

Men en verklig ångers frukter visade sig inte i Elis liv. Han erkände sin brottslighet, men övergav inte sin synd. Herren uppsköt verkställandet av de hotade straffdomarna år efter år. Mycket kunde ha gjorts, för att gottgöra det förflutnas misstag; men den gamle prästen vidtog inga kraftfulla åtgärder, för att rätta till de onda bruk, genom vilka Herrens helgedom orenades och tusentals israeliter blev fördärvade. Emedan Gud visade långmodighet, förhärdade Hofni och Pinehas sina hjärtan och begick än svårare synder. Eli tillkännagav för hela folket den förkastelsedom, som blivit uttalad över hans hus; ty han hoppades att härigenom i viss grad kunna motverka det onda inflytande, som hans försumlighet i det förflutna hade haft. Men folket föraktade varningarna, liksom prästerna hade gjort. De omkringboende folkslagen, som inte var okunniga om de laster, vilka öppet förövades ibland israeliterna, hängav sig åt sitt avguderi och sina brott med än större fräckhet. De insåg ej sin brottslighet, vilket de skulle ha gjort, om israeliterna hade förblivit trogna mot Gud. Men vedergällningens dag nalkades. Guds myndighet hade blivit åsidosatt samt Hans gudstjänst försummad och föraktad. Därför måste Han nu träda emellan, för att bevara Sitt namns ära och anseende.

Israels folk drog ut för att strida mot filisteerna. De slog läger vid Even Haeser, och filisteerna slog läger vid Afek. Israeliterna begav sig ut på detta fälttåg, utan att rådfråga Gud och utan bifall från överstepräst eller profet. Sedan ställde filisteerna upp till strid, och kampen blev hård. Israeliterna besegrades, och omkring 4 000 man stupade på slagfältet. När den oordnade och modfällda krigshären återvände till sitt läger, sade de äldste i Israel: 'Varför har Herren i dag tillfogat oss detta nederlag mot filisteerna? Folket hade gjort sig förtjänt av Guds straffdomar, likväl insåg det inte, att dess egna synder hade ådragit det denna förfärliga olycka. Och folket sade: Låt oss hämta Herrens förbundsark från Shilo hit till oss, så att den finns ibland oss och räddar oss ur våra fienders våld.' Herren hade aldrig givit någon befallning om, eller tillåtelse, att föra arken ned till hären. Israeliterna var likväl säkra på, att de skulle segra, och de stämde upp ett högljutt jubelrop, när Elis söner bar arken in i lägret.

Filistéerna betraktade arken som Israels Gud, och de tillskrev den alla de mäktiga gärningar, vilka Jehova hade utfört för Sitt folk. När de hörde ropet, då arken bars in i Israels läger, sade de: "'Vad är det hebreerna jublar åt?' Då de fick veta att Herrens ark hade kommit till lägret blev de förskräckta: 'Deras gud har kommit till lägret! Ve oss',

ropade de, 'något sådant har aldrig förut hänt. Ve oss, vem skall rädda oss undan denne väldige gud, han som slog egypterna med alla slags plågor i öknen? Men fatta mod, filisteer, och visa er som män, så att ni inte blir slavar under hebreerna, liksom de har varit under er. Kämpa nu som män!'"

Filistéerna gjorde ett häftigt anfall och drev israeliterna på flykten samt dödade många av dem. Trettio tusen män låg döda på fältet, och Guds ark blev tagen, sedan Elis två söner blivit dödade, när de sökte att försvara den. Alltså nedtecknades åter på historiens blad ett vittnesbörd till varning för alla kommande tider, att Guds föregivna folks synder ej blir ostraffade. Ju större kunskapen om Guds vilja är, desto större blir synden hos dem, som föraktar den.

Detta var den svåraste olycka, som kunde ha drabbat israeliterna. Guds ark hade blivit bortrövad och var i fiendens ägo. Israels härlighet var förvisso borta, när sinnebilden för Jehovas ständiga närvaro och makt hade blivit borttagen från dem. De märkvärdigaste uppenbarelser av Guds sanning och makt var förbundna med denna heliga kista; i det förflutna hade underbara segrar blivit vunna, närhelst den blev synlig. De gyllene kerubernas vingar överskuggade arken, och den obeskrivliga härligheten, som utgjorde en sinnebild på Guds närvaro, hade vilat över arken i det allraheligaste. Men denna gång hade den inte fört någon seger med sig; den hade inte varit något skydd vid detta tillfälle, och nu härskade stor sorg i Israels land.

Israeliterna hade inte fattat, att deras tro var blott en tom bekännelse och saknade kraft, att vinna Guds ynnest. Guds lag, som låg i arken, var även en sinnebild på Guds närvaro, men de hade föraktat buden och bedrövat Herrens Ande, så att Han lämnat dem. När de lydde de heliga föreskrifterna, var Gud med dem och verkade för dem genom sin oändliga makt; men när de vördade arken och inte betraktade den i samband med Gud, ej heller visade aktning för Honom, genom att lyda Hans lag, kunde den inte hjälpa dem mer, än en vanlig kista. De betraktade arken på samma sätt, som de avgudadyrkande folken betraktade sina avgudar, och ansåg, att den i sig själv ägde förutsättningarna för makt och frälsning. De överträdde lagen, som förvarades i den; ty deras tillbedjan av arken förorsakade ytlighet, skenhelighet och avguderi. Deras synd hade skilt dem från Gud, och Han kunde inte ge dem seger, förrän de ångrat sina missgärningar och övergivit dem.

Det var ej tillräckligt, att arken och helgedomen fanns ibland israeliterna, ej heller att prästerna förrättade offertjänsten, eller att folket kallades för Guds barn. Herren hör ej deras bön, som älskar att göra ont; ty Skriften säger: "När en man vägrar lyssna till lagen blir även hans bön något avskyvärt." Ordspråksboken 28:9.

När hären drog ut till strid, stannade Eli, som var blind och gammal, kvar i Shilo. Ängsligt avvaktade han utgången av slaget; ty "han var full av oro för Guds ark". Han

satte sig på en stol utanför ingången till tabernaklet vid sidan av vägen och väntade bävande dag efter dag, att någon budbärare skulle komma från slagfältet.

Till slut kom en man av Benjamins stam från hären löpande uppför den branta stigen, som ledde till staden. "Han hade rivit sönder sina kläder och strött jord på huvudet." Budbäraren passerade den gamle mannen, som satt vid vägen, utan att uppmärksamma honom och skyndade sig till staden, där han omtalade nederlaget och förlusten för det ivrigt väntande folket.

Ett klagorop hördes från den väntande mannen vid tabernaklet, och budbäraren fördes fram till honom. Denne sade: "'Israeliterna har drivits på flykten av filisteerna, och många har stupat. Också dina båda söner är döda, Hofni och Pinehas". Eli kunde uthärda allt detta, fastän det var förfärligt, ty han hade väntat det. Men när budbäraren tillade: "och Guds ark är tagen'", tecknade sig en obeskrivlig ångest i hans ansikte. Tanken på, att han sålunda vanärat Gud genom sin synd och kommit Honom att lämna Israel, var mer än han kunde stå ut med. Hans krafter svek honom, och han föll ifrån stolen samt "bröt […] nacken och dog."

Pinehas' hustru fruktade Herren, fastän hon var förenad med en ogudaktig make. Hennes svärfars och makes död och framför allt den förskräckliga underrättelsen om, att Guds ark blivit tagen, orsakade hennes död. Hon förnam, att inget hopp fanns mer för Israel, och hon kallade barnet, som föddes vid detta olyckliga tillfälle, för I-Kabod, det vill säga "inte härlig"; och med sina sista andedrag upprepade hon sorgset dessa ord: "'Härligheten har vikit från Israel, ty Guds ark är borta.'"

Men Herren hade inte helt och hållet övergett Sitt folk, ej heller ville Han länge fördra hedningarnas jubel. Han hade brukat filistéerna som redskap, för att straffa Israel, och Han använde arken, för att straffa filistéerna. Gud hade i det förflutna varit med den, för att stärka och bistå Sitt lydiga folk; och Han skulle ännu vara med den, för att bringa skräck och fördärv över dem, som överträdde Hans heliga lag. De ogudaktiga kan jubla en tid, när de ser, hur Israel lider straff; men tiden kommer, när en helig, syndhatande Gud även skall fälla dom över dem. Varhelst ondskan råder, där skall Guds straffdomar skyndsamt och säkert falla.

Filistéerna förde arken under jubel till Ashdod, en av sina fem förnämsta städer, och ställde den i templet åt sin gud Dagon. De inbillade sig, att den kraft, som hittills hade varit förenad med arken, skulle tillhöra dem, och att denna i förening med Dagons makt skulle göra dem oövervinneliga. Men när de följande dag trädde in i templet, fick de se en syn, som fyllde dem med bestörtning. Dagon hade nämligen fallit ned på marken framför Herrens ark. Prästerna tog vördnadsfullt avguden och ställde honom på plats igen. Men nästa morgon upptäckte de, att han åter låg på marken framför arken samt att han på ett egendomligt sätt blivit sönderslagen under fallet. Den övre delen av denne avgud hade

formen av en människa, och den nedre av en fisk. Den människoliknade delen hade blivit slagen i stycken, och endast fiskdelen fanns kvar av honom. Präster och folk blev gripna av fasa, och de betraktade denna hemlighetsfulla händelse som ett ont järtecken, vilket förebådade, att de själva och deras avgudar skulle bli förstörda inför hebréernas Gud. De flyttade nu arken från templet och satte den i en byggnad för sig själv.

Invånarna i Ashdod blev nu angripna av en smärtsam och dödlig sjukdom. De kom ihåg de plågor, som Israels Gud hade låtit komma över egyptierna, och trodde, att arkens närvaro ibland dem var orsaken till deras hemsökelse. Man beslöt därför, att flytta den till Gat. Plågan följde den likväl genast dit, och folket i staden sände den till Ekron. När den kom dit, ropade ekroniterna med förskräckelse: "'De har skickat på oss Israels Guds ark för att döda oss och alla de våra.'" De bad sina gudar om beskydd, liksom folket i Gat och Ashdod hade gjort; men fördärvaren fortsatte med sitt verk; så att "klagoropet från staden steg mot himlen." Eftersom de fruktade för, att hålla kvar arken ibland människoboningarna, satte de nu ut den på det öppna fältet. Men då hemsöktes landet av en plåga från råttor, som fördärvade jordens avkastning både i förrådshusen och på åkrarna. Fullkomlig undergång genom sjukdom eller hungersnöd hotade nu nationen.

I sju månader var arken i filistéernas land, men israeliterna gjorde under hela denna tid inget försök, att återta den. Filistéerna var nu ändå lika angelägna om, att bli befriade ifrån den, som de hade varit att erhålla den. I stället för att bli en orsak till styrka för dem, var den en stor börda och en svår förbannelse. De visste likväl inte, vad de skulle göra, ty vart den än sändes, åtföljdes den av Guds straffdomar. Folket lät nu sammankalla sina hövdingar, präster och spåmän samt frågade ivrigt: "'Vad skall vi göra med Herrens ark?'" "'På vilket sätt skall vi skicka tillbaka den?'" De blev uppmanade, att återsända den tillsammans med ett dyrbart skuldoffer. "Då", sade prästerna, "skall ni bli botade, och ni skall förstå varför hans hand inte drar sig tillbaka ifrån er'" {Svenska Folk-Bibeln 98}.

Under forntiden brukade hedningarna, då de önskade att avvända eller avlägsna en plåga, göra en bild – i guld, silver eller andra material – av det, som orsakade förstörelsen, eller av det föremål eller den del av kroppen, som var särskilt angripen av plågan. Denna bild sattes upp på en pelare eller någon lätt synlig plats, och man antog, att den utgjorde ett kraftigt skydd mot det onda, som den föreställde. Ett liknande bruk existerar ännu ibland några hedniska folkslag. När en sjuk person går till sin avguds tempel, för att bli botad, för han med sig en bild av den del, som är angripen, vilken han framställer som offer åt sin Gud.

Det var i överensstämmelse med den rådande vidskepelsen, som filistéernas hövdingar uppmanade folket till, att göra avbilder av de plågor, som hade hemsökt det. "'Fem bölder av guld och fem råttor av guld, lika många som hövdingarna i landet. Samma hemsökelse har ju drabbat alla, också era hövdingar."

Dessa vise män erkände, att en oförklarlig kraft åtföljde arken – en kraft, som de inte kunde övervinna. Men de uppmanade likväl inte folket, att överge sin avgudadyrkan och tjäna Herren. De hatade ännu Israels Gud, även om de på grund av överväldigande straffdomar måste underkasta sig Hans myndighet. På det sättet kan syndare genom Guds straffdomar bli övertygade om, att det är fåfängt att strida mot Honom. De kan bli nödgade, att underkasta sig Hans makt, fastän de hyser upproriska känslor mot Honom i hjärtat. Men en sådan undergivenhet kan inte frälsa syndaren. Människan måste ge sitt hjärta åt Gud – det måste vinnas genom gudomlig nåd, innan hennes ånger kan godtas.

Hur stor är inte Guds långmodighet mot de ogudaktiga! De avgudadyrkande filistéerna och de avfallna israeliterna hade båda fått njuta av Hans försyns gåvor. Tusentals obemärkta bevis på nåd kom dessa otacksamma, upproriska människor till godo. Varje välsignelse påminde dem om Givaren; men de var likgiltiga för Hans kärlek. Guds långmodighet mot människorna var väldigt stor; men när de hårdnackat framhärdade i sin obotfärdighet, tog Han Sin beskyddande hand ifrån dem. De vägrade att lyssna till Guds röst, som ljöd till dem i Hans skapade verk och till Hans Ords varningar, råd och tillrättavisningar, och Han var därför tvungen att tala till dem genom straffdomar.

Bland filistéerna fanns det några, som inte samtyckte till, att arken återsändes till sitt eget land. Ett sådant erkännande av Israels Guds makt hade varit förödmjukande för filistéernas stolthet. Men prästerna och spåmännen varnade folket för, att – såsom Farao och egyptierna – förhärda sina hjärtan och därigenom ådra sig än större lidanden. Man föreslog nu en plan, som vann allas bifall och genast blev verkställd. Arken, tillika med det gyllene skuldoffret, sattes på en ny vagn, så att den ej skulle bli befläckad, och två kor, som aldrig burit något ok, spändes för vagnen. Deras kalvar stängdes in hemma, och korna fick gå, vart de ville. Om arken återvände till israeliterna över Bet-Shemesh, den närmast belägna av leviternas städer, utgjorde detta ett bevis på, att det var Israels Gud, som hade låtit denna stora olycka komma över filistéerna. "I annat fall", sade de, "vet vi att det inte är hans hand som har slagit oss. Allt har då hänt av en slump.'"

Då korna släpptes, lämnade de sina kalvar och gick, under ständigt råmande, raka vägen till Bet-Shemesh. Ingen mänsklig hand styrde dem, men de tåliga djuren gick på samma stig, utan att vika av. Gud var med arken, och den ankom säkert till den bestämda platsen.

Vetet var moget vid denna tid, och Bet-Shemeshiterna var upptagna med att skörda säden i dalen. De tittade upp och fick se arken, och den synen gjorde dem glada. Vagnen stannade vid en stor sten på den åker som tillhörde Josua, en av invånarna i Bet-Shemesh. De högg upp träet från vagnen och offrade korna som brännoffer åt Herren." Filistéernas hövdingar, som hade följt arken "ända till Bet-Shemeshs område och sett, hur den brev

mottagen, återvände nu till Ekron. Plågan hade upphört, och de var övertygade om, att deras olyckor hade varit en hemsökelse från Israels Gud.

Bet-Shemeshiterna meddelade sina grannar i landet, att arken kommit till dem, och dessa strömmade dit, för att visa sin glädje över dess återkomst. Arken hade blivit uppsatt på den sten, som först brukades till altare, och framför den gjorde man nu flera offer åt Herren. Om tillbedjarna hade ångrat sina synder, skulle Gud ha välsignat dem; men de höll inte troget Hans lag, och trots att de fröjdade sig över arkens återkomst som ett förebud om gott, hade de likväl ej något rätt begrepp om dess helighet. De ställde inte i ordning någon lämplig plats, där den kunde förvaras, utan lät den förbli på skördefältet. Då de stod och betraktade den heliga kistan och talade om det märkvärdiga sätt, på vilket den blivit återförd, försökte de även att gissa sig till, vad dess egendomliga kraft låg i; och när de ej längre kunde behärska sin nyfikenhet, tog de av täckelset och dristade sig till, att öppna den.

Alla israeliter hade blivit lärda, att visa aktning och vördnad för arken. När det var nödvändigt att flytta den från en plats till en annan, fick leviterna inte ens se på den; och översteprästen kunde skåda Guds ark blott en gång om året. Till och med de hedniska filistéerna hade ej vågat att ta av täckelset, som dolde den. Guds änglar följde den alltid på alla dess resor. Folket i Bet-Shemesh blev skyndsamt straffat för sin vanvördiga oförvägenhet, genom att många plötsligt blev dödade.

Men denna hemsökelse fick inte de överlevande, att ångra sin synd, utan gav dem bara en vidskeplig fruktan för arken. De önskade nu, att bli befriade från den, men själva vågade de inte att flytta den, utan de sände bud till invånarna i Kirjat-Jearim och bad dem, att hämta den till sig. Dessa mottog med glädje anbudet; ty de visste, att den heliga kistan var en pant på Guds ynnest mot de lydiga och trogna, och under stora glädjebetygelser förde de arken till sin stad samt satte in den i leviten Avinadavs {Abinadabs} hus. Denne man bestämde, att hans son Elasar {Eleasar} skulle ta hand om den, varefter den förblev där i många år.

Under de år, som förflutit, sedan Herren först uppenbarade Sig för Hannas son, hade hela folket lärt sig att inse, att Samuel blivit kallad till profetämbetet. Genom att troget framföra det förkastelsebudskap, som Gud uttalat över Elis släkt – vilket var en högst svår och allvarlig plikt för honom – hade Samuel avlagt bevis på sin trohet som Herrens sändebud. "[O]ch Herren var med honom och lät allt vad han sagt gå i uppfyllelse. Det blev klart för hela Israel, från Dan till Beer Sheva {Beer-Seba}, att Herren hade betrott Samuel med att vara hans profet." {Första Samuelsboken 3:19-20.}

Religionsförakt och avguderi härskade fortfarande bland israeliterna, och som straff för det hölls de under filistéernas herradöme. Under denna tid besökte Samuel städerna och byarna i landet och sökte att förmå folket till, att tjäna sina fäders Gud; och hans

bemödanden blev inte utan framgång. Efter att israeliterna i tjugo år varit förtryckta av sina fiender, "sökte sig hela Israels folk till Herren". Samuel gav dem detta råd: "'Om ni på allvar vill vända om till Herren måste ni göra er av med de främmande gudarna och astartegudinnorna {Astartebilderna}. Håll er av hela ert hjärta till Herren och dyrka honom, ingen annan." Detta visar, att folket på Samuels tid blev undervisat om sann gudsfruktan, som utgick från hjärtat, och en sådan, som Kristus lärde, då Han var på Jorden. Utan Kristi nåd, var de yttre religionsformerna värdelösa för forntidens Israel. Detsamma gäller nutidens Israel.

Den sanna religionen behöver i vår tid återupplivas på samma sätt, som hos forntidens Israel. Och alla, som åter vill vända om till Gud, måste först visa ånger över synden. Ingen kan utföra detta verk i en annan persons ställe. Vi måste, var och en för sig, ödmjuka oss inför Gud och överge våra avgudar. När vi har gjort allt, som vi kan göra, skall Herren uppenbara Sin frälsning för oss.

Eftersom huvudmännen för stammarna samverkade, blev en stor folkskara samlad till Mispa, och en högtidlig fasta hölls där. Folket bekände under stor ödmjukhet sina synder; och som bevis på uppriktigheten hos sitt beslut, att lyda de föreskrifter, som blivit givna, beklädde det Samuel med domares myndighet.

Filistéerna antog, att denna församling hölls, för att planera krig, och de tågade emot israeliterna med en stor truppstyrka för att skingra dem, innan de kunde sätta sina planer i verket. Underrättelsen om filistéernas ankomst väckte stor skräck hos Israel. Folket bad Samuel enträget: "'Svik oss inte, fortsätt att ropa till Herren, vår Gud, så att han räddar oss undan filisteerna.'"

Medan Samuel var sysselsatt med att offra ett lamm som brännoffer, kom filistéerna fram, för att strida mot Israel. Den Allsmäktige, som hade stigit ned på Sinai i eld och rök och under åskmuller; som hade delat Röda Havet och gjort en väg genom Jordan för Israels barn, uppenbarade nu åter Sin makt. En förfärlig storm bröt ut över den framtågande hären, och marken blev beströdd med de döda kropparna av kraftfulla krigare.

Israeliterna hade stått stilla, bävande under hopp och fruktan. När de såg, hur deras fiender blev nedgjorda, visste de, att deras ånger var behaglig inför Gud. De var inte rustade för strid, men de fattade de slagna filistéernas vapen och förföljde den flyende hären till Bet Kar. Denna avgörande seger blev vunnen på samma fält, där israeliterna blivit drivna på flykten av filistéerna, prästerna dödade och Guds ark tagen tjugo år förut. Både för nationer och för enskilda personer är lydnadens väg säkerhetens och sällhetens väg, medan överträdelsens väg för till olycka och nederlag. Filistéerna blev så fullkomligt kuvade, att de måste ge upp de fästen, som de tagit från Israel, och de förhöll sig fredliga

under många år. Andra folk följde detta exempel, så att israeliterna åtnjöt fred, så länge Samuel förvaltade landets angelägenheter.

Samuel reste en stor sten till minnesvård mellan Mispa och Shen, för att denna tilldragelse inte skulle råka i glömska. Han kallade dess namn Even Haeser, det vill säga "hjälpsten", sägande till folket: "'Ända hit hjälpte oss Herren.'"

Kapitel 58. Profetskolorna

Herren Själv ledde undervisningen hos israeliterna. Han sörjde inte bara för deras religiösa intressen, utan vadhelst, som angick deras andliga och fysiska välbefinnande, blev föremål för Hans omtanke och föll inom den gudomliga lagens gränser.

Gud hade befallt hebréerna, att undervisa sina barn om Hans krav och berätta för dem om, hur Han behandlat deras fäder. Detta var en av föräldrarnas särskilda plikter, som inte kunde överlämnas till någon annan. Barnen skulle ta emot sin undervisning från en älskande far och mor och inte från en främlings läppar. Tankar på Gud skulle var förbundna med alla händelser i det dagliga livet. De skulle ofta i sina hem berätta om de mäktiga gärningar Gud hade utfört, när Han befriade Sitt folk, och hänvisa till löftena om den kommande Återlösaren, medan bruket av bilder och symboler skulle bidra till, att mer grundligt fästa de framställda lärdomarna i minnet. De stora sanningarna om Guds ledande försyn och om det tillkommande livet blev inpräglade i de ungas sinnen. De fick lära sig, att skåda Gud i naturen, såväl som i det uppenbarade ordet. Himmelens stjärnor, markens träd och blommor, de höga bergen, de porlande bäckarna – allt påminde om Skaparen. Den högtidliga offer-och gudstjänsten i helgedomen och profeternas tal var en uppenbarelse av Gud.

En sådan undervisning erhöll Moses i sitt anspråkslösa hem i Goshen, Samuel av den trogna Hanna, David i hemmet på berget vid Betlehem och Daniel, innan han, genom fångenskapen, blev skild från sina fäders hem. Samma undervisning erhöll även Kristus under Sitt tidiga liv i Nasaret; och så blev gossen Timoteus från sin mormor Lois' och sin mor Eunikes läppar (Andra Timoteusbrevet 1:5; 3:15) undervisad om den Heliga Skrifts sanningar.

Genom upprättandet av profetskolor, vidtog man ytterligare åtgärder för ungdomens undervisning. Om en ung person önskade, att grundligare inhämta Guds Ords sanningar och att erhålla vishet från höjden, för att bli lärare i Israel, var dessa skolor öppna för honom. Profetskolorna blev av Samuel grundade, för att hämma det vitt utbredda fördärvet, samt att ge de unga en uppfostran i moraliskt och andligt avseende och att främja nationens framskridande, genom att skaffa den gudfruktiga män, som var dugliga som ledare och rådgivare. För uppnå detta mål, samlade Samuel till sina skolor unga män, som var gudfruktiga, förståndiga och fallna för studier; och dessa benämndes profeternas söner. Och när de meddelade sig med Gud samt studerade Hans Ord och verk, skänktes dem vishet ovanifrån som tillägg till deras medfödda, naturliga gåvor. Lärarna var väl bekanta med sanningen och hade umgåtts med Gud samt blivit delaktiga av Hans Ande. De ägde folkets förtroende och aktning, både på grund av sin lärdom och sin fromhet.

Två av dessa skolor existerade på Samuels tid, en i Rama, där profeten bodde, och den andra i Kirjat-Jearim, där arken då var. Andra blev upprättade under senare tider.

Eleverna i dessa skolor bekostade skolgången, genom att arbeta med jordbruk eller i något hantverk. Detta betraktades inte som något ovanligt eller förnedrande ibland Israels folk, utan, tvärt om, i fall barnen växte upp, utan att få lära sig något nyttigt arbete, stämplades detta som ett brott. Enligt Guds befallning, måste varje gosse lära sig ett yrke, även om han skulle utbildas till ett heligt ämbete. Många av religionslärarna underhöll sig genom sina händers arbete. Till och med så långt fram i tiden som i apostlarnas dagar blev Paulus och Aquila inte mindre aktade, då de förtjänade sitt uppehälle, genom att arbeta i sitt yrke som tältmakare.

De viktigaste ämnena i dessa skolor var Guds lag tillika med de föreskrifter, som Moses erhöll, religionshistoria, religiös musik och poesi. Undervisningsmetoden skilde sig märkbart från den, som följs i vår tids teologiska skolor, vid vilka många har mindre verklig kunskap om Gud och religionen, när de utexamineras, än de hade, när de skrevs in vid skolan. Huvudavsikten med allt studerande i dessa skolor i den gamla tiden var, att lära känna Guds vilja och människans plikt mot Honom. Man följde Jehovas spår i religionshistoriens protokoll och betraktade de stora sanningar, som avbilderna symboliserade, medan tron omfattade huvudföremålet för hela detta system – Guds Lamm, som skulle ta bort världens synd.

Andaktsövningar blev uppmuntrade. De studerande blev inte bara undervisade om sin plikt att be, utan även om hur de skulle be, nalkas sin Skapare och visa tro på Honom samt hur de skulle uppfatta och lyda Hans Andes lärdomar. Helgade sinnen bar fram ur Guds förrådshus nytt och gammalt, och Guds Ande uppenbarade Sig i profetior och andliga sånger.

Man använde musiken, för att tjäna ett heligt ändamål, för att fästa tankarna på det, som är rent, ädelt och upphöjande och för att i själen väcka kärlek och tacksamhet till Gud. Vilken olikhet framstår inte mellan det gamla bruket och de ändamål, åt vilka musiken nu ofta ägnas! Hur många använder inte denna gåva, för att upphöja sig själva, i stället för att bruka den till Guds ära! Kärlek till musik förleder de oförsiktiga till, att delta med världens barn i nöjen, dit Gud har förbjudit Sina barn att gå. På det sättet blir det, som är till stor välsignelse, när det brukas rätt, ett av de verksammaste medel, genom vilka Satan förleder människan till, att försumma sin plikt och begrundandet av eviga ting.

Musiken utgör en del av Guds tillbedjan i de himmelska salarna, och vi borde söka, att i våra lovsånger så mycket som möjligt efterlikna harmonin i den himmelska kören. En lämplig övning av rösten är en viktig del av uppfostran, och den bör inte försummas. Sången, i förening med gudstjänsten, är lika mycket en andaktsövning som bönen; men

sångens andemening måste kännas i hjärtat, för att man skall kunna ge den ett rätt uttryck.

Vilken stor skillnad visar sig inte mellan de skolor, i vilka Guds profeter undervisade, och nutidens läroanstalter! Hur få skolor det finns, vilka inte styrs enligt världens grundsatser och bruk! En beklaglig brist på lämplig återhållsamhet och rätt tukt råder; den för handen varande okunnigheten hos ett folk, som bekänner sig vara kristet, är oroväckande. Ett ytligt tal, som ej är annat än känslopjoller, får gälla för undervisning i sedelära och religion. Guds rättvisa och barmhärtighet, ett heligt livs skönhet, en redlig vandels säkra belöning, syndens nedriga beskaffenhet och dess förskräckliga följder framhålls inte för de unga. Dåliga kamrater leder dem in på brottets, utsvävningens och tygellöshetens vägar.

Kan inte vår tids uppfostrare finna något nyttigt och efterföljansvärt i de gamla hebréernas skolor? Den, som skapat människan, har sörjt för hennes utveckling till kropp, ande och själ; därför beror verklig framgång i uppfostran på den trohet, med vilken människan utför Skaparens plan.

Undervisningens egentliga ändamål är, att återupprätta Guds bild i själen. Gud skapade människan efter Sin egen bild och begåvade henne med ädla egenskaper; alla hennes själs- och kroppskrafter var i harmoni. Men syndafallet och dess följder har fördärvat dessa gåvor, synden har nästan utplånat Guds bild hos människan. Frälsningsplanen lades och en prövningstid beviljades människan, för att återupprätta denna bild hos henne. Att åter försätta henne i det fullkomliga tillstånd, som hon var i, när hon kom från Skaparens händer, är livets egentliga och viktigaste ändamål. Vid ungdomens undervisning åligger det föräldrar och lärare, att verka i harmoni med Guds avsikt; och när de gör detta, blir de "Guds medhjälpare". Första Korintierbrevet 3:9.

Alla de olika kropps- och själskrafter, som människor äger, har getts av Gud, och de bör användas så, att de blir till största möjliga nytta. Men denna utveckling får ej bli självisk och egennyttig; ty Guds karaktär, vars avbild skall framstå i oss, yttrar sig i välgärningar och kärlek. Varje förmåga och egenskap, som Skaparen har skänkt oss, bör användas till Hans ära och till våra medmänniskors förbättring; och i denna sysselsättning finner den sin renaste, ädlaste och lyckligaste utövning.

Om man ägnade denna grundsats den uppmärksamhet, som dess betydelse fordrar, skulle en grundlig förändring äga rum i några av de allmänna uppfostringsmetoderna. I stället för att vädja till stolthet och självisk äregirighet och därigenom framkalla tävlan, skulle lärarna bemöda sig om, att uppväcka kärlek till rättfärdighet, sanning och skönhet samt att uppmuntra begär efter värdighet. Studenten skulle söka, att utveckla de själsgåvor, som Gud givit honom, fast inte för att överträffa andra, utan för att verkställa Skaparens avsikt och bli lik Honom. I stället för att bli hänvisad till jordiska mönster,

eller känna begär efter självupphöjelse, som i sig själv hämmar utveckling och förringar, skulle själen ledas till Skaparen, för att lära känna och likna Honom.

Att frukta Herren är början till visheten, att känna den Helige är insikt. Ordspråksboken 9:10. Karaktärsbildning är vårt livs viktigaste mål, och kunskapen om Gud är grunden till all sann uppfostran. Lärarens verksamhet bör syfta till, att meddela denna kunskap och till att bilda karaktären i överensstämmelse med Guds likhet. Guds karaktär återspeglas i Hans lag; därför säger psalmisten: alla dina bud är rättfärdiga, och: Av dina befallningar får jag förstånd. Psaltaren 119:172, 104. Gud har uppenbarat Sig för oss i Sitt ord och i Sina skapade verk, så att vi får kunskap om Gud genom Skriften och naturens bok.

Man vet, att sinnet gradvis lämpar sig efter de ämnen, som ständigt framhålls för det. Om det är sysselsatt med endast vardagliga saker, blir det inskränkt och försvagat. Om man ej brukar det till, att reda ut svåra frågor, kommer det efter en tid att förlora nästan all förmåga att utveckla sig. Och det finns inget bättre uppfostringsmedel, än Bibeln. I Guds Ord finner själen ämnen för det djupaste begrundande, den mest upphöjda längtan. Bibeln är den mest lärorika historia, som människorna äger.

Den utgick från den eviga sanningens friska källa, och en högre makt har bevarat dess renhet under alla tider. Det ger oss ljus över den avlägsna forntiden, i vilken den mänskliga forskningen fåfängt sökt att tränga in. Guds Ord uppenbarar för oss, vilken makt har grundat Jorden och spänt ut himlen. Endast det innehåller en historia om vårt släkte, som är opartisk och obefläckad av mänsklig fördom eller stolthet. I det finns antecknade striderna, nederlagen och segrarna för de mest framstående människor, som levat i världen. I det är de stora frågorna om vår plikt och bestämmelse förklarade. Förhänget, som skiljer den synliga från den osynliga världen, dras undan, och vi skådar kampen mellan det godas och det ondas stridskrafter från den tid, när synden först visade sig, till dess rättfärdigheten och sanningen slutligen segrar; och allt är en uppenbarelse av Guds karaktär. När studenten vördnadsfullt betraktar de sanningar, som framställs i Hans Ord, kommer han i förbindelse med den Oändlige. En sådan forskning kommer inte bara att förbättra och förädla karaktären, utan även att utveckla och stärka själskrafterna.

Den undervisning, som Bibeln innehåller, har ett viktigt inflytande på människans framgång i alla livets förhållanden. Den förklarar de grundsatser, på vilka nationens välfärd beror – grundsatser, som angår samhällets utveckling och utgör familjens skydd, och utan vilka ingen kan bli nyttig, lycklig eller skaffa sig aktning i detta liv, eller hoppas på, att erhålla det tillkommande, eviga livet. Det finns ingen ställning i livet, ingen form av mänsklig erfarenhet, till vilken undervisningen i Bibeln inte är en väsentlig förberedelse. De, som granskar och lyder Guds Ord, får ett större och verksammare förstånd, än det mest enträgna studerande av alla ämnen, som innefattas i den mänskliga

filosofin, kan skänka dem. De vinner en stark och fast karaktär, klar fattningsförmåga och skarpsinnighet; de ärar Gud och blir till en välsignelse för världen.

Vi får även kunskap om Gud, genom att studera vetenskaperna. Den verkliga vetenskapen är blott en tolkning av Guds handskrift i den materiella världen. Vetenskapen framställer genom sin forskning inget annat, än nya bevis på Guds vishet och makt. Både naturens bok och det skrivna Ordet ger oss kännedom om Gud – när de uppfattas rätt – genom att lära oss något om de visa och välgörande lagar, som Han verkar genom.

Den studerande bör lära sig, att skåda Gud i skapelsens alla verk; och lärare bör följa den Store Lärarens exempel, som genom att hämta bilder från väl kända naturscenerier förenklade Sina lärdomar och inpräglade dem djupare i Sina åhörares sinnen. Fåglarna, som sjunger i de lövrika grenarna, blommorna i dalen, de höga träden, den fruktbara jorden, den växande säden, den torra jordmånen, den nedgående Solen, som förgyller himmelen med sina strålar – allt brukades som medel vid undervisningen. Han förenade Skaparens synliga verk med de livets ord, som Han talade, så att när helst Hans åhörares blickar föll på dessa ting, skulle deras tankar riktas på de lärdomar av sanning, som Han hade knutit till dem.

Gudomen, som är uppenbarad i det skrivna Ordet, har satt Sin prägel på de höga bergen, de fruktbara dalarna, det vida, djupa världshavet. Föremålen i naturen påminner människan om hennes Skapares kärlek. Han har förenat oss med Sig Själv, genom att i himlen och på Jorden ge otaliga tecken på Sin kärlek och omsorg. Denna värld är inte helt och hållet sorg och elände. "Gud är kärlek" står skrivet på varje öppnande knopp, på varje blomkalk och på varje grässtrå. Trots att Jorden på grund av syndens förbannelse frambringar törnen och tistlar, finns likväl blommor på tistlarna och törnen döljs av rosor. Allting i naturen vittnar om vår Guds ömma, faderliga omvårdnad och Hans önskan, att göra Sina barn lyckliga. Hans förbud och föreskrifter är inte bara till för, att visa Hans myndighet, utan Han har Sina barns välbefinnande i sikte i allt, vad Han gör. Han fordrar inte, att de skall överge något, som är bra för dem att behålla.

Den åsikt, som råder hos några klasser i samhället, att religionen inte skulle främja hälsan eller lyckan i detta liv, är en av de mest skadliga villfarelser, som finns. Skriften säger: "Gudsfruktan ger människan liv, hon får vila mätt, skonad från olyckor." Ordspråksboken 19:23. "Är du en som älskar livet och vill se många lyckliga år? Bevara då din tunga från ont och dina läppar från falska ord. Sky det onda och gör det goda, sträva efter att hålla fred." Psaltaren 34:13-15. Vishetens ord "ger liv åt den som finner dem och läkedom åt hela hans kropp." Ordspråksboken 4:22.

Den sanna religionen bringar människan i samklang med Guds fysiska, andliga och moraliska lagar. Den lär oss självbehärskning, fridfullhet och återhållsamhet. Religionen

förädlar sinnet, förfinar smaken och helgar omdömesförmågan. Den gör själen delaktig av himmelens renhet. Tro på Guds kärlek och ledande försyn lättar ängslans och bekymrets bördor; den fyller hjärtat med glädje och förnöjsamhet i den högsta eller lägsta ställning. Religionen bidrar omedelbart till, att stärka hälsan, förlänga livet och att föröka vår njutning av alla dess välsignelser. Den öppnar för själen en källa till lycka, som aldrig sinar. O, att alla, som inte har valt, att tjäna Kristus, kunde fatta, att Han har något mycket bättre att erbjuda dem, än det, som de själva eftersträvar! Människan gör sin egen själ den största skada och orättvisa, när hon tänker och handlar i strid med Guds vilja. Hon kan inte finna någon verklig glädje på den stig, som Han – vilken vet, vad som är bäst för Sina skapade varelser – har förbjudit henne att beträda. Överträdelsens väg leder till elände och undergång; men vishetens "vägar är ljuvliga att gå, alla hennes stigar är trygga." Ordspråksboken 3:17.

Man skall finna det fördelaktigt, att studera de fysiska såväl som de religiösa ämnen, i vilka man undervisade vid hebréernas skolor. Man uppskattar inte värdet av en sådan undervisning, som man bör. Sinnet och kroppen är nära förenade med varandra, och för att kunna uppnå den högsta grad av sedlig och andlig utveckling, måste man iaktta de lagar, som behärskar vår fysiska tillvaro. Både de andliga och fysiska krafterna måste övas och utbildas, för att man skall kunna uppnå en stark och väl utvecklad karaktär. Vilket läroämne kan vara viktigare för unga personer, än det, som handlar om denna underbara kropp, vilken Gud har anförtrott åt oss, och om lagarna, genom vilka dess hälsa kan bibehållas?

Varje ung person bör även nu undervisas om det praktiska livets skyldigheter, såsom skedde med israeliterna fordomdags. Envar bör inhämta kunskap om något praktiskt arbete, genom vilket han, vid behov, kan tjäna sitt uppehälle. Detta är nödvändigt, inte bara som ett skydd mot livets växlingar, utan även på grund av dess inflytande på den fysiska, andliga och sedliga utvecklingen. Även om det vore säkert, att man aldrig behövde arbeta i ett praktiskt yrke, för att tjäna sitt uppehälle, borde han likväl lära sig att arbeta. Utan kroppsansträngning, kan ingen erhålla en god hälsa och kraftig fysisk utveckling; och den disciplin man lär sig genom ett väl ordnat arbete, är inte mindre väsentlig för erhållandet av ett kraftigt och verksamt förstånd samt en ädel karaktär.

Varje student bör ägna en del av dagen åt kroppsarbete, för att vänja sig vid detta och uppmuntra en anda av självständighet. På samma gång bevaras personen för många onda och förnedrande seder och bruk, som så ofta följer på sysslolöshet. Och allt detta står i överensstämmelse med uppfostrans ursprungliga ändamål; ty genom att uppmuntra verksamhet, flit och renhet, kommer vi i harmoni med Skaparen.

Upplys de unga om meningen med deras liv, nämligen att ära Gud och bli till välsignelse för sina medmänniskor. Låt dem få kunskap om den kärlek, som deras

himmelske Fader har visat för dem, och det underbara öde, för vilket detta livs skola skall bereda dem – den värdighet och ära, till vilka de är kallade, nämligen att bli Guds söner. Då kommer många tusen med förakt och avsky att vända sig från de låga och förnedrande målsättningar och värdelösa njutningar, som hittills har upptagit deras tankar. De kommer att lära sig, att hata synden och fly den, inte endast på grund av hopp om belöning eller av fruktan för straff, utan för dess egen vederstygglighets skull. Synden skulle annars förnedra deras av Gud givna förmågor och befläcka deras goda karaktär.

Men Gud önskar inte, att de unga därför skall vara mindre strävsamma. De karaktärsdrag, som skaffar en person framgång och aktning ibland människor – begäret efter något bättre, som ej kan undertryckas, den fasta viljan, det kraftiga strävandet, uthålligheten – får inte utplånas. De skall, genom Guds nåd, riktas mot föremål, som är så mycket högre än själviska och timliga intressen, som himmelen är högre, än Jorden. Och den uppfostran, som börjar i detta liv, kommer att fortsättas i det tillkommande. Dag efter dag skall Guds underbara verk, bevisen på Hans vishet och förmåga att skapa och uppehålla världsalltet, samt den stora hemligheten med kärlek och vishet i återlösningsplanen framstå för sinnet i en ny skönhet. "[V]ad inget öga sett och inget öra hört och ingen människa anat, det som Gud har berett åt dem som älskar honom." Första Korintierbrevet 2:9. Vi kan även i detta liv uppfånga skymtar av Hans närvaro och glädja oss i Hans umgänge; men fullheten av himmelens glädje och välsignelse skall njutas i det tillkommande livet. Evigheten allena kan uppenbara det härliga öde, som människan kan uppnå, efter att hon åter blivit Guds avbild.

Kapitel 59. Israels förste kung

Israels styre förvaltades i Guds namn och genom Hans myndighet. Moses, de sjuttio äldste, hövdingarna och domarna var skyldiga, att tillämpa och fastställa de lagar, som Gud hade givit; de hade ingen myndighet, att stifta lagar för nationen. Detta var och fortfor att vara villkoret för Israels tillvaro som nation. Män, som var inspirerade av Gud, sändes tid efter annan, för att undervisa folket och säkerställa respekten för lagarna. Kapitlet bygger på Första Samuelsboken 8-12.

Herren förutsåg, att Israel skulle begära en kung; men Han samtyckte ej till en förändring av de grundsatser, på vilka staten var upprättad. Kungen skulle bli den Högstes ståthållare; Gud skulle erkännas som nationens överhuvud, och Hans lag skulle vara landets högsta lag.* * Se Bihang, Anmärkning 8.

När israeliterna först bosatte sig i Kanaan, erkände de grundsatserna i Guds regering, och nationen hade framgång under Josuas ledning. Men befolkningens tillväxt och förbindelse med andra nationer åstadkom en förändring. Folket antog många av sina hedniska grannars seder och bruk och fördärvade därigenom i betydande grad sin särskilda, heliga karaktär. De förlorade gradvis sin vördnad för Gud och uppskattade inte längre sin ställning som Guds utvalda folk. De hedniska kungarnas prakt och ståt hade stor dragningskraft på dem, och de blev missnöjda med sitt eget, enkla statsväsende. Stammarna visade avund och missunnsamhet mot varandra. De inre striderna gjorde dem svaga; de var ständigt blottställda för sina hedniska fienders angrepp, och folket började tro, att stammarna måste förenas under ett gemensamt styre, för att kunna uppehålla sitt anseende ibland nationerna. När de hade visat olydnad mot Guds lag, önskade de även att bli befriade från sin gudomlige Härskares styre. Därför restes krav på upprättandet av ett monarkiskt styrelsesätt i hela landet.

Sedan Josuas tid hade ingen förvaltat rikets angelägenheter med så stor vishet och framgång som Samuel. Tillsatt av Gud som domare, profet och präst, hade han verkat med outtröttligt och oegennyttigt nit för folkets välgång, och nationen hade gjort stora framsteg under hans kloka ledning. Ordningen hade blivit återställd, gudaktigheten uppmuntrad och missnöjets anda dämpad för en tid. Men på ålderdomen måste profeten med andra dela de omsorger, som var förbundna med styret, och han utnämnde sina två söner till biträden. Samuel fortfor att sköta sitt ämbete från Rama, medan de unga männen sändes till Beer-Seba, för att döma ibland folket, som levde nära landets södra gräns.

Det var med hela folkets samtycke, som Samuel utnämnde sina söner till, att bekläda ämbetet; men de visade sig ovärdiga detta förtroendeuppdrag. Herren hade genom Moses givit Sitt folk särskilda föreskrifter om, hur Israels domare måste döma opartiskt, visa

barmhärtighet och rättvisa mot änkan och den faderlöse och inte ta mutor. Samuels söner, däremot, "följde inte sin far i spåren utan såg till sin egen fördel: de tog mutor och vrängde lagen." Profetens söner hade struntat i de föreskrifter, som han sökt att fästa i deras sinnen. De hade inte efterliknat sin fars rena, oegennyttiga liv. Den varning Eli fick, hade inte haft det inflytande på Samuels sinne, som den borde ha haft. Han hade i några avseenden varit alltför efterlåten mot sina söner, och följden därav uppenbarade sig i deras karaktär och leverne.

Dessa domares orättfärdiga handlingssätt väckte stort misshag och missnöje, och folket fick en förevändning, att anhålla om den förändring, som det lång tid hemligt hade önskat. "Då samlades Israels äldste och sökte upp Samuel i Rama. 'Du är gammal', sade de till honom, 'och dina söner följer inte i dina spår. Ge oss en kung som kan styra och döma oss. Det har ju alla andra folk.'" De oförrätter, som förekommit ibland folket, hade inte blivit hänvisade till Samuel. Hade han känt till sina söners onda förfaringssätt, skulle han genast ha avsatt dem; men de, som ingav ansökan, önskade inte detta.

Samuel insåg, att de påverkades av missnöje och stolthet och att deras begäran berodde på en uppsåtlig och fast föresats. Ingen anklagelse hade blivit gjord mot Samuel. Alla erkände, att han förestått styret på ett vist och tillfredsställande sätt; men den gamle profeten betraktade denna anhållan som en förebråelse, riktad mot honom själv, och som ett direkt försök, att avsätta honom. Han visade likväl inte sina känslor eller klandrade folket, utan han framställde saken för Herren i bön och begärde råd av Honom allena.

Och Herren sade till Samuel: "'Låt folket få sin vilja fram. Det är inte dig de förkastar utan mig: de vill inte att jag skall vara deras kung. Ända sedan den dag då jag förde dem ut ur Egypten har de vänt sig bort från mig och tjänat andra gudar." Herren förebrådde profeten, eftersom han klagade över folkets uppförande emot honom själv. De hade inte visat ringaktning för honom, utan för Gud, som hade tillsatt styresmännen över Sitt folk. De, som föraktar och förkastar en av Guds trogna tjänare, visar missaktning inte bara för tjänaren, utan även för Mästaren, som sänt honom. Det är Guds Ord, varningar och råd, som underskattas, och Hans myndighet, som förkastas.

Israels folk hade rönt den största framgång, när det erkände Jehova som sin Kung – när de lagar och det styre, som Han hade förordnat, ansågs vara överlägset alla andra nationers. Moses hade förklarat för Israel angående Guds bud: "Ni skall följa dem och lyda dem för att andra folk skall se er vishet och insikt. När de hör alla dessa stadgar kommer de att säga: 'Detta stora folk är verkligen ett vist och insiktsfullt folk!'" Femte Moseboken 4:6. Men hebréerna hade ej uppnått en så hög ställning, som Gud hade för avsikt, att de skulle ha, ty de hade ringaktat och brutit Hans lag. Sedan tillskrev de Guds regering skulden för alla de olyckor, som berodde på deras egen synd och dårskap. Så fullständigt hade de låtit synden bedra sig.

Herren hade genom Sina profeter förutsagt, att Israel skulle styras av en kung; men detta bevisar inte, att denna styrelseform var den bästa för israeliterna, eller att den var i överensstämmelse med Hans vilja. Han lät dem handla i denna sak som de ville, därför att de ej ville lyda Hans råd. Hosea säger, att Gud gav dem en kung i Sin vrede. Hosea 13:11. När människor föredrar att gå sin egen väg, utan att begära nåd av Gud, eller i strid med Hans uppenbarade vilja, låter Han dem få sin önskan uppfylld, för att de genom den bittra erfarenhet, som de måste gå igenom, skall lära sig att inse sin dårskap och ångra sin synd. Mänsklig stolthet och vishet visar sig vara farliga ledare. Det, som hjärtat önskar i strid med Guds vilja, blir slutligen till förbannelse, i stället för till välsignelse.

Gud önskade, att Hans folk skulle anse endast Honom som sin lagstiftare och som upphovet till sin styrka. När Israels barn visste, att de var beroende av Herren, skulle de ständigt söka, att komma i närmare gemenskap med Honom. De skulle upphöjas och förädlas och bli dugliga till, att uppfylla den höga bestämmelse, till vilken de blivit kallade som Hans utvalda folk. Men då en människa upphöjdes på tronen, skulle detta medverka till, att vända deras tankar bort ifrån Gud. De skulle lita mera på mänsklig styrka, än på Herrens makt, och deras kungs felsteg skulle leda dem till synd och skilja nationen från Gud.

Det blev Samuel ålagt, att uppfylla israeliternas begäran, men han skulle även säga dem, att den misshagade Herren samt framställa, vilka följder deras handlingssätt skulle komma att ha. "Samuel framförde Herrens ord till dem som begärde en kung." Han framställde troget för dem de bördor, som skulle påläggas dem, och visade skillnaden mellan ett sådant förtryck och deras då jämförelsevis fria och lyckliga tillstånd. Deras kung skulle efterapa andra monarkers ståt och prakt, för vars bibehållande det bleve nödvändigt att lägga stora skatter både på dem och deras egendom. De skickligaste av deras unga män skulle han ta som sina tjänare, och de skulle bli kuskar och ryttare samt löpare framför honom. De skulle tjänstgöra som krigare i hans här, och de måste plöja hans åkrar, inbärga hans säd och förfärdiga krigsvapen för hans tjänst. Israels döttrar skulle tas som salvoberederskor och bakerskor till det kungliga hushållet. För att uppehålla sin kungliga värdighet, skulle han ta det bästa av deras åkerland och ängar, som Jehova Själv hade skänkt folket. Han skulle även tillägna sig deras dugligaste tjänare och bästa boskap och husdjur, "till att arbeta åt honom". Förutom allt detta skulle kungen utkräva en tiondel av deras inkomst, av behållningen av deras arbete eller av markens avkastning. Och profeten avslutade sitt tal med att säga: "Själva blir ni hans slavar. När detta händer kommer ni att ropa till Herren och be att få slippa den kung ni har valt åt er, men då skall han inte svara er.'" Hur odrägligt dyr kungamakten än skulle bli, kunde de inte efter behag upphäva den, sedan denna en gång blivit upprättad.

Folket svarade honom likväl: "'Nej. . . vi vill ha en kung, så att vi blir som alla andra folk, en kung som skipar rätt åt oss, som går i spetsen för oss och utkämpar våra strider.'"

Som alla andra folk. – Israeliterna uppfattade inte, att det var en särskild förmån och välsignelse för dem, att i detta avseende vara olika alla andra folk. Gud hade skiljt israeliterna från alla andra nationer, för att de skulle bli Hans egendomsfolk. Men de ringaktade denna stora utmärkelse och var högst angelägna om, att ta efter hedniska folks exempel. Och begäret efter, att följa världsliga seder och bruk existerar ännu ibland dem, som föreger sig vara Guds folk. När de överger Gud, börjar de att eftersträva världsliga fördelar och hedersbetygelser. De kristna söker ständigt, att efterapa deras seder, som tillber denna världens gud. Många påstår, att de kan utöva ett större inflytande över de ogudaktiga, genom att umgås med världsmänniskor och iaktta deras bruk. Men alla, som handlar så, skiljer sig därigenom från sin styrkas upphovsman. När de blir världens vänner, blir de Guds fiender. För att erhålla världslig utmärkelse, offrar de den outsägliga ära, vilken Gud har avsett för dem – nämligen att förkunna Hans storverk, som har kallat oss från mörkret till Sitt underbara ljus. Första Petrusbrevet 2:9.

Samuel hörde folkets ord under djup bedrövelse; men Herren sade till honom: "'Gör dem till viljes och låt dem få en kung.'" Profeten hade gjort sin skyldighet, han hade plikttroget framfört varningen, och den hade blivit förkastad. Han sände med bekymrat hjärta folket ifrån sig och gick bort, för att förbereda den stora ändringen i styret.

Samuels rena liv och oegennyttiga hängivenhet var en ständig tillrättavisning både för de själviska prästerna och de äldste samt för Israels stolta, sinnliga menighet. Ehuru han ej uppträdde med någon ståt och prakt, godkände likväl Gud hans arbete, och han blev ärad av världens Återlösare, under vilkens ledning han regerade över hebréerna. Men folket hade tröttnat på hans fromhet och gudsfruktan. Det föraktade hans anspråkslösa myndighet och förkastade honom samt begärde i stället en man, som skulle regera över det som kung.

Kristi bild återspeglades i Samuels karaktär. Det var renheten hos vår Frälsares liv, som framkallade Satans vrede. Detta liv var världens ljus, och det uppenbarade det fördärvade tillståndet hos människornas hjärtan. Det var Kristi helighet, som mot Honom tände falska religionsbekännares häftiga lidelser. Kristus ägde ingen jordisk förmögenhet och ära, men de gärningar, som Han utförde, visade, att Han var i besittning av en större makt, än någon jordisk furste. Judarna väntade, att Messias skulle komma och krossa förtryckarens ok; men de begick likväl fortfarande de synder, på grund av vilka de kommit under detta ok. Hade Kristus skylt över deras synder och prisat deras fromhet, skulle de ha antagit Honom som sin kung; men de kunde inte uthärda, att Han oförskräckt bestraffade deras laster. De föraktade den älskliga karaktär, i vilken välgörenhet, renhet och helighet var de ledande dragen och som ej hatade något annat, än synden. Så har det varit under alla tider. Ljuset från himmelen bringar fördömelse över alla, som vägrar att vandra i det. När hycklare tillrättavisas genom deras föredöme, vilka hatar synden, blir de

Satans verktyg samt plågar och förföljer de troende. "Så kommer var och en som vill leva gudfruktigt i Kristus Jesus att förföljas." Andra Timoteusbrevet 3:12.

Trots att det hade blivit förutsagt i profetian, att ett monarkiskt styrelsesätt skulle upprättas i israeliternas rike, hade Gud likväl förbehållit Sig rätten, att välja ut deras kung. Och hebréerna visade så tillvida aktning för Guds myndighet, att de lät Honom ensam göra valet. Det föll på Saul, son till Kis av Benjamins stam.

Den blivande kungens personliga egenskaper var sådana, som kunde tillfredsställa högmodet hos dem, vilka begärt en kung. "Det fanns ingen ståtligare i hela Israel". Första Samuelsboken 9:2. Han hade en ädel och värdig hållning, var i sina bästa år, ståtlig och högväxt, och tycktes därför vara född till att befalla. Men oaktat Saul ägde ett sådant fördelaktigt utseende, saknade han likväl de egenskaper, som utgör grunden för sann vishet. Han hade inte i sin ungdom lärt sig, att behärska sina starka, häftiga böjelser, hans hjärta hade inte blivit förnyat genom den gudomliga nådens kraft.

Saul var son till en mäktig och förmögen hövding, likväl var han enligt den tidens enkla seder sysselsatt med en jordbrukares anspråkslösa arbete hos sin far. Några av hans fars åsninnor hade gått vilse på bergen, och Saul tog en tjänare med sig, för att söka upp dem. Efter tre dagars fåfängt sökande kom de i närheten av Rama*, Samuels hemort, och då föreslog tjänaren, att de skulle fråga profeten angående de bortkomna djuren. "'Här har jag en kvarts silversikel', sade han, 'den kan jag lämna honom, så ger han besked.'" Detta var i överensstämmelse med tidens bruk; ty när någon hänvände sig till en person, som var av högre rang eller beklädde ett högre ämbete, gav han honom en liten skänk som bevis på sin aktning. * Se Bihang, Anmärkning 9.

När de närmade sig staden, mötte de några unga kvinnor, som hade gått ut, för att hämta vatten, och de frågade dem, om siaren var där. Kvinnorna berättade för dem, att en gudstjänst skulle hållas, att profeten redan hade anlänt, att ett offer skulle bäras fram på "kullen", varefter en festmåltid skulle firas. En stor förändring hade ägt rum under Samuels regering. Helgedomstjänsten ringaktades på den tid, när Gud först talade till Samuel. "[F]olket föraktade Herrens offer." Första Samuelsboken 2:17 {King James Version}. Men nu hölls gudstjänster över hela landet, och folket visade intresse för dem. Ingen tjänst förrättades i tabernaklet på denna tid, utan man offrade på andra platser; och prästernas och leviternas städer – vilka folket besökte, för att motta undervisning – blev valda för detta bruk. De högsta platserna i städerna utsågs vanligen för denna tjänst, varför de kallades för offerhöjder.

Saul mötte profeten i stadens port. Gud hade uppenbarat för Samuel, att Israels blivande kung vid den tiden skulle visa sig för honom. Då de nu stod ansikte mot ansikte, sade Herren till Samuel: "'Där är mannen som jag talade om, han som skall styra mitt folk.'"

På Sauls anhållan: "'Kan du säga mig var siaren bor?'", svarade Samuel: "'Det är jag som är siaren." Han försäkrade honom även, att de borttappade åsninnorna hade blivit funna samt yrkade på, att han skulle stanna och bevista högtiden, medan han på samma gång gav honom en antydan om den höga värdighet, till vilken han blivit kallad: "skall inte allt åtråvärt i Israel tillfalla dig och din släkt?'"

Åhörarens hjärta klappade häftigt, när han hörde profetens ord. Han kunde ej annat, än förstå något av dess betydelse; ty frågan om att erhålla en kung hade nästan helt upptagit folkets tankar överallt. Saul svarade likväl på ett anspråkslöst och ödmjukt sätt: 'Jag tillhör Benjamins stam, den minsta av

Israels stammar, och min släkt är den obetydligaste i hela Benjamins stam. Varför talar du då till mig på det sättet?'

Samuel förde främlingen till mötesplatsen, där stadens förnämsta män var samlade. Saul blev av profeten anvisad hedersplatsen bland dessa, och den bästa andelen av rätterna sattes fram för honom vid måltiden. När gudstjänsten hade slutat, förde Samuel sin gäst till sitt eget hem, och här på hustaket samtalade han med honom, genom att framställa de viktiga grundsatser, enligt vilka Israels styre hade upprättats. På detta sätt sökte han att, i någon mån, göra honom beredd för hans höga befattning.

När Saul avlägsnade sig tidigt följande morgon, följde profeten med honom, och sedan de gått genom staden, bad han tjänaren om, att gå vidare ett stycke. Därefter uppmanade han Saul, att stå stilla och ta emot ett budskap, som Gud hade sänt honom. "Samuel tog nu en flaska med olja och hällde den över Sauls huvud. Han kysste honom och sade: 'Herren smörjer dig till furste över sitt folk Israel." Och till bekräftelse på, att detta skedde på Guds befallning, förutsade han de händelser, som skulle inträffa på hemresan, och försäkrade Saul om, att Guds Ande skulle göra honom duglig för den befattning, som han skulle komma att inneha. "HERRENS Ande skall komma över dig", sade profeten, och du skall "bli förvandlad till en annan människa. När du ser att dessa tecken inträffar, gör då vad du finner lämpligt att göra, ty Gud är med dig." {Svenska Folk-Bibeln 98.}

Allt, som profeten hade förutsagt, inträffade, då Saul hade lämnat honom. När han kom till gränsen till Benjamin, berättade man för honom, att de borttappade åsninnorna hade kommit till rätta. På Tabors slätt mötte han tre män, som tänkte gå till Betel, för att tillbe Gud. En av dem bar tre killingar till offer, en annan tre bröd och den tredje en flaska med vin för festmåltiden. De hälsade Saul på det sedvanliga sättet och gav honom två av de tre bröden. I Gibea, hans egen stad, sjöng en skara profeter, som återvände "från offerhöjden" {King James Version} lovsånger till Gud med beledsagning av musik på pipa och cittra, harpa och trumma. Då Saul kom till dem, föll Guds Ande även över honom, och han instämde i deras lovsång och profeterade med dem. Han talade så

flytande och med så stor vishet och deltog så ivrigt i tjänsten, att de som kände honom, utropade med förvåning: "'Vad har tagit åt Kishs son? Hör Saul också till profeterna?'"

När Saul slöt sig till profeterna i deras gudstjänst, utfördes genom den Helige Ande en stor förändring i hans sinne. Den gudomliga renhetens och helighetens ljus lyste upp hans naturliga hjärtas mörker. Han insåg sitt syndiga tillstånd inför Gud och skönheten hos ett heligt liv. Han blev nu kallad, att börja striden mot synd och Satan samt lärde sig att inse, att Gud allena kunde stärka honom för denna kamp. Frälsningsplanen, som förut hade synts dunkel och osäker, utvecklades nu för honom. Herren gav honom mod och vishet för hans höga befattning. Han uppenbarade för honom, var han kunde finna styrka och nåd, och upplyste honom om hans plikter mot Gud och medmänniskorna.

Sauls smörjande till kung hade inte kungjorts för folket, utan Guds val skulle offentligen uppenbaras genom lottdragning; och för detta ändamål sammankallade Samuel folket till Mispa. Man bad först om gudomlig ledning och sedan verkställdes högtidligt lottdragningen. Det församlade folket avvaktade utgången under tystnad. Stammen, släkten och huset blev efter varandra träffade, och sedan blev Saul, Kis' son, utpekad som den valde personen. Men Saul fanns inte i församlingen. En känsla av det stora ansvar, som skulle läggas på honom, hade gjort honom förlägen, och han hade gömt sig ibland trossen. Man förde honom tillbaka till menigheten, som med stolthet och tillfredsställelse iakttog, att han hade en kunglig hållning och en ädel gestalt, ty han var "huvudet högre än alla andra." Till och med Samuel utropade, då han framställde honom för församlingen: "'Här sen ni den som Herren har utvalt. Hans like finns inte i hela folket.' Då jublade alla och ropade: 'Leve konungen!'"

Samuel talade sedan till folket om "de kungliga rättigheterna", genom att han framställde grunderna för en kunglig regering, enligt vilka den skulle förvaltas. Kungen skulle inte bli envåldshärskare, utan skulle utöva sin makt i överensstämmelse med den Högstes vilja. Detta tal nedtecknades i en bok, i vilken även furstens företrädesrätt eller privilegier och folkets rättigheter och förmåner blev framställda. Fastän folket hade föraktat Samuels varning, bemödade sig likväl den trogne profeten – som måste lyda dess önskningar – om, att så vitt möjligt bevara dess frihet.

Medan folket i allmänhet var beredvilligt, att erkänna Saul som sin kung, fanns likväl ett stort parti, som satte sig upp mot honom. Att en kung skulle väljas ur Benjamin, den minsta av Israels stammar, medan både Judas och Efraim, de största och mäktigaste stammarna, blev förbigångna, var en förnärmelse, som de inte kunde tåla. De vägrade, att svära Saul trohet och att ge honom de sedvanliga skänkerna. De, som starkast ivrat för tillsättandet av en kung, var just de, som nu vägrade att tacksamt erkänna den man, vilken Gud hade förordnat. Medlemmarna i varje parti hade sin gunstling, som de önskade att se uppsatt på tronen, och flera av ledarna hade eftersträvat utmärkelsen för sig själva. Hat

och avund glödde i mångas hjärtan. Deras stolthet och ärelystnad hade medfört felslagna förhoppningar och missnöje.

Saul ansåg det inte lämpligt, att under de rådande omständigheterna utöva sin kungliga värdighet, utan han lät Samuel föreslå styret som förut och återvände själv till Gibea. Han beledsagades dit under hedersbetygelser av en del av folket, som beslutat att understödja honom, emedan det insåg, att det var Gud, som hade utsett honom till kung. Men han sökte inte, att genom vapenmakt försvara sin rätt till tronen. Han fortsatte med, att i stillhet sköta om sitt åkerbruk på sitt lantställe i Benjamins bergstrakt och lämnade genomförandet av sin myndighet helt och hållet åt Gud.

En kort tid efter Sauls utnämning inföll ammoniterna under sin kung Nahas' befäl i de öster om Jordan bosatta stammarnas område och belägrade staden Jabes i Gilead. Invånarna sökte fred, genom att erbjuda sig, att tjäna ammoniterna. Men den grymme kungen vägrade att gå med på detta, med mindre han finge sticka ut högra ögat på var och en av dem och sålunda göra dem till vittnen till sin makt.

Folket i den belägrade staden begärde ett uppskov på sju dagar; och ammoniterna samtyckte till detta – de tänkte, att deras förväntade seger skulle bringa dem så mycket större ära. Budbärare skickades genast från Jabesh, för att anhålla om hjälp hos stammarna väster om Jordan. De kom till Gibea och omtalade sitt ärende, som förorsakade stor förskräckelse vida omkring. Saul kom om aftonen gående bakefter sina oxar ifrån åkern och hörde folkets klagan, som bebådade någon stor olycka, samt frågade: "'Vad händer här, varför gråter alla?'" När man omtalade för honom den skymfliga behandlingen av hans landsmän, blev alla hans slumrande krafter väckta till verksamhet. Guds Ande föll "över honom... Han tog ett par oxar och styckade dem och skickade styckena med budbärare runt hela Israel och lät hälsa: 'Den som inte följer Saul och Samuel i fält, med hans oxar går det så här.'"

Tre hundra trettio tusen man samlades under Sauls befäl på Beseks slätt, och budbärare sändes genast iväg till den belägrade staden med löfte om, att invånarna skulle erhålla hjälp följande dag. Just den dagen skulle de underkasta sig ammoniterna. Saul, med hären, marscherade hastigt om natten samt gick över Jordan och kom till Jabesh vid "morgonväkten". Han hade delat sin här i tre avdelningar, liksom Gideon, och han överföll ammoniterna i lägret vid den tidiga stunden, när de – ej misstänkande att fara var för handen – var minst beredda på, att försvara sig. I den påföljande striden blev fienderna i grund slagna och många tusen dödade. "De överlevande skingrades så fullständigt att inte två kom undan tillsammans."

Sauls raskhet och tapperhet, såväl som den fältherrekonst han visat, genom att framgångsrikt leda en så stor här, var sådana egenskaper, som folket önskade att finna hos en härskare, så att det skulle kunna försvara sig mot angrepp från andra folk. De

hälsade honom nu som sin kung och tillskrev människor äran för segern samt glömde, att alla deras ansträngningar skulle ha varit fruktlösa utan Guds särskilda välsignelse. Några föreslog under stundens hänförelse att låta döda dem, som tidigare hade vägrat, att erkänna Sauls myndighet. Men kungen motsatte sig detta, sägande: "'Ingen skall dödas en dag som denna, då Herren har vunnit seger åt Israel.'" Härigenom ådagalade Saul, att en förändring hade ägt rum i hans karaktär; ty i stället för att själv ta åt sig äran, gav han den till Gud, och i stället för att hysa begär efter hämnd, visade han en medlidsam och försonlig anda. Detta är ett omisskännligt bevis på, att Guds nåd finns i hjärtat.

Samuel föreslog nu, att en nationalförsamling skulle hållas i Gilgal, för att offentligt stadfästa Sauls utnämnande till kungavärdigheten. Detta skedde, och de "offrade också gemenskapsoffer inför Herren i Gilgal, och Saul och alla israeliterna firade en stor glädjefest."

Gilgal var den plats, där Israel slog upp sitt första läger i det utlovade landet. Det var på detta ställe, som Josua reste tolv stenar till åminnelse av det underbara tåget över Jordan. Där hade omskärelsen ånyo blivit iakttagen; där hade de firat den första Påsken efter avfallet vid Kadesh och vistelsen i öknen; där upphörde mannat att falla; där hade den himmelske Härföraren uppenbarat Sig som Överbefälhavare över Israels härar. Här hade de sitt läger, då Jeriko blev ödelagt och Aj intaget. Akan fick lida straffet för sin synd på denna plats, och här ingick israeliterna förbund med gibeoniterna, vilket blev ett medel till straff för dem, eftersom de inte rådfrågade Gud. På denna slätt, där så många viktiga händelser ägt rum, stod nu Samuel och Saul; och när folket hade visat kungen sin hyllning, höll den gamle profeten, som nationens avgående styresman, sitt avskedstal.

'Jag har gjort, sade han, allt vad ni begärt av mig och satt en kung att härska över er. Hädanefter är det han som skall leda er. Själv är jag gammal och grå, . . . Jag har varit er ledare från min ungdom ända till denna dag. Här står jag nu, kom med era anklagelser mot mig inför Herren och hans smorde. Har jag tagit någons oxe? Har jag tagit någons åsna? Har jag kränkt eller förtryckt någon? Har jag tagit mutor eller panter av någon? Kom med era krav, så skall jag ersätta er.'

Folket svarade med en röst: "'Nej, du har inte kränkt eller förtryckt oss, du har inte tagit från någon.'"

Samuel sökte inte bara, att rättfärdiga sitt eget handlingssätt. Han hade förut framställt de grundsatser, som skulle styra både kung och folk, och nu ville han bekräfta sina ord med sitt eget exempel. Han hade varit förbunden med Guds verk från barndomen, och han hade haft blott ett mål i sikte under sin långa levnad, nämligen Guds ära och Israels högsta goda.

För att israeliterna skulle ha hopp om framgång, måste de först göra bättring inför Gud. De hade på grund av synden förlorat sin tro på Gud och på Hans vishet och förmåga, att styra folket; de hade förlorat sitt förtroende för Hans förmåga, att kunna försvara Sin sak. Innan de kunde uppnå verklig frid, måste de inse och bekänna den synd, som de hade begått. Skälen för att begära en kung hade varit: "en kung som skipar rätt åt oss, som går i spetsen för oss och utkämpar våra strider.'" Samuel framställde huvuddragen i israeliternas historia från den tid, då Gud förde dem ut ur Egypten. Konungarnas Konung, Jehova, hade gått före dem och utkämpat deras strider. På grund av sina synder, hade de ofta blivit underlagda sina fiender, men så snart de övergav sina onda vägar, lät Gud av barmhärtighet en befriare uppstå. Herren sände Gideon och Barak och "Jefta och Samuel och räddade er från fienderna runt omkring, så att ni kunde leva i fred." När fara hotade dem, hade de likväl begärt "att få en kung", fastän, som profeten sade, "Herren, er Gud, är er kung."

Nu skall ni, fortfor Samuel, med egna ögon få se det stora under som Herren utför. Jag skall ropa till Herren, och fastän det är mitt i veteskörden skall han låta det åska och regna. Då måste ni inse att det i Herrens ögon var en stor synd som ni begick när ni begärde en kung.' Samuel ropade till Herren, och Herren lät det åska och regna den dagen. Inget regn brukade falla i Österlandet under tiden för veteskörden i Maj och Juni månader; himmelen var fri från moln och vädret var behagligt. En sådan häftig storm denna årstid fyllde alla hjärtan med fruktan. Folket ödmjukade sig nu och bekände sin synd, som det hade begått: 'Bed för oss, dina tjänare, till Herren, din Gud, att vi slipper dö, fastän vi har rågat våra synders mått med att begära en kung.'

Samuel lät dem inte förbli i ett tillstånd av modlöshet, ty detta skulle ha hindrat dem från, att söka att föra ett bättre liv. Satan skulle ha förlett dem till, att anse Gud för sträng och oförsonlig, och de skulle ha blivit blottställda för många frestelser. Gud är barmhärtig och försonlig samt önskar alltid, att visa Sitt folk ynnest, när det lyder Hans röst. "'Frukta inte", sade Herren nu genom Sin tjänare. "Ni har gjort allt detta onda, men vik bara inte av från HERREN, utan tjäna HERREN av hela ert hjärta. Vik inte av för att följa tomma avgudar, som varken kan hjälpa eller befria, för de är bara tomhet. För sitt stora namns skull skall Herren inte förskjuta sitt folk" {Svenska Folk-Bibeln 98}.

Samuel sade inget om den ringaktning, som de hade visat honom, han förebrådde dem inte för deras otacksamhet som blev lönen för hans långvariga, trogna tjänst, utan han försäkrade, att han ständigt skulle känna intresse för dem: "Och själv skulle jag synda svårt mot Herren om jag upphörde att be för er; i stället vill jag lära er vad som är gott och rätt. Frukta Herren och tjäna honom uppriktigt av hela ert hjärta – kom ihåg allt det stora han har gjort för er. Om ni däremot fortsätter med era onda gärningar, då är det ute både med er och er kung.'"

Kapitel 60. Sauls förmätenhet

Efter sammankomsten i Gilgal upplöste Saul hären, som på hans upprop blivit samlad, för att strida mot ammoniterna och behöll blott tre tusen man, av vilka två tusen ställdes under hans eget befäl i Mikmas och ett tusen under hans son Jonatan i Gibea. Men härigenom gjorde han ett stort misstag. Den senaste segern hade ingivit hären hopp och mod; och hade han genast dragit ut mot Israels andra fiender, kunde han även ha besegrat dem och betryggat folkets frihet. Kapitlet bygger på Första Samuelsboken 13-14.

Under tiden var Israels krigiska grannar, filistéerna, verksamma. Efter sitt nederlag vid Eben-Eser innehade de fortfarande några bergfästen i Israels land, och nu förskansade de sig mitt i landet. De var israeliterna vida överlägsna beträffande hjälpmedel, vapen och krigsförnödenheter. Under den långa tidsperiod, som deras tryckande styre varade, hade de sökt att stärka sin makt, genom att

förbjuda israeliterna att arbeta med smide, så att de inte skulle tillverka krigsvapen. Efter fredens ingående hade hebréerna fortfarande begett sig till filistéernas läger, för att låta utföra sådant arbete, som var behövligt. Behärskade av kärlek till bekvämlighet och av den hopplösa anda, som ett långt förtryck framkallar, hade Israels män i hög grad försummat, att skaffa sig krigsvapen. Bågar och slungor brukades i krig, och israeliterna kunde erhålla sådana; men ingen ibland dem, med undantag av Saul och hans son Jonatan, ägde ett spjut eller ett svärd.

Inte förrän under det andra året av Sauls regering blev ett försök gjort, att underkuva filistéerna. Jonatan, kungens son, anföll först och besegrade besättningen i Geba. Filistéerna blev förbittrade över detta nederlag och beredde sig, för att genast angripa Israel. Genom att låta blåsa i trumpeter över hela landet, tillkännagav nu Saul, att krig förestod, samt uppfordrade alla krigsmän, innefattande stammarna på andra sidan Jordan, att församla sig till Gilgal. Denna uppfordran blev åtlydd.

Filistéerna hade sammankallat en ofantligt stor här till Mikmas – "3 000 vagnar med 6 000 mans besättning och fotfolk som sanden på havets strand." När Saul och hans här i Gilgal blev upplysta om vilken väldig här de måste kämpa mot, greps folket av fruktan. Det var icke rustat, för att kunna drabba samman med en sådan fiende, och många blev så förskräckta, att de flydde undan, för att slippa att delta i striden. Några drog över Jordan, medan andra gömde sig i grottor och hålor och i bergsskrevorna, som fanns i stor mängd i den trakten. När tiden, då striden skulle stå, närmade sig, ökade överlöparnas antal, och de som inte lämnade hären, var fyllda av fruktan och onda aningar.

När Saul smordes till Israels kung, hade Samuel givit honom tydliga anvisningar beträffande det förfaringssätt han borde följa vid detta tillfälle. "Sedan skall du före mig

gå ner till Gilgal", sade profeten, "så kommer jag till dig där och offrar brännoffer och gemenskapsoffer. Vänta i sju dagar, tills jag kommer och säger vad du skall göra.'"

Saul väntade den ena dagen efter den andra, men bemödade sig inte särskilt om, att uppmuntra folket, eller inge det förtroende för Gud. Innan den tid, som profeten bestämt, hade gått till ända, blev han otålig över uppskovet och började att känna sig modfälld på grund av de svåra omständigheter, som omgav honom. I stället för att troget söka bereda folket för den tjänst, som Samuel skulle utföra, hängav han sig åt otro och onda aningar. Att söka Gud medelst offrande var en högst allvarlig och viktig förrättning; och Gud fordrade, att Hans folk skulle rannsaka sina hjärtan och ångra sina synder, så att offret kunde bli behagligt inför Honom och att Han kunde skänka det framgång i striden mot fienden. Men Saul hade blivit otålig; och i stället för att förlita sig på Gud, förväntade folket sig, att kungen, som det utvalt, skulle leda och ordna saken.

Herren sörjde likväl fortfarande för dem och lät dem inte råka i en sådan olycka, som de kunde ha kommit i, om de blott hade haft en människas svaga arm att stödja sig på. Han försatte dem i en svår ställning, så att de skulle inse dårskapen i, att förlita sig på människor och att de skulle vända sig till honom, som ensam kunde hjälpa dem. Nu var tiden inne, då Saul skulle bli satt på prov. Han skulle nu visa, huruvida han ville lita på Gud och tåligt vänta enligt Hans befallning samt sålunda visa, att Gud kunde anförtro honom prövande sysslor och ha förtroende till honom som Sitt folks styresman, eller huruvida han skulle bli vankelmodig samt ovärdig det heliga ansvar, vilket blivit anförtrott åt honom. Skulle den kung, som Israel hade utvalt, hörsamma alla konungars Konung? Skulle han hänvisa sina modlösa krigare till Honom, som är en evig klippa och räddare?

Saul avvaktade SamueIs ankomst med tilltagande otålighet samt gav profetens frånvaro skulden för förvirringen, nöden och rymningarna i sin här. Den utsatta tiden kom, men gudsmannen infann sig ej genast. Genom Guds försyn hade hans tjänare blivit uppehållen. Men Sauls oroliga, obetänksamma anda kunde inte längre tygla sig. Han tyckte, att något måste göras, för att undanröja folkets fruktan, och beslöt att sammankalla det, för att hålla gudstjänst och genom offer anropa Gud om bistånd. Herren hade förordnat, att bara de, som blivit invigda till prästämbetet, skulle frambära offer inför honom; men Saul befallde nu: "'För fram brännoffret och gemenskapsoffret till mig'" {Svenska Folk-Bibeln 98}, och iklädd sin krigsrustning och beväpnad, gick han till altaret och offrade inför Gud.

Just då han var färdig med detta kom Samuel, och Saul gick honom till mötes för att hälsa honom. Samuel märkte genast, att Saul hade handlat mot de tydliga föreskrifter han erhållit. Herren hade tillkännagivit genom Sin profet, att Han på denna tid skulle uppenbara, vad Israel måste göra i sin svåra belägenhet. Om Saul hade uppfyllt villkoren,

som blivit bestämda, för att erhålla hjälp av Herren, skulle Gud ha utverkat en underbar befrielse för Israel med de få män, som var kungen trogna. Men Saul var så nöjd med sig själv och sitt verk, att han gick ut, för att möta profeten som en, vilken ansåg sig förtjänt av beröm, i stället för tadel.

Samuels blick var full av ängslan och bekymmer; men då han frågade: "'Vad har du tagit dig till!'", sökte Saul att ursäkta sin förmätna handling och svarade: "'När jag såg att hären lämnade mig och skingrades och du inte kom på utsatt tid, och när jag hörde att filisteerna hade dragit ihop sitt folk vid Mikmas, då tänkte jag: Nu kommer filisteerna ner mot mig i Gilgal, och jag har ännu inte hunnit beveka Herren. Då tog jag mod till mig och bar fram brännoffret. '"

Samuel sade: 'Du har handlat som en dåre och överträtt den befallning som Herren, din Guds, har gett dig. Herren skulle annars ha befäst ditt kungavälde över Israel för all framtid, men nu kommer det att gå förlorat. Herren har sökt sig en man efter sitt sinne och utsett honom till furste över sitt folk... Så bröt Samuel upp från Gilgal. Antingen måste Israel upphöra, att vara Guds folk, eller måste den grundsats, enligt vilken kungadömet var upprättat, bibehållas och nationen styras genom gudomlig makt. Om Israel helt och hållet ville tillhöra Herren, om människornas vilja hölles underdånig Guds vilja, skulle Han fortfarande vara israeliternas härskare. Han skulle komma att vara deras försvarare, så länge kungen och folket uppförde sig som Hans undersåtar. Men i Israel kunde inget kungadöme ha framgång, som inte erkände Gud som den högsta myndigheten i allting.

Om Saul vid denna prövningstid hade iakttagit Guds fordringar, skulle Gud ha verkställt Sin vilja genom honom; men hans uraktlåtenhet visade nu, att han ej var duglig till, att regera över folket som Guds ståthållare. Han skulle föra Israel på avvägar; hans vilja skulle bli härskande, i stället för Guds vilja. Om Saul hade varit trogen, skulle riket även övergått till hans arvingar; men nu måste Guds beslut verkställas genom en annan. Israels regering måste uppdras åt en person, som ville regera folket enligt Herrens vilja.

Vi vet inte, vilka stora intressen, som kan stå på spel, då Gud sätter någon på prov. Bara genom att lyda Guds Ord är man fullkomligt säker. Alla löften Han givit, grundas på villkor: Tro och lydnad. Om man ej fullgör Hans bud, kan Skriftens bestämmelser angående oss ej uppfyllas. Vi bör ej låta oss ledas av ögonblickets ingivelse, eller lita på människors omdöme, utan vi skall uppmärksamma Guds uppenbarade vilja och handla enligt Hans tydliga befallning, utan avseende på de omgivande förhållandena. Gud skall sörja för följderna; och då vi efterkommer Hans ord, ådagalägger vi inför människor och änglar, att Gud kan lita på, att vi även under svåra omständigheter utför Hans vilja, ärar Hans namn och blir till välsignelse för Hans folk.

Saul var i onåd hos Gud, men han var likväl ovillig att ödmjuka sig och göra bättring. Bristen på verklig fromhet sökte han att ersätta genom att visa nit för själva riterna kring gudstjänsten. Han var ej okunnig om det nederlag israeliterna fick lida, när Hofni och Pinehas bar Guds ark till lägret; men han beslöt likväl, att sända efter den heliga kistan och prästen, som ansvarade för den. Om han härigenom kunde inge folket hopp och mod, hoppades han, att åter kunna samla sin spridda här och tåga ut i strid mot filistéerna. Han ville nu reda sig utan Samuels närvaro och understöd samt sålunda befria sig från profetens oangenäma anmärkningar och förebråelser.

Den Helige Ande hade blivit given åt Saul, för att lysa upp hans förstånd och göra hans hjärta mjukt. Guds profet hade troget undervisat och varnat honom. Men hur stor var likväl icke hans egensinnighet! Historien om Israels förste kung framställer ett bedrövligt exempel på makten hos dåliga vanor, som blivit inlärda i ungdomen. Då älskade och fruktade Saul inte Gud, och hans häftiga sinne, som inte tidigt blivit vant vid undergivenhet, var alltid färdigt att motsätta sig Guds myndighet. De, som visar aktning för Guds vilja i ungdomen och troget utför de plikter, som hör till deras ställning, skall bli skickliggjorda för en högre tjänst i sitt senare liv. Man kan inte i åratal missbruka de förmågor, som man fått av Gud, och sedan, när man önskar bättra sig, förvänta, att de skall göra lika god tjänst i motsatt riktning. Sauls bemödanden för att samla folket, visade sig fruktlösa. Då han fann, att hans stridskrafter smält ihop till sex hundra man, lämnade han Gilgal och begav sig till fästningen i Geba, som en kort tid förut blivit tagen från filistéerna. Denna låg på södra sidan av en djup, ojämn dal eller ett trångt bergspass några kilometer norr om Jerusalem. Filistéernas här var lägrad på norra sidan av samma dal, vid Mikmas, medan mindre truppavdelningar sändes ut i olika riktningar, för att härja landet.

Gud hade låtit sakernas tillstånd komma därhän, för att straffa Saul för hans egensinnighet och lära Sitt folk ödmjukhet och tro. Herren ville inte låta Saul få äran av, att besegra filistéerna på grund av hans synd i frambärandet av förmätna offer. Kungens son Jonatan, som fruktade Herren, blev utvald till, att rädda israeliterna. Han kände en gudomlig ingivelse och föreslog för sin vapendragare, att de i hemlighet skulle göra ett angrepp på fiendens läger. "Kanske", sade han, "hjälper oss Herren – han kan ge seger lika lätt genom få som genom många.'"

Vapendragaren, som även var en troende och bedjande man, understödde hans plan, och de lämnade lägret hemligen, så att inte deras uppsåt skulle bli känt och förhindrat. De sände upp en varm bön till sina fäders Ledsagare samt kom överens om ett tecken, som skulle bestämma, hur de borde handla. Sedan gick de ned i passet, som låg emellan de två härarna, och fortsatte under tystnad sin väg i skuggan av klippan och delvis dolda av jordvallarna och upphöjningarna i dalen. När de kom i närheten av filistéernas fäste, blev de upptäckta av fienderna, som på ett hånande sätt sade: "'Ser man på, nu kryper hebreerna fram ur sina hål!'", och sedan framkastade de en utmaning: "'Kom upp hit, så

skall vi visa er!'" Med detta menades, att de skulle straffa de två israeliterna för deras djärvhet. Detta tilltag var det tecken på, att Gud skulle ge dem framgång i deras företag, som Jonatan och hans följeslagare hade kommit överens om att anta. Krigarna valde nu en hemlig och besvärlig stig, där de ej kunde varseblivas av filistéerna, och klättrade upp till toppen på klippan, som man hade ansett för otillgänglig och som därför inte var väl bevakad. På detta sätt trängde de in i fiendens läger och dödade vaktposterna, som greps av så stor förvåning och fruktan, att de ej gjorde något motstånd.

Himmelens änglar beskyddade Jonatan och hans följeslagare samt kämpade vid deras sida, och filistéerna föll för dem. Jorden skälvde, som om en stor mängd ryttare och stridsvagnar var i antågande. Jonatan förstod tecknen på Guds bistånd, och även filistéerna visste, att Han verkade för Israels befrielse. Trupperna både på fältet och i fästningen greps av skräck, och under förvirringen började filistéerna att döda varandra, ty de tog sina egna krigare för fiender.

Bullret från striden hördes snart i Israels läger. Kungens utposter berättade, att filistéerna befann sig i stor oordning och att deras antal oupphörligt minskade. Man visste likväl inte, att någon del av hebréernas här hade lämnat lägret; och när man anställde undersökning, fann man, att inga var frånvarande, med undantag av Jonatan och hans vapendragare. Men då Saul såg, att filistéerna blev nedgjorda, drog han ut med sin truppstyrka, för att delta i striden. De hebréer, som hade gått över till fienderna, vände sig emot dem, en stor mängd av folket kom ut ur sina gömställen, och när filistéerna flydde i vildaste oordning, nedgjorde Sauls här skoningslöst flyktingarna.

Kungen, som beslutat sig för, att bruka sin fördel på bästa sätt, förbjöd obetänksamt sina krigare, att smaka någon föda på hela dagen och stärkte sin befallning genom en högtidlig förbannelse: "'Förbannad den som äter före kvällen, innan jag har tagit hämnd på mina fiender.'" Segern hade redan blivit vunnen utan Sauls vetskap eller samverkan; men han hoppades att kunna utmärka sig, genom att i grund förstöra den flyende hären. Det var självisk ärelystnad, som förmådde kungen, att förbjuda folket att smaka någon föda, och detta visade, att han var likgiltig för folkets behov, när dessa var i strid mot hans begär efter självupphöjelse. Och när han stadfäste detta förbud med en högtidlig ed, visade han sig vara både överdådig och gudlös; ty själva orden i förbannelsen visar, att Saul var nitisk för egen ära och inte för Guds. Han sade inte: "Innan Herren har tagit hämnd på sina fiender," utan: "innan jag har tagit hämnd på mina fiender."

Förbudet hade till följd, att israeliterna överträdde Guds bud. De hade kämpat hela dagen och var utmattade av brist på föda, och så snart tiden, under vilken förbudet gällde, var förbi, kastade de sig över krigsbytet och åt köttet med blodet, varigenom de överträdde den lag, som förbjöd dem att äta blod.

Jonatan, som inte hade fått kunskap om den befallning kungen utgivit, överträdde den ouppsåtligen, genom att smaka på litet honung, när han gick genom en skog under stridens fortgång på dagen. Om aftonen fick Saul veta detta. Han hade kungjort, att den som överträdde hans påbud, skulle lida dödsstraff; och fastän Jonatan inte hade gjort sig skyldig till en uppsåtlig synd och fastän Gud på ett övernaturligt sätt bevarat hans liv och utverkat befrielse genom honom, förklarade kungen ändå, att domen måste verkställas. Om Saul hade velat skona sin sons liv, skulle han därigenom erkänt, att han syndade, när han utfärdade ett sådant obetänksamt påbud. Detta skulle ha varit alltför förödmjukande för hans stolthet. "'Gud må straffa mig, nu och framgent", lydde hans förskräckliga dom: "Jonatan, du måste dö!'"

Saul kunde inte göra anspråk på äran av segern; men han hoppades att bli ärad för sitt nit i, att uppehålla sin eds helighet. Han ville lära sina undersåtar, att den kungliga myndigheten måste bibehållas, även om hans son måste uppoffras därför. Saul hade en kort tid förut dristat sig till, att i strid emot Guds befallning tjänstgöra som präst vid Gilgal, och han försvarade hårdnackat sitt handlingssätt, när Samuel tillrättavisade honom därför. Nu, då hans egen befallning hade blivit missaktad – fastän den var obillig och inte blivit uppsåtligen överträdd – dömde kungen och fadern sin son till döden.

Men folket ville inte låta domen bli verkställd, utan förklarade trots kungens vrede: "'Skulle Jonatan dö, han som har vunnit denna stora seger åt Israel! Aldrig! Så sant Herren lever, inte ett hår skall krökas på hans huvud! Han har haft Gud med sig i det som han har gjort i dag.'" Den stolte monarken vågade ej, att ringakta detta utslag, som enhälligt gavs av folket, och Jonatan fick behålla sitt liv.

Saul kunde ej annat, än inse att hans son aktades högre, än han själv både av folket och av Gud. Genom Jonatans räddning blev kungen strängt tillrättavisad för sin överdådighet. Han hade en förkänsla av, att hans förbannelser skulle återfalla på hans eget huvud. Han fortsatte inte kriget längre med filistéerna, utan återvände svårmodig och missbelåten till sitt hem.

De, som är mest angelägna om, att ursäkta och försvara sin egen synd, dömer och förkastar ofta andra med den största stränghet. Många ådrar sig Guds misshag, liksom Saul, men de förkastar råd och vill inte ta emot varning. De vill inte erkänna, att orsaken till deras elände ligger hos dem själva, inte ens då de är övertygade om, att Herren inte är med dem. De hyser en högmodig och skrytsam anda, medan de på samma gång hårt bedömer eller strängt tadlar andra, som är bättre, än de själva. Sådana självförordnade domare gör klokt i, att begrunda dessa Kristi ord: "Ty med den dom som ni dömer med skall ni dömas, och med det mått som ni mäter med skall det mätas upp åt er." {Matteusevangeliet 7:2.}

De, som söker att upphöja sig själva, försätts ofta i sådana ställningar, att deras verkliga karaktär blir uppenbarad. Detta var förhållandet med Saul. Hans eget handlingssätt visade folket, att han skattade kunglig ära och myndighet högre, än rättvisa, barmhärtighet och välgörenhet, och israeliterna insåg nu, att de begått ett misstag, när de förkastade det styrelsesätt, som Gud hade givit dem. De hade bytt ut den fromme profeten, vars böner hade fört välsignelser över dem, mot en kung, som i sitt blinda nit hade bett, att de skulle bli förbannade.

Hade inte Israels män trätt emellan, för att rädda Jonatan, skulle deras befriare ha blivit dödad enligt kungens påbud. Hur tveksamt detta folk sedan skulle ha följt Sauls ledning! Hur bitter den tanken måste ha varit, att han blivit uppsatt på tronen på deras egen begäran! Herren har länge undseende med människors egensinne och ger alla tillfälle till, att inse och överge sina synder; och även om det kan tyckas som om Han låter dem ha framgång, som ringaktar Hans vilja och ej hörsammar Hans varningar, skall Han likväl säkert uppenbara deras dårskap, när Han anser det lämpligt.

Kapitel 61. Sauls förkastande

Saul hade inte under sin svåra ställning vid Gilgal utstått trosprovet, utan hade fört vanära över Herrens tjänst. Dock hade han ännu ej fallit så djupt, att han ej kunde upprättas, och Herren vill åter ge honom ett tillfälle till, att obetingat tro Guds ord och lyda Hans befallningar. Kapitlet bygger på Första Samuelsboken 15.

När profeten tillrättavisade Saul för hans handlingssätt vid Gilgal, tyckte inte Saul, att han begått någon stor synd, utan ansåg, att han blivit orättvist behandlad samt sökte, att försvara sitt tillvägagående och anföra ursäkter för sitt felsteg. Efter den tiden umgicks han väldigt litet med profeten. Samuel älskade Saul, som om han varit hans egen son, medan Saul – med sitt oförskräckta och känslofulla sinnelag – hade hyst stor aktning för profeten. Emellertid kände han harm över Samuels tillrättavisning och undvek honom därför så mycket som möjligt.

Men Herren sände Sin tjänare med ett annat budskap till Saul. Genom att lyda detta, kunde han visa, att han ännu var trogen mot Gud och värdig att vara Israels ledare. Samuel framställde tydligt, att samma myndighet, som hade kallat Saul till att inneha kungavärdigheten, hade sänt honom att tala, för att kungen skulle fatta vikten av, att fullgöra befallningen. Profeten sade: "Så säger Herren Sebaot: Jag har inte glömt vad amalekiterna gjorde mot Israels folk, då de angrep dem på deras vandring från Egypten. Dra nu ut och krossa amalekiterna och vig dem åt förintelse med allt som tillhör dem. Skona ingen utan döda alla, både män och kvinnor, barn och spädbarn, oxar och får, kameler och åsnor.'" Amalekiterna var de första, som angrep Israel i öknen, och på grund av denna synd samt på grund av deras trots mot Gud och förnedrande avguderi, hade Herren, genom Moses, dömt dem till undergång. Enligt Guds föreskrift, blev historien om

deras grymhet mot Israel nedtecknad i en bok tillika med befallningen: Du skall "utplåna minnet av amalekiterna från jorden. Glöm aldrig detta!" Femte Moseboken 25:19. Utförandet av denna dom hade blivit uppskjutet i fyra hundra år; men amalekiterna hade inte övergivit sina synder. Herren visste, att detta ogudaktiga folkslag skulle, om det vore möjligt, utrota Hans folk och tillintetgöra Hans gudstjänst på Jorden; och nu hade tiden kommit, då domen, som så länge blivit uppskjuten, skulle verkställas.

På grund av Guds långmodighet mot de ogudaktiga, blir människorna djärva nog, att fortsätta i synden; men deras bestraffning blir lika viss och förskräcklig, om den än uppskjuts en lång tid. "Herren skall resa sig som på Perasims berg, som i Givons [Gibeons] dal. Han skall utföra sin gärning, en underligt gärning, fullborda sitt verk, ett säreget verk." Jesaja 28:21. Vår barmhärtige Gud finner ej behag i, att straffa. "Så sant jag lever, säger Herren Gud, jag önskar inte den gudlöses död. Jag vill att han upphör med sina gärningar och får leva." Hesekiel 33:11. Herren är "en barmhärtig och nådig Gud, sen till vrede och rik på kärlek och trofasthet... han förlåter synd och skuld "; men Han "lämnar inte den skyldige ostraffad". Andra Moseboken 34:6-7. Han finner ej behag i, att straffa, men Han skall likväl verkställa domen över dem, som överträder Hans lag. Han är tvungen att göra detta, för att kunna bevara Jordens invånare från fullständigt fördärv och fullkomlig undergång. Han måste utrota dem, som blivit förhärdade i synden, för att kunna rädda några. "Herren är sen till vrede men väldig i styrka, ingen lämnar han ostraffad." Nahum 1:3. Han kommer att upprätthålla Sin ringaktade lags anseende med fruktansvärd rättfärdighet. Och det förhållandet, att Han ej har lust till att straffa, är ett bevis på gräsligheten hos de synder, som framkallar Hans hemsökelser, och strängheten hos den vedergällning, som väntar överträdaren.

Guds ånger liknar inte människans ånger. "Och han som är Israels ära ljuger icke och ångrar intet, ty han är inte en människa, en som kan ångra sig.'" Människans ånger innefattar en förändring av sinnet; men Guds ånger innefattar en förändring av omständigheter och förhållanden. Människan kan förändra sitt förhållande till Gud, genom att uppfylla de villkor, som blivit bestämda för att hon skall bli delaktig av Hans nåd, eller hon kan genom egna handlingar förverka den; men Herren är densamme "i går, i dag och i evighet." Hebréerbrevet 13:8. Saul förändrade sitt förhållande till Gud genom olydnad; men villkoren, för att vara godtagbar hos Gud var oförändrade – Guds fordringar var fortfarande desamma; ty hos Honom sker "ingen förändring . . . och ingen växling mellan ljus och mörker." Jakobsbrevet 1:17.

Med bedrövat hjärta begav sig profeten åstad följande morgon, för att möta den felande kungen. Samuel hyste förhoppningen, att Saul, genom eftertanke, skulle inse sin synd samt, genom att ångra och ödmjuka sig, åter bli upptagen i Guds nåd. Men när man tagit det första steget på överträdelsens väg, blir det lätt att fortsätta på den. Saul, som

blivit fördärvad genom sin olydnad, kom Samuel till mötes med en lögn på sina läppar. Han utropade: "'Herren välsigne dig! Jag har fullgjort Herrens uppdrag.'"

De ljud, som träffade profetens öron, vederlade den olydige kungens uppgift. På hans fråga: 'Vad är det då för bräkande och råmande jag hör?'", svarade Saul: "'Det är djur som har förts hit från amalekiterna . . . folket sparade det bästa av boskapen för att offra åt Herren, din Gud. Resten vigde vi åt förintelse.' Folket hade lytt Sauls befallningar; men han tvekade inte, att ge det skulden för sin olydnad, för att själv synas oskyldig.

Budskapet om Sauls förkastelse fyllde Samuels hjärta med en outsäglig sorg. Det måste avkunnas inför hela Israels här, när den jublade av stolthet och glädje över segern, som den tillskrev sin kungs tapperhet och skicklighet som fältherre, ty Saul hade inte givit Gud äran för Israels framgång i denna strid. Men när profeten såg beviset på Sauls olydnad, blev han förbittrad över, att den som blivit så högligen gynnad av Gud, kunde överträda Hans bud och förleda Israel till synd. Samuel lät sig ej bedras av kungens undanflykt, utan sade till honom, med blandad sorg och förbittring: "'Jag skall tala om för dig vad Herren sade till mig i natt... Även om du är obetydlig i dina egna ögon står du dock i spetsen för Israels stammar, och Herren har smort dig till kung över Israel." Och han upprepade Herrens befallning angående Amalek och bad kungen att förklara, varför han varit olydig.

Saul sökte fortfarande, att rättfärdiga sitt uppförande: "'Jag lyssnade till Herren. Jag drog ut dit Herren skickade mig. Agag, amalekiternas kung, förde jag hit, men dem själva vigde jag åt förintelse. Av bytet tog folket får och kor, det bästa av det som skulle vigas åt förintelse, för att offra det åt Herren, din Gud, i Gilgal.'"

Profeten vederlade med stränga och allvarliga ord hans osanning och avkunnade den oåterkalleliga domen: "'Älskar Herren offergåvor lika mycket som lydnad? Nej, lydnad är bättre än offer, hörsamhet bättre än baggars fett. Trots är synd liksom svartkonst är synd, övermod synd liksom avgudadyrkan. Du har förkastat Herrens ord, och han har förkastat dig: du skall ej längre vara konung.'"

Då kungen hörde denna förskräckliga dom, utropade han: "'Jag har syndat och överträtt Herrens befallning och dina ord. Jag var rädd för folket och gjorde dem till viljes." Profetens förkastelsedom injagade fruktan hos Saul, och han erkände nu sin synd, som han förut hårdnackat nekat till. Dock sökte han fortfarande, att skjuta skulden på folket, i det att han förklarade, att han hade syndat, eftersom han fruktade dem.

Israels kung kände inte sorg över synden, utan fruktan för dess straff, när han sökte att beveka Samuel med denna bön: "Förlåt mig min synd och följ mig tillbaka, så skall jag faller ner inför Herren.'" Om Saul hade känt verklig ånger, skulle han offentligen ha bekänt sin synd; men nu var han mest angelägen om, att bibehålla sin myndighet och

folkets trohet. Han önskade, att Samuel skulle ära honom med sin närvaro, så att hans eget inflytande över folket kunde göras starkare.

'Jag följer dig inte, lydde profetens svar. [D]u har förkastat Herrens befallning, och han har förkastat dig som kung över Israel.' När Samuel vände sig om, för att gå bort, fattade kungen under djup ängslan tag i hans mantel, för att hålla honom kvar; men den revs sönder i hans händer. Med anledning av detta, sade profeten till honom: 'I dag har Herren ryckt ifrån dig Israels kungamakt och gett den åt en annan, som är bättre än du.

Saul kände större oro över, att Samuel ville lämna honom, än han gjorde över Guds misshag. Han visste, att folket hade större förtroende till profeten, än till honom själv; och han insåg, att han inte kunde bibehålla sin egen myndighet, om en annan, på Guds befallning, nu bleve smord till kung.

Om Samuel skulle överge honom helt och hållet, fruktade han, att en uppresning genast skulle äga rum, och därför bad han enträget profeten om, att ära honom inför de äldste och folket, genom att delta med honom i den offentliga gudstjänsten. Samuel gav efter för kungens begäran, därtill uppmanad av Gud, så att ej någon anledning till uppresning skulle ges; men han stannade blott som ett tyst vittne till gudstjänsten.

Men en sträng och förskräcklig handling måste ännu utföras, för att tillfredsställa rättvisans anspråk. Samuel måste offentligt försvara Guds ära och tillrättavisa Saul för hans uppförande. Han befallde, att amalekiternas kung skulle föras fram till honom. Agag var mera brottslig och obarmhärtig. än någon annan, som hade blivit dödad av israeliterna; han hade hatat Guds folk och sökt förgöra det, och han var avguderiets mäktigaste beskyddare. Han gick nu glatt fram till profeten, eftersom han inbillade sig, att han ej längre behövde frukta för, att bli dödad. Men Samuel sade: "'Ditt svärd har gjort kvinnor barnlösa, nu skall din mor bli barnlös som de.' Och han högg ner Agag inför Herren i Gilgal." När detta blivit utfört, återvände Samuel till sitt hem i Rama och Saul till sitt i Gibea. Profeten och Samuel sammanträffade blott en gång efter denna tilldragelse.

När Saul kallades till kung, hade han inga höga tankar om sina egna förmågor, och han var då villig, att ta emot undervisning. Hans kunskaper och erfarenhet var mindre omfattande, och hans karaktär var högst bristfällig Men Herren gav honom den Helige Ande till ledare och hjälpare och försatte honom i en sådan ställning, att han kunde uppamma de egenskaper, som Israels härskare måste äga. Hade han förblivit ödmjuk och ständigt sökt Herrens ledning, skulle han med framgång och utmärkelse ha kunnat fullgöra sin höga ställnings skyldigheter. Varje god egenskap skulle under den gudomliga nådens inflytande ha blivit starkare, medan de onda böjelserna skulle ha förlorat sin kraft. Det är Herrens avsikt, att utföra ett sådant verk för alla, som viger sig åt Hans tjänst. Det finns många, som Han kallat till, att stå i förbindelse med Hans verk, därför att de har en

ödmjuk och läraktig anda. Genom Sin försyn ger Han dem en sådan sysselsättning, att de kan lära av Honom. Han uppenbarar för dem bristerna i deras karaktär, och Han ger alla, som ber Honom om hjälp, kraft till att rätta till sina ofullkomligheter.

Men Saul blev stolt genom sin upphöjelse och vanärade Gud genom otro och olydnad. När han först kallades till kung, var han ödmjuk och hade misstroende till sig själv, men framgången gjorde honom självnöjd. Den allra första segern under hans regering hade i hans hjärta väckt stolthet, och i den låg hans största fara. Den tapperhet och militäriska skicklighet, som han visade i slaget vid Jabes i Gilead, hade väckt hänförelse hos hela nationen. Folket ärade kungen och glömde, att han blott var medlet, genom vilket Gud hade verkat; och ehuru Saul i början tillskrev Gud äran, ville han sedermera själv ha utmärkelsen. Han förlorade sitt beroende av Gud ur sikte och övergav Herren i sitt hjärta. Sålunda blev vägen beredd för begåendet av hans förmätna och vanhelgande handling vid Gilgal.

Samma blinda självförtroende fick honom att förkasta Samuels tillrättavisning. Saul erkände, att Samuel var en av Gud sänd provet; därför borde han ha tagit emot tillrättavisningen, även om han själv inte kunde inse, att han hade syndat. Hade han villigt insett och bekänt sitt fel, skulle denna bittra erfarenhet ha visat sig vara ett skydd för honom i framtiden.

Om Herren på den tiden helt och hållet övergivit Saul, skulle Han inte sedan ha talat till honom genom profeten och gett honom ett bestämt verk att utföra, så att han skulle få tillfälle, att gottgöra sina fel i det förflutna. När någon, som bekänner sig vara ett Guds barn, blir likgiltig för Hans vilja och därigenom förleder andra till, att vanvörda Herren och att ej akta på Hans föreskrifter, finns ännu en möjlighet, att hans förseelser kan vändas till segrar, om han bara med ett ångerfullt vill hjärta ta emot tillrättavisning och åter tjäna Gud i ödmjukhet och tro. Den förödmjukelse, som är förbunden med ett nederlag, visar sig ofta vara till välsignelse, därigenom att den visar oss vår oförmåga, att göra Guds vilja utan Hans bistånd.

När Saul försmådde den tillrättavisning, som han fick av Guds Helige Ande, och framhärdade i sitt envisa självrättfärdigande, förkastade han det enda medel, genom vilket Gud kunde verka, för att rädda honom. Han hade uppsåtligt skilt sig ifrån Gud, och han kunde inte erhålla Hans hjälp eller ledning, förrän han åter vände sig till Honom, genom att bekänna sin synd.

Saul låtsades äga ett uppriktigt uppsåt, då han stod inför Israels här vid Gilgal och offrade brännoffer åt Gud; men hans fromhet var bara ytlig. En gudstjänst, som utfördes i strid med Guds befallning, bidrog endast till, att försvaga Sauls makt och att beröva honom den hjälp, som Gud så gärna ville ge honom.

Saul tänkte, att han i sitt fälttåg mot Amalek hade fullgjort allt, som var väsentligt av det Herren hade befallt honom att göra; men Herren var ej nöjd med bitvis lydnad, ej heller var Han villig att förbigå, vad som hade blivit försummat av en skenbart rätt bevekelsegrund. Gud har ej givit människorna frihet, att avvika från Hans fordringar. Herren hade förklarat för. Israel: "Ni skall inte göra . . . var och en . . . som han vill . . . [utan] det som är rätt och riktigt i Herrens, din Guds, ögon." Femte Moseboken 12:8, 28. Då vi måste besluta oss med hänsyn till något handlingssätt, skall vi inte fråga, om det är fördärvbringande, utan om det är i överensstämmelse med Guds vilja. "En väg som tycks vara den rätta kan ändå föra till döden." Ordspråksboken 14:12.

Lydnad är bättre än offer. Offren hade i Guds åsyn inget egenvärde. De var ämnade, att å den offrandes sida uttrycka ånger över synden och tro på Kristus samt ge löfte om lydnad för Guds lag i framtiden. Men utan ånger, tro och ett lydigt hjärta, var offren värdelösa. När Saul ämnade, att i direkt överträdelse av Guds bud bära fram ett offer av det, som Gud hade vigt åt förintelse, visade han öppet förakt för Herrens myndighet. En sådan tjänst hade varit en förolämpning mot Gud. Men oaktat vi har Sauls synd och dess följder framför oss, finns det likväl många, som handlar på ett liknande sätt. På samma gång, som de vägrar att tro och lyda någon av Guds fordringar, fortsätter de med, att erbjuda Gud sin ytliga tillbedjan. Guds Ande godkänner inte en sådan tjänst. Människor må var hur nitiska som helst i sin iakttagelse av religiösa ceremonier, Herren kan dock ej kännas vid dem, om de fortfar att överträda något av Hans bud.

Trots är synd liksom svartkonst är synd, övermod synd liksom avgudadyrkan. Olydnaden hade sin upprinnelse hos Satan, och all olydnad mot Gud är en följd av sataniskt inflytande. De, som sätter sig upp emot Guds styre, har ingått förbund med ärkeavfällingen, och han brukar sin makt och list till, att slå sinnena i bojor och förmörka förståndet. Han låter allting framstå i ett falskt ljus. De, som står under hans förtrollande inflytande, tror – liksom våra första föräldrar – att de skall erhålla stora fördelar, genom att överträda Guds bud.

Man kan ej ge något starkare bevis på Satans förförande makt, än det, att många, som alltså leds av honom, bedrar sig själva i tron, att de står i Herrens tjänst. När Kora, Datan och Abiram gjorde uppror mot Moses' myndighet, tänkte de, att de satte sig upp mot en blott mänsklig ledare, en man lik dem själva; och de började att tro, att de verkligen gjorde Gud en tjänst. Men då de förkastade Guds utvalda verktyg, förkastade de Kristus och förolämpade Guds Ande. Detsamma var förhållandet med judarnas skriftlärde och äldste på Kristi tid, vilka föregav sig vara ytterst nitiska för Guds ära, men likväl korsfäste Hans Son. Samma anda härskar ännu hos dem, som är beslutna att handla enligt sin egen vilja i strid med Guds vilja.

Saul hade haft de tydligaste bevis på, att Samuel var gudomligt inspirerad. Hans tilltag, att förakta det bud Gud gav honom genom profeten, skedde i strid med förnuftets och ett gott omdömes ingivelser. Man måste tillskriva hans olyckliga förmätenhet en satanisk trolldom. Saul hade ådagalagt stort nit med hänsyn till, att undertrycka avguderi och trollkonst; men när han ej uppfyllde det gudomliga budet, påverkades han av samma anda av motstånd mot Gud och var lika mycket ingiven av Satan som de är, vilka utövar trolldom; och när han blev tillrättavisad, lade han gensträvighet till sin olydnad. Han kunde inte ha förnärmat Guds Ande mera, om han offentligt hade slutit sig till avgudadyrkare.

Det är farligt, att förakta Guds Ords och Andes tillrättavisningar och varningar. Många liknar Saul och dukar under för frestelsen, till dess de inte kan fatta syndens verkliga art och natur. De inbillar sig, att de har haft ett gott ändamål i sikte och att de ej har gjort orätt, genom att avvika från Herrens fordringar. Alltså trotsar de nådens Ande, till dess de ej längre hör Hans röst och de får ostörda hänge sig åt de villfarelser, som de har valt.

Gud hade i Saul givit israeliterna en kung efter deras eget hjärta, såsom Samuel sade, när Saul stadfästes i konungadömet vid Gilgal: "Här är nu den kung ni ville ha" (Första Samuelsboken 12:13). Enär han ägde en skön och ädel gestalt och furstlig hållning, var hans utseende enligt deras begrepp sådant, som anstod en kung; och hans personliga tapperhet och skicklighet i, att leda härar, var egenskaper, som enligt deras tankar skulle tillförsäkra dem andra nationers aktning och ära. De var föga angelägna om, att deras kung skulle äga de högre egenskaper, vilka kunde skickliggöra honom till, att föra en rättvis och opartisk regering. De begärde inte att få en härskare, som hade en ädel karaktär samt älskade och fruktade Gud. De hade inte begärt råd av Gud beträffande de egenskaper en regent borde äga, för att kunna bevara deras utmärkande, heliga karaktär såsom Hans utvalda folk. De sökte ej att följa Gud, utan gick sin egen väg. Gud gav dem därför en sådan kung, som de begärde – en kung, vars karaktär återspeglade deras egen. Deras hjärtan var inte Gud underdåniga, och deras kung var ej heller besegrad av den gudomliga nåden, Under denne kungs regering skulle de erhålla den erfarenhet, som var nödvändig, för att de måtte inse sin synd och åter bli Gud underdåniga.

Men Herren lämnade likväl inte Saul, efter att Han gett honom ansvaret, att förvalta rikets styre. Han lät den Helige Ande komma över honom, för att visa honom hans egen svaghet och hans behov av gudomlig nåd; och hade Saul haft tillit till Gud, skulle Gud ha varit med honom. Så länge hans vilja behärskades av Guds vilja och så länge han underkastade sig Hans Andes undervisning, kunde Gud kröna hans bemödanden med framgång. Men när Saul föredrog, att handla oberoende av Gud, kunde Herren inte längre vara hans ledare, utan Han måste då förkasta honom. Då utsåg Han till kung en man "efter sitt sinne" (Första Samuelsboken 13:14) – inte en man, som ägde en felfri karaktär,

utan en, som ville förlita sig på Gud och inte på sig själv samt låta sig ledas av Hans Ande och som ville ta emot tillrättavisning och bestraffning, när han syndade.

Kapitel 62. David smord till kung

Några kilometer söder om Jerusalem, "den store Konungens stad", ligger Betlehem, där David, Isais son, föddes mer än ett tusen år före den tid, då Jesusbarnet sov i krubban och tillbads av de vise männen från Österlandet. Flera århundraden före Frälsarens ankomst vaktade David under sina glada barnaår sina fårahjordar, medan de betade på kullarna omkring Betlehem. Den anspråkslöse herdegossen sjöng de sånger han själv författat, och musiken på hans harpa, som beledsagade hans friska, ungdomliga stämma, bildade en ljuv melodi. Herren hade valt ut David, och under hans ensliga liv tillsammans med fårahjordarna uppfostrade Han honom för det verk Han ämnade anförtro åt honom som vuxen. Kapitlet bygger på Första Samuelsboken 16:1-13.

Medan David sålunda förde en fårherdes anspråkslösa och tillbakadragna liv, talade Gud om honom till profeten Samuel. Herren sade till Samuel: 'Hur länge tänker du gråta över Saul? Jag har ju förkastat honom; han skall inte längre vara kung över Israel. Fyll ditt smörjhorn med olja och ta det med dig. Jag sänder dig till Jishaj [Isai] i Betlehem, ty jag har utsett en av hans söner mig en kung.' ... 'Ta med dig en kviga och säg att du kommer för att offra till Herren. Bjud så in Jishaj till offerfesten. Sedan låter jag dig veta vad du skall göra; den som jag utpekar skall du smörja åt mig.' Samuel gjorde som Herren hade sagt. När han kom till Betlehem skyndade stadens äldste emot honom och frågade oroligt: 'Vad för dig hit? Är allt väl?' - 'Ja', svarade han. De äldste antog inbjudningen, att komma till offret, och Samuel kallade även Isai och hans söner. Altaret byggdes upp och offret gjordes färdigt. Isais hela familj var närvarande, med undantag av den yngste sonen David, som hade blivit lämnad att vakta fåren, ty man kunde inte låta hjordarna vara utan skydd och bevakning.

När offret var klart och innan de deltog i festmåltiden, började Samuel sin profetiska besiktning av Isais ståtliga söner. Eliab var den äldste, och han liknade Saul till växt och fägring mer, än de andra. Hans behagliga utseende och fint bildade gestalt fäste profetens uppmärksamhet vid honom. Då Samuel betraktade hans furstliga hållning, tänkte han: "'Här inför Herren står nu hans smorde'", och han väntade, att Gud skulle bekräfta hans antagande, så att han kunde smörja Eliab. Men Jehova såg inte till hans yttre form. Eliab fruktade inte Herren. Hade han fått inta tronen, skulle han ha blivit en högmodig och sträng härskare. Herren sade till Samuel: "'Fäst dig inte vid hans utseende och hans resliga gestalt – honom har jag förkastat. Herren ser med andra ögon än människor: människor ser till det yttre, men Herren ser till hjärtat.'" Ingen yttre skönhet kan göra själen godtagbar för Gud. Den vishet och renhet, som uppenbaras i karaktären och uppförandet, utgör människans verkliga skönhet, och det är det inre värdet, hjärtats godhet, som gör oss behagliga inför Herren. Hur kraftigt denna sanning borde framstå för oss, då vi bedömer oss själva och andra! Samuels misstag visar oss, hur bedräglig den

uppskattning är, som grundas på ansiktets skönhet, eller kroppsväxten. Vi kan se, hur oförmögen människan är till, att förstå hjärtats hemligheter, eller fatta Guds rådslag, utan särskild upplysning från höjden. Guds tankar och vägar beträffande Hans skapade varelser övergår vår begränsade tankeförmåga; men vi kan vara förvissade om, att Hans barn skall erhålla det ämbete, som de är dugliga till, och att de skall sättas i stånd till, att utföra det verk, som blivit lämnat i deras händer, om de blott vill överlämna sig åt Gud, så att Hans välgörande planer inte görs om intet genom människans förvändhet.

Efter att Eliab undergått Samuels prövning, ställdes de sex bröderna – som bevistade gudstjänsten – fram efter varandra, för att granskas av profeten; men Herren lät ej förstå, att Han valt någon av dessa. Samuel hade under plågsam ovisshet betraktat den siste av de unga männen, och profeten var nu förvirrad och rådlös. Han frågade Isai: "'Är detta alla dina söner?'" Fadern svarade: "'den yngste är kvar, men han är ute och vallar fåren.'" Samuel bad om, att han skulle bli ditskickad: "vi går inte vår väg förrän han har kommit.'" Den ensamme fåraherden blev bestört över den oväntade kallelsen av budbäraren, som tillkännagav, att profeten hade kommit till Betlehem samt skickat efter honom. Förvånad frågade han, varför Israels domare och profet önskade att se honom; men han lydde kallelsen utan dröjsmål. "[O]ch han var ljus och ståtlig och hade vackra ögon." Då Samuel med välbehag betraktade den stilige, manlige och anspråkslöse herdegossen, talade Herren till profeten och sade: "'Han är det, honom skall du smörja.'" David hade visat sig vara tapper och trogen i sin ringa tjänst som fåraherde, och Gud hade nu utvalt honom till furste över Sitt folk. "Samuel tog då oljehornet och smorde honom mitt ibland hans bröder. Och Herrens [A]nde föll över David och var sedan alltid med honom." Profeten hade utfört sitt förelagda arbete och återvände med lättat hjärta till Rama.

Samuel hade inte berättat om sitt ärende för någon, inte ens för Isais familj, och ceremonin att smörja David hade blivit utförd i hemlighet. Den var för ynglingen en antydan om den höga bestämmelse, som låg framför honom, så att denna kunskap kunde ge honom mod, att under sina senare års alla omväxlande erfarenheter och många faror troget ägna sig åt det kall, som Gud bestämt för honom.

Den stora heder, som bevisades David, gjorde honom inte högmodig. Oaktat han skulle komma att inneha en så hög befattning, fortsatte han i stillhet med sin förrättning och var tillfredsställd med, att avvakta utvecklingen av Herrens planer på det sätt och den tid, som Han ansåg vara bäst. Herdegossen återvände till kullarna lika ödmjuk och anspråkslös som han var, innan han blev smord; och han vakade över sina hjordar lika troget som förut. Men han författade sina musikstycken och spelade på sin harpa under en ny ingivelse. Framför honom utbredde sig ett landskap av stor och omväxlande skönhet. Vinrankorna, med sin ymniga frukt, glänste i solljuset, och skogens träd, klädda i sitt gröna lövverk, svängde fram och tillbaka i vinden. Han såg, hur Solen lyste upp himlen

med sitt ljus och gick ut som en brudgum ur sin kammare samt fröjdade sig om en hjälte, för att löpa vägen. Där sträckte sig de branta bergstopparna upp mot höjden, i det avlägsna fjärran reste sig de nakna klipporna i Moabs bergsmur, och över alltsammans välvde himlen sitt ljusblåa valv. Och bortom detta fanns Gud.

David kunde inte se Honom, men Hans verk förkunnade Hans lov. Dagens ljus, som förgyllde skog och berg, äng och ström, förde tankarna upp till ljusets Fader, Upphovsmannen till varje god och fullkomlig gåva. Dagliga uppenbarelser om hans Skapares karaktär och majestät fyllde den unge skaldens hjärta med djup vördnad och glädje. Genom betraktelse av Gud och Hans verk blev Davids sinnesförmögenheter och böjelser utvecklade och stärkta för det arbete han skulle utföra senare i livet. Dag efter dag kom han i en mera innerlig förbindelse med Gud. Han sökte ständigt, att tränga djupare in i Guds under, för att finna nya ämnen, som skulle inspirera hans sång och framkalla musik på hans harpa. Ljudet av hans klangfulla stämma svävade genom luften och återskallade från kullarna, som om det utgjort ett svar till änglarnas glädjesånger i himmelen.

Vem kan uppskatta följderna av det arbete David utförde och de vandringar han företog under de år han tillbragte bland de ensliga kullarna? Vistelsen i naturen och umgänget med Gud, vården om fårahjordarna, farorna och befrielserna, sorgen och glädjen, som var förknippade med hans ringa tjänst, skulle inte bara utveckla Davids karaktär och påverka hans liv i framtiden, utan de skulle även genom de psalmer, som Israels älsklige sångare författade, under alla kommande tider tända kärlek och tro i Guds barns hjärtan och föra dem närmare Hans alltid av kärlek brinnande hjärta, närmare Honom, i vilken alla Hans skapade väsen lever.

Då David stod i sina ynglingaårs skönhet och kraft, beredde han sig för, att inta en hög ställning ibland Jordens ädlaste män. Sin naturliga begåvning brukade han som en värdefull gåva från Gud, för att upphöja den gudomlige Givarens härlighet. Hans tillfällen till betraktelser och begrundanden bidrog till, att skänka honom en sådan vishet och fromhet, att han blev älskad av Gud och änglar. Då han tänkte på sin Skapares fullkomligheter, fick han allt klarare begrepp om Gud. Dunkla ämnen blev utredda, svårigheter undanröjda, skenbara motsägelser försatta i harmoni, och varje ny ljusglimt framkallade nya utbrott av hänryckning och ljuvare lovsånger till Guds och Återlösarens ära. Den kärlek, som behärskade honom, de bedrövelser, för vilka han var utsatt, de segrar han vann, blev alla föremål för hans begrundande; och då han märkte, hur Gud kärleksfullt vakat över honom under alla livets förhållanden, fylldes hans hjärta av en innerligare vördnad och tacksamhet, hans stämma ljöd mera melodisk och han spelade på harpan med en större hänryckning; och herdegossen gick från kraft till kraft, från kunskap till kunskap, ty Herrens Ande var över honom.

Kapitel 63. David och Goliat

När kung Saul insåg, att han blivit förkastad av Gud, och fattade fulla betydelsen av den anklagelse, som profeten hade gjort emot honom, fylldes hans sinne av upproriska känslor och förtvivlan. Det var ingen verklig ånger, som gjort kungen ödmjuk. Han hade inte någon riktig uppfattning om den fördärvliga beskaffenheten hos sin synd, och han kände inget behov av, att förbättra sin levnad, utan han ängslades över vad han ansåg var en orättvisa från Gud – att Han berövade honom Israels tron och tog bort arvsrätten till den från hans efterkommande. Han var alltid upptagen med, att söka förekomma det fördärv, som skulle träffa hans hus. Han tyckte, att den tapperhet, som han visat i striderna mot sina fiender, borde uppväga hans olydnad. Han tog inte med saktmod emot tillrättavisningen av Gud, utan hans övermodiga ande blev förtvivlad, så att han nästan var i fara, att förlora sitt förstånd. Hans rådgivare uppmanade honom, att låta uppsöka en skicklig musikant i den förhoppningen, att de mildrande tonerna från ett välljudande instrument skulle lugna hans oroliga sinne. Genom Guds försyn blev David, som var en skicklig harpospelare, framställd för kungen. Hans upplyftande, av Gud inspirerade, melodier hade den åsyftade verkan; och det tunga svårmod, som hade omgivit Sauls sinne som ett tjockt töcken, skingrades genom detta tjusningsmedel. Kapitlet bygger på Första Samuelsboken 16:14-23; 17.

När Davids tjänster inte längre behövdes vid Sauls hov, återvände han till sina hjordar ibland kullarna och bibehöll fortfarande sitt okonstlade väsen och levnadssätt. När helst det var av nöden, återkallades han, för att tjänstgöra hos kungen och lugna hans oroliga sinne, till dess den onde anden lämnade honom. Men fastän Saul var vänlig mot David och fann nöje i hans musik, gick likväl den unge fåraherden från kungens hus till de ängar och kullar, där hans hjordar betade, med en känsla av lättnad och glädje.

David växte till i Guds och människors ynnest. Han hade blivit undervisad om Herrens väg, och han beslöt nu i sitt hjärta, att mera troget lyda Guds vilja, än han någonsin gjort förut. Han hade fått nya ämnen att tänka på. Han hade varit vid kungens hov och hade iakttagit, vilka ansvar, som var förknippade med kungavärdigheten. Han hade upptäckt några av de frestelser, som omgav Sauls själ, och han hade genomskådat några av hemligheterna i karaktären och uppförandet hos Israels förste kung. Han hade sett kungavärdighetens ära fördunklad av ett mörkt moln av sorg, och han visste, att Sauls familj i sitt personliga liv var allt annat, än lycklig. Alla dessa saker bidrog till, att ge honom bekymmersfulla tankar, trots att han hade blivit smord till Israels näste kung. Men när han var försjunken i djupa betraktelser och plågad av ängsliga tankar, fattade han sin harpa och framkallade melodier, som lyfte hans själ till alla goda gåvors Givare, och de mörka molnen, som tycktes dölja framtidens horisont, skingrades.

Gud lärde David, att sätta sin tillit till Honom. Liksom Moses blev uppfostrad för sitt verk, skickliggjorde Herren Isais son till, att bli Hans utvalda folks ledare. Genom den omvårdnad han måste visa sina hjordar, lärde han sig fatta något av den vård, som den Store Herden ägnar Sina fåren på Sina ängar.

De ensliga kullarna och de öde klyftorna, som fanns där David vandrade med sina hjordar, var gömställen för rovdjur. Inte sällan kom lejonet från snåren vid Jordan och björnen från sin kula ibland kullarna drivna av hunger, för att överfalla fårahjordarna. David var enligt tidens sed beväpnad med blott en slunga och en herdestav; men han visade likväl tidigt prov på sin styrka och sitt mod vid försvaret av sina hjordar. Han beskrev en gång dessa strider sålunda: "När det kom ett lejon och tog bort ett får ur hjorden sprang jag efter det, slog ner det och ryckte bytet ur käftarna på det. När det anföll mig grep jag det i manen och slog ihjäl det." Första Samuelsboken 17:34-35. Davids erfarenhet i dessa saker visade hans sinnelag och bidrog till, att ge honom mod och kraft samt tro.

David hade utmärkt sig genom modiga handlingar, redan innan han blev kallad till Sauls hov. Den tjänsteman, som anbefallde honom inför kungen, försäkrade, att han var en duktig karl och en god soldat, han vet att lägga sina ord", och han tillade: "Herren är med honom."

När Israel förklarade krig mot filistéerna, anslöt sig tre av Isais söner till hären under Saul; men David stannade hemma. Någon tid därefter besökte han likväl Sauls läger. Hans far sände honom med ett budskap och en skänk till hans äldre bröder och för att underrätta sig, om de befann sig väl och var i trygghet. Men en högre uppgift hade blivit anförtrodd åt den unge fåraherden utan Isais kännedom. Israels härar var i fara, och David var den, som skulle rädda sitt folk.

Då David närmade sig den plats, där hären var lägrad, hörde han ett stort buller och tumult, som om en drabbning förestod. Då drog "hären för att ställa upp sig, och stridsropen skallade." Israel och filistéerna var uppställda i slagordning mitt emot varandra. David sprang fram till hären och kom och hälsade sina bröder. Medan han talade med dem, kom Goliat, filistéernas envigskämpe, ut och trotsade israeliterna i förolämpande uttryck samt utmanade dem, att välja ut en man ur sina led, som kunde möta honom i envig. Han upprepade sin utmaning, och när David märkte, att alla israeliter hade gripits av fruktan, samt erfor, att filistén på ett liknande sätt hade utmanat dem i flera dagar, utan att någon hade erbjudit sig att gå ut och tysta skrävlaren, förbittrades han i sitt sinne. Hans hjärta brann av nit, att försvara den levande Gudens ära och Hans folks anseende.

Israels krigare kände sig nedslagna, deras mod sviktade, och den ene sade till den andre: "'Se på den där mannen', sade de till varandra, 'det är för att förödmjuka Israel som

han visar sig." David utropade med en känsla av skam och förtrytelse: "hur kan en oomskuren filisté få skymfa den levande Gudens här?'"

När Eliab, Davids äldste bror, hörde dessa ord, förstod han väl, vilka känslor, som rörde sig i den unge mannens själ. David hade redan som fåraherde givit prov på käckhet, mod och styrka, som var ovanliga; och Samuels hemlighetsfulla besök i deras fars hus och hans tysta avlägsnande hade väckt misstankar i brödernas sinnen beträffande det egentliga ändamålet med hans besök. Avund uppstod i deras hjärtan, när de märkte, att David ärades mer, än de själva, och de visade inte honom den kärlek och aktning, som tillkom honom på grund av hans rättsinnighet och broderliga kärlek. De aktade honom blott som en vallpojke, och den fråga han nu gjorde, ansåg Eliab var en förebråelse riktad mot honom själv, eftersom han var feg och inte gjorde något försök, att tysta filistéernas jätte. Den äldste brodern utropade i vredesmod: "'Vad har du här att göra? Till vem har du lämnat din lilla fårhjord i öknen? Jag känner dig nog, din fräcka slyngel! Du har bara kommit för att titta på striden.'" David svarade aktningsfullt, men bestämt: "'Vad har jag nu gjort?', sade David. 'Jag frågade ju bara.'"

De ord, som David hade sagt, blev upprepade inför kungen, vilken kallade ynglingen till sig. Saul blev förvånad, då fåraherden sade till honom: "'Låt dig inte skrämmas av honom, herre. Jag, din tjänare, skall gå ut och strida mot den där filistén.'" Saul försökte att förmå David till, att ge upp sin föresats, men den unge mannen var obeveklig. Han svarade på ett okonstlat, anspråkslöst sätt samt omtalade, vad som hänt honom, medan han vaktade sin fars fårhjordar, och han tillade: "'Herren som har räddat mig från både lejon och björn, han skall rädda mig från den där filistén.' Då sade Saul till honom: 'Gå. Herren är med dig.'"

Under fyrtio dagar hade Israels här känt en ständig fruktan på grund av den övermodiga utmaningen från filistéernas jätte. Deras mod sviktade, då de betraktade hans väldiga gestalt, som var tre meter lång. Han hade en kopparhjälm på sitt huvud och var klädd i ett pansar, som vägde 60 kilo, och han hade benskenor av koppar. Pansaret var gjort av kopparskivor, som låg över varandra som fjällen på en fisk och var så tätt hopfogade, att ett kastspjut, eller en pil, omöjligen kunde tränga igenom rustningen. Jätten bar mellan sina axlar ett ofantligt stort kastspjut, eller lans, som också var av koppar. "Skaftet på hans spjut var tjockt som en vävbom, och spetsen, som var av järn, vägde över sju kilo. Framför honom gick hans sköldbärare."

Goliat hade gått mot Israels läger både morgon och afton, sägande med hög röst: "'Varför ställer ni upp strid? Jag är filisteernas man och ni Sauls tjänare. Utse någon på er sida som får ner till mig. Om han är stark nog att kämpa mot mig och dödar mig, så blir vi era slavar. Men om jag vinner och dödar honom, då blir ni våra slavar och tjänar oss.'

Och han fortsatte: 'Jag utmanar Israels här: Skicka fram en man som kan kämpa med mig.'"

Fastän Saul hade gett David tillåtelse, att anta Goliats utmaning, förväntade han knappast, att David skulle lyckas i sitt djärva företag; men han befallde, att ynglingen skulle iklädas hans egen rustning. Den tunga kopparhjälmen sattes på hans huvud och han iförde pansaret, medan kungens svärd fästes vid hans sida. Sålunda utrustad, begav han sig i väg på sitt ärende; men han vände snart tillbaka igen. Den första tanke, som rann de ängsliga åskådarna i sinnet, var, att David hade beslutat att ej riskera sitt liv, genom att möta en motståndare i en sådan ensidig strid. Men detta var alldeles icke den tappre ynglingens mening. När han kom till Saul, bad han om tillåtelse, att få ta av sig den tunga rustningen, sägande: "'Nej, med allt det här kan inte jag gå' [. . .], 'ty jag har aldrig gjort det förr.'" Han tog av kungens rustning och tog i stället blott sin stav i handen tillika med sin herdeväska och en simpel slunga. Han valde sedan ut fem släta stenar ur bäcken, vilka han lade i en påse, och gick med slingan i handen emot filistén. Jätten steg djärvt fram i förhoppning om, att han skulle möta den störste av Israels krigare. Hans vapendragare gick framför honom, och han såg ut, som om ingenting kunde stå honom emot. När han kom närmare David, såg han blott en yngling, så ung, att han ännu ansågs blott som en gosse. David var rödlett, vilket vittnade om hälsa, och hans starkt byggda kropp, som ej var skyddad av någon rustning, framstod i ett fördelaktigt ljus; men det fanns likväl en betecknande skillnad mellan dess ungdomliga drag och filisténs jättelika kroppsbyggnad.

Goliat blev full av förvåning och vrede: "'Tror du jag är en hund", utropade han, "eftersom du kommer emot mig med käppar?" Sedan uttalade han över David de förskräckligaste förbannelser vid alla gudar, som han kände till. Han utropade med hån: "'Kom hit' [. . .], så skall jag ge din kropp åt himlens fåglar och markens djur.'"

David blev ej rädd för filistéernas kämpe, utan han steg fram och sade till sin motståndare: "'Du kommer emot mig med svärd och med spjut och sabel. Jag går emot dig i Herren Sebaots namn, hans som Israels härars Gud och som du har smädat. I dag skall Herren utlämna dig åt mig, jag skall fälla dig till marken och hugga huvudet av dig. I dag skall jag ge ditt lik och de filisteiska soldaternas lik åt himlens fåglar och markens vilda djur. Så skall hela världen förstå att Israel har en Gud, och alla här skall inse att det inte är med svärd och spjut som Herren ger seger. Han råder över kriget, och han har gett er i vårt våld."

Davids stämma var frimodig, och ett uttryck av segerglädje visade sig i hans vackra ansikte. Dessa ord, som uttalades med en klar, välljudande röst, skallade genom luften och hördes tydligt av de många tusen åskådarna, som var ordnade till strid. Goliat kunde inte längre behärska sin vrede, utan sköt upp hjälmen, som skyddade hans panna, och störtade fram, för att hämnas på sin motståndare. Men Isais son var beredd på, att möta

sin fiende: "När nu filistén fortsatte framåt och kom allt närmare, sprang David med snabba steg fram mot hären för att möta honom. Han stack handen i väskan och tog upp en sten, sköt i väg den med slungan och träffade filistén, så att stenen trängde in i pannan och han föll framstupa på marken."

Förvåningen blev allmän i de två härarna, ty de hade varit vissa om, att David skulle bli dödad; men när stenen susade genom luften och träffade sitt mål, såg de, hur den väldige krigaren darrade och räckte ut sina händer, som om han hade plötsligt blivit slagen med blindhet. Jätten vacklade och raglade och föll som en avhuggen ek till marken. David väntade inte ett ögonblick, utan sprang till filisténs utsträckta kropp och fattade med båda händerna Goliats tunga svärd. Jätten hade en stund förut skrutit över, att han med detta skulle skilja ynglingens huvud från hans axlar samt ge hans kropp åt himmelens fåglar. Nu höjdes svärdet i luften, och sedan rullade skrävlarens huvud från hans kropp, medan ett glädjerop hördes från Israels läger.

Filistéerna greps av skräck, och det därpå följande tumultet slutade med att de brådstörtat tog till flykten. De jublande hebréernas härskri återskallade från bergstopparna, medan de rusade efter sina flyende fiender; och de "förföljde filisteerna ända bort mot Gat och ända till Ekrons portar. [. . .] Efter att ha jagat filisteerna vände israeliterna tillbaka och plundrade deras läger. David tog filisténs huvud och förde det till Jerusalem, men hans vapen lade han i sitt tält."

Kapitel 64. David som flykting

Sedan Goliat hade blivit dödad, tog Saul David till sig och lät honom inte återvända till sin fars hus. "[. . .] blev Jonatan innerligt fäst vid David; han älskade honom lika högt som sitt eget liv." Jonatan och David slöt ett förbund med varandra om, att vara förenade som bröder, och kungens son "tog av sig manteln han bar och gav den åt David, liksom sina övriga kläder och till och med svärdet, bågen och bältet." Viktiga befattningar betroddes åt David; men han bibehöll likväl sitt anspråkslösa väsen och vann såväl folkets som det kungliga hovets tillgivenhet. Kapitlet bygger på Första Samuelsboken 18-22.

David lyckades så väl med alla uppdrag han fick att kungen gjorde honom till befälhavare. David var klok och trogen, och det visade sig tydligt, att Herren välsignade honom i alla hans företag. Saul kände stundom, att han ej var lämplig att styra Israel och att riket skulle bli mera betryggat, om en man, som erhöll undervisning av Herren, bleve förbunden med honom. Enär Herren gynnade och försvarade David, kunde hans närvaro bli ett skydd för Saul, när han gick ut med honom i strid.

Det var på grund av Guds försyn, som David hade blivit förbunden med Saul. I följd av sin ställning vid hovet skulle David erhålla kännedom om rikets angelägenheter och bli beredd, att bekläda sin höga befattning i framtiden, och han skulle även komma att göra sig omtyckt av folket. De växlande öden och svårigheter, som han måste genomgå på grund av Sauls fientlighet, skulle leda honom till att inse sitt beroende av Gud och att sätta hela sin lit till Honom. Och Jonatans vänskap med David berodde även på Guds försyn, för att bli ett medel till att bevara Israels blivande regents liv. Gud genomförde med hjälp av alla dessa ting Sina barmhärtiga beslut både beträffande David och Israels folk.

Saul blev inte länge David bevågen eller vänligt inställd. När Saul och David återvände hem efter slaget mot filistéerna, "gick kvinnorna i alla Israels städer ut för att titta, och danserskor mötte kung Saul med glädjerop och tamburiner och med tresträngade lyror." Ett sällskap sjöng: "Saul har slagit tusen", medan ett annat fortsatte sången och svarade: "David tio tusen." Avundsdemonen fick insteg i kungens hjärta, och han blev ond, emedan Israels kvinnor i sina sånger upphöjde David över honom. I stället för att undertrycka sin avundsjuka, uppenbarade han sin karaktärssvaghet, genom att utropa: "'Åt David ger man tio tusen och åt mig tusen. Nu fattas honom bara kungamakten.'"

Sauls kärlek till människors hyllning var en av de stora bristerna i hans karaktär. Detta drag hade haft ett ledande inflytande över hans handlingar och tankar; allting bar prägeln av hans längtan efter, att erhålla beröm och upphöjelse. Hans måttstock för rätt och orätt

var en låg måttstock, nämligen allmänhetens beröm. Ingen person är trygg, som lever för att behaga människor och ej först söker, att vinna Guds bifall. Saul längtade efter, att bli ansedd som den förnämste ibland människor; och när han hörde denna lovsång sjungas, blev han fullkomligt övertygad i sitt sinne, att David skulle komma att få folkets kärlek och att regera i hans ställe.

Herren hade fört Sin tjänare David till kungens hov, så att Saul måtte erhålla nytta av, att vara i sällskap med Israels ljuvlige sångare. Kungen älskade musik, och nu gavs honom tillfälle, att bli påverkad och övervunnen av samma anda, som inspirerade Davids sånger. Men Satan var närvarande, för att med sina illistiga ingivelser uppväcka avund mot David och sålunda skilja kungen från de inflytelser, som inverkade på hans bättre känslor.

Saul öppnade sitt hjärta för avundsjukan, varigenom hans själ blev fördärvad. Oaktat profeten Samuel sökt så många gånger, att undervisa honom om att Gud skulle utföra, vad helst Han önskade, och att ingen kunde hindra Honom, visade likväl kungen, att han inte ägde någon rätt kunskap om Guds planer eller makt. Israels monark motsatte sig den Allsmäktiges vilja. Saul hade inte lärt sig, medan han styrde Israels rike, att han borde behärska sin egen anda. Han lät känslorna styra sitt omdöme, till dess häftiga lidelser fick makt med honom. Han fick raserianfall, under vilka han önskade att döda vem helst, som satte sig emot honom. Sedan hans raseri lagt sig, sjönk han ned i ett tillstånd av förtvivlan och självförakt samt plågades av samvetskval.

Han tyckte om att lyssna till Davids spel på harpan, och den onde anden tycktes bli avlägsnad för en stund; men en dag, när ynglingen betjänade honom, genom att sjunga lovsånger till Guds ära med beledsagning av ljuv musik, kastade Saul plötsligt sitt spjut mot musikanten, för att göra slut på hans liv. David räddades genom Guds mellankomst och flydde från den rasande kungen, utan att ha blivit skadad.

Allt efter som Sauls hat mot David tilltog, lurade han så mycket ivrigare på tillfälle, att ta hans liv; men ingen av hans planer mot Herrens smorde lyckades. Saul lät sig behärskas av den onde anden, som ansatte honom, medan David förtröstade på Honom, som är underbar i råd och mäktig att befria. "Att frukta Herren är början till vishet" (Ordspråksboken 9:10); och David bad ständigt till Herren, att han skulle få kraft att vandra på den rätta vägen.

Enär kungen önskade, att hans medtävlare ej längre skulle vara i hans närhet, sände han honom bort ifrån sig och gav "honom befälet över tusen man... men alla i Israel och Juda älskade David". Det dröjde ej länge, förrän folket insåg, att David var en duglig person, och att de angelägenheter, som anförtrotts åt honom, blev skötta på ett vist och förståndigt sätt. Man fann, att den unge mannen gav kloka och försiktiga råd, som man

tryggt kunde följa, medan man ej alltid kunde lita på Sauls omdöme, och man fann, att hans utslag ej var visa.

Ehuru Saul alltid sökte få tillfälle att döda David, fruktade han honom likväl; emedan det var tydligt, att Herren var med honom. Davids ostraffliga karaktär väckte kungens vrede; han tyckte, att han blev tillrättavisad genom Davids vandel och närvaro, enär hans egen karaktär vid jämförelse framstod i ett så ofördelaktigt ljus. Det var avund, som förorsakade, att Saul kände sig så olycklig, och satte hans ringe undersåte i fara. Vilket omätligt elände detta fördärvliga karaktärsdrag har förorsakat i vår värld! I Sauls hjärta härskade samma fiendskap, som Kain hyste mot sin broder Abel, eftersom Abels gärningar var rättfärdiga och Gud ärade honom, och hans egna var onda, och Herren kunde inte välsigna honom. Avund beror på stolthet, och om den uppmuntras i hjärtat, kommer den att föra till hat och slutligen till hämnd och mord. Satan lade i dagen sin egen karaktär, när han hos Saul uppväckte fiendskap mot en person, som aldrig hade gjort honom någon skada.

Kungen höll noga vakt över David, eftersom han hoppades, att den senare skulle begå någon oförsiktig eller förhastad handling, vilket kunde ge honom en ursäkt, för att vanära David. Han kände, att han inte kunde bli tillfredsställd, förrän han hade bragt den unge mannen om livet och likväl kunde rättfärdiga sig och sin onda handling inför allt folket. Han lade en snara för Davids fötter, genom att uppmana honom till, att bedriva kriget mot filistéerna med än större kraft, och han lovade att ge honom sin äldsta dotter till hustru som belöning för hans tapperhet. David svarade blygsamt på detta förslag: "'Hur skulle en man som jag, med min härstamning, kunna bli kungens måg?'" Kungen visade, att han ej menade allvar, genom att sedan förmäla prinsessan med en annan person.

Men Mikal, Sauls yngsta dotter, älskade David, och kungen fick härigenom ett annat tillfälle, att stämpla emot sin medtävlare. Den unge mannen blev erbjuden Mikals hand på villkor, att han skulle slå och döda ett visst antal av folkets värsta fiender och lägga fram bevis därpå. Saul räknade med att filistéerna skulle döda David, men Gud bevarade Sin tjänare. David återvände som segrare från striden, och han fick nu kungens dotter till hustru. "Sauls dotter Mikal blev kär i David", och kungen såg nu med förbittring, att hans stämplingar hade orsakat upphöjelsen av honom, som han sökt att förgöra. Han var nu mera förvissad än någonsin förut om, att David var den man, om vilken Herren hade sagt, att han var bättre än Saul själv, och vilken skulle besitta tronen i hans ställe. Han lade nu av all förställning samt befallde Jonatan och alla sina tjänare vid hovet, att slå ihjäl den han hatade.

Jonatan uppenbarade för David kungens avsikt samt bad honom att dölja sig, medan han skulle söka övertala sin fader att skona Israels befriares liv. Han påminde kungen om, vad David hade gjort, för att bevara nationens ära och självständighet, och vilken

förskräcklig skuld den ådrog sig, som mördade honom, vilken Gud hade brukat till att nedgöra deras fiender. Kungens hjärta mjuknade, och han ångrade sig samt svor: "'Så sant Herren lever, David skall inte dödas." David blev åter förd till Saul, och han tjänade honom, såsom han hade gjort förut.

Kriget bröt ånyo ut mellan israeliterna och filistéerna, och David anförde hären mot fienderna. Hebréerna vann en avgörande seger, och folket i riket prisade hans vishet och hjältemod. Detta bidrog till, att väcka Sauls tidigare hat mot honom; och när den unge mannen en gång spelade inför kungen samt fyllde palatset med välljudande musik, fick hans hat makt med honom, och han kastade ett spjut mot David, för att nagla fast honom mot väggen; men Herrens ängel kastade det dödliga vapnet åt sidan, så att David räddades, varefter han flydde till sitt eget hus. Saul sände spioner, för att ta honom och döda honom, då han kom ut om morgonen.

Mikal berättade för David, vad hennes far hade i sinnet, samt uppmanade honom att rädda sitt liv; och hon släppte honom ned genom ett fönster, så att han på det sättet kom undan. Han flydde då till Samuel i Rama, och profeten, som ej fruktade för, att utsätta sig för kungens misshag, hälsade flyktingen välkommen. Samuels hem var en fredlig plats i jämförelse med det kungliga palatset; och det var här ibland höjderna, som Herrens ärade tjänare fortsatte sitt verk. Ett sällskap av siare var hos honom, och de sökte ivrigt att lära känna Herrens vilja samt tog vördnadsfullt emot den undervisning, som Samuel meddelade dem. Den kunskap, som David inhämtade hos Israels lärare, var av stort värde för honom. David trodde, att Saul ej skulle låta sina trupper tränga in på denna heliga plats; men ingen plats tycktes vara helig för den förtvivlade kungens förmörkade sinne. Då Saul fick höra, att David var hos Samuel, fruktade han, att den av hela folket vördade profeten skulle understödja hans medtävlares upphöjelse; och han sände sina tjänare efter David, för att hämta honom till Gibea, där han tänkte utföra sin mordiska avsikt.

Sändebuden begav sig i väg, fullt beslutna att bringa David om livet; men ett högre väsen, än Saul behärskade dem. Osynliga änglar mötte dem, liksom de mötte Bileam, då han var på väg till Moab, för att förbanna Israel. De började att profetera om vad, som skulle hända i framtiden samt att prisa Jehovas härlighet och majestät. Sålunda gjorde Gud människans vrede om intet och uppenbarade Sin förmåga, att kunna hindra ondskan, medan Han omgav Sina tjänare med en skyddsvakt av änglar.

Medan Saul ivrigt väntade på, att få David i sitt våld, blev han underrättad om förhållandet; men i stället för att fatta Herrens mellankomst och tillrättavisning, blev han än mer förbittrad och sände andra bud. Guds Ande föll även över dessa, så att de slöt sig till de första och profeterade. Kungen sände då den tredje gruppen med ombud; men när de kom till profeternas skara, föll det gudomliga inflytandet även över dem, så att de profeterade. Saul beslöt då att själv gå; ty han kunde ej längre behärska sitt häftiga hat.

Han ville inte vänta på ett lägligt tillfälle, för att döda David, utan tänkte själv avhända honom livet, så snart som han kunde komma i hans närhet, utan att fästa något avseende vid följderna.

Men en Guds ängel mötte honom på vägen och behärskade honom. Guds Ande föll över honom, så att han började att bedja till Gud samt profetera och sjunga andliga sånger, medan han gick på vägen. Han profeterade om den kommande Messias som världens Återlösare. Och när han kom till profetens hem i Rama, tog han av sig det yttre klädesplagget, som tillkännagav hans rang, samt låg hela dagen och hela natten inför Samuel och hans lärjungar under Guds Andes inflytande. Folket kom dit, för att beskåda detta egendomliga uppträde, och man omtalade Sauls erfarenhet vitt och brett. Härigenom blev ordspråket: "'Hör också Saul till profeterna?'" återupplivat i Israel mot slutet av hans regering.

Förföljarens avsikt blev åter omintetgjord. Han försäkrade David om, att han hyste fredliga tankar mot honom; men David trodde ej, att kungens ånger var uppriktig. Han brukade därför det första tillfället till att fly undan, innan kungens sinnesstämning förändrades som förut. Hans hjärta kände sig nu sårat, och han önskade att än en gång få tala med sin vän Jonatan. Förvissad om sin oskuld, uppsökte han kungens son och vädjade till honom på det mest rörande sätt: "'Vad har jag gjort för ont? Vad är det för brott som din far anklagar mig för, eftersom han vill döda mig?'" Jonatan trodde, att hans far hade gett upp sin avsikt och inte längre önskade, att avhända David livet, och han sade därför till honom: "'Nej, nej', svarade Jonatan, 'du skall inte dö! Min far företar sig aldrig något, stort eller smått, utan att tala om det för mig. Varför skulle han då hemlighålla detta? Det är otänkbart.'" Han ansåg, att hans far inte efter den underbara uppenbarelsen av Guds makt kunde fortfarande önska att göra David skada, eftersom han då hade visat uppenbar olydnad mot Gud. Men David blev inte övertygad, utan sade under djupt allvar till Jonatan: "Så sant Herren lever, och så sant du själv lever, det är icke mer än ett steg emellan mig och döden."

En religiös högtid firades i Israel, då nymånaden inträdde; och denna högtid skulle hållas dagen efter den, på vilken David och Jonatan möttes. Man väntade, att båda ynglingarna vid denna högtid skulle sitta till bords med kungen; men David fruktade för att infinna sig, och man kom överens om, att han skulle besöka sina bröder i Betlehem. När han kom tillbaka, skulle han gömma sig på en åker inte långt från salen, där festmåltiden intogs, och sålunda i tre dagar var frånvarande från kungens hov; och Jonatan skulle iaktta, vad inverkan detta skulle komma att ha på Saul. Om han frågade, var Isais son uppehölle sig, skulle Jonatan säga, att han hade gått hem, för att bevista offerhögtiden, som hans fars familj firade. Om kungen då ej visade något tecken på vrede, utan svarade: "'Bra!'", visste man, att David tryggt kunde återvända till hovet. Men om han bleve vred på grund av hans frånvaro, var det ett tecken på, att David måste fly.

Kungen sade inget beträffande Davids frånvaro den första dagen av högtiden; men när hans plats var tom den andra dagen, frågade han: "'Varför har inte Jishajs [Isais] son kommit till måltiden vare i går eller i dag?' Jonatan svarade: 'David bad mig om lov att gå till Betlehem, han sade: Låt mig få gå, vår släkt håller offerfest i staden, och mina bröder vill att jag skall vara med. Om du är min vän, låt mig då slippa i väg, så att jag får träffa mina bröder. – Det är därför han inte har kommit till kungens bord.'" När Saul hörde dessa ord, kunde han inte tygla sin vrede, utan han försäkrade, att så länge David levde, kunde inte Jonatan vänta sig, att få inta Israels tron, och han begärde, att man genast skulle låta hämta David, så att han kunde bli dödad. Jonatan lade sig åter ut för sin vän och frågade: "'Varför skall han dödas?' 'Vad har han gjort? '" Detta försvar gjorde kungen än mer satanisk i sitt raseri, och spjutet, som han hade ämnat att bruka mot David, kastade han nu efter sin egen son.

Prinsen blev bedrövad och förbittrad samt lämnade kungen och kom ej mer tillbaka till högtiden. Med sorgset sinne begav han sig på den utsatta tiden till den plats, där David väntade att få höra, vilka kungens avsikter mot honom var. När de träffades, föll de varandra om halsen och grät bittert. Kungens oförsonliga hat fördystrade de unga männens liv, och deras stora sorg kunde inte uttryckas i ord. Jonatans sista ord till David, när de skildes åt, för att gå sina olika vägar, var: "'Farväl. Vi båda har svurit varandra en ed i Herrens namn: Herren skall vaka över förbundet mellan mig och dig och mellan våra efterkommande för all framtid.'"

Kungens son återvände till Gibea, och David hastade, för att nå Nob, en stad, som låg några kilometer därifrån och vilken även tillhörde Benjamins stam. Tabernaklet hade blivit flyttat från Silo till denna plats, och där tjänstgjorde överstepräsẗen Abimelek. David visste inte, vart han skulle fly för att finna skydd, om inte till Guds tjänare. Prästen betraktade honom med förvåning, när han kom så oförmodat och ögonskenligen ensam och med sorg och ängslan avtecknade i sitt ansikte. Han frågade honom, varför han hade kommit dit. Den unge mannen fruktade ständigt för, att bli upptäckt och i sin stora nöd tog han sin tillflykt till bedrägeri. David berättade för prästen, att kungen hade sänt honom ut på ett hemligt ärende, som fordrade den största skyndsamhet. Här visade han brist på tro på Gud, och hans synd hade till följd, att överstepräsẗen blev dödad. Hade han tydligt omtalat hela förhållandet, skulle Ahimelek ha vetat, vad han borde ha gjort, för att rädda sitt liv. Gud fordrar, att Hans folk skall hålla sig till sanningen, även när det är i den största fara. David bad prästen om fem bröd. Herrens tjänare hade inget annat, än heligt bröd till hands, men David lyckades att övervinna hans betänkligheter och erhöll brödet, för att stilla sin hunger.

En annan fara yppade sig nu. Den främste av Sauls herdar, Doeg, som hade antagit hebréernas tro, fullgjorde nu sina löften i Herrens hus. När David fick se denne man beslöt han, att skyndsamt uppsöka en annan tillflyktsort och att skaffa sig något vapen,

med vilket han kunde försvara sig, i händelse att det skulle bli behövligt. Han bad Ahimelek om ett svärd och fick till svar, att han ej hade något med undantag av Goliats svärd, vilket hade blivit förvarat som relik i tabernaklet. David sade då: "'Det har inte sin like. Ge mig det!'" Hans mod återupplivades, när han fattade svärdet, med vilket han hade dödat filistéernas kämpe.

David flydde till Akis, kungen i Gat; ty han tyckte, att han skulle vara tryggare mitt ibland sitt folks fiender, än i Sauls rike. Men man berättade för Akis, att David var den man, som hade dödat filistéernas kämpe några år förut; och nu var han, som sökt en tillflykt hos Israels fiender, i stor fara. Men genom att låtsas ha förlorat förståndet, bedrog han sina fiender och fick nu tillfälle, att komma undan.

Davids första felsteg var hans misstroende mot Gud i Nob och hans andra misstag var hans bedrägeri inför Akis. David hade visat sig äga framstående karaktärsdrag, och hans rättsinnighet och redlighet hade förskaffat honom folkets aktning och tillgivenhet; men när han kom i prövningar och svårigheter, började hans tro att vackla och mänsklig svaghet framträdde. Varje person var en spion och förrädare i hans ögon. David hade förut, då en stor fara var för handen, sett upp till Gud med orubblig tro samt övervunnit filistéernas jätte. Han trodde på Gud och gick fram i Hans namn. Men sedan han hade blivit jagad och förföljd, hade nöden och oron nästan dolt den himmelske Fadern för hans åsyn.

Denna erfarenhet tjänade likväl till att lära David vishet; ty den ledde honom till att inse sin egen svaghet samt att han ständigt måste lita på Gud. O, hur dyrbar är inte Guds Andes ljuva inflytande, som kommer betryckta och förtvivlade själar till del, uppmuntrar de nedslagna, stärker de svaga samt ger mod och hjälp till Herrens prövade tjänare! O, vilken Gud vi har, som vänligt behandlar de vilseförda och uppenbarar Sitt tålamod med och Sin omtanke om oss under motgången och när vi är nedtryckta av någon stor sorg!

Varje förseelse, som Guds barn begår, härrör av deras brist på tro. När skuggor omger själen och vi behöver ljus och ledning, måste vi se uppåt; det är ljust bortom mörkret. David borde inte ha misstrott Gud ett ögonblick. Han hade orsak, att förtrösta på Honom; ty han var Herrens smorde och hade blivit beskyddad av Guds änglar, när han var i stor fara. Han hade fått mod till, att utföra underbara handlingar, och om han inte låtit den nödställda belägenhet, i vilken han var försatt, uppta sitt sinne, utan tänkt på Guds makt och majestät, skulle han ha haft frid även mitt ibland dödens skuggor. Han kunde tillitsfullt ha upprepat Herrens löfte: "Om än bergen rubbas och höjdarna vacklar, skall min trohet mot dig inte rubbas och min fredsförbund [fridsförbund] inte vackla." Jesaja 54:10.

David uppsökte nu ibland bergen i Judas område en plats, där han kunde vara säker för Sauls förföljelse. Han uppnådde lyckligt en grotta vid Adullam, en plats, som av en

liten truppstyrka kunde försvaras mot en stor här. "Då hans bröder och den övriga familjen fick reda på detta gick de dit ner till honom." Davids släktingar kunde inte anse sig trygga, enär de visste, att Sauls oförnuftiga misstankar när som helst kunde riktas mot dem på grund av deras släktskap med David. De hade nu blivit förvissade – och det började även bli allmänt känt i Israel – att Gud hade valt ut David till, att i framtiden bli regent över Sitt folk; och de ansåg sig tryggare hos honom, oaktat han var flykting i en enslig grotta, än de kunde vara, så länge de var blottställda för en avundsjuk kungs vanvettiga raseri.

Kärlek och harmoni rådde emellan familjens medlemmar i Adullams grotta. Isais son kunde förljuva samvaron med sång och med spel på harpan, i det att han stämde upp: "Vad det är gott och ljuvligt att bröder är tillsammans!" Psaltaren 133:1. Han hade erfarit, hur bittert det är att vara misstrodd av sina egna bröder; och den harmoni, som nu hade följt på misshälligheten, fyllde flyktingens hjärta med glädje. David författade den femtiosjunde psalmen, medan han var i denna grotta.

Det dröjde inte länge, förrän Davids sällskap ökade med andra, som önskade att undkomma kungens förtryckande styre. Det fanns många, som hade förlorat sitt förtroende för Israels regent; ty de kunde se, att han ej längre leddes av Herrens Ande. "Alla slags nödställda, skuldsatta och alla missnöjda, i allt omkring 400 man" församlade sig hos David, "och han blev deras hövding." David hade här sitt eget lilla rike, där ordning och disciplin härskade. Men inte ens på denna tillflyktsort ibland bergen kände han sig trygg; ty han fick ständigt nya bevis på, att kungen inte hade gett upp sin mordiska avsikt.

Han satte nu sina föräldrar i säkerhet hos kungen i Moab och flydde sedan, efter att ha erhållit varning av en Herrens profet, från sitt gömställe till Herets skog. Den erfarenhet, som David måste genomgå, var inte obehövlig eller onyttig. Gud förde honom genom en utbildningskurs, med vars hjälp han skulle skickliggöras till, att bli en vis befälhavare såväl som en rättvis och barmhärtig kung. Tillsammans med sin skara flyktingar förbereddes han på, att fortsätta det verk, för vilket Saul på grund av sin mordiska anda och blinda obetänksamhet blev helt och hållet oduglig.

Människor kan inte förkasta Guds råd och likväl bibehålla det lugn och den vishet, som kan iståndsätta dem till, att handla rättvist och med urskiljning. Inget vanvett är så förfärligt och hopplöst som förtröstan på mänsklig vishet, vilken ej står under Guds ledning.

Saul hade träffat anstalter, för att kringränna och fånga David i Adullams grotta, och när man upptäckte, att han hade lämnat denna tillflyktsort, blev kungen starkt förtörnad, Davids flykt var en gåta för Saul, och han kunde ej förklara den på något annat sätt, än att han hade haft förrädare i lägret, vilka underrättat Isais son om hans ankomst och avsikt.

Han förklarade för sina rådgivare, att man hade gjort en sammansvärjning mot honom, och genom erbjudanden om dyrbara skänker och äreställen mutade han dem till, att uppenbara, vilken ibland hans folk, som hade bistått David. Edomén Doeg framträdde som angivare. Driven av ärelystnad och girighet samt av hat till prästen, vilken hade förebrått honom för hans synder, omtalade Doeg nu Davids besök hos Ahimelek och framställde förhållandet i ett sådant ljus, att han gjorde Saul förtörnad på gudsmannen. Den ondskefulla tungans ord, antänd av helvetet, väckte de häftigaste lidelserna i Sauls hjärta. Han blev försatt i raseri samt förklarade, att prästens hela hus skulle förgöras. Och det förskräckliga påbudet blev verkställt. Inte bara Ahimelek, utan även medlemmarna i hans fars hus – "åttiofem män som hade burit efoden" – blev på kungens befallning dödade genom Doegs mördande hand.

Också Nov [Nob], prästernas stad, härjades med svärd: män och kvinnor, både barn och spädbarn, oxar, åsnor och får. Detta visar, vad Saul kunde göra, när han var behärskad av Satan. När Gud hade sagt, att amalekiternas syndamått var fullt, samt befallt Saul att helt och hållet förgöra dem, ansåg han sig vara alltför ömhjärtad, för att kunna verkställa domen, och han skonade därför det tillspillogivna; men nu kunde han utan någon befallning från Gud och under Satans ledning döda Herrens präster och utrota invånarna i Nob. Sådan är vrångheten hos människans hjärta, när hon inte vill låta leda sig av Gud.

Denna handling orsakade stor förfäran ibland israeliterna. Det var den av dem utvalde kungen, som hade begått detta nidingsdåd; och han hade endast handlat på samma sätt som kungarna över andra folk, vilka inte fruktade Gud. Arken fanns ännu kvar; men prästerna, som undervisat folket, hade blivit dödade med svärdet. Vad skulle följa härpå?

Kapitel 65. Davids ädelmod

Efter att Saul genom det gräsliga blodbadet dödat Herrens präster, kom en son till Ahimelek, Ahitubs son, benämnd Ebjatar, undan. "Han flydde och förenade sig med David och berättade för honom att Saul hade dödat Herrens präster. David sade: 'Jag förstod redan då jag såg Doeg från Edom där att han skulle underrätta Saul. Det är jag som är orsak till alla dina anhörigas död. Stanna nu hos mig och känn dig trygg. Den som står efter mitt liv står också efter mitt; hos mig är du i säkerhet.'" Kapitlet bygger på Första Samuelsboken 22:20-23; 23-27.

David förföljdes fortfarande av kungen och fann ingen plats, där han kunde vila och vara trygg. Hans tappra män undsatte staden Keila och drev bort filistéerna därifrån; men de var likväl inte säkra ibland det folk, som de hade befriat. De lämnade därför Keila och begav sig till öknen Sif.

Vid denna tid, då så få ljusa stunder visade sig i Davids liv, fick han glädja sig över att erhålla ett oväntat besök av Jonatan, som hade fått kunskap om hans tillflyktsort. De stunder, som dessa två vänner tillbringade i varandras sällskap, var ljuva och dyrbara. De omtalade sina växlande erfarenheter, och Jonatan uppmuntrade Davids hjärta, genom att säga: "'Var inte rädd', [. . .] 'min far kommer inte att få tag i dig. Det är du som skall bli kung i Israel, och då står jag närmast dig i rang. Det vet min far också.'" Under det att de talade om Guds underbara förfarande mot David, kände den jagade flyktingen sig väldigt stärkt. "Så slöt de båda ett förbund inför Herrens, och Jonatan gick hem, medan David stannade i Horsha."

Efter Jonatans besök uppmuntrade David sitt sinne, genom att sjunga lovsånger under beledsagning av musik på harpan; och han sjöng:

Hos Herren tar jag min tillflykt. Hur kan ni säga till mig: 'Fly till bergen som en fågel!' Se, de gudlösa spänner bågen, de har lagt sin pil mot strängen för att skjuta de rättrådiga i dunklet. När grundvalarna raseras, vad kan den rättfärdige göra? Herren är i sitt heliga tempel, Herrens tron är i himlen. Hans ögon ser, hans blickar prövar människan. Herren utväljer de rättfärdiga men förkastar gudlösa och våldsmän. Psaltaren 11:1-5.

Sifiterna, till vilkas öde trakter David hade dragit sig undan från Keila, sände bud till Saul i Gibea och lät säga honom, att de visste, var David låg gömd, samt erbjöd sig att föra kungen till hans tillflyktsort. Men David, som blev upplyst om deras förehavande, växlade plats och begav sig till bergen emellan Maon och Döda Havet.

Man sände ett annat bud till Saul och talade "om för honom att David höll till i En-Gedis öken. Han tog då 3 000 utvalda soldater från hela Israel och tågade ut för att leta

efter David och hans män öster om Stengetsklipporna." David hade blott sex hundra man i sitt sällskap, medan Saul tågade emot honom med en här på tre tusen man. Isais son och hans män uppehöll sig i en undangömd grotta i förhoppning om, att Gud skulle uppenbara för dem, vad de borde göra. Under det att Saul drog fram i bergen, lämnade han sin här och gick ensam in i den kula, där David och hans män var gömda. När Davids män märkte detta, uppmanade de sin ledare att döda Saul. Den omständigheten, att kungen nu var i deras makt, tolkade de som ett tydligt bevis på, att Gud Själv hade gett fienden i deras hand, så att de kunde döda honom. David kände sig frestad, att betrakta saken på samma sätt; men samvetets röst talade till honom och sade: "Rör icke vid Herrens smorde." (King James Version.)

Davids män var fortfarande ovilliga, att låta Saul vara i fred, och de påminde sin anförare om, vad Gud hade sagt: "jag ger din fiende i din hand, så att du får göra vad du vill med honom.' Då reste David sig och skar obemärkt av en flik på Sauls mantel." (Svenska Folk-Bibeln 98.) Men samvetet slog honom sedan, eftersom han hade gjort så mycket som, att skada kungens mantel.

Saul stod upp och gick ut ur grottan, för att fortsätta sitt sökande. Då överraskades han av, att höra sig tilltalas med orden: "'Min herre och konung!'" Han vände sig om, för att se efter vem det var, som talade till honom och se, det var Isais son, den man, som han så länge sökt att få i sitt våld, för att döda honom. David bugade sig inför kungen. Härigenom erkände han, att denne var hans herre, och han tilltalade Saul så här: "'Varför lyssnar du till dem som säger att jag vill dig illa? Nu kan du själv se hur Herren utlämnade dig åt mig i grottan. Jag blev uppmanad att döda dig, men jag skonade dig och sade: Jag får inte bära hand på min härskare, han är dock Herrens smorde. – Se här, min fader, vad jag håller i handen, en flik av din mantel. Jag kunde ha dödat dig, men jag skar bara av en flik av din mantel. Då måste du förstå att jag inte är skyldig till något ont, jag har inte förbrutit mig mot dig. Du däremot lägger försåt för att bringa om livet."

När Saul hörde Davids ord, kände han sig ödmjukad och måste erkänna, att han talade sanning. Han blev djupt rörd, när han märkte, att han hade fullständigt varit i den mans våld, vilkens liv han eftertraktade. David stod framför honom fullkomligt oskyldig; och Saul utropade nu på ett vänligt sätt: "'David, min son, är det verkligen du?' Och han brast i gråt." Sedan försäkrade han David: "'Det är du som har rätt, inte jag' [. . .] 'Du har gjort gott mot mig, och jag har gjort ont mot dig... Man låter ju inte sin fiende löpa, när man fått honom fast! Herren skall löna dig rikligt för vad du har gjort mot mig i dag. Nu vet jag säkert att du skall bli kung och att Israels kungadöme kommer befästas under ditt styre." Och David ingick ett förbund med Saul om, att när detta inträffade, skulle han ta Sauls hus under sitt beskydd och ej utplåna hans namn.

Men David kunde inte, med sin kännedom om Sauls uppförande i det förflutna, lita på hans försäkringar eller hoppas, att han länge skulle förbli i sin ångerfulla sinnesstämning. Han stannade därför ibland bergfästena, när Saul återvände hem.

Den fiendskap, som de, vilka låter Satan behärska sig, visar mot Guds tjänare, byts stundom ut mot en känsla av försoning och välvilja; men förändringen är icke alltid varaktig. Efter att illasinnade personer har smädat Herrens tjänare och uppfört sig ovärdigt mot dem, känner de sig ofta övertygade om, att de har gjort orätt. Herrens Ande verkar på deras hjärtan och de ödmjukar sig inför Gud och inför dem, vilkas inflytande de sökt att omintetgöra, och det händer, att de förändrar sitt uppförande mot dem. Men när de åter lyssnar till den Ondes ingivelser, återupplivas de gamla tvivlen och den gamla fiendskapen, och de inlåter sig ånyo i samma verk, som de hade ångrat och övergivit för en tid. De smädar, anklagar och fördömer åter på det mest bittra sätt dem, vilka de förut ödmjukt bekänt sig ha förorättat. Satan kan bruka sådana själar med större fördel, efter att de handlat på detta sätt, än han kunde förut, eftersom de har syndat mot större ljus.

Samuel dog och hela Israel samlades för att hålla dödsklagan över honom. Han begravdes i Rama, där han hade bott. Israels folk betraktade Samuels död som en oersättlig förlust. En stor och ädel profet samt framstående domare hade avsomnat, och folket kände en djup och uppriktig sorg. Samuel hade ända från sin ungdom fört en rättsinnig vandel inför Israels folk, och ehuru Saul hade varit dess erkände kung, hade Samuel likväl utövat ett långt större inflytande än han, eftersom profetens liv kännetecknades av trohet, lydnad och hängivenhet. Vi finner, att han dömde Israel under hela sin levnad.

När israeliterna jämförde Sauls levnad med Samuels, insåg de det misstag de hade gjort, genom att begära en kung, så att de ej skulle vara olika de kringboende folkslagen. Många betraktade samhällets tillstånd med oro, eftersom religionsföraktet och gudlösheten hastigt utbreddes. Det exempel, som deras regent satte för dem, hade ett vidsträckt inflytande, och Israel hade stor orsak att sörja, eftersom Samuel, Herrens profet, var död.

Nationen hade förlorat sina religionsskolors grundläggare och föreståndare; men detta var inte allt. Den hade även förlorat honom, till vilken folket brukat gå med sina stora bekymmer – förlorat honom, som ständigt hade medlat hos Gud för folkets bästa. Samuels medling hade gett dem en känsla av trygghet; ty: "Den rättfärdiges bön har kraft och gör därför stor verkan." Jakobsbrevet 5:16. Folket tyckte nu, att Gud övergav det; kungen var nästan en galning, rätten åsidosattes, och förvirring härskade, i stället för ordning.

Det var när inre strider rådde i riket och när Samuels saktmodiga, gudfruktiga råd tycktes vara mest behövliga, som Gud lät sin ålderstigne tjänare finna vila. Bittra var

folkets tankar, när det beskådade hans fredliga viloplats och kom ihåg, hur dåraktigt det handlat, då det ej ville ha honom till styresman. Han hade nämligen stått i en sådan innerlig förbindelse med himmelen, att han tycktes förena hela Israel med Jehovas tron. Det var Samuel, som hade lärt folket att älska och att lyda Gud; men nu, då han var död, tyckte det sig var lämnat i en kungs våld, som ingått förbund med Satan och som skulle skilja det från Gud och himmelen.

David kunde inte närvara vid Samuels begravning; men han sörjde honom lika djupt och innerligt, som en trogen son sörjer en tillgiven far. Han visste, att Saul fått ändå friare händer i följd av Samuels död, och han kände sig mindre trygg nu, än när profeten levde. Medan Saul iakttog sorgetiden efter Samuels död, begagnade David sig av tillfället, att uppsöka en säkrare plats samt drog sig undan till öknen Paran. Under sin vistelse i denna öken författade han den ett hundra tjugonde och den ett hundra tjugoförsta psalmen. Kännande en djup saknad efter profeten och medveten om att kungen var hans fiende, sjöng han följande:

Hjälpen kommer ifrån Herren, som har gjort himmel och jord. Han låter inte din fot slinta, han vakar ständigt över dina steg. Han sover aldrig, han vakar ständigt, han som beskyddar Israel. . . Herren bevarar dig från allt ont, från allt som hotar ditt liv. Herren skall bevara dig i livets alla skiften nu och för evigt. Psaltaren 121:2-8.

Medan David och hans män var i Parans öken, beskyddade de för plundring av kringstrykande rövare boskapshjordarna tillhörande en rik man vid namn Nabal, som hade stora bosättningar i den trakten. Nabal härstammade från Kaleb, men han var egennyttig och girig till karaktären.

Det var tiden för fårklippningen, då stor gästfrihet var bruklig. David och hans män var i stort behov av proviant, och Isais son sände nu i överensstämmelse med tidens sed tio unga män till Nabal samt bjöd dem att hälsa honom på sin herres vägnar och önska honom lycka och säga: Jag önskar dig all lycka och allt gott för dig och din familj och allt du äger. Jag fick höra att du är i färd med fårklippningen. Nu är det så att dina herdar har hållit till hos oss, och vi har aldrig gjort dem något för när. Inte heller har de blivit av med något under hela tiden de varit i Karmel.* Fråga själv ditt folk, de kan intyga det. Jag ber dig därför att ta väl emot mina män, när de nu har kommit på en festdag, och av vad du kan åt dem och åt din vän David.' * Inte Karmelsberget, utan en plats inom Judas område, nära bergsstaden Maon.

David och hans män hade varit som en beskyddande mur omkring Nabals herdar och hjordar, och nu uppmanades denne rike man att skänka något av sitt överflöd, för att avhjälpa deras behov, som hade gjort honom en sådan värdefull tjänst. David och hans män kunde själva ha tagit, vad de behövt från boskapshjordarna; men det gjorde de ej. De handlade ärligt och uppriktigt; men deras vänlighet hade inget inflytande på Nabal. Det

svar han sände till David visade hans karaktär: "'David, vem är det? Jishajs son, vem är det? Det är gott om slavar nu för tiden som rymmer från sina herrar. Skulle jag ta mitt bröd och mitt vin och det som jag har slaktat för mina fårklippare, skulle jag ge åt folk som kommer från jag vet inte var?'"

När de unga männen återkom tomhänta och berättade för David, vad mannen sagt till dem, blev han förbittrad. Han befallde sina män, att bereda sig för strid; ty han hade beslutat att straffa mannen, som nekat att ge något av vad, som han förtjänade. Dessutom hade mannen skymfat honom. Denna häftiga handling stod mera i överensstämmelse med Sauls karaktär, än med Davids, men Isais son måste genom ytterligare lidande och prövningar lära sig tålamod.

En av Nabals tjänare begav sig genast till Abigail, Nabals hustru, sedan han sänt ifrån sig Davids unga män, och berättade för henne, vad som hade hänt. "'De framförde", sade han, "en hälsning till vår husbonde, men han snäste av dem. Och de har ändå varit så hyggliga mot oss, aldrig har vi blivit ofredade, och ingenting har kommit bort för oss under hela den tid vi har hållit till i deras trakter. De har varit en skyddande mur omkring oss både natt och dag, så länge vi har vallat boskapen i deras närhet. Nu måste du tänka ut vad du kan göra. Domen är säkert redan fälld över vår herre och allt hans husfolk."

Abigail lät nu, utan att rådfråga sin make eller omtala sin avsikt för honom, lägga upp ett stort förråd livsmedel samt lasta det på åsnor. Dessa sände hon i förväg under uppsikt av några tjänare, medan hon själv kom efter, för att möta Davids truppavdelning. Hon mötte den på en undangömd plats i bergen. "När Avigajil [Abigail] fick se David steg hon genast av åsnan och föll ner för honom med ansiktet mot marken och hälsade honom underdånigt. 'Herre', sade hon och föll ner för hans fötter, 'skulden är min, men låt mig få säga ett ord. Jag ber dig lyssna på din tjänarinna." Abigail tilltalade David lika vördnadsfullt, som hon skulle ha gjort, om han varit en krönt kung. Nabal hade hånande utropat: "'David, vem är det?", men Abigail kallade honom för "'Herre'". Hon sökte att lugna hans uppretade känslor, genom att tala vänligt och förekommande och manade honom, att visa tålamod mot hennes make. Abigail framträdde inte på ett konstlat och högmodigt sätt, utan visade, att hon ägde vishet samt kärlek till Gud i hjärtat och att hon hyste stor tillgivenhet för sin familj. Vidare försäkrade hon David, att hennes makes ovänliga uppförande inte berodde på ett förut överlagt beslut, att skymfa honom, utan att det blott var utbrottet från en olycklig och självisk natur.

Så sant Herren lever, han som har hindrat dig från att spilla blod och ta rätten i egna händer, och så sant du själv lever, herre: må det gå dina fiender och dem som vill dig illa på samma sätt som det går Naval [Nabal]. Abigail ansåg sig inte genom sitt tal ha förmått David till, att ge upp sin förhastade föresats, utan hon gav Gud äran och priset därför. Hon överlämnade sedan till Davids män de skänker hon fört med sig som ett tackoffer

och fortsatte att framställa ursäkter, som om hon själv hade på detta sätt väckt hövdingens förbittring.

Jag ber dig förlåta din tjänarinna, sade hon, vad hon har felat. Herren skall bygga dig ett kungahus som består. Du utkämpar Herrens krig, och du skall inte göra dig skyldig till något som är orätt så länge du lever. Abigail antydde, vilket förfaringssätt David borde följa. Han skulle utföra Herrens strider; han skulle inte söka att skaffa sig upprättelse för personliga oförrätter, även om han förföljdes som en förrädare. Och hon fortsatte: Om någon skulle förfölja dig och stå dig efter livet skall Herren bevara ditt som en dyrbar sten . . . När Herren har gett dig allt det goda han har utlovat och satt dig till furste över Israel, så skall du inte behöva förebrå dig eller gräma dig över att du har spillt oskyldigt blod och tagit rätten i egna händer. Men när Herren låter det gå dig väl, tänk då på mig, din tjänarinna.' Första Samuelsboken 25:29-31.

Sådana ord kunde endast ha uttalats av en person, som erhållit vishet ifrån höjden. Liksom vällukten, vilken utgår från en blomma, yttrade sig Abigails fromhet i hennes ansiktsdrag, ord och handlingar, utan att hon själv var medveten därom. Guds Sons Ande bodde i hennes hjärta. Hennes ljuvliga tal, som vittnade om välvilja och frid, hade ett himmelskt inflytande. Bättre ingivelser fyllde Davids själ, och han bävade, när han tänkte på vad följderna av hans förhastade beslut kunnat bli. "Saliga de som håller fred, de skall kallas Guds söner." Matteusevangeliet 5:9. O, att det funnes många flera lika denna israelitiska kvinna, vilka genom ett lugnt och väl avfattat tal kunde lugna uppretade känslor, förhindra obetänksamma handlingar och förebygga stora olyckor!

Ett fromt, kristet liv sprider alltid ljus, tröst och frid; det kännetecknas av renhet, förstånd, enkelhet och nytta. Det behärskas av oegennyttig kärlek, som helgar inflytandet. Det föreställer Kristus och lämnar efter sig ett ljust spår, varhelst den troende går. Abigail gav sin tillrättavisning och sitt råd på ett vist sätt; ty Davids häftiga lidelse kuvades genom inflytandet av hennes tal, och han insåg, att han handlat obetänksamt och förlorat sin självbehärskning.

Han mottog ödmjukt tillrättavisningen i harmoni med sina egna ord: "Om en rättfärdig slår mig, är det av kärlek, bestraffar han mig, är det som olja på huvudet." Psaltaren 141:5 (Svenska Folk-Bibeln 98). Han uttalade tacksägelser och välsignelser, eftersom hon hade gett honom goda och uppriktiga råd. Det finns många, som anser det förtjänstfullt, om de, när de tillrättavisas, tar emot förebråelsen, utan att bli otåliga; men hur få det är, som tar emot tillrättavisning med tacksamhet samt välsignar dem, som söker hindra dem från, att fortsätta på en ond väg!

När Abigail kom hem, fann hon, att Nabal och hans gäster njöt en präktig festmåltid, som de hade förvandlat till ett dryckesgille; och för sin make omtalade hon inte förrän följande morgon något av det, som tilldragit sig under hennes möte med David. Nabal var

feghjärtad, och när han insåg, hur nära döden han hade varit i följd av sin dårskap, blev han som förlamad. Han blev förskräckt, eftersom han tänkte, att David ännu ämnade att verkställa sin avsikt att hämnas, samt sjönk i ett tillstånd av fullständig känslolöshet, och han dog efter tio dagar. Det liv, som Gud hade givit honom, hade varit blott en förbannelse för världen. Gud sade till honom mitt i hans glädje och förlustelse, liksom han sade till den rike mannen i liknelsen: "i natt skall ditt liv tas ifrån dig". Lukasevangeliet 12:20.

David ingick sedan äktenskap med Abigail. Han hade redan en hustru; men seden ibland folken på hans tid inverkade på hans handlingar och försvagade hans omdömesförmåga. Även framstående och goda män har begått misstag, genom att hylla världens seder och bruk. David måste under sin levnad utstå många prövningar och svårigheter på grund av, att han tagit sig många hustrur.

Efter Samuels död fick David ha ro i några månader. Han drog sig nu undan igen till sifiternas öde trakter; men dessa fiender, som ville försäkra sig om kungens bevågenhet, underrättade honom om, var David gömde sig. Passionen, som slumrat i Sauls bröst, blev genom denna nyhet åter väckt till liv. Han sammankallade än en gång sina krigare och förde dem ut, för att uppsöka David. Men pålitliga spejare underrättade Isais son, att Saul ånyo förföljde honom; och David begav sig åstad med några av sina män, för att utforska fiendernas läger. De drog fram med stor försiktighet, och det var natt, när de kom till lägret och såg kungens och hans följeslagares tält framför sig. Ingen såg dem; ty alla låg försänkta i djup sömn, David uppfordrade sina vänner att följa sig in ibland fienderna, och på hans fråga: "Vem vill gå med mig till Saul i lägret?", svarade Abisai genast: "Jag går med dig." (King James Version.)

Dolda av de djupa skuggorna från bergen, gick David och hans följeslagare in i fiendens läger. Medan de sökte att utforska sina fienders antal, kom de till Saul, där han låg och sov, med lansen nedstött i marken och ett vattenkrus stående vid huvudgärden. Abner, hans överbefälhavare, låg bredvid honom, och krigarna låg sovande omkring dem på alla sidor. Abisai höjde sin lans och sade till David: "'Gud har i dag utlämnat din fiende åt dig. Låt mig spetsa honom mot marken med spjutet; jag kan göra det med en enda stöt.'" Han väntade på, att tillåtelse skulle ges; men i stället viskade David honom i örat: "'Nej, du får inte dräpa honom! Vem kan ostraffat bära hand på Herrens smorde?'. . . 'Så sant Herren lever, Herren skall själv slå honom, vare sig han dör därför att hans tid är ute eller han faller på slagfältet. Herren förbjude att jag skulle lyfta min hand mot hans smorde. Ta nu spjutet som står vid hans huvud och vattenkrukan, och låt oss sedan gå vår väg.' David tog spjutet och vattenkrukan från platsen vid Sauls huvud, och så gick de därifrån. Ingen såg dem, ingen märkte något, ingen vaknade. Alla sov, ty Herren hade försänkt dem i djup dvala." Hur lätt Herren kan göra den starkaste svag, beröva den visaste hans klokhet och omintetgöra den mest försiktiges planer!

När David hade gått tillräckligt långt bort från lägret, för att vara säker, stannade han på toppen av ett berg och ropade med hög röst till folket och till Abner: "'Du som är en man och inte har din like i Israel, varför har du inte vakat bättre över din herre och konung? Någon har ju lyckats ta sig in för att dräpa din herre konungen. Du har svikit din plikt. Så sant Herren lever, ni är döden värda som inte har vakt över er herre, över Herrens smorde. Se efter: Var är kungens spjut? Var är vatten krukan som stod vid hans huvud?' Saul kände igen Davids röst och ropade: 'David, min son, är det verkligen du?' Och David svarade: 'Ja, min herre och konung, det är jag. Varför förföljer du din tjänare? Vad har jag gjort? Vad ont har jag gjort mig skyldig till? Jag ber dig, herre konung, att lyssna på mig." Kungen uttalade åter en bekännelse som förut: "'Jag har gjort orätt. Kom tillbaka, David, min son!, jag skall inte göra dig något ont mera, eftersom du i dag har visat sådan respekt för mitt liv. Jag har varit en dåre och tagit gruvligt miste.' David svarade: 'Här är ditt spjut, konung, skicka över någon att hämta det." Fastän Saul hade lovat: " jag skall inte göra dig något ont mera ", överlämnade David sig likväl inte i hans våld.

Detta andra exempel på Davids hänsyn för sin furstes liv gjorde ett än djupare intryck på Sauls sinne och av tvingade honom ett mera ödmjukt erkännande av hans skuld. Han blev förvånad och rörd över uppvisandet av sådan godhet; och när han skildes från David, utropade han: "'Välsignad är du, min son David! Stora ting skall du ta dig för, och allt du gör skall lyckas.'" Men Isais son kunde inte hoppas på, att kungen länge skulle förbli i detta sinnestillstånd.

David misströstade om, att kunna bli försonad med Saul, och det förekom honom, som om han slutligen måste bli ett offer för kungens hat, varför han beslöt att åter söka skydd i filistéernas land. Han gick nu över till Akis, kungen i Gat, med de sex hundra man, som var med honom.

Utan att fästa något avseende vid Guds rådslag, hade David dragit den slutsatsen, att Saul säkert skulle utföra sin mordiska avsikt. Redan medan Saul gjorde planer och sökte att förgöra honom, verkade Herren, för att sätta David i besittning av riket. Gud utför Sina planer, fastän de är höljda i dunkel för den mänskliga blicken. Människor kan inte uppfatta Guds vägar; och enär de blott dömer efter det yttre skenet, tycker de, att de prövningar och svårigheter, som Gud låter dem genomgå, är skadliga och endast kommer att bringa dem till undergång. David dömde efter det för ögonen var och litade inte på Guds löften; han hyste tvivel beträffande sitt uppsättande på tronen. De många prövningar han gått igenom, hade försvagat hans tro och tröttat ut hans tålamod.

Det var inte Herren, som sände David att söka skydd hos filistéerna, Israels mest oförsonliga fiender. Detta folkslag skulle alltid komma att bli hans största fiender, och likväl flydde han nu till det, för att erhålla hjälp i sin nödställda belägenhet. Efter att han

förlorat allt förtroende för Saul och dem, som tjänade honom, var han nu villig att bli beroende av sitt folks fiender. David var en tapper general, och han hade visat sig vara en vis och framgångsrik krigare; men han motverkade sitt eget intresse, när han gick till filistéerna. Gud önskade, att han skulle stanna i Judas land, och det var hans brist på tro, som föranledde, att han övergav sin plats, utan att ha tillåtelse av Herren.

Gud blev vanärad genom Davids otro. Filistéerna hade fruktat David mer, än de hade fruktat Saul och hans härskaror; och genom att ställa sig under deras beskydd, uppenbarade David för dem sitt eget folks svaghet. Han uppmuntrade härigenom dessa obarmhärtiga fiender till, att förtrycka Israel. David hade blivit smord till, att vara Guds folks försvarare; och Herren ville inte, att Hans tjänare skulle uppmuntra de ogudaktiga, genom att blotta Hans folks svaghet, eller genom att synas likgiltig för dess välgång. Dessutom fick hans bröder det intrycket, att han hade gått till hedningarna, för att tjäna deras gudar. Genom denna handling fick de även orsak till, att misstyda hans bevekelsegrunder, och många greps av fördomar mot honom. Han gjorde just det, som Satan önskade, att han skulle göra; ty genom att söka skydd ibland filistéerna, beredde David Guds och sitt folks fiender en stor glädje. David upphörde inte att tjäna Gud, ej heller förminskades hans hängivenhet för Hans verk; men han förlitade sig inte på Honom för sin personliga säkerhet, och således befläckade han den rättfärdiga och trogna karaktär, som Gud fordrar, att Hans tjänare skall besitta.

David rönte ett hjärtligt mottagande hos filistéernas kung, vilket delvis berodde på, att kungen beundrade honom, delvis på, att han kände sig smickrad över att en hebré sökte hans skydd. David var säker på, att han inte skulle bli förrådd i Akis' rike. Han förde med sig sin familj, sina tjänare och ägodelar, och hans män förde även med sig sina familjer, så att det tycktes, som om han hade kommit att bosätta sig för beständigt i filistéernas land. Allt detta var tillfredsställande för Akis, som lovade att beskydda de israelitiska flyktingarna.

På Davids begäran, att erhålla en annan plats att bo, än huvudstaden gav kungen honom beredvilligt Siklag till besittning. David insåg, att det var förenat med fara för honom själv och hans män, att stå under avgudadyrkarnas inflytande; och de kunde dyrka Gud med större frihet i en stad, som avskildes helt och hållet åt deras bruk, än de kunnat göra, om de förblivit i Gat. Där skulle de hedniska ceremonierna ha förorsakat dem många svårigheter och besvär.

Medan David bodde i denna avsöndrade stad, förde han krig mot gesuriterna, girsiterna och amalekiterna, och han dödade alla, så att ingen skulle kunna omtala i Gat, vad han företagit sig. När han återvände från striden, berättade han för Akis, att han varit ute på strövtåg mot sitt eget folk i Judas land. Han uppmuntrade filistéerna genom detta hyckleri; ty kungen sade: "'Säkert har han gjort sig så hatad av sitt folk Israel att han för

all framtid måste hålla sig till mig.'" David visste, att det var Guds vilja, att dessa hedniska stammar skulle bli utrotade, och att detta verk blivit uppdraget åt honom. Dock vandrade han inte i enlighet med Guds råd, när han handlade bedrägligt.

Vid denna tid drog filisteerna samman sina stridskrafter till kamp mot Israel, och Akish frågade David: 'Du är väl på det klara med att du och dina män måste dra i fält med mig?' David hade inte för avsikt, att lyfta handen mot sitt folk; men han kände sig oviss om, vad han borde göra, till dess omständigheterna visade honom hans plikt. Han gav kungen ett undvikande svar: du skall själv få se vad din tjänare är i stånd till.' Akis uppfattade dessa ord som ett löfte om bistånd i det förestående kriget, och han lovade att bestå stora hedersbetygelser på David samt ge honom ett högt ämbete vid filistéernas hov.

Men fastän Davids tro på Guds löften hade blivit något försvagad, kom han ännu ihåg, att Samuel hade smort honom till Israels kung. Han tänkte på de segrar, som han genom Guds hjälp vunnit över sina fiender i det förflutna, och på Guds stora barmhärtighet, som bevarat honom från att falla i Sauls våld, och han beslöt att inte överge sitt heliga uppdrag. Om än Israels kung hade traktat efter hans liv, skulle han likväl inte med sin truppstyrka sluta sig till sitt folks fiender.

Kapitel 66. Sauls död

Krig bröt på nytt ut mellan Israel och filistéerna. "Filistéerna hade samlat sina styrkor och kommit till Sunem" vid norra kanten av Jisreels slätt; medan Saul och hans här var lägrade blott några kilometer från dem, vid foten av berget Gilboa i den södra delen av slätten. Det var på denna slätt, som Gideon med tre hundra hade män drivit midjaniternas härskaror på flykten. Men den anda, som behärskade Israels räddare, var helt olik den, som nu påverkade kungens hjärta. Gideon gick ut med stark tro på Jakobs mäktige Gud; men Saul kände sig ensam och försvarslös, ty Gud hade övergivit honom. När han betraktade "filistéernas här blev han förfärad". Kapitlet bygger på Första Samuelsboken 28; 31.

Saul hade blivit upplyst om, att David och hans män var hos filistéerna, och han trodde, att Isais son skulle bruka detta tillfälle, för att hämnas de oförrätter, som han måst utstå. Kungen var nu i stor nöd. Hans egen orimliga lidelse, som eggade honom till att söka förgöra den person Gud utvalt, hade försatt riket i stor fara. Han hade försummat rikets försvar, medan han var upptagen med att förfölja David; och filistéerna drog nytta av landets obevakade tillstånd samt trängde ända in till mitten av det. Medan Satan alltså hade eggat Saul upp till, att bruka alla sina krafter, för att jaga efter David i ändamål att förgöra honom, hade samme onde ande ingivit filistéerna att bruka tillfället för att bringa Saul i fördärv och omstörta Guds folk. Hur ofta ärkefienden brukar samma förfaringssätt i denna tid! Han påverkar någon ohelgad person till, att väcka upp avundsjuka och oenighet i församlingen, och sedan drar han nytta av söndringen hos Guds folk och sänder sina tjänare mot det, för att bringa det till undergång.

Dagen därefter måste Saul inlåta sig i strid med filistéerna. Skuggorna av den förestående straffdomen trängde sig allt närmare honom, och han längtade efter att få hjälp och ledning. Han sökte fruktlöst, att erhålla råd av Gud. "Herren svarade honom inte, vare sig genom drömmar eller orakel eller profeter." Herren visade aldrig bort en själ, som kom till honom på ett uppriktigt och ödmjukt sätt. Varför visade han då bort Saul, utan att svara honom? – Kungen hade genom sina egna handlingar förverkat rätten till, att bruka de medel för att rådfråga sig hos Gud, som fanns att tillgå. Han hade förkastat profeten Samuels råd, han hade drivit den av Gud utvalde David i landsflykt, och han hade dödat Herrens präster. Kunde han hoppas på, att få svar av Gud, då han avskurit alla förbindelselänkar, som himmelen hade ordnat? Han hade genom sina synder stött bort nådens Ande, och hur kunde han då få svar medelst drömmar och uppenbarelser från Herren? Saul vände sig inte till Gud i ödmjukhet och ånger. Det var inte förlåtelse för synder och försoning med Gud, som han eftersträvade, utan befrielse från sina fiender. Han hade skilt sig från Gud genom sin egen gensträvighet och olydnad, och han kunde inte bli förenad med Honom igen på något annat sätt, än genom ödmjuk

botfärdighet. Men den stolte monarken beslöt i sin ängslan och förtvivlan, att söka erhålla hjälp från ett annat håll.

Saul sade då till sina tjänare: "'Söken upp en andebesvärjerska åt mig, så skall jag gå till henne och fråga henne.'" Saul kände till andebesvärjningens natur; Herren hade uttryckligen förbjudit den samt bestämt, att alla, som utövade denna trollkonst, skulle straffas med döden. Saul hade, medan Samuel levde, gett befallning om, att alla teckentydare och andebesvärjare skulle dödas; men nu vände han sig i sin förtvivlan till det orakel, som han hade fördömt som en styggelse.

Man upplyste kungen om, att en kvinna, som kunde besvärja andar, hade sökt en tillflyktsort i Endor. Denna kvinna hade ingått förbund med Satan och låtit honom få makt över sig, för att utföra hans avsikter; och mörkrets furste, å sin sida, gjorde under och uppenbarade hemligheter för henne.

Saul förklädde sig och gick ut om natten med endast två tjänare, för att uppsöka trollkvinnans vistelseort. Vilken ömklig syn, att se Israels kung helt fångad under Satans vilja! Vilken stig är så mörk att beträda som den utvald av honom, vilken envisas med, att handla efter eget gottycke och att motstå Guds Andes heliga inflytelse! Vilken träldom är så förskräcklig som hans, vilken blivit lämnad att behärskas av den värste av tyranner! Förtröstan på Gud och lydnad för Hans vilja var de enda villkor, som blivit bestämda för Sauls innehav av kungavärdigheten. Hade han uppfyllt dessa villkor under sin regering, skulle han ha varit trygg i besittningen av riket. Gud skulle ha varit hans ledare, den Allsmäktige hans skydd. Gud hade varit långmodig mot Saul, och fastän hans olydnad och envishet nästan hade bragt den gudomliga rösten i själen till tystnad, hade han likväl ännu tillfälle att ångra sig. Men när han i sin fara vände sig från Gud och sökte, att erhålla ljus från en av Satans medhjälpare, högg han av det sista bandet, som förenade honom med sin Skapare, och gav sig fullständigt under den sataniska makten, som under många år påverkat honom och bragt honom till undergångens gräns.

Saul och hans tjänare passerade i mörkret förbi filistéernas läger på slätten och gick över bergskedjan till spåkvinnans ensliga hem i Endor. Denna kvinna hade dolt sig här, för att i hemlighet kunna utöva sina gudlösa besvärjelser. Fastän Saul var förklädd, visade likväl hans höga gestalt och kungliga hållning, att han ej var någon vanlig krigare. Kvinnan misstänkte, att den besökande var Saul, och de frikostiga skänker han gav henne, stärkte hennes misstankar. På hans anhållan: "Spå mig genom en avIidens ande och mana fram åt mig den jag säger dig" {King James Version}, svarade kvinnan: "'Du vet ju själv vad Saul har gjort, att han har utrotat andebeskådare och spåmän landet. Vill du locka mig i en fälla och döda mig?'" Då svor Saul henne en ed vid

HERREN och sade: 'Så sant HERREN lever, i denna sak skall ingen skuld drabba dig.' {Svenska Folk-Bibeln 98.} Och när hon sade: "'Vem skall jag då mana fram åt dig?'", svarade han: "'Mana fram Samuel år mig.'" {Svenska Folk-Bibeln 98.}

Sedan hon utfört sina besvärjelser, sade hon: "Jag såg en god ande stiga upp av jorden... En gammal man är den uppstigne, och han är insvept i en mantel. Då förstod Saul, att det var Samuel, och böjde sitt ansikte ned mot jorden och bugade sig." {King James Version.}

Det var icke Guds helige profet, som kom upp genom spåkvinnans häxerier och besvärjelser. Samuel var icke närvarande i detta tillhåll för onda andar. Den övernaturliga synen frambragtes helt och hållet genom Satans makt. Han kunde lika lätt anta Samuels gestalt, som han kunde uppträda som en ljusets ängel, när han frestade Kristus i öknen.

De första ord, som kvinnan talade, sedan hon börjat sin besvärjelse, var riktade mot kungen: "'Varför har du lurat mig? Du är ju Saul!'" Den första handlingen från den onde anden, som föreställde profeten, var således att hemligen omtala för denna ogudaktiga kvinna det bedrägeri, för vilket hon varit utsatt. De ord, som den föregivne profeten ställde till Saul, lydde: "'Varför har du stört min ro och manat fram mig?' [. . .] och Saul svarade: 'Jag är i stor nöd: filisteerna för krig mot mig, och Gud har vänt sig ifrån mig och svarar mig inte längre, vare sig genom profeter eller drömmar. Därför har jag nu kallat på dig, för att du skall tala om för mig vad jag skall göra.'"

Saul föraktade de råd och kände sig förbittrad över de tillrättavisningar, som han fick av Samuel, medan denne levde. Men nu, då nöd och fara var för handen, tyckte han, att hans sista utväg var, att erhålla upplysning av profeten, och för att komma i förbindelse med himmelens sändebud, hade han förgäves vänt sig till helvetets representant! Saul hade lämnat sig fullständigt i Satans våld; och han, vilkens enda nöje är, att orsaka elände och förstöring, brukade sin fördel på bästa sätt, för att fullborda den olycklige kungens undergång. Anden, som föreställde Samuel, gav nu Saul detta förskräckliga svar på hans ängsliga bön:

'Varför frågar du mig, när Herren redan har övergett dig till förmån för en annan? Herren har gjort vad han förutsade genom mig: han har ryckt ifrån dig kungamakten och gett den åt en annan, åt David. Eftersom du inte lyssnade till Herren och inte verkställde hans vredesdom över amalekiterna, har Herren nu handlat mot dig på detta sätt. Både Israel och dig själv skall han lämna i filisteernas våld.

Satan hade smickrat och bedragit Saul under hela den tid han var olydig mot Herren. Frestaren söker alltid att göra överträdelsens väg behaglig och inbjudande och att förhärda själen mot Herrens varningar och hotelser. Satan hade genom sin tjusningskraft

förlett Saul till, att anse sig ha handlat rätt, då han satte sig emot Samuels tillrättavisningar och varningar; men nu, då han var i nöd, vände han sig emot honom och framställde gräsligheten hos hans synd och det hopplösa i, att söka förlåtelse. Därmed skulle han kunna störta honom i förtvivlan. Han kunde ej ha valt något bättre medel, för att beröva honom modet och förmörka hans omdömesförmåga, eller tvinga honom till, att ta sitt eget liv.

Saul var utmattad på grund av ansträngningar och fasta, och därtill blev han nu förskräckt och gripen av samvetskval. När han hörde den förfärliga förutsägelsen, böjde han sig som en ek för stormen och föll ned på jorden.

Spåkvinnan greps av fruktan; ty Israels kung låg framför henne som en död person. Vad skulle följderna bli för henne själv, om han doge i hennes hem! Hon bad honom, att stå upp och äta samt yrkade på, att enär hon hade riskerat sitt eget liv, genom att efterkomma hans begäran, borde han uppfylla hennes anhållan att söka bevara sitt eget liv. När hans tjänare även instämde i denna begäran, gav Saul slutligen efter, och kvinnan satte fram kött från en gödd kalv samt osyrat bröd, som hon i hast bakat. Vilket skådespel! Här i spåkvinnans ödsliga grotta, i vilken en kort stund förut hade återskallat orden av hans dödsdom, och i närvaro av Satans ombud, satt han, som Gud hade smort till kung över Israel, ned för att äta och bereda sig för den följande dagens förfärliga strid!

Före gryningen återvände han med sina tjänare till Israels läger, för att vidta förberedelser för striden. Saul hade berett sin egen undergång, genom att rådfråga sig hos denne mörkrets ande. Då han själv var förlamad av fruktan och förtvivlan, kunde han omöjligen väcka något mod hos sin här; då han själv var skild från kraftens Upphovsman, kunde han inte lära Israel, att förtrösta på Gud för hjälp. Förutsägelsen om olyckan skulle därför komma att bli uppfylld.

Israels och filistéernas härskaror drabbade samman i en häftig strid på Sunems slätt och berget Gilboas sluttningar. Fastän allt hopp hade slocknat i Sauls hjärta till följd av den förskräckliga scenen i grottan i Endor, kämpade han likväl för sin tron och sitt rike med en tapperhet, som gränsade till förtvivlan. Men det var fruktlöst. "Israels män flydde för dem och föll slagna på berget Gilboa." {Svenska Folk-Bibeln 98.} Kungens tre tappra söner dödades vid hans sida. Skyttarna ansatte Saul hårt. Han hade sett, hur hans krigare föll omkring honom och hur hans egna söner blev nedgjorda. Han själv var sårad och kunde varken fäkta eller fly. Enär det var omöjligt att fly, beslöt han att ej falla i filistéernas händer levande, och han sade därför till sin vapendragare: "'Dra ditt svärd och stöt ner mig". Då mannen vägrade, att höja sin hand mot Herrens smorde, dödade Saul sig själv genom att kasta sig på sitt svärd.

Så omkom Israels förste kung, med skulden från självmord på sin själ. Hans liv var förfelat och slutade med vanära och förtvivlan, emedan han envist hade motsatt sig Guds vilja.

Underrättelsen om nederlaget spred sig vida omkring och injagade fruktan överallt i Israel. Folket flydde från städerna, och filistéerna tog dem i besittning, utan att möta något motstånd. Sauls regering, oberoende av Gud, hade nästan bragt hans folk till undergång.

Då filistéerna dagen efter striden gick ut på slagfältet, för att plundra de döda, upptäckte de Sauls och hans tre söners kroppar. För att göra sin seger fullständig högg de av Sauls huvud och berövade honom hans vapen och rustning; sedan skickade de hans huvud och rustning, drypande av blod, till sitt land som ett segertecken, "för att kungöra segern för gudarna och folket." Rustningen lades till slut "i astartetemplet", medan huvudet sattes upp i Dagons tempel. Äran för segern tillskrev man alltså dessa falska gudars makt, och Jehovas namn blev vanärat.

Sauls och hans söners kroppar släpades till staden Betsan, som låg på ett kort avstånd från Gilboa och nära floden Jordan. Där hängdes de upp med kedjor, för att förtäras av rovfåglar. Men de tappra invånarna i Jabes i Gilead, som erinrade sig, hur Saul i sina tidigare och lyckligare år hade räddat deras stad, visade nu sin tacksamhet, genom att återta kungens och prinsarnas kroppar och ge dem en hederlig begravning. De gick över Jordan om natten och tog Sauls och hans söners kroppar ned ifrån muren i Betsan och förde dem till Jabes och brände upp dem där. "Därefter tog de benen och begravde dem under tamarisken i staden och fastade sedan i sju dagar." Den ädla handlingen, som utfördes fyrtio år förut, tillförsäkrade alltså Saul och hans söner begravning av kärleksfulla och medlidsamma händer i nederlagets och vanärans mörka stund.

Kapitel 67. Forntida och nutida trolldom

Den bibliska berättelsen om Sauls besök hos spåkvinnan i Endar har givit många Bibelforskare bryderi. Några antar, att Samuel verkligen var närvarande vid mötet med Saul, men Bibeln själv innehåller tillräckliga bevis på, att så ej var fallet. Om Samuel var i himmelen, som några påstår, måste han ha blivit kallad därifrån antingen genom Guds eller genom Satans makt. Men det vore orimligt att tro, att Satan hade makt att kalla Guds helige profet från himmelen av lydnad för en fördärvad kvinnas besvärjelser. Ej heller kan vi anta, att Gud kallade honom till häxans grotta, ty Herren hade vägrat att svara Saul genom drömmar, genom orakel eller genom profeter. Första Samuelsboken 28:6. Gud hade Själv förordnat dessa förbindelsemedel, och Han ville inte åsidosätta dem, för att lämna ett budskap genom Satans ombud. Själva budskapet innehåller tillräckligt bevis på, var det hade sin upprinnelse. Ändamålet med det var inte, att förmå Saul till att bättra sig, utan att störta honom i fördärvet; och detta är icke Guds verk, utan Satans. Att Saul rådfrågade spåkvinnan, framställer Skriften dessutom som en av orsakerna, varför Gud förkastade honom och lämnade honom att förgås: "Saul dog därför att han varit trolös mot Herren och inte följt Herrens befallning. Han hade frågat en ande till råds och inte Herren; därför dödade Herren honom och överförde kungamakten till David, Jishajs [Isais] son." Första Krönikeboken 10:13-14. Det sägs tydligt på detta ställe, att Saul frågade spåkvinnan om råd, men inte Herren. Han samtalade icke med Samuel, Guds profet, genom trollkvinnan, utan med Satan, som antog Samuels skepnad, för att kunna genomföra sitt bedrägeri.

Den åsikten, att man kan ha förbindelse med de döda, var upphovet till nästan alla former av trolldom och häxeri i forntiden. De, som utövade svartkonsten, påstod, att de samtalade med de dödas andar och att de av dem erhöll kunskap om tillkommande händelser. Jesaja hänvisar i sina profetior till detta bruk, att rådfråga de döda: "När de säger till er: 'Fråga andebesvärjare och spåmän, dem som viskar och mumlar', så svara: 'Skall inte ett folk fråga sin Gud? Skall man fråga de döda till råds för de levande?'" Jesaja 8:19 (Svenska Folk-Bibeln 98).

Denna åsikt, att man kan ha förbindelse med de döda, utgjorde grundvalen för hedningarnas avgudadyrkan. Dessa trodde, att andarna åt deras avlidna hjältar hade blivit upptagna ibland gudarna, varför deras religion bestod av tillbedjan av de döda. Detta framställs tydligt i Skriften. I skildringen av Israels synd vid Baal-Peor sägs det: "Israeliterna slog sig ner i Shittim. Där började folket hora med de moabitiska kvinnorna, som inbjöd dem till sin guds offermåltider. Folket åt med dem och tillbad deras gud. Att israeliterna gav sig i lag med Baal-Pegor [Baal-Peor] väckte Herrens vrede." Fjärde Moseboken 25:1-3. Psalmisten upplyser oss om, vad slags gudar man ordnade offermåltiderna åt vid detta tillfälle, då israeliterna avföll: "De slöt sig till Baal-Peor och

åt sådant som var offrat till döda" (Psaltaren 106:28; Svenska Folk-Bibeln 98), det vill säga offer framburna åt de döda.

Såväl de dödas förgudning som tron på umgänget med de döda har haft en framstående plats i nästan varje hedniskt system. Man trodde, att gudarna meddelade sin vilja till människorna och även gav dem råd, när de rådfrågades. De namnkunniga oraklen i Grekland och Rom tillhörde denna klass.

Den meningen, att man kan ha förbindelse med de döda, hyllas ännu, även i så kallade kristna länder. Bruket att umgås med väsen, som gör anspråk på att vara de avlidnas andar, har under namn av spiritualism blivit vida utbrett. Det åsyftar att inverka på känslorna hos dem, som genom döden förlorat någon av sina kära anhöriga eller vänner. Andeväsen uppenbarar sig stundom för personer i deras avlidna vänners gestalt och omtalar händelser i deras levnad samt utför sådant, som dessa brukade utföra, medan de levde. På detta sätt förmår de människorna att tro, att deras döda vänner är änglar, som svävar omkring dem och meddela sig med dem. De, som alltså föreger sig vara de avlidnas andar, blir till en viss grad föremål för en avgudisk tillbedjan, och många har större aktning för deras ord, än för Guds Ord, Bibeln.

Det finns likväl många, som ej anser spiritualismen vara något annat, än bedrägeri. De uppenbarelser, genom vilka den understöder sina anspråk på övernaturlighet, anser man vara bedrägeri av andeskådaren. Men medan det är sant, att verkningar, som utförts genom konstgrepp, blivit utgivna som äkta uppenbarelser, har man även haft bevis på, att en övernaturlig kraft varit närvarande. Och många, som anser spiritualismen vara grundad på mänsklig skicklighet eller list och därför förkastar den, kommer att förmås att erkänna dess anspråk, när de får se uppenbarelser, som de ej kan tillskriva denna orsak.

Den nyare tidens spiritualism och de olika formerna av häxeri och avgudadyrkan i forntiden – vilka alla stödjer sig på umgänget med de döda – grundas på den första lögn, genom vilken Satan bedrog Eva i Eden: "'Ni kommer visst inte att dö. Men Gud vet att den dag ni äter av frukten . . . ni blir som gudar". Första Moseboken 3:4-5. Falskhet ligger till grund för dem alla, och de härstammar alla från lögnens fader.

Hebréerna blev uttryckligen förbjudna, att på något sätt inlåta sig i det föregivna umgänget med de döda. Gud avbröt denna förbindelse på ett eftertryckligt sätt, då Han sade: de döda veta ingenting. . . aldrig mer tar de del i det som sker under solen. Predikaren 9:5-6. "De ger upp andan och blir jord igen, då går deras planer om intet." Psaltaren 146:4. Och Herren sade till Israel: "om någon vänder sig till de dödas andar och till spådomsandar och är otrogen med dem, skall jag vända mig mot den mannen och utstöta honom ur hans folk." Tredje Moseboken 20:6.

Dessa andar, som besvärjdes, var ej de avlidnas andar, utan onda änglar, Satans ombud. Forntidens avgudadyrkan, vilken, som vi har sett, innefattade både tillbedjan av de döda och ett förment umgänge med dem, förklarar Skriften vara tillbedjan av onda andar. Aposteln Paulus, som varnar sina bröder för, att på något sätt delta i sina hedniska grannars avgudadyrkan, säger: "att det som de offrar offrar de åt onda demoner och inte åt Gud, och jag vill inte att ni skall ha gemenskap med demonerna." Första Korintierbrevet 10:20. Psalmisten säger med beträffande israeliterna, att: "Sina söner och döttrar offrade de åt demonerna", och han förklarar i nästa vers, att de offrade dem "åt Kanaans avgudar". Psaltaren 106:37-38. De tillbad därför i verkligheten onda andar, demoner, medan de trodde, att de tillbad avlidna människor.

Nutidens spiritualism, som vilar på samma grundval, är blott ett återupplivande, i en ny form, av den trollkonst och onda andars dyrkan, som Gud fördömde och förbjöd i forntiden. Skriften säger, "att under den återstående tiden skall några avfalla från tron och lyssna till andar som bedrar och till demoners läror". Första Timoteusbrevet 4:1. I sitt andra brev till tessalonikerna hänvisar Paulus till ett särskilt verkande av Satan genom spiritualismen, vilket skall äga rum strax före Kristi andra ankomst. På tal om Kristi andra ankomst, varnar han för, att den kommer att föregås av Anti-Krists uppträdande: Den Laglöses ankomst är ett verk av Satan och sker med stor makt, falska tecken och under. Andra Tessalonikerbrevet 2:9. Och Petrus, som skildrar de faror, för vilka församlingen skulle utsättas i de sista dagarna, säger, att liksom falska profeter uppstod, vilka förledde Israel till synd, skall det likaså finnas falska lärare, "som skola smugglar in fördärvbringande kätterier; de kommer till och med att förneka den [H]erre som har friköpt dem. . . Många skall följa dem i deras utsvävningar". Andra Petrusbrevet 2:1-2. Aposteln utpekar i detta en av de främsta egenskaperna hos spiritualistlärarna; ty de förnekar, att Kristus var Guds Son. Aposteln Johannes säger beträffande sådana lärare: "Vem är nu lögnare om inte den som förnekar att Jesus är Kristus? Den är antikrist som förnekar Fadern och Sonen. Den som förnekar Sonen har heller inte Fadern." Första Johannesbrevet 2:22-23. Enär spiritualismen förnekar Kristus, förnekar den därför både Fadern och Sonen och är alltså enligt Bibeln en antikristlig uppenbarelse.

Genom att medelst spåkvinnan i Endor förutsäga det öde, som skulle drabba Saul, ämnade Satan fånga Israels barn i sin snara. Han hoppades, att de skulle fatta förtroende för trollkvinnan och söka råd hos henne. De skulle alltså vända sig från Gud och ej längre ha Honom som rådgivare, utan ställa sig under Satans ledning. Det lockmedel, genom vilket spiritualismen fäster folkets uppmärksamhet vid sig, är dess förmenta makt, att kunna lyfta på framtidens slöja och uppenbara för människor det, som Gud har dolt. Gud har i Sitt Ord framställt för oss de stora händelser, som kommer att inträffa i framtiden – allt, som är nödvändigt för oss att veta – och Han har givit oss en säker ledsagare ibland alla faror; men Satan söker att förstöra människornas förtroende till Gud, att göra dem

missnöjda med sin ställning i livet och att förmå dem till, att eftertrakta en kunskap om det, som Gud i Sin vishet har förborgat för dem, samt att förakta det, som Han har uppenbarat i sitt Heliga Ord.

Det finns många, som blir oroliga, eftersom de inte bestämt vet, vilken utgång händelserna kommer att få. De kan inte uthärda att sväva i ovisshet, och de har ej tålamod att vänta, till dess de får se Guds frälsning. Fruktan för förestående faror gör dem nästan förryckta. De låter sina upproriska känslor få överhanden, och de springer hit och dit under häftig sorg och söker, att erhålla upplysning om det, som ej har blivit uppenbarat. Om de blott ville förtrösta på Gud samt vaka och bedja, skulle de finna hugsvalelse eller tröst. Deras oroliga ande skulle bli lugnad genom umgänge med Gud. De trötta och betungade skulle finna ro för sina själar, om de endast ginge till Jesus; men när de försummar de medel, som Gud har ordnat för deras hugsvalelse, och söker hjälp på annat håll under förhoppning om, att få lära känna det, som Gud har undanhållit oss, begår de samma misstag som Saul och får därigenom bara kunskap om olycka.

Ett sådant uppförande ogillar Gud, och Han har förbjudit det i de mest tydliga uttryck. Denna brådska med att rycka undan slöjan, som döljer framtiden, visar, att man saknar tro på Gud, och den gör själen tillgänglig för ärkebedragarens ingivelser. Satan förmår människorna till, att rådfråga andebesvärjare, och genom att uppenbara saker, som har hänt i det förflutna, väcker han tron hos dem, att han kan förutsäga händelser, som kommer att inträffa i framtiden. Genom sin erfarenhet, kan han dra ganska riktiga slutsatser och ofta förutse några av de tillkommande händelserna i en människas levnad. Därigenom blir han i stånd till, att bedra lätt påverkade själar och göra dem sig underdåniga.

Gud har varnat oss genom Sin profet: "När de säger till er: 'Fråga andebesvärjare och spåmän, dem som viskar och mumlar', så svara: 'Skall inte ett folk fråga sin Gud? Skall man fråga de döda till råds för de levande?' 'Till Guds undervisning, till vittnesbördet!'" Jesaja 8:19-20 (Svenska Folk-Bibeln 98).

Skall de, som har en helig Gud – oändlig i vishet och makt – rådfråga teckentydare, vilka erhåller sin kunskap från Herrens fiender? Gud är Sina barns ljus; Han uppmanar dem till, att genom tron skåda den härlighet, som nu är förborgad för människan. Rättfärdighetens Sol sänder sina klara strålar in i deras hjärtan, de får ljus från himmelens tron, och de vägrar, att vända sig bort från ljusets källa och lyssna till Satans sändebud.

Ehuru den onde anden i sitt tal till Saul fördömde hans synd och förutsade hans bestraffning, åsyftade han likväl inte att leda honom till bättring, utan att egga honom till, att falla i förtvivlan och förgöra sig själv. Men genom smicker lyckas i allmänhet frestaren bäst, att bringa människorna till undergång. Forntidens hedniska gudalära uppmuntrade den mest tygellösa utsvävning. Guds bud, som fördömer synden och

påbjuder rättfärdigheten, blev åsidosatta, sanningen blev ringaktad, och otukten tilläts ej bara att existera, utan folket uppmuntrades även till att utöva den. Spiritualismen förklarar, att det ej finns någon död, synd, dom eller någon vedergällning; att människorna är "ej fallna halvgudar"; att begäret är den högsta lagen, och att människan ej är ansvarig för någon annan, än sig själv. De hinder, som Gud har upprättat för att skydda sanning, renhet och vördnad, bryts ned, och många blir därigenom uppmuntrade till att synda. Visar inte en sådan lära, att den har samma upprinnelse som de onda andarnas tillbedjan?

Genom att hänvisa israeliterna till kananéernas styggelser, framställde Herren för dem, vilka följder umgänget med onda andar förde med sig; ty kananéerna var kärlekslösa, avgudadyrkare, äktenskapsbrytare, mördare, samt hängivna åt allehanda onda böjelser och avskyvärda bruk. Människorna känner inte sina egna hjärtan; ty "hjärtat är bedrägligast av allt, det är oförbätterligt". Jeremia 17:9. Men Gud genomskådar människans fördärvade natur och onda böjelser. Satan sökte då, liksom nu, att bruka varje tillfälle, för att förleda israeliterna till olydnad och göra dem lika förhatliga i Guds åsyn, som kananéerna var. Själafienden anstränger sig alltid, för att förmå oss till, att ohejdat hänge oss åt våra onda böjelsers tillfredsställande, så att vi fördärvar oss själva och förkastas av Gud.

Satan var fast besluten, att behålla herraväldet över Kanaans land, och när Israels barn fick det till besittning och Guds lag blev landets lag, hatade han dem mera, än någonsin förut samt gjorde upp planer, för att fördärva dem. Främmande gudar blev införda genom onda andars medverkan, och det utvalda folket blev till följd av sina synder slutligen bortdrivet från löftets land. Satan söker, att utföra ett liknande verk i vår tid. Gud för Sitt folk bort från världens styggelser, för att det må hålla Hans lag, och på grund härav är raseriet från "våra bröders anklagare" förfärligt. "[D]jävulen har stigit ner till er, och hans raseri är stort, ty han vet att hans tid är kort.'" Uppenbarelseboken 12:10, 12. Det verkliga löftets land ligger strax framför oss, och Satan är besluten, att förgöra Guds folk och hindra det från att ta det i besittning. Förmaningen: "Vaka och bed att ni inte kommer i frestelse" (Markusevangeliet 14:38; Svenska Folk-Bibeln 98), har aldrig varit mera behövlig, än den nu är. De ord, som Herren talade till Israel i forntiden, är även tillämpbara på Hans folk i denna tid: "Vänd er inte till de dödas andar, och uppsök inte spådomsandar, ty ni blir orena genom dem." "Herren avskyr alla som gör detta". Tredje Moseboken 19:31; Femte Moseboken 18:12.

Kapitel 68. David i Siklag

David och hans män hade inte deltagit i striden mellan Saul och filistéerna, ehuru de hade tågat med de sistnämnda till stridsplatsen. Då de två härarna var färdiga att drabba samman, befann Isais son sig i en högst brydsam belägenhet. Man antog, att han skulle strida för filistéerna mot Israel. Om han lämnade den plats, som blivit anvisad honom, och under striden droge sig undan från fältet, skulle han inte bara göra sig skyldig till feghet, utan även till otacksamhet och förräderi mot Akish, som hade beskyddat honom och visat honom förtroende. En sådan handling skulle befläcka hans goda namn och utsätta honom för fiender, som var mera fruktansvärda än Saul. Han kunde likväl inte samtycka till, att strida mot Israel. Gjorde han detta, vore han en förrädare mot sitt land, Guds och sitt folks fiende. Han bleve därigenom för evigt avskuren från innehavet av Israels tron; och om Saul bleve dödad i striden, skulle man skylla David för hans död. Kapitlet bygger på Första Samuelsboken 29-30; Andra Samuelsboken 1.

David insåg nu, att han hade avvikit från den rätta vägen. Det hade varit mycket bättre, om han uppsökt en tillflyktsort bland Guds fästen på bergen, än hos Jehovas och hans folks avsvurna fiender. Men i sin stora barmhärtighet straffade ej Herren sin tjänare för detta felsteg genom att överge honom i hans nöd och förlägenhet; ty ehuru Davids förtroende till Gud hade sviktat och han ej hade vandrat fullkomligt, var han dock fortfarande besluten att var Gud trogen. Medan Satan och hans härskara var sysselsatta med att bistå Guds och Israels fiender i att uppgöra planer mot en konung, som hade övergivit Gud, verkade Herrens änglar för att rädda David ur den fara, i vilken han befann sig. Himmelens sändebud påverkade filistéernas hövdingar att protestera mot att David och hans män skulle deltaga med hären i den förestående striden.

'Vad har de där hebreerna här att göra?, ropade filistéernas furstar, medan de trängdes omkring Akish. Den senare, som var ovillig att skiljas från en sådan framstående bundsförvant, svarade: 'Det är ju David som tjänade Israels kung Saul men som nu har varit hos mig i åratal. Jag har inte haft något att förebrå honom sedan den dag han gick över till mig.'

Men furstarna var uppretade mot honom och vidhöll sin begäran: "'Låt den där mannen vända tillbaka till plats du har anvisat honom. Han får inte dra ut i strid med oss, han kan ju under striden bli vår motståndare. På vad sätt skulle han bättre kunna glädja sin herre än genom dessa mäns huvuden? Är det inte den David som man under dansen sjöng om: Saul har slagit sina tusen, David sina tiotusen.'" { Svenska Folk-Bibeln 98.} Filistéernas furstar erinrade sig ännu livligt sin ryktbare kämpes död och Israels seger vid samma tillfälle. De trodde inte, att David skulle kämpa mot sitt eget folk; och om han under striden ginge över på dess sida, skulle han komma att tillfoga filistéerna större skada, än hela Sauls här kunde göra.

Akish måste hörsamma dem, och han kallade på David och sade till honom: "'Så sant Herren lever, du är att lita på, och jag är mycket nöjd med att ha dig i min tjänst i hären. Jag har inte funnit något att klandra dig för alltifrån den dag du kom till mig. Men du är inte väl sedd av hövdingarna. Vänd nu tillbaka i lugn och ro, så att du inte retar dem.'"

David, som fruktade att yppa sina verkliga känslor, svarade: "'Vad har jag då gjort?' 'Har du funnit något att klandra mig för under den tid jag har varit i din tjänst, eftersom jag nu inte får dra i strid mot dina fiender, min herre och konungen?'"

Akishs svar måste ha givit David en känsla av blygsel och ånger, då han tänkte på hur ovärdiga en Herrens tjänare de bedrägerier var, som han hade gjort sig skyldig till. "'Nej, du vet att du i mina ögon är som en Guds ängel", sade kungen; men befälhavarna vägrar att låta dig kämpa tillsammans med oss. Tidigt i morgon skall du bryta upp, du och de av din herres tjänare som du hade med dig.

Ni skall gå tillbaka till den stad som jag förlänade er. Därmed löstes den snara, i vilken David varit insnärjd, upp och han blev fri.

Efter tre dagars resa kom David och hans trupp på sex hundra man till Siklag, deras hem i filistéernas land. Men ett skådespel av ödeläggelse visade sig för deras syn. Amalekiterna hade utnyttjat Davids och hans mäns frånvaro samt hämnats på honom för hans infall i deras land. De hade överraskat staden i dess obevakade tillstånd samt plundrat och bränt ned den; och när de avlägsnade sig, tog de alla kvinnorna och barnen med sig som fångar samt mycket byte.

Mållösa av skräck och bestörtning, blickade David och hans män en stund under tystnad på de svarta och rykande ruinerna; och sedan, när de tydligare uppfattade den förfärliga olyckan, hov dessa härdade krigare upp sin röst "i högljudd klagan och grät tills de inte orkade gråta mer."

Vid detta tillfälle blev David åter straffad för sin brist på tro. Denna brist hade fått honom att bege sig till filistéerna. Han hade tillfälle att iaktta, vad säkerhet han kunde finna ibland Guds och Hans folks fiender. Davids följeslagare blev förbittrade på honom, som om han hade varit orsaken till deras olyckor. Han hade retat amalekiterna emot sig, genom att anfalla dem; men han hade likväl lämnat staden obevakad, eftersom han ansåg sig trygg ibland sina fiender. Hans krigare var utom sig av sorg och raseri samt färdiga att begå vilken förtvivlad handling som helst, och de hotade nu att till och med stena sin ledare.

David tycktes vara berövad allt mänskligt stöd. Allt på Jorden, som han höll kärt, hade blivit bortryckt från honom. Saul hade drivit honom ut ur hans land, filistéerna hade visat bort honom från lägret, amalekiterna hade plundrat hans stad, och hans egna, förtrogna vänner hade gaddat sig samman mot honom och hotade honom med döden.

Men i stället för att låta dessa plågsamma omständigheter uppta sina tankar, anropade David ivrigt Herren om hjälp i denna sin största nöd. Han "hämtade styrka hos Herren." Han blickade tillbaka på sin förflutna händelserika levnad. Hade Herren någonsin övergivit honom! Hans själ blev stärkt, då han erinrade sig de många bevisen på Guds ynnest. Davids följeslagare förvärrade sitt lidande genom sitt missnöje och sin otålighet; men gudsmannen, som hade än större orsak till, att vara bedrövad, visade själsstyrka. Hans hjärtas språk var: "När jag är rädd förtröstar jag på dig" (Psaltaren 56:4). Fastän han själv ej visste, hur han skulle komma ur sin svåra belägenhet, visste Gud det och skulle upplysa honom om, vad han borde göra.

Sedan David kallat till sig Ebjatar, Ahimeleks son, frågade han "Herren: 'Skall jag sätta efter det där rövarbandet? Kommer jag att hinna ifatt dem?'" Härpå fick han till svar: "'Ja, sätt efter dem! Du kommer att hinna ifatt dem och rädda de fångna.'" Första Samuelsboken 30:8.

Den häftiga sorgen och sinnesrörelsen upphörde, då dessa ord blev kända o Davids följe. David och hans krigare drog genast ut, för att förfölja sina flyende fiender. Deras marsch var så hastig, att när de kom till bäcken Besor, som rinner ut i Medelhavet i närheten av Gasa, måste på grund av utmattning två hundra man av truppen stanna kvar där. Men David och de återstående fyra hundra männen drog vidare, utan att känna sig det minsta förskräckta.

Under marschen träffade de en egyptisk slav, som till följd av trötthet och hunger tydligen var nära döden. Men när han erhållit mat och dryck, kvicknade han likväl till samt talade om för dem, att hans grymme herre, en amalekit, som tillhörde den fientliga hären, hade lämnat honom där att dö. Han skildrade, hur de hade fallit in i landet och plundrat det, och sedan han fått löfte om, att ej bli dödad eller överlämnad till sin herre, gick han med på, att föra Davids sällskap ned till dess fienders läger.

Då de kom i närheten av lägret, fick de se, att den segerrika hären hade hängivit sig åt en bullrig fest. "[D]är såg de nu amalekiterna ligga spridda överallt, de åt och drickande och firade det stora byte de hade tagit i filisteernas land och i Judas land." David gav befallning om, att genast anfalla dem, och hans män störtade sig häftigt över sina fiender. Amalekiterna blev överraskade och bragta i oordning; striden fortsattes hela den natten och den följande dagen, till dess de flesta hade blivit dödade. Endast en trupp på fyra hundra man, som red på kameler, lyckades att komma undan. Herrens ord uppfylldes. "David räddade tillbaka allt vad amalekiterna hade rövat bort och befriade också sina båda hustrur. Ingenting saknades, varken stora eller små, varken söner eller döttrar, eller något ingenting av byter eller det rövade: allt skaffade David till rätta."

När David trängde in på amalekiternas område, hade han låtit döda alla invånare, som föll i hans händer. Och om inte Guds makt hade hållit amalekiterna tillbaka, skulle de ha

hämnats, genom att förgöra folket i Siklag. Men de skonade fångarna, för att göra sin seger mera lysande genom att föra ett stort antal av dem hem och för att sedan kunna sälja dem som slavar. Härigenom uppfyllde de omedvetet Guds avsikt och bevarade fångarna oskadade, så att de kunde bli återlämnade till sina makar och fäder.

Alla jordiska makter står under den Allsmäktiges uppsikt. Han säger till den mäktigaste regent, den grymmaste för tryckare: "'Hit men inte längre". Job 38:11. Gud brukar ständigt Sin makt, för att motverka de onda; Han verkar ständigt ibland människorna – icke för att förgöra dem, utan för att bevara dem och leda dem till ett bättre liv.

Segervinnarna började under stor glädje sitt tåg mot hemmet. Då de kom till sina kamrater, som hade lämnats kvar, krävde de egennyttiga och illasinnade ibland de fyra hundra, att de som inte hade varit med i striden, inte skulle få något av bytet, utan att det vore tillräckligt, om envar finge sin hustru och sina barn tillbaka. Men David ville ej samtycka till någon sådan ordning. "'Nej, bröder!", sade han. "Så får ni inte göra med det som Herren har gett oss... Nej, samma deras lott åt den som vaktar trossen och åt den som går i striden! Alla skall vara med och dela.'" Saken ordnades på detta sätt; och det blev sedan en lag i Israel, att alla, som hedervärdigt deltagit i ett fälttåg, skulle dela bytet lika med dem, som hade deltagit i den egentliga striden.

Förutom att återvinna allt bytet, som hade blivit taget från Siklag, tog David och hans trupp stora boskapshjordar, som tillhörde amalekiterna. Dessa kallades för "Davids byte"; och när han återkom till Siklag, skickade han skänker av detta byte till de äldste i sin egen stam Juda. Vid denna fördelning blev alla ihågkomna, som hade visat sig vänliga mot honom och hans följeslagare under den tid, då han för att rädda sitt liv måste fly från den ena platsen till den andra ibland bergen. Deras vänlighet och sympati, så värdefulla för den jagade flyktingen, blev sålunda högt uppskattade.

Det var den tredje dagen, sedan David och hans krigare hade återkommit till Siklag. Medan de var sysselsatta med, att återuppbygga sina förstörda hus, väntade de med ängsliga hjärtan på, att erhålla underrättelser om striden, som de visste måste ha blivit utkämpad mellan Israel och filistéerna. Och snart kom en budbärare till staden, som "hade rivit sönder sina kläder och strött jord på huvudet."

Han blev genast förd till David, för vilken han vördnadsfullt bugade sig, sålunda erkännande honom som en mäktig furste, vars ynnest han sökte. David frågade ivrigt, vad utgång striden hade haft. Flyktingen berättade om Sauls nederlag samt om hans och Jonatans död. Men han nöjde sig inte med, att omtala de verkliga förhållandena; utan då han tydligen antog, att David hyste hat mot sin obeveklige förföljare, hoppades han att bli ärad, om han gåve sig ut för, att vara kungens baneman. Mannen fortfor att berätta på ett skrytsamt sätt, att han under striden hade funnit Israels härskare sårad och hårt ansatt av

fienderna, samt att han på kungens begäran hade dödat honom. Det diadem Saul bar på huvudet och de gyllene armbanden hade han fört med sig till David. Han trodde säkert, att dessa underrättelser skulle bli välkomna, och att han skulle erhålla en stor belöning för, vad han själv hade utfört.

Men "då grep David tag i sina kläder och rev sönder dem, och detsamma gjorde alla omkring honom. De klagade och grät och fastade till kvällen i sorg över Saul och hans son Jonatan och över Herrens folk Israel, över alla dem som fallit i striden."

Då David hade hämtat sig från den första bestörtningen över de förskräckliga underrättelserna, erinrade han sig den främmande budbäraren och det brott, till vilket han enligt sin egen uppgift hade gjort sig skyldig. Hövdingen frågade den unge mannen: "'Varifrån är du?'" "Han svarade att han var son till en amalekitisk invandrare. "Hur vågade du lyfta din hand och förgöra Herrens smorde?" David hade två gånger haft Saul i sitt våld; men när han uppmanades att döda honom, hade han vägrat att höja sin hand mot den, som på Guds befallning hade blivit helgad till att regera över Israel. Men amalekiten tvekade inte, att skryta över att han hade dödat Israels kung. Han hade erkänt sig själv skyldig till ett brott, som borde straffas med döden, och straffet verkställdes genast. David sade: "'Du bär själv skulden till din död. Du vittnade själv emot dig då du sade: Jag har dödat Herrens smorde.'"

David sörjde djupt och uppriktigt Sauls död och gav därigenom bevis på sin ädla karaktär. Han jublade inte över sin fiendes fall. Det hinder, som hade existerat emellan honom och bestigandet av Israels tron, var nu undanröjt; men han gladde sig icke över detta. Hågkomsten av Sauls misstroende och grymhet hade blivit utplånad genom hans död; och David tänkte ej på något annat i hans livs historia, än det som var ädelt och värdigt en kung. Sauls namn var förbundet med Jonatans, vilken hade visat David en sådan uppriktig och oegennyttig vänskap.

Den sång, i vilken David gav uttryck åt sitt hjärtas känslor, blev en skatt för hans nation och för Guds folk under alla följande tider:

Din stolthet, Israel, ligger slagen på höjderna. Se, dina hjältar har fallit! Förkunna det inte i Gat, låt det inte bli känt på Ashkelons gator – filisteernas döttrar skulle jubla, de oomskurnas döttrar dansa av fröjd. Må dagg icke falla på er, Gilboas höjder, må regn icke fukta er, dödens berg, ty fläckad ligger hjältarnas sköld. Sauls sköld, ej glänsande mer av olja... Saul och Jonatan, de älskade, kära, i livet och döden förenade, snabbare än örnar, starkare än lejon. Israels döttrar, gråt över Saul! Han klädde er skönt i purpur och prakt, han prydde er dräkt med smycken av guld. Se, dina hjältar har fallit i striden! Jonatan ligger slagen på höjderna. Jag sörjer dig, min broder Jonatan, du var mig mycket kär, din kärlek mer för mig än kvinnors. Se, dina hjältar har fallit, dina vapen har krossats! Andra Samuelsboken 1:19-27.

Kapitel 69. Davids tronbestigning

Genom Sauls död undanröjdes de orsaker, som lett till Davids landsflykt; och vägen var nu öppen för honom, så att han kunde återvända till sitt eget land. När sorgetiden efter Saul och Jonatan hade gått till ända, "frågade David Herren: 'Skall jag dra upp till någon städerna i Juda?' Herren svarade: 'Ja.' David frågade: 'Till vilken?' – 'Till Hebron', svarade Herren." Kapitlet bygger på Andra Samuelsboken 2-5:5.

Hebron låg drygt 32 kilometer norr om Beer-Sheba och ungefär halvvägs mellan den staden och den plats, dit Jerusalem sedermera förlades. Det kallades ursprungligen Kirjat-Arba, det vill säga, Arbats stad, Anaks fars. Senare blev det kallat för Mamre, och här fanns patriarkernas begravningsplats "Makpelas grotta". Hebron hade tillhört Kaleb, och det var nu den främsta staden i Judas område. Det ligger i en dal, och marken och höglandet där är väldigt fruktbara och bördiga. I närheten fanns de skönaste vingårdar i Palestina samt talrika planteringar av oliver och andra fruktträd.

David och hans anhängare vidtog genast förberedelser, för att lyda den undervisning, som de hade fått av Herren. De sex hundra beväpnade männen med sina hustrur och barn samt sina boskapshjordar begav sig snart i väg till Hebron. Då karavanen tågade in i staden, stod Judas män färdiga att hälsa David välkommen som Israels blivande kung, och man gjorde genast förberedelser för hans kröning. Och de "smorde David till kung över Juda." Men man sökte inte, att genom tvångsåtgärder bringa de andra stammarna under hans myndighet.

En av den nyligen krönte monarkens första handlingar var, att visa sin aktning för Sauls och Jonatans minne. När David fick höra om den ädla handling som invånarna i Jabesh i Gilead hade utfört, då de återtog de fallna härförarnas kroppar och gav dem en hederlig begravning, skickade han sändebud till Jabesh och lät säga dem: "'Må Herren välsigna er som har visat trohet mot er herre Saul och begravt honom. Må nu Herren visa er kärlek och trofasthet. Även jag vill belöna er för vad ni har gjort." Och han tillkännagav även för dem sin egen upphöjelse på Judas tron samt inbjöd dem, som hade visat sig så uppriktiga, att understödja honom.

Judas företag, att upphöja David till kung, rönte inget motstånd från filistéerna. De hade bistått honom i hans landsflykt, och de hoppades nu, att utvidgningen av Davids makt slutligen skulle lända till eller medföra deras fördel på grund av deras godhet mot honom. Men Davids regering skulle inte bli fri från bekymmer. Den dystra historien om sammansvärjning och uppror började vid hans kröning, David hade inte blivit uppsatt på tronen genom förräderi; ty Gud hade valt ut honom till Israels kung, och ingen hade fått anledning, att visa misstroende eller motstånd. Men knappt hade hans myndighet blivit

erkänd av Judas män, förrän Sauls son Isboset genom Abners inflytande blev utropad till kung och uppsatt som medtävlare på Israels tron.

Isboset var blott en svag och oförmögen representant för Sauls hus, medan David var i högsta grad utrustad till, att förestå riket. Abner, genom vilkens verksamhet Isboset hade blivit upphöjd till kung, hade varit överbefälhavare i Sauls här, och han var den mest framstående mannen i Israel. Abner visste, att Herren hade förordnat David till, att inneha Israels tron, men enär han så länge hade jagat och förföljt honom, kände han sig nu inte villig till, att låta Isais son tillträda riket, över vilket Saul hade regerat.

De omständigheter, i vilka Abner blivit försatt, bidrog till att framställa hans verkliga karaktär och ådagalägga, att han var äregirig och saknade grundsatser. Han hade stått i ett innerligt förhållande till Saul samt hade blivit påverkad av kungens anda och fattat förakt för den man, vilken Gud hade valt till Israels härskare. Hans hat gjordes än starkare genom den skarpa tillrättavisning, som David gav honom den gången, då vattenkruset och kungens spjut togs bort från Sauls sida, när han låg och sov i lägret. Han kom ihåg, hur David ropade inför kungen och Israels folk: "'Du som är en man och inte har din like i Israel, varför har du inte vakat bättre över din herre och konung? . . . Du har svikit din plikt. Så sant Herren lever, ni är döden värda som inte har vakt över er herre, över Herrens smorde." Abner blev uppretad över denna tillrättavisning, och han beslöt sig för, att hämnas genom att åstadkomma söndring i Israel, varigenom han själv kunde bli upphöjd. Han använde representanten för den avgående kungafamiljen i avsikt, att främja sina egna självviska begär och ändamål. Han visste, att folket älskade Jonatan. Det höll honom i kärt minne, och hären hade inte glömt bort Sauls första framgångsrika fälttåg. Denne upproriske ledare träffade anstalter eller vidtog åtgärder, för att genomföra sina planer med en beslutsamhet, som borde ha ägnats åt en bättre sak.

Mahanaim på andra sidan Jordan blev utsett till kunglig residensstad, för att man där var mindre utsatt för att bli anfallen av David eller av filistéerna. Isboset blev krönt till kung på denna plats. Stammarna öster om Jordan erkände först hans regering och den blev sedan erkänd av hela Israel, med undantag av Juda. Under två år åtnjöt Sauls son sin utmärkelse i sin avsides belägna huvudstad; men Abner, som ville utsträcka sin makt över hela Israel, började krig mot Juda. "Kriget mellan Sauls ätt och Davids blev långvarigt. Davids ställning stärktes mer och mer, medan Sauls ätt blev allt svagare."

Men den tron, som hat och ärelystnad hade upprättat, blev slutligen omstörtad genom förräderi. Abner blev förbittrad på den svage och oförmögne Isboset samt gick över till David och erbjöd sig, att föra alla Israels stammar över till honom. Kungen antog hans förslag och bevisade honom stora hedersbetygelser, innan han fick ge sig i väg, för att genomföra sitt uppsåt. Men det gynnsamma mottagandet av en sådan tapper och ryktbar krigare väckte avundsjuka hos överbefälhavaren för Davids här, Joab. Denne hyste starkt

hat till Abner, emedan han dödat Asahel, Joabs broder, under kriget mellan Israel och Juda. Joab, som nu såg, att han hade tillfälle att hämnas sin brors död och befria sig från en framtida medtävlare, lade sig i försåt och mördade Abner.

När David blev underrättad om detta förrädiska angrepp, utropade han: "'Herren vet att skulden för Avners [Abners] död aldrig kan läggas på mig och mitt kungadöme. Hans blod skall komma över Joav [Joab] och hela hans släkt." På grund av det oordnade tillståndet i landet samt mördarnas makt och inflytelserika ställning – Joabs bror Abisai hade även deltagit i dådet – kunde David inte bestraffa brottet enligt förtjänst; men han visade likväl offentligt sin avsky för den förfärliga handlingen. Abners begravning ägde rum under offentliga hedersbetygelser. Joab och hären måste med sönderrivna kläder och klädda i säckar ta del i sorgetåget. Kungen tillkännagav sin smärta, genom att fasta hela begravningsdagen; han följde även närmast efter båren och höll vid graven ett lovtal, som innehöll en skarp förebråelse mot mördarna. Detta är kungens klagosång över Avner:

Måste Avner dö en så neslig död? Dina händer var icke bundna, dina fötter ej slagna i bojor. Du föll som man faller för ogärningsmän.

Davids ädelmodiga erkännande av den, som hade varit hans bittre fiende, väckte hela Israels förtroende och beundran. "[F]olket uppskattade det, liksom allt vad kungen gjorde. Nu förstod alla där och i hela Israel att kungen inte låg bakom mordet på Avner, Ners son." När David sedan enskilt var tillsammans med sina förtrogna rådgivare och tjänare, talade han om brottet samt visade, att han inte kunde straffa mördarna, som han önskade, utan måste lämna åt Gud att vedergälla dem: "'Ni skall veta att en hövding och storman i Israel har fallit i dag', sade kungen till sina män. Själv är jag ännu svag, även om jag är smord till kung, och de där männen, Serujas söner, är för hårda för mig. Men Herren skall vedergälla de onda för deras ondska.'"

Abner hade uppriktigt lagt fram sina erbjudanden och anbud till David, men hans bevekelsegrunder var låga och egennyttiga. I hopp om, att själv vinna utmärkelse, hade han hårdnackat satt sig upp mot den kung Gud förordnat. På grund av harm, sårad stolthet och lidelse, övergav han den sak, som han så länge hade understött, och gick över till David, vilken han hoppades skulle bekläda honom med det förnämsta ämbete han kunde förfoga över. Hade han lyckats i sin avsikt, skulle han genom sina talanger och sin äregirighet, sitt stora inflytande och sin brist på gudaktighet ha kunnat försätta Davids tron och folkets frid och välgång i fara.

Budet om att Avner hade dödats i Hebron gjorde Sauls son Ish-Boshet [Isboset] alldeles lamslagen, och alla i Israel blev bestörta. Man insåg tydligt, att riket inte längre kunde uppehållas; och en annan förrädisk handling fullbordade snart undergången för den sjunkande makten. Isboset blev lönnmördad av två av sina befälhavare, vilka högg av

hans huvud och bar det till Judas kung i förhoppning om, att på så sätt vinna dennes bevågenhet eller gillande.

Mördarna inställde sig inför David med det blodiga beviset på sitt brott: "'Här är Ish-Boshets huvud', sade de, 'sonen till din fiende Sauls, som stod dig efter livet. Herre konung, i dag har Herren gett dig hämnd på Saul och hans efterkommande.'" Men David, vars tron Gud Själv hade upprättat och vilken Gud hade befriat från hans fiender, önskade inte att stadfästa sin makt med hjälp av förräderi. Han berättade för dessa mördare om bestraffningen av honom, som hade berömt sig av, att ha dödat Saul; och han sade ytterligare: "Nu har nidingar dräpt en oskyldig man i hans hem, i hans egen säng. Har jag inte då ännu större anledning att kräva ut hämnd för hans blod och utplåna er från jordens yta? På Davids befallning kom så hans män och dödade dem. . . Men Ish-Boshets huvud lade de i Avners grav i Hebron."

Efter Isbosets död blev den åsikten allmänt rådande ibland de ledande männen i Israel, att David skulle bli kung för alla stammarna. "Nu kom alla Israels stammar till David i Hebron. 'Vi är av samma kött och blod som du'". Och de försäkrade: "'Redan förut, när Saul var vår kung, var det du som förde befälet över Israel, och Herren sade till dig: Du skall vara herde för mitt folk Israel, du skall vara Israel furste.' Alla de äldste i Israel kom alltså till kung David i Hebron. Där slöt han förbund med dem inför Herren." Alltså hade, genom Guds försyn, vägen blivit öppnad för David, så att han kunde upphöjas på tronen. Han hade själv inte något begär efter utmärkelse, vilket han ville tillfredsställa; ty han hade inte traktat efter den ära, som kommit honom till del.

Flera än åtta tusen personer av Arons avkomlingar och av leviterna uppvaktade David. Förändringen i folkets tänkesätt var betecknande och avgörande. Omvälvningen i staten försiggick på ett lugnt och värdigt sätt, såsom det anstod det stora verk, vilket de utförde. Nästan en halv million själar, Sauls forna undersåtar, var samlade i Hebron och i den kringliggande trakten, så att kullarna och dalarna vimlade av människor. Tiden för kröningen hade blivit utsatt; och den man, som hade blivit bortvisad från Sauls hov och som hade flytt till bergen och kullarna och jordens grottor, för att kunna rädda sitt liv, skulle nu erhålla den största utmärkelse, som människor kunna tilldela en av sina likar. Präster och äldste, iklädda de dräkter, som tillhörde deras heliga ämbete, officerare och soldater med glänsande spjut och hjälmar samt främlingar från avlägsna trakter var närvarande, för att beskåda den utvalde kungens kröning.

David var klädd i en kunglig dräkt. Översteprästen beströk hans panna med den heliga oljan; ty smörjandet, som Samuel utförde, hade förebildat vad, som skulle försiggå vid kungens insättande i ämbetet. Tiden hade kommit, och David blev genom den högtidliga ceremonin invigd till sitt ämbete som Guds ståthållare. Spiran sattes i händerna på honom. Förbundet rörande hans rättmätiga herravälde blev skrivet, och folket avlade sin

tro- och huldhetsed. Kronan sattes på hans huvud, och kröningsceremonin var därmed avslutad. Israel hade nu en kung, som Herren hade utnämnt. Den man, som hade förbidat eller väntat på Herren, fick se, hur Gud uppfyllde Sitt löfte. "David blev allt mäktigare, och Herren, härskarornas Gud, var med honom." Andra Samuelsboken 5:10.

Kapitel 70. Davids regering

Så snart som David hade blivit uppsatt på Israels tron, började han att söka efter ett mera lämpligt läge för sitt rikes huvudstad; och en plats drygt 32 kilometer från Hebron blev slutligen utvald för detta ändamål. Detta ställe kallades för Salem, innan Josua förde Israels härskaror över Jordan.

Abraham hade i närheten av denna plats avlagt bevis på sin trohet mot Gud. Melkisedek, Guds, den Allrahögstes, präst, hade bott där åtta hundra år före den tid, då David blev krönt. Salem var beläget på en hög plats i mitten av landet och var skyddat av kringliggande berg. Då det låg på gränsen mellan Benjamin och Juda, var det nära Efraim, samt kunde lätt nås från de andra stammarnas områden. Kapitlet bygger på Andra Samuelsboken 5:6-25; 6-7; 9-10.

Men en del av kananéerna innehade ännu en befäst ställning på Sions och Moria Berg, och hebréerna måste driva bort dessa, innan de kunde komma i besittning av platsen. Detta bergfäste kallades för Jebus och dess invånare för jebuséer. Jebus hade under många århundraden ansetts för ointagligt; men det belägrades och intogs av hebréerna under Joabs befäl. Som tack för sin tapperhet, blev han utnämnd till överbefälhavare över Israels här. Jebus blev nu rikets huvudstad, och dess hedniska namn förändrades till Jerusalem.

Hiram, kung i den rika staden Tyrus vid Medelhavet, sökte nu att ingå förbund med Israels kung och erbjöd sig att bistå honom vid uppbyggandet av ett palats i Jerusalem. Han skickade sändebud från Tyrus tillika med arkitekter och arbetare samt ett långt tåg av vagnar, lastade med dyrbara träslag, cederträ och andra värdefulla material.

Israels tilltagande makt genom sitt förenande under David, erövringen av fästningen Jebus och förbundet med Hiram, kung i Tyrus, väckte filistéernas fiendskap, och de föll åter in i landet med en stor här samt intog en fast ställning i Refaimdalen, som låg endast ett kort avstånd från Jerusalem. David drog sig undan med sina krigare till bergfästet Sion, för att där erhålla undervisning av Gud. "David frågade Herren: 'Skall jag dra ut mot filisteerna? Ger du dem i mitt våld?' Herren svarade: 'Dra ut mot dem, jag skall ge filisteerna i ditt våld.'"

David tågade genast mot fienden och slog och förskingrade den samt tog från den de gudar, vilka den fört med sig, för att försäkra sig om seger. Förbittrade över sitt förödmjukande nederlag, samlade filistéerna en än större här och "marscherade [. . .] upp och spred sig i Refaimdalen." David frågade åter Herren, och den store JAG ÄR tog ledningen över Israels här.

Gud gav David följande befallning: "'Du skall inte gå rakt emot dem utan gå runt och falla dem i ryggen från det håll där bakaträden står. När du hör steg i bakaträdens kronor, ryckt då genast fram, ty då har Herren dragit ut framför dig för att slå filisteernas här.'" Om David hade handlat enligt gottfinnande, liksom Saul gjorde, skulle han icke ha haft framgång. Han lydde Guds befallning och slog "filisteernas här och förföljde dem från Givon {Gibeon} ända till Geser. Och ryktet om David spreds i alla länder, och Herren lät alla folk fyllas av fruktan för honom." Förste Krönikeboken 14:16-17.

När nu David hade kommit i full besittning av tronen och han ej behövde frukta för anfall från landets fiender, träffade han anstalter, för att utföra en länge hyst avsikt; nämligen att föra upp Guds ark till Jerusalem. Arken hade varit en lång tid i Kirjat-Jearim, som låg knappt 14,5 kilometer därifrån; men det var högst passande, att rikets huvudstad hedrades, genom att ha tecknet på Guds närvaro hos sig.

David sammankallade trettio tusen av de ledande männen i Israel; ty det var hans avsikt, att detta tillfälle skulle bli en glädjefest och handlingen utföras med vördnadsbjudande ståt. Folket efterkom villigt kallelsen. Översteprästen och hans bröder i den heliga tjänsten samt furstarna och de ledande männen av stammarna församlade sig i Kirjat-Jearim. David drevs av heligt nit. Man bar ut arken ur Abinadabs hus och satte den på en ny vagn, som drogs av oxar, och Abinadabs två söner hade uppsikt över den.

Israels män följde efter jublande samt sjöng glädjesånger med beledsagning av musik på allahanda instrument: "David och israeliterna dansade framför Herren med liv och lust och sjöng till lyror, harpor och tamburiner, till bjällror och cymbaler."

En lång tid hade förflutit, sedan Israel skådat ett sådant hänförande skådespel. Det stora tåget drog under högtidlig glädje fram över kullarna och genom dalarna mot den heliga staden.

Men "[n]är de kom fram till Nakons tröskplats snavade oxarna, och Ussa sträckte ut handen och grep tag i Guds ark. Då blev Herren vred på Ussa: Gud slog honom {där för hans förseelses skull}, och han föll död ner bredvid Guds ark." Den glada folkmängden greps plötslig av skräck. David blev bestört och starkt oroad, och i sitt sinne ifrågasatte han Guds rättvisa. Han hade sökt att ära arken som sinnebilden för Guds närvaro. Varför hade då denna förförliga straffdom blivit pålagd, så att folkets glädje blivit vänd till bedrövelse och sorg? David tyckte nu, att han ej med trygghet kunde ha arken nära sig, och han beslöt att låta den förbli, där den var. Man bar den därför in i gittiten Obed-Edoms hus, som låg i närheten.

Ussa blev straffad med döden, eftersom han hade överträtt en av Guds tydliga befallningar. Herren hade, genom Moses, givit särskilda föreskrifter angående fortskaffandet av arken. Ingen med undantag av prästerna, Arons avkomlingar, skulle få

röra vid den, eller ens se på den, då den ej var övertäckt. Den gudomliga föreskriften lydde så här: "skall kehatiterna infinna sig för att bära. Men de får inte vidröra de heliga tingen, ty då kommer de att dö." Fjärde Moseboken 4:15. Prästerna skulle hölja arken, och sedan måste kehatiterna bära den genom att hålla i stängerna, som var fästa i ringar på vardera sidan av arken och aldrig togs bort. Moses gav gersoniterna och merariterna, som ansvarade för täckelserna och brädena och pelarna till tabernaklet, vagnar och oxar, för att kunna fortskaffa det som blivit dem anförtrott. "Men till kehatiterna gav han ingenting, ty deras uppgift var att svara för de heliga föremålen, och dessa skulle bäras på axeln." Fjärde Moseboken 7:9 (de två sista, betonade, orden ur King James Version). Man hade alltså visat en uppenbar och oursäktlig ringaktning för Herrens föreskrifter, då man hämtade arken från Kirjat-Jearim.

David och hans folk hade församlat sig, för att utföra ett heligt verk och de hade deltagit i det med glada och villiga hjärtan; men Herren kunde inte godkänna tjänsten, eftersom de inte verkställde den enligt Hans föreskrifter. Filistéerna, som ej var välbekanta med Guds lag, hade satt arken på en vagn, när de återsände den till Israel, och Herren godkände det bemödande de gjorde. Men israeliterna hade i sin besittning en tydlig framställning av Guds vilja angående alla dessa saker, och de vanärade Gud, genom att försumma dessa föreskrifter. Ussa gjorde sig skyldig till en större synd, nämligen att visa förmätenhet. Hans uppfattning av Guds lags helighet hade blivit försvagad genom överträdelser av den. Dessa överträdelser hade han inte hade bekänt; och han hade, trots det gudomliga förbudet, dristat sig till, att röra vid symbolen för Guds närvaro. Gud kan inte godkänna, att man visar slapphet vid iakttagandet av Hans bud. Genom att hemsöka Ussa med straff, hade han för avsikt att hos alla israeliterna inprägla vikten av, att noggrant akta på Hans fordringar. Alltså kunde en mans död, varigenom folket påverkades till att bättra sig, förhindra nödvändigheten av, att straffa flera tusen personer.

David tyckte, att han själv inte var fullkomligt oskyldig inför Gud, och då han såg det öde, som drabbade Ussa, kände han fruktan för arken och tänkte, att någon synd från hans sida möjligen kunde föra straffdomar över honom. Men fastän Obed-Edom bävade på grund av uppdraget att hysa arken, tog han likväl med glädje emot den heliga symbolen, då den var en pant på Guds nåd mot den lydige. Alla israeliternas uppmärksamhet riktades nu mot gittiten och hans hus; ty de ville se, hur det skulle gå med honom. "[O]ch Herren välsignade Oved-Edom {Obed-Edom} och hela hans familj."

Den gudomliga tillrättavisningen hade en behörig inverkan på David. Han fick en klarare uppfattning av Guds lags helighet, än han någonsin förut hade haft, samt insåg nödvändigheten av, att visa fullkomlig lydnad. Och när han märkte, hur Obed-Edoms hushåll gynnades, började han att åter hoppas, att arken kunde innebära välsignelse för honom och hans folk.

När tre månader hade förflutit, beslöt han sig för, att göra ett annat försök med att flytta arken, och han sökte nu att i varje avseende utföra Herrens anvisningar. De främsta männen i riket blev åter uppmanade att infinna sig, och en stor folkmängd samlades omkring gittitens boning. Man lyfte nu arken vördnadsfullt och försiktigt upp på axlarna åt män, som Gud hade förordnat till denna tjänst, folket ordnade sig till ett stort tåg och begav sig åstad med bävande hjärtan. Efter att man gått sex steg, lät David tillkännage genom trumpeten, att man skulle stanna, eftersom han ville offra "en tjur och en gödkalv". Fruktan och bävan måste nu vika för glädje. Kungen hade tagit av sin kungliga dräkt och klätt på sig en anspråkslös linnekåpa, lik den prästerna bar. Denna handling visade inte, att han åtagit sig prästerliga förrättningar – ty såväl andra personer som prästerna bar stundom denna kåpa – utan han ville ställa sig lika med sina undersåtar inför Gud i denna heliga tjänst. Jehova var den ende, som på denna dag skulle tillbedjas och bli föremål för vördnad.

Det långa tåget satte sig åter i rörelse, och musiken från harpor och pukor, trumpeter och cymbaler i förening med folkets sång höjde sig mot himlen. Och David dansade "med liv och lust inför Herren", genom att han i sin glädje rörde sig i takt efter sången.

Nöjeslystna personer har anfört Davids dansande av vördnad och glädje inför Gud till försvar för nutidens allmänna danser; men man har inget skäl för att göra en sådan jämförelse. Vår tids dansning är förbunden med dårskaper och nattliga lustbarheter. Hälsan och sederna uppoffras för nöjet. De som flitigt besöker danssalarna, har inte Gud i tankarna, ej heller känner de sig benägna att vörda Honom; böner eller lovsånger skulle vara opassande i deras församlingar. Detta prov borde var avgörande. De kristna bör icke söka sådana förströelser, som bidrar till att försvaga kärleken till det heliga och minskar vår glädje i Guds tjänst. Musiken och dansandet under ett fröjdefullt lov till Gud vid arkens flyttning hade ej den minsta likhet med nutidens lättsinniga dansande. Den förra avsåg, att fästa Gud i minnet och att upphöja Hans heliga namn; den senare är en av Satans uppfinningar, med vilken han söker förleda människorna till, att glömma Gud och att vanära Honom.

Den triumferande folkskaran närmade sig huvudstaden, följande efter den heliga symbolen för dess osynlige Konung. Genom sjungandet av följande sång uppfordrade man väktarna på murarna att öppna portarna till den heliga staden:

Portar, öppna er vida! Höj er, uråldriga dörrar! Låt ärans konung draga in!

En skara sångare och musikanter svarade: "Vem är då ärans konung?"

Ett annat sällskap sjöng nu: "Det är Herren, den väldige hjälten, Herren, väldig i strid."

Den jublande sångkören förstärktes nu med flera hundra röster, som stämde in i sången: " Portar, öppna er vida! Höj er, uråldriga dörrar! Låt ärans konung draga in!"

Åter framställdes den glädjefulla frågan: " Vem är han, ärans konung?" Och hela folkskaran instämde, "som rösten av stora vatten" {Uppenbarelseboken 1:15} i det hänryckande svaret:

Det är Herren Sebaot, han är ärans konung. Psaltaren 24:7-10.

Portarna blev nu öppnade, folkskaran tågade in och arken sattes vördnadsfullt in i det tält, som hade blivit uppslaget för dess mottagande. Offeraltaren blev upprättade framför den heliga inhägnaden, och röken från tackoffren och brännoffren och från rökelsen jämte Israels lov och böner steg upp inför Gud. Kungen avslutade tjänsten, genom att själv uttala välsignelsen över sitt folk Sedan lät han med furstlig frikostighet dela ut mat och vin bland det som förfriskning.

Alla stammarna hade varit representerade vid denna tjänst, vilken var ett firande av den heligaste händelse, som ännu hade ägt rum under Davids regering. Den gudomliga inspirationens Ande hade vilat på kungen, och nu, då den nedgående Solens sista strålar lyste upp tabernaklet med ett heligt ljus, lyftes hans hjärta av tacksamhet upp mot Gud, eftersom den välsignelsebringande sinnebilden för Hans närvaro var så nära Israels tron.

Medan David var fördjupad i dessa tankar, gick han till sitt palats, "för att välsigna sin familj." Men det fanns en person, som hade betraktat detta glädjefulla skådespel i en helt annan sinnesstämning, än den David var i. "Då Herrens ark kom in i Davids stad stod Sauls dotter Mikal och tittade ut genom fönstret, och när hon såg kung David hoppa och dansa inför Herren kände hon förakt för honom." Hennes sinnesrörelse var så häftig, att hon ej hade tålamod att vänta, till dess David återkom till palatset, utan hon gick ut, för att möta honom och besvarade hans vänliga hälsning med en ström av bittra ord. Hennes spefulla tal var bitande och hånfullt.

'Tänk så värdigt Israels kung uppträdde i dag! Att blotta sig för sina tjänares tjänsteflickor som det värsta patrask.'

David tyckte, att det var Guds tjänst, som Mikal hade föraktat och smädat, och han svarade strängt: "'Jag har visat inför Herren, inför Herren som har utvalt mig framför din far och hela hans ätt och satt mig till furste över sitt folk, över Israel. Om jag så förnedrar mig ännu mer än i dag, så att du ser ner på mig, skall tjänsteflickorna som du talar om ändå se upp till mig.'" Förutom förebråelsen från David, blev Mikal även straffad av Herren; ty på grund av sin stolthet och sitt övermod fick hon "aldrig några barn i hela sitt liv."

De högtidliga ceremonierna, som iakttogs vid arkens flyttning, hade gjort ett varaktigt intryck på Israels folk – de hade väckt ett större intresse för tjänsten i helgedomen och förnyat dess nitälskan för Jehova. David bemödade sig om, att genom alla medel, som stod till hans förfogande, stärka dessa intryck. Sången blev förordnad till, att utgöra en del av den allmänna gudstjänsten, och David författade psalmer, vilka inte bara skulle brukas av prästerna vid tjänsten i helgedomen, utan även skulle vid de årliga högtiderna sjungas av folket under dess resor till det nationella altaret. Detta verk hade ett välgörande inflytande och förorsakade, att avguderiet ibland folket blev undertryckt. Många av de kringboende folkslagen, som iakttog Israels framgång, blev gynnsamt stämda mot Israels Gud, vilken hade gjort så mycket för Sitt folk.

Tabernaklet, som Moses hade låtit bygga, och alla kärlen och redskapen för tjänsten i helgedomen, med undantag av arken, var ännu i Gibea. David hade för avsikt, att göra Jerusalem till rikets huvudpunkt för gudstjänsten. Han hade byggt ett palats åt sig själv, och han tyckte, att Guds ark borde förvaras på en bättre plats, än i ett tält. Han beslöt därför, att för dess räkning bygga ett präktigt tempel, som skulle utgöra ett bevis på, hur högt Israel uppskattade den ära, som kommit folket till del genom dess Konung Jehovas ständiga närvaro. Då han meddelade profeten Natan sin avsikt, gav denne honom följande uppmuntrande svar: "'Gör det du tänker, Herren är med dig.'"

Men Herren talade samma natt till Natan och gav honom ett budskap, att framföra till kungen. David skulle ej ha förmånen, att bygga ett hus åt Gud. Dock fick han löfte om, att Herren skulle visa nåd mot honom, hans efterkommande och mot Israels rike: "Så säger Herren Sebaot: Jag hämtade dig från betesmarken och fåren, för att du skulle bli furste över mitt folk, över Israel. Jag har varit med dig vart du än gått och krossat alla fiender i din väg. Jag skall göra dig lika ryktbar som de största på jorden, och åt mitt folk Israel skall jag ge ett land där jag gör dem rotfasta och där de skall få stanna. De skall inte mera oroas och inte mera förtryckas av onda människor som tidigare".

Enär David hade önskat att bygga ett hus åt Gud, fick han nu detta löfte: "Nu kungör Herren att skall bygga dig ett hus. . . skall jag låta en ättling till dig, en som du själv har avlat, efterträda dig. . . Han skall bygga ett hus åt mitt namn, och jag skall befästa hans kungatron för all framtid."

Orsaken till, att David inte fick bygga templet, tillkännagavs också: "Du skall inte bygga ett hus åt mitt namn då du har spillt så mycket blod på jorden i min åsyn. Men du skall få en son, som skall vara en fredshärskare: jag skall låta honom få ro för alla fiender. . . Salomo [det vill säga den fridsamme] skall vara hans namn, och jag skall ge Israel fred och trygghet under hans tid. Han skall bygga ett hus åt mitt namn." Första Krönikeboken 22:8-10.

Fastän David ej fick tillåtelse att verkställa sitt beslut, tog han likväl emot budskapet med tacksamhet. "'Vem är då jag, Herre, min Gud", utropade han, "och vad är min släkt, eftersom du har låtit mig nå så högt? Ändå har du inte låtit detta vara nog Herre, min Gud, utan du talar nu också om min ätt i en fjärran framtid"; och han förnyade sedan sitt förbund med Gud.

David insåg, att det skulle bli en heder för honom och skänka hans regering anseende, om han kunde utföra det verk, som han hade föresatt sig att göra; men han var likväl beredvillig att underkasta sig Guds vilja. Man får sällan tillfälle, att iaktta en sådan tacksam undergivenhet ens ibland kristna bekännare. Hur ofta hoppas de, vilkas bästa verksamhetstid är förbi, att kunna genomföra något stort företag; som de har i tankarna, men vilket de ej är skickliga nog att utföra. Guds försyn kanhända talar till dem, såsom hans profet gjorde till David, och förklarar, att det verk, som de så gärna önskar att utföra, inte har bestämt som deras uppdrag. Det ankommer på dem att göra förberedelser, så att en annan kan verkställa det. Men många vägrar att underkasta sig den gudomliga förordningen. I stället drar de sig undan, som om de blivit förnärmade och förkastade, och tycker, att om de inte kan göra det, som de vill göra, skall de inte göra något. Andra eftersträvar envist ansvarsfulla platser, som de inte förmår att fylla, och anstränger sig fåfängt, för att utföra ett verk, som de äro odugliga till, medan de försummar det, som de kunde göra. Och det större verket hindras eller tillintetgörs på grund av denna brist på medverkan från deras sida.

David hade lovat Jonatan, då de ingick förbund, att han skulle, när han hade ro för sina fiender, visa barmhärtighet mot Sauls hus; och kungen kom även ihåg sitt löfte i sin framgång samt frågade: "'Finns det någon kvar av Sauls familj, som jag skulle kunna visa barmhärtighet för Jonatans skull?'" Man upplyste honom då om, att en son till Jonatan, Mefiboset, som varit ofärdig eller handikappad ända sedan sin barndom, ännu levde. Under striden vid Jisreel, där Saul blev slagen av filistéerna, råkade detta barns amma under sin flykt släppa det till marken, varigenom det gjordes till krympling för livet. David lät nu kalla den unge mannen till hovet och tog emot honom synnerligen vänligt. Sauls enskilda bosättningar återlämnades till honom för underhållet av hans familj; men Jonatans son själv skulle bli kungens ständige gäst –dagligen skulle han komma att äta vid det kungliga bordet. Mefiboset hade på grund av Davids fienders framställningar blivit förledd till, att anse honom som en inkräktare; men det ädelmodiga och artiga sätt, på vilket han blev mottagen av kungen, samt den godhet denne sedan ständigt bevisade honom, påverkade den unge mannens hjärta, så att han blev David varmt tillgiven; och han insåg, liksom hans far Jonatan hade gjort, att det var till hans fördel, att stå på den kungs sida, som Gud hade valt ut.

Efter det att David satts på Israels tron och tryggat sitt innehav därav, fick riket njuta fred en lång tid. Enigheten i riket och dess makt övertygade snart de kringboende folken

om, att öppna fientligheter från deras sida ej skulle bli framgångsrika; och David, som var sysselsatt med, att ordna och organisera sitt rike, avstod från anfallskrig. Han förde likväl till slut krig mot Israels gamla fiender, filistéerna, och mot moabiterna samt lyckades att besegra båda och göra dem skattskyldiga under sig.

Men nu bildade de kringboende folken ett mäktigt förbund mot Davids rike. Detta förbund förorsakade de största krigen och segrarna under hans regering och gav honom tillfälle, att utvidga sin makt, till dess den uppnådde sin höjd. David hade ej givit den minsta anledning till bildandet av detta fientliga förbund, utan det uppkom på grund av avundsjuka över hans tilltagande makt. Omständigheterna, som föranledde detta, var följande:

Underrättelser kom till Jerusalem om, att Nachash, ammoniternas kung, hade dött. Denne furste hade bevisat David vänskap, då han flydde undan för Saul. David, som nu önskade att bevisa sin uppskattning av den ynnest han rönte, då han var i nöd, skickade sändebud till Hanun, Nachashs son och efterträdare, för att betyga honom sin sympati. "Då sade David: 'Jag vill visa Hanun samma vänskap som hans far Nachash visade mig."

Men hans vänliga handling blev oriktigt tolkad. Ammoniterna hatade den sanne Guden samt var Israels bittra fiender. Den godhet, som Nachash synbarligen hade bevisat David, var blott skenbar och härrörde från hans fiendskap mot Saul som Israels kung. Hanuns rådgivare misstydde Davids budskap; och de sade "till sin herre Hanun: 'Du tror väl inte att det är för att hedra din far som David har skickat sändebud att beklaga sorgen? Nej, säkert är det för att spionera på staden och utforska den, så att han sedan kan förstöra den?.'" Det var Nachashs rådgivare, som hade förmått honom till, att ett halvt århundrade tidigare avfordra folket i Jabes i Gilead det omänskliga fredsvillkoret, då det under stadens belägring genom ammoniterna önskade, att sluta fred med dem. Nachash begärde, att få sticka ut högra ögat på varje person i staden. Ammoniterna erinrade sig ännu livligt, hur Israels kung hade omintetgjort deras grymma avsikt och räddat folket, som de ämnade förödmjuka och vanställa. De hyste ännu lika stort hat mot Israel; och de kunde inte ha någon riktig uppfattning om det ädelmod, som påverkat David till, att sända budskapet. När Satan behärskar människors sinnen, väcker han avundsjuka och misstänksamhet hos dem, varigenom de förleds till, att misstyda de allra bästa avsikter. Hanun hörsammade sina rådgivares framställning, att betrakta Davids sändebud som spioner samt behandlade dem på ett föraktligt och skymfligt sätt.

Ammoniterna hade fått tillåtelse, att obehindrat verkställa sina onda avsikter, så att deras verkliga karaktär skulle bli avslöjad inför David. Det var ej Guds vilja, att Israel skulle ingå förbund med detta förrädiska, hedniska folk.

Ett kungligt sändebuds ämbete ansågs heligt i forntiden, såsom det är i denna tid; och genom en lag, som var erkänd av alla folk, var det beskyddat mot övervåld och

förolämpningar. Den skymf man visade ett sådant sändebud, ansågs vara riktad mot dess furste, emedan det var dennes representant, och det måste genast söka upprättelse. Ammoniterna, som visste, att deras förolämpning mot Israel genast skulle bli hämnad, rustade sig till strid. Ammoniterna förstod att de hade dragit över sig Davids hat. De sände därför bud och lejde 20 000 fotsoldater från de arameiska rikena Bet-Rechov och Sova, 1 000 man av kungen av Maaka och 12 000 man från Tov. Och de lejde 32 000 stridsvagnar... Ammoniterna ordnade sig till strid vid stadsporten. {Uppgiften om stridsvagnarna togs ur King James Version.}

Detta var helt visst ett mäktigt förbund, enär folket i den trakt, som låg mellan floden Eufrat och Medelhavet, hade förenat sig med ammoniterna. Den östra och den norra sidan av Kanaan var inneslutna av beväpnade fiender, som hade sammangaddat sig, för att omstörta Israels rike.

Hebréerna väntade inte, till dess fienden anföll landet, utan deras här under Joabs befäl gick över Jordan och ryckte fram mot ammoniternas huvudstad. Då hebréernas befälhavare ordnade sin här för striden, sökte han att liva upp den och sade: "Fatta mod! Låt oss kämpa tappert för vårt folk och för vår Guds städer. Utgången ligger i Herrens hand.'" Ammoniterna och deras bundsförvanter blev slagna vid det första anfallet. De var likväl ej ännu benägna att avstå från fientligheter, utan började krig igen det följande året. Kungen i Syrien samlade sina stridskrafter och ryckte mot Israel med en ofantligt stor här. David, som insåg, hur mycket berodde på utgången av denna strid, tog själv befälet över sin bär samt tillfogade, med Herrens hjälp, de förbundna ett sådant grundligt nederlag, att syrierna, som bodde i landet från Libanon till Eufrat, inte bara måste sluta fred, utan även blev skattskyldiga under Israel. David fortsatte kriget med kraft mot ammoniterna, till dess deras fästningar intogs och hela landet lades under Israel.

De faror, som hotade nationen med tillintetgörelse, visade sig – tack vare försynens skickelse – vara de medel, genom vilka den uppnådde sin största makt. David sjunger till åminnelse av sin märkvärdiga befrielse:

Herren lever! Lovad vare han, min klippa, och upphöjd min Gud, min räddare, han som ger mig hämnd på mina fiender och lägger folken under mina fötter! Du låter mig undslippa fienden, du rycker mig undan angriparen och räddar mig från våldsmän. Därför tackar jag dig, Herre, bland folken och lovsjunger ditt namn. Stora segrar skänker Herren åt sin konung, han handlar trofast mot sin smorde, mot David och hans ätt för evigt. Psaltaren 18:47-51.

Och David söker överallt i sina sånger, att inprägla hos folket, att Jehova var dess styrka och räddare: "Stora härar räddar inte kungen, stor styrka hjälper inte kämpen, stridshästar säkrar inte segern, de rädda ingen med all sin kraft." Psaltaren 33:16-17.

Du är min konung och min Gud, du skänker Jakob seger. Med din hjälp skall vi slå ner våra motståndare, i ditt namn trampa ner våra fiender.

Jag litar inte på min båge, mitt svärd ger mig inte seger. Nej, du gav seger över våra fiender, du lät motståndarna stå där med skam. Psaltaren 44:5-8. "Andra litar till vagnar och hästar, men vi litar till Herrens, vår Guds, namn." Psaltaren 20:8.

Israels rike hade nu uppnått den utsträckning, som förutsades i det löfte, vilket gavs till Abraham och senare förnyades till Moses: "Åt dina ättlingar ger jag detta land, ända från Egyptens flod till den stora floden, Eufrat. Första Moseboken 15:18. Israel hade blivit en mäktig nation, aktad och fruktad av de kringboende folkslagen. Davids makt hade blivit omfattande i hans eget rike. Folket visade honom en tillgivenhet och lydnad, som få regenter har varit föremål för. Han hade ärat Gud, och Gud ärade nu honom.

Men fara var även förknippad med framgången; ty under den tid David njöt sin största, yttre seger, befann han sig även i sin farligaste belägenhet och rönte sitt mest förödmjukande nederlag.

Kapitel 71. Davids synd och ånger

Bibeln innehåller inte mycket lov till människor; ganska litet sägs om dygderna hos till och med de bästa människor, som någonsin har levat. Denna tystnad är ingen tillfällig omständighet, ej heller saknar den betydelse. Alla goda egenskaper, som människorna äger, är en gåva från Gud; deras goda gärningar utförs genom Guds nåd medelst Kristus. Eftersom de har Gud att tacka för allt, tillhör äran av allt de gör endast Honom; de är blott verktyg i Hans händer. Dessutom är det farligt, att prisa eller upphöja människor – vilket framgår av hela den bibliska historien – ty om någon börjar att förlora ur sikte sitt fullständiga beroende av Gud och att lita på sin egen styrka, kommer han säkert att falla. Människan strider mot fiender, vilka är mäktigare än hon. "Ty det är inte mot varelser av blod och kött vi har att kämpa utan mot härskarna, mot makterna, mot herrarna över denna mörkrets värld, mot ondskans andekrafter i himlarymderna." Efésierbrevet 6:12. Det är omöjligt för oss, att i vår egen kraft bestå i striden, och allt, som avvänder våra tankar från Gud och leder till självupphöjelse och överdriven självtillit, jämnar vägen för vår undergång. Det är Bibelns uppgift, att inskärpa misstroende för mänsklig makt och att inge tillit till den gudomliga. Kapitlet bygger på Andra Samuelsboken 11-12.

Det var självgodhet och självupphöjelse, som beredde vägen för Davids fall. Han var icke känslolös för smicker och de förledande förmånerna av makt och vällevnad. Umgänget med de kringboende folkslagen hade även skadliga följder. Det var brukligt i Österlandet, att fursten ostraffat kunde begå handlingar, som man ej översåg med hos undersåten. Den förre var ej skyldig, att visa lika stor självbehärskning som den senare. Allt detta bidrog till, att försvaga Davids begrepp om syndens verkliga beskaffenhet; och han började även att förlita sig på sin egen vishet och makt, i stället för att ödmjukt förtrösta på Jehova. Så snart som Satan kan skilja själen från Gud – den enda källan till styrka – söker han att uppväcka de oheliga och köttsliga begären, som finns hos den ej pånyttfödda, omvända människan. Frestaren utför inte sitt verk med brådska; det börjas inte på ett plötsligt och oväntat sätt, utan de fasta grundsatserna förstörs i det fördolda. Det börjar synbarligen med små ting – uraktlåtenhet, att vara Gud trogen och helt och hållet förlita på Honom samt en benägenhet för, att följa världens seder och bruk.

Innan kriget med ammoniterna var avslutat, lämnade David befälet över hären åt Joab samt återvände till Jerusalem. Syrierna hade redan givit sig under Israel, och man var säker på, att ammoniterna skulle bli fullständigt kuvade. David var omgiven av segerns frukter och föremål för hedersbetygelser på grund av sitt visa och skickliga styre. Och just nu, medan han var i ro och ovaksam, brukade frestaren tillfället till, att inta hans sinne. Det förhållandet, att Gud hade låtit David komma i ett sådant innerligt förhållande till Honom och hade visat så stor nåd mot David, borde ha utgjort hans starkaste bevekelsegrund, att bevara sin karaktär obefläckad. Men nu, när han var i ro och ansåg

sig säker, vände han sig från Gud och lät Satan förleda sig samt gjorde sig skyldig till brott. Den, som Gud hade förordnat till folkets ledare och valt till att verkställa Sin lag, överträdde nu själv dess föreskrifter. Den, som borde ha ingivit ogärningsmän förskräckelse, uppmuntrade dem nu genom sina egna handlingar.

David kunde anförtro sin sak i Guds händer under de faror han var utsatt för tidigare i livet, eftersom han var oskyldig och rättsinnig. Herrens hand hade fört honom oskadad förbi de otaliga snaror, som man hade lagt för hans fötter. Men nu, då han var brottslig och obotfärdig, bad han inte om hjälp och ledning av Herren, utan försökte att själv dra sig ur den fara, som han råkat i genom synden. Batseba, vilkens skönhet hade blivit till en snara för kungen, var hustru till hettiten Uria, en av Davids tappraste och trognaste officerare. Ingen kunde förutse, vad som skulle hända, om brottet bleve bekant. Guds lag bestämde dödsstraff för äktenskapsbrytare, och den stolte krigaren, som blivit så nesligt förorättad, kunde hämnas, genom att beröva kungen livet eller genom att ställa till med uppror ibland folket.

Varje bemödande, som David gjorde, för att dölja sin brottslighet, visade sig vara till ingen nytta. Han hade lämnat sig i Satans makt; faror omgav honom, och en vanära, som var bittrare än döden, förestod honom. Blott en utväg tycktes visa sig, och i sin förtvivlan drevs David till, att lägga mord till äktenskapsbrottet. Den, som hade bragt Saul till undergång, sökte även att störta David i fördärvet. Fastän frestelserna var olika, förde de likväl på samma sätt till överträdelse av Guds lag. David tänkte, att om Uria dödades av fienderna i striden, skulle man ej kunna beskylla kungen för, att vara orsaken till hans död. Batseba skulle bli fri, så att David kunde ta henne till hustru, misstanken bleve avvänd och kungens ära bevarad.

Uria fick frambära sin egen dödsdom, genom att kungen sände honom till Joab med ett brev, vilket innehöll följande: "'Ställ Uria i första ledet, där striden är hetast, och drag er sedan undan från honom, att han blir träffad och stupar.'" Joab, som redan var skyldig till mord, tvekade inte, att lyda kungens föreskrifter, och Uria föll för ammoniternas svärd.

Davids uppförande som regent hade till denna tid varit så berömvärt, att väldigt få furstar kunna uppvisa något liknande. Det är antecknat om honom, att han "sörjde för lag och rätt hos sitt folk." Andra Samuelsboken 8:15. Han hade genom sin rättsinnighet vunnit folkets förtroende och hyllning. Men när han vände sig från Gud och gav efter för Satan, blev han för en tid dennes verktyg. Han innehade likväl ännu den befattning och myndighet, som Gud hade givit honom, och fordrade på grund härav lydnad från sina undersåtar, även om sådan lydnad satte deras egna själar i fara. Och Joab, som visade kungen större lydnad, än han visade Gud, överträdde Guds lag, eftersom kungen hade befallt det.

David hade erhållit sin makt av Gud, men han skulle utöva den blott i överensstämmelse med den gudomliga lagen. När han befallde någon att göra något, som stred mot Guds lag, syndade den, som lydde honom. "Den överhet, som finns, är förordnad av Gud" (Romarbrevet 13:1, King James

Version), men vi skall inte lyda den i något, som strider mot Guds lag. Aposteln Paulus framställer i ett brev till korintierna den grundsats, vilken borde utgöra ledning för oss. Han säger: "Ha mig till föredöme liksom jag har Kristi till föredöme." Första Korintierbrevet 11:1.

Joab sände en redogörelse till David om, hur hans befallning blivit verkställd, och den var så försiktigt avfattad, att varken den förre eller kungen skulle kunna anses delaktig i dådet. Joab "sade till kuriren: 'När du har redogjort för striden kan det hända att kungen är uppbragt. . . Då skall du säga: Också din tjänare hettiten Uria är död.' Kuriren gav sig i väg, och när han kom till David framförde han Joavs [Joabs] budskap."

Kungen svarade: "'Så skall du säga till Joab: Låt inte detta plåga dig, för svärdet förtär än den ene såväl som den andre. Fullfölj med kraft stadens belägring och förstör den. Och inge honom mod.'"

Batseba iakttog den sedvanliga sorgetiden efter sin make; och när den var förbi, "sände David bud och lät hämta henne till sitt hus. Hon blev hans hustru". Den, som i följd av sitt ömma samvete och sin starka hederskänsla inte ville sträcka ut sin hand mot Herrens smorde, även när hans liv var i fara, hade sjunkit så djupt, att han kunde skymfa och mörda en av sina trognaste och tappraste krigare och sedan hoppas, att få ostört njuta av, vad han vunnit genom sin synd. Ack, hur fördunklat guldet hade blivit, den dyrbara malmen så förvandlad!

Satan har ända från begynnelsen målat för människorna de stora fördelar, som de skulle erhålla genom överträdelse. På detta sätt förledde han änglarna samt förförde han Adam och Eva till att synda; och på detta sätt förmår han ännu stora skaror, att bli olydiga mot Gud. Överträdelsens väg görs inbjudande, men "kan ändå föra till döden." Ordspråksboken 14:12. Lyckliga är de, som, efter att de kommit in på denna väg och smakat, hur bittra syndens frukter är, skyndsamt överger den! Gud, i Sin barmhärtighet, lämnade inte David, så att han bragtes till fullkomlig undergång genom syndens tjusningskraft.

Det var även nödvändigt, att Gud för Israels skull lade Sig emellan. Davids synd mot Batseba blev känd efter en tid, och man började att misstänka, att han hade träffat anstalter, för att bringa Uria om livet. Herren blev vanärad. Han hade gynnat och upphöjt David, och dennes synd framställde Guds karaktär i ett falskt ljus och var nedsättande för Hans namn. Den bidrog till, att i Israel sänka gudaktighetens måttstock eller norm och

hos många minska avskyn för synden; medan de, som inte älskade och fruktade Gud, genom Davids synd uppmuntrades till, att fortsätta i överträdelse.

Profeten Natan fick befallning om, att lämna ett straffbudskap till David, vars innehåll var synnerligen strängt och skarpt. Det vore få härskare, som inte skulle, om de erhölle ett sådant budskap, genast låta döda straffpredikanten. Natan lämnade oförskräckt det gudomliga utslaget, men med sådan himmelsk vishet, att han vann kungens sympati, väckte hans samvete och förmådde honom till, att uttala dödsdomen över sig själv. Profeten vädjade till David som den av Gud utnämnde beskyddaren av Sitt folks rättigheter och berättade om en orättfärdig och förtryckande handling från en person, som borde ge ersättning därför.

'Två män bodde i samma stad, sade han, den ene rik och den andre fattig. Den rike ägde får och fäkreatur i överflöd, den fattige ägde ingenting utom ett enda litet lamm, som han hade köpt och fött upp. Det fick växa upp hos honom och hans barn. Det åt av hans bröd och drack ur hans bägare och låg i hans famn. Det var som en dotter för honom. En dag fick den rike mannen en gäst, men han ville inte ta något av sina egna djur för att laga det åt sin gäst utan tog den fattiges lamm och anrättade det.'

Kungens vrede tändes mot den rike mannen, och han utropade: "'Så sant Herren lever: den mannen har förtjänat döden. Och lammet skall han ersätta sju gånger om, för att han handlade som han gjorde och var så obarmhärtig.'" Andra Samuelsboken 12:5-6.

Natan fäste sina ögon på kungen, lyfte sedan den högra handen mot himlen och försäkrade högtidligt: "'Du är den mannen". "Varför", fortfor han, "har du då visat förakt för Herren och gjort det som misshagar honom?" Den brottslige kan försöka, såsom David hade gjort, att dölja sitt brott för människor; han må söka att förborga den onda handlingen, så att de ej märker eller får vetskap om den; men "allt ligger naket och uppenbart för hans ögon. Och inför honom måste vi stå till svars." Hebréerbrevet 4:13, Svenska Folk-Bibeln 98. "Det finns ingenting gömt som inte skall komma i dagen och ingenting dolt som inte skall bli känt." Matteusevangeliet 10:26. Natan försäkrade: "'Så säger Herren, Israels Gud: Jag smorde dig till kung över Israel och räddade dig undan Saul... Varför har du då visat förakt för Herren och gjort det som misshagar honom? Hettiten Uria har du dräpt med svärd. Hans hustru har du tagit dig, och honom själv har du dödat med ammoniternas svärd. Nu skall svärdet i all framtid hemsöka din ätt. . . Jag skall låta olyckan komma över dig från din egen familj. Inför dina ögon skall jag ta dina hustrur och ge dem åt en annan . . . Vad du har gjort i lönndom, det skall jag låta ske inför hela Israel i fullt dagsljus.'"

Profetens tillrättavisning upprörde Davids hjärta, hans samvete väcktes, och brottet framstod för honom i hela sin gräslighet. Han visade uppriktig ånger inför Gud och sade med darrande röst: "'Jag har syndat mot Herren.'" Genom att göra orätt mot andra,

förolämpar man även Gud. David hade begått en svår synd både mot Uria och Batseba, och detta smärtade honom djupt; men hans synd mot Gud var oändligt mycket större.

Ehuru det kanhända ej funnes någon i Israel, som kunde verkställa dödsdomen över Herrens smorde, bävade David likväl vid tanken på, att Gud kunde nedgöra honom genom en snabb straffdom, medan brottet ännu vilade på honom och han ej hade fått förlåtelse. Men Gud lät säga honom genom profeten: "'Herren förlåter dig din synd, du skall inte dö." Rätten måste likväl försvaras. David skonades, men barnet dömdes till döden. Kungen fick härigenom tillfälle att bättra sig; medan barnets lidande och död, som var en del av hans egen bestraffning, kändes bittrare för honom, än hans egen död kunde ha blivit. Profeten sade: "Men eftersom du trotsade Herren skall den son som har fötts åt dig dö.'"

När barnet blev sjukt, fastade David och visade tecken på förkrosselse samt bad till Herren om, att det skulle få leva. Han tog av sig sina kungliga kläder och sin krona samt låg den ena natten efter den andra på marken, medan han med svår sorg i hjärtat bad för den oskyldige, som fick lida för hans skuld. "Hovets äldste försökte få honom att stiga upp från golvet, men han vägrade". Ödmjukhet och ånger hade ofta, när personer eller städer blivit hotade med hemsökelser, avvänt faran, och den alltid barmhärtige Guden, som är snar att förlåta, hade skickat till dem fridens budbärare. Tanken på detta uppmuntrade David, och han framhärdade i sin anhållan, så länge barnet var vid liv. Men när han fick höra, att det var dött, fogade han sig lugnt efter Guds beslut. Det första slaget av den vedergällning, som han själv förklarat var rättvis, hade träffat honom; men David, som förlitade på Guds barmhärtighet, saknade inte hugsvalelse.

Ganska många, som läst berättelsen om Davids felsteg, har frågat: "Varför har denna tilldragelse blivit offentliggjord? Varför ansåg Gud det lämpligt, att uppenbara för världen denna bedrövliga händelse i en persons liv, som hade blivit så högt ärad av Gud?" I den tillrättavisning profeten gav David, sade han angående hans synd: "du genom denna handling har kommit Herrens fiender att förakta honom" {Andra Samuelsboken 12:14, Svenska Folk-Bibeln 98}. De otrogna har allt sedan dess hänvisat till Davids karaktär på grund av detta brott, och på ett hånfullt och jublande sätt utropat: "Detta är mannen efter Guds eget hjärta!" Sålunda har religionen blivit vanärad, Gud och Hans Ord har smädats, själar förhärdats i otro, och många har under fromhetens sken fräckt syndat.

Men i Davids historia finns inget, som uppmuntrar till synd. Han kallades för en man efter Guds hjärta eller sinne, när han vandrade enligt Guds råd; men när han syndade, kunde detta ej längre sägas om honom, förrän han genom bättring hade återvänt till Herren. Guds Ord säger tydligt: "Men det som David hade gjort misshagade Herren." Och Herren lät genom profeten säga David: "Var har du då visat förakt för Herren och

gjort det som misshagar honom? . . . Nu skall svärdet i all framtid hemsöka din ätt, därför att du föraktade mig". Ehuru David ångrade sin synd och blev förlåten av Herren, fick han likväl skörda den fördärvliga säd, som han själv hade sått. De hemsökelser, som han och hans hus var utsatta för, vittnar om Guds avsky för synden.

Genom Guds försyn, som omedelbart hade verkat, för att hindra Saul från att skada David, hade denne dittills blivit bevarad för alla sina fienders stämplingar eller intriger. Men Davids förhållande till Gud blev förändrat genom hans överträdelse. Herren kunde inte alls gilla missgärningen; han kunde ej utöva Sin makt, för att skydda David mot följderna av hans synd, såsom Han skyddat honom mot Sauls fientligheter.

En stor förändring ägde rum hos David. Medvetandet om den egna synden och dess vitt omfattande följder gjorde honom modlös. Han ansåg sig förödmjukad i sina undersåtars ögon; hans inflytande var försvagat. Hans framgång hade man intill denna tid tillskrivit hans samvetsgranna iakttagande av Guds befallningar. Men nu skulle hans undersåtar, som hade kunskap om hans synd, bli förledda till, att synda mera öppet. Hans myndighet i sitt eget hushåll, hans anspråk på aktning och lydnad från sina söner var försvagat. Känslan av den personliga skuld gjorde honom tyst, då han borde ha fördömt synden; den hindrade honom från, att skipa rätt i sitt hus. Hans föredöme utövade ett ont inflytande på hans söner, och Gud ville inte träda emellan, för att hindra följderna. Han lät tingen följa sin naturliga gång, och så blev David strängt tuktad.

David levde synbarligen i trygghet ett helt år efter sitt fall; ty inget yttre tecken på Guds misshag visade sig. Men det gudomliga utslaget skulle uppfyllas. Hemsökelsens och vedergällningens dag, som ingen ånger kunde avvända, närmade sig hastigt, då ångest och vanära skulle komma att förmörka hela hans jordiska levnad. De, som söker att minska straffbarheten hos sina egna synder, genom att hänvisa till Davids exempel, borde lära av den bibliska berättelsen att överträdelsens väg är svår. Även om de överger sitt onda levnadssätt, såsom David gjorde, skall de likväl finna, att syndens följder till och med i detta liv är bittra och svåra att uthärda.

Gud hade för avsikt, att historien om Davids fall skulle bli en varning; så att även de, som Han rikligt välsignat och gynnat, icke skulle känna sig säkra eller försumma att vaka och be. Och den har även varit detta för dem, som ödmjukt givit akt på den lärdom Gud här har framställt för dem. Många tusen personer har under alla följande tider lärt sig att inse, för vilken fara fiendens makt utsätter dem. Att David, en av Herren i så hög grad hedrad person, föll, har hos dem uppväckt misstroende till dem själva. De har känt, att ensam Gud allena genom Sin makt kunde bevara dem medelst tron. Enär de vetat, att Han varit deras kraft och trygghet, har de fruktat för, att ta det första steget på Satans område.

David hade börjat att skörda frukten av sin överträdelse, redan innan Guds dom avkunnades över honom. Hans samvete hade ingen frid. Den själsångest, som han då led,

är framställd i den trettioandra psalmen, i vilken han säger: Lycklig den vars brott har förlåtits och vars synd har plånats ut! Lycklig den vars skuld har avskrivits av Herren och vars sinne är utan svek! Så länge jag teg tynade jag bort. Jag jämrade mig dagen lång, dag och natt låg din hand tung på mig, jag blev som en åker i sommarens torka. Psaltaren 32:1-4.

Och David ger i den femtioförsta psalmen uttryck åt den ånger han kände, sedan han fått straffbudskapet från Gud: "Förbarma dig, Gud, i din nåd, stryk ut mina synder i din stora godhet. Gör mig fri från all min skuld och rena mig från min synd. Jag vet vad jag har brutit, min synd står alltid inför mig... Rena mig med isop från min synd, tvätta mig vit som snö. Låt mig få höra glädjerop och lovsång, låt den du har krossat få jubla. Vänd bort din blick från mina synder, stryk ut all min skuld. Skapa i mig, Gud, ett rent hjärta, ge mig ett nytt och stadigt sinne. Driv inte bort mig från din närhet, ta inte ifrån mig din [H]elig[e] [A]nde. Låt mig åter glädjas över att du räddar, håll mig uppe, ge mig ett villigt sinne. Jag skall visa syndarna dina vägar, så att de vänder åter till dig. Skydda mig mot blodsdåd, Gud, min räddarer. Då skall jag jubla över din trofasthet." Psaltaren 51:3-16.

På detta sätt framställde Israels kung sin synd och ånger samt sitt hopp om förlåtelse genom Guds barmhärtighet i en helig sång, som skulle sjungas under hans folks offentliga sammankomster vid hovet, inför präster och domare, furstar och krigare, och som skulle bibehålla kunskapen om hans fall ända till det sista släktet. Han bemödade sig inte om, att dölja sitt brott, utan önskade, att den bedrövliga historien om hans fall skulle bli till nytta och lärdom för andra.

Davids ånger var uppriktig och djup; han sökte inte att överskyla sitt brott. Han bad inte om, att han skulle bli befriad från den förestående hemsökelsen, utan han insåg, hur stor den förbrytelse var, som han begått mot Gud. Han märkte, att hans själ var befläckad, och han avskydde sin synd. Han bad nu inte bara om förlåtelse, utan även om ett rent hjärta, och han gav inte upp striden av förtvivlan. I Guds löften till ångerfulla syndare fann han bevis för sin egen förlåtelse och upprättelse.

Slaktoffer vill du inte ta emot, och ger jag dig brännoffer försmår du det. Det offer du begär är ett förkrossat hjärta, en krossad och nedbruten människa förkastar du inte, o Gud. Psaltaren 51:18-19.

David hade fallit, men Herren upprättade honom igen Hans förhållande till Gud och till sina medmänniskor blev mera harmoniskt, än det varit före hans fall; och han sjöng av glädje över sin räddning:

Då erkände jag min synd för dig, jag dolde inte min skuld. Jag sade: Jag vill bekänna mina brott för Herren. Och du förlät min synds och skuld... Du är min fristad, du bevarar mig för nöden, du låter jubel över räddningen ljuda omkring mig. Psaltaren 32:5-7.

Många har knorrat över, vad de kallat för Guds orättvisa, då Han skonade David, vars brott var så stort, och förkastade Saul för synder, som enligt deras åsikt var mycket mindre avskyväckande. Men David ödmjukade sig och bekände sin synd, då Saul däremot föraktade tillrättavisning och förhärdade sitt hjärta.

Denna händelse i Davids historia har stor betydelse för den botfärdige syndaren. Den är ett av de mest tydliga exempel, som någonsin framställts för oss på människosläktets strider och frestelser samt på verklig ånger inför Gud och tro på vår Herre Jesus Kristus. Den har under alla tider varit en orsak till uppmuntran för själar, som, efter att de fallit i synd, varit i ångest på grund av sin skuld. Många tusen Guds barn, som blivit förledda till synd, har, när de varit färdiga att sjunka i förtvivlan, erinrat sig, hur Gud godkände Davids uppriktiga ånger och bekännelse, oaktat han fick lida för sin överträdelse; och de har även fattat mod och bättrat sig samt sökt, att åter vandra på Guds buds väg.

Envar, som, efter att han blivit tillrättavisad av Gud, vill ödmjuka sig genom bekännelse och ånger, såsom David gjorde, kan vara säker på, att det finns hopp för honom. Envar, som i tro vill ta emot Guds löften, erhåller förlåtelse. Herren skall icke förkasta en enda verkligt botfärdig själ; ty Han har gett detta löfte: "Eller också tar man sin tillflykt till mig och söker fred med mig, ja, söker fred med mig." Jesaja 27:5. "Må den gudlöse överge sin väg, den ondskefulle sina planer. Må han vända om till Herren, så skall han förbarma sig över honom, vända om till vår Gud, som alltid vill förlåta." Jesaja 55:7.

Kapitel 72. Absaloms uppror

När David hörde profeten Natans liknelse, uttalade han sin egen dom: "Han skall betala fyradubbelt igen" {King James Version}; och han skulle dömas enligt sitt eget utslag. Fyra av hans söner måste dö, och varderas död skulle bli en följd av faderns synd. Kapitlet bygger på Andra Samuelsboken 13-19.

David straffade eller tillrättavisade inte sin förstfödde son Amnon för det nedriga brott, som han hade begått, fastan dödsstraff var fastställt för brott mot sjunde budet i lagen, och Amnons onaturliga brott gjorde honom förtjänt av det strängaste straff. Men David, som kände sig fördömd för sin egen synd, uraktlät att dra förbrytaren inför rätta. Absalom, den laglige beskyddaren av den syster, som blivit så nedrigt behandlad, dolde under två år sin avsikt att hämnas, men verkställde den slutligen så mycket säkrare. Han inbjöd kungens söner till en fest, och den druckne, incestuöse eller blodskändande Amnon blev på hans befallning dödad.

En dubbel straffdom hade redan träffat David. Ett rykte kom till honom, att "Absalom hade slagit ihjäl alla kungasönerna, att inte en enda hade överlevt. Kungen steg upp och rev sönder sina kläder. Sedan kastade han sig till marken; omkring honom stod alla hans män med kläder sönderrivna." Kungens söner återvände bestörta till Jerusalem samt omtalade hela förhållandet för sin far, att Amnon ensam hade blivit dödad; och de "började gråta högt, och även kungen själv och hans män grät häftigt." Men Absalom flydde till sin morfar Talmai, kung i Geshur.

Såväl Amnon som flera andra av Davids söner hade haft för stor frihet, att hänge sig åt självviska njutningar. Han hade sökt att tillfredsställa sina begär, utan att ta någon hänsyn till Guds fordringar. Herren var likväl långmodig mot honom, fastän han hade begått en så stor synd. Han hade haft två år att bättra sig; men han fortsatte i synden och blev, medan skulden vilade på honom, bortryckt genom döden, för att stå fram och dömas på den fruktansvärda domedagen.

David hade uraktlåtit att straffa Amnon för hans brott, och på grund av faderns och kungens pliktförgätenhet och sonens obotfärdighet, lät Herren händelserna följa sin gilla gång, och han hindrade inte Absalom i hans förehavanden. När föräldrar eller härskare försummar att bestraffa dem, som gör ont, skall Gud Själv ta hand om saken. Han drar till viss del undan sin begränsande makt från det ondas verktyg, så att en rad händelser uppstår, genom vilka synd straffas med synd.

De onda följderna av Davids orättvisa efterlåtenhet mot Amnon hade inte upphört, ty det var från denna stund, som Absaloms fjärmande från fadern började. David tyckte, att hans son borde ha någon bestraffning för sitt brott samt vägrade honom därför tillåtelse, att återvända, efter att han hade flytt till Geshur. Och detta tjänade till att öka, i stället för

att minska de svårigheter, som kungen blivit invecklad i. Absalom, som var kraftfull, äregirig och utan grundsatser samt genom sin landsflykt hindrad från, att delta i rikets angelägenheter, hängav sig snart åt att smida farliga planer.

När två år förflutit, beslöt Joab att söka utverka en försoning mellan fadern och sonen; och för att kunna genomföra sin avsikt, lät han hämta en kvinna från Tekoa, som var beryktad för sin vishet. Sedan hon erhållit undervisning av Joab, framställde hon sig för David som en änka, vars två söner hade varit hennes enda tröst och stöd. Den ene hade under ett gräl dödat den andre, och nu begärde familjens släktingar, att den överlevande skulle lämnas åt blodshämnaren. "De", sade hon, vill släcka den sista gnistan av hopp för mig och beröva min man namn och efterkommande på jorden.' Denna vädjan upprörde kungens känslor, och han lovade kvinnan, att hennes son skulle få njuta hans furstliga beskydd.

Sedan hon lockat fram flera löften av kungen, att den unge mannen skulle bli beskyddad, bad hon honom att visa tålamod med henne och försäkrade, att han hade talat, som om han vore den skyldige, genom att han inte hämtade sin förskjutne son hem igen. "Alla skall vi dö", sade hon. "Vi är som ett vatten som spills ut på marken och inte kan samlas upp igen. Men det är inte Guds vilja och avsikt att den förskjutne skall vara förskjuten från honom för alltid." Denna känslosamma och rörande beskrivning av Guds kärlek till syndaren, uttalad av den hårde krigaren Joab, är ett tydligt bevis på, att israeliterna kände till återlösningens stora sanningar. Kungen, som var medveten om sitt eget behov av Guds barmhärtighet, kunde ej stå emot denna vädjan; och han gav Joab denna befallning: "Du skall hämta tillbaka min Absalom.'"

Absalom fick tillåtelse att återvända till Jerusalem; men han kunde inte infinna sig vid hovet eller träffa sin far. David började att inse de onda följderna av sin efterlåtenhet mot sina barn; och fastän han ömt älskade sin sköne och begåvade son, ansåg han det likväl nödvändigt att inprägla en lärdom både hos Absalom och hos folket, genom att tillkännage sin avsky för ett sådant brott, som han begått. Absalom levde två år i sitt eget hus; men fick ej komma till hovet. Hans syster bodde hos honom, och genom hennes närvaro påmindes han ständigt om den oersättliga skada, som hon hade lidit. Men enligt allmänhetens uppskattning, var prinsen en hjälte, snarare än en brottsling, och han brukade denna fördel, för att säkra folkets tillgivenhet. Hans personliga utseende var så tilldragande, att han tillvann sig allas beundran. "I hela Israel fanns ingen som var så beundrad för sitt utseende som Absalom: han var fulländad från huvud till fot." Det var inte vist av kungen, att låta en sådan man som Absalom – äregirig, häftig och lidelsefull – gå för sig själv i två år och grubbla över förmenta oförrätter. Och Davids handlingssätt, i det att han lät honom återvända till Jerusalem, men likväl vägrade att träffa honom, väckte folkets deltagande för Absalom.

David, som livligt erinrade sig sin egen överträdelse av Guds lag, tycktes vara andligen förlamad. Han visade sig svag och vankelmodig, då han däremot, innan han syndade, var modig och beslutsam; och hans inflytande över folket hade blivit försvagat. Allt detta var gynnsamt för hans avvikande sons avsikter.

Genom Joabs inflytande fick Absalom slutligen tillträde till sin far; men fastän en yttre försoning ägt rum, fortsatte han likväl med sin äregiriga planläggning. Han uppträdde nu med nästan kunglig ståt, i det att han hade hästar och vagnar och femtio män, som sprang framför honom. Och medan kungen kände sig allt mer böjd för ett tillbakadraget levnadssätt och enslighet, sökte Absalom oförtrutet att ställa sig i gunst hos folket.

Davids ouppmärksamhet och villrådighet hade ett dåligt inflytande på hans underordnade, så att försumlighet och uppskov eller dröjsmål kännetecknade rättsskipandet. Varje orsak till missnöje brukade Absalom skickligt till sin egen fördel. Dag efter dag såg man denne ståtlige man komma till stadens port, dit en mängd personer infann sig, för att framställa sina klagomål och få upprättelse. Absalom gick ned ibland dem, lyssnade, medan de omtalade sina oförrätter, uttryckte sitt deltagande för deras lidande och beklagade regeringens kraftlöshet. När prinsen sålunda hade hört på, medan en israelit framställde sin sak, brukade han säga: "'Du har rätten på din sida, men hos kungen lär du inte få gehör", samt tillade: Om ändå jag vore domare i landet! Då hade var och en som var inblandad i en tvist kunnat komma till mig, så skulle jag ha skaffat honom rätt.' Och så snart någon kom och ville falla ner för hans fötter, räckte Absalom fram handen, drog honom till sig och kysste honom.

Missnöjet med regeringen, vilket alltså underblåstes genom prinsens listiga antydningar, spridde sig hastigt. Absaloms lov hördes från allas läppar. Man trodde allmänt, att han skulle bli kungens efterträdare, och folket kände sig stolt över honom och ansåg honom förtjänt av denna upphöjda befattning, och ett begär tändes hos det, att han skulle komma i besittning av tronen. På det sättet "förledde han israeliterna." Men kungens tillgivenhet för sonen var så stor, att han ej misstänkte något. David tänkte, att den furstliga ståt, med vilken Absalom uppträdde, var ämnad att hedra hans hov – att utgöra ett bevis på glädje över försoningen.

Efter att folket sålunda blivit förberett på, vad som skulle komma, skickade Absalom i hemlighet utvalda män till de olika stammarna, för att med dem förbereda uppror. Och nu brukade han även religionen, för att dölja sina förrädiska avsikter; ett löfte, som han gjort en lång tid förut, när han var i landsflykt, måste betalas i Hebron. Absalom sade till kungen: "'Låt mig få gå till Hebron för att infria ett löfte till Herren. När jag bodde i Geshur i Aram lovade jag Herren ett offer, om han lät mig komma tillbaka till Jerusalem.'" Den ömme fadern, som kände sig uppmuntrad över detta bevis på fromhet

hos sin son, beviljade hans begäran och välsignade honom. Sammansvärjningen var nu fullt utvecklad. Genom denna sista skrymtaktiga eller hycklande handling hade Absalom för avsikt inte bara att bedra kungen, utan även att vinna folkets förtroende, så att han kunde förleda det till uppror mot den kung, som Gud hade valt ut.

Absalom reste till Hebron, och med honom gick "200 män ifrån Jerusalem", som var inbjudna. "De var i god tro och följde med utan att ana vad som var på färde." Dessa män gick med Absalom, utan att ana, att deras kärlek till sonen skulle försätta dem i uppror mot fadern. Så snart Absalom anlände till Hebron, skickade han genast efter Ahitofel, en av Davids främsta rådgivare, som ägde stort anseende för vishet och vilkens åsikt ansågs vara lika pålitlig och vis som ett orakels. Ahitofel slöt sig till de sammansvurna, och hans understöd stärkte Absaloms sak, så att många inflytelserika män från alla delar av landet kom till honom. Då upprorstrumpeten ljöd, förkunnade furstens spejare överallt i landet, att Absalom var kung, och väldigt mycket folk samlade omkring honom.

Men under tiden hade underrättelser om faran nått Jerusalem och meddelats kungen. David blev bestört över att finna, att ett uppror hade brutit ut så nära hans regeringssäte. Hans egen son – den son, som han hade älskat och visat förtroende – hade gjort en sammansvärjning mot honom, för att ta hans krona och tvivelsutan beröva honom livet. Den stora fara han var försatt i, väckte upp honom ur den nedslagenhet, som så länge besvärat honom, och besjälad av sitt gamla mod, beredde han sig för den förskräckliga händelsen. Absalom drog samman sina trupper vid Hebron, litet drygt 32 kilometer från Jerusalem; och upprorsstiftarna skulle snart stå utanför dess portar.

David skådade från palatset ut över sin huvudstad, vilken framställs så här i psalmen: "Skönt reser sig hans heliga berg, en fröjd för hela jorden, . . . den store konungens stad." Psaltaren 48:2. Tanken på, att blottställa den för blodbad och ödeläggelse, kom honom att rysa. Skulle han kalla till sin hjälp de undersåtar, som ännu var honom trogna, samt försvara sin huvudstad, eller skulle han tillåta, att Jerusalem bleve dränkt i blod? Han fattade sitt beslut. Den älskade staden skulle ej bli utsatt för krigets fasor. Han ville lämna Jerusalem och sedan pröva sitt folks trohet, genom att ge det ett tillfälle, att komma till hans hjälp. Vid denna avgörande vändpunkt var det hans plikt mot Gud och mot Hans folk, att upprätthålla den myndighet, som Gud iklätt honom, och Gud skulle få avgöra stridens utgång.

Sorgsen och ödmjuk gick David ut genom Jerusalems port, genom sin älskade sons uppror bortdriven från sin tron, från sitt palats, från Guds ark. Folket följde i ett långt dystert tåg, som liknade ett begravningståg. Davids livvakt och sex hundra gittiter från Gat under Ittais befäl åtföljde kungen. Men David, med sin välkända oegennytta, ville inte samtycka till att dessa främlingar, som ställt sig under hans beskydd, skulle bli indragna i den olycka, som drabbat honom; och han tillkännagav sin förvåning över, att

de var villiga till att göra denna uppoffring för honom. Kungen sade då till gittiten Ittai: "Hvi går också du med oss? Vänd om och stanna hos konungen, ty du är en främling, eller ock flytta tillbaka till ditt land! I går kom du, och i dag skulle jag släpa dig med oss, jag vet icke själv varthän? Vänd om och tag dina bröder med dig? Må barmhärtighet och trohet vederfaras dig!"

Ittai svarade: "Så sant Herren lever, och så sant min herre konungen lever, var helst min herre konungen bliver, vare sig till liv eller död, där skall ock din tjänare bli." Dessa män hade blivit omvända från hedendomen till att tillbedja Jehova, och de ådagalade nu på ett värdigt sätt sin trohet mot sin Gud och sin kung. David godkände med tacksamt hjärta deras hängivenhet för hans synbarligen hopplösa sak, och alla gick över bäcken Kidron och tog vägen åt öknen.

Tåget stannade än en gång; ett sällskap personer, iklädda heliga kläder, nalkades. "Si, där var ock Zadok med och med honom alla leviterna, som bura Guds förbundsark." Davids följeslagare betraktade detta som ett lyckligt förebud, ty den heliga symbolen utgjorde för dem en borgen för deras befrielse och slutliga seger. Den skulle inge folket mod till, att sluta sig till kungen; och Absaloms anhängare skulle bli förskräckta, då de saknade arken i Jerusalem.

Då David såg arken, fylldes för ett kort ögonblick hans hjärta av glädje och hopp; men snart uppstod andra tankar hos honom. Ett viktigt ansvar vilade på honom som den tillförordnade styresmannen över Guds arvedel. Israels kung skulle inte trakta efter personliga fördelar, utan sätta Guds ära och folkets bästa i första rummet. Gud, som bodde emellan keruberna, hade sagt om Jerusalem: "Detta är mitt hvilorum", och varken präst eller kung hade rättighet, att utan Hans tillåtelse därifrån flytta symbolen för Hans närvaro. Och David visste, att hans hjärta och liv måste vara i samklang med de gudomliga föreskrifterna; ty annars skulle arken orsaka olycka i stället för framgång. Hans stora synd föresvävade ständigt hans sinne; och han ansåg denna sammansvärjning vara en rättvis hemsökelse från Gud. Svärdet, som inte skulle vika ifrån hans hus, hade blivit draget ur skidan. Han visste inte, vad följden av striden kunde bli. Det ankom inte på honom, att från nationens huvudstad flytta de heliga stadgar, vilka innefattade folkets gudomlige härskares vilja och som var rikets grundlag och grundvalen för dess välgång.

Han gav därför Sadok denna befallning: "'För Guds ark tillbaka till staden! Om Herren är mig nådig får jag komma tillbaka och återse honom och hans boning. Men om han förkastar mig får han göra med mig vad han [honom] behagar.'"

David tillade: "'Är du inte en siare?" – en man, som Gud tillsatt, för att undervisa folket. "Vänd tillbaka till staden i frid, tillsammans med era båda söner – din son Ahimaas och, Ebjatars son Jonatan. Jag vill dröja vid vadställena i öknen, till dess att bud kommer från er med underrättelser till mig.'" {Svenska Folk-Bibeln 98.} Prästerna kunde

göra honom en god tjänst i staden, genom att utforska fiendernas rörelser och avsikter och hemligen meddela dem till kungen genom sina söner Ahimaas och Jonatan.

Då prästerna gick tillbaka till Jerusalem, föll en djupare skugga över den borttågande skaran. Deras kung och de själva var landsflyktingar; de var nu till och med skilda från Guds ark, och framtiden såg mörk och hotande ut för dem. "Under tiden gick David gråtande uppför Oljeberget, barfota och med huvudet övertäckt. Alla som var med honom höljde också de sina huvuden och grät där de gick. Och man berättade för David och sade: Ahitofel är med ibland dem som ha sammansvurit sig med Absalom." {Sista meningen ur King James Version.} Detta var för David ett annat bevis på, att hans olyckor var följden av hans egen synd. Ahitofels avfall – den skickligaste och slugaste av de politiska ledarna – föranleddes av hämndlystnad på grund av den vanära, som drabbat familjen genom Batsebas, hans sondotters, kränkning.

Och David sade: Gör, o Herre, Ahitofels råd till galenskap! {King James Version.} När kungen kom upp på toppen av berget, knäböjde han samt framlade för Herren de bekymmer, som tyngde ned hans själ, och bad ödmjukt om, att Han skulle visa honom barmhärtighet. Hans bön tycktes genast bli besvarad. Arkiten Husai, en vis och duglig rådgivare, som varit en trogen vän till David, kom nu emot honom med sönderriven livrock och stoft på sitt huvud i syfte, att förena sitt öde med den från tronen störtade och landsflyktige kungen. David insåg genast, som om Gud hade upplyst honom, att denne trogne och uppriktige man var just den han behövde, för att tillgodose sina intressen i rådsförsamlingarna i huvudstaden. Husai återvände till Jerusalem på kungens uppmaning, för att erbjuda sin tjänst åt Absalom och göra Ahitofels listiga rådslag om intet.

Med denna ljusstråle i mörkret, fortsatte kungen och hans följeslagare sin väg nedför den östra sluttningen på Oljeberget genom en klippig ödemark, vilda bergsklyftor och längs med steniga och branta gångstigar i riktning mot Jordan. "När kung David hade nått Bachurim kom det fram en man av Sauls släkt, Shimi, Geras son. Han for ut i förbannelser och kastade sten på David och hans närmaste män, fast David på alla håll var omgiven av både manskapet och sin livvakt. Och Shimi skymfade David och ropade: 'Ge dig av, din blodfläckade niding! Nu tar Herren hämnd för allt blod av Sauls ätt som du spillde när du gjorde dig till kung i hans ställe. Herren har givit kungavärdet åt din son Absalom. Det är dina blodsdåd som har störtat dig i olycka.'"

Shimi hade varken genom ord eller handling visat, att han ej var en trogen undersåte under den tid, då David hade medgång. Men nu, då kungen hade drabbats av olycka, uppenbarade denne benjaminit sin verkliga karaktär. Han hade ärat kungen, när denne satt på tronen; men han förbannade honom i hans förnedring. Han var lågsinnad och självisk samt ansåg, att andra hade en karaktär lik hans egen; och han uttömde nu, driven av Satan sitt hat över den, som Gud hade tuktat. Den anda, som driver människan att visa

skadeglädje över den, som har motgång samt att smäda eller bedröva honom, är Satans anda.

Shimis beskyllningar mot David var helt och hållet falska – ett grundlöst och nedrigt förtal. David hade inte begått någon orättvisa mot Saul eller hans hus. När Saul var helt och hållet i hans makt och han kunde ha dödat honom, skar han blott en flik av hans mantel; och han förebrådde sig sedan själv, för att han hade visat denna ringaktning för Herrens smorde.

När David jagades som ett vilddjur, gav han ofta bevis på, hur högt värde han satte på en människas liv. En dag, när han låg gömd i Adullams grotta och bans tankar leddes tillbaka till barndomens ostörda frihet, utropade flyktingen: "'Den som ändå kunde få lite vatten från brunnen vid stadsporten i Betlehem!'" Andra Samuelsboken 23:13-17. Betlehem var på den tiden i filistéernas händer; men tre hjältar ur Davids trupp bröt sig genom vakten och hämtade vatten ur brunnen i Betlehem och bar det till sin herre. David vägrade att dricka det. 'Herren bevare mig för att göra något sådant", utropade han. "'Inte kan jag dricka de mäns blod som har satt sina liv på spel!'" Och han utgöt vattnet vördnadsfullt som drickoffer åt Herren. David hade varit en krigare och deltagit i många blodiga strider, men få av dem, som genomgått en sådan prövning, har blivit så litet påverkade av dess förhärdande, fördärvliga inflytande som David.

Davids systerson Abisai, en av de tappraste av hans fältherrar, kunde inte tåla Shimis förolämpande ord, utan utropade: "'Skall den där hunden få stå där och förbanna dig, herre? Jag går bort och hugger huvudet av honom.'" Men kungen ville ej tillåta detta, utan sade: "'Om min son. . . står mig efter livet, vad kan man då inte vänta av en från Benjamins stam? Låt honom vara och låt honom förbanna mig, när nu Herren har befallt honom att göra det. Kanske skall Herren ha förbarmande med mig i mitt elände och vända hans förbannelser i dag till något gott.'"

Samvetet framställde bittra och förödmjukande sanningar för David. Hans trogna undersåtar förundrade sig över den plötsliga motgång, som drabbat honom, men kungen var ej okunnig om orsaken. Han hade ofta haft aningar om, att något sådant skulle inträffa. Det hade förvånat honom, att Gud så länge haft undseende med hans synder och uppskjutit med att vedergälla honom, såsom han förtjänat. Och nu, under sin skyndsamma och sorgliga flykt, då han var barfota och hade bytt ut sina kungliga kläder mot säckduk, när hans följeslagares klagan upprepades ibland kullarna, tänkte han på sin älskade huvudstad – platsen, där han hade begått sin synd – och då han erinrade sig Guds godhet och långmodighet, tycktes inte allt hopp vara förlorat. Herren tycktes ännu vara barmhärtig mot honom.

Mången person, som gjort orätt, har sökt att urskulda sin egen synd, genom att hänvisa till Davids fall; men hur få det finns, som visar en sådan ånger och ödmjukhet

som David! Hur få kunde uthärda förebråelser och vedergällning med ett sådant tålamod och en sådan själsstyrka, som han visade! Han hade bekänt sin synd och hade under många år sökt att göra sin plikt som en trogen Guds tjänare; han hade verkat för sitt rikes välgång, och det hade under hans regering kommit i ett mäktigare och mera blomstrande tillstånd, än det någonsin förut varit i. Han hade lagt upp ett stort förråd av material för uppbyggandet av Guds hus; och skulle nu frukterna av hans livsverk sopas bort? Skulle följderna av en mångårig, helgad ansträngning, verket av snille, gudsfruktan och statsmannaskicklighet falla i händerna på hans oförvägne och förrädiske son, som inte brydde sig om Guds ära, ej heller Israels välgång? Hur naturligt det hade varit för David, att knota mot Gud i denna stora nöd!

Men han insåg, att hans egen synd var orsaken till hans elände. Den anda, som inspirerade David, är tydligt beskriven i profeten Mikas ord: "jag sitter i mörker, Herren är mitt ljus. Eftersom jag har syndat mot honom, måste jag uthärda Herrens vrede, till dess han tar sig an min sak och skaffar mig rätt." Mika 7:8-9. Och Herren övergav inte David. Denna tid i hans historia, när han fick utstå den grymmaste oförrätt och skymf, men likväl visade sig ödmjuk, oegennyttig, frikostig och undergiven, är en av de bästa tidsrymderna i hela hans erfarenhet. Israels härskare var aldrig mera verkligt stor i Guds åsyn, än på denna tid av hans största yttre förnedring.

Hade Gud tillåtit David att fortsätta i synden och med fred och välgång inneha tronen, medan han överträdde de gudomliga buden, då kunde tvivlaren och den otrogne ha haft något skäl, för att anföra Davids historia som vanära för Bibelns religion. Men genom att låta David genomgå en sådan erfarenhet, visade Herren, att Han inte kan fördra eller urskulda synden. Och Davids historia visar oss, vilket stort mål Gud har i sikte, då han bestraffar synden; den får oss att även i Guds svåraste hemsökelser spåra Hans barmhärtiga och välgörande avsikter. Han hemsökte David med ris, men Han lät honom inte förgås; ugnen renar, men den förtär icke. Herren säger: "Om hans söner överger min lag och inte följer mina bud, om de kränker mina stadgar och inte gör vad jag befallt, då skall jag straffa deras synd med ris, deras brott med hårda slag. Men jag skall inte ta tillbaka min nåd och inte svika min trofasthet". Psaltaren 89:31-34.

Absalom och hans här tågade in i Jerusalem en kort tid, efter det att David hade lämnat det, och de tog Israels fäste i besittning utan strid. Husai var en av de första, som hälsade den nyligen krönte fursten välkommen, och denne blev både förvånad och glad över, att hans fars gamle vän och rådgivare slöt sig till honom. Absalom var säker på framgång. Han hade så till vida lyckats i sina planer, och enär han var angelägen om, att befästa sin tron och försäkra sig om folkets tillgivenhet, tog han gärna emot Husai vid sitt hov.

Absalom var nu omgiven av en stor truppstyrka, men den bestod huvudsakligen av män, som inte var stridsvana; de hade inte ännu deltagit i någon strid. Ahitofel visste väl, att Davids ställning ej var hopplös. En stor del av folket var ännu trogen mot honom; han var omgiven av beprövade krigare, som var sin kung tillgivna, och hans armé stod under befäl av skickliga och erfarna generaler. Ahitofel visste, att en reaktion skulle inträffa efter det första utbrottet av hänryckning till fördel för den nye kungen. Om upproret misslyckades, kunde Absalom möjligen utverka en förlikning med sin far; men man skulle då komma att tillskriva Ahitofel, såsom hans förnämste rådgivare, den största skulden för upproret, och han bleve strängast straffad. För att hindra Absalom från att dra sig tillbaka, rådde Ahitofel honom nu att begå en handling, som i nationens ögon skulle göra all förlikning omöjlig. Med helvetisk slughet, uppmanade denne förslagne och karaktärslöse statsman Absalom, att göra sig skyldig till såväl blodskam som uppror. Han skulle ta till sig sin fars bihustrur i hela Israels åsyn, enligt bruket ibland österländska nationer, och sålunda tillkännage, att han hade efterträtt sin far på tronen. Och Absalom följde det skamliga rådet. Guds ord till David genom profeten blev alltså uppfyllt: "Jag skall låta olyckan komma över dig från din egen familj. Inför dina ögon skall jag ta dina hustrur och ge dem åt en annan. . . Vad du har gjort i lönndom, det skall jag låta ske inför hela Israel i fullt dagsljus.'" Andra Samuelsboken 12:11-12. Detta betyder inte, att Gud ingav dem att begå denna ogudaktiga handling; men på grund av Davids synd, brukade Han inte Sin makt, för att förhindra den.

Ahitofel hade tack vare sin vishet haft stort anseende, men han saknade den upplysning, som kommer från Gud. "Att frukta Herren är början till vishet" (Ordspråksboken 9:10), och denna ägde icke Ahitofel; ty om han haft den, kunde han inte ha sökt att främja förräderiet, genom att råda till blodskam. Fördärvade människor gör upp planer, för att åstadkomma ont, som om ingen ledande försyn funnes, för att hindra deras avsikter; men "Han som tronar i himlen ler, Herren ser på dem med löje." Psaltaren 2:4. Herren försäkrar: "De försmådde kunskap och avvisade gudsfruktan, de ville inte veta av mina råd utan föraktade mina tillrättavisningar. Därför får de få äta sina gärningars frukt, de skall mättas av sina onda planer. Ty avfallet kostar de okunniga livet, och dårens sorglöshet blir hans död." Ordspråksboken 1:30-32.

När Ahitofel hade lyckats i sin plan, att trygga sin egen säkerhet, påyrkade han, att Absalom genast skulle låta sätta efter David. "'Låt mig ta ut 12 000 män", sade han, "och sätta efter David i natt och överrumpla honom medan han är trött och modlös. Jag skall jaga skräck i honom, och när allt hans folk har flytt dödar jag honom, bara honom. Sedan ser jag till att folket söker sig till dig". Kungens rådgivare samtyckte till denna plan, och hade den blivit verkställd, skulle David säkert ha blivit dödad, om Herren inte omedelbart hade trätt emellan, för att rädda honom. Men ett visare väsen, än den beryktade Ahitofel

ledde händelsernas gång. "Herren hade beslutat att omintetgöra Achitofels {Ahitofels} kloka råd och störta Absalom i fördärvet."

Husai hade inte blivit kallad till rådplägningen, och han ville ej oombedd tvinga sig in. Annars kunde det uppstå misstankar om, att han var spion. Sedan församlingen blivit upplöst, framlade Absalom, som hyste stor aktning för sin fars rådgivare, Ahitofels plan för honom. Husai insåg genast, att David vore förlorad, om den föreslagna planen verkställdes. Och han sade: "'Det var inte något bra råd Achitofel {Ahitofel} gav den här gången. Du känner själv din far och hans män och vet att de är tappra kämpar och uppretade som en björnhona i vildmarken som förlorat sina ungar. Din far är en erfaren krigare, han övernattar inte bland sina män; säkert har han nu gömt sig i en håla eller på något annat ställe." Han anförde vidare, att Absaloms trupper inte kunde fånga David, även om de förföljde honom, och om de bleve slagna, skulle detta göra dem modfällda och förorsaka stor skada för Absaloms sak. "Hela Israel vet", sade han, "att din far är en hjälte med modiga män omkring sig." Och han föreslog en plan, som var lockande för en inbilsk och självisk person, som var benägen att ge sig sken av makt: "Mitt råd är detta: samla alla israeliter från Dan till Beer Sheva, en skara talrik som havets sand, och gå sedan själv mitt ibland med. Som daggen faller på marken, så skall vi komma över honom var han än finns och skona varken honom eller någon av hans män. Om han tar sin tillflykt till en stad skall israeliterna slå ett rep runt den staden och dra ner den i ravinen, så att inte en sten blir kvar."

Absalom och alla israeliterna förklarade att det råd som Hushaj {Husai} från Erek gett var bättre än Achitofels {Ahitofels}. Men det fanns en, som icke blev bedragen, en, som tydligt förutsåg, vad följden av Absaloms ödesdigra misstag skulle bli. Ahitofel visste, att upprorsstiftarnas sak var förlorad. Han visste, att vad prinsens öde än kunde bli, fanns det inget hopp för den rådgivare, som hade eggat upp honom till, att begå sina största brott. Ahitofel hade uppmuntrat Absalom i hans uppror, han hade rått honom till, att begå den mest vederstyggliga handling för att vanära sin far, han hade uppmanat honom till, att bringa David om livet och lagt planer fram, på hur detta skulle utföras, han hade gjort sin egen förlikning med kungen omöjlig, och nu blev en annan föredragen framför honom även av Absalom. Avundsjuk, förbittrad och förtvivlad, for Ahitofel till sin hemstad. Efter att ha ordnat för sin familj hängde han sig. Detta blev resultatet av en persons vishet, som hade framstående talanger, men inte sökte råd hos Gud. Satan bedrar människorna genom fagra löften; men varje själ skall på slutet finna, att Syndens lön är döden. Romarbrevet 6:23.

Husai, som inte var säker på, att den vankelmodige kungen skulle följa hans råd, lät genast sända David en varning, att utan uppskov fly till andra sidan av Jordan. Prästerna, som skulle befordra varningen genom sina söner, gav han följande tillkännagivande: "'Det och det rådet har Ahitofel gett Absalom och de äldste i Israel, men jag har gett det

och det rådet... Stanna inte över natten vid vadställens i öknen utan gå över, så att kungen och allt hans folk inte blir utplånade.'" {Svenska Folk-Bibeln 98.}

Man misstänkte och förföljde de unga männen, men de lyckades likväl att utföra sitt farliga uppdrag. David, uttröttad av sina ansträngningar och sin sorg på den första dagen av flykten, tog nu emot budskapet om, att han måste gå över Jordan den natten; ty hans son traktade efter hans liv.

Vilka känslor hade fadern och kungen, som blivit så djupt förorättad, i denna förskräckliga fara? "En tapper hjälte", en krigets man, en kung, vars ord var lag, förrådd av sin son, som han hade älskat och sökt behaga och oklokt litat på, förolämpad och övergiven av undersåtar, vilka var fästa vid honom genom de starkaste band av ära och länsplikt eller trohet mot kungen – i vilka ord uttalade han sitt hjärtas känslor? Han förlitade sig på Gud, då han utstod sin svåraste prövning, och han sjöng:

Herre, mina fiender är många! Många reser sig mot mig. Många säga om mig: 'Han får ingen hjälp av Gud.' Men du, Herre, är min sköld och min ära, du är den som ger mig seger. Jag ropar högt till Herren, och han svarar från sitt heliga berg. Jag lade mig ner, jag sov jag vaknade – Herren stöder mig. Jag fruktar ej för de tiotusen, som ansätter mig från alla håll... Hjälpen kommer från Herren. Ge välsignelse åt ditt folk! Psaltaren 3:2-9.

David och hela hans sällskap – krigare och statsmän, gamla män och ynglingar, kvinnor och små barn – gick i mörkret om natten över den djupa och strida strömmen. "David och hans folk bröt då upp, och i gryningen hade de alla, varenda man, gått över Jordan."

David och hans trupper drog sig undan till Mahanaim, som hade varit Isbosets kungasäte. Denna stad var starkt befäst samt låg i en bergstrakt och var en lämplig plats att söka skydd i under krigstid. Ett rikligt förråd av livsmedel fanns i landet, och folket understödde Davids sak. Många av hans anhängare slöt sig till honom på denna plats, medan rika hövdingar förde dit ett stort förråd av livsmedel och andra förnödenheter.

David hade fått tillfälle, att undkomma tack vare Husais goda råd; men den överdådige och häftige prinsen kunde inte länge hållas tillbaka, utan drog snart ut, för att förfölja sin far. "Absalom och israeliterna gick över Jordan." Absalom utnämnde Amasa, son till Davids syster Abigail, till högste befälhavare över sina trupper. Hans här var stor, men den var inte övad och den var illa utrustad för en strid med hans fars beprövade krigare. David delade sina trupper i tre avdelningar under Joabs, Abisais och gititen Ittais befäl. Han hade haft för avsikt, att själv föra sin här ut på fältet; men officerarna i hären, rådgivarna och folket protesterade ivrigt emot detta. "'Nej, du får inte gå ut i striden", sade de. "Om vi flyr är det ingen som bryr sig om det, och om så hälften av oss dör frågar ingen efter det, men du är värd lika mycket som tio tusen av oss. Det är bättre om du är

beredd att komma till vår undsättning härifrån staden.' 'Jag gör som ni önskar', sade kungen".

Man kunde från stadens murar se de långa linjerna av den upproriska hären. Inkräktaren åtföljdes av en stor härskara, i jämförelse med vilken Davids truppstyrka tycktes var blott en handfull. Men det, som mest sysselsatte kungens tankar, då han betraktade de fientliga stridskrafterna, var inte kronan eller riket eller hans eget liv, som berodde på stridens utgång. Faderns hjärta var fullt av kärlek till och medlidande för hans upproriske son. David uppmuntrade sina trogna soldater, när de tågade ut genom stadens portar, och bjöd dem att gå ut under förhoppning, att Israels Gud skulle ge dem seger. Men han kunde inte kuva sina känslor, utan visade även vid detta tillfälle, hur högt han älskade Absalom. Då Joab, som ledde den första avdelningen, passerade kungen, böjde segraren på hundra slagfält sitt stolta huvud för att ta emot monarkens sista budskap; när denne med darrande röst sade: "'Ta det varligt med min Absalom.'" Och samma förmaning fick Abisai och Itai: "'Ta det varligt med min Absalom.'" Men kungens ängslan, som tycktes innebära, att Absalom var kärare för honom än hans rike, kärare även än hans trogna undersåtar, ökade soldaternas ovilja mot den konstige sonen.

Stridsplatsen var en skog i närheten av Jordan, i vilken Absaloms stora här ej med fördel kunde röra sig, utan de oövade trupperna råkade i oordning bland morasen och busksnåren och kunde inte hållas samman. "Israels här besegrades av Davids män och led ett svårt nederlag: den dagen stupade 20 000 man." Absalom, som insåg, att striden var förlorad, sökte räddning genom att fly, men hans huvud fastnade mellan grenarna på ett lummigt träd, och mulåsnan lopp sin väg undan honom samt lämnade honom hängande som ett hjälplöst byte för sina fiender. En soldat fann honom i denna belägenhet, men han ville inte döda honom, för att ej ådra sig kungens misshag, utan berättade för Joab, vad han hade sett. Joab hyste inga samvetsbetänkligheter. Han hade behandlat Absalom vänskapligt, genom att två gånger utverka förlikning mellan honom och David, men Absalom hade skamligt svikit Joabs förtroende. Hade det ej varit för de förmåner, som Absalom erhöll genom Joabs förmedling, skulle detta uppror med alla sina fasor ej kunnat äga rum. Nu stod det i Joabs makt, att med ett slag kunna förgöra upphovsmannen till allt detta onda. "Han tog med sig tre spjut och stötte dem i bröstet på Absalom. . . Absaloms kropp tog de och slängde i en stor grop i skogen och kastade upp ett väldigt stenröse över honom."

På detta sätt omkom anstiftarna av upproret i Israel. Ahitofel hade dödat sig själv. Den furstlige Absalom, vilkens stora skönhet varit Israels stolthet, hade blivit nedgjord i sin ungdoms kraft, hans kropp kastad i en grop och täckt med en stenhög till bevis på evig vanära. Absalom hade, medan han ännu levde, låtit resa upp åt sig ett dyrbart monument i Kungsdalen; men stenhögen i öknen blev hans enda minnesvård.

Enär ledaren för upproret blivit dödad, lät Joab genom trumpetstötar tillkännage för sina soldater, att de skulle upphöra att förfölja den flyende hären, och han sände genast budbärare till kungen med underrättelser om stridens utgång.

Väktaren, som höll utkik från stadsmuren, fick se en man komma löpande ensam. Snart kom en annan i sikte. Då den förste kom närmare, sade väktaren till kungen, som satt och väntade vid stadsporten: "'Jag känner igen den förste på hans sätt att springa, så springer Achimaas {Ahimaas}, Sadoks son.' 'Det är en bra karl', svarade kungen, 'han kommer med goda nyheter.' 'Allt väl', ropade Achimaas till kungen. Sedan föll han ner och hälsade med ansiktet mot marken och fortsatte: 'Lovad vare Herren, din Gud, som har prisgivit dem som reste sig mot min herre och konung.'" På kungens ängsliga fråga: "'Hur har det gått med min Absalom?'", gav Ahimaas ett undvikande svar.

Den andre budbäraren kom och ropade: "'Jag har goda nyheter åt min herre och konung', 'i dag har Herren fällt sin dom och gett dig seger över alla som har rest sig mot dig.'" Fadern framställde åter sin ängsliga fråga: "'Hur har det gått med min Absalom?'" Budet, som ej kunde dölja den sorgliga nyheten, svarade: "'Som det gick för honom, så må det gå för alla dina fiender och dem som reser sig, herre konung.'" Det var nog; David ställde ingen ytterligare fråga, utan gick med nedböjt huvud "upp i kammaren ovanför porten, och han grät och ropade: 'Absalom, min son, min son! Absalom, min son! Om jag ändå hade fått dö i stället för dig! Absalom min son min son!'"

Den segerrika hären, som återvände från slagfältet, närmade sig staden, och krigarnas jubelrop skallade ibland bergen. Men när de trädde in i staden, tystnade ropen, fanorna sänktes och de tågade fram med nedslagna blickar, så att de liknade mera en här, som blivit slagen, än segervinnare. Och orsaken var, att kungen inte mötte dem, för att hälsa dem välkomna, utan de kunde höra hans klagan från salen över porten: "'Absalom, min son, min son! Absalom, min son! Om jag ändå hade fått dö i stället för dig! Absalom min son min son!'"

[F]ör hela hären blev segerns dag till en sorgedag när de hörde att kungen var så förtvivlad över sin son. Männen smög in i staden likt soldater som skamset smyger in efter att ha flytt ur striden.

Joab blev förbittrad i sitt sinne. Gud hade givit dem orsak till, att jubla och vara glada, ty det största uppror, som någonsin ägt rum i Israel, hade blivit kuvat; och likväl förbyttes denna stora seger till sorg på grund av honom, vars brott kostat många tusen tappra män livet. Den sträve, okonstlade härföraren gick in till kungen och sade till honom oförskräckt: "'I dag har du fått alla dina män att känna skam, alla dessa som har räddat livet på dig och dina söner och döttrar, . . . Du älskar dem som hatar dig och hatar dem som älskar dig. Du har visat att varken officerare eller soldater har något värde i dina ögon. Jag förstår nu att om Absalom hade varit vid liv, så hade det kvittat dig lika om alla

vi andra varit döda. Gå nu ut till dina män och få dem på humör igen. Annars kommer inte en enda att vara hos dig i morgon, det svär jag vid Herren. Och den olyckan blir värre än allt ont du varit med om i hela ditt liv.'" Trots att förebråelsen mot den bekymrade kungen var hård, ja, grym, visade David likväl ingen harm däröver. Han insåg, att hans general hade rätt, samt gick ned i porten och uppmuntrade och prisade sina tappra soldater, medan de tågade förbi honom.

Kapitel 73. Davids sista år

Genom Absaloms nederlag återställdes dock inte genast freden i riket. En så stor del av nationen hade deltagit i uppresningen, att David inte kunde återvända till sin huvudstad och utöva sin myndighet, utan att bli anmodad därtill av stammarna. Man vidtog inte genast några kraftfulla och bestämda åtgärder, för att återkalla kungen under den förvirring, som följde på Absaloms död, och när Juda slutligen förde David tillbaka, blev de andra stammarna avundsjuka och ett nytt uppror utbröt. Detta kuvades likväl snart, och freden återställdes i Israel. Kapitlet bygger på Andra Samuelsboken 24; Första Konungaboken 1; Första Krönikeboken 21, 28-29.

Davids historia innehåller ett av de mest kraftiga vittnesbörd, som någonsin blivit givna, rörande de faror, som hotar själen på grund av makt och rikedom och världslig ära – de saker, som människorna mest eftersträvar. Få personer har någonsin genomgått en erfarenhet, som varit mera ägnad att bereda dem att utstå ett sådant prov, än den David genomgick. Hans tidiga liv som fåraherde, hans lärdomar i ödmjukhet, i hårt arbete och omvårdnad om sina fårahjordar, hans vistelse i naturen ibland de ensliga bergen, som bidrog till att utveckla hans musikaliska och poetiska anlag och att rikta hans tankar på Skaparen, den långvariga övningen under livet i öknen, som hos honom väckte mod, kraft, tålamod och tro på Gud – allt detta hade bestämts av Herren, för att förbereda honom på innehavet av Israels tron. David hade fått många tydliga bevis på Guds kärlek och blivit delaktig av Hans Ande, och Sauls historia hade uppenbarat för honom, hur otillräcklig den mänskliga visheten är. Men Davids karaktär försvagades likväl genom världslig ära och framgång, så att han flera gånger blev övervunnen av frestaren.

Umgänget med hedniska folkslag väckte ett begär bos israeliterna, att ta efter deras seder och bruk samt att vinna världslig storhet. De skulle äras såsom Jehovas folk; men när högmodet och självförtroendet ökade, var de inte tillfredsställda med denna utmärkelse. De var mera angelägna om, att bli aktade av andra folkslag. Och enär de hyste denna anda, kunde de ej undgå att bli utsatta för frestelser. För att kunna utsträcka sina erövringar och kuva andra folkslag, beslöt David att öka sin armé, genom att ålägga alla män att göra krigstjänst, när de hade uppnått en viss ålder. För att sätta detta i verkställighet. blev det nödvändigt att räkna folket. Det var stolthet och äregirighet, som ingav kungen att ta detta steg. Skillnaden mellan rikets svaghet, när David tillträdde tronen, och den makt och det blomstrande tillstånd det uppnått under hans regering, skulle läggas i dagen genom folkräkningen. Detta skulle komma att ytterligare bidra till, att uppmuntra det redan alltför stora självförtroendet hos både kung och folk. Skriften säger: "Satan trädde nu upp mot Israel och eggade David att räkna israeliterna." Israels framgång under Davids styre härrörde mera från Guds välsignelse, än från dess kungs skicklighet och dess stora härar. Men tillväxten av krigsväsendets hjälpkällor skulle ge de

kringboende folkslagen det intrycket, att Israel förlitade sig på sina härar och inte på Herrens makt.

Ehuru Israels folk kände sig stolt över sin nationella storhet, var det likväl ej gynnsamt stämt mot Davids plan, att utsträcka krigstjänsten i så hög grad. Den föreslagna inskrivningen i krigsrullorna orsakade mycket missnöje, varför man ansåg det nödvändigt att låta härens officerare verkställa folkräkningen i stället för prästerna och de civila ämbetsmännen, som förut brukat göra det. Avsikten med företaget var stred helt emot grundsatserna för en gudomlig regering. Till och med Joab, som tillförne ej visat sig vara samvetsgrann, gjorde invändningar emot det: "'Må Herren göra sitt folk hundra gånger större! Är de inte alla, min herre och konung, dina undersåtar? Men varför begär du en mönstring, herre? Varför dra skuld över Israel?' Joav {Joab} måste böja sig för kungens vilja och gav sig av och färdades genom hela Israel. Han kom tillbaka till Jerusalem". Innan folkräkningen var avslutad, insåg David sin synd och fördömde sin egen handling samt "sade till Herren: 'Jag har begått en svår synd. Herre, förlåt din tjänare den orätt han har gjort – det var en stor dårskap.'" Följande morgon kom Guds profet till David och sade: "Så säger Herren: Tre ting har jag i beredskap åt dig; välj ett av dem, så skall jag låta det drabba dig.' 'Vilket föredrar du: att det i tre år blir hungersnöd i ditt land eller att du i tre månader måste vara på flykt undan fienden som förföljer dig eller att det i tre dagar blir pest i ditt land? Tänk noga efter", sade profeten, "vilket svar jag skall lämna honom som har sänt mig.'"

Kungens svar lydde så här: "'Jag är i svår vånda. Men låt oss falla i Herrens händer, eftersom hans barmhärtighet är stor; i människors händer vill jag inte falla.'"

Pest bröt ut i landet, genom vilken sjuttio tusen israeliter omkom. Plågan hade ännu inte börjat att rasa i huvudstaden, "när David fick se Herrens ängel stå mellan jorden och himlen med ett draget svärd i sin hand, riktat mot Jerusalem." Härvid "föll han och de äldste, klädda i säcktyg, ner på sina ansikten." Kungen ropade till Gud, att Han skulle skona Israel: "'Det var jag som gav befallning om att räkna folket. Jag är den som har syndat. Det är jag, herden, som har gjort orätt. Men dessa mina får, vad har de gjort? Herre, min Gud, låt straffet drabba mig och min familj, men hejda denna hemsökelse bland folket."

Folkräkningen hade orsakat missnöje ibland folket; men samma synder, som påverkat David till, att anställa räkningen, hade även rått hos folket. Liksom Herren genom Absaloms synd förde straffdom över David, straffade Han genom Davids felsteg Israels synder.

Mordängeln upphörde med sitt verk utanför Jerusalem. Han stod på Moria Berg "vid jebusiten Araunas tröskplats." {Svenska Folk- Bibeln 98.} David gick på profetens uppmaning till berget och byggde där åt Herren ett altare "och frambar brännoffer och

gemenskapsoffer. Han ropade till Herren, och Herren svarade honom med eld från himlen över brännofferaltaret." "Då lyssnade Herren till bönerna från landet, och hemsökelsen som drabbat Israel upphörde."

Arauna erbjöd kungen den plats, på vilken altaret byggdes och vilken efteråt alltid skulle betraktas som helig mark. Men kungen nekade att ta emot den. "'Nej, jag vill köpa det mot full betalning", sade han. "Jag vill inte ge Herren något som är ditt och offra brännoffer som inte har kostat mig något.' David betalade Ornan {Arauna} 600 siklar guld för platsen." Denna minnesvärda plats, på vilken Abraham hade byggt altaret för att offra sin son och som nu helgades genom denna viktiga befrielse, blev sedermera vald till läge för templet, som Salomo lät bygga.

Men Davids sista år skulle fördystras av en annan svår tilldragelse. Han hade uppnått en ålder av sjuttio år. De svårigheter och faror han var utsatt för under sitt kringvandrande liv – hans många krig samt omsorgerna och olyckorna under de senare åren – hade alla bidragit till, att undergräva hans livskraft. Hans sinne bibehöll sin klarhet och styrka, men på grund av ålderdomssvaghet och böjelse för ett tillbakadraget levnadssätt, kunde han inte noga uppmärksamma, vad som försiggick i riket, och ett annat uppror utbröt i själva skuggan av tronen. Följden av Davids efterlåtenhet som far visade sig ånyo. Den, som nu traktade efter tronen, var Adonia, "ståtlig att se på" och med majestätisk hållning, men karaktärslös och oförvägen. Han hade blivit föga efterhållen i sin ungdom; ty "hans far hade aldrig tillrättavisat honom och förebrått honom för hans uppförande." Han satte sig nu upp mot Gud, som hade bestämt, att Salomo skulle tillträda regeringen. Salomo var på grund av både sina naturliga anlag och sin religiösa karaktär mera passande att bli Israels regent, än hans äldre bror. Adonia saknade likväl inte anhängare, fastän Gud tydligt visat, vem Han föredrog som kung. Joab hade, trots att han gjort sig skyldig till många brott, dittills varit David trogen; men nu slöt såväl han som prästen Ebjatar sig till dem, vilka sammansvurit sig emot Salomo.

Upproret var färdigt att bryta ut; de sammansvurna hade infunnit sig vid ett stort gästabud, som hölls utanför staden och under vilket de ämnade att utropa Adonia till kung; men deras planer blev förhindrade genom några trogna personers rådighet. Av dessa var var prästen Sadok, profeten Natan och Salomos mor Batseba de främsta. De framställde förhållandet för kungen och påminde honom om, att Gud hade valt ut Salomo till hans efterträdare på tronen. David överlämnade genast regeringen åt Salomo, som omedelbart blev smord och utropad till kung. Sammansvärjningen var tillintetgjord, och ledarna därav hade gjort sig förtjänta av dödsstraff. Man skonade Ebjatars liv på grund av hans ämbete och hans tidigare trohet mot David, men han avsattes från sin översteprästerliga befattning, vilken övergick till Sadoks släktlinje. Joab och Adonia skonades för tillfället, men efter Davids död fick de lida straffet för sitt brott. Genom

verkställandet av utslaget på Davids son fullbordades den fyrfaldiga straffdomen, som vittnade om Guds avsky för faderns synd.

En av de älsklingsplaner David haft i sinnet ända från början av sin regering, var att bygga ett tempel åt Herren. Fastän det ej tilläts honom att verkställa sin avsikt, hade han inte visat mindre nit och iver för denna sak. Han hade skaffat ett stort förråd av de mest dyrbara material – guld, silver, onyxstenar och stenar med olika färger, marmorsten och de mest värdefulla träslag. Och dessa dyrbara skatter, som han hade samlat, måste nu överlämnas åt andra; ty andra händer måste bygga huset åt arken, symbolen för Guds närvaro.

Då kungen såg, att hans slut var nära, sammankallade han furstarna i Israel och de främsta männen från alla delar av riket, för att anförtro denna gåva i deras vård. Han önskade att ge dem sitt sista uppdrag och försäkra sig om deras hjälp och stöd i det stora verk, som skulle utföras. Man hade ej förväntat, att han personligen skulle befatta sig med denna sak; men Guds Ande kom över honom, och han blev i stånd till, att tala till sitt folk för sista gången med mer, än vanlig iver och kraft. Han omtalade för dem sin egen avsikt, att bygga templet och Herrens befallning, att verket skulle anförtros åt hans son Salomo. Gud hade sagt: "'Det är din son Salomo som skall bygga mitt hus och mina förgårdar, ty honom har jag utvalt mig till min son och jag skall var hans fader. Jag skall trygga hans kungamakt för all framtid, om han fortsätter att handla efter mina bud och stadgar, så som han nu gör.'" David sade vidare: "Och nu säger jag inför hela Israel, Herrens församling, och med vår Gud som vittne: Hållen alla Herrens, er Guds, bud och ge akt på dem, så att ni får behålla detta goda land och lämna det i arv åt era barn för all framtid."

David hade genom sin egen erfarenhet lärt sig, hur besvärlig vägen är för den, som vänder sig från Gud. Han hade känt den brutna lagens fördömelse och hade skördat överträdelsens frukter, och han var högst angelägen om, att Israels ledare skulle vara trogna mot Gud, och att Salomo skulle lyda Guds lag samt undvika de synder, som hade försvagat hans fars myndighet, förbittrat hans liv och vanärat Gud. David visste, att Salomo behövde ett ödmjukt hjärta och en fast förtröstan på Gud samt att ständigt vara vaksam, för att kunna motstå de frestelser, som han säkert skulle komma att utsättas för i sin upphöjda ställning; ty sådana framstående personer är särskilda måltavlor för Satans pilar. David vände sig nu till sin son, som redan blivit erkänd som hans efterträdare på tronen, och sade: "Och du, min son Salomo, känn din fars Gud och tjäna honom helhjärtat och villigt, ty Herren rannsakar alla hjärtan och känner alla tankar och uppsåt. Om du söker honom så låter han dig finna honom, men om du överger honom så förskjuter han dig för all framtid. Vet att Herren har utvalt dig till att resa en tempelbyggnad. Gå frimodigt till verket!'"

David gav Salomo ingående föreskrifter om, hur han skulle bygga templet, samt avbildningar av varje del och av alla redskapen för gudstjänsten, såsom det hade blivit uppenbarat för honom genom gudomlig ingivelse. Salomo var ännu ung, och han sökte att undvika det stora ansvar, som skulle åligga honom under hans tempelbyggande och under hans regering av Guds folk. David sade till sin son: "'Gå frimodigt och beslutsamt till verket! Var inte rädd och försagd! Ty Herren Gud, min Gud, är med dig. Han skall inte lämna dig och inte överge dig".

David riktade åter sitt tal till menigheten: "'Min son Salomo är den som Gud har utvalt. Han är ung och oerfaren, och uppgiften är väldig. Denna byggnad reses inte åt människor utan åt Herren Gud." Och han sade: "Efter bästa förmåga har jag nu till min Guds hus skaffat fram", varpå han räknade upp de material, som han hade samlat. "Av kärlek", sade han, "till min min Guds hus ger jag också all min egendom av guld och silver, utom allt vad jag förut har skaffat till helgedomen: 3 000 talenter guld, guld från Ofir, och 7 000 talenter rent silver till att täcka byggnadernas väggar med". "Vem", frågade han det församlade folket, som hade fört med sig stora skänker "är villig att denna dag lämna en frikostig gåva till Herren?'"

De församlade kom genast fram med sina gåvor. "Då kom de villigt med gåvor, familjernas huvudmän och Israels stamhövdingar, de högre och lägre officerarna och kungens främsta uppsyningsmän. Till arbetet på Guds hus gav de 5 000 talenter guld, 10 000 dareiker, 10 000 talenter silver, 18 000 talenter koppar och 100 000 talenter järn. Och var och en som hade ädelstenar lämnade dem till skattkammaren i Herrens hus. . . Folket gladde sig över att de så helhjärtat lämnade dessa frivilliga gåvor åt Herren. Också David gladde sig mycket."

Inför hela församlingen prisade David Herren: 'Prisad vare du, Herre, vår fader Israels Gud, från evighet till evighet. Dig, Herre, tillhör storhet och makt och härlighet och glans och majestät, ja, allt i himlen och på jorden. Ditt är riket, Herre, och du är den upphöjde härskaren över allting. Rikedom och ära kommer från dig, och du råder över allting. I din hand är kraft och styrka, allt har du makt att göra stort och starkt. Och nu, vår Gud, tackar vi dig och lovar ditt härliga namn. Ty vem är väl jag och vad är mitt folk att vi själva skulle kunna ge sådana frivilliga gåvor? Nej, från dig kommer allt, och det vi givit åt dig har vi fått ur din hand. Vi är främlingar och gäster hos dig liksom alla våra fäder. Som en skugga är våra dagar på jorden, och vi har ingenting att hoppas på. Herre vår Gud! All denna rikedom som vi har samlat för att bygga ett hus åt ditt heliga namn kommer från dig, och alltsammans är ditt. Nu vet jag, min Gud, att du prövar hjärtat och vill se redlighet. 73 751 820 Med redligt hjärta och villig håg har jag burit fram allt detta, och jag har med glädje sett hur ditt folk som samlats här villigt burit fram sina gåvor. Herre, våra fäder Abrahams, Isaks och Jakobs Gud! Bevara alltid ett sådant sinne hos ditt folk, och vänd deras hjärtan till dig! Ge min son Salomo ett hängivet hjärta så att han håller

dina bud, stadgar och föreskrifter och följer dem i allt och uppför den byggnad som jag har gjort förberedelser för.' 73 752 820 David sade till hela församlingen: 'Prisa Herren, er Gud!' Då prisade de alla Herren, sina fäders Gud. De bugade sig och föll ner inför Herren.

Kungen hade med största intresse samlat de dyrbara material, vilka skulle användas till, att bygga och pryda templet. Han hade författat de härliga psalmer, som skulle komma att sjungas på dess gårdar efter hans egen tid. Och han fröjdade sig nu inför Herren, då huvudmännen för fadershusen och stamhövdingarna i Israel så ädelmodigt efterkom hans uppmaning och hängav sig åt det viktiga verk, som förelåg dem. Och när de hade erbjudit sin tjänst, önskade de även att göra mera. De ökade sina gåvor, genom att skänka av sina ägodelar till skattkammaren. David hade haft en stark känsla av sin egen ovärdighet, när han samlade material åt Guds hus, och det bevis på trohet, som de främsta personerna i hans rike ådagalade, då de genast lydde hans uppmaning och frivilligt invigde sina skatter åt Jehova och hängav sig själva åt Hans tjänst, fyllde honom med glädje. Men det var Gud allena, som hade ingivit Sitt folk en sådan sinnesstämning; Han måste förhärligas och icke människan. Det var Han, som hade försett folket med jordisk rikedom, och Hans Ande hade gjort det villigt, att ge sina dyrbara saker åt templet. Allt utgick från Herren. Om Hans kärlek inte hade påverkat folkets hjärtan, skulle kungens ansträngningar ha varit fruktlösa, och templet hade aldrig blivit byggt.

Alla gåvor, som människan erhåller av Gud, tillhör fortfarande Honom. Vadhelst människorna fått i form av värdefulla och sköna saker på Jorden, har Gud skänkt, för att pröva dem – för att bringa i dagen, hur mycket de älskar Honom och uppskattar Hans ynnest. Antingen detta består av materiella rikedomar eller rika, naturliga anlag, skall de läggas som ett frivilligt offer vid Jesu fötter, medan givaren säger som David: "från dig kommer allt, och det vi givit åt dig har vi fått ur din hand."

Salomo och Israels rike, vars framgång i så hög grad berodde på dess kungs trohet, var fortfarande föremål för Davids omsorg, då han kände sin dödsstund nalkas. Han bjöd sin son Salomo och sade: "'Jag går nu den väg allt levande måste vandra. Var stark och visa dig som en man. Håll vad Herren, din Gud, har befallt, så att du följer hans vägar och rättar dig efter hans bud och stadgar, hans föreskrifter och befallningar. . . då skall du ha framgång i allt du gör och vart du än vänder dig, och Herren skall uppfylla det löfte han gav mig när han sade: Om dina efterkommande vaktar på sina steg och troget och med uppriktigt hjärta vandra mina vägar skall det aldrig saknas (sade Han) en ättling till dig på Israels tron." Första Konungaboken 2:1-4.

Davids "sista ord", som står upptecknade, är en sång – en sång, som ådagalägger förtröstan på Gud samt den mest upphöjda grundsats och odödliga tro: "Så talar David, Jishajs {Isais} son, så talar han som den Högste har upphöjt, han som Jakobs Gud har

smordt till konung och som Israels värn håller kär. Herrens [A]nde talar genom mig. . . Den styr sitt folk rättvist som styr det i fruktan för Gud. När dagen gryr och solen går upp, en morgon utan moln, då spirar gräset efter regnet i solens strålar. Så väl är det ställt med min ätt inför Gud, med mig har han slutit ett evigt förbund, vars löften han troget håller. Min välgång och allt jag har lust till skall Gud låta spira som gräset." Andra Samuelsboken 23:1-5.

Davids fall hade varit stort; men hans ånger var djup, hans kärlek var brinnande och hans tro stark. Han hade blivit förlåten mycket, därför älskade han mycket.

Davids psalmer beskriver hela den mänskliga erfarenheten, från en djup känsla av skuld och självförebråelse till den mest upphöjda tro och innerliga förening med Gud. Hans livs historia visar, att synd endast orsakar skam och elände; men att Guds kärlek och barmhärtighet kan nå de största djup, och den botfärdiga själen kan medelst tron upprättas och bli delaktig av barnaskapet hos Gud. Den är ett av de kraftigaste vittnesbörd, som förekommer i Guds Ord om Guds trohet, rättvisa och barmhärtighet.

Hon [människan] växer som blomman och vissnar, en skugga som snart är borta, men vår Guds ord består i evighet. Men evigt varar Herrens nåd mot dem som fruktar honom. Hans trofasthet når till kommande släkten, när man håller hans förbund och minns vad han befallt och lyder. Job 14:2; Jesaja 40:8; Psaltaren 103:17-18.

Jag vet att vad Gud gör består för alltid. Predikaren 3:14.

Underbara är de löften, som gäller David och hans ätt. Dessa löften omfattar evigheten, och uppfylls till sista kommatecknet i Kristus. Herren tillkännagav:

'[M]in tjänare David gav jag min ed:. . . Min hand skall vara hans fasta stöd, min arm skall ge honom styrka... Min trofasthet och nåd skall följa honom, i mitt namn vinner han seger. Jag skall lägga havet under hans hand, floderna under hans välde. Han skall säga: Du är min fader, min Gud och min räddande [frälsande] klippa. Han skall vara min förstfödde, den högste bland jordens kungar. För evigt skall jag visa honom nåd, mitt förbund med honom skall stå fast. Psaltaren 89:4-29.

Hans ätt skall jag låta bestå för alltid, hans tron så länge himlen är till. Psaltaren 89:30.

Han skall skaffa rätt åt de betryckta bland folket, han skall frälsa de fattiga och krossa förtryckaren. Dig skall man frukta från släkte till släkte, så länge solen finns till, så länge månen skiner. Han skall vara lik regnet som faller på nyslagen äng, lik en regnskur som vattnar jorden. I hans dagar skall den rättfärdige blomstra, stor frid skall råda tills månen ej längre finns. Han skall härska från hav till hav och från floden intill jordens ändar... Hans namn skall förbli för evigt, så länge solen skiner skall hans namn leva vidare. I

honom skall man välsigna sig, alla hednafolk skall prisa honom salig. Psaltaren 72:4-8, 17 (Svenska Folk-Bibeln 98, vers 17 delvis ur King James Version).

Ty ett barn blir oss fött, en son blir oss given. På hans axlar vilar herradömet, och hans namn är: Under, Rådgivare, Mäktig Gud, Evig Fader, Fridsfurste. Jesaja 9:6 (Svenska Folk- Bibeln 98); Han skall bli stor och kallas den Högstes [S]on. Herren Gud skall ge honom hans fader Davids tron, och han skall härska över Jakobs hus för evigt, och hans välde skall aldrig ta slut.' Lukasevangeliet 1:32-33.

I Väntan på Slutet

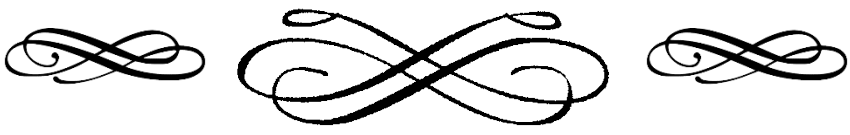

`